

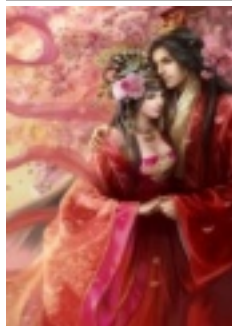
Sống Lại Thành Mục Niệm Từ

Contents

Sống Lại Thành Mục Niệm Từ	2
1. Chương 01-02	2
2. Chương 03-04	8
3. Chương 05-06	10
4. Chương 07-08	15
5. Chương 09-10	21
6. Chương 11	26
7. Chương 12	30
8. Chương 13-14	34
9. Chương 15-16	39
10. Chương 17-18	45
11. Chương 19	50
12. Chương 20-21	55
13. Chương 22-23	61
14. Chương 24-25	65
15. Chương 26-27	71
16. Chương 28-29	76
17. Chương 30-31	81
18. Chương 32-33	87
19. Chương 34-35	92
20. Chương 36-37	98
21. Chương 38-39	104
22. Chương 40-41	111
23. Chương 42-43	117
24. Chương 44	122
25. Chương 45	126
26. Chương 46-47	130
27. Chương 48-49	136
28. Chương 50-51	142
29. Chương 52	148
30. Chương 53	150
31. Chương 54-55	155
32. Chương 56-57	161
33. Chương 58-59	167
34. Chương 60-61	171
35. Chương 62-63	177
36. Chương 64-65	184
37. Chương 66-67	189
38. Chương 68: Dương Gia Có Tin Mừng	194
39. Chương 69: Hai Phong Thư	197
40. Chương 70: Trần Giữ Tương Dương	200
41. Chương 71: Long Phượng Trình Tường	204

42. Chương 72: Tiểu Long Nữ Tới Chơi	206
43. Chương 73: Phù Sa Không Chảy Ra Ruộng Ngoài	209

Sống Lại Thành Mục Niệm Từ

Giới thiệu

Sau khi chết đi, nàng lại trọng sinh trở thành nữ nhân vật phụ thê thảm nhất trong tiểu thuyết Anh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/song-lai-thanh-muc-niem-tu>

1. Chương 01-02

Chương 1 - Bái sư đảo Đào Hoa

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, Lợi Lợi sâu kín tỉnh lại, chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, có người đang gắt gao ôm chính mình, mơ hồ nàng còn tưởng rằng hắn đang ôm nàng, trong lòng không khỏi vui vẻ mở mắt ra, đã thấy người ôm chính mình đích thị là... không biết là quái nam nhân nào. Nàng vừa thẹn vừa gấp, giãy giụa muốn thoát ra, nhưng thân mình vẫn không thể động đậy, há miệng nghĩ muốn la lên, mới biết miệng bị hắn dùng tay bịt kín. Nam tử ngồi khoanh chân ở đó, đem mặt Lợi Lợi hướng vào trong lòng mình, khiến cho nàng chỉ có thể nghiền cứu cái cảm của hắn cùng hoa văn trước ngực. Lợi Lợi cảm thấy thực kỳ quái, không biết hắn muốn làm gì, cố gắng giãy giụa, hé được mặt ra ở phía sau ống tay áo hắn, nàng sợ đến mức hồn bay phách lạc!!! Phía sau hắn là mấy hàng đàn mấy ngàn mấy vạn con rắn xanh, thân rắn bắt động, đầu lưỡi trong miệng cũng không lay động, vậy chúng tạo nên một tấm màn xanh biếc lóe lên huỳnh quang ở dưới ánh trăng rất kinh người. Đứng giữa đàn rắn là ba gã nam tử áo trắng, cầm trong tay can dài, tựa như đang chờ đợi cái gì. Khắp nơi là tiếng côn trùng kêu, ngẫu nhiên ở xa xa truyền tới vài tiếng kêu nhỏ, ngoài ra không còn tiếng động nào khác. Quái nam nhân kia nhìn sang ánh trăng, đem Lợi Lợi đặt vào trong lòng ngực một nữ tử khác.

“Thiếu trang chủ, thời gian dài như vậy, Mai Siêu Phong còn không đến, có phải hay không tin tức của chúng ta đã sai?”. Cô gái ôm Lợi Lợi lên tiếng hỏi.

“Sẽ không, người xem trong miếu thổ địa có một bộ xương khô chính là do Mai Siêu Phong làm, hơn nữa nàng ta cùng Hoàn Nhan Khang có quan hệ, một đường theo đuôi hắn mà đến, tin tức sẽ không có sai lệch. Hơn nữa Trong tay chúng ta lại có Mục Niệm Từ cô nương, người lo lắng cái gì?”. Nói tới đây, nam tử kia xoay người sờ soạng một chút hai má của Lợi Lợi.

Mọi người lại lâm vào một hồi yên lặng, Lợi Lợi không thể nhúc nhích tai nghe được một đoạn đối thoại vừa rồi, đại não đang kịch liệt hoạt động. Trong đầu chợt lóe lên một ý niệm, làm nàng hoảng hốt giật mình. Đột nhiên ở xa xa truyền đến một tiếng khóc bén nhọn kéo dài, giật mình thì thanh âm đó đã muốn đến phía sau họ. Sau đó lại một hồi yên lặng, cũng không biết những người này ở đây để làm gì.

Ba gã nam tử áo trắng chợt thối tiêu, đàn rần bắt đầu chuyển động, đi qua nữ tử đang ôm Lợi Lợi, tiến về phía trước. Lợi Lợi kinh hoảng sợ hãi vội nhắm mắt lại. bởi vì nàng nhắm mắt lại nên thần kinh mất cảm hơn, nên âm thanh của đàn rần ma sát trên mặt đất cùng với âm thanh của chiếc lưỡi rần thè ra rứt vào, cùng với mùi rần tỏa ra làm cho Lợi Lợi càng thấy đáng sợ khủng bố hơn, nếu miệng không phải bị bịt lại, thì khẳng định là nàng đã phát ra tiếng thét sợ hãi chói tai.

“Mai Siêu Phong, ta cũng không muốn lấy mạng của ngươi, ngươi đem Cửu Âm Chân Kinh giao ra đây, bản trang chủ sẽ tha cho ngươi đi. Âu Dương Khắc ta nói được làm được, tuyệt đối không lừa gạt ngươi!”. Lợi Lợi nghe thấy lòng tơ đều dựng đứng cả lên, mấy cái tên Cửu Âm Chân Kinh, Mai Siêu Phong, Âu Dương Khắc này rất quen thuộc nha!!! Ở đại học nàng rất say mê Kim Dung, kỳ thực là chịu ảnh hưởng của bản anh hùng xạ điêu năm 83 chiếu trên truyền hình, nên nàng mới tìm sách để đọc. Bởi vì cuồng mê Hoàng Dung cùng với Quách Tĩnh, lại bị tivi chiếu tẩy não, nên nàng nhớ rất rõ các nhân vật trong truyện này nha!!! Nàng cực kỳ yêu thích cặp đôi Hoàng Dung cùng Quách Tĩnh và lão Đông Tà Hoàng Dược Sư!!! Thích Dung Nhi tính tình lạnh lẽo thông minh, Tĩnh ca ca ôn hậu hiền lành, Chu Bá Thông khờ dại, thậm chí cũng không chán ghét Âu Dương Khắc đa tâm, chán ghét Âu Dương Phong thâm độc, Toàn Chân giáo cứng nhắc, Thất Quái cổ hủ. Đáng tiếc cho si tình của Hoàng Nhan Hồng Liệt, giận Anh Cô hồng hạnh ra tường (Ngoại tình), thương tiếc cho Dương Khang chết sớm, thương cho Mục Niệm Từ đau khổ vì tình.

“Âu Dương Khắc, ngươi cũng được coi là người của danh môn, Tây Độc cùng đảo đào hoa có quan hệ sâu xa, ngươi không sợ mang họa ở trên thân sao?”. Ở đối diện truyền tới thanh âm của một nữ nhân.

“Không cần lấy Hoàng lão tà dọa ta. Ai cũng biết ngươi đã bị đuổi khỏi đảo Đào Hoa, Hoàng lão tà đã sớm không nhận ngươi! Vẫn là ngoan ngoan giao ra Cửu Âm Chân Kinh là tốt nhất. Bằng không thì đừng trách ta không khách khí! Đồ đệ ngoan của ngươi hiện còn đang chờ ngươi đi cứu mạng, muội tử của Hoàn Nhan Khang lại đang ở trong tay ta, ngươi tốt nhất là nên nghe lời ta!”. Âu Dương Khắc nói xong, lấy tay hung hăng bóp lấy yết hầu của nàng, đau đớn khiến nàng phát ra âm thanh ô ô trong miệng. Tuy thanh âm không lớn, nhưng đối với cao thủ nội công thâm hậu thì như vậy là đã đủ rồi.

Mai Siêu Phong nghe vậy thì lửa giận nổi lên, đang muốn phi thân ra cùng Âu Dương Khắc đầu người chết ta sống, đột nhiên trong lúc đó giữa không trung phát ra tiếng tiêu, âm thanh của ngọc, từ từ vang lên, phiêu tán khắp không trung. Nữ tử ôm Lợi Lợi đột nhiên đem nàng hung hăng ném xuống đất, chạy vội đi về phía trước, nàng sợ hãi nằm trên mặt đất, rốt cục cũng thấy rõ ở phía trước phát sinh cảnh tượng quỷ dị gì!!!

Mấy người nam nữ cùng vây quanh một cái thân cây, loạn chuyển nhảy múa, sau đó lại tự thoát quần áo mình, cào xé mặt mũi, thân mình, máu me đầy mặt lại si ngốc cười, mỗi người như si như cuồng, không còn cảm thấy đau đớn! Đàn rần phía sau vọt lên trước phía dưới tàng cây, lại theo tiếng tiêu mà bắt đầu lắc lư vũ động! Âu Dương Khắc ngồi xếp bằng trên mặt đất cố gắng đối kháng với tiếng tiêu, rốt cục vẫn bại trận đau đớn giãy giụa rồi bỏ chạy. Còn mấy người công lực kém đã ngã hết xuống đất, đem quần áo của chính mình xé ra thành mảnh nhỏ, thân mình nằm trên mặt đất vẫn còn vận vận chuyển động! Lợi Lợi bị người điểm trúng huyệt đạo, không thể động đậy, hơn nữa nàng không có chút nội công nào, nên nàng nghe được tiếng tiêu cũng không có chút ảnh hưởng nào!!!

Dần dần những người kia không có động tĩnh gì nữa, đàn rần cũng giống nhau đã chết hết, tiếng tiêu liền ngừng lại. Lúc này Lợi Lợi mới phát hiện ra trên cây tùng mơ hồ có một bóng người đang ngồi đó! Ở gần đó, trên mặt đất mơ hồ có một người cũng đang ngồi, giống như đang vận công. Sau khi tiếng tiêu dừng lại, người đang vận công đứng lên nghe ngóng một chút, Lợi Lợi vội vàng phát ra thanh âm ô ô trong cổ họng. Người ngồi trên cây vẫn không động đậy ngồi yên ở đó, người ngồi trên đất vận công thì đi tới bên người nàng kéo nàng ngồi dậy. Nàng cẩn thận quan sát đối phương là một nữ nhân tầm khoảng ba mươi tuổi, mặc y phục dạ hành rách nát, giống như đã lâu lắm rồi không có tắm rửa, trên người tỏa ra mùi quái dị, mái tóc dài lâu không gội cũng bết dính lại với nhau, không thể nhìn ra nổi. Sắc mặt lại trắng xanh gây yếu, chỉ có thể chú ý đến hai mắt của nàng đã chịu ngoại thương quá nghiêm trọng.

“Ngươi là người nào? Cùng Âu Dương Khắc có quan hệ gì?”. Nữ nhân mặc đồ đen nhỏ giọng hỏi.

“Tiền bối chính là Mai Siêu Phong, Mai tiền bối?”. Lợi Lợi vừa rồi nghe xong đoạn đối thoại kia, đã muốn biết thân phận của chính mình lúc này cùng tình huống trước mắt.

“Chính là ta, người là ai?”

“Ta là Mục Niệm Từ, là nghĩa muối của Dương Khang đồ đệ của ngài! Hắn bị đạo tặc bắt cóc đến Quy Vân sơn trang. Ta không có cách cứu hắn, đành phải cầu đến ngài. Vừa rồi ở nơi này bị Âu Dương Khắc khống chế điểm huyết nên ta không thể cử động được!”. Lợi Lợi lại đem những lời Âu Dương Khắc nói lúc trước nói lại một lần.

“Ta đi trước cứu A Khang, người chậm rãi từ từ đến đi! Có lẽ người chưa tới đó, chúng ta đã gặp lại!”. Mai Siêu Phong giúp Lợi Lợi giải huyết xong nói.

“Vâng, tiền bối cẩn thận!”. Mai Siêu Phong đã như cơn gió phi thân đi.

Người đang ngồi ở trên cây, Lợi Lợi đã muốn đoán ra hắn chính là đỉnh đỉnh đại danh Hoàng Dược Sư. Miếu thổ địa ở Tô Châu trong Xạ Diêu chính là nơi duy nhất mà Mục Niệm Từ gặp mặt Hoàng Dược Sư, đáng tiếc là lúc đó Hoàng Dược Sư khinh thường không cứu nàng, sau khi mọi người bỏ đi thì nàng vẫn bị bỏ quên ở chỗ cũ, đợi đến lúc Âu Dương Khắc trở về tìm lại đàn rắn của hắn, thì bị dính ma chướng của hắn.

“Này vị bằng hữu kia người muốn ngồi đó đến hừng đông sao?”. Lợi Lợi, không đúng, hiện tại phải gọi là Mục Niệm Từ lên tiếng hỏi.

Theo câu hỏi của nàng, Hoàng đảo chủ đã bay đến bên người của Mục Niệm Từ. Nhưng nàng thấy dung mạo của hắn quái dị cực kỳ, trừ bỏ đôi mắt có hơi hơi chuyển động, còn lại gương mặt của hắn giống y như người đã chết, hoàn toàn đờ đẫn bất động, nói hắn xấu xí cũng không xấu xí, chính là lạnh lùng đến cực điểm, ngốc đến cực điểm, kẻ khác vừa nhìn thấy sẽ liền không rét mà run.

“Mặt của người thật là kỳ quái! Có phải hay không người đang đeo mặt nạ?”. Niệm Từ đã sớm biết diễn tiến, nhưng mà vẫn tỏ mò đến tột cùng là hình dáng hắn như thế nào.

“Người làm sao có thể biết được?”. Thanh âm của một nam tử trung niên thành thực vang lên hỏi.

“Trực giác của ta nói cho ta biết! Gương mặt người ta mà giống như vậy, còn không dọa chết người ta! Có muốn hay không cùng với ta đi đến Quy Vân sơn trang xem nào nhiệt?”

“Vì sao ta phải đi cùng người?”. Hoàng Dược Sư tiếp tục hỏi.

“Bởi vì ta quen thuộc tình hình nơi đó, có thể hướng dẫn cho người. Cũng bởi vì võ công của người tốt, có thể mang ta đi nha! Yên tâm đi, ta có thể dẫn đường cho người đến đó!”. Nàng trả lời.

Hoàng lão tà cũng không trả lời, một phen cầm lấy cánh tay phải của nàng, như đại bàng giương cánh mang theo nàng phi thân đi, lại một lần nữa nàng cảm nhận khoái cảm phi thân trên không trung nha!!!

Chương 2

Một lát sau, cánh tay phải của Niệm Từ bị hắn cầm lấy phi thân đi đã bắt đầu tím xanh đau nhức, nàng liền thuận thế tiến vào trong lòng ngực của Hoàng lão tà, hai tay ôm lấy ngang thân hắn. Cảm giác này tựa như người đi máy bay từ khoang hạng phổ thông được đưa lên khoang hạng nhất, thực quá sung sướng!!!

Hoàng lão tà đang phi thân giữa không trung trừng mắt nhìn Mục Niệm Từ, nàng liền nói:

“Nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết, tình huống khác nhau thì phải xử lý khác nhau thôi! Người tuổi tác cũng lớn hơn ta nhiều, ta đem người trở thành phụ thân ta là được rồi? Lại không cần người phụ trách sự trong sạch của ta, thì người còn suy nghĩ cái gì nha!?”. Mục Niệm Từ hàm hồ nói.

“Hừ!”. Sau khi hắn phát ra thanh âm đó, lại tiếp tục phi thân bay đi.

Trên đường đi nàng vội vàng suy nghĩ có phải hay không nàng đã phạm đến tội người thần cấm phần hay không? Mấy vị thần tiên trên trời kia cũng không biết nhìn người đi, đem mỹ mạo cùng trí tuệ của mình đến đây để cải biến lịch sử? Yên tâm đi các vị thần tiên, đã đến đây rồi thì ta sẽ làm việc cho tốt, lấy hiểu biết của ta, ta đây sẽ hoàn toàn cải tạo lại một Mục Niệm Từ mới!!!

Bởi vì hai người ở miếu Thổ địa nói chuyện phiếm một lúc, nên khi chạy đến đại sảnh của Quy Vân sơn trang thì trong đó đã loạn thành một mảnh. Tuy rằng nhân sĩ võ lâm cũng không có ít, nhưng cao thủ chân chính thì không có một mống nào, căn bản là không có nghĩ sẽ đến đại sảnh, hai người liền đứng ở ngoài

xem. Ba huynh đệ Hoàng thị cùng một đám lão giang hồ đang bị một cái lão nhân giả mạo lừa đảo khóc nháo náo loạn cả lên. Nhìn thấy một màn quen thuộc trước mắt, Niệm Từ khinh thường một phen.*

* ở đoạn này là đang nói về lúc ở Quy Vân sơn trang, Lục Thừa Phong, Mai Siêu Phong đệ tử của Hoàng Dược Sư và Hoàng Dung bị tên Cừu Thiên Nhận lừa đảo nói là Hoàng Dược Sư đã bị Toàn Chân Thất tử giết chết, nên ba người bọn họ khóc lớn đòi đi báo thù.

“Ba huynh muội của đảo Đào Hoa này thực là làm mất mặt Hoàng đảo chủ!”. Niệm Từ nhẹ nhàng chậm rãi nói, căn bản là không lo lắng Hoàng lão tà nghe thấy.

“Vì sao lại nói như vậy?”. Hoàng lão tà dùng võ công truyền âm phản kích hỏi.

“Ngay cả lực phán đoán tối thiểu đều không có. Toàn Chân Thất tử chính là một đám tởn tợm, Thất Tinh kiếm trận bất quá chỉ có thể quấy nhiễu Hoàng đảo chủ một chút thôi! Muốn giết chết hắn, thực khó như lên trời. Ngay cả lão cha của chính mình, sư phụ mình kính ngưỡng rốt cục có bao nhiêu khả năng cũng không biết, làm sao có thể nói mình là môn nhân của đảo Đào Hoa? Còn nữa, lão thất phu kia thì làm được cái gì? Chẳng qua là bày ra vài trò mèo nhưng lại khiến bọn họ rầm rập tin tưởng!!!”** Lời nói này đều không phải là khen tặng, ngay cả con gái mình sinh ra cũng còn không biết cha mình ăn mấy bát cơm, còn không khiến người ta cười sao.

** Trong truyện, Cừu Thiên Nhận võ công không ra gì, nhưng bày ra vài mẹo nhỏ lừa gạt làm ọi người tưởng hắn là một cao thủ võ lâm. Ở đoạn này, Mục Niệm Từ ý muốn nói là bọn họ quá ngu ngốc lại có thể bị vài mẹo nhỏ đó lừa gạt!!!

Nàng nói một phen khiến cho Hoàng lão tà buồn bực nửa ngày, muốn lập tức một lần nữa mang hai cái đồ đệ kia trở về sư môn dạy dỗ lại.

Niệm Từ nhìn thấy phía dưới, Chu Thông cùng với Hoàng Dung đang cùng nhau lật tẩy diễn xuất lừa đảo của người ta, tiêu sái nói:

“Đây hai người kia đang bán nghệ biểu diễn cho chúng ta xem đó!”

“Thân thủ của người cũng xứng đáng đứng bán nghệ ở trên đường kiếm đồng tiền đó!”. Rốt cục cũng tìm được cơ hội phản kích lại, Hoàng lão tà trong lòng cảm thấy thống khoái.

“Người nghĩ rằng ta và họ giống nhau sao, nếu ta cũng có người cha tài giỏi, đã sớm xưng hùng trong giang hồ. Đáng tiếc chính là ta không có biện pháp. Cha mẹ ta đều qua đời sớm, ngay cả cơm đoàn viên cũng không có mà ăn thì nói gì là xưng bá giang hồ!”. Niệm Từ từ tốn nói.

Hoàng lão tà trầm mặc một hồi lâu. Bỗng nhiên phi thân về hướng đại sảnh, đến bên cạnh Mai Siêu Phong cùng với Quách Tĩnh và Hoàng Dung. Hoàng lão tà vẫn bị lời nói của Mục Niệm Từ làm cho buồn bực, nên không quan tâm lo lắng đến bối phận địa vị, theo mặt sau của Mai Siêu Phong hỗ trợ chút lực, đem thất quái cùng với Quách Tĩnh đang đấu cùng Mai Siêu Phong đánh bay, nhất thời Mai Siêu Phong không thu lực lại được, đem cây cột ở đại sảnh đánh gãy, phòng ốc lắc lư sụp đổ. Mọi người đều là một thân võ công, vừa thấy cây cột bị đánh gãy liền nhanh chóng thoát bay ra ngoài. Lục Quan Anh ôm phụ thân phóng ra cuối cùng. Chỉ nghe một tiếng động thật lớn, đại sảnh liền sụp đổ xuống, chỉ có binh mã Chỉ huy sứ Đoàn đại nhân trốn chạy không kịp, hai chân bị một cây xà lớn đập vào, điên cuồng la cứu mạng. Hoàn Nhan Khang chạy đến nâng cây gỗ lên, kéo hắn ra ngoài, muốn thừa loạn bỏ chạy. Nhưng hai người vừa mới chuyển động thân mình, sau lưng thoáng có bóng người, rồi đột nhiên không biết bị ai điểm trụ huyệt đạo.

Hoàng lão tà sau khi điểm trụ huyệt đạo của hai người kia xong, thì bay đến nhanh chóng mang theo Niệm Từ phóng ra ngoài. Bởi vì lo lắng nàng không có võ công có thể vô bị người ta đả thương, hắn đem nàng an trí ở chỗ núi giả cách đó không xa, rồi quay lại lạnh lùng nhìn nữ nhi và những người khác đang cùng với đồ đệ mất đã mù của mình đánh nhau. Mai Siêu Phong trong lúc rối loạn vô tình đưa tay sờ vào trong lòng, kinh văn và chủy thủ đều không thấy, trong lòng nàng chợt thấy khẩn trương, cúi người lo lắng sờ soạng, sờ soạng cả nửa ngày, vẫn không tìm thấy tung tích của kinh văn cùng với chủy thủ!!! Mọi người nhìn thấy nàng một nữ tử mù lòa, lại đang lo lắng sờ soạng đông tây tìm kiếm cái gì đó, đều không khỏi nổi lên thắc mắc. Lúc này kinh văn cùng với chủy thủ đã bị Chu Thông lấy được đưa đến trong tay của Quách Tĩnh.

Mục Niệm Từ kinh hải, cầm lấy tay của Hoàng lão tà: “Mau! Trong ngực Quách Tĩnh có cái bao da chứa kinh văn và chủy thủ, đó chính là Cửu Âm Chân Kinh do tướng công của Mai tiền bối khắc lên. Nghĩa huynh của ta là đồ đệ của bà ấy, cũng có thể nói bà ấy cũng là sư phụ ta! Người có thể hay không giúp Mai tiền bối thu hồi kinh văn, một đám người lại đi khi dễ một nữ nhân thực là rất không tượng nghĩa!!!”

Vừa mới dứt lời, Hoàng lão tà đã không thấy đâu nữa. Năm đó xem tiểu thuyết và phim trên tivi, khi thấy Quách Tĩnh lấy được đồ thì nàng rất cao hứng. Nhưng hôm nay tận mắt chứng kiến tại hiện trường, mới phát hiện ra được là mình không đành lòng nhìn Mai Siêu Phong như vậy!!! Dù sao Quách Tĩnh cũng là một người siêu cấp may mắn, khẳng định là hắn sẽ lại học được bộ võ công khác thôi!!!

Đột nhiên mọi người ở đó chợt thấy hoa mắt, đã bị điểm trụ huyết đạo! Chỉ thấy ở phía sau Quách Tĩnh có một quái nhân mặc áo xanh đứng đó! Hắn thân thủ nhanh nhẹn, mọi người còn chưa thấy rõ hắn lại đây như thế nào, thì đã thấy hắn đưa tay ra, luồn vào trong ngực áo Quách Tĩnh, trong chớp mắt lấy ra một vật gì đó trong tay mình! Thân mình lại chợt lóe lên, mọi người đã được giải huyết có thể hoạt động được. Nhưng không ai động dậy, không ai biết được dụng ý của Quái nhân áo xanh đó là gì.

Hoàng Dung đột nhiên cao giọng la to: “Phụ thân!”. Lại hướng về phía quái nhân áo xanh chạy đến, nhào vào trong lòng ngực của hắn, lên tiếng khóc lớn nói: “Phụ thân, mặt của cha, mặt của cha sao lại... Sao lại thay đổi sang bộ dáng này?”

Lục Thừa Phong nghe Hoàng Dung kêu người nọ là phụ thân, buồn vui lẫn lộn, quên mất chân chính mình bị tàn phế, đột nhiên đứng lên, muốn chạy qua đó, lại bị ngã sấp xuống. Quái nhân áo xanh kia tay trái ôm Hoàng Dung, tay phải chậm rãi rờ trên mặt mình, thì ra là mặt nạ hắn đội bị hé ra một nửa, nhìn qua thấy quỷ dị cổ quái cực kỳ. Mặt nạ sấp bị rơi ra, hắn liền tháo xuống, bộc lộ khuôn mặt thật của mình. Mai Siêu Phong bị dọa đến hai chân quỳ xuống đất, Hoàng Dung thì nước mắt chưa kịp khô, cao giọng hoan hô, lấy mặt nạ của hắn gắn thử lên mặt mình, lại ôm lấy cổ của hắn, vừa cười vừa nói vui vẻ. Quái nhân áo xanh này thì ra đúng là Hoàng đảo chủ Hoàng Dược Sư.

Hoàng Dung cười nói: “Cha, người như thế nào lại đến đây? Vừa rồi có lão nhân kia dám nói là người đã chết, con cũng đã thay người giáo huấn hắn rồi!!!”. Hoàng Dược Sư âm trầm nghiêm mặt xuống nói: “Ta như thế nào lại đến đây ư? Tìm người mà tới!!!”. Hoàng Dung vui vẻ nói: “Cha, không phải là người không thích sao? Tốt lắm, thật là tốt lắm!”. Nói xong, nàng vỗ vỗ tay hoan hô.

Hoàng Dược Sư lại nói: “Cái gì mà thích hay không? Vì tìm quỷ nha đầu người, còn quản gì chuyện tâm nguyện không muốn!”. Nói xong, Hoàng Dược Sư hướng nhìn về phía Lục Thừa Phong đang ngồi.

Hoàng lão tà tay phải vung lên, hai cuộn vải trắng hướng về phía Lục Thừa Phong bay tới. Hai người cách xa nhau chỉ hơn một trượng, hai cuộn vải trắng chỉ phiêu phiêu bay đi, giống như bị một trận gió thổi bay bình thường, việc đó so với việc cầm một tảng đá lớn nặng trăm cân ném đi còn khó hơn vài phần khiến ọi người ở đó đều thập phần khâm phục.

Lục Thừa Phong tiếp được cuộn vải trắng, y nhìn xuống thì thấy nó tràn ngập chữ viết. Lục Quan Anh từ trong tay gia đình lấy một cây đuốc, đem lại gần cho cha mình xem thử trên đó là viết những gì. Lục Thừa Phong chăm chú nhìn xuống, thấy hai cuộn vải ghi lại tất cả đều là khẩu quyết để luyện công, đều là do Hoàng Dược Sư đích thân viết ra, hai mươi năm không thấy, chữ viết của sư phụ càng lúc càng mạnh mẽ hữu lực. Hắn nhìn cuộn vải bên tay trái thấy trên đầu viết sáu chữ “Toàn Phong Tảo Diệp chân pháp”. Lục Thừa Phong biết “Toàn Phong Tảo Diệp chân pháp” cùng với “Lạc Anh Thần Kiếm Chưởng” đều là bộ võ công đặc ý do chính sư phụ hắn sáng tạo ra. Nếu là ngày xưa mà có được, không biết hắn sẽ có bao nhiêu vui mừng, hiện tại tuy chính mình không thể tập luyện được, nhưng vẫn có thể truyền thụ cho đứa con, đây vẫn là hậu ân của sư phụ, hắn lập tức cung kính cất vào trong tay áo, dập đầu bái tạ.

Hoàng Dược Sư nói: “Bộ chân pháp này ta đã sửa chữa lại rất nhiều, chiêu số tuy là giống nhau, nhưng huyền diệu trong đó lại khác nhau. Mỗi ngày người y theo trong đó mà ngồi xuống luyện khí, nếu lãnh ngộ cao, thì chỉ năm sáu năm sau, là người lại có thể đi lại bình thường!!!”. Lục Thừa Phong vừa buồn lại vừa vui, thực là cảm giác vui buồn lẫn lộn. Hoàng Dược Sư lại nói: “Tuy tàn tật trên đùi người thực sự không thể trị dứt, võ công cũng không thể lại tập luyện, nhưng bất quá sau khi người tập thành tâm pháp này, thì có thể đi đứng như người bình thường...”. Hắn đã sớm tự hối hận, năm đó quá mức vội vàng nóng giận, trọng phạt bốn đệ tử vô tội của mình, những năm gần đây hắn dốc lòng sáng tạo ra “Toàn Phong Tảo Diệp

chân pháp”, là bí quyết nội công, đó là vì muốn truyền lại cho bốn vị đệ tử của mình, làm cho bọn hắc sau khi tu luyện thành công có thể lại đi đứng bình thường như mọi người.

Nhưng hắc chính là một người rất háo thắng lại sĩ diện, tuy nội tâm hối hận, nhưng cũng chẳng có nói ra, tuy đem bộ nội công này truyền cho Lục Thừa Phong nhưng cũng không hề có lộ ra chút ý định nhận sai. Sau một lúc lâu, hắc lại nói: “Người đi tìm lại ba sư đệ của mình, đem tâm pháp này truyền lại cho bọn hắc!!!”. Lục Thừa Phong lên tiếng đáp ứng “Dạ”. Lại nói: “Hành tung của Khúc sư đệ cùng Phùng sư đệ thì đệ tử vẫn chưa tìm ra, còn Vũ sư đệ thì đã chết nhiều năm rồi!”. Hoàng Dược Sư trong lòng đau xót, đôi mắt tinh anh tỏa sáng lại bắn thẳng đến trên người Mai Siêu Phong, nàng ta thì không nhìn thấy, nhưng người bên ngoài nhìn ra đều cảm thấy run sợ. Hoàng Dược Sư lãnh đạm nói: “Siêu Phong, người không chỉ đại ác, mà còn đại khổ. Vừa rồi khi lão họ Cửu kia nói ta đã chết, người cuối cùng còn có thể khóc ra vài giọt nước mắt, còn muốn thay ta báo thù. Vì vài giọt nước mắt đó của người, ta cho người sống thêm vài năm nữa.”

Mai Siêu Phong ngàn vạn lần không nghĩ sư phụ lại có thể tha cho chính mình như vậy, vui sướng lộ ra, dập đầu bái tạ. Hoàng Dược Sư nói: “Tốt, tốt!”. Tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lên người nàng ta ba chưởng. Mai Siêu Phong đột nhiên cảm thấy trong ngực hơi hơi đau đớn, kinh ngạc đến suýt ngất đi, run giọng kêu lên “Ân sư, tội của đệ tử đáng chết, cầu xin người ân chuẩn lập tức giết chết đệ tử đi, đừng bắt đệ tử phải chịu đựng khổ hình!!!”.

Nàng năm xưa có nghe chồng mình nói qua, sư phụ có một bộ Phụ Cốt châm ám khí độc môn, chỉ cần đưa tay vỗ nhẹ nhàng trên người của địch nhân, châm kia sẽ lập tức xâm nhập vào trong da thịt, chặt chẽ găm vào xương cốt bên trong. Trong châm lại có độc dược, dược tính chậm rãi phát tác, sáu ngày một lần, khi huyết mạch vận hành, sẽ khiến cho người ta đau đớn kịch liệt, nhưng lại không thể chết được, phải tra tấn đến một hai năm sau thì mới độc phát mà chết. Nếu muốn vận công để ngăn cản, thì sẽ càng đau đớn khổ sở hơn gấp trăm lần, sẽ giống như lửa còn châm thêm dầu, càng ngày càng đau đớn kịch liệt. Nhưng phạm là người có công phu, khi bị như vậy phản ứng tự nhiên là mạnh mẽ vận công, biết rõ là sẽ phải chịu đựng đau đớn mãnh liệt hơn, biết rõ là lần sau phát độc sẽ mạnh hơn, nhưng vẫn không thể không ngừng lại. Mai Siêu Phong biết chỉ cần châm một cây châm là đã tiến vào địa ngục trần gian, huống chi là ba cây? Nàng hướng cây roi sắt trong tay đánh mạnh vào đầu của mình. Nhưng Hoàng Dược Sư đã ra tay, chặn lại roi sắt, lạnh lùng nói: “Muốn làm gì? Muốn chết cũng không dễ dàng!!!”

Mai Siêu Phong muốn chết không được, nghĩ thầm rằng “Sư phụ tất nhiên là muốn ta phải chịu khổ đau, sẽ không để cho ta có thể chết tiện nghi như vậy!!!”. Nàng ta không khỏi lộ vẻ u sầu, cười hướng Quách Tĩnh nói: “Đạ tạ người đã một đao giết chết trượng phu của ta, hắc chết thực là thoải mái tự tại!!!”

Hoàng Dược Sư lại nói: “Độc tính của Phụ cốt châm phát tác rất chậm, một năm sau mới bắt đầu phát tác. Bốn sư huynh đệ Khúc, Lục, Vũ, Phùng đều là vì người mà chịu tội, người đi tìm Linh Phong và Mặc Phong về đây, lại đi tra tìm thử người nhà của Miên Phong, tất cả đều đưa đến Quy Vân sơn trang này ở. Đây là điều kiện thứ nhất.”. Mai Siêu Phong liền đáp ứng. Lục Thừa Phong nghĩ thầm rằng “Cái này ta có thể làm được, để ta đi cho”. Nhưng hắc thừa biết tính tình của sư phụ, nên không dám lên tiếng. Hoàng Dược Sư ngửa đầu hướng lên trời, nhìn sao bắc đẩu trên trời, chậm rãi nói: “Cửu Âm Chân Kinh là do các người tự ý lấy đi tập luyện, không phải do ta phân phó dạy dỗ các người luyện, người tự mình tập luyện thì nên biết phải làm sao rồi!”. Im lặng một chút, lại nói: “Đây chính là điều kiện thứ hai!”. Mai Siêu Phong nhất thời không hiểu rõ ý của sư phụ, cúi đầu trầm tư một lát, sau lại giật mình, run giọng nói: “Sau khi hoàn thành điều kiện đầu tiên, đệ tử sẽ đem Cửu Âm Bạch Cốt Trảo cùng với Tội Tầm Chưởng phệ đi!!!”.

“Điều kiện thứ ba, Thừa Phong cùng với Siêu Phong hai người trong một năm này ngấm lại xem sư phụ của các người có bao nhiêu bản lĩnh, đến tốt cùng là có thể hay không bị Toàn Chân thất tử giết chết. Một năm sau đến đảo Đào Hoa nói cho sư tỷ các người nghe, nếu đáp án đó làm cho nàng vừa lòng thì các người một lần nữa sẽ được trở về sư môn, bằng không thì các người đừng bao giờ tự nhận mình là người của đảo Đào Hoa nữa!!!”.

“Sư tỷ?”. Ba huynh muội Hoàng thị sững sờ, khi nào thì họ có thêm một người sư tỷ?

“Niệm Từ lại đây!”. Hoàng lão tà hướng về hướng núi giả hô to.

Khi Mục Niệm Từ từ tốn đi ra từ chỗ núi giả, Hoàng lão tà lại nói: “Các người tự nhiên có thể để ột cái

tên không ra gì lừa đảo, làm cho ta ở trước mặt nàng ta mất hết mặt mũi. Cho nên ta quyết định thu nàng nhập môn làm đại đệ tử. Là các người hại ta thật mất mặt, vì sư cũng khiến cho các người càng mất mặt hơn. Ngoan ngoan kêu nha đầu mới mười mấy tuổi là sư tỷ đi!!!”

“Kêu ta đến đây làm gì?”. Niệm Từ lên tiếng hỏi.

“Người không phải là nói bọn hần không hiểu biết gì về sư phụ của mình sao? Ta cho bọn hần một năm thời gian để tìm hiểu, một năm sau người đến khảo hạch bọn chúng xem bọn chúng có thể hay không một lần nữa trở về sư môn!!!”.

Niệm Từ liếc mắt một cái, khi nào thì mình lại có một sư phụ thế không biết, quên đi! Chừa cho hần chút mặt mũi đi, Đao Đào Hoa hôm nay đã đủ mất mặt rồi! Hơn nữa Hoàng lão tà cũng không phải người hiền hậu, không nên đắc tội đến hần!!!

“Niệm Từ ra mắt sư phụ. Xin chào Lục sư đệ, Mai sư muội, Dung nhi sư muội!”. Nàng nói xong lại thi lễ thăm hỏi, tài nghệ của bọn hần đều cao hơn mình, nên tạo quan hệ tốt trước.

Hoàng lão tà rất vừa lòng với cách cư xử của Niệm Từ, không như đám đệ tử kia vừa rồi làm hần mất hết mặt mũi.

Ba người kia vội vàng hoàn lễ, cung kính gọi nàng một tiếng sư tỷ.

“Ta nói trước, ngay cả thân sinh cha mẹ ta thì ta vẫn chưa quỳ lạy qua, đừng nên trông đợi ta quỳ bái người!”. Niệm Từ tiên lễ hậu binh, vừa mới bái sư đã ngay sau đó đội nước lạnh vào Hoàng lão tà.

“Biết, vì sư không trông cậy người có thể hành lễ với ta!”. Hoàng Dược Sư đã muốn ý thức được chính mình về sau thời điểm buồn bực khẳng định sẽ ngày càng nhiều.

2. Chương 03-04

Chương 4 - Kết nghĩa rừng đào

Ngày đầu tiên trên đảo Mục Niệm Từ đã sắp xếp xong tất cả mọi thứ. Nhận thấy mình đối với hoàn cảnh ở trên đảo còn chưa hiểu biết rõ, lại thêm Lão Hoàng đang bận rộn bận tâm đến Cửu Âm Chân Kinh không có thời gian rảnh quan tâm đến mình, nàng đề nghị khoan hãy học võ nghệ, trước tiên nên tập trung đối phó với Chu Bá Thông, để nhanh chóng lấy được quyền thượng của Cửu Âm Chân Kinh. Vụng trộm tự mình thời hạn một tháng, cần phải giải quyết xong trước khi Quách Tĩnh lên đảo, hơn nữa hy vọng có thể không rắc rối gì đem quyền hạ trả lại cho Quách Tĩnh, để tình tiết truyện được tiếp tục diễn tiến. Sau khi thương lượng cùng Hoàng Dược Sư xong, hai người đơn giản phân công công việc. Từ điểm tâm có nô bộc cầm phụ trách, còn ngày hai bữa trưa chiều đều do Niệm Từ phụ trách, nàng sẽ tiếp cận làm thân với Chu Bá Thông cũng như thuận tiện làm quen với tình hình trên đảo. Còn Hoàng lão tà thì tập trung nghiên cứu Cửu Âm Chân Kinh, hơn nữa còn tiếp tục dùng Ma Âm quấy rối Chu Bá Thông.

“Vào lần đầu tiên gặp mặt, sư phụ người thổi khúc nhạc khiến cho người ta phát điên, tại sao ta lại không bị ảnh hưởng vậy?”. Niệm Từ vẫn buồn bực thắc mắc chuyện này.

Lão Hoàng đứng dậy bắt lấy mạch của nàng, trầm ngâm một khắc.

“Người không có nội lực gì, tư tưởng lại đơn thuần, tâm can thiện lương, chưa bao giờ chịu sự phiền nhiễu của nam nữ tình ái. Mà Bích Hải Triều Sinh Khúc của ta có thể khiến cho người ta ý loạn tình mê, sinh ra ảo giác không thể chống đỡ được. Chỉ có người nội công thâm hậu, quen thuộc nhạc luật hoặc có ý chí kiên cường mới có thể chống lại, Dung nhi cùng với bọn Kỳ Phong là từ nhỏ đã nghe quen, người có thể là thuộc về tình huống thứ ba.”

Ngày thứ hai tới gần buổi trưa, Niệm Từ tay xách theo hộp đựng thức ăn đi tới bên kia của đào hoa trận đến trước sơn động của Chu Bá Thông.

“Có ai không? Có người ở sao? Ta tới đưa cơm nè!”

Rất nhanh có một người bay ra, mặc dù biết Chu Bá Thông tính tình trẻ con, nhưng nàng vẫn sợ hết hồn, bước lùi lại mấy bước.

“Người muốn hù chết ta sao?”

Niệm Từ có cảm giác đạo diễn sản xuất của Xạ Điều năm 83 có phải hay không cung đã từng xuyên qua nha!? Như thế nào mà chọn diễn viên khí chất dung mạo đều có mấy phần tương tự, làm ình lần đầu nhìn thấy cũng cảm giác được mấy phần giống nhau.

“Người là ai vậy? Thế nào mà trước giờ ta chưa từng thấy qua? Là bị Hoàng lão tà bắt đến sao? Có thể hay không cũng bị dứt bỏ đầu nha?...”. Câu hỏi liên tiếp bay đến.

“Người cầm lấy hộp thức ăn đã, ta từ từ nói cho người nghe!”. Nàng kiên nhẫn nói với hấn.

“Vụt...”. Thanh âm chưa dứt, người cùng với hộp thức ăn đã không thấy đâu rồi, nàng liền bước theo vào sơn động. Chu Bá Thông ngồi ở trên giường đá, trước mặt để thức ăn, hào hứng nhìn nàng.

“Ta đã làm xong, người nói mau đi!”

“Ta tên là Mục Niệm Từ, là đồ đệ mới thu nhận của Hoàng đảo chủ, không phải là bị bắt tới cũng sẽ không dứt bỏ đầu!”

“Người muốn bá sư học nghệ tại sao lại không tìm người tốt, mà lại tìm Hoàng lão tà tên bại hoại này? Nếu như người thích ta giới thiệu người đi Toàn Chân giáo, bá nữ sư phụ làm thầy nha!!!”

“Ta không nghĩ sư phụ là người xấu nha, trên thực tế là hấn đã cứu ta từ trong tay thủ hạ của Âu Dương Khắc ra!”

“Ai là Âu Dương Khắc?”

Niệm Từ liền đem tình hình cùng sự kiện vài chục năm qua xảy ra trên võ lâm tường tận kể lại cho hấn nghe, cùng đem thân thế của nàng giới thiệu sơ lược với hấn, để cho Chu Bá Thông vừa ăn no vừa có người để sung sướng trò truyện. Hấn lại nhao nhao đem chuyện của mình kể lại cho Mục Niệm Từ nghe, Niệm Từ so với Quách Tĩnh nhất định là một đối tượng nói chuyện phiếm tốt hơn, nàng chủ động hỏi thăm hấn, gương mặt đầy biểu cảm phong phú, nghênh hợp nội dung hấn kể, khoảng cách của hai người lập tức trở nên gần hơn.

Bất tri bất giác hai người ngồi trò truyện đã hơn hai ba canh giờ, nếu không phải là kiêng kỵ Niệm Từ là một cô gái, Lão Ngoan Đồng khẳng định cũng sẽ lôi nàng ra kết bái. Nàng biết rõ Chu Bá Thông tính tình bướng bỉnh, nên quyết định nói:

“Chu đạo trưởng, ta với người vừa gặp nhưng lại rất hợp ý, Niệm Từ có một yêu cầu quá đáng, không biết có thể nói ra hay không?”

“Mục cô nương đừng khách khí, có cái gì thì cứ nói!”

“Niệm Từ mệnh khổ cha mẹ đều đã mất, hiện tại chỉ còn sư phụ là có thể dựa vào. Hôm nay gặp Chu đạo trưởng, cảm thấy thân cận giống như người một nhà, thật là hợp ý cho nên ta muốn cùng với Chu đạo trưởng, kết bái làm huynh muội, người thấy có được không?”

Chu Bá Thông chặc chặc ánh mắt không nói gì.

“Có phải đạo trưởng cảm thấy Niệm Từ chỉ là một cô nhi, còn ngài là cao nhân của Toàn Chân giáo, võ công cao cường nên không thèm ngó tới?”. Nàng trưng ra một bộ đáng tội nghiệp

“Người không cảm thấy ta quá già rồi sao?”. Chu Bá Thông dò xét hỏi.

“Dĩ nhiên là không, người một chút đều không có già! Chẳng qua là có chút dư dấy thôi, anh hùng không câu nệ tiểu tiết. Nếu người được trang phục chỉnh tề thì khẳng định uy phong sẽ giống như đại tướng quân!!!”

Lời nói của nàng khiến cho hấn tươi cười như hoa nở, vui vẻ đánh nhịp tay.

“Tốt! Ta muốn nhận cô muội muội này!”. Hắc cần bản không có ý thức được vô tình lại khiến cho địa vị của mình thấp hơn Hoàng lão tà.

Hắn liền cầm hai cây đu đủ lên trên cái bánh bao, thay cho nhang đèn, cùng nàng quỳ gối xuống.

“Ta Lão Ngoan Đồng Chu Bá Thông, hôm nay cùng Mục Niệm Từ kết bái làm huynh muội, ngày sau có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu. Nếu sau này bội ước, thì cho ta mất hết võ công, ngay cả một cái tay của muội muội này cũng đánh không lại!!!”

“Ta Mục Niệm Từ, hôm nay cùng Chu Bá Thông kết bái làm huynh muội, ngày sau có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu. Nếu sau này bội ước, thì cho ta võ công đều biến mất, lập gia đình thì ngày ngày để cho tướng công đánh!!!”

Lão Ngoan Đồng nghe được lời thề của muội muội này vô cùng hợp ý, đứng dậy kéo nàng lên.

“Yên tâm muội muội, có ca ca ở đây không ai dám khi dễ ngươi đâu. Đáng tiếc Hoàng lão tà keo kiệt, cả ly rượu cũng không cho, nếu không chúng ta sẽ cùng uống rượu vui mừng!”

“Tiểu muội không thể uống rượu, thật xin lỗi làm cho người mất hứng. Nếu không để ngày mai ta trộm mang tới cho người!”

“Có một lần một tiểu cô nương cũng mang tới rượu ngon, uống mới được có chút vị rượu, đáng tiếc là từ đó nàng ta lại không tới nữa!”. Niệm Từ liền đem chuyện Hoàng Dung trộm mang rượu đến cho hắn bị phụ thân phát hiện trách mắng, nên giận dữ bỏ đi khỏi đảo Đào Hoa, làm quen được với Quách Tĩnh nói cho hắn biết. Hắn liền giận dữ mắng to Hoàng lão tà là kẻ hẹp hòi.

“Muội muội, Hoàng lão tà tính tình cổ quái, ta lo lắng ngươi phải chịu thiệt thòi. Ngươi bỏ đảo Đào Hoa chuyển qua Toàn Chân phái đi!”

“Đại ca còn nói như vậy ta sẽ thật sự tức giận đó. Sư phụ là ân nhân cứu mạng của ta, ta không cần người thích hay không, nhưng những lời nói này sau này đừng nói nữa!”

Chu Bá Thông vuốt mũi đáp ứng. Đang trò chuyện thì nô bộc cầm xách theo cơm tối mang đến sơn động.

“Ai nha! Cùng với đại ca nói chuyện, ta quên cả thời gian. Ta nói với sư phụ là đi dạo trên đảo để làm quen với hoàn cảnh, ta phải đi về, ngày mai ta sẽ trở lại thăm ngươi. Có cái gì tốt để chơi hay có rượu ngon, ta sẽ đem tới cho người!!!”

Nói xong Mục Niệm Từ quay ra ngoài, chạy thẳng tới thư phòng của sư phụ báo tin vui. Chu Bá Thông bị nhốt đã vài chục năm, lại có thể nhận được một muội muội tốt, nên dĩ thường hưng phấn. Nhưng đến buổi tối, đang nghiên cứu chân kinh lại bị Hoàng lão tà quấy rầy cả đêm.

3. Chương 05-06

Chương 5 - Trộm được quyển Thượng Cửu Âm Chân kinh

Từ sơn động trở lại nàng chạy thẳng tới thư phòng của Hoàng lão tà, quả nhiên không ngoài dự đoán hắn đang ở nơi đó nghiên cứu chân kinh.

“Sư phụ, ta đã thay ngươi trút cơn giận!”. Mục Niệm Từ giương giương đắc ý nói.

“Như thế nào?”

“Ta cùng Lão Ngoan Đồng kết bái làm huynh muội kết nghĩa, như vậy thì so với người hắn sẽ ở vai vế nhỏ nha, về sau hắn có trêu chọc ngài thì ngài liền trực tiếp nói Đại nhân không chấp nhất tiểu nhân, tức chết hắn. Đúng nha, theo thứ tự thì tính ra Toàn Chân thất tử là đồ tôn của người, vậy sáng khoái đi?”

“Ngươi đúng là quỷ linh tinh! Làm sao lại gỡ chút tài mọn ra rồi!”. Lão Hoàng bị nàng nói chuyện chọc cười, quyết định thổi Khúc Hải Triều Sinh Khúc cho đồ đệ nghe, coi như là ăn mừng.

Vừa cười vừa nói Niệm Từ bước đến bên bàn đọc sách, nhìn xem bản da người kia cùng một chồng giấy tràn ngập chữ đang đặt ở đó. Niệm Từ tiện tay cầm lên nhìn, phát hiện ra mình một chữ cũng không biết, không hề giống với chữ phồn thể hay chữ triện. Ngay sau đó, lại nhớ tới trong sách có nhắc tới phạm ngữ, nên nhẹ nhàng bỏ xuống.

“Ta không nhận ra được chữ nào!”

“Đây là phạm văn, không phải là chữ hán.”

“Trong mắt của ta cũng cùng một dạng thôi, ta không biết chữ!”. Nàng không rõ lắm hiện tại nơi này là dùng loại chữ viết nào, hơn nữa nàng cũng không nhận ra được mấy chữ, nên nàng nhanh chóng thừa nhận là mình mù chữ!

“Không cần tự ti, sư phụ dạy người, nhất định sẽ khiến người trở thành tài nữ tinh thông cầm kỳ thư họa!”. Lão Hoàng thương tiếc nói.

“Sư phụ người hiểu phạm văn sao? Hay có cần phải mời người đến đây dịch lại?”

“Không cần, sư phụ hiểu được. Năm đó sư mẫu của người qua đời, ta vạn phần bi thương. Nhất Đẳng đại sư tự mình lên đảo phúng viếng, ở lại chỗ này hơn nửa năm, dạy cho ta phạm văn để cải thiện tâm tình của ta!”

“Ta hiện tại ngày càng tin tưởng sư phụ người chính xác là ngoại trừ sanh đẻ ra cái gì cũng biết nha!”. Nàng sùng bái nói.

Thầy trò hai người ha ha cười vui vẻ. Niệm Từ chú ý tới xem da người, tò mò hỏi:

“Còn tấm da người này người muốn xử lý như thế nào?”

“Kinh văn ta đã sao chép xong, hiện tại có thể tiêu hủy để tế vong linh A Hành rồi!”

“Như vậy không tốt lắm đâu!”

“Vì sao không tốt?”

“Người nghĩ nha, đây là da trên người của Trần Sư Huynh tự cắt xuống, mà đem đốt cho sư nương!”

“Ừ, đúng là không ổn. Vậy người cầm lấy đem đi chôn đi! Nhớ sau này nói cho Siêu Phong biết, để nàng ta cũng có chỗ để tế vong linh phụ quân mình!!!”

“Đệ tử hiểu!”. Niệm Từ đem da người thuận lợi lấy đi. Trở lại phòng mình, đặt lên bàn, chắp tay trước ngực, ở trong lòng thầm khẩn cầu: Trần sư huynh người đại nhân đại lượng, vì phát triển tự nhiên của truyện nên không thể nào để cho người nhập thổ quý an. Về sau thanh minh hằng năm sẽ đốt vàng mã tưởng nhớ người, xin đừng trách móc ta.

Bắt đầu từ ngày thứ hai, Niệm Từ liền mượn việc đưa cơm, cùng với Lão Ngoan Đồng chơi đùa. Chẳng những mang đến rượu ngon, còn mang đến một ít đồ chơi của Lão Hoàng, khiến cho hần ngạc nhiên không thôi, căn bản là không thể tin được muội muội của mình tại sao lại có thể dùng nửa ngày chơi đùa cùng mình mà không có một lời khó chịu. Cùng lúc đó, Niệm Từ phát hiện ra Chu Bá Thông thật đúng như trong sách miêu tả, chỉ có lúc đại tiểu tiện mới rời khỏi sơn động, bình thường căn bản hần không có đi ra ngoài. Mà chân kinh được giấu chỗ nào cũng không biết được.

“Ai! Đại ca, ta đột nhiên nhớ tới trong tay người không phải là có Cửu Âm Chân Kinh sao. Mặc dù tiểu muội không biết chữ, nhưng ta rất hiếu kỳ, người có thể hay không lấy ra cho ta mở mắt nha!”. Mấy ngày sau, trong lúc hai người cùng nhau chơi con quay thì Niệm Từ đột nhiên nói.

“Không được! Ta đã bị lão bà của Hoàng lão tà lừa một lần rồi, không thể để cho người xem!”. Hần kiên định trả lời.

“Ta lại không biết chữ, người lấy cho ta xem một cái thì có làm sao? Bảo bối giang hồ đồn đãi, người lấy uội muội mở mắt thì có sao đâu?”. Nàng tiếp tục nói.

“Không được, không được, không được”. Hần lập đi lập lại không dứt.

“Không được thì thôi, có cầu xin ta xem ta cũng không thèm nhìn nữa! Còn nói có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chia, bây giờ đã muốn quên mất hết rồi! Thật phí công muối muối như ta vừa trộm rượu vừa trộm đồ chơi tới cho người, còn đại ca người thì sao, quý hẹp hòi!”. Nàng vừa lầm bầm vừa nhanh chóng dọn lại hộp cơm chuẩn bị bỏ đi.

Chu Bá Thông nhìn thấy muối muối tức giận, có chút lo lắng nàng sau này sẽ không thèm để ý tới mình, cộng thêm bị chữ là quý hẹp hòi khiến cho hấn ẩm ức, nói:

“Người thật sự không biết chữ? Gạt ta sao?”

“Tránh ra, ta không cùng với quý hẹp hòi nói chuyện. Ta phải đi, đừng nghĩ tạm biệt ta!”. Nàng tiếp tục tức giận.

“Muối muối, ca ca sai lầm rồi, người đừng tức giận. Ta lấy cho người xem nha!”. Hấn hoảng hốt nói.

“Thật sao? Người cho ta xem sao?”

“Ta không có hẹp hòi nha, ta cho người xem. Bất quá người phải nhắm mắt lại trước, chờ ta nói người mới được mở mắt ra xem!”

“Tốt!”. Vừa nói nàng vừa nhắm mắt lại. Nhưng khi cảm giác thấy Lão Ngoan Đồng đã xoay người đi, nàng hé mắt ra nhìn thì thấy tay hấn đang đưa về phía cái gối, trong lòng nàng liền biết được, đôi mắt lần nữa nhắm lại, cho đến khi hấn lên tiếng mới mở ra. Chỉ thấy Chu Bá Thông cầm trong tay một quyển sách cũ nát, trên đó viết Cửu Âm Chân Kinh.

“Đây chính là món bảo vật mà võ lâm đồn đại, võ công trong đó thực rất lợi hại, thắng được sư phụ của ta hay sao?”

“Đó là đương nhiên, võ công của Hoàng lão tà cùng sách này không thể nào so sánh được!”. Hấn đồng dạ nói.

“Đại ca có thể bảo vệ quyển sách này, thật là lợi hại nha! Ta xem trọng người rồi, người mau cất lại đi!”. Nàng vừa nói vừa nhắm mắt lại. Nửa mở hé hé mắt thấy Lão Ngoan Đồng đặt sách lại chỗ cũ, nàng mỉm cười.

Sau mấy ngày liên tục ăn bánh bao dưa muối, Chu Bá Thông nhận không được lên tiếng kháng nghị:

“Cứ ăn uống như vậy thì miệng ta cũng sắp hư chết rồi! Hoàng lão tà có phải hay không không có tiền sắp phải vào Cái Bang rồi!”

“Thật xin lỗi nha, đại ca! Mấy ngày nay có mấy nô bộc đi ra ngoài mua đồ nhưng chưa trở lại, không có người phụ trách nấu ăn, nên phải mang cho người mấy thứ này. Muối muối mặc dù không biết làm cơm, nhưng nhất định sẽ học thật tốt, ngày mai sẽ chuẩn bị cơm cho người có được không?”

“Được rồi! Ta cũng muốn nếm thử một chút tay nghề của muối muối! Ta không có kén chọn, chỉ cần có thịt là được rồi!”

Giữa bữa trưa hôm sau, Niệm Từ đến phòng bếp tự mình làm cho Chu Bá Thông một món ăn nổi tiếng của Tứ Xuyên - Cá chần nước sôi, trong đó nàng cho thêm nhiều quả ớt đồng thời lại nêm thêm một thứ gia vị... Ba đậu. Hơn nữa, nàng năn nỉ sư phụ buổi trưa nhất định phải ở Tích Thúy Đình chuẩn bị giấy mực.

Khi thức ăn được bưng ra, Lão Ngoan Đồng bị mùi thơm nồng nặc hấp dẫn, mấy ngày liên tục chỉ có bánh bao khô cứng khiến cho hấn chán ngán muốn chết, bây giờ lại có mỹ thực trước mặt khiến cho hấn lao vào ăn như hổ đói. Theo phân tích của Mực Niệm Từ, người bình thường dạ dày sau một lúc ăn thật nhiều thực phẩm cay nóng như vậy sẽ xuất hiện phản ứng khó chịu. Hơn nữa, trong thức ăn của Chu Bá Thông nàng còn cho thêm ba đậu vào, đảm bảo hấn sẽ nhanh chóng cần đến nhà xí thôi!!!

Sau bữa ăn, Đang lúc hai người đang xúm lại chơi trò chơi cùng với mấy cục đá, đột nhiên Chu Bá Thông sắc mặt trắng bệch, hai tay ôm bụng, bối rối cầm lấy giấy chạy ngay ra ngoài.

“Muối muối cứ chơi trước đi, ta đi một chút sẽ quay lại ngay!”

Niệm Từ ngồi yên tại chỗ cũ không hề chuyển động. Một lát sau hần ôm bụng trở lại, một lúc lại không nói gì ôm bụng chạy đi. Lúc này nàng mới nhanh chóng đứng lên đi về phía giường, cầm lấy gối đầu của hần mở ra, lấy kinh thư, sau đó đem gối đầu đặt lại vị trí cũ, đem kinh thư bỏ vào trong hộp đựng thức ăn. Mới vừa làm xong tất cả, ách bộc* đã đỡ Lão Ngoan Đồng đi vào, những nô bộc cầm này là muốn đến lấy hộp đựng thức ăn.

Ách Bộc: Nô bộc cầm

“Đại ca, người bị sao vậy? Đừng có dọa ta nha!!!”

“Ta không sao, có thể thời gian dài không được ăn thức ăn ngon, bao tử không chịu nổi thôi!”. Lão Ngoan Đồng hữu khí vô lực nói.

“Để cho ách bộc ở đây chiếu cố người, ta đi cầu xin sư phụ mang cho người ít thuốc!”. Nàng vừa nói vừa ra dấu hiệu của người cầm điếu nói chuyện với ách bộc. Sau đó, nàng xách theo hộp thức ăn rời đi.

Nàng nhanh chóng đi tới Tích Thúy Đình đem chân kinh giao cho sư phụ sao chép, còn mình thì mang theo hộp thức ăn đi tới phòng bếp, sau khi dặn dò ách bộc nấu thuốc, nàng vội vã trở lại đình. Chỉ thấy Hoàng Dược Sư một tay nhắc bút một tay giở sách, ánh mắt chỉ chăm chăm nhìn kinh thư, thông dong tiêu sái viết cuồng thảo, không cần lo lắng về vấn đề lỗi chính tả. Ước chừng khoảng hơn một canh giờ, với tốc độ sao chép không thay đổi thì công việc đã kết thúc, lúc này ách bộc cũng đã vừa đúng lúc mang thuốc đến. Thận trọng đặt kinh thư vào bên trong hộp đựng thức ăn, Niệm Từ lại quay trở về sơn động. Lúc này, Lão Ngoan Đồng sắc mặt đã biến vàng, được người làm đỡ ra ngồi ở trên băng đá.

“Đại ca, nhân lúc thuốc còn nóng mau uống đi rồi về giường nghỉ ngơi!”

“Không cần, ta còn phải đi nhà xí, nằm xuống đứng lên quá phiền toái!”. Hần vừa uống thuốc vừa nói.

“Thật xin lỗi!”. Một cảm giác áy náy dâng lên trong lòng nàng.

Thừa dịp trong động lúc này không có ai, Niệm Từ lại đem kinh thư không dấu vết trả về chỗ cũ. Mặc dù cách làm có hơi thất đức, thật lòng nàng xin lỗi Chu Bá Thông, nhưng Niệm Từ cũng không có hối hận, chỉ nghĩ trong tương lai sẽ cố gắng bồi bổ lại cho hần. Bởi vì áy náy trong lòng, nàng chăm sóc Chu Bá Thông đến rất khuya, đem thuốc cho hần uống xong, bảo đảm có người chăm sóc cho hần rồi mới rời đi. Cả đêm không được nghỉ ngơi, sáng sớm nàng đã chạy tới chỗ của hần, xem thấy hần đã hồi phục có thể chạy nhảy chơi đùa thì nàng mới bắt đầu yên lòng.

Chương 6 - Hòa nhập vào đảo Đào Hoa

Chu Bá Thông khỏi hần Niệm Từ mới có tâm tình cùng sư phụ nói chuyện về hành động ngày hôm đó. Hoàng Dược Sư lấy được quyền thượng của Cửu Âm Chân Kinh thì bắt đầu dốc lòng nghiên cứu, không rảnh bận tâm vấn đề học võ của đồ đệ, mà nàng cũng không muốn gấp gáp, chỉ muốn trước khi Chu Bá Thông rời đảo thì chăm sóc hần thật tốt, bồi bổ lại cho hần, vì nàng cũng không biết ngày tháng năm nào mới có thể gặp lại.

Hôm sau, nàng mạnh mẽ mang theo người đem mấy thùng nước nóng tới sơn động, chỉ thị bọn họ giúp đỡ Chu Bá Thông tắm rửa sạch sẽ, hơn nữa còn mang quần áo cũ đã rách mướp vứt bỏ hết, thay quần áo mới xong nhìn xem hần từ trên xuống dưới rực rỡ hần lên. Niệm Từ còn lấy ra cây lược gỗ tự mình chải mái tóc cho hần, nàng còn muốn đem râu ria của hần cạo sạch nhưng mà hần lại chết sống không đồng ý, nói cái gì để râu là tượng trưng của nam tử hán, không cho phép cạo đi, Niệm Từ có nói sao hần cũng không chịu.

Có lẽ là Hoàng lão tà cảm thấy thẹn với Lão Ngoan Đồng, cũng có thể là nghiên cứu kinh thư quá sức tập trung, nên hần đối với việc Niệm Từ đem Chu Bá Thông hoàn toàn thay đổi thật sự ngoảnh mặt làm ngơ, không thèm để ý. Niệm Từ ôm tới chăn đệm cùng đồ dùng hằng ngày, đem sơn động đơn sơ lúc trước biến thành một nơi ấm áp, giống như một căn nhà thực sự vậy. Mặc dù Chu Bá Thông luôn luôn không có quan tâm đến những thứ này, nhưng khi nhìn thấy mọi người vừa nhận được vì mình bận bịu như vậy, cũng cao hứng theo, thỉnh thoảng còn còn bận rộn giúp nàng.

Tiếp xúc thời gian càng dài, Niệm Từ lại càng thích Chu Bá Thông. Thích tính hần trẻ con, hoạt bát sáng sủa, rộng rãi hướng về phía trước, lại hài hước khôi hài, lại thích hần mặc dù võ công cao thâm, nhưng lại không ý mạnh hiếp yếu, mặc dù xuất thân từ danh môn chính phái, nhưng không ý thể hiếp người, mặc

dù có bối phận cao, nhưng lại bình dị dễ gần gũi. Cho dù nàng vì hắn làm bao nhiêu chuyện cũng không thể làm phai mờ áy náy của nàng với hắn. Niệm Từ thật lòng coi hắn như là đệ đệ của mình mà chăm sóc, tự tay chế tạo vài món đồ chơi đơn giản cho hắn, không sợ phiền cùng hắn chơi đùa, tỉ mỉ chiều cố việc ăn uống hắn, nên chỉ một thời gian ngắn sau, Chu Bá Thông đã mập mạp hồng hào hẳn lên, bộ dáng căn bản là không giống người đã bị nhốt nhiều năm.

Thời gian dài thì trò chơi thú vị đến thế nào cũng trở nên nhàm chán. Chu Bá Thông nhàm chán ném món đồ chơi trong tay xuống, trầm tư một lát, đột nhiên hào hứng nói:

“Ta ở đảo Đào Hoa này đã được mười lăm năm, thời gian qua cũng không có uống phí. Ta ở sơn động này không bị phân tâm luyện tập công phu đạt được trình độ mà nếu luyện tập ở nơi khác phải mất hơn hai mươi năm mới đạt được. Chỉ là luyện tập một mình, mặc dù biết là mình đã có tiến bộ, nhưng lại không có ai thử chiêu, không thể nào làm khác hơn đành phải để tay phải cùng với tay trái so chiêu thức với nhau!!!

“Tay trái làm sao có thể cùng tay phải đánh nhau nha!?”

“Ta giả bộ tay phải là Hoàng lão tà, tay trái là Lão Ngoan Đồng ta. Tay phải một chiêu đánh qua, tay trái trả lại một quyền, cứ như vậy mà đánh nhau thôi!”. Hắn vừa nói vừa làm, hai tay ra hai chiêu, bên trái công bên phải thủ đánh nhau rất mãnh liệt. Niệm Từ lúc đầu cảm thấy hai tay đánh nhau hết sức buồn cười, nhưng nhìn được mấy chiêu thì cảm thấy quyền pháp của hắn ảo diệu kỳ dị, không thể tưởng tượng nổi, khiến nàng không khỏi kinh ngạc xuất thần! Người học võ trong thiên hạ, hai tay bất luận là vùng quyền hay đánh chưởng, vùng đao hay động kiếm, không phải là tấn công kẻ địch thì chính là bảo hộ bản thân, nhưng hai tay Chu Bá Thông lại hóa giải công thủ của nhau, mỗi chiêu mỗi thức đều là đều là công kích vào chỗ hiểm của chính mình, đồng thời lại dùng tay kia phòng thủ, vì vậy chiêu thức ở hai tay đều không giống nhau, là một bộ “Quái quyền” khiến cho nàng mở khai tầm mắt. Biểu diễn một lát sau, hắn ngừng lại nói:

“Muội muội ta dạy cho người Song Thủ Hổ Bào quyền pháp này, chúng ta chơi bốn nước đại chiến. Tay trái của ta là một nước, tay phải một nước, hai tay của người cũng là hai quốc gia. Bốn người ai cũng không giúp ai, biến thành một cuộc hỗn chiến bốn bên, vậy nhất định là sẽ rất thú vị nha!!!

“Nhưng mà võ công của ta rất tệ, đừng nói là bốn nước đại chiến, mà tam quốc đại chiến dùng hai tay ta làm một quốc gia đấu với hai tay hai nước của người cũng phải thua. Ta không có nội công, quyền cước cũng chỉ để làm xiếc, không có dùng trong thực tế được!”

“Không cần sợ, ta dạy cho người! Ta ở trong động này mười lăm năm đã ngộ ra được một bộ bảy mươi hai quyền Không Minh Quyền, thích hợp nhất là chơi trò này đó!!!”. Hắn vừa nói vừa ra tay phát quyền, lại nói thật chậm, nhưng mỗi chiêu xuất ra, vẫn mang theo chưởng phong uy vũ, đủ thấy giữa mềm mại có kinh lực, là một bộ quyền rất mạnh mẽ.

Hắn lại căn cứ giải thích ý chính của bộ quyền pháp này nằm ở hai chữ “Trống rỗng và mềm mại”, nói ra bốn câu khẩu quyết “Đại thành nhược khuyết, kỳ dụng bất tệt. Đại doanh nhược trùng, kỳ dụng bất cùng!” lại đem ý tứ của bốn câu nói này giải thích một lần, cũng đếm từng số một phân giải từng chiêu thức, nói rõ mấu chốt cho nàng biết. Vốn là Niệm Từ còn lo lắng mình chưa học qua võ công, có thể trong thời gian ngắn sẽ không có được hiệu quả, nhưng bắt đầu cùng Chu Bá Thông luyện quyền mới phát hiện, không biết là thân thể của Mục Niệm Từ này có phải hay không thích hợp luyện võ, khiến cho nàng có thể rất nhanh học được các chiêu thức kia hơn nữa còn có thể linh hoạt ứng dụng, vền vẹn mới chỉ có hai ngày thì bảy mươi hai chiêu thức của Minh Không Quyền nàng đã có thể đánh ra có da có thịt rồi. Chu Bá Thông không kịp chờ đợi muội muội học cho giỏi đã vội vã bắt đầu giảng giải cho nàng nguyên tắc chơi trò chơi bốn nước tranh đấu rồi.

“Đầu tiên là tay trái vẽ hình vuông, tay phải vẽ hình tròn, không thể theo quy tắc cũ sẵn có. Đôi tay này đấu với nhau điểm quan trọng nhất là trong lòng phải vô tâm, luyện tập hai tay có thể vẽ được hai hình dạng khác nhau. Nội công trụ cột của Toàn Chân Phái ta chính là bên trong phải bảo vệ tinh lực, bên ngoài thì giống như đi vào cõi thần tiên. Cho nên ta có thể dễ dàng tay trái vẽ hình vuông, tay phải vẽ hình tròn, người trước hết cũng phải bắt đầu luyện tập như vậy.”. Vừa nói hắn vừa dùng hai tay trên mặt đất vẽ nên hình tròn cùng hình vuông cùng một lúc. Niệm Từ cũng bắt chước vẽ thử, nhưng một hồi lâu thì hai tay nàng nếu không phải cùng vẽ hình vuông thì là hình tròn, lúc thì không phải hình vuông cũng chẳng phải

hình tròn. Khổ học một hồi lâu cũng không nắm bắt được bí quyết, nàng không khỏi nản lòng bừa bãi tuyên bố không học nữa. Chu Bá Thông dĩ nhiên không đồng ý, căn rằng một cái quyết định truyền thụ nội công của Toàn Chân phái cho Niệm Từ để giải quyết cái vấn đề khó khăn này. Hắn nghĩ thâm Niệm Từ không phải là người ngoài, mà là muội muội của mình, nên không tính là tiết lộ võ công ra ngoài nha!!!

Vì vậy hắn đem phương pháp hô hấp vận khí, tinh tọa thu lại những suy nghĩ lo lắng trong đầu truyền thụ cho nàng trước. Niệm Từ làm thử theo lời hắn, mới đầu tư tưởng suy nghĩ cứ nhấp nhô phập phồng không yên, khó có thể thu lại được, nhưng theo lời hướng dẫn chậm rãi của Chu Bá Thông, thì một hồi lâu sau dần dần nàng có cảm giác tâm đã yên ổn, trong đan điền lại có một cỗ khí ấm dần dần dâng lên. Không biết là đã tinh tọa bao nhiêu thời gian, Niệm Từ từ từ mở mắt, thấy Chu Bá Thông ngồi tinh tọa đối diện với mình, thấy nàng mở mắt ra hắn lại nói:

“Người phải nhớ kỹ: tư định tắc tĩnh vong, thể hư tắc khí vận, tâm tử tắc thần hoạt, dương thịnh tắc âm tiêu! Bốn câu khẩu quyết này. Trở về trước khi ngủ, nhất định trong đầu phải trống rỗng trong suốt, không có một tia suy nghĩ. Sau đó nằm thu người lại, hít thở sâu, hồn bên trong không lay động, thần khí bên ngoài không dạo chơi. Như vậy cho dù là trong giấc ngủ người cũng có thể luyện công được!”. Sau đó hắn lại chỉ điểm cho nàng cách làm thế nào để vận khí sử dụng lực, tu luyện nội công. Sau khi trở về, nàng đem những điểm trọng yếu trong lời hướng dẫn của hắn ghi chép lại, sau đó tìm chỗ cất giấu đi, bắt đầu tu luyện nội công.

4. Chương 07-08

Chương 7 - Đột nhiên bộc phát bệnh nặng

Buổi tối hôm đó trở lại, Niệm Từ chủ động đem chuyện đại ca đã truyền thụ võ công ình nói cho sư phụ biết. Hoàng Dược Sư để quyển sách trên tay xuống, cẩn thận tỉ mỉ quan sát nàng hồi lâu, lạnh lùng nói:

“Người có phải hay không trách vì sư không lập tức dạy võ công cho người, người chờ đợi không được nên đi tìm Chu Bá Thông? Hay là người chê bốn môn không phải là danh môn chính phái, nên có ý tính toán đi tìm Toàn Chân giáo để nương tựa?”

“Sư phụ, làm sao người lại nghĩ đồ nhi như vậy?”. Niệm Từ kinh hoảng nói. Trong hiện thực cuộc sống của nàng là đề xướng việc theo nhiều người học nghề, nhưng mà xem ra ở Đại Tống triều này không phải tùy tiện cái gì cũng có thể học được.

“Mấy ngày nay sư phụ bận việc nghiên cứu Cửu Âm Chân Kinh ta rất hiểu và rất ủng hộ người, không có nửa điểm oán trách. Bởi vì ta mà khiến cho Chu Bá Thông bệnh nặng, nên trong lòng bất an muốn đền bù sai lầm cho hắn, chiếu cố hắn thật tốt. Mấy ngày này tiếp xúc với hắn, ta phát hiện đại ca tính tình trẻ con, nói chuyện chân chất hồn nhiên, không có nửa điểm tâm cơ, cùng hắn chơi đùa huynh muội chúng ta thật rất hợp ý, nên không nỡ từ chối yêu cầu của hắn. Ngày hôm trước nói là chơi trò chơi mới, cần chút võ công mới chơi được nên hắn mới dạy cho ta một bộ quyền pháp, hôm nay lại phát hiện ra chỉ có quyền pháp như vậy thì không cách nào có thể đạt được yêu cầu của trò chơi nên đại ca mới không thể không truyền cho ta nội công tâm pháp. Bởi vì ngày hôm trước ta đã không cự tuyệt, nên tới hôm nay lại càng không có cách nào cự tuyệt thỉnh cầu của đại ca!”

Sau đó Niệm Từ giải thích cặn kẽ quy tắc máu chốt cùng yêu cầu của Song Thủ Hổ Bác thuật, lại đem khẩu quyết của Minh Không Quyền từng từ nói rõ để trừ bỏ băn khoăn của Hoàng Dược Sư. Nghe đồ đệ nói trong lòng hắn không khỏi cảm thán, Chu Bá Thông không hổ danh là kỳ tài võ học, chỉ mười lăm năm ngắn ngủi mà đã có thể nghĩ ra một bộ quyền pháp như vậy, lại ngộ ra được Song Thủ Hổ Bác thuật. Nếu như hai tay chiêu thức tung ra hoàn toàn không giống nhau, chẳng phải giống như là có hai người cùng lúc tung chiêu? Khi đối đầu với kẻ địch, nếu đem bộ công phu này ra sử dụng, đó chính là lấy hai đấu một, môn công phu này thực có thể dùng rất tốt nha! Mặc dù nội lực không thể gia tăng gấp đôi, nhưng số lượng chiêu thức luôn là chiếm được tiện nghi lớn nha! Trong lòng mặc dù cảm thấy hai loại võ công mới mẻ này rất có hứng thú, nhưng hắn khinh thường việc từ đồ đệ của mình rình coi huyền diệu võ công của người

khác, hơn nữa hấn luôn tự tin võ công của mình là nhất đẳng, nên hấn cũng tỏ ra không quan tâm. Nghe xong lời giải thích của Niệm Từ sắc mặt Hoàng Dược Sư chuyển lại bình thường, lời nói cũng êm ái hơn:

“Đây là do vi sư không chu đáo, người không cần lo lắng nữa. Nếu chẳng qua là bởi Lão Ngoan Đồng chơi trò chơi, thì người cứ tiếp tục tu luyện đi. Nội công của Toàn Chân giáo là chính tông, dạy người ta tâm tính bình thản cùng nội công phật gia cũng giống nhau, đối với người mới học võ rất có công hiệu có thể phòng ngừa tẩu hỏa nhập ma rất tốt. Người trước hết cùng hấn tu luyện cho tốt, khi đã hiểu rõ về nội công, chờ vi sư dạy võ công cho người thì vứt bỏ nó đi cũng không muộn!”

Sau khi nói chuyện với Hoàng Dược Sư xong, Niệm Từ trở về phòng, đem tâm đắc ghi chép lại xong, ngồi ở trên giường theo lời nói của đại ca điều tức cơ thể xong sau đó nằm xuống ngủ. Ngủ thẳng đến nửa đêm đột nhiên nàng bị từng trận đau quặn ở bụng làm cho thức tỉnh, đau đớn càng lúc càng không thể chịu đựng được, nàng vội vã kiểm tra thử thì thấy thì ra là trong vòng một tháng có mấy ngày bất tiện của nàng đã đến. Nàng lão đạo đứng lên đi tìm một món quần áo cũ đem cắt đoạn ra, làm thành một món đồ bảo hộ sau đó lại nằm xuống. Thật là đau nha!!! Nàng khi còn là Lưu Lợi Lợi đối với đau đớn vô cùng nhạy cảm, lúc ngã bệnh phải tiêm thuốc thì thực sự như là muốn lấy mạng nàng, bởi vì đặc thù này nên nàng luôn cẩn thận bảo vệ bản thân, e sợ việc bị giập đầu đau bụng. Nàng không biết là do mới tới nên cơ thể này vẫn chưa thích ứng được, hay là mỗi lần tới tháng Mục Niệm Từ vẫn luôn phải chịu đựng cái sự sống không bằng chết này, nàng bây giờ chỉ muốn có ai đến một đao tiễn nàng đi cho thống khoái thôi!!! Trần trọc trở mình chịu cảnh sống một ngày bằng cả một năm, rốt cục thì trời cũng sáng, nhưng mà nàng thì không còn chút sức lực nào bò dậy rời giường cả.

Trải qua những lời nói của tối hôm qua, Hoàng Dược Sư tính toán hôm nay trước tiên đem chân kinh để xuống, bắt đầu quan tâm cuộc sống cùng với vấn đề học tập của đồ đệ. Hấn ở đại sảnh chờ nàng ra ngoài để cùng ăn điểm tâm, nhưng mà đợi mãi Niệm Từ vẫn không có xuất hiện. Không yên lòng, hấn gõ cửa khuê phòng của đồ đệ, đi vào lại thấy Niệm Từ sắc mặt trắng xanh, tóc bị mồ hôi lạnh dính ướt dính vào trán, thân thể cả người co rúc lại nằm ở trên giường.

“Người làm sao vậy? ngã bệnh sao?”. Thấy nàng như vậy, hấn nhanh chóng đi đến bên cạnh bắt mạch cho nàng.

“Ừ”. Niệm Từ thật sự rất ngượng ngùng nói ra nguyên nhân ột đại nam nhân nghe.

“Hàng năm bốn ba, cuộc sống không bình thường, làm việc và nghỉ ngơi không có quy luật, cộng thêm thể chất âm hàn, mỗi lần tới tháng là lại đau đớn khó nhịn, ta nói có đúng hay không?”. Hoàng Dược Sư chuyên nghiệp nói.

“Đúng vậy, đúng là như vậy. Lúc trước ra đều là theo phương thuốc của đại phụ cho bốc thuốc uống, phòng ngừa rắc rối xuất hiện. Trong khoảng thời gian này bởi vì cha mẹ vừa mới qua đời, nên quên mất chuyện này, tối hôm qua bị đau ứng phó không kịp!”. Nếu đại phụ đã tìm ra nguyên nhân, mình liền thuận theo đi.

“Ừ, người nghỉ ngơi trước đi! Ta đi kê thuốc cho người, trước tiên ngừng lại cơn đau, chờ người khỏe lại ta sẽ giúp người từ từ điều lý lại thân thể”

“Tạ ơn sư phụ. Xin nhờ sư phụ viết tờ giấy cho người đem đến cho đại ca, nói hôm nay ta không thể đến đó được, ta lo lắng hấn sẽ cứ luôn chờ ta!”. Niệm Từ nhịn đau nói.

“Người cũng rất quan tâm đến hấn. Được rồi, ta sẽ làm theo ý người. Người hãy nghỉ ngơi đi, ta đi một chút sẽ quay lại.”. Sau đó nhờ sự chăm sóc của Hoàng Dược Sư, Niệm Từ ăn được một chút, uống thuốc xong thì nặng nề ngủ.

Không biết đã ngủ được bao lâu, Niệm Từ bị tiếng ồn ngoài cửa sổ làm cho thức tỉnh, cảm giác đầu tiên là thấy tốt hơn nhiều, đau đớn đã được giảm bớt. Mới vừa ngồi dậy, nàng đã thấy Hoàng Dược Sư cùng với Chu Bá Thông một trước một sau đi tới.

“Muội muội người bị sao vậy? Là bệnh hay là hôm qua luyện tập bị tẩu hỏa nhập ma?”. Chu Bá Thông vội vã hỏi.

“À”. Nàng có thể hay không giữ im lặng???

Hoàng Dược Sư thấy nàng khó xử liền kéo hẳn ra nói lý do cho hẳn biết, hai người còn nhiệt liệt cùng nhau thảo luận phương pháp điều trị. Theo tiếng hai người nói chuyện, Niệm Từ càng lúc càng núp người vào sâu trong chăn, hai người này nói chuyện quá lộ liễu rồi, làm thế nào không chịu để ý tới người ta là một cô gái đó! Nàng xấu hổ không có chú ý tới bọn họ là nói những gì, chỉ ước sao có cái lỗ ỳnh chui xuống thôi.

“Nơi này không có chuyện của ngươi, ta muốn cùng muội muội nói chuyện, ngươi có thể đi ra ngoài rồi!”. Sau khi đã hiểu ra được vấn đề, Chu Bá Thông liền trở mặt đuổi người.

“Hừ!!!”. Hoàng Dược Sư hừ lạnh một tiếng sau đó đóng cửa rồi đi.

“Đại ca, ngươi không phải là đã thề nếu không đánh thắng được sư phụ sẽ không rời khỏi sơn động sao? Sao lại đi ra đây?”. Niệm Từ lại từ từ nhô ra khỏi chăn hỏi.

“Nhìn thấy tờ giấy được đưa tới là ta sợ muốn chết! Còn để ý tới lời thề cái gì nữa!!!”. hẳn nói.

“Yên tâm đi! Ta đem kinh thư giấu ở trong ngực, ta đã dự tính nếu Hoàng lão tà muốn cướp đi ta sẽ liền trực tiếp dùng nội lực tiêu hủy nó, nhưng mà hẳn căn bản là không có ý này!”. Lão Ngoan Đồng hạ thấp thanh âm cố làm ra vẻ thần bí nói.

“Sư phụ ta không phải là người như vậy đâu, ngươi đừng lấy lòng tiểu nhân để đo bụng quân tử!”. Nàng nhin đau nói tốt cho Hoàng Dược Sư.

“Biết rồi, sư phụ của ngươi rất tốt được chưa! Ngươi đang bệnh, ta không chấp nhậ với ngươi. Mau ngồi lên, ta truyền nội lực cho ngươi!”

“Tại sao?”. Niệm Từ tò mò hỏi.

“Ngươi không nghe thấy ta cùng Hoàng lão tà nói chuyện sao? Thể chất của ngươi hư hàn, trừ việc uống thuốc để điều trị ra, tăng thêm nội lực cũng là một phương thức điều trị rất tốt, ngươi vừa mới nhập môn luyện nội công hôm qua, nước xa không thể cứu được cái khát ở gần. Ta truyền ít nội lực của ta cho ngươi, giống như trợ giúp mầm cây vừa gieo được nhanh chóng lớn lên khỏe mạnh vậy!”. Chu Bá Thông giải thích.

“Như vậy nội lực của ngươi không phải sẽ bị giảm bớt sao?”

“Không sao cả, ta bị nhốt ở đây đã hơn chục năm, công lực có hao bớt chút ít cũng không vấn đề gì cả. Tốt lắm! Mau ngồi xuống. Ta sẽ bắt đầu! Chú ý cảm giác, nội lực đi vào trong cơ thể ngươi thì liền tập trung dung nhập nó vào đan điền, làm theo lời ta dạy cho ngươi ngày hôm qua vận chuyển tuần hoàn nội lực đi!”

Niệm Từ làm theo lời hẳn nói nhắm mắt lại tĩnh tọa ở trên giường, hai tay hợp lại đặt ở đan điền. Không lâu sau có cảm giác có người đưa bàn tay đặt ở trên huyệt Bách Hội của mình, rồi sau đó một cỗ nhiệt khí từ trên xuống dưới tiến vào trong cơ thể tiến đến đan điền. Nàng phát hiện ra dòng nội lực như nước ấm hôm qua chính mình tạo ra đã cùng dung hợp với nguồn ngoại lực bên ngoài truyền vào, tăng lên đáng kể. Nàng vận dụng khẩu quyết hẳn đã dạy, làm cho nội lực tuần hoàn trong cơ thể, khiến cho toàn thân ấm áp, đau bụng cũng được giảm bớt tới tám chín phần. Sau khi thu nội công lại, mở mắt ra nàng đã thấy đại ca ngồi tĩnh tọa ở trước mặt, thấy có người chăm chú nhìn mình, Chu Bá Thông cũng thu công mở mắt ra.

“Ngươi cảm thấy như thế nào?”

“Tốt vô cùng! Nội lực rõ ràng tăng gấp đôi so với ngày hôm qua, đau đớn cũng gần như biến mất. Niệm Từ cảm ơn đại ca!!!”

“Thật tốt quá! Nếu như không mệt, ngươi lại tiếp tục tĩnh tọa đi, vừa luyện công lại vừa có thể trị liệu đau đớn! Tốt lắm! Ngươi hãy nghỉ ngơi đi! Ta trở về, ngày mai lại đến thăm ngươi!!!!”. Nói xong hẳn đứng dậy rời đi.

Sau khi rửa mặt thay đồ sạch sẽ, Niệm Từ đi tới thư phòng, thấy Hoàng Dược Sư đang lật xem một quyển sách thuốc, nàng liền biết trong sách viết cái gì.

“Khá hơn chút rồi? Mau ngồi xuống!”. Hẳn khẽ nói.

“Vâng, căn bản là đã đỡ đau rồi. Tạ ơn sư phụ! Mới vừa rồi đại ca truyền cho ta một chút nội lực, vận công xong thân thể cảm thấy rất thoải mái!!!!!!!”. Nàng vội vàng báo cáo với sư phụ, lo lắng hẳn lại phát giận nữa.

“Hai người đứng là hiểu nhau không cần nói, người lo lắng hần chờ người, còn hần đã mười lăm năm không có xuất động lại vì lo lắng cho người mà chạy đến thăm người, còn truyền nội lực cho người, thật là khó khăn!”. Hoàng Dược Sư ngồi khen nói.

“Mới rồi hần còn lo lắng người sẽ đoạt kinh thư, hiện tại công lực yếu đi, sư phụ sẽ không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn chứ?”

“Người không phải trách hần lấy dạ tiểu nhân để đo lòng quân tử của vi sư sao?”

“Ta nói sư phụ là Quân tử đệ nhất thiên hạ này!!!”. Niệm Từ vui vẻ nói.

“Hần đã vì người làm những việc này, mấy ngày này vi sư sẽ không quấy rầy hần, để cho Lão Ngoan Đồng hần có thể điều dưỡng tốt thân thể đi. Chân kinh đã vào tay ta, hần hiện nay nếu muốn rời khỏi đảo, thì ta cũng sẽ không ngăn cản.”

“Không nên biểu hiện trước sau quá mâu thuẫn như vậy, dễ khiến cho hần hoài nghi. Vốn là ta cảm thấy thật có lỗi với đại ca, muốn chuộc lỗi với hần, kết quả là hôm nay ta lại nhận ân huệ của hần, ta càng thấy xấu hổ. Nhưng mặc dù như vậy ta cũng không hối hận đã giúp sư phụ lấy lại được chân kinh. Chẳng qua là mong sư phụ ngàn vạn lần đừng cho người khác biết, bí mật này chỉ có hai người chúng ta giữ ở trong lòng thôi! Nếu như ngày nào đó sự việc bị bại lộ, cũng xin sư phụ cứ giữ im lặng để đó cho đệ tử xử lý! Ta thật sự không muốn mất đi vị đại ca này, không muốn hần có ấn tượng gì xấu với ta!”. Niệm Từ khẩn cầu nói.

“Người là vì giúp vi sư nên mới ra hạ sách này, nếu người không nói ra thì ta cũng như vậy!”. Thật ra Niệm Từ biết Hoàng Dược Sư là người mà ngay cả khi người ta oan uổng ình, đội nước đục lên mình, hần cũng không thêm giải thích, hướng chỉ là tình huống có thể làm hại đến đệ tử của mình! Nhưng biết là biết vậy, nàng vẫn thích cầu nhàu một chút cho vui vậy!!!

Ăn cơm trưa xong, Niệm Từ tìm một chút tài liệu rồi quay trở về phòng. Đã tới thế giới này hơn mười ngày, nàng rất nhanh thích ứng với cuộc sống nơi này. Nhưng ở những thời điểm bất tiện như lúc này, ở Tổng Triều này không có băng vệ sinh có cánh thì làm sao có thể vượt qua được mấy ngày này đây??? Buổi tối thời điểm nàng bị đau đớn hành hạ không thể ngủ được, suy nghĩ này cứ lặp đi lặp lại trong đầu nàng, rốt cục nàng đã có thể nghĩ ra được vật thay thế cho BVS rồi! Nàng đem quần áo cũ giặt sạch, cắt thành hình dạng thích hợp, rồi đem bông vải lót lên một tầng thật dày, may kín lại hai bên, biến nó trở thành băng vệ sinh hiện đại, sau khi sử dụng có thể tẩy sạch trừ độc rồi tái sử dụng được, hơn nữa còn có thể cố định chắc chắn lại ở giữa hai bên đùi. Cho tới bây giờ nàng chưa từng đụng qua việc may vá, nàng xiêu xiêu vẹo vẹo làm ra được ba mươi mấy miếng, đủ ột tháng sử dụng, thì mới dừng tay lại. Suy nghĩ một chút nàng lại động thủ đem số vải vóc còn lại chuẩn bị may mấy cái quần lót cùng nịt ngực đơn giản. Nếu như là thân thể của chính nàng xuyên qua, thì nàng sẽ không phải rắc rối như vậy, bởi vì ngực của nàng chỉ là cúp B, tựa như hai cái bánh bao hấp nhỏ nhắn khả ái, mặc yếm sẽ không có vấn đề gì, còn Mục Niệm Từ này thì trước ngực ba đào mãnh liệt, đoán chừng phải là cúp D, bình thường mặc yếm sẽ không có vấn đề gì lớn, nhưng khi luyện tập võ công, thì lại liên cảm thấy hai vú không hề phối hợp! Mà quần lót của cổ đại lại cực kỳ dài rộng, tới gần đầu gối, làm cho nàng có cảm giác không hề mặc quần rất khó chịu. Nàng quyết định hôm nay phải đem hết mấy phiền toái kia cùng nhau giải quyết hết, chiến đấu một buổi chiều cộng thêm nửa buổi tối, lãng phí hơn phân nửa số vải vóc, rốt cục nàng cũng thành công chế tạo thành ba bộ quần áo lót, cũng chỉ là có thể mặc được mà thôi, căn bản là cùng với chữ “Đẹp”. Không có quan hệ gì!!!

Chương 8 - Quách Tĩnh và Hoàng Dung lên đảo

Được Hoàng Dược Sư tỉ mỉ chữa bệnh và chăm sóc, Lão Ngoan Đồng giúp đỡ luyện nội công, nghỉ ngơi sau hai ngày thì Niệm Từ đã phục hồi khỏe mạnh lại như cũ, có thể lại đùa giỡn cùng với đại ca. Nàng cũng suy nghĩ một chút về Mục Niệm Từ thật sự, đúng là người hồng nhan bạc mệnh, sau khi sinh hạ Dương Quá không bao lâu thì qua đời, cũng không phải là chuyện bất ngờ gì!!! Từ nhỏ cha mẹ đã qua đời, đi theo Dương Thiết Tâm mãi miết tìm vợ bữa đói bữa no lớn lên. Võ công không tốt lắm lại hành tẩu trên giang hồ, khẳng định là phải thường xuyên lo lắng sợ hãi, hằng tháng tới ngày lại phải chịu đựng sự đau đớn khổ sở này! Khi thật vất vả mới tìm được người thật lòng quan tâm yêu thương mình, thì lại sớm phải chịu cảnh sinh tử ly biệt, nếu không phải là nàng đang mang thai hài tử thì có lẽ nàng cũng đã tự tận theo Dương Khang rồi! Ở thời cổ đại y thuật chưa phát triển này, sinh nở đối với nữ nhân bình thường chính là trải qua thời khắc sống chết, hướng chỉ là đối với một người vừa không có tiền vừa không có người chăm sóc

như Mục Niệm Từ, có lẽ ngay cả việc ở cữ cũng không thể được hưởng qua, chết đi đối với nàng cũng có thể coi như một loại giải thoát, chỉ là thật xin lỗi Dương Quá đáng thương thôi! Lợi Lợi mặc dù cũng muốn trở lại cuộc sống cũ, nhưng mà nàng cũng không muốn phải chịu cảnh đau đớn bệnh tật chết đi rồi mới trở về được, cho nên nàng tích cực phối hợp với sự trị liệu của Hoàng Dược Sư, không oán không hận uống hết chén thuốc này đến chén thuốc khác. Tự giác sau bữa cơm sẽ tự động uống thuốc, lại định kỳ đốc thúc Hoàng Dược Sư đổi thuốc mới, không có vì khó uống mà bỏ bữa nào. Uống thuốc thời gian dài cơ thể nàng quả nhiên là khỏe hơn, lại thoang thoang phát ra một mùi hương thơm ngát.

Trong thời gian đó, Chu Bá Thông thấy Hoàng lão tà cũng không có lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà hạ thủ, nên cũng an tâm bỏ chân kinh xuống ngày ngày đi tới chăm sóc muội muội của mình, không hề quan tâm đến lời thề của mình nữa. Hắn vừa tiếp tục truyền nội lực cho nàng, vừa hăng hái chơi đùa với đồ chơi của Hoàng đại tiểu thư để lại, nói là lo lắng Hoàng lão tà chăm sóc muội muội của mình không có chu đáo. Sau khi trải qua mấy ngày điều dưỡng, quyền pháp của Niệm Từ cũng có thể thuận thực tự nhiên, nội công cũng có chút thành tựu, rốt cục có thể cùng Lão Ngoan Đồng chơi trò chơi bốn nước đấu nhau.

“Muội muội, tay trái của ta liên minh với tay phải của người đấu lại hay tay kia được không?”

Niệm Từ gật đầu đồng ý, sau đó hai người khoa tay múa chân đấu cùng nhau. Một khi đã bắt đầu nàng cũng không có vì chỉ mới tập luyện thời gian ngắn mà bại trận, Lão Ngoan Đồng thì cứ theo quy cũ mà mình đã định ra mà thi hành, còn không ngừng dạy nàng làm thế nào tấn công mới bén nhọn, như thế nào mới phòng thủ vững chắc. Niệm Từ chống đỡ không được tay phải gặp được hiểm chiêu thì tay trái tự nhiên sẽ tới cứu viện, vô tình hình thành việc ba đánh một. Khi nàng dần dần thích ứng được trò chơi này, Lão Ngoan Đồng liền bỏ xuống sự cẩn thận trước giờ, khôi phục trạng thái bình thường, quyền pháp lại cực kỳ nhanh chóng, khiến cho Niệm Từ không đáp ứng xuể luồng cuống tay chân. Nhưng Chu Bá Thông cũng không có thắng dễ dàng, lúc nguy nan Niệm Từ cũng không có ra chiêu giống như trong sách, mà dựa vào bản năng phản ứng đem mọi chiêu thức đánh nhau của nữ nhân lôi ra sử dụng hết. Nếu như không phải vì sinh kế mà Niệm Từ đem móng tay cắt gọn gàng, không để móng tay dài thì trên mặt Lão Ngoan Đồng đã sớm bị cào nát, khi kết thúc trò chơi bao giờ hắn cũng bị nàng tát hết mấy bạt tai, tóc cũng bị nàng kéo xuống. Hai huynh muội còn giống nhau cực kỳ hưng phấn, tay chân chiến đấu thì miệng cũng không hề nhàn rỗi, cao giọng vì chiến thắng của mình mà hô hào. Đã nín nhịn mười lăm năm, nay lại được nói chuyện, lại tìm được người để đánh nhau, dù lúc trước hắn cũng có cùng Hoàng Dược Sư so chiêu, nhưng cao thủ so chiêu theo quy củ thì lại không bằng hai người đùa giỡn thống khoái vừa đánh vừa la. Hai người hưng trí bừng bừng đùa giỡn hơn mười ngày, Lão Ngoan Đồng cũng không có la lên là quá nhàm chán, hắn không ngại học hỏi kẻ dưới học hỏi tuyệt chiêu của muội muội, thỉnh thoảng tấn công vào đầu mặt tóc tai. Niệm Từ cũng học hỏi được không ít, nhanh chóng tăng cường năng lực phản ứng, cũng tăng thêm không ít tự tin cùng cao thủ so chiêu, thậm chí phát triển trở thành tự phụ.

Lại đến ngày phải đổi phương thuốc, Niệm Từ sớm từ sơn động trở về cho Hoàng Dược Sư chẩn bệnh. Hai người đang nói chuyện, thì đột nhiên có người từ bên ngoài như một cơn gió chạy vào.

“Phụ thân! Dung nhi trở lại thăm người đây!”

Vừa la to Hoàng Dung vừa lao vào trong ngực Hoàng Dược Sư, ngồi ở trên đùi của cha ôm cổ hắn, cười nhẹ nhàng nhìn hắn. Sau đó lại thích thú quay đầu lại nhiệt tình chào hỏi Niệm Từ.

“Mục sư tỷ đã lâu không gặp! Người ở đảo Đào Hoa này có khỏe không?”

“Cảm ơn Dung nhi sư muội quan tâm, ta ở đây rất tốt!”. Nàng nhìn hai cha con Hoàng Dung thân mật với nhau, ngượng ngùng nói.

“Dung nhi, cái gì gọi là trở lại thăm cha? Chẳng lẽ người không phải là về nhà luôn sao?”. Hoàng Dược Sư ngắm nhìn nữ nhi, sau nghiêm túc hỏi.

“Dĩ nhiên là không phải nha. Phụ thân không phải kêu Tĩnh ca ca tới đảo sao? Chúng con thăm cha xong Tĩnh ca ca sẽ mang con đi đại mặc chơi. Người biết không, cha? Tĩnh ca ca còn tặng cho ta một tiểu hồng mã cùng với một đôi bạch điều”. Hoàng Dung hào hứng nói tiếp.

Về mặt của Hoàng Dược Sư nhất thời trầm xuống, đem nữ nhi đang ngồi trên đùi mình đẩy ra đứng lên, đi vài bước rồi mãnh liệt quay đầu lại nhìn nữ nhi rồi nổi giận nói:

“Chỉ vì một tiểu tử ngốc mới quen biết được mấy ngày, về nhà đã không nhớ tới phụ thân người rồi! Huống chi hẳn lại là kẻ thù của Trần sư huynh người!!!”

“Con không quan tâm! Con chính là thích hẳn! Trần sư huynh nói giáo cho giặc làm điều ác, người người đều có thể giết hẳn. Hơn nữa lúc đó Tĩnh ca ca mới năm sáu tuổi, là vô tình giết hẳn chứ không phải là cố ý nha!”

“Ta không muốn nghe người giải thích! Ta kêu hẳn lên đảo là vì muốn chính tay giết hẳn vì sư huynh cùng sư tỷ của người báo thù, nhìn xem dáng vẻ của sư tỷ người bây giờ, lại nghĩ tới sư huynh người chết thảm ở nơi đất khách quê người, tất cả đều không phải là do Quách Tĩnh cùng với bảy vị sư phụ của hẳn ban tặng sao?”

“Không phải! Không phải nha! Muốn trách cũng là trách họ ban đầu đánh cắp Cửu Âm Chân Kinh, chạy ra khỏi đảo Đào Hoa! Tất cả đều do bọn họ gieo gió gặt bão, Tĩnh ca ca không có sai!!!”. Hoàng Dung lớn tiếng nói.

“Vậy ta có phải hay không cần phải cảm ơn hẳn đã thay đảo Đào Hoa thanh lý môn hộ?”. Hoàng Dược Sư cười lạnh nói.

“Phụ thân, người nói chuyện không có đạo lý! Sớm biết như vậy ta sẽ không đưa Tĩnh ca ca tới đây!”. Vừa nói Hoàng Dung vừa tức giận đi ra ngoài, tính gọi Quách Tĩnh rời đảo. Chỉ thấy ngón tay của Hoàng Dược Sư nhúc nhích, nàng ngay lập tức đứng yên tại chỗ, cả miệng cũng không thể phát ra âm thanh nào.

“Người tốt nhất cứ đứng yên ở đây đi, ta đi giết Quách Tĩnh xong sẽ trở lại!”. Hoàng Dược Sư sau khi dùng Đạn Chỉ Thần Công đặc ý của mình điểm trụ huyết đạo của nữ nhi xong thì đứng dậy bước đi ra cửa.

“Sư phụ, chậm đã!”. Đến lúc này thì Niệm Từ không thể không ra mặt.

“Sư phụ muốn vì Trần sư huynh báo thù, Niệm Từ không dám ngăn trở. Nhưng người lại cố ý không quan tâm đến phản đối của Dung sư muội, người không lo lắng sư muội sẽ oán hận người sao? Sư muội từ khi ra đời đã không có mẫu thân, người vừa là cha vừa là mẹ nuôi dưỡng nàng lớn lên, ở trong cảm nhận của nàng vị trí của người đương nhiên là quan trọng nhất. Người nhẫn tâm để sư nương ở trên trời phải chứng kiến hai cha con trở mặt với nhau sao?”. Niệm Từ vừa nói chuyện trong lòng vừa than thở, hai cha con này tính tình y như cây kim so với cọng râu, chỉ biết hướng về phía trước chứ không biết lùi lại một bước, nói lời mềm mại với nhau!!!

Lời nói của nàng nhất thời làm tắt lửa giận của hẳn, Hoàng Dược Sư nhìn bộ dạng nữ nhi hai mắt đầm lệ thì cũng bị mềm lòng.

“Dù sao Quách đại ca cũng đang ở trên đảo, lúc này không cần phải vội vàng! Sư phụ trước hết hay là giải huyết đạo cho sư muội, hai người hòa thuận nói chuyện một chút, không cần phải nổi giận. Ta sẽ đi tìm Quách đại ca, dẫn hẳn đến chỗ của đại ca ở tạm một ngày. Chờ hai người thương lượng xong rồi thì muốn giết cũng không muộn. Sư phụ người nói xem như vậy được không?”

“Được rồi! cứ làm theo lời của người đi!”. Hoàng Dược Sư đồng ý xong giơ tay lên giải huyết cho nữ nhi.

“Sư muội nói chuyện cho tốt, đừng giận dữ! Sư phụ hiểu rõ người nhất, lúc nào cũng nhớ đến người, lo lắng người ở bên ngoài phải chịu khổ. Người cứ yên tâm, ta sắp xếp cho Quách đại ca xong rồi sẽ trở lại!”. Trước khi đi Niệm Từ nhẹ nhàng dặn dò Dung Nhi.

Nàng ra cửa phân phó ách bộc đem cơm đến sơn động cho hai người, rồi dặn dò họ làm cơm tẩy trần cho Hoàng Dung xong thì mới rời đi tìm Quách Tĩnh. Đi tới đảo Đào Hoa này đã gần một tháng, Niệm Từ đã sớm quen thuộc trận pháp ở nơi này, nên dễ dàng tìm được tiểu tử ngốc đang bị vây ở trong trận pháp.

“Quách đại ca, đã lâu không gặp!”

“Mục cô nương, đã lâu không gặp! Người ở nơi này có khỏe không?”. Quách Tĩnh nhìn thấy nàng đến thì vui mừng hỏi.

“Ta vẫn tốt! Ta dẫn người đi tới nơi này ở trước, chúng ta sẽ từ từ nói tiếp. Đi đường có mệt không? Ta giúp người cầm bọc quần áo!”. Quách Tĩnh muốn từ chối nhưng dưới sự yêu cầu của nàng, đành phải đưa bọc quần áo cho Niệm Từ cầm giúp. Hai người một trước một sau hướng

về phía sơn động đi tới. Trên đường đi, thừa lúc Quách Tĩnh ở phía sau không để ý tới, Niệm Từ lấy khối da người trong ngực áo để vào trong bao đồ của hắn. Không dấu không vết trả lại đồ vật này cho hắn!!!!

5. Chương 09-10

Chương 9 - Đắt ở xen vào

Dẫn hắn đi tới sơn động, nàng đơn giản giới thiệu hắn cùng với Chu Bá Thông. Nàng vốn cho là Chu Bá Thông sẽ giống như trong nguyên tác miêu tả, thấy Quách Tĩnh thì tựa như người nghèo khổ nhìn thấy quân giải phóng, lấy hai quả trứng gà ở trong ngực ra nhiệt tình tiếp đãi, mặc dù không thể nói là lập tức sẽ kết bái đi, nhưng cũng là không thể kém hơn được. Nhưng trên thực tế Quách Tĩnh vừa nghe nói hắn là sư thúc của Khâu Xứ Cơ, liền trở nên khẩn trương đến nói chuyện cũng trở nên cà lăm. Lão Ngoan Đồng sau khi kết giao với muội muội là Niệm Từ, thì tiêu chuẩn kết giao của hắn cũng được nâng cao lên, căn bản là hắn nhìn không vừa mắt một kẻ khờ khạo ngu ngốc như Quách Tĩnh, nên khinh thường để mắt tới, chỉ một mực hỏi thăm Niệm Từ về việc chấn mạch hồi chiêu, lại dự đoán kết quả của cuộc chiến bốn nước tranh tài của ngày mai. Nàng xấu hổ chỉ muốn đánh Lão Ngoan Đồng ngất đi, len lén đưa mắt nhìn Quách Tĩnh đang ngồi ở đó nghe hai người nói chuyện, ngốc nghếch cười khúc khích, tám phần là hắn không hiểu được là hai người đang nói những gì.

Thuận miệng đuổi Lão Ngoan Đồng, Niệm Từ đem chuyện hai cha con Hoàng Dược Sư cãi nhau thuật lại một lần, sau đó đem cuộc sống của mình sau khi tới đảo sơ lược nói lại cho Quách Tĩnh biết. Nghe được hai người trước mắt đã kết nghĩa huynh muội, thì ánh mắt Quách Tĩnh nhìn Niệm Từ cũng trịnh trọng hơn không ít. Cổ họng chiêm chiếp giọng hướng về phía Niệm Từ cảm tạ sự quan tâm của nàng với mình, đồng thời lại tỏ ra lo lắng về chuyện của Dung Nhi. Niệm Từ trong khoảnh khắc này lại biến thành một bác sĩ tâm lý, đối với năng lực của Quách Tĩnh khẳng định, đối với tương lai của hắn và Dung Nhi làm ra vẻ lạc quan triển vọng, cổ động tinh thần cho hành động chinh phục nhạc phụ của hắn. Về mặt của Quách Tĩnh trở nên sùng bái, lại có Chu Bá Thông ở bên cạnh quạt gió thổi lửa, khiến cho hắn trở nên tự tin hơn rất nhiều.

Một cách tự nhiên, nàng hỏi hắn về tung tích của nghĩa huynh Dương Khang, Quách Tĩnh đã đem chuyện giết chết Đoạn Thiên Đức để thay cha báo thù, cùng với việc Dương Khang lấy cớ theo dõi hành tung của Hoàng Nhan Hồng Liệt để đi theo hắn không chịu rời đi nói cho nàng biết! Niệm Từ thầm than dù có hay không có nhân vật phụ là nàng, thì Dương Khang sẽ vẫn đi theo cha hắn làm vương tử nha! Công nuôi dưỡng lớn hơn công sinh thành, lòng hiếu thảo của hắn cũng không phải là sai, chỉ tiếc là đã sai thời cơ cùng bối cảnh mà thôi!!!

Trong lòng đang bùi ngùi cho số phận của Dương Khang, thì ách bộc đã xách theo cơm tối Niệm Từ đã phân phó chuẩn bị tới. Nàng liền nhảy bén quyết định:

“Quách đại ca, người và ca ca của ta cứ ăn cơm đi, ta về trước xem thử tình huống của sư phụ bên kia. Một lát ăn cơm xong ta sẽ kêu người mang đến mấy thùng nước nóng, người tắm rửa cho sạch sẽ, đem quần áo dơ thay ra giao cho ách bộc đem giặt. Để ngày mai chỉnh tề sạch sẽ đến gặp tạo ấn tượng tốt cho sư phụ của ta!”

Ở trong lúc Quách Tĩnh liên tục không ngừng cảm tạ nàng, Niệm Từ cáo từ rời đi. Thật ra thì nàng nói ra một đồng lời nói, không có ý gì hơn chính là hy vọng Quách Tĩnh, hay tốt nhất là Chu Bá Thông sẽ phát hiện trong bao quần áo có miếng da người chép Cửu Âm Chân Kinh. Mà thật sự nếu như họ không phát hiện ra, thì nàng cũng sẽ lại ra chiêu khiến cho họ tìm thấy.

Về đến nhà chính thấy thức ăn đã mang lên chỉ còn chờ mình, về mặt phụ tử hai người bọn họ cũng khá hơn lúc này rất nhiều, nhưng có thể nhìn ra cả hai người vẫn chưa thể thỏa hiệp với nhau. Niệm Từ làm bộ như cái gì cũng không nhìn ra được, ba người người làm như không có chuyện gì dùng qua bữa cơm. Nàng đem việc nàng đã sắp xếp cho Quách Tĩnh ở chỗ Chu Bá Thông nói ra và cũng nói luôn thỉnh cầu được bái kiến sư phụ của hắn.

“Trước tiên làm cho hẩn hết gốc gác đi, sau đó thì khi nào tâm tình ta tốt thì ta sẽ gặp hẩn!”. Hoàng Dược Sư lạnh lùng trả lời, hoàn toàn quên là do chính mình kêu hẩn đến. Dung nhi há miệng nhìn phụ thân, nhưng cuối cùng cái gì cũng không có nói ra, đại khái là do nàng không muốn phá hư cái quan hệ hòa hoãn hiện nay của hai cha con.

“Dung Nhi sư muội, bởi vì ta vừa mới lên đảo chưa quen thuộc mọi việc trên đảo, nên sư phụ cho ta tạm thời ở trong gian phòng của muội. Hiện tại muội đã trở về, đợi lát nữa ta sẽ chuyển đi ra phòng ngoài!”. Niệm Từ quay sang Dung nhi nói.

“Không cần phiền phức đâu, Mục sư tỷ. Gian phòng lớn như vậy, chúng ta ở chung là được rồi. Ta lớn như vậy vẫn chưa từng ở chung với tỷ muội nào gần tuổi ta hết, chúng ta thức đêm trò chuyện không phải rất thú vị sao?”. Chỉ cần không phải đối mặt với phụ thân, Hoàng Dung liền khôi phục trở lại sự khôn khéo của mình. Nàng phát hiện phụ thân luôn luôn tự nhận thanh cao của mình cứ nhiên có thể nghe theo ý kiến của sư tỷ mới nhập môn, nàng quyết định kéo Mục Niệm Từ về phe của mình, lợi dụng thân phận huynh muội của Niệm Từ cùng với Quách Tĩnh, thuyết phục cha mình chấp nhận Quách Tĩnh.

Nói chuyện phiếm một lúc, Niệm Từ cùng với Dung nhi lại trở về phòng. Dù sao cũng không phải là địa bàn của mình, nên Niệm Từ cũng không có thay đổi gì quá lớn, chỉ để thêm một cái tủ để quần áo, và dọn dẹp một số đồ linh tinh để nàng có thể sử dụng mà thôi. Dung Nhi cũng rất hài lòng bố trí của mình ở trong phòng không có bị sửa đổi, tất cả đều giống như lúc trước. Rửa mặt xong, sư tỷ muội hai người lại bắt đầu trò chuyện về Quách Tĩnh.

“Sư tỷ, người có hay không cảm thấy cha ta đối với Tĩnh ca ca rất là quá đáng? Tự nhiên lại muốn giết hẩn báo thù cho Trần sư huynh. Sau khi tỷ đi ta đã phải khuyên can nói mãi, cha mới không tức giận nữa, nhưng mà vẫn chưa đáp ứng cho ta và huynh ấy được ở chung một chỗ!”. Dung Nhi trong khi nói chuyện vẫn toát ra giọng nói của một tiểu nữ nhi.

“Trên căn bản thì ta không nghĩ là sư phụ rất quá đáng. Muội nên biết tính cách của sư phụ rất là bao che, mặc dù người rất tức giận Trần sư huynh và Mai sư tỷ trộm sách của người, liên lụy khiến sư nương qua đời, lại làm những chuyện thương thiên hại lý, làm ô danh tiếng của đảo Đào Hoa. Nhưng với người thì đây vẫn chỉ là chuyện nhà của bốn môn, đóng kín cửa lại thanh lý môn hộ là tốt nhất, người không cần người khác xen vào, huống chi lại là ra tay giết chết. Còn nữa, muội là do sư nương dùng mạng sống của mình đổi lấy, nên sư phụ coi muội coi người quan trọng giống như sinh mệnh của mình vậy. Mười mấy năm qua hai người nương tựa nhau mà sống, nhưng mà muội vừa rời đi chỉ mới mấy tháng ngắn ngủi liền mở miệng ra chỉ biết có Tĩnh ca ca, điều này không khỏi khiến cho sư phụ cảm thấy mất mát, cảm giác như là sẽ mất đi muội. Chuyện của Trần sư huynh cộng với chuyện này, thù mới hận cũ xông lên đầu, nên sư phụ nói vậy cũng không cho là quá đáng đi!”. Niệm Từ lời nói sắc bén chỉ ra.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Ta chỉ là muốn được vui vẻ ở chung một chỗ với Tĩnh ca ca, nhưng cũng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ bỏ rơi phụ thân ta nha!!!”. Nghe xong phân tích của Niệm Từ, Dung Nhi lập tức lên tiếng.

“Do muội quan tâm quá nhiều nên sẽ bị loạn, đừng lo lắng! Còn có ta giúp đỡ cho hai người, nói thế nào thì trên danh nghĩa hẩn vẫn là đại ca của ta. Mấy ngày này thì muội tốt nhất là ở bên chăm sóc cho sư phụ, nên ít nói về Tĩnh ca ca của muội, còn nếu muốn nói đến hẩn thì cũng phải uyển chuyển nói hẩn đối với muội tốt như thế nào, đừng nói với sư phụ là muội không thể nào rời bỏ hẩn. Nên nhắc lại những chuyện vui vẻ muội cùng trải qua với sư phụ, khiến cho sư phụ cảm thấy trong lòng muội thì người vĩnh viễn vẫn là quan trọng nhất. Muội cũng không cần phải vội vã đi tìm Quách đại ca, ta sẽ giúp đỡ hai người thông truyền tin tức!”. Dặn dò Hoàng Dung xong thì nàng lại nói chuyện nàng đã kết bái huynh muội cùng với Chu Bá Thông.

“Tỷ cần phải giúp ta chú ý, đừng để đại ca kia của tỷ khi dễ Tĩnh ca ca của ta. Ta biết Lão Ngoan Đồng thích cùng người ta so tài, ban đầu hẩn cũng dụ dỗ ta, nhưng ta không có tới nữa! Tĩnh ca ca thật thà, coi chừng bị thiệt thòi!”. Dung nhi khẩn trương nói.

“Yên tâm đi, ta sẽ để ý. Thật là nữ nhi có chồng quên nhà mẹ, xem xem muội khẩn trương Tĩnh ca ca của muội kia!”. Niệm Từ buồn cười nói.

“Còn nói muội, không phải tỷ cũng như vậy sao? Trong đêm tối lại đi đến trạm dịch Kim Quốc thăm nghĩa

huynh Dương Khang của tỷ, Mục sư tỷ có phải hay không tỷ cũng thích hẳn?”. Dung nhi lại nhắc về chuyện xưa.

“Tỷ chỉ quan tâm hẳn mà thôi, dù sao hẳn cũng là thân nhân duy nhất trên đời này của tỷ. Về phần có thích hẳn hay không, ban đầu tỷ vô chọn rể thì tỷ thấy hẳn anh tuấn tiêu sái nên thực có động tâm qua, nhưng sau khi biết hẳn là tiểu vương gia thì tỷ đã không còn hy vọng nữa rồi. Dù sao gia thế chúng ta chênh lệch quá lớn, là người của hai thế giới khác nhau. Huống chi hẳn lại là con ruột của nghĩa phụ tỷ, đã trở thành huynh trưởng của tỷ, điều này chứng tỏ hai chúng ta không có duyên phận!”. Dung nhi mà không đề cập tới, nàng thực đã quên mất chuyện này.

“Tỷ nghĩ như vậy là đúng rồi. Tỷ biết không, lúc rời đi khỏi Quy Vân Sơn Trang thì Dương Khang vẫn ở chung với chúng ta. Đến khi gặp phải người Mông Cổ gặp nạn, hẳn nói dối là đi theo dõi Hoàng Nhan Hồng Liệt, Tình ca ca ngây ngốc tin hẳn, ta lại hoài nghi Dương Khang là lo lắng cho phụ vương của hẳn nên mới đi theo bảo vệ! Loại người tiểu nhân bán tổ cầu vinh nhận giặc làm cha như hẳn, không có cũng được!!!”. Dung nhi hung hăng nói.

“Đặt mình vào hoàn cảnh của người khác suy nghĩ một chút, ta nghĩ huynh ấy cũng không dễ dàng quyết định. Đối lại là người nào đó ở trong hoàn cảnh của hẳn cũng sẽ rất khó để lựa chọn.”. Niệm Từ vốn là còn muốn gột rửa suy nghĩ của Dung nhi, nhưng thấy nàng ta mang vẻ mặt khinh thường nên liền thôi. Hình tượng xấu xa của Dương Khang trong lòng của các nhân vật chính nghĩa đã khắc quá sâu, không phải chỉ vì vài ba lời nói mà có thể thay đổi.

“Như ta đã nói lúc này, sư muội người cũng phải hiểu được sự khổ tâm của sư phụ. Sư phụ chỉ có mình muội là con gái, từ nhỏ nâng niu trên lòng bàn tay mà nuôi lớn lên, chỉ hận không thể đem tất cả những thứ tốt nhất trên đời này đến uội. Mà muội lại có một dáng dấp mỹ lệ thông minh khả ái như vậy, hoàn toàn kế thừa được ưu điểm của sư phụ và sư nương. Nên sư phụ dĩ nhiên là muốn vị muội mà tìm một vị hôn phu hoàn mỹ nhất để thay ông chăm sóc muội, Quách đại ca hiển nhiên là không phù hợp với tiêu chuẩn của ông. Muốn tiền không có tiền, muốn thế không có thế, lại vừa không có võ công cái thế, sư phụ làm sao có thể yên tâm giao muội cho hẳn đây?”. Niệm Từ tiếp tục phân tích.

“Nhưng là ta không quan tâm đến những thứ này nha! Chỉ cần nghĩ tới cuộc sống sau này mà không có Tình ca ca, cũng không thấy được hẳn nữa, ta liền cảm thấy không thở nổi, cuộc sống không còn ý nghĩa nữa!”. Hoàng Dung thống khổ nói.

Ta đã từng trải qua nha, thời điểm vừa mới chia tay với bạn trai ta cũng đã nghĩ như vậy nha! Niệm Từ trong lòng âm thầm nghĩ.

“Yên tâm! Ta nhất định sẽ khiến hai người có tình sẽ được thành thân thuộc”. Nắm tay của Hoàng Dung, Niệm Từ lên tiếng cam kết.

Chương 10 - Tiếp tục xen vào

Thật ra thì Hoàng Dục Sư vẫn chưa có rời khỏi đại sảnh, hẳn lặng lẽ ngồi đó lắng nghe nữ nhi cùng đồ đệ nói chuyện. Nữ nhi mười mấy năm qua luôn ở bên cạnh hẳn, chưa bao giờ rời đi một ngày, lần này mãnh liệt trốn đi mấy tháng, vừa trở về nhà liền phát sinh tranh chấp kịch liệt để cho trong tâm hẳn cảm thấy tổn thương, cùng với mất mát giống như lời Niệm Từ đã nói. Ngày hôm qua vẫn còn là một cô bé, hôm nay đã lại muốn cùng người khác sống chung cả đời, hơn nữa lại còn cùng một tiểu tử ngu xuẩn hẳn căn bản nhìn thấy không vừa mắt chút nào. Trong khoảng thời gian ngắn, hẳn ngoại trừ giận dữ ra thì không còn biết làm gì nữa. Được đồ đệ khuyên nhủ, mặc dù đã hòa hảo cùng với nữ nhi, nhưng mâu thuẫn thì vẫn tồn tại như cũ. Nghe giọng nói trong phòng truyền tới, tâm tình khó mà bình tĩnh được, hẳn không đợi nghe xong liền đứng dậy đi ra ngoài, đến trước mộ của thê tử bày tỏ phiền não.

“Mục sư tỷ, ta có thể hỏi tỷ một chuyện được không?”. Nằm ở trên giường, Dung Nhi không nhịn được hỏi.

“Được, muội hỏi đi!”

“Lúc mới quen tỷ cho ta cùng Tình ca ca ấn tượng tỷ là một người ôn nhu không giỏi nói chuyện, luôn luôn lặng lẽ đứng sau lưng của Dương bá phụ, lặng lẽ mỉm cười. Ngay cả lúc Dương bá phụ và bá mẫu qua đời, tỷ cũng chỉ lặng lẽ rơi lệ, chưa bao giờ có biểu hiện gì quá khích. Nhưng là kể từ khi ở Quy Vân sơn trang, tỷ tựa như đã thay đổi toàn bộ. Hoạt bát sáng sủa hơn rất nhiều, phản ánh sự nhạy bén nhanh nhạy, nói

chuyện cũng khôi hài hơn. Tình ca ca nói có thể là do Dương bá phụ cùng bá mẫu qua đời đã tạo thành đả kích quá lớn với tỷ, khiến cho tính tình của tỷ đại biến, có thật là như vậy không?”

“Ta cũng bị chuyện này ảnh hưởng, nhưng cũng không hoàn toàn như vậy. Thật ra ta từ nhỏ đã theo ca ca ruột chơi đùa, tính tình hết sức hoạt bát giống như là con khỉ con vượn. Sau đó thì cả nhà ta bất hạnh cha mẹ cùng ca ca đều bị nhiễm bệnh dịch mà qua đời, ta được nghĩa phụ nhận về nuôi dưỡng. Nghĩa phụ bởi vì chuyện của nghĩa mẫu, nên không có thích trò chuyện nhiều cả ngày đều nghiêm mặt. Ta còn nhỏ như vậy nên rất sợ nghĩa phụ, lại lo lắng nếu mình chọc tức ông thì ông sẽ không quan tâm ta nữa, cho nên ta luôn giữ bản thân yên lặng, cẩn thận chú ý đến cảm xúc của nghĩa phụ, không dám đem ý nghĩ chân thật của mình lộ ra. Theo thời gian trôi qua, dần dần ta hiểu được sự buồn khổ của nghĩa phụ, ta cũng đã quen mang cái mặt nạ ôn nhu an tĩnh để che giấu con người thật của mình. Lúc hai người họ qua đời, ta cảm thấy rất khổ sở, nhưng trải qua thời gian dài một mình thì cảm giác bị bức bách cũng bị tan thành mây khói, khiến cho ta cảm thấy dễ dàng hơn. Cuộc sống ở trên đảo này chính là thời gian vui sướng nhất của ta, giống như ta được trở về thời bé thơ vậy. Dung Nhi sư muội, muội có phải là không thích ta bây giờ?”. Thật ra là lúc trước xem phim truyền hình, nàng cảm thấy Mục Niệm Từ tính tình rất dễ nín, cảm giác ăn nhờ ở đậu khiến nàng ta giống như một tiểu tức phụ bị ức hiếp rất cẩn thận chặt chẽ không để lộ cảm xúc, nên nàng đem điều này ra làm lý do thì cũng hợp lý đi.

“Dĩ nhiên là không nha, nói thật muội thích tỷ như bây giờ hơn. Trước kia tỷ giống như là đeo mặt nạ, làm cho người ta không thể nào thấy rõ được ý nghĩ của tỷ, hiện tại thì tỷ đơn giản hơn nhiều.”. Dung Nhi vội vàng an ủi.

Bắt đầu từ ngày hôm sau, công việc của Niệm Từ trở nên bận rộn hơn. Một mặt nàng phải chú ý cuộc sống của hai người ở trong sơn động, một mặt lại phải chú ý hỗ trợ cổ vũ cho hai cha con Hoàng Dược Sư, còn phải ở bên cạnh nói tốt cho Quách Tĩnh. Trên căn bản, Hoàng lão bà đã không còn nhắc tới chuyện của Trần Huyền Phong, đối với hôn sự của Hoàng Dung thì không có đả động tới.

Quả thực đúng y như Niệm Từ đã đoán, thời điểm Quách Tĩnh thay quần áo thì Chu Bá Thông đã phát hiện ra được tám da người. Quách Tĩnh khờ khạo thấy hắn có hứng thú, liền có ý muốn đưa cho hắn. Lão Ngoan Đồng cố làm ra vẻ thần bí nói uội muội của mình biết.

“Nói như vậy ca ca đã có đầy đủ thượng hạ hai cuốn Cửu Âm Chân Kinh? Chúc mừng ca ca!”. Niệm Từ cao hứng nói.

“Cùng vui cùng vui! Muội muội có muốn nhìn qua một chút hay không?”. Lão Ngoan Đồng đắc ý nói.

“Không muốn! Khắc vào trên da người, quá dọa người! Ca ca có muốn hay không đem kinh thư sao chép lại vào giấy, để tránh bất kính với kinh thư!”. Niệm Từ bắt đầu gợi ý chép lại kinh thư để có thể đem da người thu lại sau này đưa cho Mai Siêu Phong.

“Được thì được, bất quá di huấn của sư huynh yêu cầu ta không được học tập võ công của chân kinh. Nếu đã lấy lại được hai quyển, ta tính rời khỏi đảo Đào Hoa để trở về Toàn Chân giáo, dùng Cửu Âm Chân Kinh tế bái sư huynh của ta.”. Một bộ kinh thư đã khiến hắn cực khổ mười lăm năm, lần này hắn hạ quyết tâm tiêu hủy nó.

“Võ công thâm sâu như vậy mà tiêu hủy thật là đáng tiếc, đại ca mặc dù không thể luyện tập được, thì có thể tìm người khác luyện nha, như vậy cũng có thể biết được võ công này có bao nhiêu thâm sâu!”. Niệm Từ lên tiếng khuyên bảo.

Chu Bá Thông yêu võ như điên, nhìn thấy bộ kinh chân kinh mà người học võ trên thiên hạ đều coi là kinh thư chí bảo, thật sự là hắn vô cùng mong muốn được nghiên cứu học tập võ công ở trong đó, không phải vì muốn tranh danh đoạt lợi, báo oán báo thù, cũng không phải là hiếu thắng cậy mạnh, muốn học võ để xưng bá thiên hạ, chỉ đơn giản là hắn yêu võ như mạng, khát vọng muốn biết sau khi luyện thành bộ võ công này thì rốt cục sẽ có thể lợi hại đến như thế nào. Nghĩ đến lời của sư ca năm xưa, năm đó Hoàng Thường đã đọc năm nghìn bốn trăm tám mươi một cuốn “Vạn Thọ Đạo Tạng” khổ tâm suy nghĩ hơn bốn mươi năm, rốt cục cũng có thể làm sáng tỏ phá giải tất cả các chiêu số võ học của các phái khác, trong đó bao hàm cả sự kỳ diệu của pháp môn, tất nhiên đó không phải là chuyện đùa. Hắc Phong Song Sát kia bất quá chỉ lấy được quyển hạ của chân kinh, luyện được hai môn công phu, liền đã có thể hoành hành trên giang hồ. Vậy nếu mà thông hiểu đạo lý của toàn bộ hai quyển thượng hạ của Chân kinh thì quả thực là không thể tưởng

tượng nổi. Nhưng mà di huấn của sư huynh thì không thể làm trái được. Hắn thực sự là khổ tâm suy nghĩ! Khi nghe được ý kiến của Niệm Từ, hắn chợt bừng rõ, mắt chăm chăm hướng nhìn về phía Niệm Từ.

“Đừng nhìn ta! Võ công của ta còn chưa có nhập môn, căn bản là không có cách nào tập luyện. Hơn nữa ta là môn nhân của đảo Đào Hoa, chỉ có thể học võ công của bốn môn. Sư phụ ta không thể như nguyện ước lấy được Cửu Âm Chân Kinh, ta lại càng không thể phản bội sư môn. Ta nghĩ người nên chọn Quách Tĩnh là tốt nhất, hắn vừa là đồ đệ của Hồng Thất Công, luyện tập Giáng Long Thập Bát Chương, lại biết nội công của Toàn Chân giáo. Nhân phẩm lại chính trực thiện lương, rất có phong thái của một đại hiệp, sau khi học tập Cửu Âm Chân Kinh thì có thể ra tay cứu dân chúng ở trong nước lửa!!!”. Niệm Từ cố gắng thuyết phục hắn.

“Ta cùng hắn không có quan hệ gì, hơn nữa hắn còn ngây ngốc như vậy, như vậy dạy hắn còn không một chết ta sao!”. Lão Ngoan Đồng thủy chung vẫn là nhìn không vừa mắt Quách Tĩnh.

“Thế nào lại không có quan hệ? Ta là huynh muội kết nghĩa của người, mà hắn là nghĩa huynh của ta, hai người cũng được coi là huynh đệ nha! Nếu như người ngại vì không chính thức, vậy chúng ta ba người kết bái lần nữa thì tốt lắm!”. Vì đạt thành mục đích, Niệm Từ không tiếc kéo luôn bản thân mình xuống nước chung.

“Mặc dù Quách đại ca không thông minh, nhưng lại hết sức cố chấp siêng năng. Một bộ quyền pháp có thể tập luyện hàng trăm hàng ngàn lần, hắn hoàn toàn hiểu rõ được đạo lý cần cù bù thông minh. Ta nói nhỏ cho người biết, Quách Tĩnh lên đảo là muốn cầu hôn. Sư phụ ta vẫn muốn lấy được Cửu Âm Chân Kinh nhưng lại không được như ý nguyện, mà người lại lên dạy cho con rể của người, chuyện này khác nào hung hăng tát cho sư phụ một cái tát. Lấy tính cách của người tuyệt đối sẽ không thỉnh giáo võ công của tiểu bối, người liền đem Cửu Âm Chân Kinh đặt trước mặt của người, để cho người có thể thấy được mà không học được, chuyện này cũng là thú vị nha!”. Vì thuyết phục Chu Bá Thông, Niệm Từ ra sức nói.

“Đúng là rất thú vị nha”. Nghe Niệm Từ miêu tả, trong đầu Lão Ngoan Đồng hiện ra cảnh sau này mình có thể vênh vào tự đắc nói ra mọi chuyện, khiến cho Hoàng Dược Sư phải mang bộ dạng bối rối hoảng hốt.

“Cho nên nha, đại ca không chỉ dạy võ công cho hắn, mà còn phải cùng muội giúp đỡ thúc đẩy hôn sự của hắn và Dung Nhi mới được nha! Nếu không thì mọi việc chúng ta làm đều là công cốc rồi!”. Niệm Từ tiếp tục dẫn dụ. Hai huynh muội cứ như vậy cười mờ ám nhìn chăm chăm vào Quách Tĩnh đang luyện công ở ngoài cửa động, to nhỏ thì thầm với nhau.

Vì khuyên Hoàng Dược Sư tiếp nhận Quách Tĩnh, Niệm Từ lại phải tiếp tục làm người thương thuyết. Sau khi năn nỉ Hoàng Dung đi vào bếp trở tào nấu nướng, thầy trò hai người ngồi ở đại sảnh trao đổi tư tưởng.

“Sư phụ, người có biết không? Đại ca ta mấy ngày hôm nay đang dạy cho Quách Tĩnh võ công ở trong Cửu Âm Chân Kinh đó!”. Nàng lên tiếng nói.

“Sao? Chu Bá Thông không phải luôn đem di huấn của Vương Trùng Dương so với sinh mạng của mình còn quan trọng hơn sao? Tại sao lại có thể dạy võ công lại cho người ngoài?”. Hoàng Dược Sư cảm thấy rất hứng thú.

“Đại ca yêu võ thành si, ở nơi này đã hơn chục năm đã nhìn muốn nát cuốn Cửu Âm Chân Kinh, chẳng qua là ngại vì lời thề kia mà không thể luyện tập. Bây giờ nhìn thấy Quách Tĩnh là một người hiền lương lại có tài, nên nhất thời ngứa nghề định đem toàn bộ quyền thượng của Chân kinh truyền lại cho hắn, đầu tiên là để nhìn cho đã mắt, sau đó là muốn xem thử võ công của Cửu Âm Chân Kinh có thực là cao sâu khó lường hay không. Chuyện này đối với Quách Tĩnh đúng là một chuyện cực kỳ tốt, hắn vốn là tập luyện nội công của Toàn Chân giáo, lại từ sư phụ Hồng Thất Công luyện thành Hàng Long Thập Bát Chương, nếu như lại học được Cửu Âm Chân Kinh, thì nhìn hết cả võ lâm những anh hùng hào kiệt trẻ tuổi cũng không thể tìm thấy người nào có thể làm kẻ địch của hắn. Hơn nữa, hắn đối với Dung nhi sư muội là nhất mực chung tình, vì muội ấy mà cả vị trí Kim Dao phò mã của Thành Cát Tư Hãn cũng không cần!”. Tiếp theo, Niệm Từ lại dự đoán tương lai Quách Tĩnh của mười tám năm sau, tiến hành tẩy não của Hoàng Dược Sư.

Đêm đó, Niệm Từ rốt cục cũng ăn được món ăn gia truyền của Hoàng thị chính là sợi thịt bò nướng “Ngọc Địch thủy gia thính lạc mai” và món đậu hủ chưng “Nhị thập tứ kiều minh nguyệt dạ”, cùng với lưỡi vịt

xào cải trắng là món ăn mà Hồng Thất Công ăn thấy ngon quá đến thiếu chút nữa là rơi cả đầu lưỡi, mấy món ăn rất ngon khiến nàng phải lên tiếng khen ngợi, còn Hoàng Dược Sư thưởng thức xong lại nói:

“Dung nhi ở bên ngoài mấy tháng chơi nhiều quá rồi, công lực nấu ăn đã giảm nhiều, chỉ còn khoảng bảy phần so với bình thường mà thôi!”. Một câu nói xong Niệm Từ đối với tài nấu nướng của Hoàng Dược Sư khen ngợi không dứt. Trước khi đi ngủ Niệm Từ báo với Dung nhi về việc Quách Tĩnh đang học võ cùng với Chu Bá Thông, để tăng thêm tiền vốn cầu hôn khiến cho nàng vạn phần mừng rỡ, sau đó thì yên lòng chuyên tâm nâng cao tài nấu nướng của mình, khiến cho Niệm Từ có được lợi ích không nhỏ ước chừng mập lên được mấy cân.

Những ngày kế tiếp, Lão Ngoan Đồng giống như trong tiểu thuyết bắt đầu dạy cho Quách Tĩnh Cửu Âm Chân Kinh. Đầu tiên, hắn theo lời Niệm Từ để cho Quách Tĩnh sao chép lại quyển Chân Kinh, sau đó ngay trước mặt của hắn thiêu hủy tấm da người đi, đứng trong một cái hộp nhỏ, chôn ở trong vườn hoa đào. Tinh thần chuyên tâm nghiên cứu của Quách Tĩnh xác thực là đáng bội phục, lúc đầu Niệm Từ còn theo bên xem xét nhưng chỉ mấy ngày sau thì nàng hoàn toàn đầu hàng. Cả quyển sách chỉ toàn cổ văn cùng với phạm văn, khiến cho người ta nhìn vào thấy đau cả đầu. Mà trình độ văn hóa chỉ mới ở dạng xóa mù chữ như Quách Tĩnh lại có thể cố gắng cắn răng vượt qua, dùng hơn mười ngày công sức để đem hai quyển sách học thuộc. Hắn cũng không có thời gian nhàn hạ để học Không Minh Quyền thuật cùng với Hồ Bắc Quyền thuật, thường thường đều chỉ có hai huynh muội Lão Ngoan Đồng đánh nhau, Quách Tĩnh lặng lẽ ngồi một bên học văn thư. Nhưng mà Niệm Từ thấy hắn xem ra nếu có học được hai bộ quyền này thì cũng không có chỗ dùng, căn bản là không hợp với phong cách của hắn, giờ thì nàng đã hiểu được lý do mà Hồng Thất Công không dạy cho hắn Tiêu Dao quyền rồi.

6. Chương 11

Chương 11 - Giải quyết hôn sự (1)

Ngày hôm đó sau khi ăn điểm tâm xong ba thầy trò họ đang ngồi nói chuyện phiếm thì chợt thấy ách bộp cầm danh thiếp báo lại, thì ra là Âu Dương Phong mang theo Âu Dương Khắc tới cầu hôn. Vợ vàng hai sư tỷ muội trao đổi ánh mắt với nhau, nhân lúc Niệm Từ quần lấy Hoàng Dược Sư thì Dung Nhi dưới tình thế cấp bách viết một tờ giấy báo cho Quách Tĩnh và Chu Bá Thông nhanh chóng đến Tích Thúy Đình cướp cô dâu.

“Sư phụ, Âu Dương Khắc như thế nào lại có thể vô sỉ như vậy dám lên đảo cầu hôn? Ngay từ lúc ở vương phủ Hoàn Nhan của Kim Quốc, biết được thân phận của sư muội lại có thể cùng một đám ô hợp bao vây chặn đánh. Sau đó ở thổ địa miếu Tô Châu, đầu tiên là suýt nữa khinh bạc ta, sau đó lại khinh dễ Mai sư tỷ đôi mắt không nhìn thấy, nếu không phải là sư phụ kịp thời xuất hiện, thì ngày đó chính là hai chúng ta sẽ chết!”. Niệm Từ nhân cơ hội nói xấu Âu Dương Khắc.

“Hài tử không hiểu chuyện, chớ có nói lung tung!”. Hoàng Dược Sư vốn là đang rất cao hứng Âu Dương Phong vì cháu mà tự mình đến đây cầu hôn, nhưng nghe những lời đệ tử mình nói khiến cho hắn cảm thấy không vui lắm. Dọn dẹp một lúc Hoàng Dược Sư mang theo nữ nhi cùng với đồ đệ đi tới Tích Thúy Đình chờ đợi đón tiếp hai chú cháu Âu Dương Phong. Trên đường đi tới đó, Niệm Từ phát huy đầy đủ ưu điểm của Đường Tăng (ý là nói nhiều), ở bên tai Hoàng Dược Sư thao thao bất tuyệt nói về chuyện hư hỏng của Âu Dương Khắc. Nói hắn thị thiếp đông đảo có thể so được với hậu cung, nói hắn lăng nhăng đạo đức bại hoại, ám chỉ hắn nam nữ giống nhau đoạn tay áo chỉ phích còn nuôi cả luyện đồng, thậm chí đem cả chuyện hắn có thể là con tư sinh của Âu Dương Phong nói ra. Dung Nhi nghe xong thấy rất hứng thú.

“Sư tỷ làm sao tỷ biết được?”

“Đừng quên ban đầu là nghĩa huynh ta hướng về Hoàn Nhan Hồng Liệt đề nghị mời Âu Dương Khắc, trước đó dĩ nhiên hắn đã phải điều tra thật tốt. Đây đều là do Dương Khang nói cho ta biết. Nếu không phải là do hắn tới cầu hôn, sợ làm trễ nãi việc chung thân của sư muội, ta mới nói ra ọi người biết, chứ nếu không ta sẽ không lên tiếng để tránh mọi người nói ta là người ba hoa.”. Niệm Từ có cảm giác mình đã dội nước

dơ lên người Âu Dương Khắc hơi bị nhiều, ánh mắt của Hoàng Dục Sư nhìn nàng rõ ràng có mang theo vẻ hoài nghi, nên nàng đành mang Dương Khang ra làm lá chắn ỳnh. Trong khoảng thời gian này tiếp xúc thường xuyên với nhau, Hoàng Dục Sư cùng nữ nhi và đồ đệ ba người tương đối vui vẻ với nhau. Hoàng Dục Sư đùa quá lố, là người rất ít nói chuyện mà có nói cũng dùng giọng mũi trả lời, Dung nhi thì hoạt bát cơ trí, khi dẫm lên chân đau thì liền biến thành bạo long khùng bố, Niệm Từ thì trầm ổn, giỏi về làm chính trị trong lòng nói, giống như ruồi bọ bên tai ong ong mãi cho đến lúc nàng đạt thành ý nguyện mới thôi.

Trong rừng trúc có tòa đình nghỉ mát làm bằng cành trúc, phía trên có một bức hoành phi lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời đề ba chữ “Tích Thúy Đình”, hai bên cột treo một đôi phó liễn, chính là hai câu thơ “Đào hoa ảnh lý phi thần kiếm, Bích hai triều sinh án ngọc tiêu” hai câu thơ này đã bao hàm hai loại tuyệt kỹ tự sáng tạo ra của Hoàng Dục Sư, công phu của hắn nhanh như phi đao, đẹp như âm thanh của tiếng tiêu. Đôi liễn này lại càng khắc họa về cuộc đời của hắn, trong đời hắn không thể rời bỏ cây đào cùng với biển rộng, hoa đào rực rỡ tuyệt đẹp còn biển rộng mênh liệt bao la giống y như tính cách của hắn. Thầy trò ba người ở trong đình, Niệm Từ phải ngồi ứng phó với những câu hỏi của Dung nhi.

“Sư tỷ, cái gì gọi là nam nữ giống nhau, cái gì gọi là đoạn tay áo chỉ phích?”. Dung nhi quả thực là một tiểu bảo bảo cái gì cũng muốn biết, lúc này còn chưa rảnh suy nghĩ sao Quách Tĩnh tới giờ còn chưa tới.

“Tiểu hài tử đừng hỏi nhiều, chờ người trưởng thành thì người sẽ biết!”. Niệm Từ bây giờ đã có được cảm giác làm sư tỷ là như thế nào.

“Tỷ chỉ hơn ta có ba tuổi, tại sao tỷ có thể biết mà ta lại không được?”. Tiểu bảo bảo tò mò lại tiếp tục đặt câu hỏi.

“Sư tỷ người là từ nhỏ phải lo sinh kế, vào nam ra bắc làm xiếc, bị buộc phải lớn lên sớm hơn. Người cũng muốn như vậy?”. Hoàng Dục Sư rốt cục cũng không chịu được những câu hỏi của nữ nhi, lên tiếng nói. Cùng lúc cũng quay sang liếc mắt nhìn Niệm Từ, ý bảo nàng đừng có ở chỗ này xoáy vào những đề tài đó nữa.

Đang lúc ấy thì trong rừng trúc có hai người theo ách bộc đi ra. Người đi trước mặc một chiếc trường bào sa tanh màu trắng thêu hoa kim tuyến, cầm chiết phiến trong tay, chính là Âu Dương Khắc. Khi hắn bước gần tới đình trúc, thì hắng giọng nói:

“Tây vực Âu Dương tiên sinh bá kiến đảo Đào Hoa Hoàng Đảo chủ!”

Niệm Từ ngưng thần nhìn về người đứng phía sau lưng Âu Dương Khắc, nhưng chỉ thấy hần thân hình cao lớn, cũng mặc bạch y, bị Âu Dương Khắc che khuất, nên không thể nhìn thấy diện mạo của hắn. Hoàng Dục Sư đi phía trước, Niệm Từ cùng với Hoàng Dung đi sát phía sau ra đón. Âu Dương Phong bước nhanh về phía trước mấy bước, hướng về phía Hoàng Dục Sư tán tụng chào hỏi, Hoàng Dục Sư thở dài đáp lễ. Âu Dương Khắc cũng quỳ sấp xuống đất, nói:

“Tiểu tể ra mắt nhạc phụ đại nhân, kính chúc nhạc phụ đại nhân kim an!”

Vừa nói vừa định dập đầu, Âu Dương Khắc đột nhiên cảm thấy một cỗ lực lượng mạnh mẽ nâng mình lên, khiến cho động tác muốn dập đầu hạ bái của mình cũng không thể hoàn thành.

“Hiện chất trước tiên chớ vội bái lạy ta, ta thế nào lại không nhớ ta đã từng đem nữ nhi gả cho người rồi? Có phải không, Âu Dương huynh?”. Hoàng Dục Sư cười nhìn về phía Âu Dương Phong.

“Ha ha ha! Đây không phải là nên trách người nuôi nữ nhi bảo bối quá đẹp, để cho Khắc nhi không thể tự kiềm chế tình cảm của mình, sai bở câu đưa thư cho ta, năn nỉ ta cấp tốc tới đảo Đào Hoa cầu hôn. Ta nghĩ đến Bạch Đà Sơn cùng với đảo Đào Hoa môn đăng hộ đối, mà hai đứa lại có tình cảm với nhau, chúng ta là trưởng bối có sao lại không tác hợp cho chúng!”. Người mới tới có giọng nói rào rào như âm thanh của kim loại, nghe được hết sức chói tai.

“Hắn đã từng cùng người khác ăn hiếp đồ nhi mất mù của ta, sau lại bày xà trận tấn công nàng ta, ta cũng muốn nhìn xem một chút hắn có bao nhiêu đạo hạnh!”. Hoàng Dục Sư nói.

“Đó chỉ là hiểu lầm nho nhỏ, Hoàng huynh không cần để ý. Hài tử của ta đây còn không xứng với thiên kim tiểu thư của người sao?”. Âu Dương Phong tiếp tục cười ha hả. Hắn sờ tay vào ngực, móc ra một hộp gấm, mở nắp hộp ra, chỉ thấy bên trên lớp gấm trong hộp để một viên cầu lớn như trứng bồ câu màu vàng,

màu sắc tối tăm không có gì thu hút, cười nói: “Viên này là “Thông tê địa long hoàn” lấy được từ dị thú của Tây Vực, sau khi trải qua sự tinh luyện cùng thảo dược của ta, chỉ cần bỏ ở trong người sẽ bách độc bất xâm, khắp thiên hạ chỉ có một viên này thôi. Về sau ngươi làm cháu dâu của ta, không cần sợ hãi độc trùng rắn độc của ta. Viên Địa Long Hoàn này công dụng không phải nhỏ, bất quá cũng không phải là kỳ trân dị bảo gì. Cha ngươi tung hoành thiên hạ, trân bảo gì lại chưa thấy qua? Ta đây lấy vật này làm hạ lễ ra mắt, thật làm cho hấn chê cười”. Hấn vừa nói vừa đưa hộp gấm ra. Âu Dương Phong là vua độc vật, lại đem bảo vật tránh độc tặng cho Hoàng Dung, đủ thấy ý cầu hôn quá mức chân thành, khiến cho Hoàng Dược Sư không thể nổi lên được lòng nghi kỵ đối với hấn.

“Lễ ra mắt của Âu Dương tiên bối thật đúng là nặng nề nha! Đáng tiếc là Dung nhi muội ấy không thể nhận được, người đưa tới chậm rồi!”. Dung nhi ở bên cạnh không có đưa tay nhận lấy, nên Niệm Từ ở một bên trả lời thay.

“Sao? Người nói vậy là sao? Người là ai vậy?”. Âu Dương Phong hỏi.

“Văn bối Mục Niệm Từ là đệ tử mới nhập môn của đảo Đào Hoa, xin ra mắt Âu Dương tiên bối!”. Nàng thi lễ với hấn và nói.

“Dung nhi sư muội đã có hôn ước, là hoa đã có chủ. Niệm Từ xin thay mặt đảo Đào Hoa xin cảm ơn tình nghĩa của Âu Dương công tử, nhưng chỉ có thể nói một câu xin lỗi!”. Niệm Từ vừa nói vừa len lén nghiêng mắt nhìn sư phụ mình, vạn nhất Hoàng Dược Sư không thích mình tự tiện làm chủ từ chối hôn sự này, thì tuồng vui này thật đúng là không biết làm thế nào để hạ màn xuống đây. Bản thân mình mấy hôm nay quạt gió thổi lửa, còn Dung nhi thì thái độ kiên định, cộng thêm bận tâm về sư phụ Hồng Thất Công của Quách Tĩnh, thái độ của Hoàng Dược Sư đối với Âu Dương Khắc phải rất tạm bợ mới đúng.

“Không biết vị công tử kia của Hoàng tiểu thư là ai?”. Âu Dương Phong hỏi.

“Là Quách Tĩnh nhập thất đệ tử của bang chủ Cái Bang Hồng Thất Công. Thất Công lão nhân gia ông ấy rất đồng ý hôn sự này, đã bỏ xuống sự vụ trong bang, đang trên đường đi tới đảo Đào Hoa, có thể rất nhanh sẽ đến đây. Ông ấy tính tự mình sẽ hướng đến sư phụ của ta cầu hôn, cũng đã ủy thác Chu Bá Thông tiên bối của Toàn Chân giáo làm bà mai cho hôn sự này”. Nàng nhìn thấy sư phụ đối với việc mình nhúng tay vào không có phản ứng, lá gan nàng dần dần to lên.

“Hoàng huynh, anh em ta từ biệt ở Hoa Sơn đã hơn hai mươi năm qua rồi. Ta thấy Hoa Sơn Luận Kiếm lại sắp tới, Hoàng huynh lại đem nữ nhi gả cho đồ đệ của Hồng Thất Công, lại nhờ Toàn Chân giáo làm bà mai, đóng cửa một nhà làm hôn sự. Ta ở chỗ này chúc mừng Hoàng huynh lần Hoa Sơn Luận Kiếm này chưa bắt đầu đã thắng trước được hai nhà rồi!”. Âu Dương Phong âm hiểm ám chỉ Hoàng Dược Sư vì Hoa Sơn Luận Kiếm nên dựa vào nữ nhi để lôi kéo nhưng người khác, làm giao dịch mờ ám.

Hoàng Dược Sư khẽ mỉm cười, cũng không có vì lời nói khích bác của Âu Dương Phong mà nóng giận. Lập tức từ trong áo lấy ra tiêu ngọc, nói:

“Khách từ phương xa tới, ta sẽ thổi một khúc để tiêu khiển cho cổ nhân. Xin mời ngồi từ từ thưởng thức!”

“Hay lắm! Khó có được may mắn nghe tiếng tiêu của Hoàng huynh thổi, kẻ hèn này cả gan được cùng diễn tấu với huynh!”. Hấn vỗ tay hai cái, một thị nữ ôm một cây đàn tranh bằng sắt tiến lên phía trước.

Hoàng Dược Sư cười nói: “Chúng ta cùng hợp tấu một khúc!”

Nghe được những lời ấy, Âu Dương Khắc vội vàng xé một mảnh vải đem nhét kín hai tai.

“Cha ta muốn thổi tiêu cho người nghe, là đã cho người bao nhiêu là sĩ diện, người lại bịt kín lỗ tai, cũng là quá vô lễ đi! Đi tới đảo Đào Hoa làm thượng khách mà lại dám can đảm vũ nhục chủ nhân!”. Hoàng Dung lên tiếng.

Hoàng Dược Sư nói: “Đây không tính là vô lễ được. Hấn không dám nghe tiếng tiêu của ta, chính là tự mình biết mình. Lúc trước hấn đã từng nghe qua rồi! Ha ha ha. Kỹ năng đánh thiết tranh (đàn tranh bằng sắt) của Âu Dương huynh là tuyệt nhất thiên hạ, người có bao nhiêu bản lĩnh mà dám nghe? Đó là chuyện dễ dàng thử nghiệm sao?”. Nói xong hấn lấy từ trong lòng ra một cái khăn lụa xé làm hai mảnh đưa cho nàng che hai lỗ tai lại.

“Niệm Từ ngươi cũng đem hai lỗ tai bịt lại, để tránh bị ảnh hưởng!”. Hoàng Dược Sư lại quay đầu dặn dò Niệm Từ.

“Không sao! Ta đang muốn nghiệm chứng nội công của ta đến tốt cùng là được như thế nào, sư phụ không cần lo lắng!”. Nàng thầm nghĩ nếu Bích Hải Triều Sinh Khúc của Hoàng Dược Sư không ảnh hưởng được tới mình, thì thiết tranh của Âu Dương Phong cũng sẽ không làm gì được mình, dù sao ở thời hiện đại mình cũng thường đi quây bar xem biểu diễn nhạc Rock, cái lực rung động đó người bình thường cũng không có chịu nổi nha!

“Dung nhi tới đây, chú ý tình trạng của sư tỷ ngươi. Nếu có chuyện gì thì đặt tay ở huyệt đại chùy nhẹ nhàng truyền nội lực giúp nàng ấy trấn định, để không bị tẩu hỏa nhập ma!”. Hoàng Dược Sư cũng không phản đối, còn quay sang nữ nhi dặn dò.

Âu Dương Phong nói: “Công phu của đệ không tới nơi, muốn xin Hoàng huynh nhường cho ta ba phần!”. Hắn khoanh chân ngồi trên một tảng đá lớn, nhắm mắt vận khí trong chốc lát, năm ngón tay phải cử động, âm thanh lạch cạch leng keng vang lên. Tàn Tranh âm điệu vốn chua xót mãnh liệt, hắn lại dùng thiết tranh Tây Vực nên thanh âm càng thêm thê lương. Chỉ nghe tiếng đàn tranh vang lên gấp gấp hơn, càng về sau càng giống Kim cổ tề minh, vạn mã bồn dâng. Bất ngờ một luồng tiếng tiêu mềm mại tinh tế réo rắt vang lên sâu kín hòa vào trong thanh âm của đàn tranh. Thanh âm của Thiết tranh mặc dù vang to, nhưng lại thủy chung không thể giấu được tiếng tiêu, hai luồng âm thanh cùng vang lên, âm điệu cực kỳ quái dị. Thanh âm của thiết tranh tựa như tiếng vượt hót, tiếng quỷ khóc nửa đêm, còn tiếng tiêu ngọc thì tựa như tiếng phượng hót, tiếng nói thì thầm trong khuê phòng. Một loại hết sức thê lương bi ai, một loại thì mềm mại uyển chuyển đáng yêu, một loại cao, một loại thấp, cái này tiến thì cái kia lui, hoàn toàn bất đồng lẫn nhau.

Niệm Từ ngồi xuống ngay tại chỗ, an tĩnh tinh thần, gạt bỏ suy nghĩ, vận nội công đạo gia của Toàn Chân Giáo, nhịp tim liền chậm đi, rất nhanh tâm tư của nàng liền yên tĩnh như nước. Hoàng Dung vốn là đang cười tủm tỉm nhìn hai người vừa đàn vừa thổi sáo, nhưng sau khi thấy hai người họ thần sắc trịnh trọng, phụ thân nàng đứng dậy vừa đi vừa thổi, dưới chân đạp phương vị bát quái thì nàng biết đây là lúc phụ thân nàng sử dụng nội công thượng thừa thường ngày tu luyện, hắn là đối thủ lần này cực kỳ lợi hại, vì vậy phụ thân nàng phải dốc toàn lực để đối phó, nhìn lại Âu Dương Phong đỉnh đầu giống như lông hấp, từng sợi nhiệt khí bốc thẳng lên, hai tay đánh đàn, tay áo khua ra từng trận tiếng gió, nhìn bộ dáng hắn cũng là không dám lơ là một chút nào. Sau gần một canh giờ tranh đấu với nhau, đang chuẩn bị tiếp tục giao trận để phân định thắng bại thì phía xa ở trên biển chợt mơ hồ truyền đến một hồi tiếng huyết gió. Hoàng Dược Sư cùng với Âu Dương Phong đồng thời trấn động, tiếng tiêu cùng tiếng đàn tranh nhất thời cũng chậm lại. Tiếng huyết gió kia càng lúc càng tới gần, như là có người đang đi thuyền đến gần đảo. Âu Dương Phong phát tay bắn ra tiếng đàn, boong boong hai cái, như tiếng xé vải, tiếng huyết gió ở nơi xa kia cũng đột nhiên cất cao, chạm vào tiếng đàn của hắn. Chỉ một lúc sau, ống tiêu của Hoàng Dược Sư cũng tham gia vào trận chiến, tiếng tiêu có lúc cùng tiếng huyết gió tranh chấp, có khi lại cùng tiếng đàn tranh đấu, ba loại âm thanh liên tiếp chiến đấu hăng say cùng nhau.

Sau khi tiếng huyết gió gia nhập trận chiến so kè nội lực của ba vị tuyệt thế cao thủ thì nhất thời Niệm Từ không thể chịu đựng được, trên đầu bốc lên khí trắng còn trên trán toát ra mồ hôi lạnh. Dung Nhi thấy thế thì liền tranh thủ đặt bàn tay lên cổ nàng truyền nội lực để tương trợ, nhưng cũng không biết vì lẽ gì mà giống như bỏ bùa vào nước không có chút tác dụng nào. Đang trong lúc nàng lúng túng không biết phải làm sao, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một người nhẹ nhàng đẩy nàng ra, đem tay để lên cổ Niệm Từ giúp nàng một tay. Thì ra là Chu Bá Thông kịp thời chạy tới. Chu Quách hai người sau khi nhận được tờ giấy của Dung Nhi thì lập tức chạy đi. Đáng tiếc là không có Niệm Từ dẫn đường nên bọn họ rất nhanh bị lạc trong đào hoa trận, nhờ có tiếng tiêu cùng tiếng đàn vang lên bọn họ mới tìm được đường thoát ra đi tới nơi này. Vừa đến nơi, để đề phòng bất trắc hai người vội vàng ngồi xuống vận nội công. Những ngày gần đây vì dạy Quách Tĩnh Cừu Âm Chân Kinh nên Chu Bá Thông vô tình thông suốt được lý luận bên trong của võ công, phát hiện ma âm kia đối với mình không có tác dụng hắn liền đứng dậy, lấy vải nhét vào lỗ tai Quách Tĩnh sau đó chạy tới chỗ của Niệm Từ kịp thời giúp đỡ.

7. Chương 12

Chương 12 - Giải quyết hôn sự (2)

Niệm Từ trong lúc vận công đột nhiên cảm thấy trong lòng phát ra một cảm giác dậy sóng khó nhin, cảm thấy mình không có chỗ núp, vừa định bay lên không thì một cỗ cảm giác mềm mại trong veo từ cổ truyền xuống, rất nhanh dập tắt dậy sóng. Suy nghĩ lung tung một lúc, Niệm Từ nhớ lại lúc đầu tiên mình học yoga, lão sư đã nói luyện tập yoga có liên quan đến suy tưởng ở trong đầu. Suy tưởng này chính là đem ý niệm, suy nghĩ xóa đi, tìm được cảm giác yên bình, tiến vào trong trạng thái vô tư vô lo. Nói đơn giản thì chính là ý niệm tự mình tiến vào trong cảnh giới không có gì quên đi bản thân. Niệm Từ theo trong trí nhớ luân chuyển khí lực trong người mình, sau khi hít vào một hơi thở sâu, trong khoảnh khắc chớp nhoáng nín thở đầu óc liền tiến vào trạng thái chân không, không còn suy nghĩ, liền tiến nhập vào cõi niết bàn. Lúc này nếu trời có long đất có lở thì cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến năng.

Không biết qua bao lâu, Niệm Từ cảm thấy từng trận gió nhẹ từ phía sau cổ thổi qua, năng từ từ mở hai mắt ra, chỉ thấy tất cả mọi người đều tụ tập ở bên cạnh mình, Chu Bá Thông thu hồi hai tay, nhô đầu ra.

“Muội muội người làm sao vậy? Ta đã dùng nội lực truyền cho người mấy lần, người cũng không có phản ứng, lại không giống như tẩu hỏa nhập ma!”

“Niệm Từ người có chỗ nào khó chịu không?”. Sư phụ cũng không cam lòng rơi lại ở phía sau hỏi tới.

“Cảm ơn mọi người quan tâm, ta không có bất kỳ khó chịu nào cả. Mới vừa rồi có một lúc rất khó chịu, thật may có người tương trợ nên đã vượt qua được. Rồi sau đó ta nghĩ muốn tiến vào cõi thiền của Phật gia mà khi còn nhỏ đã từng nghe cao tăng nói qua, nên bắt tri bất giác làm theo!”. Vừa nói Niệm Từ vừa đứng dậy, hướng mọi người cười xin lỗi. Yoga cùng với thiền cũng có cùng một công hiệu, đều là từ Ấn Độ truyền tới. Ở Đại Tổng này nói về thiền thì có người biết, chứ nói tới yoga thì đại khái sẽ không có mấy người biết được.

“Tuổi còn nhỏ mà muốn học cái rắm chó gì lễ giáo Phật gia, chờ sau khi vi sư truyền thụ cho người võ công của bốn môn, thì người cũng sẽ không cần lo lắng bị người khác quấy nhiễu.”. Hoàng Dược Sư chỉ sợ đệ tử từ bỏ hồng trần xuất gia nhà phật, lên tiếng nói.

“Đúng vậy, đúng vậy! Nếu quả thật muốn học cũng là học tu thân lễ giáo của đạo gia, chứ hạ cố đến đám hòa thượng thú để học cái gì!”. Khó có lúc Chu Bá Thông cùng Hoàng Dược Sư đứng ở chung một trận tuyến.

“Nha đầu, ta thấy người hết sức quen mặt nha!”. Hồng Thất Công lần đầu xuất hiện trước mặt của Niệm Từ lên tiếng nói.

“Niệm Từ ra mắt Hồng tiên bối. Tiên bối quên rồi? Năm đó ngài còn dạy ta ba ngày Tiêu Dao quyền pháp đó! Bất quá bây giờ ta đã theo đạo Đào Hoa, xin lỗi không thể sử dụng võ công của ngài dạy nữa!”. Hay nói ta căn bản cũng không biết đánh.

“Không sao, ngày đó ta gặp người còn nhỏ tuổi đã biết có lòng trọng nghĩa, phổ độ chúng sanh cứu được thủ hạ của ta, ta thật là cảm kích cho nên mới dạy người chút quyền pháp để hộ thân mà không để cho người bái sư. Hiện tại nếu người đã có danh sư chỉ điểm, thì mấy trò mèo quào của ta không dùng cũng không sao!”. Hồng Thất Công khoát tay nói.

“Niệm Từ từ ngày mai cùng vi sư học tập võ công, không được sai sót, có biết không?”. Mới vừa rồi một câu ngời thiền phật gia của Niệm Từ đã làm cho hấn mất hứng, bây giờ Hồng Thất Công còn nói năng phổ độ chúng sanh khiến cho trong lòng hấn buồn buồn, nghĩ thầm phải sớm đem cao đồ coi trọng, không cho nàng có ý xuất gia làm ni. Hấn lại quay đầu hướng về phía Hồng Thất Công nói:

“Hồng huynh đại giá quang lâm đảo Đào Hoa, không biết có gì chỉ bảo?”

Hồng Thất Công nói: “Ta tới đây hướng người cầu xin một chuyện.”

“Chuyện gì mà cần Hồng huynh phải nói ra hai chữ cầu xin?”. Hoàng Dược Sư hỏi.

Hồng Thất Công nói: “Người đừng đáp ứng quá nhanh, chỉ sợ chuyện này không dễ làm đâu!”

Hoàng Dược Sư cười nói: “Nếu là chuyện dễ dàng, Hồng huynh cũng không nghĩ tới tiểu đệ này!”

Hồng Thất Công vỗ tay cười nói: “Đúng vậy a, đây mới là tri kỷ hảo huynh đệ đây! Vậy là người đáp ứng?”

Hoàng Dược Sư nói: “Một lời đã định! Trong lửa trong lửa đi, trong nước trong nước đi!”. Một câu nói ám chỉ mình đã đồng ý hôn sự của Quách Tĩnh và Hoàng Dung.

“Dung nhi và Tĩnh nhi đều là đồ đệ của ta, ta thấy hai người họ tình đầu ý hợp, muốn tác hợp cho họ nên mới hướng tới Hoàng huynh khẩn cầu, để cho bọn họ thành thân. Hiện nay Hoàng huynh đã đồng ý thì tốt rồi!”. Quách Tĩnh và Hoàng Dung vừa mừng vừa sợ liếc mắt nhìn nhau.

“Đúng vậy, đúng vậy! Ta còn là bà mai của bọn họ nha, cũng đừng quên cho ta bao lì xì nha!”. Chu Bá Thông vừa nói vừa hướng về phía Niệm Từ nháy mắt, giống như muốn nói ta đã hỗ trợ rồi nha, tiếp theo sẽ được nhìn thấy bộ dạng hoảng hốt khó chịu của Hoàng lão tà khi biết rõ chân tướng sự việc nha!!!

“Chúng ta có mấy chục năm giao tình, Hồng huynh đã ra lời, tiểu đệ nào dám không tuân theo!”. Một câu nói khiến cho Dung nhi mừng rỡ như điên, ôm cha của mình hoan hô:

“Cảm ơn phụ thân! Cảm ơn phụ thân!”. Sau đó nàng kéo Quách Tĩnh đi đến trước mặt Niệm Từ.

“Tạ ơn sư tỷ! Quách Tĩnh ca ca, mau cảm ơn Mục sư tỷ. Nếu không có sư tỷ giúp một tay, hôn sự sẽ không thể thành công thuận lợi như vậy!”

Nghe lời nói của nữ nhi, Hoàng Dược Sư cùng Hồng Thất Công không khỏi phì cười, nhìn nhau nói:

“Con gái lớn lên dùng không được, còn chưa có lập gia đình thì cùi chỏ đã hướng ra bên ngoài rồi!”

Âu Dương Phong đứng bên cạnh trầm mặc một hồi lâu, ở trong lúc Niệm Từ nhập định thì hắn đã hướng Âu Dương Khắc hỏi thăm tình huống, thấy cô gái này ở trước mặt Hoàng Dược Sư nói chuyện rất có phân lượng, nội lực của bản thân lại cao thâm cư nhiên có thể chống lại ba vị cao thủ, cùng cháu mình lại có quan hệ sâu xa, nên sau khi hướng Hoàng Dung cầu hôn không được hắn lại có toan tính mới.

“Hoàng huynh, Hồng huynh! Ta ở đây chúc mừng hai vị kết thân hai nhà. Hôm nay ta mang đứa cháu đi cầu hôn, nhưng lại bị Quách hiền chất nhanh chân tới trước ôm được mỹ nhân về. Chuyện tốt nên đi thành đôi, đứa cháu này của ta vừa mới nói cho ta biết, hắn thật ra đối với Mục cô nương có tình ý, cho nên ta muốn lại hướng Hoàng đảo chủ cầu xin đồng ý cho Khắc Nhi và Mục cô nương được thành thân với nhau!!!”

Hắn lại bước tới thêm một bước, sau khi hôn sự của Dung nhi được xác định, chú cháu hai người bọn họ lại đem chủ ý đánh về phía Mục Niệm Từ. Nhìn dung mạo nàng so với Dung Nhi thì không phân cao thấp, nhưng rõ ràng Dung Nhi thì mang tính cách điều ngoa của một đại tiểu thư khiến cho Âu Dương Khắc không khỏi bị ám ảnh.

“Ta không đáp ứng! Hoàng lão tà mặc dù ta cùng người đấu mười lăm năm, nhưng ta không trách người. Nếu như hôm nay người đáp ứng lời cầu hôn của lão độc vật, thì chúng ta phải đấu một trận đến người chết ta sống mới thôi!”. Chu Bá Thông lập tức lên tiếng.

Hoàng Dược Sư lạnh lùng nhìn Lão Ngoan Đồng một cái, từ từ nói:

“Đa tạ Âu Dương huynh yêu thích. Chỉ bất quá đệ tử của ta song thân cha mẹ vừa mới qua đời, theo lẽ thường thì Niệm Từ phải thọ tang đủ ba năm. Nếu như Âu Dương hiền chất thật lòng thì xin mời ba năm sau trở lại đây cầu hôn đi!”. Khi đó Hoa Sơn luận kiếm đã phân định thắng bại, Âu Dương Khắc nhất định là sẽ không chờ đợi thời gian dài như vậy.

“Đúng nha, lão độc vật! Người ta vừa mới chết cha chết mẹ, có đạo lý nào lại kết thân ngay. Ba năm sau người hãy trở lại đi!”. Hồng Thất Công cũng cười ha hả.

“Tĩnh nhi, còn không mau dập đầu với nhạc phụ của người?”

Quách Tĩnh lúc này quỳ xuống dập đầu ba cái, miệng nói: “Nhạc Phụ!”. Hắn vừa được Hoàng Dược Sư đỡ dậy, thì liền nghe thấy bên tai truyền tới thanh âm của Mục Niệm Từ.

“Âu Dương tiên bối, Niệm Từ cảm tạ Âu Dương công tử yêu mến nhưng Niệm Từ không muốn làm cho công tử vì Niệm Từ phải trì hoãn ba năm nên hiện tại muốn nói cho rõ ràng. Niệm Từ đã sớm thề ở trong lòng

vị hôn phu tương lai của mình phải là người văn võ toàn tài, hơn nữa còn phải toàn tâm toàn ý che chở yêu thương Niệm Từ cả đời. Nếu như không thể tìm được một người như vậy, Niệm Từ tình nguyện tuổi già cô đơn cả đời”. Để đề phòng ba năm sau lại gặp phiền phức, Niệm Từ quyết định giải quyết ngay bây giờ.

“Người người vừa miêu tả không phải là chỉ sư phụ Hoàng Dược Sư của ngươi sao?”. Âu Dương Phong cười lạnh nói.

“Sư phụ ta văn thao võ lược không người nào có thể địch lại. Bất quá Âu Dương tiên bối chớ quên những lời nói phía sau của ta. Sư phụ của ta đối với sư mẫu tình thâm nghĩa trọng, mười mấy năm qua ngài coi những cô gái khác trong thiên hạ không là gì cả, làm sao có thể đem Niệm Từ để trong lòng? Niệm Từ sao dám cùng với sư mẫu tranh đoạt tình yêu? Niệm Từ chẳng qua là muốn tìm một người thật lòng thật dạ với mình thôi!”

Lời của nàng làm ọi người không biết nên nói những gì, thì ra là trên đời này có một Hoàng lão tà coi rẻ nhân nghĩa lễ phép, giờ lại phát hiện ra có một trò giỏi hơn cả thầy đánh bại mọi người là Mục Niệm Từ càng không coi trọng quy tắc thế tục, làm việc phóng túng hào sảng. Hoàng Dược Sư đối với những lời nói của nàng cũng không có cảm giác đặc biệt gì, chẳng qua là bốn chữ “cô đơn cả đời” càng khiến cho hắc tin chắc đồ đệ của mình có chút ý tưởng bất lương.

“Ha ha ha Hoàng lão tà ngươi có còn nhớ rõ lý do ta cùng ngươi tranh đấu nhiều năm?”. Không khí trầm muộn bị tiếng cười của Lão Ngoan Đồng đánh vỡ, chỉ cần muội muội của mình không phải gả cho Âu Dương Khắc, thì lời thề kinh người không lập gia đình của nàng căn bản là không ảnh hưởng tới hắc. Hôn sự một khi không thành công thì Chu Bá Thông cũng không muốn chờ đợi nữa muốn xem trò vui ngay.

“Ngươi muốn nói gì?”. Suy nghĩ bị cắt đứt, Hoàng Dược Sư có chút chậm rãi nói.

“Mười lăm năm trước ngươi kêu ta đem Cửu Âm Chân Kinh còn lưu lại đốt cháy đi để tế vong thê, ta không đánh lại ngươi nên bị buộc phải lưu lại trên đảo thời gian dài như vậy. Hiện tại ta ở đây đã ngán rồi, phải đi ra bên ngoài đi dạo một chút rồi!”

Hoàng Dược Sư đưa tay ra nói: “Như vậy thì ngươi đưa đây!”

Chu Bá Thông nói: “Ta đã sớm đưa cho ngươi rồi! Quách Tĩnh là con rể của ngươi phải không? Của hắc sẽ là của ngươi phải hay không? Ta đem Cửu Âm Chân Kinh từ đầu đến cuối truyền cho hắc, thì không phải là đã truyền cho ngươi sao?”. Hắc vừa nói vừa đưa tay vào trong ngực lấy ra hai bản kinh thư, đối với Hoàng Dược Sư nói:

“Đây là toàn bộ quyển Cửu Âm Chân Kinh. Ngươi có bản lãnh thì tới lấy đi!”

Hoàng Dược Sư nói: “Ngươi muốn nói bản lãnh là như thế nào?”

Chu Bá Thông hai tay kẹp lấy kinh thư, nghiêng đầu nói:

“Để ta suy nghĩ một lúc!”. Qua một hồi lâu, hắc cười nói: “Bản lãnh dán giấy!!!”

Hoàng Dược Sư nói: “Là sao?”

Chu Bá Thông giơ hai tay lên khỏi đỉnh đầu, chỉ thấy ngàn vạn phiến giấy vụn bay tản ra khắp nơi, giống như một đàn hồ điệp, theo gió biển bay múa khắp mọi nơi, chỉ một thoáng đã đông bay tây biến, không thể truy tìm. Hoàng Dược Sư vừa giận vừa sợ, không nghĩ tới hắc nội công thâm sâu như vậy, ở nơi này trong chốc lát thì có thể đem một bộ kinh thư ép thành từng mảnh vụn. Nội công cao như vậy lại ẩn nhẫn mười lăm năm, đánh nhau chưa từng thắng mình, giận dữ mắng mỏ:

“Lão Ngoan Đồng, ngươi trêu chọc ta, hôm nay ngươi đừng mơ tưởng rời khỏi đảo này đi!!!”

Hắc phi thân tiến lên, giơ tay chưởng tới. Hoàng Dược Sư hoàn toàn đã quên mọi chuyện Niệm Từ đã nói với mình, hắc càng tức giận, quyền phong khắp nơi, giống như búa bổ đao gọt, khiến cho tay áo của Chu Bá Thông rách ra từng mảnh, tái đầu một lát thì râu tóc của hắc cũng bị chưởng lực của Hoàng Dược Sư đánh cho rớt xuống. Hắc không chút hoang mang vận dụng Hồ Bắc Quyền Thuật chia ra sử dụng Không Minh Quyền để đối chiến. Hoàng Dược Sư phi thân lao tới, hai tay giơ lên, đem tuyệt học bình sinh phát ra kinh lực về phía Chu Bá Thông. Chu Bá Thông một phát té xuống đất, nhắm hai mắt lại. Hoàng Dược Sư

không tiến công nữa, chỉ thấy Chu Bá Thông phun một tiếng, khắc ra một ngum máu tươi, sắc mặt nhất thời trắng bệch như tờ giấy.

“Hoàng lão tà ta đấu cùng người mười lăm năm, hôm nay tài nghệ của ta không bằng người lại bị nội thương, hai bên vì vậy không thể đấu tiếp, người có thất vọng không?”

Hoàng Dược Sư biết hẳn nói đúng, yên lặng không nói, nghĩ thầm mình vô duyên vô cớ đem hẳn giam cầm trên đảo mười lăm năm, hôm nay Chu Bá Thông lại vì cứu Niệm Từ nên giảm bớt nội lực, mình lại nhất thời xúc động đánh hẳn bị thương, bây giờ mình cũng cảm thấy hơi hối hận. Hắn lấy từ trong ngực ra một hộp ngọc nhỏ, mở nắp hộp ra, lấy ra ba viên thuốc màu đỏ như máu giao cho Chu Bá Thông nói:

“Bá Thông, đây là thuốc trị thương vô địch thiên hạ, ngoài đảo Đào Hoa của ta ra thì nơi khác không có đâu. Cách mỗi bảy ngày thì dùng một viên, nội thương của người có thể không cần lo nữa. Hiện tại ta đưa người rời khỏi đảo!”

Chu Bá Thông gật đầu một cái, nhận lấy đan dược, ăn vào một viên, tự mình điều khí trị thương. Một lát sau, khắc ra một ngum máu nói: “Hoàng lão tà, đan dược của người rất linh, chẳng trách tên người gọi là ‘Dược Sư’. Di... kỳ quái, kỳ quái... Tên ta là Bá Thông, vậy ý tứ của nó là gì?”. Hắn suy ngẫm một hồi lâu, lắc đầu một cái nói tiếp:

“Muội muội! Đại ca hôm nay muốn rời khỏi đảo Đào Hoa, trở về Toàn Chân Giáo tế bái sư huynh, đáng tiếc ta không thể đem Cửu Âm Chân Kinh đến trước mộ của hẳn tiêu hủy tế bái hẳn. Người có muốn đi cùng ta hay không?”

“Không cần. Mới vừa rồi sư phụ nói từ ngày mai trở đi sẽ truyền thụ võ công cho ta, cho nên tạm thời ta không thể rời đi. Chờ Niệm Từ học nghệ tinh thông thì sẽ đi tìm đại ca có được không?”

“Được rồi! Nhưng không được quá lâu nha, ta không có nhiều kiên nhẫn đâu!”

Hồng Thất Công cũng nhân cơ hội này hướng Hoàng Dược Sư cáo từ.

“Hong huynh, người nên ở trên đảo chơi vài ngày, cần gì phải đi nhanh như vậy?”

Hồng Thất Công nói: “Tất cả anh em ăn mỳ trên thiên hạ ít ngày nữa sẽ tụ hội ở Hồ Nam Nhạc Dương, để tìm người kế thừa Cái Bang. Ta lo lắng nếu không sớm tìm người kế vị thì sau này nếu ta gặp phải chuyện gì không may thì Cái Bang sẽ không có người nào thống lĩnh. Vì vậy ta không vội vã đi sớm thì không được. Hậu ý của Hoàng huynh, ta thật sự cảm kích. Sau này khi nữ nhi của người lập gia đình, ta sẽ trở lại quấy rầy người!!!”

Hoàng Dược Sư thở dài nói: “Hong huynh người thật có nhiệt tâm, cả đời vì người bên cạnh lao tâm lao lực, ngựa không ngừng vó câu bốn ba bên ngoài!”

Hồng Thất Công cười nói: “Lão ăn mỳ ta không cười ngựa, ta đây chỉ đi bằng chân thôi! A... không đúng, người là đang mắng chửi người, trên chân lại sinh vó ngựa, vậy thì ta cũng là gia súc rồi!!!”

Hoàng Dung cười nói: “Sư phụ, đây là do người nói, cha ta cũng không có mắng người nha!”

Hồng Thất Công nói: “Đến tốt cùng thì sư phụ cũng không bằng được cha, ngày khác ta cũng cười một ăn mỳ lão bà, cũng sinh một ăn mỳ nữ nhi cho người nhìn một chút!!!”

Hoàng Dung vỗ tay cười nói: “Vậy thì tốt quá rồi! Ta có một tiểu sư muội, cũng có thể chơi đùa thật vui với nhau!!!”

Quách Tĩnh cùng Hoàng Dung rỉ tai nhau một lúc, sau đó Quách Tĩnh nói:

“Nhạc phụ, thứ cho Tĩnh nhi không thể ở lâu, xin cáo từ đi trước. Hiện tại thời cuộc không yên, ta lo lắng cho an nguy của mẫu thân, muốn lập tức quay về đại mạc đón mẫu thân trở lại. Chờ con làm xong tất cả thì sẽ lại trở lên đảo thỉnh an ngài!!!”

“Đúng nha, phụ thân! Ta cùng Tĩnh ca đi trước đem Quách bá mẫu đưa trở về Trung Nguyên. Dù sao vào ngày mười lăm tháng tám này ở Gia Hưng mọi người còn có thể gặp mặt. Đến lúc đó ta cùng Tĩnh ca sẽ cùng cha trở về đảo cũng không muộn. Trong khoảng thời gian này hay là cha ở lại trên đảo an tâm dạy võ công cho sư tỷ đi!!!”

Hoàng Dược Sư suy nghĩ một chút, Niệm Từ đúng là cần phải ở nơi này để chuyên tâm học võ, nên vui vẻ đồng ý chia tay mọi người ở đây.

8. Chương 13-14

Chương 13 - Học nghệ kiếm sống

“Tạm biệt, sau này còn gặp lại!!!”. Nhìn hai chiếc thuyền lớn nhỏ dần dần đi xa, Niệm Từ hưng phấn thiếu chút nữa lấy khăn tay ra vẫy vẫy chào mọi người. Trong khoảng thời gian này nàng thật là mệt mỏi, vừa phải cẩn thận giúp đỡ Quách Tĩnh học Cửu Âm Chân Kinh, lại phải thúc đẩy cho chuyện tốt của hắn cùng Hoàng Dung, tránh được ba cuộc tử thí cùng với sự việc chìm thuyền kia, còn lúc nào cũng phải cẩn thận để không bị lộ tẩy nữa. Niệm Từ cảm thấy té bào não của mình đã tổn thương quá nhiều, cần phải cấp bách tĩnh tâm nghỉ ngơi lấy lại sức khỏe. Thật may là con ruồi phiền toái cũng đã đi hết rồi, nhanh nhất cũng phải đến mười lăm tháng tám mới phải gặp mặt lại, thấp thỏm bất an rốt cục cũng đã có thể buông xuống rồi.

Thật ra Niệm Từ không biết được, mấy người kia sau khi lên thuyền đi thì mọi chuyện lại tiếp tục phát triển theo mạch truyện của Kim lão gia rồi! Âu Dương Phong vì Cửu Âm Chân Kinh cùng Hoa Sơn Luận Kiếm sắp tới nên đến đảo Đào Hoa cầu hôn lại không được như ý nguyện. Biết Quách Tĩnh đã được Lão Ngoan Đồng dạy cho Cửu Âm Chân Kinh, nên dĩ nhiên sẽ không buông tha cơ hội này. Lên thuyền đi được một lúc thì âm thầm gọi thuộc hạ quen thuộc thủy tính lên vào, ở trong lúc Hoàng Dung và Quách Tĩnh không để ý đề phòng thì đục thủng đáy thuyền, nước biển rất nhanh chóng tràn vào trong thuyền. Hoàng Dung tuy là công phu ở dưới nước rất cao, nhưng một tay khó có thể cứu được hết mọi người. Nàng không có cách nào bảo vệ cùng lúc cả ba người kia, nên bắt buộc dĩ phải lên thuyền đạo tặc của Âu Dương Phong. Kế tiếp Lão Ngoan Đồng đánh cuộc thua phải nhảy xuống biển ngao du với cá mập, Quách Tĩnh sửa lại kinh thư, Âu Dương Phong đốt thuyền diệt khẩu, Hồng Thất Công trúng độc, sau đó mọi người vô tình gặp lại ở đảo Minh Hà, thi kế phé hai chân của Âu Dương Khắc, sau đó hợp lực trở về lại Trung Nguyên. Chuyện xưa đâu vào đó tiến hành, còn Niệm Từ thì cho là đã sửa lại số phận của mọi người, nên đem chuyện của mọi người quảng ra sau không quan tâm nữa, tập trung tinh lực bắt đầu học công phu của đảo Đào Hoa.

Ngày thứ hai sau khi bị Hoàng Dược Sư dụ dỗ, Niệm Từ đem mọi thứ mình biết được thi triển ra cho hắn xem. Thật ra chỉ là Không Minh Quyền cùng với công phu nội gia của Toàn Chân giáo do Chu Bá Thông dạy mà thôi. Sau khi trải qua khảo nghiệm của sư phụ, nàng biết được võ công của mình đã đạt được cảnh giới mà người bình thường phải học trong năm đến sáu năm, nếu tính khoảng thời gian ngắn ngủi nàng ở nơi này thì có thể nói là nàng đã tiến bộ rõ rệt. Việc này không thể không kể tới công lao của Lão Ngoan Đồng, do được hắn nhiều lần viện thủ truyền nội lực cho nàng, cộng thêm nàng siêng năng tập luyện nên mới có được thành quả như hôm nay.

“Vi sư mấy ngày trước nghiên cứu Cửu Âm Chân Kinh, phát hiện ra trong đó có bộ Dịch Cân Đoán Cốt. Nó không chỉ là biện pháp tốt nhất để trị liệu nội thương, mà nội công của chính tông Đạo gia nếu cùng lúc sử dụng với công phu này thì có thể mang lại hiệu quả rất cao. Người trùng hợp luyện công phu nội gia của Toàn Chân giáo, nên vi sư sẽ truyền thụ cho người khẩu quyết của bộ Dịch Cân Đoán Cốt, chỉ cần người đem hai bộ nội công kết hợp thật tốt với nhau, nội công của người sẽ thăng tiến không thể đo lường. Cho nên trước hết không cần phải vội vã luyện tập võ công của bốn môn!”

“Có thật không? Thật tốt quá! Tạ ơn sư phụ, ta cũng muốn cảm ơn đại ca của ta!”. Niệm Từ nghe tới đó rất là cao hứng, nội công của mình cất công luyện tập, nếu mà bắt buộc phải bỏ đi thì mình sẽ cảm thấy rất tiếc nha!!!

“Trước hết chớ vội cao hứng, công phu nội gia của ta có thể không cần luyện, nhưng võ công của bốn môn cũng không được có nửa điểm lơ là. Không Minh Quyền có thể giữ lại, nhưng tuyệt học cả đời của sư phụ cũng không thể học ít hơn!!!”

“Vậy người muốn ta học cái gì đây!”

“Trước tiên học Bích Ba chương pháp, sau đó học Toàn Phong Tảo Diệp chân pháp cùng với Lạc Anh Thần Kiếm là được, tránh tham lam quá thì thâm. Bích Ba chương pháp là công phu nhập môn của đảo Đào Hoa, mặc dù đơn giản dễ hiểu nhưng cũng đã hàm chứa đạo lý căn bản của võ học đảo Đào Hoa. Toàn Phong Tảo Diệp Chân Pháp cùng với Lạc Anh Thần Kiếm nếu kết hợp sử dụng với Hổ Bào Quyền Thuật thì cho dù công phu của người trước mắt không mạnh nhưng nếu gặp phải cao thủ thì trong nửa khắc một khắc cũng sẽ không thể đựng tới người. Còn có khinh công của bốn môn nhất định phải tập, nếu những công phu trên không làm gì được đối phương thì ba mươi sáu kế chạy trốn vẫn là thượng sách. Khinh công tuyệt đỉnh đối với một cô gái mà nói thì đó chính là công phu bảo vệ mình tốt nhất. Những thứ khác như Lan Hoa Phất Huyết Thủ, Đạn Chỉ Thần Công thì phải chờ cho nội công của người mạnh lên lúc đó vì sư sẽ truyền thụ cho người!”

“Tốt lắm, đệ tử xin nghe lời của sư phụ!”

“Còn có công việc cấp bách trước mắt chính là dạy chữ cho người. Người rất thông minh, vì sư không định dùng phương pháp bình thường để dạy chữ cho người. Cùng lúc với học tập võ công, hai thầy trò chúng ta sẽ cùng nghiên cứu Cửu Âm Chân Kinh. Cùng nghiên cứu có thể giúp người biết chữ, lại có thể giúp được người học võ, cũng không có làm trễ nãi tiến độ tu luyện của vi sư, một công ba việc người thấy có được không?”

“Chỉ cần sư phụ không ngại đệ tử ngu dốt, Niệm Từ lên núi đao xuống biển lửa cũng sẽ không chối từ!”

“Ừ! Phải chuẩn bị tư tưởng để chịu khổ, tập võ công chân chính không giống như người chơi trò chơi đơn giản cùng với Lão Ngoan Đồng mấy ngày nay đâu. Bất quá trước đây người đã từng vào nam ra bắc, vì sư tin tưởng người có thể khổ tận cam lai!”

Sau khi trò chuyện cùng sư phụ xong, Niệm Từ hừng hực khí thế vui đầu vào quá trình học tập võ nghệ. May nhờ kiếp trước nàng từng được huấn luyện quân sự cùng phải chịu cảnh tăng ca làm thêm liên tục, nếu không thì chưa chắc nàng có thể trải qua khoảng thời gian học nghệ khó khăn này. Mỗi sáng giờ Mẹo rời giường, mặt trời còn chưa lên thì Niệm Từ đã bắt tay vào học tập. Luyện tập hai canh giờ xong thì dùng bữa ăn sáng, nghỉ ngơi một chút thì lại tiếp tục học tập võ thuật, cho đến buổi trưa nghỉ dùng cơm trưa thì nàng mới có thời gian nghỉ một chút. Sau đó tiếp tục cùng Hoàng Dược Sư nghiên cứu Cửu Âm Chân Kinh để học chữ và nghiên cứu lý luận võ học. Xen kẽ trong đó hắn còn dạy thêm cho nàng về thư pháp. Tới gần hoàng hôn thì Niệm Từ lại đứng ở bờ biển luyện tập khinh công vui vẻ tiễn đưa mặt trời xuống núi. Sau khi dùng bữa cơm chiều, hai thầy trò lại trở về thư phòng, tổng kết lại một ngày học tập, Hoàng Dược Sư sẽ trả lời những thắc mắc của nàng. Nếu còn thời gian thì nàng sẽ tiếp tục luyện tập thư pháp cho đến lúc đi ngủ. Giờ hội sau khi hai thầy trò chúc ngủ ngon, Niệm Từ trở về phòng thay đổi quần áo một chút, điều chỉnh hơi thở cùng với tâm tình, ngồi xếp bằng ở trên giường tu luyện nội công chuẩn bị bắt đầu một ngày mới.

Từ khi Hoàng Dược Sư chính thức truyền thụ võ công cho nàng, hắn liền phụ trách bầu bạn bên người của nàng. Lúc đầu thì dạy nàng quyền cước cùng với khẩu quyết, giải quyết những vấn đề thắc mắc của nàng, lại tùy lúc chú ý tới tình trạng của đồ đệ, đề phòng giữa nàng tẩu hỏa nhập ma hoặc bị thương. Sau giờ Ngọ lại ngồi ở thư phòng, cầm Cửu Âm Chân Kinh dạy cho nàng chữ viết cùng với truyền thụ cho nàng về lý luận võ công. Càng ở bên nhau lâu thì Hoàng lão tà lại càng dắc ý mình đã thu nhận được một cao đồ. Tư chất tập võ của nàng không phải là tốt nhất nhưng nàng lại có sức chịu đựng cao. Thức khuya dậy sớm để luyện công, chưa bao giờ có lời oán trách, trong quá trình tập võ có bị bầm tím sưng đỏ ở trên người cũng không có nhăn mày một cái. Lý luận về võ học chỉ cần giảng dạy qua một chút liền thấu hiểu, trên căn bản là khi dạy qua cho nàng một chữ lạ thì nàng sẽ không quên, đối với võ học thì cũng thấu triệt được căn cơ, có thể từ một suy ra ba vận dụng trong công phu của mình. Nàng không ngại học hỏi, có bất cứ gì không hiểu liền trao đổi cùng hắn, có lúc nàng còn có thể trợ giúp cho hắn những vấn đề khó khăn. Ở một trình độ nào đó thì Hoàng Dung nữ nhi của hắn cũng không theo kịp tiêu chuẩn của Niệm Từ. Nhưng nếu như mà hắn biết nàng đã có phong phú kinh nghiệm làm việc, học tập nhiều năm, giao tiếp cùng nhiều dạng người khác nhau thì hắn sẽ không suy nghĩ như vậy nữa.

Cuộc sống hai thầy trò trao đổi học tập từng ngày từng ngày trôi qua, công lực của Niệm Từ cũng từ từ tăng lên, Hoàng Dược Sư đối với việc nghiên cứu Cửu Âm Chân Kinh cũng thuận lợi tiến hành. Chính vì vậy mà công lực của hắn so với tháng trước lúc tỷ thí cùng Lão Ngoan Đồng đã tăng thêm rất nhiều. Giữa

hai người bọn họ càng lúc càng ăn ý, thường xuyên khi Niệm Từ ở bên bờ biển tập kiếm thì Hoàng Dược Sư ngồi ở một bên thổi tiêu làm bạn. Hoặc là ở trong thư phòng nàng vung bút rồng bay phượng múa thì hần ngồi đó yên lặng đọc kinh sách.

Lúc bắt đầu, cường độ học tập cao cùng áp lực tư tưởng khiến cho Niệm Từ cũng không thích ứng kịp, chẳng qua là cắn chặt hàm răng gồng gượng trôi qua. Khi vừa tới Đại Tổng này, nàng may mắn đụng phải Hoàng Dược Sư rồi đi tới đảo Đào Hoa, không cần phải phiền não về cơm ngày ba bữa, nên Niệm Từ cảm thấy rất cảm kích, chưa nói đến hần lại dạy cho nàng tuyệt học cả đời của hần, chuyện như thế này ở thời hiện đại của nàng cũng không có nhiều. Mà hơn nữa bản lãnh này của Hoàng Dược Sư mấy trăm năm sau đã sớm bị thất truyền, hôm nay mình có cơ hội tập luyện thì trong giấc mộng cũng sẽ cười đến tỉnh. Theo công lực của nàng tăng lên thì Niệm Từ cũng từ từ thích ứng với tiến độ học tập, hơn nữa nàng càng cảm thấy yêu thích cuộc sống đơn giản thuần phác này. Bận rộn tập võ, khẩn trương lao động trí óc, căn bản là nàng không có thời gian quan tâm tới cuộc sống trước đây, buổi tối lại tập luyện nội công làm cho nàng không bị mộng mị gì thoải mái đi vào giấc ngủ. Tất cả khiến cho Niệm Từ càng lúc càng giống cô gái mười bảy mười tám tuổi chân chính phát ra thần thái rực rỡ.

Sau khi nghiên cứu tốt Cửu Âm Chân Kinh, buổi chiều ở thư phòng hần bắt đầu dạy cho nàng những thứ khác. Hoàng Dược Sư đem cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú, văn võ thao lược đặc ý của mình truyền dạy cho nàng. Khi còn nhỏ học ngoại khóa, Niệm Từ từng học viết chữ bằng bút lông, nên mặc dù chữ viết không quá tinh tế nhưng so với người mới học đã là rất tốt, Hoàng Dược Sư cảm thấy rất hài lòng dặn dò nàng luyện tập nhiều hơn. Mà về tranh đối với Niệm Từ mà nói thì không có ý thích gì đặc biệt. Sau khi nghe thấy sư phụ muốn dạy nàng vẽ tranh, thì nàng cầm bút theo trí nhớ vẽ ra mỹ nhân đồ trong phim hoạt hình, đưa lên cho hần xem.

“Ai lại dạy ngươi lại vẽ cái gì khoa trương quái dị như vậy?”. Hần nhìn qua thật lâu rồi hỏi.

“Không có ai dạy ta cả. Đây đều là khi còn bé nhầm chán quá nên ta lấy nhánh cây vẽ trên mặt đất thôi. Người không cảm thấy ánh mắt thật to, lông mi lại vểnh vểnh lên vô cùng đẹp mắt ư?”

“Đẹp mắt thì đẹp, bất quá chưa bao giờ thấy có người vẽ tranh như vậy. Như vậy không phải là người đã tự tạo nên một trường phái riêng, một phong cách đặc sắc riêng. Được rồi, vì sư cũng nuông chiều ngươi đến hư rồi, ngươi cứ tiếp tục giữ vững độc thành nhất phái của mình đi!!!”

Nàng ngàn vạn không nghĩ tới mình chỉ tiện tay vẽ vài nét bút, thế nhưng lại có thể được một đại tông sư như hần tán thưởng, từ đó miễn cho nàng phải học vẽ tranh theo quy củ truyền thống, cũng tự lập thành một trường phái riêng. Như vậy có thể nhìn thấy được thái độ của Hoàng Dược Sư khi đối diện với những thứ lạ lùng mới mẻ, hần không hề bảo thủ liều chết chèn ép mà lại giúp đỡ cho phát triển lên thêm.

Kỹ năng nhập môn của việc học tập thi từ ca phú chính là học đối câu đối. Sau khi giải thích cặn kẽ quy tắc làm câu đối xong, thầy trò hai người bắt đầu từ đơn giản cho đến câu đối phức tạp. Ngày đối với đất, mưa đối với gió, đất rộng đối với trời cao, lai hồng đối với khứ nhạn, túc điểu đối với minh trùng. Người một câu ta một câu khiến cho Niệm Từ nhớ tới Hoàng Dung đã từng kể về điển cố Hoàng Dược Sư mắng bốn đồ đệ của Nhất Đẳng đại sư.

“Sư phụ, ta từ nhỏ hành tẩu giang hồ, từng nghe qua một bộ văn thơ câu đối thành cặp, không biết sư phụ có thể hay không đối lại?”

“Chuyện này có gì khó khăn, ngươi cứ nói ra đi!”

“Cầm sắt tỳ bà, bát đại vương nhất bàn đầu diện. Ngã phao chuyên dẫn ngọc tiên thuyết nhất cá: si mị võng lượng, tứ tiểu quỷ các tự đồ tràng. Sư phụ, xin mời ngài đối”. Sau khi nói xong, Niệm Từ cười gian.

“Mấy năm trước ta đã từng đối qua dạng câu đối này, cũng dùng cùng một liên kết câu đối, ta không nghĩ là có người cũng nghĩ đến như vậy. Được rồi, vậy ta thay đổi một chút, có cái này tuy không tinh tế lắm nhưng cũng không quá đáng”. Trầm tư một lát sau Hoàng Dược Sư nói

“Dương liễu từng bách, tứ chủng một các cụ phong lưu. Hoàn hữu nhất cá giang hà hồ hải, tứ tích thủy các phó trách nhâm. Niệm Từ, ngươi xem có được không?”. Hoàng Dược Sư cũng cười cười trả lời.

“Ta cũng không hiểu lắm, bắt quá nghe qua rất là tinh tế. Vậy ta ra về này: họa thượng hà hoa hòa thượng họa”. Nàng đang muốn tìm cách làm khó Hoàng Dược Sư cho tới cùng.

“Thư lâm hán mặc, hàn lâm thư!”. Hoàng Dược Sư không cần suy nghĩ nhiều liền đáp về dưới.

“Còn có câu đối nào nữa không? Ta đã nhiều năm rồi không có cùng người ta ra câu đối!”. Hoàng Dược Sư tràn trề hăng hái cũng quên mất bày ra dáng vẻ của sư phụ.

“Không có, mấy câu này chỉ là trong lúc ấy cảm thấy thú vị nên mới nhớ lâu như vậy. Người ta nói thơ ở nhân gian, người nếu muốn đối câu cho sáng khoái thì nên đi ra ngoài, dân gian có rất nhiều nho sĩ uyên bác!”

“Tốt lắm! Vì sư đã ngủ đông ở trên đảo này mười lăm năm cũng đã đến lúc ra ngoài đi dạo rồi. Chờ cho công phu của người học tốt lên chút ít, thầy trò chúng ta cùng đi xông pha giang hồ, người thấy có được không?”

“Hay lắm! hay lắm! Vậy trước hết ta phải tìm được một cái tên thật vang dội đã. A Đông phương bất bại? Độc Cô cầu bại?”

“Rất đủ vang dội đó! Không hổ là người của đảo Đào Hoa, ngay cả tên hiệu cũng lập dị như vậy, vì danh hiệu này ta tính toán phải giữ người ở trên đảo này ít nhất là mười năm nữa, để tránh cho người sau khi báo danh ra giang hồ liền bị người khác giết chết!!”

“Sư phụ”. Chỉ chỉ trong lúc họ nói cười tràn đầy hài hòa ấm áp mà họ không hề nhận ra.

Chương 14 - Thời gian tốt đẹp

Theo võ công của Niệm Từ từ từ tiến bộ, Hoàng Dược Sư cũng bắt đầu đề ra kế hoạch hợp lý để bồi dưỡng nàng thành một tài nữ. Căn bản nhất là cầm kỳ thi họa, mà trong đó thi và họa thì đã học rồi, còn đối với Cầm thì Niệm Từ có chút do dự, không biết nên lựa chọn loại nhạc khí nào. Hoàng Dược Sư sử dụng tiêu ngọc không phải chỉ là vật để hấn chơi đùa khi rảnh rỗi mà đó còn là binh khí sở trường của hắn. Võ công của sư phụ cao thâm đến mức bình thường ra tay căn bản không cần sử dụng bất kỳ loại binh khí nào trợ giúp, tại Hoa Sơn Luận Kiếm thì cũng chỉ dùng tiêu cùng bốn người kia khổ đấu bảy ngày bảy đêm. Ngay cả Âu Dương Phong không phải là loại người phong thái nho nhã cũng sử dụng thiết tranh đấu với Hoàng Dược Sư, có thể thấy được nhạc khí tốt ở trong tay cao thủ võ lâm cũng giống như một binh khí tốt vậy. Tiêu ngọc cùng với thiết tranh thì không được rồi, bất kể là nàng sử dụng tốt như thế nào thì ở trong mắt người khác cũng chỉ là đang bắt chước, hưởng chi công phu của mình làm sao sánh với hai người bọn họ đây. Suy tính từ giới tính và khí chất của mình, thổi nhạc khí thì nàng không bàn tới nữa. Chẳng lẽ noi theo Lục Chỉ Cầm Ma sử dụng cổ cầm, phóng ra nội lực ở trên dây đàn, dùng âm thanh để giết người sao? Không biết có thể luyện thành hay không, bắt quá mỗi lần đi lại đều phải công nặng cổ cầm ở trên lưng rất nặng nề, ngược lại có thể làm tổn hại hình tượng nữ hiệp uyển chuyển ung dung của mình nữa. Nếu không thì mình có thể giống như Phi Thiên ca hát, dùng âm thanh của Tỳ Bà phối hợp với tiếng tiêu của sư phụ? Như vậy có thể tạo nên một cảnh xinh đẹp mỹ lệ trong chốn giang hồ, nhưng như vậy thì tỷ lệ thất bại rất cao, không cẩn thận người ta sẽ tưởng lầm mình là nữ nhân hát rong trong các trà lâu tửu quán. Khổ não suy nghĩ không ra khiến Niệm Từ nhịn không được cầu cứu sư phụ.

“Ta không nghĩ tới chẳng qua là lựa chọn một loại nhạc cụ lại khiến cho người phải phiền não như vậy. Được rồi, để cho vi sư giúp người một chút. Bắt quá người hãy nói trước đi Lục Chỉ Cầm Ma cùng với Phi Thiên là cái gì?”. Nhìn đồ đệ phiền não như vậy, Hoàng Dược Sư bất giác cảm thấy thú vị.

Nàng bắt đầu dĩ oán trách mình trong lúc không có đề ý, đã nói ra điều không nên nói, hiện tại nàng không thể không đem phim điện ảnh Lục Chỉ Cầm Ma đại khái nói ra một lần, lại mỉm cười nói về khúc Phi Thiên. Khúc ca ngày sau sẽ trở thành hợp tấu mà hai thầy trò yêu thích nhất.

“Bài hát mặc dù có điểm quái dị, nhưng đúng là không tệ. Đợi vi sư thêm bớt trau chuốt lại thì sẽ trở thành khúc ca có một không hai. Chẳng qua là không biết do người ở đâu sáng tác nên?”

“Là do một người vô danh sáng tác nên, ta trong lúc vô tình nghe được, người này đã không còn ở trên đời này!”. Xác thực mà nói thì người này chưa từng xuất hiện nha.

“Dem ca khúc này lưu truyền rộng rãi cũng là biện pháp khiến ọi người không quên được hẳn. Nghe ca khúc này ta không khỏi nhớ đến hồi trước ở trong hang đá ở Đôn Hoàng nhìn thấy được một bức bích họa thật tráng lệ, một ngày nào đó sư phụ sẽ dẫn người đi chiêm ngưỡng, cảm nhận thế giới bao la.”. Ngừng lại một chút, hẳn nói tiếp:

“Những người xưa ở trong Lục Chỉ Cầm Ma thật là giống tính khí của ta, đáng tiếc đây chỉ là truyền thuyết, nếu không thì nhất định sẽ nâng cốc trò chuyện kết thành tri kỷ. Như vậy có thể thấy được những thứ vô lâm nhân sĩ chính đạo miệng nói toàn nhân nghĩa đạo đức, làm ra vẻ đạo mạo tôn nghiêm, lại có thể làm ra những hành vi hèn hạ. Tà ma ngoại đạo thì sao, nếu như không phải vì đám chính đạo kia thì làm sao lại phải ôm huyết hải thâm cừu? Chỉ một đứa nhỏ rằng vàng khè cũng không chịu để cho bọn bạch đạo giết chết tỷ tỷ của mình. Hừ! Hoàng Dược Sư ta bình sinh ghét nhất là nhân nghĩa lễ phép, học sách thánh hiền, những thứ đó đều là để lừa gạt những tên ngu dốt, người trong thiên hạ lại thay nhau nhảy vào làm bia đỡ tên mà còn không biết, thật đáng thương nhưng cũng thật buồn cười! Ta Hoàng Dược Sư cứ không tin ăn tươi nuốt sống lễ giáo, người ta nói ta là tà ma ngoại đạo. Hừ! Ta đây là tà ma ngoại đạo, so với các loại kia miệng đầy nhân nghĩa đạo đức khốn kiếp hại chết bao nhiêu người thì chỉ sợ còn thua kém nha! Đáng tiếc Lục Chỉ Cầm Ma tâm còn chưa đủ hung ác, báo xong đại thù thì liền quy ẩn rừng núi. Nếu như là ta thì ta sẽ đem giang hồ khuấy lên ừa máu gió tanh, để cho đám vô lâm chính phái kia phải kinh hãi không được an bình!!!”

“Vậy sao, ta cũng nghĩ như vậy. Ta không thoả mái thì người khác cũng đừng hòng được hưởng những ngày tốt đẹp! Bất quá, sư phụ! Chúng ta hình như đã lạc đề rồi. Rốt cục người nghĩ ta nên chọn loại nhạc cụ nào nha!?” Thầy trò hai người cùng nhau lên án mạnh mẽ bọn chánh đạo giả đạo đức kia xong thì nàng mới nghĩ tới vấn đề chính chưa được giải quyết.

“Không cần do dự, cứ chọn cổ cầm đi! Mặc dù là bốn môn không có Thiên Ma Cầm, cũng không thể truyền thụ cho người Thiên Long Bát Âm. Bất quá ta có thể vì người tạo nên một cây đàn, khi nội công của người tu luyện tốt hơn, thì chọn một bài hát thích hợp với người, đưa nội lực vào trong dây đàn, thì có thể sử dụng âm thanh để giết người. nếu người ngại cổ cầm quá nặng nề, thì ta sẽ làm nó hơi nhỏ lại, sử dụng loại gỗ nhẹ kết hợp với dây đàn làm bằng tằm tuyết của Thiên Sơn, khi người sử dụng sẽ không bị nội lực làm đứt. Bất quá vì sư sẽ điều chỉnh lại yêu cầu nội công của người hết sức nghiêm khắc, với năng lực của người bây giờ mà nói còn thiếu rất nhiều. Người nên chuẩn bị tốt đi, ta sẽ tiến hành luyện tập khó khăn hơn với người!!!”

“Tốt! Cứ theo như lời sư phụ nói! Không sợ leo tường khó khăn, chỉ sợ không chịu leo thôi! Nhất định ta sẽ không phụ kỳ vọng của sư phụ!”. Được Hoàng Dược Sư khích lệ, Niệm Từ hăng hái xung phong.

“Đã như vậy thì người cũng không cần phải gọi là Đông Phương Bất Bại hay là Độc Cô Cầu Bại rồi, đổi lại thành tên Đào Hoa Cầm Ma có được không? Ta là đại ma đầu, Dung Nhi là tiểu yêu nữ, thu người làm đồ đệ thì dĩ nhiên là phải tiếp tục giữ vững đặc sắc của đảo Đào Hoa rồi!!!

“Nghe cũng không tệ nha, chờ cho cầm nghệ của ta luyện thành rồi thì cứ như vậy mà gọi đi! Nếu như trong lúc khảy đàn mà có những cánh hoa tung bay thì lại càng tốt hơn!!!”

“Chuyện đó thì có khó khăn gì. Chỉ cần công lực của người đạt tới, dùng nội lực để tung rắc vài cánh hoa xuống thì rất dễ dàng nha!!!”

Đối với Niệm Từ mà nói, học cờ vây là đơn giản thoả mái nhất. cha nàng yêu thích nhất là đánh cờ vây, bị cha ảnh hưởng nên nàng và anh hai từ nhỏ lúc chưa học chữ đã bắt đầu học đánh cờ, mặc dù nàng không có tham gia tranh tài nhưng tài nghệ cũng không tệ, thỉnh thoảng cùng các bác lớn tuổi đánh cờ cũng thắng được không ít. Cha nàng cũng có lần muốn bồi dưỡng cho nàng nhưng gặp phải phản đối mãnh liệt của mẹ. Mẹ nàng đã từng xem qua một bộ phim có thực về Nhiếp Vệ Bình học cờ vây từ khi học tiểu học, do còn nhỏ mà phải dùng não quá độ, trở nên ngu dốt, trừ bỏ cờ vây ra cái gì cũng không biết nên dĩ nhiên bà sẽ không đồng ý cho con gái bảo bối của mình cũng trở thành bộ dáng như vậy. Cho nên cờ vây chỉ trở thành trò chơi khi rảnh rỗi có hiếu chơi cùng cha, và còn để điền vào lý lịch sơ lược lúc xin việc mà thôi.

Cùng Hoàng Dược Sư đánh cờ hai người có thể nói là kỳ phùng địch thủ gặp hiền tài. Một bên là sư phụ tư chất hơn người, một bên là Niệm Từ từ nhỏ đã theo cha học đánh cờ, nàng đã tìm hiểu rất nhiều về sách dạy đánh cờ, trong đó có cuộc so tài Trung Nhật được tổ chức vào năm 1965. Hai thầy trò đánh cờ có thua

có thắng, cũng không có hoàn toàn nghiêng về phía bên nào cả. Vì gia tăng thú vị khi đánh cờ, hai người đã ước định người thua phải đáp ứng một yêu cầu do người thắng cuộc đưa ra. Đã sớm biết được tài nấu nướng của Hoàng Dược Sư, Niệm Từ coi đây là động lực để cố gắng chiến thắng, thỏa mãn thối thèm món ăn ngon. Hoàng Dược Sư biết rõ suy nghĩ của nàng, nhưng cũng chỉ chiều thuận theo, còn lúc bản thân mình chiến thắng thì hẳn cũng đem cơ hội đó đào móc sở trường của đồ đệ, những điều đó luôn luôn mang đến cho hắn những niềm vui sướng.

Bởi vì chính bản thân mình vẫn đang tiếp tục uống thuốc điều trị thân thể, nên trong lúc rảnh rỗi Niệm Từ đối với y dược có rất nhiều hứng thú. Nếu thân thể của mình đã có điểm không tốt, nàng muốn học kiến thức về y học bác đại tinh thâm của Trung Quốc, cầu người không bằng cầu mình học kỹ lưỡng về phụ khoa và nội khoa, làm một bác sĩ tự mình bảo vệ sức khỏe của chính mình. Dần sau sau khi nàng đã thuần thục, thì nàng tự mình tạo nên phương thuốc ỉn, còn Hoàng Dược Sư đứng ở một bên chỉ đạo. Mà phương thuốc của nàng cũng chỉ chú trọng điều lý thân thể và làm đẹp dưỡng nhan, trong đó chủ yếu là Kỷ tử, táo đỏ, bột trân châu, hạt đào, bạch phục linh và thậm chí là những dược liệu trân quý cũng được cho vào như Tuyết liên Thiên Sơn, cây nghệ tây. May mắn là nhờ phòng đan dược của Hoàng Dược Sư có đầy đủ hết mọi loại cây thuốc ở trên đời, nếu không thì theo như tờ danh sách thuốc kinh người của Niệm Từ, nàng chỉ có thể đi vào ngự y viện trong hoàng cung để tìm thuốc mà thôi. Hoàng Dược Sư cũng không có đau lòng tiếc dược liệu, chẳng qua là âm thầm dắc ý đồ đệ của mình trong một thời gian ngắn là có thể tạo nên một phương thuốc hoàn mỹ như vậy, không hổ là do tự mình đã dạy dỗ. Trải qua hơn một tháng kiên trì theo đơn thuốc điều lý thân thể, Niệm Từ ngày càng xinh đẹp, thật có thể nói là phát sáng từ bên trong ra bên ngoài, là một nữ nhân chân chính xinh đẹp.

Toán số thao lược, bói toán tinh tượng, âm dương ngũ hành, kỳ môn độn giáp, thủy lợi nông nghiệp... các phương diện này muốn học tập không phải là trong một sớm một chiều thì có thể hoàn thành. Chẳng qua là Niệm Từ tò mò thì Hoàng Dược Sư cũng hứng thú giới thiệu sơ lược cho nàng, từ cạn đến sâu tiến hành dạy dỗ, hẳn không có trông cậy đồ đệ trong một thời gian ngắn có thể vượt qua được mình, chỉ cần nàng đối với tuyệt học cả đời của mình có hiểu biết toàn diện là được rồi! Trong khi đó, Niệm Từ đối với những thứ này cảm thấy rất hứng thú. Lấy âm dương ngũ hành làm ví dụ, năm đó khi học đại học thì có một vị giáo sư đối với Chu Dịch thì rất tinh thâm, nên nàng thường xin đi xem tọa đàm ở trung ương, thật ra là để vị kia coi bói, hết sức linh nghiệm. Niệm Từ thường xuyên cùng bạn học cùng đi dự thính, nên đối với Chu Dịch thì hiểu biết sơ lược ở bên ngoài, nay lại được Hoàng Dược Sư kiến giải nâng cao kiến thức một bước, lấy được linh cảm tự nghĩ ra Phách Không Chưởng, lấy tám miếng sắt xếp thành Bát quái sắt để tu luyện.

Hai thầy trò có hỏi có đáp lẫn nhau nên công việc học tập tiến bộ rất nhanh, Niệm Từ là người hiện đại có đặc tính là kiến thức rất rộng, phương diện nào cũng biết nhưng lại không chuyên sâu, không tinh tường, mẹ nàng từng nói về nàng rất chính xác đó là nàng chỉ là nửa bình giấm điển hình. Cái đặc tính này đối với thân phận môn nhân của đạo Đào Hoa thì lại quá dư thừa. Đối mặt với sự phụ đa dạng đủ mọi loại sở trường, Niệm Từ kích động vận dụng trí nhớ về các loại kiến thức của mình thay vì trao đổi, tiếp xúc để tăng thêm kiến thức của mình thì nàng vô tình lại mang đến manh mối cho Hoàng Dược Sư. Sự phụ đang nói về nông nghiệp thủy lợi thì Niệm Từ lại nói về việc tạp giao lúa nước, nói về tinh tượng thì nàng lại nói về mười hai cung hoàng đạo của Tây Phương, nói về toán số thao lược thì nàng lại nói về tiên đoán của Ca Đức Ba Hách, hẳn nói về kinh tế công việc thì nàng lại nói về quân huấn thời đại học. Theo thời gian về sau, Hoàng Dược Sư đối với đồ đệ càng lúc càng hiểu rõ, nhưng cũng càng lúc càng khiếp sợ. Một cô gái mười bảy mười tám tuổi, xông xáo trong giang hồ không đến vài chục năm sao lại có thể có kiến thức phong phú như vậy, là do mình tự phong bế mười lăm năm nên kiến thức trở nên nông cạn, còn không là mình đã tìm được một kỳ tài kinh thế!!!!

9. Chương 15-16

Chương 15 - Đồng bộ tiến hành

Bởi vì Niệm Từ nửa đường thay đổi người, nên tình tiết của truyện phát triển có chút biến hóa khác với

nguyên tác. Từ lúc mọi người chia tay với nhau hai thầy trò vẫn ở lại trên đảo tu luyện, Hoàng Dược Sư không rảnh xuất môn dạo chơi, cũng không có bị Linh Trí thượng nhân khích bác, đi Giang Nam tìm Giang Nam Thất Quái tính sổ. Hồng Thất Công sau khi bị thương còn thuận theo cảm giác mà đi, mang theo Lão Ngoan Đồng cùng hai vị đệ tử đi theo đường tắt phía sau Ngưu Gia thôn đi đến hoàng cung ăn yến ương ngũ trâm. Ở trong mật thất của Ngưu Gia Thôn phát hiện di hài của Khúc Linh Phong, cũng biết được đứa con mồ côi của hắn chính là Ngu Cô. Sau khi an trí Hồng Thất Công cùng Lão Ngoan Đồng ở ngự trù phòng xong, Quách Hoàng hai người vì bảo vệ Võ Mục Di Thư nên đã kịch chiến cùng với đám người Âu Dương Phong. Quách Tĩnh bị trọng thương được Hoàng Dung đưa về Ngưu Gia thôn, trốn trong mật thất tiến hành bảy ngày bảy đêm liên tục luyện công chữa thương.

Bên này đám người Hoàn Nhan Hồng Liệt trải qua khổ chiến từ hoàng cung cũng đã tìm ra được cái hộp Võ Mục Di Thư giả, cũng đã tập trung đến tiểu điểm ở Ngưu Gia thôn. Biết được nơi này chính là nơi ở mười chín năm trước đây của Bao Tích Nhược, Hoàn Nhan Hồng Liệt không khỏi cảm thán vô cùng.

Quân biết thiếp có phu, tặng thiếp đôi minh châu

Cầm quân triền miên ý, thất ở hồng la nhu

Thiếp gia cao lâu liên uyển khởi, lương minh chấp kích minh quang lý

Tri quân dụng tâm như nhật nguyệt, sự phụ thệ nghĩa đồng sinh tử

Hoàn quân minh châu song lệ thù, hận bất tương phùng vị bá thì!!!

Sớm biết Tích Nhược mười mấy năm qua vẫn trung trinh không đổi với Dương Thiết Tâm, mình lại có thể trong năm đó không chút do dự cướp giết hai nhà Dương Quách lấy vợ nuôi con người ta, lại còn phục chế Ngưu gia thôn cũ đúng theo từng cành cây cọng cỏ, nàng vẫn còn nhớ tới tiên phu sao? Thành thân gần hai mươi năm, mình vẫn cẩn thận, vui mừng duy nhất chính là nhi tử thủy chung vẫn yêu thương trung thành với mình. Khi thấy Tích Nhược cùng Dương Khiết Tâm chết chung thì tim hắn đau như dao cắt, hai mươi năm lòng của hắn chỉ đổi lại như vậy, thật may là Khang nhi vẫn không có phản bội, nếu không thì hắn thật là sống không bằng chết. Tốt! Vì đứa con không phải là con ruột nhưng lại yêu thương hắn còn hơn con ruột, ta nguyện ý đem hết toàn lực của Đại Kim đem giang sơn Tống Triều đưa đến trong tay Khang Nhi. Trong sương mù có người đem áo khoác cởi xuống đắp lên trên người của hắn. Cử động này làm cho Quách Tĩnh trong mật thất tức giận đến mức thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma.

Đang trong trò chơi đùa dai của Lão Ngoan Đồng, hầu thông hải Sa Thông Thiên kinh hải không thôi, lại phát hiện ra hộp sách trống không, mọi người lại một lần nữa vào hoàng cung trộm sách. Mà Âu Dương Khắc vẫn luôn được hưởng thụ hầu hạ tử mĩ mà lớn lên, trong tình huống chân gãy chưa lành phải cô đơn nằm ở trong phòng ốc sơ sài đợi thúc phụ đến. Hắn bây giờ là cỡ nào tưởng nhớ lại những thứ thị thiếp kia của mình, ngay cả rắn độc ngày thường hắn luôn ngại bắn lúc này cũng cảm thấy dị thường khả ái.

Đang trong lúc miên man suy nghĩ, thiên kim tiểu thư Trình Giao Gia vì thăm mền Quách Tĩnh mà rời nhà ra đi, Lục Quán Anh nóng lòng cùng tổ sư gia thất chặt quan hệ, Doãn Chí Bình học hỏi sư phụ phương pháp rèn luyện tính tình hào sảng cũng trước sau đi đến tiểu điểm. Ba người tay mơ không có chút kinh nghiệm giang hồ ngồi hàn thuyên với nhau, lại tại vách mạch rừng, còn có ba người khác ở một bên nghe thấy. Không thêm nói nhiều nữa câu, một người là thiếu niên đặc ý trang chủ của Quy Vân Sơn Trang, một bên tự nhận là đệ tử võ lâm chính phái vì môn hộ của mình tranh luận. Một bên là sư huynh, một bên là thiếu niên mình yêu mến, khiến cho Trình đại tiểu thư lâm vào tình thế khó xử. tranh cãi hồi lâu hai người bắt đầu lao vào động thủ. Mắt thấy tình lang bị thua, không để ý tới chuyện ngại ngùng đi hạ phạm thượng, Dao Gia rút kiếm tương trợ khiến ba người đánh nhau thành một đoàn. Trong hỗn loạn Ngu cô trở lại, nhìn thấy cao hứng nàng cũng tiến lên tham gia vào náo nhiệt. Ngu cô đưa ra một chiêu, chính là “Bích Ba chuông pháp” - công phu của đảo Đào Hoa, nàng võ học mặc dù không tinh, nhưng chuông pháp lại quá mức ảo diệu, võ mạnh vào trước mắt của Lục Quán Anh. Không đề phòng nên bị trúng chiêu, Lục Quán Anh bị đập vào nước mắt chảy xuống.

“Ai nha! Người đừng có khóc nha, ta không phải là cố ý đâu!!!”

Nhìn thấy hắn rơi lệ, Ngu cô luống cuống tay chân, dùng y phục nhiều ngày đã không hề thay đổi của mình lau mặt cho hắn. Trong khoảng thời gian ngắn trận đấu dừng lại, hai sư huynh muội Toàn Chân giáo cũng

sốt không hiểu Ngu cô ở đâu lại chạy ra đây. Lục Quán Anh lúng túng vịn phần, lại không thể nói mình không phải khóc vì đau, chẳng qua là bị đánh vào sống mũi mà thôi. Lúc này ngoài cửa bỗng xuất hiện một người, chính là Mai Siêu Phong sư cô của Lục Quán Anh.

“Quán Anh ra mắt Mai sư cô!”. Cuống quýt đẩy Ngu cô đang dây dưa ra, tiến lên thi lễ.

“Anh nhi, người ở nơi này làm gì vậy? Chẳng lẽ cha của người có chuyện gì?”. Mai Siêu Phong quan tâm hỏi.

“Gia phụ vẫn mạnh khỏe, bất quá người luôn nhớ về tổ sư gia, nên sai Quán Anh tới Ngưu Gia thôn muốn hỏi Quách sư thúc tình trạng gần đây của sư tổ. Sư cô vì sao lại tới đây?”

Đang khi hai người nói chuyện, Trình Doãn hai người cũng xúm lại một chỗ, Dao Gia đỏ mặt hướng về phía sư huynh nói lời xin lỗi.

“Ta là tìm kiếm Khúc sư huynh và Phùng sư huynh mà tới, một năm ước hẹn thật dài hết sức, ta cũng rất mong nhớ sư phụ.”

Đang khi nói chuyện mọi người không hề chú ý đến Ngu Cô, cảm thấy không thú vị nàng đột nhiên ra chưởng hướng về phía Doãn Chí Bình đánh tới. Mới vừa rồi làm cho Lục Quán Anh rơi lệ, khiến nàng đầu tiên là cảm thấy kinh hãi rồi sau đó cảm thấy rất thú vị, liền muốn thử lại một lần nữa. Cảm thấy sau lưng có chưởng phong đánh tới, Doãn Chí Bình nghiêng người tiếp chiêu, trong chớp mắt hai người lao vào đánh nhau. Chiêu thức võ công của Ngu cô đánh tới lui chỉ có ba chiêu thức, đó đều là “Bích Ba chưởng pháp”. Tiếng đánh nhau cắt đứt lời nói của hai người Mai Lục, họ cẩn thận quan sát thì phát hiện ra kỳ quái ở trong đó.

“Sư cô, vị cô nương này là dùng công phu của đảo Đào Hoa, nhưng chỉ có ba chiêu!”. Lục Quán Anh vừa mới bắt đầu học tập công phu của bốn môn không lâu, tự nhiên là có ấn tượng sâu sắc.

“Đừng đánh nữa, tiểu cô nương mau tới đây, ta có chuyện muốn hỏi người!”. Mai Siêu Phong lên tiếng.

“Người nói không đánh thì sẽ không đánh sao, tại sao ta phải nghe lời người?”. Doãn Chí Bình tuổi trẻ khí thịnh lên tiếng.

Mai Siêu Phong cũng không đáp lại, rút ra roi bạc ở sau lưng, còn chưa thấy động tác như thế nào, roi bạc đã đi tới trước mặt của Doãn Chí Bình, cuốn lấy hắn trong khoảng khắc ném ra ngoài phòng.

“Hiện tại thì có thể nghe ta nói rồi?”

“Các người ỷ vào nhiều người âm thầm hạ thủ, hảo hán không chịu thiệt thòi trước mắt. Sư muội, chúng ta đi!”. Doãn Chí Bình đứng dậy vỗ vỗ y phục nói.

“Sư huynh”. Dao Gia khó xử nhìn về phía Lục Quán Anh.

“Nói nửa ngày thì các người là vợ chồng son, ta là kẻ nhiều chuyện. Sau này còn gặp lại!!!” Nói xong hắn xoay người bỏ đi.

Lục Quán Anh đối với Dao Gia thâm tình cười một tiếng, rồi chuyển sang Ngu cô.

“Cô nương, sư phụ người là ai? Hắn đang ở đâu?”. Ngu cô lắc đầu một cái, nhìn Mai Siêu Phong bộ dạng ngẩn ngơ, chợt vỗ tay cười lớn.

“Anh nhi, nếu nàng không phải là đệ tử chân truyền của bốn môn, thì đối với bốn môn cũng có quan hệ rất sâu xa. Đáng tiếc ta không có cách nào tận mắt nhìn thấy, không biết là người nhà của vị sư huynh nào. Nghe lời nàng ta nói thì thấy nàng có chút ngu dại, không bằng người mang nàng tạm thời trở về Quy Vân sơn trang đi, đầu tiên thì gọi cha người nhìn cho kỹ, sau đó thì chờ ta thẩm tra tông tích của mấy người kia xong thì sẽ tìm tới đó có được không?”

“Xin tuân lệnh sư cô. Đúng rồi, vị này là Trình Giao Gia tiểu thư, là môn hạ của đạo trưởng Tôn Bất Nhị của Toàn Chân giáo”. Hắn xoay người lại nói

“Trình tiểu thư, vị này là sư tỷ của cha ta, là Mai sư cô của ta!”

“Mai tiền bối mạnh khỏe! Cứ gọi ta là Dao Gia là được rồi!”. Nàng sống lâu ở trong khuê phòng nên căn bản là không có nghe qua đại danh của Mai Siêu Phong.

Có rất ít hậu bối lại cung kính đối đãi với bà như thế, nghe được tên của mình thì nếu không chạy trốn thì là rút đao ra tấn công. Nghe được thỉnh an của Dao Gia, ngấm lại thái độ của Lục Quán Anh, Mai Siêu Phong cũng hiểu ra được.

“Người có nguyện ý gả làm vợ hán hay không?”. Bà vừa nói vừa chỉ về phía Lục Quán Anh.

Trình Dao Gia kinh hãi, chỉ một thoáng đã bị dọa sợ đến trắng bệch cả mặt, ngay sau đó lại đỏ ửng lên, không biết phải làm sao.

“Đào Hoa đảo chúng ta xưa nay chán ghét ý kiến của thế tục, làm việc chỉ cần bản thân mình thích, thích chính là thích, không thích chính là không thích, không cần phải suy tính thân phận của môn phái nào. Người hãy nói rõ ràng với ta, có muốn hay không gả cho sư đệ đệ của ta. Ta thích người có cốt khí, thích hài tử tính tình hào sảng!!!”

Trong lòng Trình Dao Gia hết sức đồng ý, thế nhưng chuyện như thế này lại chưa có nói qua với cha mẹ của mình, sao có thể đối với người vừa gặp nói rõ, huống chi lại đang có Lục Quán Anh ở bên cạnh? Không biết phải làm sao nàng chỉ có thể mỉm cười cúi đầu. Mai Siêu Phong đợi một hồi không nghe thấy ai trả lời, không khỏi nghĩ đến chuyện cũ của mình và Trần Huyền Phong, thở dài một cái, nói:

“Nếu cả hai người các người đều tình nguyện, ta sẽ thành toàn chuyện tốt cho hai người. Ai, chuyện hôn nhân của con gái, ngay cả cha mẹ cũng là miễn cưỡng không đến!!!”

“Anh nhi, đừng nghĩ ta dài dòng dây dưa, rốt cục người có muốn cưới nàng làm vợ hay không?”

Lục Quán Anh sợ hết hồn, vội nói: “Sư cô, chất nhi chỉ sợ không xứng với cô ấy...”

“Xứng! Người là đệ tử của đảo Đào Hoa, đến công chúa đương triều người cũng xứng hợp!!!”

Lục Quán Anh thấy cách làm việc của sư cô, biết sẽ không thể trốn tránh được, cúi đầu vội nói “Quán Anh ngàn vạn lần tình nguyện!”

Mai Siêu Phong khẽ mỉm cười, nói: “Tốt! cô nương, còn người?”

Trình Dao Gia nghe lời nói của Lục Quán Anh, trái tim cảm thấy ngọt ngào, lại nghe Mai Siêu Phong hỏi, nàng cúi đầu xuống, một hồi lâu mới nói:

“Mọi chuyện xin để tiền bối làm chủ!”

“Tốt, tốt! Hôm nay ta sẽ tổ chức hôn lễ cho hai người!!!”

Hai người họ giật mình không nói nên lời, sau lại nghe thấy bà hỏi: “Ngu cô nương kia đâu? Ta muốn hỏi sư phụ của nàng là ai?”. Ba người quay đầu nhìn quanh, không biết Ngu cô đã đi đâu mất.

“Hiện tại không cần vội vàng tìm nàng. Anh Nhi, người hãy cùng Trình cô nương ở chỗ này bái thiên địa thành thân đi!!!”

“Sư cô yêu mến Anh Nhi, Anh nhi thật rất vui mừng! Nhưng chẳng qua lại thành thân ở nơi này, thì hình như là hơi vội vàng...”

“Người là môn nhân của đảo Đào Hoa, chẳng lẽ cũng tuân thủ lễ phép của thế tục? Nếu tổ sư gia của người ở nơi này, cũng sẽ hết sức tán thành. Đến đây, hai người song song đứng ở đây, hướng ra phía này bái lạy!”. Mai Siêu Phong quát lên. Trong lời nói này, có một cỗ uy nghiêm không thể kháng cự, đến mức này thì Trình Dao Gia đành phải đứng song song cùng với Lục Quán Anh, cùng nhau bái đường.

“Hướng ra phía này lạy!!!... Hướng về phía tổ sư gia ở đảo Đào Hoa lạy... Tốt tốt! Hai vợ chồng các người giao bái với nhau đi!!!”

Tình cảnh này khiến cho hai người ở trong mật thất trợn mắt há mồm kinh ngạc!!!

Chương 16 - Cái chết của Âu Dương Khắc

Cũng là một nữ nhân, bản thân mình đã không được hưởng ảo mộng đêm tân hôn, cho nên Mai Siêu Phong cũng không có cường bách hai người phải động phòng trong tiểu điểm nhỏ này. Ba người cùng ngồi trò chuyện với nhau, chờ đợi Ngu cô trở lại. Âu Dương Khắc nằm ở trong bụi rậm, tất cả mọi lời nói của họ đều nghe thấy, mặc dù trong bụng cảm thấy rất dối, nhưng mà ngay cả thở mạnh hắt cũng không dám thở. Chợt nghe thấy bên ngoài cửa vang lên một tiếng huýt gió, đi theo là tiếng cười ha ha, âm thanh chấn động mái nhà, chính là âm thanh của Chu Bá Thông, chỉ nghe thấy hắt lên tiếng:

“Lão độc vật, ngươi từ Lâm An đuổi đến Gia Hưng, lại từ Gia Hưng đuổi về Lâm An, một ngày một đêm thủy chung vẫn không đuổi kịp Lão Ngoan Đồng ta, hai anh em ta thắng bại đã quyết định, ngươi còn muốn làm chuyện gì nữa?”

Hoàng Dung không khỏi giật mình, nhỏ giọng nói:

“Lão Ngoan Đồng tại sao lại đi so cước lực với Âu Dương Phong? Hẳn để sư phụ một mình ở trong hoàng cung sao?”

Lại nghe thấy tiếng Âu Dương Phong kêu lên: “Ngươi có chạy trốn đến chân trời thì ta cũng sẽ đuổi theo ngươi tới chân trời!!!”

Chu Bá Thông cười nói: “Vậy thì hai ta không ăn cơm, không ngủ, cũng không đi đại tiểu tiện, so tài xem ai trốn chạy được lâu dài, ngươi có dám so tài cùng ta không?”

“Có chuyện gì mà ta không dám? Ta cũng muốn nhìn xem ai sẽ mệt chết trước đây!!!”. Âu Dương Phong trả lời.

“Lão độc vật, so về việc nhịn tiêu nhịn tiểu, ngươi không thể nào so với ta được đâu!!!”

Hai người giọng nói vừa dừng lại, đồng loạt lên tiếng cười dài, tiếng cười vừa dứt thì bóng người cũng đã đi xa hơn mười trượng bên ngoài. Lục Quán Anh cùng Trình Dao Gia không biết hai người này là dạng người như thế nào, trong đêm khuya nghe tiếng bọn hắt chợt tới chợt đi, không khỏi nhìn nhau hoảng sợ, nắm tay nhau đi tới cửa quan sát. Mai Siêu Phong sống lâu ở tái ngoại, tự nhiên nhận thức võ công của đảo Đào Hoa là cao nhất, căn bản là không xem Âu Dương Phong cùng với Lão Ngoan Đồng có gì quan trọng, lên tiếng nói: “Ta đi đây!”. Bà tung người đuổi theo. Cô dâu tân hôn sau khi thương lượng, quyết định đổi nhà khác tiếp tục tân hôn.

Trong mật thất hai người bọn họ lo lắng cho Hồng Thất Công, cũng không có nói chuyện nữa, lặng lẽ vận công chữa thương. Âu Dương Khắc dối khát khó nhịn nằm ở trong góc, nghe thấy hai người rời đi, trong đầu không khỏi hiện ra hình ảnh hai người động phòng, tạo nên mộng xuân. Đang lúc hắt nửa tỉnh nửa mê thì cảm giác có người đi vào, mở mắt ra nhìn thì ra là tiểu vương gia Hoàn Nhan Khang.

“Tiểu Vương gia, sao ngươi lại ở đây? Thúc thúc của ta đâu?”

“Âu Dương tiên bối cùng phụ vương ta tìm phục trong hoàng cung, chờ đến đêm mai lại đi tìm Võ Mục Di Thư. Tiên bối kêu ta tới đưa ngươi về khách sạn Lâm An, chờ trời sáng chúng ta sẽ trực tiếp trở về kinh đô!”

Nghe nói đến rời khỏi địa phương này, Âu Dương Khắc thật là vui mừng, giang hai cánh tay chờ Hoàn Nhan Khang đỡ mình, nhìn bốn bề vắng lặng Hoàn Nhan Khang bỗngưng lấy trong ngực áo ra một thanh thiết thương cắn chặt hàm răng dùng toàn lực đâm thẳng vào trong bụng của Âu Dương Khắc, phải sâu tới năm sáu tấc, ngay sau đó thì hắt lộn vòng nhảy ra xa. Hoàng Dung cùng với Quách Tĩnh lấy làm kinh hãi, không biết chuyện gì đã xảy ra. Mặc dù bị ám toán nhưng Âu Dương Khắc võ công cao hơn Hoàn Nhan Khang nhiều, chỉ cần đánh một cái đã khiến hắt bay ra, rơi xuống trên bàn. Đợi hắt nhịn đau đứng dậy thì phát hiện ra Âu Dương Khắc đã sớm đi tới bên cạnh mình, nắm lấy yếu huyệt trên gáy mình, tứ chi chẳng hề linh động, thì có thể biết hắt đã muốn vãn khó khăn may mắn thoát khỏi.

“Âu Dương ta tung hoành nửa đời, không nghĩ tới hôm nay lại chết trong tay của tiểu tử này, chỉ là trong lòng ta thật sự không hiểu, tiểu vương gia, ngươi rốt cục tại sao lại muốn giết ta?”. Âu Dương Khắc cười như không cười âm ngoan hỏi, vết máu loang ra phía trước áo hắt.

“Ngươi không chịu nói, muốn ta chết không nhắm mắt sao?”. Vừa nói hắt vừa tăng lên thêm mấy phần kinh lực.

Hoàn Nhan Khang cắn răng nói:

“Thúc phụ ngươi võ công cái thế, ta là muốn bái ông ta làm thầy. Sớm đã có ý nên phụ vương ta từng hướng về phía thúc phụ ngươi đề cập tới, bất quá các người từ trước tới nay bao giờ cũng luôn có một quy củ, đó là đời đời đều chỉ đơn truyền. Vì thế hần đã cự tuyệt ta. Nếu như ngươi chết, thúc phụ ngươi sẽ có thể thu ta làm đồ đệ rồi!”

“Thì ra là như vậy, chúng ta cùng phó thác cho số mệnh thôi!”

Vừa nói Âu Dương Khắc vừa giơ cao tay, định đánh vào huyệt thiên linh trên đỉnh đầu Hoàn Nhan Khang. Hần nhắm mắt chờ chết, nhưng qua một hồi lâu, đỉnh đầu cũng không có động tĩnh nào, mở mắt ra thì thấy Âu Dương Khắc trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười, tay phải vẫn giơ lên cao, tay trái bắt được gáy của mình cũng đã buông lỏng. Hần gấp gấp thoát ra, Âu Dương Khắc té xuống, khí đã tuyệt mà chết. Biến cố này khiến cho Quách Hoàng hai người mồ hôi lạnh đổ ra, vụn vụn không nghĩ tới vì mục đích hèn hạ của mình mà hần dám đem Âu Dương Khắc tàn nhẫn giết chết. Hoàn Nhan Khang định thần, đem dấu vết đánh nhau bên trong nhà xóa hết, kéo thi thể của Âu Dương Khắc đến hậu viện chôn cất qua loa rồi rời đi. Không lâu sau khi hần bỏ đi, Ngu cô tay cầm đũa cầu bồng của Hoàng Dung lộ đầu ra ở cửa sau. Thì ra là khi Hoàng Dung tâm thần bất định đỡ Quách Tĩnh vào mật thất thì Ngu cô thấy cây gậy xanh lục khả ái, nên mượn gió bẻ măng lấy ra chơi, sau đó nhét vào bên ngoài quên thu hồi lại. Nhìn thấy bộ dạng đáng sợ hãi của Mai Siêu Phong, nàng chạy đi thì lại nhìn thấy, lo lắng Dung nhi sau khi biết được sẽ đánh mình, nên nàng lại đem nó quay lại trả thì nhìn thấy từ đầu tới cuối sự việc giết người vừa rồi. Tiện tay đem đũa cầu bồng ném ở trên lò bếp, hướng về phía mật thất nói:

“Ta trộm lấy đồ của cô nương, ta đem trả lại cho ngươi đây, nó một chút cũng không dễ chơi! Ngươi ra lấy lại đi! Còn phải cẩn thận công tử chân gãy biến thành quỷ đến tìm các người nha!”. Sau đó bỏ đi ra ngoài.

Dương Khang sau khi bước đi ra cửa thì chợt nhớ tới Niệm Từ đã đem cha mẹ của mình về Ngưu Gia thôn này an táng, sau khi hỏi thăm người ta xong thì hần mua nhang đèn đi về phía nghĩa trang. Quách Hoàng hai người tâm tình bình tĩnh tiếp tục vận công chữa thương. Một ngày mới lại tới, tiểu điểm lại nóng lên, lần này là do người Mông Cổ, thế tử tương lai của Quách Tĩnh cùng đại cửu tử đến, Quách Tĩnh ngây ngốc nói thật cho Hoàng Dung biết quan hệ của họ, khiến cho quan hệ giữa hần và Hoàng Dung lại phủ một tầng bóng ma khó giải. Trong mật thất hai người đang cãi vã, thì Dương Khang bên ngoài giả trang thành nghĩa đệ Quách Tĩnh, lừa dối người Mông Cổ không có tâm kế gì, ý đồ muốn khích bác Đại Tổng cùng với Mông Cổ liên kết lại kháng Kim.

Đến buổi tối, chỉ sợ thiên hạ không đại loạn, Toàn Chân Thất Tử cũng đến Ngưu Gia Thôn. Cùng với Lão Ngoan Đồng đấu cước lực không có kết quả nên Âu Dương Phong quay trở về, đụng độ với Mai Siêu Phong, cả ba bên đều không vừa mắt lẫn nhau, không hài lòng liền ra tay động thủ. Tuy có Thiên Cương Bắc Đẩu Trận làm chỗ dựa, nhưng võ công của bảy người cũng chỉ tạm được, cũng may là Âu Dương Phong đã đấu với Lão Ngoan Đồng hai ngày hai đêm, nội lực đã hao tổn không ít. Mai Siêu Phong thì tài nghệ cũng không tầm thường, cho nên cả ba bên không ai lấy được chút lợi thế nào khiến cho cả ba đều không vui vẻ gì cả. May mắn duy nhất đó là Mai Siêu Phong cùng với Đàm Xử Loan cũng không có bỏ mạng.

Bảy ngày bảy đêm chữa thương qua đi, Quách Tĩnh đã hoàn toàn hồi phục lại như cũ. Hoàng Dung nóng lòng vì đũa cầu bồng bị Hoàn Nhan Khang lấy đi, sẽ làm hư đại sự của Cái Bang. Hai người quyết định nhanh chóng chạy tới Quân Sơn Hiên Viên đài nơi diễn ra đại hội của Cái Bang, ngăn cản Hoàn Nhan Khang giả trang làm bang chủ. Ở trong mật thất lấy ra một ít châu báu làm lộ phí đi đường, Quách Tĩnh vẫn như cũ đem sơn thủy đồ vẩy mực đem làm của riêng. Sau khi tất cả mọi người đều đã rời đi, Âu Dương Phong không yên lòng lo lắng cho đứa cháu của mình, lại một lần nữa trở về xem thử. Trong ngoài lục soát một lần cũng không có phát hiện thấy tông tích của hần, trong khi buồn bực thì lại gặp Ngu Cô trở về nhà kiếm ăn.

“Tiểu cô nương, cô có nhìn thấy một vị bạch y công tử bị thương gãy chân ở đây không?”. Khi tuyệt vọng nên cái gì cũng có thể thử, Âu Dương Phong vội hỏi Ngu Cô.

Ngư Cô suy nghĩ một lúc, ngoắc ngoắc tay kéo hần đi tới hậu viện nơi chôn Âu Dương Khắc. Âu Dương Phong bán tín bán nghi đào đất lên, thì thấy Âu Dương Khắc cả người đầy máu nằm đó. Không khỏi sửng sốt như sét đánh ngang tai, lửa giận trong lòng bốc lên, xoay qua Ngu Cô.

“Nói mau! Là ai đã giết?”. Hắc khàn giọng hỏi.

Ngu Cô hoảng sợ sắc mặt trắng bệch, một hồi lâu sau nàng bắt trước giọng điệu của Âu Dương Khắc và Hoàng Nhan Khang lặp lại cuộc đối thoại của hai người.

“Họ Âu Dương ta tung hoành nửa đời, không nghĩ tới hôm nay lại chết ở trong tay tiểu tử người, chỉ là trong lòng của ta thật sự không hiểu được, tiểu vương gia, rốt cục vì sao người lại muốn giết ta?”

Âu Dương Khắc là do hắn cùng chị dâu tư thông với nhau mà sinh ra, gọi là cháu nhưng thật ra cũng chính là con ruột của hắn. Hắn đối với đứa con trai tư sinh này yêu thương như tính mạng của mình, không nghĩ tuyệt thế võ công của mình lại trở thành nguyên do khiến cho con trai của mình bị giết. Hắn từ từ buông Ngu Cô ra, Ngu Cô mượn cơ hội bỏ chạy đi, hắn lại cúi xuống ôm lấy thi thể mang ra.

“Khắc Nhi đừng sợ! Phụ thân đưa người trở về Bạch Đà Sơn. Người không phải yêu thích Hoàng Dung và Mục Niệm Từ sao? Chờ phụ thân dàn xếp tốt cho người, sẽ đem hai người đó chôn theo làm bạn với người. Yên tâm, Hoàn Nhan Khang sẽ không chạy trốn được đâu. Ta tạm thời không tìm được hắn, trước tạm thời sống ở chỗ của Hoàn Nhan Hồng Liệt, chờ khi thời cơ đến, ta sẽ đem cẩu tặc tử kia giết chết báo thù cho người. Khắc nhi, người ở trên trời phù hộ cho cha, chờ cha luyện thành Cửu Âm Chân Kinh, sẽ đem cả võ lâm náo loạn ngược lên hất gặt cho người”. Nói xong, hắn phi thân rời đi.

10. Chương 17-18

Chương 17 - Hoa đào như cũ tỏa hương thơm

Trong thời điểm mà Âu Dương Khắc giãy giụa trong cơn sống chết, Niệm Từ cùng với Hoàng Dược Sư đang đứng ở bên bờ biển, vì tiết đoạn ngộ lại tới, họ đi thả thuyền giấy đã sớm làm xong, tế vong linh của vợ chồng Dương thị cùng với vong linh chân chính của Mục Niệm Từ thật sự. Nhìn một chút cây nến ở trong thuyền giấy đang trôi ra xa, Niệm Từ chấp tay trước ngực, cầu nguyện trời cao phù hộ cho Dương Khang sau này có thể vượt qua được kiếp nạn chết người.

Hai người từ từ trở về, Niệm Từ không khỏi tò mò, nàng đã đọc qua nguyên tác, xem phim trên truyền hình, nhưng vẫn không thể nào biết được tình tiết về thân thể của Hoàng Dược Sư, không biết hắn xuất thân nơi nào, theo học thầy ở nơi đâu, ngay cả như thế nào hắn gặp được A Hành cũng không thể biết được.

“Sư phụ, cha mẹ của người khỏe mạnh không? Hôm nay là tiết đoạn ngộ, có muốn tế bái tiên nhân không?”. Nàng lên tiếng hỏi.

“Người thật tò mò sao?”

“Dĩ nhiên rồi, thân thể của sư phụ ta hoàn toàn không hề biết, ngay cả sư phụ của người ta cũng không biết là ai, ta lại càng không biết chuyện có liên quan đến sư nương là như thế nào?”

“Đó là chuyện rất lâu trước đây, lâu quá đến ngay cả ta cũng không còn quan tâm nhớ tới. Được rồi, hôm nay là đặc biệt, ta sẽ đem chuyện xưa của ta nói cho người nghe, để tránh cho người oán trách vì sư quá mức thần bí với người. Thừa dịp tối nay ánh trăng rất đẹp, ta với người uống mấy chén, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của người!”

Rất nhanh trên bàn đá ở Tích Thúy Đình đã dọn xong mấy cái đĩa thức ăn, trên đất để một vò rượu đào hoa do chính tay Hoàng Dược Sư ủ, hai người tự mình rót uống, bắt đầu câu chuyện về nửa đời trước của Hoàng Dược Sư.

“Ta xuất thân trong nhà quan lại, phụ thân là trạng nguyên tiền triều. Cha mẹ ta từ nhỏ là thanh mai trúc mã, tình cảm rất tốt, chỉ có duy nhất một người con chính là ta đây. Phụ thân ta cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú không gì là không biết, vị trí Trạng Nguyên đối với ông thì dễ như trở bàn tay”. Nói tới đây hắn không khỏi tự hào mỉm cười.

“Bởi vì gia cảnh bình thường, trong triều không có người thân quen, nên phụ thân ta cũng không có được trọng dụng, chẳng qua là làm một người viết thư nho nhỏ ở Hàn Lâm Viện. Dáng dấp của người hết sức tuấn tú trong sáng, nho nhã ôn tồn, khiến cho không ít trọng thần quyền quý muốn kết thân cùng người nhưng người luôn vì mẫu thân mà nhất định cự tuyệt. Mẹ ruột của ta mặc dù không phải là đại gia khuê tú, dáng dấp cũng chỉ thanh tú mà thôi, nhưng là bạn thuở nhỏ lớn lên cùng phụ thân, cũng là tài nữ danh xứng với thật. Hai người có thể nói là một cặp trời sinh. Phụ thân không có am hiểu đạo lý ở quan trường, lại bởi vì cự tuyệt hôn sự nên đắc tội với không ít người quyền quý, nên khi ta sáu tuổi thì người đã bị giáng chức đến Lĩnh Nam. Bất quá đó là thời gian ba người trong nhà chúng ta vui sướng nhất. Phụ thân không có nhiều công việc lắm, lúc nhàn hạ dạy ta học đánh cờ và thi từ ca phú, hoặc là mang theo mẫu thân và ta cùng du sơn ngoạn thủy. Chúng ta đã biến Lĩnh Nam thành vùng đất du ngoạn tuyệt vời!”. Nói tới chỗ này, hần trầm mặc thật lâu, giống như là đang trở về thời gian vui sướng đó!

“Sau đó thì sao?”. Niệm Từ không nhẫn nại được hỏi tới.

“Có thể nói thời gian vui vẻ không kéo dài, người trên đời không thể lúc nào cũng vui vẻ qua ngày. Đại khái là trời cao ghen tỵ với hạnh phúc của chúng ta đi? Khi ta được mười tuổi ở Lĩnh Nam tự nhiên mưa lớn liên tục mấy ngày, vô số dân chúng chịu thiên tai, phụ thân không đành lòng đứng nhìn nên cả ngày luôn lo việc cứu trợ, thân thể chống đỡ không nổi nên đã ngã bệnh. Trước khi người lâm chung đã cầm chặt lấy tay ta, dặn dò ta phải sống cuộc sống mình mong muốn, không cần để ý người khác nghĩ như thế nào. Sau khi phụ thân ta qua đời, mẫu thân khóc nhận lỗi với ta, bà thật sự không thể sống thiếu phụ thân, nên đã tự sát đi theo. Trong vòng một ngày ta đã mất đi cả cha và mẹ!”. Hần vừa nói vừa nhắm hai mắt lại.

Niệm Từ rút đầy chén của sư phụ, im lặng một chút rồi nói:

“Người đã chôn cất song thân ở đâu? Chờ khi chúng ta rời đảo thì Niệm Từ sẽ theo người đến đó tế bái!”

Hoàng Dược Sư uống cạn chén rượu, nói tiếp:

“Cha của ta thật không phải là người bình thường. Ở Lĩnh Nam thì cả nhà ta lần đầu tiên nhìn thấy biển rộng, phụ thân thích nó rộng lớn mạnh mẽ, người nói với ta không chỉ một lần là chờ khi người qua đời nhất định phải giống như ngư dân an táng tại biển rộng bao la. Thấy vật nhớ người, nếu như ta nhớ người thì cũng không cần biết người ở chỗ nào, nước trong thiên hạ chỉ ở một nơi, không cần cầu nệ nơi nào mức một chén nước là đã trọn tâm. Cho nên ta đặc biệt mua một chiếc thuyền, đem cha mẹ đặt lên trên, đợi thuyền đi tới biển sâu sẽ không chịu nổi sóng biển vỗ vào mà vỡ tan ra, thân thể cha mẹ ta có thể yên giấc ngàn thu nơi biển rộng!!!”

“Người quyết định sống ở trên đảo có phải là vì có ý muốn tưởng nhớ song thân của mình?”. Niệm Từ chợt nghĩ ra hỏi.

“Đúng vậy! Sống ở đây thì giống như chúng ta vẫn ở bên nhau vậy! Không hổ là đệ tử của Hoàng Dược Sư ta, lập tức có thể nghĩ ra được lý do!”. Hoàng Dược Sư vui vẻ nói.

“Vậy thì tại sao trên đảo này người trồng đủ loại hoa đào vậy?”

“Hoa đào là loại hoa mẫu thân của ta thích nhất. Người có chú ý đến rừng trúc ở bên cạnh không? Ta cảm thấy khí chất của phụ thân giống như cây trúc, nên trên đảo trồng hai loại cây này đại biểu cho cha mẹ ta!”

“Sư phụ người thật là tài tình!”. Niệm Từ trong mắt tràn đầy sùng bái.

“Tốt, tiếp tục chuyện xưa của ta. Sau khi đưa tiễn cha mẹ xong, ta đem gia nhân trong nhà phân phó xong, bắt đầu hành trình đi ngàn dặm đường học vạn quyển sách. Trong nhiều năm phiêu bạt một mình, ta đào sâu nghiên cứu những gì phụ thân đã dạy, đồng thời học tập thêm nhiều kiến thức mới. Sau khi phụ thân qua đời, ta trước tiên khổ học về dược lý, trong chuyến đi cũng áp dụng rất nhiều vào thực tế. Trong lúc vô tình ta bắt đầu tập luyện võ công, sau lại được cao thủ chỉ điểm nên phát triển thêm. Cuối cùng sau nhiều năm đi khắp đại giang nam bắc, ta đem suy nghĩ cảm nhận viết lại thành sách, sau đó phân chia ra thành hệ thống, cứ gia tăng thêm không hề đứt đoạn, trở thành nguồn suối kiến thức của ta.”

“Vậy võ công của sư phụ rốt cục là xuất thân từ môn phái nào? Sư phụ của người là ai?”. Nàng tiếp tục đặt câu hỏi.

“Võ công của ta cùng với những sở trường khác đều giống nhau, là do ta tổng hợp tinh hoa của rất nhiều trường phái khác nhau, dựa vào đặc điểm của chính mình mà sáng chế ra môn võ công thích hợp với bản thân nhất. Mặc dù ta được không ít cao nhân chỉ điểm, nhưng ta chưa từng bá sư, ta muốn không có ai có tư cách làm sư phụ của ta. Ta chỉ thừa nhận duy nhất phụ thân của ta đã dạy cho ta võ lòng về văn chương!”. Hoàng Dục Sư cuồng vọng nói.

“Sư phụ, người thật là thiên tài!”. Nàng ca ngợi

“Vậy người làm sao xây đảo Đào Hoa vậy?”

“Khi đó ta khoảng chừng hai mươi, hai mốt tuổi thì trong lúc vô tình lạc đến chỗ này, trên đảo này có hải tặc, thường xuyên quấy rối tàu thuyền qua lại và ngư dân quanh đây, nên ta nhất thời cao hứng ra tay diệt trừ. Ta rất thích đảo này, nên đem những tên may mắn sống sót bắt làm nô bộc, để cho bọn họ xây dựng đảo Đào Hoa, từ từ là được hình dáng như bây giờ!”

“Họ chính là ách bộc bây giờ sao? Ta thấy bọn hần không có lớn tuổi lắm nha!”

“Chớ có thấy bọn hần năm đó còn nhỏ, khi đó chúng giết người theo phương thức cực kỳ tàn nhẫn. Ở trong quá trình xây dựng nên hòn đảo này, mấy thanh niên cường tráng đó từng có vô số lần phản kháng, lần nào cũng bị ta trấn áp xuống, nên số người càng ngày càng ít nhưng cũng càng hiểu chuyện hơn.”. Hoàng Dục Sư nói.

“Vậy thì người và sư nương làm sao mà quen biết?”. Niệm Từ quyết tâm hỏi tới.

“Về A Hành ư, thật ra chúng ta chính là chỉ phúc vi hôn. Cha nàng cùng cha ta là quan lại cùng kỳ, năm đó hai nhà hết sức thân thiết. Trước lúc ta ra đời thì hai nhà đã nói nếu là con gái thì phải làm dâu nhà người kia. Nhưng ai ngờ mẹ ta lại sinh con trai, mà mẫu thân của nàng cũng sinh ra hai người con trai. Sau đó, bởi vì bất đồng ý kiến mà cảm tình hai nhà dần dần lạnh nhạt. Trong năm mà chúng ta đi Lĩnh Nam thì A Hành ra đời, nhưng hai nhà không hề nhắc đến chuyện này nữa. Sau khi ta tạo nên đảo Đào Hoa, ta đi hoàng cung tính muốn lấy một ít đồ trang trí, trong lúc du lịch trùng hợp cứu được xe của A Hành đi dâng hương bị lật xe, sau khi biết nhà của nàng, dĩ nhiên là ta biết được nàng chính là con dâu không có duyên kia, thật ra thì lúc đó ta chỉ xem nàng như muối muối mà đối đãi, thường hay đến thăm nàng. Không biết nàng đối với ta nảy sinh tình cảm khi nào, trong ngày thành thân nàng đã dứt khoát để lại phong thư cho cha mẹ, mặc giá y bỏ trốn cùng ta trở lại đảo Đào Hoa. Sau hai năm hạnh phúc bên nhau, nàng đã mang đến cho ta một nữ nhi khả ái nhất thiên hạ này!!!”

“Sư phụ, như vậy cũng đã đủ rồi. Bất kể như thế nào thì người vẫn luôn có khoảng thời gian tốt đẹp cùng người mình yêu thương để tưởng nhớ lại, như vậy không phải đã đủ rồi sao? Vì người cùng sư nương phu thê ân ái, cạn chén!!!”. Hai người cùng uống cạn rượu trong chén, Niệm Từ gục ở trên bàn đá mà ngủ. Hoàng Dục Sư nhìn đồ đệ cứng, lấy tiêu ngọc ra thổi Bích Hải Triều Sinh Khúc, không biết là đang nhớ tới tuổi thơ sung sướng hay là ngày cưới ngọt ngào.

Chương 18 - Dịch dung rời đảo

Đoan ngọc vừa qua thì đảo Đào hoa nhận được tín hàm của Hoàng Dung do đại điều đưa tới. Tổng cộng có hai phần, viết cho phụ thân về di hài ở trong mật thất và tình hình của Ngu Cô, cũng suy đoán nàng ta đã được đưa đến Quy Vân Sơn Trang rồi. Một phần cho Niệm Từ là căn kế nói tới việc Âu Dương Khắc đã bị Dương Khang giết chết. Hai người đứng ngồi không yên, tính toán lập tức rời đảo. Kế hoạch của Hoàng Dục Sư là sau ngày mười lăm tháng tám hỗ trợ xong sẽ mang theo đồ đệ cứng đi du lịch một phen, không cần vội vã trở lại, chờ sau khi trải qua Hoa Sơn Luận Kiếm xong mới đi trở về nhà để nghênh đón Mai Siêu Phong cùng với Lục Thừa Phong trở về. Hoàng Dục Sư trước sau như một khi ra khỏi cửa đều muốn dịch dung, thầy trò hai người gấp gáp chế tạo vài cái mặt nạ, chuẩn bị cho bất kỳ tình huống nào.

Nói đến chế tạo mặt nạ thì hần cũng có dạy cho Niệm Từ. Đẳng cấp cao nhất chính là mặt nạ được chế tạo từ da người, rất mất công làm. Loại thứ hai là loại không cần câu nệ nguyên liệu, chủ yếu là do thủ công của người làm. Cả hai loại Hoàng Dục Sư đều có thể làm được.

“Mặt nạ mà muốn giống như thật, làm cho người khác không thể nhìn ra sơ hở thì chỉ có thể sử dụng mặt nạ da người. Nếu dùng đất sét hoặc các loại vật liệu khác thì thủ công thô ráp, vẻ mặt khô khan, cao thủ chỉ

cần nhìn một cái là có thể nhận ra, loại này chỉ có thể lừa gạt dân chúng bình thường mà thôi. Vậy người muốn học loại mặt nạ nào?”. Trước khi dạy Hoàng Dược Sư nói.

Chỉ cần nghe tới cả người Niệm Từ liền cảm thấy khó chịu, vừa nghĩ đến sắp tới trên mặt mình lúc nào cũng kẻ sất với một phần da thịt người chết, nàng không khỏi cảm thấy rùng mình kinh sợ.

“Không cần phải nói nữa, ta chọn loại thứ hai, còn loại đầu tiên thì người để cho người dùng đi!!!”

Hoàng Dược Sư cười liếc mắt nhìn đồ đệ của mình, dĩ nhiên biết tại sao nàng lại phản ứng như vậy. Con gái của mình không phải cũng tình nguyện bôi bẩn mình giả bộ làm tên khất cái, chứ không chịu động một ngón tay vào mặt nạ sao. Tiếp theo hai người liền tìm nguyên liệu, bắt đầu bận rộn. Niệm Từ nhớ lại khi xưa từng xem một phim điện ảnh, là do Robin Williams diễn, nói về một hòa âm viên hoạt hình sau khi ly hôn, không thể chịu được ba con của mình thuộc về quyền nuôi dưỡng của vợ, nên đã giả gái, hóa thân thành một người phụ nữ anh quốc sáu mươi lăm tuổi, đến xin làm bà vú để có thể ở bên chăm sóc con cái. Trong phim đã cận kề biểu diễn thợ trang điểm đã làm thế nào để làm mặt nạ cho nam chính. Nàng đối với đoạn phim này vẫn khắc sâu ấn tượng, đem quá trình miêu tả cho sư phụ, Hoàng Dược Sư không gì không làm được dựa trên cơ sở những lời nàng miêu tả làm mặt nạ, kết quả là Niệm Từ hài lòng mang gương mặt mới thứ hai trở về Trung Nguyên.

Hai người đầu tiên đi tới Ngưu Gia thôn mà mấy ngày trước người ngựa qua lại không dứt, ở góc tường trong mật thất lấy ra được di thư của Khúc Linh Phong, tuy không nhìn thấy Ngu Cô, nhưng đã có thể xác định được thân phận của nàng. Họ mở rương sắt ra, nhìn xuống thì thấy chỉ toàn bảo vật hiếm quý, Hoàng Dược Sư trong lòng càng lúc càng đau đớn.

“Ta luôn yêu thích trân bảo đồ cổ, danh họa bản in chữ, Linh Phong vì muốn ta vui vẻ, nên mạo hiểm đi hoàng cung trộm, sau khi bị hộ vệ Hoàng Cung phát giác, sau khi kịch đấu thì bị thương nặng, về đến nhà viết phong thư này, hẳn là hẳn bị thương quá nặng, khó có thể cứu được, nên hẳn đã quyết định cùng tự tận với các cao thủ đại nội kia!”. Trầm mặc trong chốc lát, hắn nói tiếp:

“Trong số các đệ tử của ta, võ công của Linh Phong là mạnh nhất. Nếu không phải hai chân của hắn bị gãy, thì cả trăm tên hộ vệ cũng không thể làm cho hắn bị thương được!!!”

“Sư phụ đừng thương tâm, ta nghĩ rằng sư huynh trước lúc lâm chung vẫn là không oán không hối. Làm sư phụ trong lòng không thoải mái, đánh đồ đệ mấy cái để hả giận còn không được sao, chẳng qua là không cẩn thận sử dụng lực quá lớn mà thôi!”. Nói được như vậy, ngay cả Niệm Từ trên người cũng nổi đầy da gà.

Hoàng Dược Sư khẽ liếc nhìn đồ đệ một cái, trong rương sắt thuận tay cầm lên một chuỗi trân châu.

“Chuỗi hạt này mỗi viên đều lớn bằng nhau, thật khó mà tìm được. Cứ coi như sư huynh người đưa cho người làm quà tặng nhập môn, người đeo lên đi!!!”

Niệm Từ vui mừng rạo rức nhận lấy đeo vào trên cổ, sau đó lại cung kính hướng về phía di hài thi lễ.

“Đa tạ Khúc sư huynh! Sư huynh yên tâm, Niệm Từ nhất định sẽ thay sư huynh chiếu cố thật tốt cho sư phụ!!!”

“Người không nóng giận ta đã vô cùng may mắn rồi, không dám trông cậy người chiếu cố cho ta!”. Tâm tình sư phụ không tệ, nhạo báng đồ đệ.

“Di hài của Khúc sư huynh phải làm sao bây giờ, chôn ở đây hay là chở về đảo Đào Hoa?”

“Linh Phong sinh ra là người của đảo Đào Hoa, chết đi cũng là quỷ của đảo Đào Hoa! Chúng ta trước tiên đi trợ giúp, sau đó trở lại đây đem sư huynh người đưa về đảo Đào Hoa nhập thổ quy an!”. Nói xong, hắn đem di hài của đồ đệ mình cẩn thận sắp xếp, lấy áo khoác của mình đắp lên trên, sau đó hai người rời khỏi mật thất ra ngoài. Niệm Từ vòng ra phía hậu viện, nhưng cũng không có phát hiện ra nơi chôn thi thể, chỉ nhìn thấy một hố đất, bên trong hố còn mơ hồ có vết máu lưu lại.

“Sư phụ, người mau tới đây đi!!!”

Hoàng Dược Sư nghe tiếng nàng gọi liền đi tới, cẩn thận quan sát vết máu rồi nói:

“Đây chỉ sợ là nơi chôn Âu Dương Khắc, nhưng không biết đã bị người nào mang thi thể đi!!!!”

“Sư phụ, Niệm Từ muốn cầu xin người một chuyện có được hay không?”

“Chuyện gì, nói ra ta nghe xem!”

“Nghĩa huynh của ta từ nhỏ lớn lên ở Kim Quốc, luôn nghĩ bản thân mình là một tiểu vương gia, sau này có làm Hoàng thượng Kim Quốc cũng không có gì quá đáng. Không nghĩ tới khi mình được mười tám tuổi mới biết được bản thân không phải là hoàng thân quốc thích, chẳng qua là dân chúng đại Tổng binh thường nên tính tình không khỏi xuất hiện sai lệch, vì muốn gia tăng tư cách của mình nên mới làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy! Ta lo lắng hấn càng đi càng xa, mười lăm tháng tám này tại Yên Vũ Lâu, Dương Khang nhất định sẽ tới, khẩn cầu sư phụ áp tải hấn về đảo Đào Hoa nghiêm dạy hấn, phế bỏ võ công của hấn cũng không sao. Ta muốn vì Dương gia làm một chút chuyện, ít nhất là lưu lại huyết mạch của Dương gia, ta không muốn có một ngày lại nhìn thấy hấn bị vô lâm chính phái hoặc là bị Âu Dương Phong giết chết!!!”

“Người không sợ nghĩa huynh của người sẽ hận người sao?”

“Hận cũng được, chỉ cần hấn giữ được mạng là được rồi!”. Niệm Từ nhàn nhạt trả lời.

“Tốt, ta đáp ứng người! Bất quá thì lúc đó sẽ do chính người tự mình phụ trách việc dạy hấn!”. Hoàng Dược Sư thống khoái nói.

“Thật ra cũng sẽ không cần thời gian quá lâu, cứ theo đà này, không cần nhiều thời gian thì Kim Quốc cũng sẽ bị tiêu diệt, hấn sẽ không còn chỗ dựa, tự nhiên sẽ phải biết cụp đuôi làm người!!!”. Niệm Từ đáp.

Từ trong tiểu điểm ra ngoài, Niệm Từ lấy cớ hỏi thăm chuyện của Ngu Cô, hướng về phía thôn dân hỏi thăm mộ phần của vợ chồng Dương thị, sau đó mua nhang đèn đi tế bái hai người. Nhìn thấy cổng phẩm trước mộ phần, nàng biết Dương Khang đã đi qua đây, thấy được hấn cũng không có mất đi hiếu tâm của mình.

Sau khi giải quyết thỏa đáng chuyện ở đây, hai người không vội vã đi tới Quy Vân Sơn Trang để gặp mặt Ngu Cô, họ chia ra dịch dung thành kẻ tư chất nho nhã đi cùng với thư đồng, từ từ lên đường đi về hướng thành Gia Hưng. Dọc theo trên đường đi, họ cùng du sơn ngoạn thủy, ngâm thơ vẽ tranh, chơi thuyền câu cá, nghe hát xem cuộc vui, xem hát chèo ngâm xướng, đến cuối tháng bảy mới tới được nơi muốn tới. Tìm được khách sạn lớn nhất tại đây, Duyệt Lai khách sạn, họ hào phóng thuê hai gian phòng hảo hạng, trả trước nửa tháng tiền phòng.

Đang lúc dùng cơm thì Niệm Từ đột nhiên nhớ tới, trong sách có miêu tả ở cuộc đại chiến tại Yên Vũ Lâu thì xuất hiện sương mù cùng với rắn độc. Sương mù thì không có biện pháp giải quyết, nhưng rắn độc thì không thể không đề phòng, vạn nhất bị cắn một cái thì không phải là chuyện đùa nha!!!

“Sư phụ, ước hẹn tại Yên Vũ Lâu Âu Dương Phong có tới không?”

“Cuộc chiến này tuy nói là ước hẹn tỷ võ của Khâu Xứ Cơ cùng với Bành Liên Hồ, nhưng kỳ thực là vô lâm nhân sĩ Đại Tổng chống lại tay sai Kim Quốc. Âu Dương Phong chính là khách quý của Hoàng Nhan Hồng Liệt, hơn nữa đây lại là lần tỷ võ duy nhất diễn ra trước khi Hoa Sơn Luận Kiếm tới, Tây Độc chắc chắn sẽ không bỏ qua!”

“Vậy hấn có thể ra ám chiêu hay không? Thí dụ như rắn độc trện hấn đặc ý nhất, Yên Vũ Lâu là đảo giữa Nam Hồ, vạn nhất hấn dùng hơn vạn con rắn bao vây tiểu đảo này, thì cũng sẽ không dễ đối phó nha!!!”. Niệm Từ lên tiếng cảnh báo.

“Ừ, đúng là rất có lý. Vậy chúng ta tiên hạ thủ vi cường, chuẩn bị chút dược liệu như Hùng Hoàng để tránh rắn. Mà thứ này thôi vẫn chưa đủ, để ta phối hợp thêm một chút dược liệu khác, trực tiếp đem xà trện của hấn phế bỏ không còn gì!!!”

“Tốt lắm, tốt lắm! Người muốn dược liệu như thế nào để ta đi mua!”

“Thời gian còn sớm, chúng ta nên ăn cơm trước, sau đó cùng đi mua!”. Hoàng Dược Sư cười nói.

Mấy ngày kế tiếp, Niệm Từ chạy tới chạy lui đi tới mấy tiệm thuốc lớn mua hết những dược liệu cần thiết, còn Hoàng Dược Sư thì ở trong một gian phòng gấp rút vội vàng chế thuốc. Chờ những gói thuốc đã chuẩn bị xong xếp đầy phòng như một ngọn núi nhỏ, thì Niệm Từ phát hiện ra khó khăn trước mắt.

“Sư phụ, thuốc nhiều như vậy, chúng ta làm sao chia ra nha, cũng không thể đúng ngày mười lăm chúng ta đứng ở con đường chính trên đảo từng bước từng bước phát ra nha?”

“Người quá bận rộn nên hồ đồ? Dung Nhi bây giờ là bang chủ cái bang, lần này Cái Bang nhất định cũng sẽ tới trợ giúp. Người đem thuốc đến phân đà Gia Hưng, nói rõ mọi chuyện, bọn họ sẽ vui lòng giúp đỡ!”

“Ngài không hổ là sư phụ nha, cái gì cũng có thể giải quyết được!”

“Đừng vuốt đuôi nịnh bợ nữa, nhanh đi làm đi!”

“Ngài ngay cả nịnh bợ cũng biết, đệ tử bội phục nha, bội phục nha!”. Niệm Từ cười ha ha vui vẻ, sau đó sắp xếp tính toán lại số lượng rồi nhanh chóng đưa đến Cái Bang.

Sau khi đã chuẩn bị xong mọi chuyện, hai thầy trò có nhã hứng bắt đầu đi thăm thú khắp nơi trong thành Gia Hưng. Niệm Từ đối với nơi này ấn tượng nhất chính là Nam Hồ, đại biểu quốc hội lần đầu tiên ở Trung Quốc đã bẻ mạc trên một chiếc thuyền ở trên hồ này, chính thức tuyên cáo thành lập Trung Quốc. Theo sư phụ, Niệm Từ không những du lịch Nam Hồ trong ba đại danh hồ, mà còn thưởng thức thức ăn ngon của Giang Nam, vào ngày mười bốn tháng tám mà hai người còn có hứng chạy tới Hải Ninh để quan sát thủy triều trắng lẹ, mệnh mông bao la, cảnh tượng hoành tráng lay động lòng người.

11. Chương 19

Chương 19 - Trung Thu nháo kịch

Xem thủy triều xong hai thầy trò hỏa tốc chạy về hướng Yên Vũ Lâu, lên thuyền đi tới đảo nhỏ giữa hồ, khi hai người đến nơi thì đã đến giờ Tý, lơ mơ nhìn thấy không ít người đã đến trước. Hoàng Dược Sư kéo Niệm Từ đi, giống như lần đầu tiên gặp mặt nàng, hần phi thân đem nàng phóng lên lầu của Yên Vũ Lâu.

“Võ công của người vẫn chưa tới nơi tới chốn, đừng nên đi xuống tham gia náo nhiệt. Đợi sau khi kết thúc mọi chuyện vì sư sẽ đi lên đón người!”

Đang khi hai người nói chuyện thì trong sương mù truyền đến tiếng người đang nhai đồ ăn, hai người đi vào thì thấy Hồng Thất Công đang vừa gặm đùi gà vừa tựa vào cửa sổ ngắm nhìn toàn cảnh bên dưới.

“Hồng huynh cũng rất là hăng hái nha, cũng đi tới đây tham gia náo nhiệt!!!”. Hoàng Dược Sư hăng giọng nói.

Hồng Thất Công quay đầu lại, cầm đùi gà vẫy vẫy, cười nói:

“Lão ăn mỳ ta nhàn rồi không có việc gì làm, không tìm nơi náo nhiệt để chơi thì còn đi đâu nữa? Hoàng huynh luôn yêu thích yên tĩnh, tại sao cũng tới nơi này?”

“Người biết rõ rồi còn hỏi. Trước khi Dung Nhi rời đảo có nói cho ta biết, còn không phải là do muốn ta tới đây sao. Hơn nữa ta bế quan mười lăm năm cũng đã đủ lâu rồi, trước khi đến Hoa Sơn Luận Kiếm ta cùng đồ đệ đi du ngoạn một chút!”. Hoàng Dược Sư nói.

“Hồng tiên bối, đã lâu không gặp! Người có khỏe không?”. Niệm Từ lên tiếng thỉnh an.

“Ta vẫn còn sống ở đây, có cái gì không tốt đâu!”. Hồng Thất Công vẫn không ngừng gặm đùi gà nói.

“Dung nhi gửi thư có nói người bị Âu Dương Phong ám toán, nội công đã mất hết có thực không?”. Hoàng Dược Sư hỏi.

“Đúng vậy! Đúng là ta trúng ám chiêu của lão già kia, bất quá người không cần lo lắng. Con rể người đã tìm ra phương thức chữa thương ở trong Cửu Âm Chân Kinh mà chữa cho ta, rất công hiệu! Nội lực của ta đang dần dần khôi phục lại!”

“Ừ, vậy là tốt rồi!”. Khi biết Hồng Thất Công bị thương thì Hoàng Dược Sư liền suy nghĩ làm như thế nào có thể chữa thương cho hắn, nhưng hiện nay Quách Tĩnh đã thay mình làm là tốt rồi.

“Dung nhi nhà ta có cùng ngu đồ đệ bảo bối của người đến đây không?”. Hấn lại tiếp tục hỏi.

“Sao? Họ không phải ở phía dưới kia sao?”. Hồng Thất Công đưa tay chỉ xuống dưới lầu.

Hai người tiến về phía cửa sổ, thì nhìn thấy Hoàng Dung, Quách Tĩnh cùng với Toàn Chân Thất Tử và Giang Nam Thất Quái đang nói gì đó.

“Hồng huynh, đồ đệ ta công phu vẫn chưa tốt, ta để nàng ở đây cùng người xem cuộc vui, ta đi xuống kia trước!”. Rốt cục cũng nhìn thấy nữ nhi bảo bối, Hoàng Dược Sư không nhẫn nại được, sau khi chào hỏi xong vội vã xuống lầu.

“Hồng tiên bối, đại ca của ta đâu? Hấn không tới đây sao?”. Niệm Từ muốn hỏi một chút về tung tích của Chu Bá Thông.

“Có náo nhiệt thì làm sao hấn không tới được? Nhưng mà ta không thấy hấn, không biết hấn đã chạy đi đâu rồi!”

“Ta tới rồi, ta tới rồi!”. Hai người đang nói chuyện thì Chu Bá Thông từ một cái cửa sổ khác bay vào trong phòng.

“Muội muội, người cũng tới đây xem náo nhiệt rồi!”. Nhìn thấy muội muội của mình, hấn hết sức vui mừng.

“Đại ca, ta rất nhớ người nha!”. Niệm Từ cao hứng tiến lên kéo cánh tay của hấn. Huynh muội hai người cũng không thềm để ý đến Hồng Thất Công nữa, lú lo bắt đầu kể lại chuyện của mình cho đối phương nghe. Lão Ngoan Đồng kể chuyện sau khi đắm thuyền thì mình phải uống bao nhiêu nước, ở trên thuyền như thế nào lại đánh cuộc cùng với Âu Dương Phong, như thế nào lại nhảy xuống biển ngao du, về Uyên Ương Ngũ Trân Quái hữu danh vô thực như thế nào, trò đùa dai của hấn ở trong hoàng cung... Niệm Từ thì lại kể quá trình như thế nào mà mình biết chữ, nội công đã thăng tiến như thế nào, đã có thể vận dụng kinh công ra sao, chuyện sư phụ đánh cờ với mình bị thua phải đi làm cơm, ý muốn làm Hoa Đào cầm ma của mình, Khúc sư huynh ỉnh dây chuyền xinh đẹp như thế nào... Hai người làm như đã bao nhiêu năm không gặp, bỏ bô không dứt, không thềm quan tâm đến tình huống ở bên ngoài cửa sổ nữa.

“Sao? Cái lão tặc Hoàn Nhan Hồng Liệt đó còn chưa tới, thế nào trong đám chúng ta lại nội chiến rồi?”. Hồng Thất Công vừa nghe hai huynh đệ ôn chuyện, vừa quan sát động tĩnh bên ngoài cửa sổ.

Hai người nghe vậy chạy vội đến bên cửa sổ, đang lúc đó Toàn Chân Thất Tử đang bày Thiên Cương Bắc Đẩu Trận so chiêu cùng với Hoàng Dược Sư.

“Đại ca, sư diệt của người đang lấy trứng chọi với đá nha, người còn không nhanh chân chạy tới cứu họ!”. Niệm Từ một chút cũng không nóng nảy, sư phụ ẩn cư mười lăm năm không tiếp xúc cùng người bên ngoài, mặc dù lúc trước có vì tìm Dung Nhi mà ra đảo nhưng cũng chưa từng chân chính xuất thủ qua. Lần này nhất định là tìm đã tìm một lý do nào đó để so chiêu, tám phần là muốn biết một chút về Thiên Cương Bắc Đẩu Trận của Vương Trùng Dương. Không nhìn thấy Hoàng Dung cùng với Quách Tĩnh ở một bên quan sát nha, khẳng định là không có chuyện gì rồi.

“Trận pháp của sư huynh ta không người nào có thể địch lại, người là nên quan tâm đến an nguy của Hoàng lão tà đi!!!”. Hai người cùng đấu võ miệng, nhưng sự chú ý đều tập trung đến chuyện đang diễn ra bên ngoài cửa sổ.

“Niệm Từ người xem, sư phụ người cố ý dụ dỗ Toàn Chân Thất Tử triển khai trận pháp, thấy rõ ràng tình ảo của Thiên Cương Bắc Đẩu Trận, cũng không có ra tay hạ thủ. Trong vòng mười chiêu thì hấn nhất định sẽ thu nhỏ vòng lại, chiếm đoạt vị trí của sao Bắc Cực, đối với vị trí yếu nhất này sẽ đón đầu công kích!!!”. Niệm Từ đang nhìn thì đột nhiên phát hiện ra mấy chiếc thuyền lớn đang cập vào bờ, trên thuyền treo đèn đỏ, mũi thuyền dựng thẳng bài hiệu “Túc Tĩnh” và “Hồi Tị”, một bộ khí khái quan lại, nhìn có thể là Hoàn Nhan Hồng Liệt đến. Không tốt, một loại dự cảm mãnh liệt nảy sinh trong tim của Niệm Từ, Âu Dương Phong có thể đang ở trên thuyền! Bộ ngựa bắt ve, chim sẽ chờ sẵn! Sư phụ hiện tại đang tập trung toàn lực đối phó với kiếm trận trước mắt, vạn nhất Âu Dương Phong đánh lén ở sau lưng, hậu quả sẽ khó lường!!! Không thể suy nghĩ quá nhiều, Niệm Từ bay ra từ cửa sổ, chạy thẳng tới chỗ của Hoàng Dược Sư.

“Đại ca, mau đi theo ta! Coi chừng Âu Dương Phong hạ độc thủ!”. Nàng thuận miệng kêu lên.

Chỉ thấy hai thân ảnh ở trên lầu của Yên Vũ Lâu bay xuống, trực tiếp bay về phía kiếm trận. Niệm Từ theo trực giác bay đến phía sau lưng sư phụ, giơ tay ôm thật chặt sau lưng của Hoàng Dược Sư, sau đó một cỗ âm thanh cường đại hướng về phía giữa lưng của mình đánh tới, lập tức lại biến mất. Thì ra là Âu Dương Phong đứng là từ trên thuyền lớn phi thân xuống đánh lên Hoàng Dược Sư, bất quá công phu của Lão Ngoan Đồng cũng không thể xem thường, sau khi Niệm Từ lên tiếng kêu hấn thì hấn cơ hồ giống như keo dán, dán ở sau lưng của muội muội mình bay xuống, toàn lực tiếp nhận đánh lên của Âu Dương Phong. Võ công của hai người quá mức cao thâm, sau khi đối chưởng Âu Dương Phong cố hết sức không được, xoay người bổ nhào mới hóa giải được chưởng lực của Chu Bá Thông. Chu Bá Thông bận tâm đến Niệm Từ cùng Hoàng Dược Sư đang dán chặt phía sau lưng mình, nên cố gắng chịu đựng, mà đồng thời trong lúc Niệm Từ ôm hấn, Hoàng Dược Sư đã ý thức được có người đánh lên sau lưng, đem toàn bộ công lực dồn ra sau lưng, vô tình cũng giúp được Chu Bá Thông hóa giải được trở lực khổng lồ, ba người lúc này giống như một miếng Sandwich dính chung một chỗ với nhau.

“Âu Dương Phong lão độc vật người, tự nhiên ở phía sau đánh lên Hoàng lão tà cùng muội muội ta, người có biết xấu hổ hay không?”. Chu Bá Thông lập tức la vang lên.

“Sư thúc, thì ra người vẫn còn sống, chưa có bị Hoàng đảo chủ hại chết!”. Toàn Chân Thất Tử kêu lên.

“Dĩ nhiên ta không có chết, ta đang sống thật tốt, còn mới nhận được một muội muội đây!”. Lão Ngoan Đồng nói xong, cũng không có trở về đó, vẫn cẩn thận chú ý đến Âu Dương Phong.

“Lão độc vật, nói chuyện đi! Đánh lên xong cảm thấy mệt mỏi rồi ư?”

“Hoàng huynh võ công cao cường, làm sao có thể quan tâm đến chút tài mọn của ta? Chu Bá Thông người bắt chớ đi cày xen vào việc của người khác rồi!”. Đợi cho hô hấp bình tĩnh xong thì Âu Dương Phong mới lên tiếng, trong lòng lại âm thầm giật mình. Minh đón lấy chưởng này, cũng đã cố hết sức, vì sao Lão Ngoan Đồng lại nhẹ nhõm như vậy, chẳng lẽ Cửu Âm Chân Kinh thật sự lợi hại như vậy!!!

Nếu Chu Bá Thông không chết, Toàn Chân Thất Tử cũng không còn lý do tiếp tục đánh nhau cùng với Hoàng Dược Sư nên toàn bộ dừng tay. May mắn là trước sau có hai vị cao thủ tuyệt đỉnh bảo vệ mình, nhưng chưởng lực của Âu Dương Phong cũng đã chạm được đến Niệm Từ, nàng nhất thời cảm thấy lực phủ ngũ tạng lay động, nhất thời nhẹn không được, “Oa...” một tiếng khạc ra một ngụm máu tươi. Hoàng Dược Sư vội vàng xoay người lại đỡ lấy đồ đệ.

“Chu Bá Thông, ta không muốn Âu Dương Phong được tiện nghi! Ta trước tiên xem Niệm Từ có bị thương nặng không!”. Nói xong thì hấn ôm nàng tránh qua một bên.

“Tốt! Hoàng lão tà chăm sóc tốt uội muội muội của ta, nhìn ta như thế nào hả giận cho người đây!”. Nói xong thì hấn phi thân tiến lên giao đấu cùng với Âu Dương Phong. Thấy một số tuyển thủ bên mình đã bắt đầu giao chiến, Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng ríu rít tiến lên cùng võ lâm nhân sĩ đánh nhau. Niệm Từ nửa ý lại nửa tựa vào trên người sư phụ, khóe miệng còn vương lại vết máu, đau đến một câu cũng không nói nên lời. Hoàng Dược Sư bắt mạch thấy nội thương của nàng cũng không nghiêm trọng lắm, sau đó yên lòng dùng nội lực khai thông kỳ kinh bát mạch bị chấn động của nàng. Quách Tĩnh, Hoàng Dung cùng đám người Toàn Chân Thất Tử đã cùng với Sa Thông Thiên chiến đấu cùng nhau, không còn chú ý gì đến bên này.

Đang trong lúc hỗn chiến hết sức, Dương Khang cùng với bang chủ Thiết Chưởng Bang Cửu Thiên Nhân được đặc biệt mời tới hỗ trợ đi tới nơi.

“Cửu tiên bối mời xem, người đứng ở bên này chính là phụ vương của ta, một lát ta sẽ giới thiệu với ngài. Đang đánh nhau bên kia là Âu Dương Tiên Sinh cùng với Chu Bá Thông. Sao? Hoàng lão tà sao lại không ra trận?”. Dương Khang đứng đó chỉ chỉ, giới thiệu cho Cửu Thiên Nhân. Hấn chỉ thấy Hoàng Dược Sư ngồi ở một bên, thân thể hấn cản trở nên không thể nào thấy được người nào đang ngồi đó cùng hấn. Nguyên nhân bởi vì Niệm Từ bị Hoàng Dược Sư mang đi, nên Dương Khang đối với hấn hận thấu xương.

“Tiểu Vương gia xin hãy đi tới chỗ Triệu vương gia để chờ tin lành, ta sẽ đi gặp Hoàng Dược Sư trước!”. Nói xong, Cửu Thiên Nhân lao thẳng về phía Hoàng Dược Sư. Cùng một chỗ sẽ không bị té ngã hai lần, mới vừa bị Âu Dương Phong đánh lên xong, thần kinh xúc giác của Hoàng Dược Sư bèn nhạy dị thường, nghe được tiếng gió đánh tới, liền ôm lấy Niệm Từ phi thân tránh xa ra.

“Hừ! Bể quan hai mươi năm, Cừu lão nhân ngươi chỉ khổ luyện bản lãnh đánh lén đả thương người khác thôi hay sao?”. Hoàng Dược Sư cười lạnh nói.

“Ha ha ha! Hoàng đảo chủ hy vọng người vẫn khỏe mạnh! Mau mau thả cô nương trong lòng ra đi, cùng với ta đại chiến mấy hiệp xem thử coi người nào mới có tư cách đi đến Hoa Sơn Luận Kiếm đây!”. Cừu Thiên Nhẫn đồng dạng nói.

“Giết gà cần gì dùng dao mổ trâu, sư phụ xin ở một bên nghỉ ngơi, để cho đệ tử thay mặt người dọn dẹp lão tặc này!”. Sau lưng Cừu Thiên Nhẫn bỗng truyền đến một giọng nói âm trầm. Thì ra là Mai Siêu Phong đã đến. Sau khi tìm kiếm hỏi thăm Ngu Cô có được tin tức tốt, mấy ngày hôm nay nàng liên tục siêng năng tìm kiếm tin tức của mấy sư huynh đệ khác. Trong lúc vô tình thì biết được tin tức về cuộc đại chiến trong ngày trung thu này, bởi vì nhớ sư phụ, nên muốn chạy tới tìm Hoàng Dung để hỏi thăm, không ngờ mừng rỡ phát hiện sư phụ cũng có ở đây.

“Được! Nhưng ngươi hãy cẩn thận, lão già này bể quan hai mươi năm, cũng không biết đã luyện cái võ công kỳ lạ nào!”

Liên tục hai lần bị người ta đánh lén, Hoàng Dược Sư không khỏi lửa giận bốc lên, nhưng bắt quá hấn bản tâm đến Niệm Từ mới vì bảo vệ mình mà bị thương, nên mới không thể không đồng ý đề nghị của Mai Siêu Phong. Không chờ Cừu Thiên Nhẫn phản ứng, roi bạc của Mai Siêu Phong đã quét đến trước mặt của hắn, hai người lao vào chiến đấu kịch liệt. Hai mươi năm bể quan luyện công hiển nhiên không phải cái gì cũng tốt. Mặc dù nội công của Cừu Thiên Nhẫn vượt xa Mai Siêu Phong, nhưng kinh nghiệm chiến đấu thật tế lại không thể bằng Mai Siêu Phong mười mấy năm qua điên cuồng đuổi giết khắp giang hồ, hai người so tài hơn trăm chiêu vẫn chưa có phân định được thắng thua.

Âu Dương Phong đang khổ chiến thì đột nhiên quay sang nhìn một bên, xem cuộc chiến của Hoàn Nhan Hồng Liệt cùng với Dương Khang. Hắn đột nhiên dừng tay, hướng về phía Lão Ngoan Đồng nói:

“Hôm nay tới đây thôi, ta còn có chuyện phải làm, lần tới ở Hoa Sơn Luận Kiếm sẽ lại phân định thắng thua!”. Nói xong hắn phi thân về hướng Dương Khang đánh tới. Chu Bá Thông dĩ nhiên không phải là loại người đánh lén sau lưng, chỉ có thể để mặc hắn rời đi. Âu Dương Phong sử dụng Cáp Mô Công đặc ý của mình, dùng hết mười phần công lực, mạnh mẽ ngoan độc đánh vào trước ngực của Dương Khang. Chỉ thấy Dương Khang không chút nào phòng bị nên bị đánh bay ra ngoài đến ba bốn mươi thước, sau đó nặng nề rơi xuống đất, một chương này của Âu Dương Phong đã khiến cho hai bên đang kịch chiến với nhau bị kinh hãi nhất loạt đều dừng lại.

Trơ mắt nhìn Dương Khang bị đánh bay rơi xuống đất, lòng của Niệm Từ bỗng dâng lên một cảm giác bi thương vượt quá sức tưởng tượng, nàng chỉ nghe thấy tiếng mình kinh hô “A Khang!!!”. Ngay sau đó nàng không thể khống chế được bản thân mình đẩy sư phụ ra, cố nén đau chạy vội lại bên cạnh Dương Khang.

“Âu Dương tiên sinh, tại sao ngươi lại ám toán Khang Nhi của ta!?”. Hoàn Nhan Hồng Liệt run giọng hỏi.

“Hừ! Ngươi nên hỏi con trai bảo bối của ngươi, tại sao lại giết Khắc nhi của ta! Ở Ngưu Gia thôn ta thay ngươi đi tìm Võ Mục Di Thư, con trai bảo bối của ngươi muốn được học tập võ công của ta đã đem Khắc nhi đang bị thương nặng giết chết, đem thi thể chôn ở bên ngoài hậu viện!!!”

“Ngươi làm sao có thể khẳng định được là do Khang Nhi gây nên?”

“Ngươi có nhớ đứa nha đầu ngốc ở trong tiểu điểm không? Nàng ta nhìn thấy từ đầu tới cuối, một kẻ ngốc chắc chắn sẽ không nói láo hại người!”

Niệm Từ căn bản không có nghe được thanh âm của người khác, chỉ chú ý tới Dương Khang đang nằm ở dưới đất. Đoán chừng ngũ tạng của hắn đã bị vỡ nát, người mềm nhũn, thất khiếu bắt đầu chảy máu.

“A Khang”. Nàng dùng tay nhẹ nhàng lau đi vết máu ở khóe miệng hắn.

“Niệm... Niệm Từ, nàng đã đến rồi! Ta thật sự rất cao hứng khi nhìn thấy nàng. Ta vẫn luôn muốn đi đảo Đào Hoa tìm nàng!”. Dương Khang cố mỉm cười nhìn người mình yêu.

“Khang, ngươi bị thương rất nặng đừng nên nói nhiều. Chúng ta cùng nhau rời khỏi nơi này thôi, đi về đảo Đào Hoa có được hay không?”. Niệm Từ nói xong, nhìn về phía sư phụ đang chắn mạch cho hắn, Hoàng

Được Sư khẽ lắc đầu một cái.

“Quá muộn rồi! Ta biết đã quá muộn rồi!”. Dương Khang cũng nhìn thấy cử động của Hoàng Dược Sư.

“A Khang!”. “Khang Nhi!”. Mai Siêu Phong cùng Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng chạy đến, cả hai người khuôn mặt đều đầm lệ đau thương. Âu Dương Phong cùng với Cừu Thiên Nhẫn cũng không có cơ hội nào ra tay nữa, chủ yếu là do đám người Chu Bá Thông đang bao vây hai người.

Niem Từ nhìn Dương Khang đang sắp lâm chung, hắn vẫn còn là một tiểu hài tử chưa được mười chín tuổi nha, cứ như vậy mà trở thành vật hy sinh của thù quốc hận nhà. Mặc dù là con nhà giàu có nhiều khuyết điểm tật xấu, nhưng tất cả đều không phải là tội ác tày trời nha! Tại sao sư phụ đã dạy hắn nhiều năm cùng với nghĩa huynh của hắn mặc dù có tiền lên bảo vệ nhưng nét mặt như thế nào cũng không có chút bi thương, giống như là hắn sớm nên như vậy, tánh mạng hắn hèn hạ không đáng giữ như vậy! Niem Từ đột nhiên nổi giận!!!! Nàng phốc một cái đứng lên, chỉ vào Âu Dương Phong nói:

“Âu Dương Phong! Dương Khang trước đã giết cháu ngươi, ngươi báo thù ta không oán trách ngươi. Nhưng mà người lớn làm sai thì con cháu phải chịu tội! Cái chết của Âu Dương Khắc không phải cũng là một phần lỗi của ngươi sao? Làm võ lâm tông sư, ngươi không chịu bệ quan tốt ở Bạch Đà Sơn, lại hết lần này đến lần khác tự ném thân phận của mình đi quỳ dưới chân của hoàng thất Kim Quốc, khúm núm làm nô tài cho địch, cũng không có sợ người trong thiên hạ nhạo báng! Đừng nói ngươi không thể thắng được Hoa Sơn Luận Kiếm, chính là nếu ngươi có may mắn thắng đi chăng nữa thì ai có thể thừa nhận tên tay sai Kim Quốc là thiên hạ đệ nhất?”. Âu Dương Phong tức giận sôi trào, nhưng nhìn thấy Chu Bá Thông cùng với Hoàng Dược Sư đang đứng trước mặt của Niem Từ, thấy đối với mình hết sức bất lợi, bèn vung tay áo phi thân rời đi.

Cơn giận vẫn còn sót lại chưa tiêu, Niem Từ lại đem lửa đạn chuyển sang đám nhân sĩ chính phái.

“Khâu đạo trưởng! Ngươi xem thấy đệ tử ngươi dạy dỗ nhiều năm nay đang nằm ở nơi này ngươi có cảm giác như thế nào? Mười chín năm trước vì ngươi muốn làm anh hùng hành động ám sát, hại chết cả hai nhà Quách Dương. Bây giờ Dương Khang chết rồi chờ khi ngươi được trăm tuổi xuống âm phủ thì làm sao ngươi có thể giao phó với nghĩa phụ ta đây! Chẳng lẽ ngươi nói: Dương huynh, ta chỉ dạy nhi tử ngươi võ công, nhưng cũng không có dạy cho hắn đạo lý làm người, kết quả là hắn sống không tới hai mươi tuổi. Đây đều là chuyện ta nên làm, ngươi không cần phải cảm kích ta nha! Nghĩa mẫu là nữ nhân, không hiểu khí tiết đạo lý quốc gia, chẳng lẽ ngươi là đạo sĩ có tu vi cao lại không hiểu sao? Nếu ngươi thật sự không hiểu thì không nên loạn thu đồ đệ, để tránh dạy hư người ta. Nếu Dương Khang chẳng qua chỉ là một tiểu Vương Gia, chưa từng học qua võ công, cũng sẽ không có sinh nhiều tham niệm mà mất mạng như vậy! Nếu như đã quên, thì ngươi nên trở về Chung Nam Sơn, hỏi sư thúc của ngươi một chút, năm đó sư phụ của ngươi dạy dỗ ngươi như thế nào! Có phải là chưa học võ công phải học làm người trước hay không? Những khuyết điểm tật xấu của Dương Khang ngươi đều biết, tại sao không nghĩ cách sửa chữa cho hắn? Thật sự nếu dạy không được thì giải hắn về Trùng Dương Cung làm đạo sĩ, so với kết quả hôm nay cũng là tốt hơn nhiều! Nghĩa phụ của ta ở dưới âm phủ cũng sẽ cảm tạ ngươi!!!”. Vừa nói xong, Niem Từ bật khóc.

“Còn có các người nữa! Là nhân sĩ chính đạo của võ lâm, vì sao lại nhàm chán đánh cuộc, ra quân ồ ạt nói chuyện nhân nghĩa mà không nhìn đến tình hình Đại Tống lúc này, dân chúng lầm than, các người tại sao lại không can thiệp vào! Có lòng trông nom chuyện nhà của người ta, tại sao lại không đi chân chính trợ giúp cho những người cần sự giúp đỡ! Đi giúp nhà mẹ góa con cô không người giúp đỡ gánh vác nước, đi giúp cô nhi không cha không mẹ vá lại y phục rách rưới còn tốt hơn là đi ép Dương Khang phải giết chết người cha đã yêu thương nuôi nấng mình lớn lên!!! Nếu như hắn thật sự làm theo lời của các người nói hạ thủ với cha hắn thì đó mới thật sự là lòng dạ lang sói, không bằng cảm thú!!!”. Nàng quát lớn động đến nội thương chưa lành, phun ra một ngụm máu tươi.

Dương Khang cố hết sức níu lấy vạt áo nàng, ý bảo nàng cúi xuống, nghe thấy Niem Từ vì hắn tức giận hắn hết sức vui mừng.

“Niem Từ, kiếp này không thể ở bên nhau, chờ kiếp sau chúng ta ở cùng một chỗ có được hay không? Bất kể là thân thể như thế nào, chỉ cần có hai người chúng ta, hạnh phúc vui vẻ làm vợ chồng, có được hay không?”. Nói xong, trong miệng hắn máu tươi chảy ra không ngừng.

“Tốt, ta đáp ứng ngươi! Sau khi ta chết thì ngươi phải đi tìm ta thật sớm, đừng có chậm trễ đó nha! Hơn

nữa ta rất là khó tìm thấy, người cần phải có kiên nhẫn đó nha!”. Nói xong, nước mắt của Niệm Từ lại tiếp tục rơi xuống.

“Phụ vương, thứ lỗi Khang Nhi bất hiếu, ta muốn đi tìm cha mẹ ruột của ta! Mai tiền bối, mặc dù người chưa từng nói qua, nhưng trong lòng Khang Nhi đã sớm xem người là sư phụ của con, thứ cho đệ tử không cách nào tận hiếu cùng với sư phụ!!!”

“Tốt! Bây giờ ta sẽ đưa người về Ngưu Gia Thôn, đoàn tụ cùng nghĩa phụ nghĩa mẫu có được hay không?”. Niệm Từ hỏi.

Dương Khang mỉm cười gật đầu một cái, cố hết sức nhìn những người đang vây chung quanh mình là Niệm Từ, Hoàn Nhan Hồng Liệt cùng với Mai Siêu Phong, xong rồi buông tay xuống kết thúc một sinh mạng chỉ kéo dài đúng mười chín năm!!!

“A Khang, chúng ta trở về Ngưu Gia Thôn thôi!”. Nói xong, nàng ôm lấy xác của Dương Khang muốn bước đi.

“Không được, không được mang Khang Nhi của ta đi!”. Hoàn Nhan Hồng Liệt la lên muốn giữ lấy thi thể của Dương Khang. Niệm Từ kéo tay của hắn ra, đẩy đi.

“Cút ngay! Người không có tư cách gọi tên hắn! Nghĩa phụ cùng nghĩa mẫu đã chết! A Khang cũng đã chết! Đây không phải là kết quả của việc người cướp vợ của người ta sao? Mười chín năm trước, nếu không phải là vì tư tâm của người đi cướp giết hai nhà Quách Dương thì bây giờ nghĩa mẫu vẫn là một nông phụ vui vẻ, chăm sóc tướng công, nuôi dạy nhi tử, trải qua cuộc sống hạnh phúc bình thản. A Khang cũng có thể vui vẻ trưởng thành, lấy vợ sinh con!”. Lời nàng nói xong khiến cho Hoàn Nhan Hồng Liệt mặt mày xám như tro tàn, thoáng chốc trông hắn già đi tới mười mấy tuổi.

Niệm Từ lại muốn cúi xuống đưa xác hắn đi, Quách Tĩnh liền tới đỡ muốn giúp nàng đưa Dương Khang đi.

“Quách đại hiệp, người cũng đừng nên đụng tới hắn, tránh cho Dương Khang làm ố bẩn vẻ đẹp của tên người!”. Niệm Từ châm chọc nói.

Quách Tĩnh im lặng ôm lấy Dương Khang, cúi đầu nhìn huynh đệ kết bái của mình, không dám nói gì. Niệm Từ, Hoàng Dược Sư, Mai Siêu Phong, Quách Tĩnh mang theo thi thể Dương Khang rời đi khỏi hiện trường. Một cuộc đại chiến của võ lâm sau những lời nói của Niệm Từ liền giải tán không giải quyết được gì. Toàn Chân Thất Tử làm đúng theo lời của Niệm Từ nói, níu lấy Chu Bá Thông trở lại Chung Nam Sơn bế quan tập thể, tu hành chỉnh đốn lại tác phong của mình. Giang Nam Thất Quái tự nhận là hiệp nghĩa thì bị nói là nhảm chán, ngượng ngùng trở về nhà của mình. Hoàng Dung sau khi nghe lời phụ thân dặn dò, an bày thích đáng cho Hồng Thất Công xong, thì đến Khách sạn Duyệt Lai lấy hành lý, đang muốn cười tiểu hồng mã đến Ngưu Gia thôn hội họp thì lại bị Âu Dương Phong tiếp cận, bắt đầu bỏ mạng chạy trốn khắp nơi.

12. Chương 20-21

Chương 20 - Về đảo chữa thương

Mấy người bọn họ sau khi về đến Ngưu Gia Thôn, Niệm Từ tự mình rửa sạch vết máu của Dương Khang, sửa sang lại dung mạo cho hắn. Mộ của Dương Khang nằm ở bên cạnh hai vợ chồng Dương thị, nàng nghiêng người ngồi ở trước mộ phần, nhìn Quách Tĩnh một xéng lại một xéng xúc đất đổ xuống quan tài, nói ra lời nói đầu tiên từ khi nàng rời khỏi Yên Vũ Lâu.

“Sư phụ, không cần chờ ước hẹn một năm nữa, xong chuyện rồi thì chúng ta cùng với Mai sư muội trở về đảo Đào Hoa đi!”. Vừa dứt lời, chưa kịp nghe hồi âm thì Niệm Từ đã bỗng nhiên ngất đi ở trước mộ phần. Nửa tỉnh nửa mê thì nghe có người đang ở bên cạnh mình thấp giọng nói chuyện.

“Sư phụ, sư tỷ thế nào rồi? Có cần gấp gấp trở về không?”. Giọng nữ hỏi

“Sư tỷ người liên tiếp chịu đả kích quá lớn do nghĩa phụ nghĩa mẫu qua đời, nghĩa huynh duy nhất lại vừa qua đời, lại vì do bảo vệ vi sư mà bị nội thương, tâm tình thay đổi liên tục, thân thể đến mức cực hạn nên mới ngất đi. Thật may là đã có thể nói ra hết, ức chế trong lòng tan đi, không có tích tụ ở trong lòng. Nếu không thì thì buồn bực ở trong lòng sớm muộn gì cũng sẽ tạo thành tai họa. Theo ý của sư tỷ người, người hãy cùng chúng ta về đảo, để cho sư tỷ người tĩnh dưỡng sẽ từ từ hồi phục như cũ!”. Nam nhân trung niên trả lời.

“Rầm!!!”. Hai đầu gối quỳ xuống đất tạo nên thanh âm.

“Tạ ơn sư phụ đã thương xót cho Siêu Phong, tạ ơn sư tỷ đã yêu mến. Siêu Phong xin hướng sư phụ thỉnh cầu một chuyện”

“Nói!”

“Siêu Phong biết sư phụ đã để cho Vũ sư huynh trở về sư môn, di hài cũng được an táng tại đảo Đào Hoa. Huyền Phong sư huynh trước lúc lâm chung vẫn nhớ mãi không quên sư phụ, hối hận đã làm ra chuyện xấu đại nghịch bất đạo. Nguyên vọng cuối cùng của huynh ấy chính là được trở về sư môn. Nếu sư phụ đã tha thứ cho Siêu Phong, thì kính xin sư phụ cũng tha thứ cho sư huynh Huyền Phong!”

“Ai... Sớm biết như vậy, ban đầu cần gì phải tạo nghiệt! Được rồi, vì sư đồng ý cho Huyền Phong trở lại làm môn đồ của đảo Đào Hoa. Bất quá chờ người trở về đảo Đào Hoa vì sư phạt người cả đời không được rời khỏi đảo, người có bằng lòng hay không?”

“Siêu Phong thay mặt Huyền Phong sư huynh cảm tạ sư phụ! Siêu Phong nguyện ý chịu sư phụ trách phạt!”. Sau đó “Đồng đồng đồng” Ba tiếng vang lên, Mai Siêu Phong đang dập đầu bái tạ sư phụ.

“Sư phụ, mặc dù như vậy nhưng lúc này Siêu Phong vẫn chưa thể theo ngài về được. Thứ nhất, Dương Khang dù sao cũng vẫn là đồ đệ của ta, ta muốn ở nơi này cúng thất tuần cho hấn, cũng là muốn thay sư tỷ hoàn thành tâm nguyện. Thứ hai là nếu sư phụ đã đồng ý cho Huyền Phong sư huynh trở lại, ta muốn trở lại đại mặc đem di hài của hấn trở lại đây, cùng với Vũ sư huynh chôn cất ở đảo Đào Hoa. Người thấy có được hay không?”

“Cứ làm theo ý người đi! Đôi mắt của người không tốt, đi đại mặc phải cẩn thận, không thể lại vì muốn luyện công mà tàn sát dân chúng vô tội.”

“Siêu Phong cần tôn mệnh lệnh sư phụ!”. Sau đó có người rời đi, lại có người đi vào.

“Nhạc phụ, chẳng lẽ trong chuyện của Dương Khang là do ta làm sai sao?”. Thanh âm của nam tử trẻ tuổi vang lên.

“Thời điểm Niệm Từ rời đảo, lo lắng cho Dương Khang càng đi càng xa, cầu xin ta lần này gặp hấn sẽ đưa hấn trở về đảo Đào Hoa, nếu như không được thì liền phế bỏ võ công của hấn, nhốt hấn cả đời ở đây cũng không sao. Người cùng hấn là huynh đệ kết giao, người thật sự nói cho ta biết người đã vì hấn mà làm cái gì, đã thay hấn mà suy tính chuyện gì chưa? Người chỉ biết buộc hấn giết chết phụ thân đã dưỡng dục hấn suốt mười chín năm mà thôi! Nếu hấn thật sự làm như vậy, thì hấn sẽ đúng như Niệm Từ đã nói là không bằng cầm thú. Nói như vậy, người cùng với mẹ của người ở dưới sự bảo vệ của Thiết Mộc Chân bình an vượt qua mười tám năm, nếu như có một ngày Mông Cổ xâm chiếm Trung Nguyên, vì lê dân bá tánh trong thiên hạ, muốn người giết chết Thiết Mộc Chân người có thể làm không?”. Lại là âm thanh của nam nhân trung niên đó.

Hồi lâu sau, mới có câu trả lời “Sẽ không. Mông Cổ sẽ không đánh vào Trung Nguyên, ta cũng vậy không thể giết hại Đại Hân được. Ta mồ côi, ông ấy tựa như cha của ta xem ta lớn lên!”

“Nếu như vậy, hấn chỉ giống như người không thể xuống tay, hướng chi đó lại là người từ nhỏ nuôi hấn lớn lên, đối với hấn còn yêu thương hơn cả con trai ruột của mình. Suy nghĩ của các người quả thực là làm cho người khác khó chịu!”

“Chẳng lẽ ta đã sai lầm thực rồi sao?”. Niệm Từ có chút không nhịn được, quay đầu lại tiếp tục ngủ mê.

Tỉnh dậy thì nàng đã phát hiện ra mình đã nằm trên cái giường quen thuộc của mình ở đảo Đào Hoa. Trong cái bình trên bàn còn cắm một số hoa tươi vừa hái, một dáng vẻ như bản thân mình chưa bao giờ rời khỏi

nơi này, đáng tiếc là tâm tình của mình đã biến đổi quá nhiều. Miễn cưỡng đứng dậy mặc áo ngoài vào, Niệm Từ ngồi ở trước bàn ngẩn người. Cũng không biết đã qua bao nhiêu thời gian, cửa phòng chợt mở ra, Hoàng Dược Sư bưng một cái khay đi vào.

“Niệm Từ ngươi đã tỉnh rồi sao? Có đói bụng không? Ta mang đến cho ngươi một ít cháo trắng đây!”. Nói xong, tiện tay kéo một cái ghế ngồi xuống, đem cháo thổi nguội.

“Nhanh lên, ăn nhanh đi!”. Niệm Từ đối với lời nói của hắn không hề có phản ứng, còn ngây ngô nhìn hắn.

“Càng sống càng nhỏ rồi, đường đường là đại sư tỷ của đảo Đào Hoa còn phải chờ sư phụ dứt ăn sao?”. Nói xong, hắn cầm lên cái muỗng múc cháo, đưa đến trước miệng của Niệm Từ. Lặng lẽ nhìn cái muỗng trước mắt, nàng khẽ ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tươi cười trước mắt. Sau một lúc nàng từ từ hé miệng, khẽ đem cháo nuốt xuống. Cứ như vậy chén cháo loãng được Hoàng Dược Sư một muỗng lại một muỗng dứt cho nàng. Niệm Từ chẳng qua là mặt mày không chút thay đổi nuốt xuống, đối với âm thanh của sư phụ không có chút phản ứng nào. Hoàng Dược Sư cũng không có nóng lòng, biết sau khi đồ đệ bị đả kích lớn như vậy thì ít nhiều sẽ có phản ứng bất thường, nhưng từ từ theo thời gian thì nhất định có thể khỏi hẳn.

Sau khi ăn xong thì Hoàng Dược Sư lúi cúi kéo đồ đệ đi ra ngoài, hít thở không khí mát mẻ. Chỉ điểm phong cảnh, đối với nàng giải thích về đặc sắc ở nơi này, bộ dáng giống y như lúc trước, nhưng dù thế nào thì càng lúc càng giống như tự độc thoại. Thời gian còn lại thì Hoàng Dược Sư thổi tiêu, Niệm Từ ngồi ở trên đá ngẩn người ngẩn nhìn biển rộng. Tình trạng của nàng bây giờ nếu nói theo y học hiện đại thì chính là do thần kinh nàng bị kích thích mạnh mẽ, nên đem bản thân mình rút vào trong vỏ ốc nội tâm an toàn, chặt đứt mọi liên lạc trao đổi cùng với thế giới bên ngoài, tự mình phong bế bản thân mình.

Lúc này Niệm Từ cũng không có phải như lời của Hoàng Dược Sư, là vì người thân lần lượt qua đời mà chịu đả kích nên có biểu hiện như vậy. Làm một cô gái hiện đại bình thường, Niệm Từ lúc nào cũng sống trong vui sướng hạnh phúc, đau khổ lớn nhất chỉ là bị thất tình mà thôi, chưa từng thật sự trải qua bạo lực máu tanh. Nhưng cảnh tượng của đêm Trung Thu đã làm kinh động nàng. Nhìn thấy trước mắt mình là vô số quân Kim hoặc là nhân sĩ giang hồ trong lúc đánh nhau giết người dễ dàng tựa như cắt dưa tây, khắp nơi đều là xác chết, máu tươi nhuộm đỏ cả mặt đất. Nói đơn giản là Niệm Từ đã triệt để bị dọa cho kinh sợ! Nàng cao giọng giận dữ mắng mỏ mọi người thay vì nói là do cái chết của Dương Khang mà phát tiết, không bằng nói cái chết của Dương Khang đã khiến cho sợ hãi trong lòng Niệm Từ chất đọng lên tới đỉnh điểm, một cơn cơn cuối cùng áp đảo con lạc đà, khiến cho tinh thần của nàng hoàn toàn bị tổn thương! Nàng đứng dậy giận dữ mắng mỏ mọi người cùng với lời cam kết với Dương Khang thật sự là giống như sau khi trải qua sợ hãi to lớn nên nhân cách bị phân đôi ra mãnh liệt phản ứng. Chính bản thân của Niệm Từ cũng không biết tại sao đối với Dương Khang lần đầu gặp mặt mà mình lại có thể phản ứng mãnh liệt như vậy. Nhưng đối mặt với một người sắp sửa qua đời, tính tình thiện lương của Niệm Từ dưới tình huống như vậy cũng sẽ đáp ứng thỉnh cầu của hắn, hướng chỉ là nàng chỉ thay thế cho Niệm Từ thật sự hứa với hắn kiếp sau nối lại mối duyên tình này. Tình yêu chân chính là ở trong tâm linh, không phải là do dáng vẻ bề ngoài nên Niệm Từ tin tưởng kiếp sau chỉ cần hai người đó có tâm thì dù dung nhan đã thay đổi hai người họ vẫn nhất định sẽ ở chung một chỗ.

Ngay cả kẻ có phong phạm đại hiệp nhất là Quách Tĩnh cũng đối với cái chết của Dương Khang không hề có biểu hiện gì, nên Niệm Từ đối với nhân tính trên đời này cảm thấy trái tim mình băng giá. Học tập võ công để bảo vệ cho bản thân và cho đất nước nhưng ở hiện trường lại trở thành hung khí trực tiếp giết người, Niệm Từ nghĩ bản thân mình cũng sẽ thay đổi thành máu lạnh như vậy mà cảm thấy sợ hãi. Khuôn phép pháp luật của thời hiện đại nàng đã sống bao nhiêu năm qua so với xã hội cổ đại này hoàn toàn bất đồng, mãnh liệt va chạm với nhau, đang trong lúc sợ hãi bị thương lại gặp phải những rối rắm trong tâm tình nên Niệm Từ cự tuyệt tin tưởng bất luận kẻ nào bên cạnh. Thất vọng lớn lao khiến nàng đối với người hoặc việc ở nơi này hoàn toàn không còn hứng thú, ý tưởng muốn trở lại hiện tại mãnh liệt vùng lên. Ở trong tình hình vô vọng, nàng không thể không khóa mình lại trong thế giới nội tâm để giữ an toàn, nàng không bao giờ muốn trở ra thế giới thật nữa.

Từ sau khi tỉnh lại, biểu hiện của Niệm Từ giống như một du hồn, an tĩnh ngồi yên ở một nơi nào đó, không hề có phản ứng gì với các hoạt động ở bên ngoài, cũng không bận rộn vào việc luyện công nữa. Hoàng Dược Sư thời thời khắc khắc đều canh giữ bên cạnh nàng, tùy lúc chú ý tới phản ứng của nàng. Do dừng lại việc luyện tập nội công, nên khiến cho Niệm Từ hàng đêm bị mất ngủ, ác mộng máu tanh khiến cho nàng coi

chiếc giường là mảnh hổ, không hề muốn tới gần. Mỗi đêm nàng đều ở phòng ngoài, dạo chơi khắp đảo Đào Hoa. Hoàng Dược Sư không thể không tiếp tục tìm kiếm phương thuốc, trên cơ sở làm đẹp dưỡng nhan thì hẳn bỏ thêm vào ít dược liệu trị liệu uất ức và an thần. Hắn không muốn cho đồ đệ sau khi khỏi bệnh thì lại phát hiện dung nhan mình bị hao mòn quá nhiều.

Trước đây khi thầy trò hai người ở chung một chỗ thì Niệm Từ lúc nào cũng nói chuyện huyền diệu, Hoàng Dược Sư chỉ thỉnh thoảng mới phát ra một tiếng đáp trả. Mà bây giờ lại ngược hẳn, sư phụ không sợ người khác kêu mình phiền liên tục nói chuyện, còn đồ đệ rất không nề tình không hề nói tiếng nào. Mặc dù như vậy, Hoàng Dược Sư vẫn chữa bệnh cho nàng không có sai, hoàn cảnh quen thuộc, cuộc sống yên tĩnh công thêm tác dụng của dược liệu khiến cho cảm giác an toàn của Niệm Từ mãnh liệt gia tăng, tâm tình cũng buông lỏng dần. Hoàng Dược Sư cũng nắm bắt thời cơ đưa nàng trở về cuộc sống bình thường. Buổi sáng không còn luyện công nữa, đổi lại mỗi ngày một lần chậm rãi đi bộ. Trên đường đi thì trò chuyện nói về những chuyện lý thú trong quá trình học võ của các đồ đệ của mình năm đó, những chuyến đi xa mình đã trải qua, nhưng không hề nói chút nào đến những chuyện xảy ra bên ngoài đảo, để tránh lại kích thích tâm tình của Niệm Từ. Gần tới buổi trưa, biết đồ đệ cũng thích đồ ăn do mình nấu, nên Hoàng Dược Sư lôi kéo nàng vào bếp làm chung với mình. Trong quá trình nấu nướng không sợ người khác làm phiền hẳn giảng giải cho nàng về nguyên liệu thức ăn cùng với phương pháp chế biến. Sau khi ăn xong cơm trưa, hai người thường ngồi ở thư phòng, hắn lấy Cửu Âm Chân Kinh ra đọc cho nàng nghe từng câu từng chữ, lại giải thích những khúc mắc trong đó cho nàng nghe. Khi phát hiện ra nàng cũng không có để mắt vào trang sách thì liền động thủ xoay đầu của nàng, nên dù nàng có ngăn người thì cũng chỉ có thể hướng tầm mắt vào kinh thư. Đánh cờ cũng vậy, sau khi Hoàng Dược Sư đánh xong, sẽ cầm lấy tay Niệm Từ đem viên cờ đặt ở chỗ hắn nghĩ nàng sẽ đặt, rồi hắn lại đắc chí về hành động của mình. Bích Hải Triều Thanh Khúc cũng rất ít được hắn thổi lên, hắn thổi khúc Phi Thiên cùng với Hoa Đào Nở nhiều hơn như chờ đợi Niệm Từ tiếp tục ngâm khúc.

Theo cuộc sống từng ngày mà thay đổi, Hoàng Dược Sư vui mừng phát hiện đồ đệ từ từ đối với mình đã có phản ứng. Buổi trưa nấu cơm thì nàng sẽ vì bị sặc khói dầu mà cau mày không dứt, trong lúc đánh cờ tình hình đặc biệt khi hắn cầm tay nàng đặt cờ thì nàng sẽ đem viên cờ đặt tại vị trí mình muốn đặt, trong lúc đọc sách nếu mà hắn lật giấy quá nhanh thì nàng sẽ bày tỏ bất mãn, nàng cũng không còn lặng lẽ ngồi ở trên tầng đá ngẫm nghe mình thổi tiêu nữa mà sẽ dựa vào bên mình, như có như không ngâm nga theo nhạc khúc. Nội tâm Niệm Từ tựa như con sông vào mùa đông kết thành một lớp băng thật dày, từ phía trên thì không thấy gì, nhưng bên trong thì có dòng nước ngầm âm thầm khởi động. Nàng giống như là Kim ngư bơi trong hồ, nhìn chủ nhân bên ngoài vì mình mà bận rộn đối nước cho ăn. Có lúc nàng suy nghĩ cứ như vậy qua ngày cũng không có gì không tốt, không cần phải suy nghĩ cái gì cũng không cần đè nén cái gì. Nhưng càng ngày nàng càng nhiều lần đau lòng Hoàng Dược Sư đã vì mình mà làm hết thảy mọi việc. Thân là võ lâm tông sư danh cao khí ngạo, trong lúc đã sắp đến Hoa Sơn Luận Kiếm lại không hề để ý đến tu luyện của bản thân, chuyên tâm che chở một cô nhi không có chút thân thế bối cảnh hiển hách gì, đây không phải là chuyện tùy tiện người nào cũng có thể làm được. Bản thân mình không phải là đã đến lúc buông xuống phòng bị nặng nề, toàn tâm toàn ý tin tưởng vào hắn hay sao???

Chương 21 - Thương thế tốt hơn hẳn

Ở trong sự che chở và đồng hành của Hoàng Dược Sư, lớp băng trong lòng Niệm Từ từ từ tan chảy, lúc đầu thì nét mặt nàng chỉ có một chút biểu cảm nhỏ, sau đó thì thỉnh thoảng đáp lại một chữ, từ từ sau đó trong mắt nàng cũng nở nụ cười, tất cả đều lưu lại ở trong lòng của Hoàng Dược Sư. Theo từng ngày trôi qua thì sự lệ thuộc cùng với tin tưởng của Niệm Từ đối với sư phụ ngày càng nhiều, động tác thân mật cũng càng lúc càng nhiều hơn. Tựa như hài nhi ở trong lòng người ta tìm kiếm cảm giác an toàn, nàng cũng không muốn rời xa tiếp xúc cùng Hoàng Dược Sư để buông lỏng bất an trong lòng. Một ngày sáng sớm Niệm Từ tỉnh dậy trong giấc ngủ say, cảm nhận ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi, tâm tình thoải mái, bản thân đã chiến thắng tâm ma, đi ra khỏi phòng giam do chính mình tạo ra. Nàng rửa mặt, thay đổi y phục xong đi ra khỏi phòng.

“Sư phụ sáng sớm vui vẻ!”. Nhìn thấy Hoàng Dược Sư, nàng chạy thật nhanh tới, lôi kéo cánh tay của hắn, cười khanh khách nói.

“Niệm Từ ngươi đã hoàn toàn khôi phục rồi!”. Nhìn đồ đệ tràn đầy sức sống, tự đáy lòng hắn trở nên cao hứng.

“Vâng! Niệm Từ cảm ơn sư phụ đã tử mĩ chiếu cố. Thật xin lỗi, khiến cho sư phụ có thêm phiền toái!”. Cánh tay nàng kéo tay hắn vẫn không có buông ra.

“Người bị bệnh đã lâu như vậy, võ công cũng bị kéo xuống nhiều, phải nắm chặt thời gian tập luyện lại có biết không?”

“Ta có thể học những thứ khác, không học võ công nữa có được không?”

“Tại sao?”. Biết lòng của đồ đệ vẫn còn chỗ thất chưa hoàn toàn mở ra nên Hoàng Dược Sư kiên nhẫn hỏi.

“Ngày đó cái chết của nghĩa huynh thật sự có đả kích tới ta, nhưng mà ở tại nơi đó tử thương vô số lại càng làm cho ta kinh hãi không dứt. Chẳng lẽ tập võ công chính vì để có thể có vũ khí giết người dễ dàng hơn thôi sao? Tại sao võ lâm nhân sĩ lại có thể coi tánh mạng con người nhẹ như lông hồng, nói giết là giết, nói chém là chém đây!? Ta không muốn phải thay đổi trở nên máu lạnh như vậy, nếu vậy thì không học võ công cũng không sao.”. Niệm Từ cúi đầu nói ra bản khoả của mình.

“Võ công là để rèn luyện ý chí và để cường kiện thân thể. Nhưng nhân tính con người càng ngày càng tham lam, võ công mới có thể biến thành vũ khí giết người lợi hại nhất của họ. Trên thiên hạ mọi chuyện đều có tốt có xấu, sử dụng thích đáng thì có thể tạo nên hạnh phúc ọi người, nhưng ngược lại thì có thể gây hại rất lớn. Cái này phải xem người vận dụng mọi thứ như thế nào. Cũng không phải là không có võ công thì những người xấu kia sẽ bỏ ác theo thiện. Hiện nay tình hình bất an, học võ công giỏi thì có thể bảo vệ bản thân tốt hơn. Mặc dù bây giờ ngươi là người của đảo Đào Hoa, sư phụ có thể chiếu cố ngươi, nhưng mà vì sư chỉ có thể tạm thời bảo vệ ngươi không thể bảo vệ ngươi cả đời. Ta già rồi, sau khi ta ra đi thì danh tiếng của đảo Đào Hoa sẽ khiến nhiều người ghét hận, huống chi người ở đêm trung thu đã lên án mạnh mẽ mọi người, đã đắc tội với cả hắc bạch hai phía rồi!”

“Thật xin lỗi nha, sư phụ! Niệm Từ đã khiến cho Niệm Từ thêm nhiều phiền toái!”. Trải qua sự nhắc nhở của sư phụ thì Niệm Từ mới nhớ tới mình đã làm gì.

“Không có chuyện gì cả. Đảo Đào Hoa khi nào lại sợ phiền toái, ta không đi tìm người khác phiền toái thì cũng đã là may mắn của bọn hắn rồi. Bất quá khi đó nghe người nói thật là hả giận, làm cho đám đồ đệ khốn kiếp của Vương Trùng Dương mặt mày xanh mét. Ha ha ha”. Hắn cười to nói.

Niệm Từ cũng bắt trước hắn hắc hắc cười hai tiếng, thầm nghĩ sự phẫn nộ đó của nàng khi bình thường chắc chắn sẽ không bao giờ dám nói ra, thật vất vả nhiệt huyết nói ra một lần, đem võ lâm nhân sĩ kể tội hết sạch. Toàn Chân Thất Tử sẽ không vì vậy mà bỏ qua cho Mai Siêu Phong, quay đầu đuổi giết ta đi? Vì bảo vệ tính mạng của mình, võ công thật đúng là không thể bỏ qua nha, việc cấp bách bây giờ là luyện thành tuyệt đỉnh khinh công, để khi cần có thể chạy trốn chết nha!!!

Trải qua một chút do dự, nàng lại oanh oanh liệt liệt lao vào tập trung học tập. Nàng đem khinh công đưa vào vị trí quan trọng nhất cần học, nàng cũng chủ động tìm kiếm trong Cửu Âm Chân Kinh để lựa chọn khinh công phù hợp với bản thân nhất. Sau đó, nàng còn học theo phương pháp của quân nhân hiện đại, cột ở hai chân hai khối nặng mấy kí lô, còn mang theo từ sáng tới tối, cho tới lúc ngủ mới lấy xuống. Trải qua tập huấn khắc nghiệt, khinh công của Niệm Từ nhanh chóng tăng cao, sau này khi nàng bị buộc phải rời đảo không còn mang mấy khối nặng đó nữa thì bản lĩnh chạy trốn của nàng đã không có được mấy người có thể đuổi theo kịp.

Hoàn toàn hồi phục lại như cũ thì nàng mới phát hiện đã sắp bước vào tháng chạp, mùa xuân sắp tới này có ý nghĩa rất quan trọng, có vô số lần đầu tiên quan trọng với nàng. Lần đầu tiên Niệm Từ mừng lễ năm mới ở Tổng Triều, lần đầu tiên ăn tết cùng sư phụ, lần đầu tiên ăn tết ở hải đảo, lần đầu tiên Hoàng Dược Sư không ăn tết cùng nữ nhi thấy rằng cái tết này có nhiều ý nghĩa như vậy, nên đảo Đào Hoa đặc biệt triệu tập hội nghị, lập ra kế hoạch cận kề để vui vẻ tận hưởng năm mới. Hoàng Dược Sư xưa nay chán ghét những chuyện của thế tục, lại thấy đồ đệ sau khi hồi phục ngoài trừ võ công lại có thể quan tâm đến những chuyện khác nên cũng không muốn so đo nữa, mặc kệ nàng trên đảo bừa bãi bố trí, gia tăng không khí cho lễ mừng năm mới.

Niệm Từ theo trong trí nhớ về những việc mẹ mình luôn làm vào mỗi cuối năm, phân phó ách bợc ra đảo mua đầy đủ các vật phẩm mừng năm mới. Ngày hai mươi ba, nàng dẫn ách bợc làm lễ cúng ông Táo, xong chuyện lại lôi kéo sư phụ đến trước mộ của sư nương thắp một nén nhang. Ngày hai mươi bốn, nàng nắn nỉ

sư phụ viết hàng loạt câu đối xuân, tự mình treo lên ở hai bên cánh cửa. Ngày hai mươi lăm nàng ở phòng bếp nghiên cứu nấu ăn, ngày hai mươi sáu nàng chỉ huy ách bọc luộc một nồi thịt để làm bánh nhân thịt, ngày hai mươi bảy thì phân phó ách bọc giết gà vịt làm cá, ngày hai mươi tám nàng hào hứng lôi kéo sư phụ cùng nhau làm bánh bao, ngày hai mươi chín nàng lên danh sách thực đơn cơm rượu cho ngày tất niên, sáng sớm ngày 30, nàng bắt đầu làm vằn thắn. Không biết người phương nam trong lễ mừng năm mới ăn cái gì, Niệm Từ lại cùng với Ách Bộc cùng nhau làm bánh trưng và bánh trôi. Hoàng Dược Sư không bị đồ đệ quấy rầy ở trong thư phòng tĩnh tọa luyện công để mặc cho Niệm Từ phát huy trí tưởng tượng của mình. Vốn chỉ là muốn viết cho xong câu đối xuân để nàng khỏi quấy rầy hấn nữa, kết quả là nàng chỉ nói một câu “Đây là lần đầu tiên ta ở một nơi giống như nhà của mình chuẩn bị mừng năm mới!”. Hấn đã bị nàng lừa gạt vào phòng bếp, vận dụng nội công cao thâm đặc biệt chế biến một nồi bánh bao. Vốn đang khinh thường hành vi của mình, nhưng nhìn thấy Niệm Từ nén lệ thưởng thức, nói hương vị giống như hương vị bánh bao của mẹ nàng làm thì hấn lại cảm thấy rất đáng.

Cơm tối tất niên rực rỡ đủ loại được mang lên bàn, do Niệm Từ mãnh liệt yêu cầu nên thầy trò hai người đều thay quần áo mới, chuẩn bị lễ mừng năm mới đón giao thừa. Nàng còn cố ý phân phó làm một bàn thức ăn giống như vậy để khoe các ách bọc đã cần thận hầu hạ sư phụ bao năm qua.

“Sư phụ, Niệm Từ kính sư phụ một chén, tạ ơn sư phụ đã thu ta làm đồ đệ, cho Niệm Từ một mái nhà ấm áp mà Niệm Từ xưa giờ chưa từng có được!!!”

“Tửu lượng của ngươi không tốt, không nên uống nhiều. Đêm nay sẽ rất dài đây!”. Uống cạn chén thứ nhất, Hoàng Dược Sư nói.

“Ta biết sư phụ đau lòng ta. Sư phụ mau ném thử món ăn do ta tự tay làm, có tốt hơn Dung nhi nấu không?”. Nàng vội vàng gấp thức ăn cho hấn.

“Canh lửa cùng với phối hợp nguyên liệu rất tốt. Nhưng muốn cùng Dung Nhi so sánh, thì Dung Nhi nấu nướng thiên phú thắng ngươi một bậc rồi!”. Hấn từ từ thưởng thức rồi nói.

“Thì ra là ở trong lòng sư phụ thì nữ nhi của mình cái gì cũng là tốt nhất!”. Nàng hơi dối nói.

“Trong khoảng thời gian này ta khen ngươi cũng đủ nhiều rồi. Khen nữa thì cái đuôi của ngươi sẽ chỉ thẳng lên trời ất thôi!”

Ăn xong cơm tất niên, hai người đi ra cửa phòng nhưng lại thấy ở trước mắt một mảng đèn dầu sáng rực rỡ. Dọc theo con đường hai người thường đi đến bờ biển, trên nhánh cây hai bên đường được treo rất nhiều đèn lồng cùng những dây lụa đủ màu sắc, những dây lụa này được treo những cái chuông nhỏ đón gió phát ra thanh âm rất vui tai. Bước chậm chậm đi tới bãi đá ngầm quen thuộc, Niệm Từ vẫn như cũ tựa vào bên cạnh sư phụ, yên lặng lắng nghe tiếng tiêu vang lên.

“Sư phụ người trước đây đã đáp ứng giúp ta đặc chế cổ cầm, dạy ta thành một Hoa Đào Cầm Ma”. Nhìn cảnh này Niệm Từ bỗng nhiên vô cùng muốn phụ họa cho tiếng tiêu của sư phụ.

“Chuyện này thì không phải ngươi nên tự trách mình hay sao? Ta vốn là tính toán qua Trung Thu sẽ cùng ngươi đi tìm gỗ tốt để làm thân đàn thì lại bị ngươi làm rối loạn toàn bộ kế hoạch rồi!”. Hấn để tiêu ngọc xuống rồi nói.

“Thật xin lỗi nha, người hình như đã thu nhận một đồ đệ chỉ biết chọc vào phiền toái rồi!”

“Còn phải chờ ngươi nói sao, ta đã sớm nhận ra rồi. Chờ đến khi Hoa Sơn Luận Kiếm tới thì chúng ta lại rời đảo đi tìm gỗ tốt làm đàn được không?”

“Tốt lắm! Đúng rồi sư phụ, người có thể làm đàn của ta không giống như đàn của người khác hay không?”

“Khác nhau như thế nào?”

“Ta không phải muốn được gọi là Hoa đào Cầm Ma hay sao? Đàn dĩ nhiên là phải đối xứng với danh hiệu rồi. Ta muốn đàn toàn thân màu trắng, dây đàn làm bằng Thiên Sơn Tuyết Ti cũng màu trắng, toàn thân đàn vẽ những cánh hoa đào màu hồng như ẩn như hiện trên nhánh cây. Ta ngồi ở dưới cây đào đánh đàn, cánh hoa theo gió tung bay bên cạnh ta. A Rất là lãng mạn nha!!!”. Niệm Từ đặt hai tay lên ngực, nhắm mắt lại tưởng tượng.

“Hừ! tình tiết điển hình của tiểu nữ tử!”. Hoàng Dược Sư khinh thường nói.

“Người ta chính là một cô gái nha! Có biện pháp gì đâu!”. Niệm Từ mở mắt ra phản bác.

Hắn không thèm trả lời nàng nữa mà tiếp tục thổi tiêu. Đoán chừng thời gian không sai biệt lắm, Niệm Từ đứng dậy kéo rương gỗ ở một bên ra, lấy pháo đã sớm chuẩn bị xong, dùng ngọn đèn đốt dây dẫn, theo tiếng “Đùng” thì pháo hoa rực rỡ được bắn vào trong bầu trời đêm. Một bông hoa năm màu chiếu rọi trên nền đen của bầu trời, Niệm Từ vui vẻ mỉm cười, nói với Hoàng Dược Sư:

“Sư phụ, đệ tử chúc người tân xuân vui vẻ! Vạn sự như ý! Phát tài phát lộc! Xin người lấy bao lì xì ra đi!!!”

13. Chương 22-23

Chương 22 - Đơn đao đi gặp

Hai người bọn họ ngày càng ăn ý hài hòa, thời gian vui vẻ nói cười luyện công cũng qua đi rất nhanh. Rất nhanh đã đến đầu mùa xuân, cách thời gian diễn ra Hoa Sơn Luận Kiếm càng gần.

“Niệm Từ, ta tính toán mấy ngày nữa sẽ cùng người rời khỏi đảo. mặc dù còn một thời gian nữa mới tới Hoa Sơn Luận Kiếm nhưng chúng ta đi sớm tới Quy Vân Sơn Trang xem thử một chút, gặp nữ nhi của Vũ sư huynh của người một chút. Chờ lúc trở về đảo cũng có thể mang nàng ta về đây bầu bạn với người. Còn nữa, sau cuộc chiến ngày Trung Thu thì Dung Nhi cũng không có tin tức gì. Mặc dù Tĩnh nhi đã sớm đi tìm nhưng cho đến hôm nay cũng không có tin tức. Ta thật sự lo lắng, Hoa Sơn Luận Kiếm cũng sắp tới, bọn họ có thể sẽ đi trước, ta cũng muốn đi trước xem thử tông tích nha đầu kia!”. Hoàng Dược Sư nói.

“Quách Tĩnh dựa vào đại điều và tiểu hồng mã nhất định sẽ có thể tìm được Dung nhi sư muội. Hai người bọn họ một thông minh lanh lợi, một võ công không tầm thường, không có gì để sư phụ phải lo lắng đâu! Bất quá thứ cho Niệm Từ vô lễ, lần này Niệm Từ không muốn cùng sư phụ rời đảo. Mặc dù ta đã khỏi bệnh, nhưng ta cũng giống như sư phụ vậy đối với võ lâm nhân sĩ ta không có chút cảm tình nào. Nếu như đi Hoa Sơn, không thể không cùng những nguy quân tử đó xã giao, ta mặc kệ bọn họ.”. Đối với những việc trên võ lâm này nàng đã biết trước kết quả nên lúc này nàng thực sự không có chút hứng thú nào. Hơn nữa mình đã đắc tội cả hắc bạch hai bên, mặc dù có Hoàng Dược Sư làm chỗ dựa, nhưng một khi hắn bắt đầu so tài võ công chắc chắn là không thể chiếu cố mình được. Nếu như có tiểu nhân bước ra gây rắc rối, ví dụ những nhân vật thứ hai thứ ba trong võ lâm như Hầu Thông Hải đi thì đại khái nàng cũng không đánh lại, chớ nói gì đến Âu Dương Phong điên điên khùng khùng. Suy nghĩ cả nửa ngày thì vì an toàn của chính mình nàng nên ở lại trên đảo là tốt nhất!

“Không muốn đi tìm đàn sao? Người còn lo lắng sẽ có người tìm người trả đũa?”. Hắn hiểu ngay được ý nghĩ của nàng.

“Đàn dĩ nhiên là muốn rồi, bất quá bây giờ không cần vội. Cứ từ tốn chờ sư phụ an bày xong thỏa đáng mọi chuyện ở Hoa Sơn Luận Kiếm đi đã, Niệm Từ sẽ cùng người đi du ngoạn khắp giang hồ, lúc đó thì tìm gỗ làm đàn có được không?”. Nàng quyết không muốn hắn lo lắng. Hoàng Dược Sư cũng không nói gì thêm, sau khi sửa soạn một ít hành lý, thì hắn một mình lên thuyền rời đi.

Sau khi Hoàng Dược Sư đi thì Niệm Từ lại tiếp tục cuộc sống quen thuộc của mình ở trên đảo, không hề vì không có sư phụ giám sát mà trở nên lười biếng. Cuộc sống sau khi hắn đi thì giống như mọi thứ đều chậm lại, Niệm Từ ăn cơm một mình, luyện công một mình, đi dạo một mình, một mình đọc sách luyện chữ, một mình tâm sự nói chuyện. Dần dần nàng phát hiện ra số lần nàng nhớ tới sư phụ lại càng nhiều, nhiều hơn cả số lần nàng nhớ tới cha mẹ người nhà của mình. Cũng ngày càng thích sống ở thư phòng và bờ biển bởi vì đây là nơi hai thầy trò họ lui tới thường xuyên nhất. Hoàng Dược Sư rời đi không tới mười ngày thì nàng sống một ngày mà cảm giác như đã trải qua một năm rồi.

Không phải là lâu ngày sinh tình, mình đã yêu cô nhân ngàn năm trước rồi sao? Cái ý nghĩ này đột nhiên xuất hiện trong đầu nàng, khiến cho nàng một phen sợ hết hồn. Tĩnh táo lại ngồi trong thư phòng, nàng

viết ra rõ ràng từng chữ lý do nàng nên thương hay không thương hắn. Thương hắn tình yêu trung trinh duy nhất, tình cảm chân thành thâm tình, thương hắn chán ghét ý kiến thế tục, không theo dòng chảy cuộc đời, không ái mộ hư vinh, không mua danh chuộc tiếng, thương hắn là một nam nhân tốt hiếm có, ra phòng khách vào nhà bếp được, thương hắn có mị lực mười phần, tiêu sái không kiềm chế được, kiêu ngạo với cả thiên hạ, thương hắn tài hoa hơn người, học rộng tài cao, biết nhiều lĩnh vực, thương hắn diện mạo thanh tú, phong thái uyển chuyển, ánh mắt tinh anh, phong cách tao nhã, thương hắn đầu óc khôn khéo buôn bán, biết kinh doanh làm đảo Đào Hoa ngày càng lớn mạnh, thương hắn bao che cho con, vì bảo vệ nữ nhi cùng với đồ đệ không tiếc đối địch với cả thiên hạ, thương hắn không hề thành kiến trọng nam khinh nữ, đối với nữ nhi thì coi như trân bảo, là một đại nam nhân thành thực khó tìm. Còn lý do không nên thương hắn cũng chính là lý do đầu tiên thương hắn, đó là hắn đối với tình yêu thì trung trinh một lòng, tình cảm chân thành chỉ dành ột người!!! Mà đây chính là lý do trí mạng nhất!!!

Có thể hắn là nhân vật mình thích nhất ở trong xạ điêu, đọc trong sách đã nhiều bây giờ được chân chính nhìn thấy nên vừa thấy đã yêu chỉ do mình không hề phát giác mà thôi. Cũng có thể là mình ở trên đảo thời gian dài, nước chảy đá mòn lâu ngày sinh tình, cũng có thể là trong lúc tình cảm mình yếu ớt nhất hắn đã dùng cả tấm lòng che chở khiến mình buông xuống phòng bị nặng nề trong lòng đồng thời cũng đem trái tim đặt trên người của hắn. Cũng chính vì có hắn ở bên cạnh bầu bạn nên mình mới không có vì nhớ nhung người nhà mà cô đơn buồn khổ.

Nghĩ đến đây nàng buông bút lông ở trong tay ra, không khỏi cười khổ. Ngay cả khi nàng có cả ngàn lý do để yêu hắn thì sao đây? Một lý do duy nhất ngăn cản nàng là đã đủ rồi! Nàng biết rõ hắn đối với thê tử đã mất yêu thương say đắm, đang khi nàng bị bệnh thì câu chuyện hắn kể cho nàng nghe nhiều nhất chính là chuyện xưa của hắn và thê tử. Nàng như đưa đám nằm gục ở trên bàn, lấy tay nặng nề nện lên mặt bàn:

“Hoàng lão tà nha, Hoàng lão tà! Người tại sao lại đùa bỡn ta tàn nhẫn như vậy? Tại sao lại đem vẻ ôn nhu yếu ớt nhất của người lộ ra trước mặt ta? Để cho ta không có cách nào không thương tiếc đau lòng người, bất tri bất giác yêu người? Nhưng ta yêu người, người một chút cũng không có quan tâm nha! Mục Niệm Từ đáng thương ta phải làm như thế nào đây?”. Nàng rên rỉ.

Mình chẳng lẽ mang số làm vợ kế sao? Người yêu cũ của nàng cũng đã có con, nàng cũng phải tranh giành với vợ cũ của người ta, nhưng lúc đó mọi chuyện nàng đều nắm ở trong tay. Nếu khi đó nàng biểu hiện đáng thương một chút thì có thể thắng được nắm giữ hắn bên mình. Nhưng lúc ấy nàng ra vẻ hy sinh vĩ đại, thành toàn cho người khác, bây giờ nàng suy nghĩ một chút thì thấy hình như lúc ấy trong tiềm thức của nàng cũng mong hôn lễ với hắn sẽ dừng lại. Mà tình hình hiện nay lại không giống như lúc trước, nàng bây giờ ở trong thế bị động, mà đáng thương hơn nữa là hắn cũng không có yêu nàng, chỉ là do nàng ngây ngốc yêu hắn trước. Lần trước chẳng qua là tranh giành với vợ trước, có thể nói hai người cùng cạnh tranh công bằng nha, còn lần này thì thê tử hắn đã mất thì nàng tranh thế nào đây? Ở trong ký ức người còn sống thì người yêu đã chết vĩnh viễn luôn hoàn mỹ vô khuyết, mình chưa cần tranh thì đã thua ngay vạch xuất phát rồi!!!

Không thể yêu! Kiên quyết không thể yêu hắn!!! Niệm Từ yên lặng quyết định, nhưng một khi tâm đã rơi vào trên người hắn, có thể thu trở lại được sao???

Sau khi nàng hiểu được tâm tư của mình thì nàng lại càng nhớ nhung Hoàng Dược Sư, hy vọng có thể mau chóng nhìn thấy hắn, nhưng mặt khác nàng lại mong hắn đừng về quá nhanh bởi vì bản thân nàng vẫn chưa chuẩn bị được tâm lý đối mặt với hắn. Khó khăn vượt qua nhưng nhớ đau khổ, nàng chia tay hắn đã được gần ba tháng rồi. Tính toán ngày tháng thì Hoa Sơn Luận Kiếm cũng đã kết thúc, thắng thua đã định, hắn có thể là đang trên đường trở về nhà. Nàng sau khi điều chỉnh tâm tình thật tốt, ngồi xuống xếp bằng, tiến vào trạng thái tu luyện nội công. Cũng không biết đã qua bao lâu, nội lực đang luân chuyển trong người nhẹ nhàng trở về đan điền, nàng y theo khẩu quyết thu công lại, mở mắt ra chỉ thấy cả người thoải mái dị thường, nhẹ nhõm tuyệt vời, suy nghĩ đến những phiền não của mình gần đây nàng liền tỉnh táo quyết định: mình sẽ không cố gắng ngừng yêu Hoàng Dược Sư nữa, nhưng nếu hắn không hề động tâm với mình thì mình sẽ không bao giờ thổ lộ cho hắn biết. Sẽ giống như hiện nay vậy, cùng nhau vui vẻ sống qua kiếp sống này, đó cũng là một loại hạnh phúc khó tìm. Ở thời hiện đại không phải cũng có người không thích kết hôn sao, như vậy so với mình bây giờ cũng có khác biệt gì đâu, bất quá là ít đi một tờ hôn thú làm đảm bảo mà thôi!!!

Sau khi điều chỉnh thật tốt tâm tình, Niệm Từ tích cực chuẩn bị đồ đạc để nghênh đón Hoàng Dược Sư trở về. Nhưng mà hoa ở trong thư phòng đã héo, thịt phân phó ách bộc mua đã hư, trái cây đã nát đi mà hắc vẫn chưa về. Lòng của Niệm Từ lại thấp thỏm, chẳng lẽ hắc vô tình phát hiện ra một nữ nhân rất giống A Hành nên đã đuổi theo người ta rồi? Chẳng lẽ Âu Dương Phong đã điên khùng tận cùng, không có đối thủ nào đánh lại hắc? Chẳng lẽ đã xảy ra tai nạn xe cộ, trong tâm tình lo lắng của nàng, năm sáu ngày nữa đã trôi qua.

Sau bữa ăn tối nàng nằm chán ngồi trên xích đu đặt ở trước cửa phòng hóng gió, nghe nói đây là quà sinh nhật Hoàng Dung năm tuổi hắc đã đích thân làm. Trong lúc vô tình, nàng nhớ tới hôm nay cũng chính là sinh nhật của mình!!! Mình là con gái cưng, từ nhỏ đã được sủng ái cưng chiều. Sinh nhật nàng luôn luôn có cha mẹ cùng anh hai trải qua, sau khi nàng tốt nghiệp đại học lên Bắc Kinh làm việc cũng vậy, nếu ngày đó mình không xin nghỉ về nhà thì cha mẹ cũng sẽ lên Bắc Kinh để chúc mừng sinh nhật vui vẻ. Ngay cả bạn trai cũ cũng chỉ mừng sinh nhật dương lịch của nàng mà thôi, còn sinh nhật âm lịch của nàng luôn luôn dành cho người nhà. Không nghĩ tới bây giờ mình tới Tống Triều này lại chỉ có một mình trải qua ngày này, ngay cả Hoàng Dược Sư thân cận nhất cũng không có ở bên cạnh mình lúc này.

Sinh nhật của người khiến cho ta nhớ tới

Một bằng hữu trước đây thật lâu

Đó là một mùa đông giá rét

Hắc lưu lạc ở đầu đường

Ta cho là hắc muốn cầu xin cái gì

Thế nhưng hắc lại luôn lắc đầu một cái

Hắc bảo hôm nay là sinh nhật của hắc

Lại không có người chúc hắc sinh nhật vui vẻ

Sinh nhật vui vẻ chúc người sinh nhật vui vẻ

Nắm tay của ta

Cùng ta cùng nhau hát khúc ca sinh nhật vui vẻ

Sinh nhật vui vẻ chúc người sinh nhật vui vẻ

Còn sống một cuộc sống ngày ngày vui vẻ

Đừng để ý sinh nhật qua đi như thế nào

Người bạn này đã sớm không biết tung tích

Trước mắt ta có một chút mất mát

Thế giới này có vài người hai bàn tay trắng

Có vài người lại lấy được quá nhiều

Cho nên bằng hữu thân ái nhất của ta

Mong người quý trọng những gì người có

Mặc dù là một bài hát mừng sinh nhật mới

Nguyện vĩnh viễn làm người bạn luôn ở bên người.

Khẽ cúi đầu, nàng lắc lư trên xích đu, khẽ ngâm lên một khúc ca mà nàng cảm thấy vô cùng phù hợp với ngày hôm nay!!!

“Đã trễ thế này, sao người còn chưa đi ngủ? đang ngồi suy nghĩ chuyện gì?”. Đột nhiên bên tai nàng vang lên thanh âm quen thuộc, chợt ngẩng đầu lên thì thấy người mình luôn nhớ thương đang đứng ở trước mặt, phòng tuyến nàng vừa mới lập nên không lâu tất cả đều sụp đổ xuống. Nàng đứng lên nhào vào trong lòng

ngực hần, hai tay ôm thật chặt hông của hần, vùi đầu vào ngực của hần. Nước mắt nín nhịn đã lâu lập tức tràn ra, nức nở nghẹn ngào nói:

“Tại sao bây giờ người mới trở về??? Ta chờ người lâu quá, người không thèm trở lại. Hôm nay là sinh nhật của ta, cũng không có ai ở bên ta, ta nghĩ tới cha, tới mẹ, tới ca ca của ta. Ta muốn về nhà!!! Ô ô ô ”

Hoàng Dược Sư vội vàng ôm nàng, vỗ nhẹ phía sau lưng của nàng.

“Ta đi tìm gỗ để làm đàn cho ngươi nha! Ngươi xem ta đã tìm được nha, không lâu sau ngươi sẽ có đàn của mình, làm Hoa đào cầm ma nha!”. Hần chỉ nhìn thấy Niệm Từ khóc ba lần: lần thứ nhất vì đau lòng ỉn mà khóc, lần thứ hai là khi nghĩa huynh nàng mất, còn lần thứ ba là hôm nay nàng khóc do cô đơn một mình. Một lần rồi một lần nàng khóc đều khiến cho hần đau lòng, hận không thể đem nước mắt nàng giống như trân bảo để cất giấu đi!!!

“Ta không muốn đàn, cũng không muốn làm Hoa đào cầm ma cái gì hết. Ta chỉ muốn người, hôm nay là sinh nhật ta, hãy cho ta làm nữ nhân của người có được không?”. Niệm Từ nâng lên đôi mắt đầm lệ, nói ra tình cảm trong lòng mình.

Hoàng Dược Sư cúi đầu nhìn dung nhan yêu kiều đầm đầy nước mắt, trong đôi mắt long lanh ẩn chứa thâm tình. “Ông”. Một cái, đầu óc của hần nổ tung không còn suy nghĩ được gì nữa!!! Hần ôm lấy nàng, thi triển khinh công bay vào trong phòng!!!

Chương 23 - Cả đêm nhu tình

Hoàng Dược Sư ôm Niệm Từ phi thân tiến vào phòng của nàng, đem nàng đặt ở trên giường, mãnh liệt hôn lên đôi môi nàng. Hai người lâm vào trong kích tình mê loạn. Một hồi lâu sau Niệm Từ mới thanh tỉnh lại, phát hiện y phục của mình đang từ từ giảm bớt, bờ môi của hần đã hôn lên khắp da thịt của mình.

“Cái yếm bây giờ sao lại kỳ quái như vậy? Tiết kiệm vải sao?”. Đôi tay Hoàng Dược Sư vuốt ve bầu vú cao ngất của nàng, thanh âm của hần cũng bị dục tình làm cho thay đổi, hấp dẫn dị thường.

Niệm Từ đưa hai tay lên trước ngực, nhẹ nhàng kéo ra, chiếc nơ bướm cài nịt ngực lại được mở ra, đôi ngọc phong mê người lập tức hiện ra trước mắt hần. Hoàng Dược Sư nhìn cảnh đẹp trước mắt, mê mẩn cúi đầu xuống, say mê hôn mút. Vừa hôn hần vừa vuốt ve đôi ngọc phong trắng nõn, rồi lại nhẹ nhàng tiến lên khe cắn vành tai yêu kiều của nàng. Hơi thở thành thực của phái nam cùng với mùi thơm ngát trên người Niệm Từ do uống thuốc lâu ngày hòa quyện vào nhau, sinh ra một mùi hương lãng mạn mê người, giữa nam và nữ chỉ còn tồn tại đam mê hấp dẫn, bộc phát ra không giữ lại chút gì.

“Ta cũng muốn nhìn xem người, để cho ta có thể nhìn xem người!”. Ở trong mê tình, Niệm Từ lẩm bẩm nói. Bên trong phòng không có chút ánh đèn, chỉ có ánh trắng sáng tỏ chiếu rọi xuyên qua cửa sổ đến bên giường.

Hần từ từ đứng dậy, cởi quần áo của mình, lộ ra lồng ngực cường tráng. Bởi vì hần quanh năm luyện võ, nên trên người không có chút thịt dư nào, thân thể cao lớn bình thường mặc y phục cũng không có gì đặc biệt, nhưng lúc này nàng mới phát hiện hần cơ bắp không ít, lại không hề khoa trương như những lực sĩ của thời hiện đại. Niệm Từ si mê nhìn cơ bụng sáu múi, còn hần không hề dừng tay đem quần áo toàn thân cởi xuống, khi hần bắt đầu cởi tới quần, nàng chợt cảm thấy xấu hổ, mặt đỏ bừng lên, giấu mặt vào trong hai tay mình.

Hoàng Dược Sư nhìn thấy bộ dạng khả ái của nàng, không khỏi thấp giọng bật cười, Niệm Từ nghe được thì mềm tới tận xương tủy, thật muốn cứ say mê chìm trong tiếng cười của hần mãi không cần tỉnh lại. Chỉ trong giây lát hần đã thoát bỏ hết y phục trên người, tiến đến ép sát vào trên người Niệm Từ, đã từ lâu hần không đụng đến thân thể của phái nữ, nên hần trở nên giống như một đứa trẻ tò mò thám hiểm tìm kiếm cái mới lạ. Đôi tay cùng với đôi môi hần di động trên người nàng khiến cho nàng rung động từng trận, liên tục thở gấp, phát ra tiếng rên rỉ yêu kiều mê người.

Sau khi tỉ mỉ thám hiểm cơ thể nàng, Hoàng Dược Sư chậm rãi đem nam căn của mình từ từ hướng đến chôn đào nguyên mê người. Bởi vì đã bị hần kích thích mãnh liệt, nên Niệm Từ cũng không có cảm thấy đau đớn gì nhiều từ từ dung nhập hần vào cơ thể mình. Sau khi để ý phản ứng của cơ thể nàng, thấy nàng

không còn khó chịu, hẳn không còn kiềm giữ gì nữa, phóng túng cuồng dã ra vào trong nòng, hai người say mê chìm vào trong bể tình.

Không biết có phải là do võ công cao thâm hay không, hay là do hắn đã thanh tâm quả dục mười lăm năm nay đột nhiên được giải thoát, Hoàng Dược Sư ở trên giường tựa như tính cách cùng võ công của hắn vậy, cuồng phóng không thể kiềm chế được, khiến cho Niệm Từ run rẩy liên tục thở gấp, trong cao trào phát ra tiếng rên rỉ mê người, khiến cho người ta phải lâm vào mê loạn.

Cũng không biết đã vận động bao lâu, hai tay Niệm Từ ôm thật chặt tấm lưng gầy nhưng mạnh mẽ của hắn, bị động nghênh hợp sự tiến công của hắn, thời gian cơ hồ như đã ngừng lại, Hoàng Dược Sư bỗng đột nhiên gia tăng tốc độ, lên đến cao trào rên rỉ nói:

“A Hành, ta tới đây!”

Chỉ năm chữ ngắn ngủi nhưng giống như một chậu nước lạnh tưới vào trong trái tim Niệm Từ, sắp đạt đến cao trào nòng lập tức bị đánh vào trong băng giá. Thân thể nòng không khỏi lạnh run một cái, từ trong mê tình tỉnh táo lại, động tác cũng chậm lại. Nhưng Hoàng Dược Sư cũng không có phát hiện ra, hắn vẫn còn đang trầm mê trong dục tình say đắm.

Niệm Từ nhìn hắn nằm ở trên người mình đang thở hổn hển nghỉ ngơi, đột nhiên cảm thấy sợ hãi, trong khoảng thời gian ngắn nòng không biết phải làm thế nào cho đúng. Nhưng Hoàng Dược Sư không cho nòng quá nhiều thời gian suy nghĩ, cuộc sống như hòa thượng đau khổ hết mười lăm năm đột nhiên bị phá vỡ, hắn không khỏi bốc đồng phóng túng, rất nhanh hắn lại khôi phục thể lực, tiếp tục dẫn dụ Niệm Từ vào trong nhịp điệu hoan lạc muôn thuở của con người.

Bất tri bất giác đột nhiên Niệm Từ giật mình tỉnh dậy, chỉ thấy Hoàng Dược Sư đang nằm ở bên cạnh mình, trong cơn ngủ mê ôm lấy mình thật chặt. Đôi mắt đóng chặt, môi mỏng mím lại, vẻ mặt thành thực luôn lạnh lùng lúc này lại mang theo vài phần ngây thơ. Nhìn người mình yêu sâu đậm, nòng không khỏi nhớ tới đoạn văn nòng đọc được khi trước: Tam bảo cát tường của một nam nhân thành thực đó là: hàm râu, nếp nhăn, và làn da ngăm đen. Khi tất cả thanh xuân đều đã biến mất, ba dạng này sẽ có thể giữ được mệnh lực của nam nhân, thậm chí là còn tăng thêm giá trị của nam nhân nữa. Mà tam bảo này đều hiển hiện ở trên nét mặt của Hoàng Dược Sư, càng gia tăng lý do nòng yêu hắn.

Nàng ôm tâm tình phức tạp lo lắng chờ đợi Hoàng Dược Sư tỉnh lại. Đầu tiên là do chính nòng xúc động nên đã tổ tình, sau đó hẳn ôm nòng đặt ở trên giường, biểu tình của hắn khiến cho nòng vừa mừng vừa sợ, nòng vẫn cho rằng do hắn đối với nòng cũng có động tâm, nên đã không kìm hãm được yêu nòng. Nhưng năm chữ kia của hắn thốt ra đã hoàn toàn đánh thức nòng, thì ra là hắn thủy chung vẫn luôn yêu sư nương, chỉ do thừa do ánh trăng đêm qua quá mê hoặc, khiến cho hắn không thể kìm chế được dục vọng của mình, lại do lời tổ tình của nòng nên hắn mới phạm lỗi này. Nòng không quan tâm đến việc hắn phạm lỗi này, thậm chí nòng yêu cái sai lầm này của hắn, nhưng còn hắn thì sao? Hẳn sẽ thần nhiên tiếp nhận tình yêu của nòng hay sẽ đau lòng tự trách bản thân đã phản bội vong thê? Niệm Từ không dám nghĩ tiếp, nòng chỉ dám hy vọng, sai lầm này đã không thể vãn hồi lại, hiện tại có hối hận cũng như vậy mà thôi. Nàng giờ tựa như con cá nằm trên thớt, bị động mặc cho Hoàng Dược Sư xử trí!!!

14. Chương 24-25

Chương 24 - Gió táp mưa rào

Niệm Từ cử động cũng không dám cử động, tỉnh lặng nằm yên ở đó chờ đợi thời khắc quyết định kia. Sắc trời đã sáng rõ, từ bên ngoài cửa sổ truyền vào tiếng diều nhi kêu to. Người bên cạnh nòng khẽ động dậy một chút, thu hồi lại cánh tay của mình, phát ra một tiếng rên rỉ nhỏ. Nằm yên trong một thời gian dài nên chắc người hắn đã tê rần, Niệm Từ sẵn sàng nhẹ nhàng xoa bóp cho hắn. Thân thể Hoàng Dược Sư đột nhiên chấn động mạnh, trợn to cặp mắt nghiêng đầu nhìn về phía Niệm Từ, thật lâu thật lâu sau không lộ ra vẻ gì.

“Tại sao lại như vậy? Tại sao? Tại sao chuyện này lại xảy ra?”. Núi lửa rất cực cũng bộc phát, đột nhiên Niệm Từ phát hiện những thấp thỏm bất an của mình đã lắng xuống, tình hình xấu nhất đã xảy ra rồi, không phải sao?

“Sau khi người ra đi ta mới phát hiện ra bản thân mình đã sớm yêu người, ta vốn lo lắng người không thể tiếp nhận ta cho nên ta không có ý định tỏ bày tình cảm này với người. Nhưng ta cứ chờ đợi mãi không thấy người về, ta vừa vội vừa sợ, lại đến sinh nhật ta, đây là lần đầu tiên ta phải một mình trải qua sinh nhật nên ta cảm thấy rất đau lòng. Trong lúc đó thì người trở lại, ta nhất thời xung động nên mới bày tỏ với người!!!”. Trái ngược với Hoàng Dược Sư vừa nóng vừa giận hốt hoảng mặc y phục, Niệm Từ dùng chăn che lấy trước ngực của mình rồi ngồi dậy, bình tĩnh giải thích.

“Chẳng lẽ người không biết ta là sư phụ của người sao? Chẳng lẽ người không biết ta chỉ yêu một mình A Hành thôi sao? Người tại sao lại yêu ta, tại sao lại không sớm tiêu hủy cái ý niệm đó?”. Phong cách gào thét đặc trưng của Mã Cảnh Đào trong phim lại xuất hiện ở trên con người ưu nhã như Hoàng Dược Sư.

“Ta biết! Ta cũng biết!!! Nếu như ta có thể dừng lại tình yêu đối với người, ta đã sớm làm rồi! Sau khi người đi ta cũng sẽ không tự hành hạ mình như vậy! Nếu tình yêu có thể dễ dàng thay đổi, thì làm sao có thể gọi là tình yêu chân chính đây? Điều là tại người!!! Tại sao người lại đối xử tốt với ta như vậy? Chưa từng có ai thật lòng đối xử tốt với ta như vậy, chỉ có người mà thôi! Sớm biết sự việc sẽ xảy ra như vậy, ban đầu khi ở miếu Thổ Địa ta nên tự sinh tự diệt đi, như vậy sẽ không có phiền não hôm nay!”. Bị hấn lấy nhiễm, áp lực nhiều ngày qua của Niệm Từ cũng bộc phát, không ngừng than thở khóc lóc, nàng không còn kiên cường gì nữa nói ra tất cả.

“Dù nói thế nào thì chúng ta làm như vậy là không đúng! Ta đã từng thề, sẽ vì A Hành mà cả đời này sẽ không thành thân lấy vợ nữa. Hơn nữa ta là sư phụ của người, đây là loạn luân! Loạn luân!!! Làm sao người có thể không có liêm sỉ như vậy!”. Nói xong, Hoàng Dược Sư đem đồ ở trên bàn hất hết xuống đất, một chưởng đánh bể cái bàn làm đôi rồi tông cửa xông ra ngoài.

Niệm Từ nghe thấy những lời đó không khỏi rung mình một cái, vạn vạn nàng không nghĩ tới tình cảm của mình lại khiến cho hấn không thể chịu đựng được như vậy! Nàng ngơ ngác ngồi ở trên giường, yên lặng chảy nước mắt. Nàng luôn luôn lạc quan sáng sủa nhưng lúc này biểu hiện của nàng giống như vai nữ chính trong phim bi kịch của Quỳnh Dao vậy.

Nàng lại nghe thấy Bích Hải Triều Thanh Khúc quen thuộc vang lên, chẳng qua là mất đi một chút thông dong thường ngày lại thêm mấy phần mất ổn định! Ngẩng người ngồi đó mãi cho tới hoàng hôn, Niệm Từ mới tỉnh dậy, cố gắng vực dậy tinh thần mặc quần áo đi ra ngoài, theo tiếng tiêu tìm kiếm, nhìn thấy Hoàng Dược Sư ngồi ở trước mộ thê tử, vẫn còn ở trong bộ dạng không ngay ngắn của buổi sáng. Lặng lẽ bước đi, nàng biết hấn cần một khoảng thời gian để tĩnh táo lại, nàng nhẹ bước đi vào trong phòng bếp an bài làm cơm canh, cũng đã một ngày không có ăn gì rồi.

Dặn dò ách bộc làm xong sẽ đưa qua cho sư phụ, nàng quay trở lại gian phòng của mình, yên lặng dọn dẹp những thứ Hoàng Dược Sư đã đập phá, trong đầu nàng không thể suy nghĩ được gì, nàng không biết kế tiếp nên làm như thế nào cho phải. Ách bộc báo cáo lại thức ăn đưa ra cho đảo chủ bị hấn một chưởng đánh nát, ngay cả người đưa cơm cũng bị thương. Niệm Từ vội vàng chạy tới phòng được kiểm hai viên Cửu Hoa Ngọc Lộ Hoàn đưa cho ách bộc mang đi, cũng dặn dò họ đảo chủ tâm tình không tốt, khi làm việc nên cẩn thận. cho đến khi trời đã hoàn toàn sụp tối, tiếng tiêu cũng không có dừng lại, Niệm Từ không khỏi đau lòng, đi tới trước mộ của sư nương.

“Sư phụ, người đã một ngày rồi chưa ăn cái gì, người nghỉ ngơi một chút đi có được không?”. Nàng thận trọng nói.

“Ta đến nói chuyện với thê tử của ta, người không có chuyện gì thì đi về đi!”. Sau một lúc, Hoàng Dược Sư dừng lại tiếng tiêu, dùng ngữ điệu lãnh đạm nàng chưa bao giờ nghe thấy lên tiếng nói.

Niệm Từ cố gắng chịu đựng sự lãnh đạm của hấn, yên lặng rời đi, tiếng tiêu lại một lần nữa vang lên. Hai người một ngồi trước mộ, một ngồi trong phòng vượt qua một đêm. Ngày thứ hai đến Hoàng Dược Sư vẫn thủy chung ngồi ở trước mộ thê tử không có rời đi, cũng không ăn uống một thứ gì cả, chẳng qua là hấn không còn thổi tiêu nữa. Niệm Từ cũng chỉ biết yên lặng ở đó, chịu đựng đau khổ.

Đến hoàng hôn ngày thứ hai, Hoàng Dược Sư vẫn không có dấu hiệu rời đi, Niệm Từ không nhin được lo lắng, lại một lần nữa đến nơi đó, quỳ xuống trước mộ nói:

“Sư nương, Niệm Từ đã phạm sai lầm lớn, không dẫn được tình cảm của mình với sư phụ nên đã câu dẫn người. Niệm Từ biết sai lầm rồi, sư phụ từ đầu tới cuối vẫn luôn yêu thương một mình sư nương mà thôi, Niệm Từ cũng không dám tranh dành cùng với sư nương. Chẳng qua Niệm Từ khẩn cầu sư nương tha thứ cho sư phụ, đừng để người tự hành hạ như vậy nữa, nếu muốn trừng phạt thì hãy trừng phạt Niệm Từ đây! Nếu muốn trục xuất Niệm Từ khỏi sư môn, Niệm Từ cũng không oán không hối”. Nói xong, nàng “Đồng đông đồng”. Dập đầu ba cái, sau đó nàng vẫn không có đứng dậy yên lặng quỳ ở nơi đó.

“Người đứng lên đi! Sư mẫu của người là người thiện lương, nàng sẽ tha thứ cho người. Bất quá bây giờ là chuyện giữa vợ chồng ta, người không cần hỏi nhiều, đi xuống nghỉ ngơi đi!”. Sau một hồi thanh âm lãnh đạm lại vang lên lần nữa, lần này hẳn ngay cả ánh mắt cũng không thêm mở ra nhìn nàng.

Thấy bộ dáng Hoàng Dược Sư không muốn nhìn thấy mình, Niệm Từ bất đắc dĩ rời đi. Ngồi ở trong thư phòng nàng không thể không tự nhận mình đa tình, sai lầm đem tình cảm thầy trò tự nhận thành tình yêu nam nữ, khiến cho người mình yêu phải đau khổ tự trách. Nhớ tới hẳn hai ngày nay không hề được ăn uống nghỉ ngơi, tim nàng như bị dao cắt, muốn đền bù lại sự sai lầm này. Biện pháp duy nhất nàng nghĩ ra đó chính là tự mình rời đi. Không có mình ở trước mặt hẳn làm phiền, Hoàng Dược Sư có thể tìm được sự tĩnh lặng hàng ngày của hẳn, theo thời gian trôi qua hẳn cũng sẽ dần dần quên lãng đoạn thời gian không vui này. Nghĩ tới đây, Niệm Từ cầm bút viết một phong thư đầu tiên và cũng có thể là phong thư cuối cùng cho người mình yêu thương:

Sư phụ minh giám:

Đệ tử Mục Niệm Từ may mắn sư phụ không chê bai, được theo người học tập võ công và văn tài của đảo Đào Hoa. Gần một năm ở trên đảo là khoảng thời gian Niệm Từ vui sướng nhất trong cuộc đời mình, làm cho ta cả đời khó quên. Bất quá Niệm Từ bất hiếu, đem tình cảm thầy trò hiểu lầm là tình yêu nam nữ cuối cùng còn gây nên tội lớn, khiến cho sư phụ chịu tiếng bất nghĩa, đem đến phiền não cho sư phụ, Niệm Từ tội đáng chết ngàn lần, nên tự phạt mình bị trục xuất khỏi sư môn.

Trước khi đi Niệm Từ muốn nói với sư phụ vài lời trong lòng. Mặc dù người giận dữ mắng ta không nên đối với người nảy sinh cảm tình này, nhưng sư phụ ở trong mắt ta là một người vẹn toàn không gì sánh được, mà việc đem lòng yêu thương một người thấp toàn thấp mỹ như vậy đối với thể nhân mà nói không phải là chuyện dễ dàng, nhưng ta thủy chung chưa từng hối hận đã yêu người. Giống như khi ngày đầu tiên gặp nhau ta đã nói, ta kính ngưỡng đảo Đào Hoa, người tựa như thần tiên đáng để cho thể nhân cúng bái. Tiếp xúc gần bên người lâu ngày ta phát hiện ra người không phải là thần, chẳng qua là một người bình thường chịu cảnh tịch mịch do ái thể mất sớm mà thôi. Cả người của người tản mát ra một cảm giác cô tịch khiến cho người ta đau lòng, vì muốn làm cho người vui vẻ, ta gạt đại ca của ta lấy trộm Cửu Âm Chân Kinh cho người ta cũng không tiếc nuối. Người vì nữ nhi không nghe lời mà đau lòng, bởi vì củ cải khó ăn mà không thêm trồng ở trên đảo, những thứ này khiến cho ta thấy người không còn cao cao tại thượng, không còn là tiên nhân đưa con mắt nhìn xuống thể nhân nữa, khiến cho ta bất tri bất giác yêu người. Ta cũng đã từng cố gắng dừng lại tình yêu đối với người, nhưng ta làm không được, cũng không muốn làm.

Vì ta yêu người mà mang đến cho người phiền não, ta đã từng nói ta sẽ nguyện ý vì người mình yêu làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần hẳn mong muốn. Hiện tại người chỉ muốn tìm về với an tĩnh thường ngày, như cũ trở lại làm bạn bên cạnh sư nương, cho nên ta rời đi, trả lại yên tĩnh cho người. Ta sẽ ở một nơi người không biết yên lặng yêu người, không quấy rầy người nữa. Ta mong sẽ có một ngày nào đó có người có thể khiến cho ta dừng lại tình yêu này, nhưng đã từng gặp biển xanh bao la sẽ khó có thể muốn có một con sông nhỏ, ta cảm thấy sẽ rất khó có một người ưu tú hơn người, lấy được tình yêu của ta.

Lúc ta tới đây hai tay không có gì, lúc này ta đi sư phụ sẽ không để ý ta mang theo một ít quần áo cùng ngân lượng rời đi phải không? Ta sẽ không mang quá nhiều, chẳng qua là y phục để tắm rửa bình thường, mấy tấm mặt nạ ta làm trong lúc rảnh rỗi, khoảng trăm lượng ngân phiếu cùng mấy lượng bạc vụn. Người không cần lo lắng cho ta, từ nhỏ đã hành tẩu giang hồ nên ta có kinh nghiệm rất phong phú, hơn nữa đã được học nhiều tuyệt kỹ của người, đôi mắt trên thiên hạ cũng không có mấy người có thể khi dễ người của đảo Đào Hoa.

Cuối cùng, ta không thể nhịn được phải nói với người, nếu như có kiếp sau, xin sư phụ đừng quá sớm cùng sư nương ở chung một chỗ có được hay không? Ta sẽ cố gắng tìm được sư phụ, ít nhất sẽ cùng với sư nương biết người cùng một lúc, có thể có cơ hội cạnh tranh ngang hàng, không giống như hiện tại ta biết người quá muộn, thua một chút này ta cũng không cam lòng. Chỉ vậy thôi, ta xin dừng bút, mặt trời mọc ngày mai ta sẽ ra đi, tiến vào một cuộc sống không có sự hiện diện của người!

Niệm Từ thân bút!!!

Viết xong phong thư, Niệm Từ đơn giản thu thập xong hành lý, dịch dung thành một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi đi ra khỏi cửa phòng, kêu hai ách bịch làm thủy thủ ình, xa xa nàng thấy Hoàng Dược Sư vẫn còn tĩnh tọa ở trước mộ, nàng dần lòng lại không dám tiến lên, lặng lẽ rời khỏi đảo Đào Hoa. Niệm Từ luôn luôn thân ái vui vẻ với ách bịch, cho nên hai thủy thủ cũng không có khách sáo hỏi nàng muốn đi đâu. Niệm Từ hảo tâm nói cho bọn họ biết sau này nên hầu hạ sư phụ cho cẩn thận, mình phạm phải sai lầm nên tự phạt trục xuất khỏi sư môn, sẽ không trở về nữa. Hai người hết sức khiếp sợ, khoa tay múa chân nói chưa từng thấy đảo chủ đối với những đệ tử khác tốt như vậy, nếu quả thực phạm phải sai lầm thì đảo chủ đã giận dữ đánh gãy chân rồi, khuyên nàng trước khi đảo chủ biết thì nên quay lại là tốt nhất! Nàng cười không trả lời họ, sai lầm này không giống như những sai lầm khác nên cách xử lý cũng khác nhau, Hoàng Dược Sư đối với nàng lạnh lùng so với đánh gãy chân càng khiến cho nàng đau thương gấp mấy lần, nàng nên thức thời rời khỏi đảo là tốt nhất!!!

Chương 25 - Vô tình gặp được cố nhân

Thuyền nhỏ rất nhanh đến bờ, Niệm Từ tiêu sái nhảy xuống, xoay người rời đi. Đi ở trên đường phố không quen thuộc, nhìn những người dân Tống Triều lạ mặt, trong đầu Niệm Từ là một mảng mờ mịt, phòng tuyến cuối cùng ở trong lòng cũng bắt đầu sụp đổ xuống. Lặng lẽ đi trên đường thì nàng gặp một chiếc xe ngựa, nàng xin đi nhờ xe đến một thị trấn gần đó, bắt đầu cuộc hành trình lang thang khắp nơi. Bởi vì nàng ăn mặc không hề thu hút, cũng không có dáng vẻ giống người xấu, nên dân chúng xung quanh chỉ nghĩ nàng là một hài tử đáng thương, cho nên dọc theo đường đi nàng không gặp bất kỳ trắc trở nào, nàng luôn quá giang xe đi tới thị trấn, du lịch khắp nơi xong thì lại quá giang xe rời đi.

Cứ như vậy lang thang khắp nơi gần một tháng, ngày hôm nay Niệm Từ đi tới một trấn nhỏ ở Hà Bắc, vừa ăn cơm trưa xong đang đi dạo, đột nhiên ở một con hẻm nhỏ bên cạnh truyền đến thanh âm cực kỳ quen thuộc.

“Các người không thể lại gian lận như vậy”

Bước nhanh chân vào nhìn, thì ta là Chu Bá Thông đang cùng mấy đứa trẻ chơi con quay.

“Đại ca, đại ca!”. Vui mừng không xiết, Niệm Từ chạy như bay đến.

“Người là ai vậy? Người người là Niệm Từ??”. Lão Ngoan Đồng chần chờ nói. Lôi kéo tay của hắn, nàng hưng phấn gật đầu một cái.

“Tại sao người lại ở đây? Võ công đã học xong rồi sao? Hoàng lão tà cho người đi sao?”. Hắn kỳ quái hỏi.

“Ta bị đuổi khỏi sư môn!”. Niệm Từ như đưa đám nói.

“Tại sao lại như vậy? Hoàng lão tà không phải rất cưng chiều người sao? Đúng rồi, ngày đó người bị thương bây giờ đã đỡ chưa?”. Hắn lại bắt đầu liên hồi đặt câu hỏi.

“Đại ca, chúng ta đi tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện một chút đi!”. Niệm Từ đề nghị.

Hai người đi tìm được một gian trà lâu, bao lấy một cái phòng nhỏ, sau khi tiểu nhị mang đến trà bánh rồi rời đi, Niệm Từ bắt đầu từ tốn kể cho hắn biết về chuyện xảy ra với nàng sau đêm trung thu, bất quá đối với chứng tự phong bế chính mình nàng không nói sâu vào, chỉ nói mình bị thương nên trở về tỉnh dưỡng. Nàng đem chuyện tình cảm đối với Hoàng Dược Sư không chút dấu diếm nói cho hắn biết, nói đến chỗ thương tâm nàng không nhịn được lệ rơi đầy mặt khiến cho Lão Ngoan Đồng sợ hãi không biết nên nói thế nào cho phải.

“Muội muội, không phải kẻ làm đại ca ta trách người, nhưng người biết rõ ràng Hoàng lão tà đối với phụ nhân đoản mệnh của hắn một lòng chung thủy, người lại xen vào tạo náo nhiệt làm gì!”. Lão Ngoan Đồng

đối với luân lý đạo đức thế tục cũng không ưa gì, thầy trò yêu nhau hân cũng không có thành kiến gì, chẳng qua là hân bất mãn muội muội mình tự nhiên lại coi trọng cái lão đối đầu với mình.

“Ta biết ta sai lầm rồi, nên ta đã tự mình trừng phạt tự trục xuất khỏi sư môn!!!”. Nàng khóc lóc kể lể một hồi, cảm xúc được giải phóng nên tâm tình cũng tốt hơn.

“Không có sao, người thì có lỗi gì chứ! Nếu có lỗi thì chính là lỗi của Hoàng lão tà. Một đại nam nhân thu một hoàng hoa đại cô nương làm đồ đệ, không phải là muốn lừa gạt tình cảm của người ta sao?”. Lão Ngoan Đồng là điển hình của loại người cái giỏ của mình thì không có quả hư (có nghĩa là người của mình thì toàn bộ đều là người tốt) một câu nói của hân khiến cho Niệm Từ đang muốn khóc lại bật cười.

“Đại ca tại sao người lại ở đây?”

“Ta đang muốn đi tới Hoa Sơn Luận Kiếm, xong chuyện rồi thì đi đường vòng vừa chơi vừa trở về Chung Nam Sơn!”. Hân đáp.

“Đúng rồi, vậy người nào thắng?”. Kết cục không biết có giống như trong sách hay không.

“Không biết, chưa bắt đầu ta đã bỏ đi rồi!”

“Tại sao?”. Nhìn bộ dạng không muốn nói của hân, ta lại nói:

“Ta đã đem tất cả mọi chuyện khó nói của mình nói cho người biết rồi, nhưng mà người có phải là không tin tưởng ta nên không muốn nói cho ta biết!?”

Chu Bá Thông nhìn bộ dạng của muội muội mình như muốn trở mặt, khê cần rằng đem chuyện nhiều năm trước của mình cùng với Anh Cô kể ra, lại đem chuyện ở Hoa Sơn gặp lại Nhất Đăng đại sư cùng với Anh Cô, cũng biết được mình đã từng có một đứa con trai.

“Năm đó ta căn bản cũng không có am hiểu chuyện giữa nam và nữ, ta chỉ dạy nàng cách điểm huyết mà thôi, ta cũng không biết vì sao lại có hài tử cùng với lão bà của Vương gia nữa! Trong lòng ta vẫn cảm thấy thật có lỗi với Đoàn Vương gia, sư huynh của ta cho đến chết cũng vẫn không hài lòng về hành động này của ta!!!”

“Không cần lo về sư huynh của người cùng với Đoàn Vương Gia, người chỉ cần tự hỏi mình, người có thích Anh Cô không? Giống như ta đây, mặc dù không thể ở chung một chỗ, nhưng vì yêu mến sư phụ, trong lòng ta luôn cảm thấy ngọt ngào. Nhớ lại những chuyện cũ trước kia, lòng ta cảm thấy như được uống mật vậy. Người chớ vội trả lời ta, hãy suy nghĩ cho thật kỹ đi!!!”

“Không có, năm đó ta cũng không thích nàng điều ngoa. Chẳng qua là hoàng cung quá nhàm chán, chỉ có nàng lúc nào cũng quần lầy ta muốn ta dạy nàng võ công, ta mới dạy nàng, ai ngờ lại dạy ra một nhi tử! Nhiều năm như vậy ta tránh nàng còn không kịp, làm sao có thể thích nàng được!”. Lão Ngoan Đồng nghiêm túc suy nghĩ sau đó chém đinh chặt sắt nói.

“Nếu đã như vậy, người cũng phải hành động cho giống với một nam tử hán, dũng cảm nhận lấy lỗi lầm và đem những suy nghĩ của người nói cho Anh Cô biết. Bất kể như thế nào cũng là do người sai, Nhất Đăng đại sư cũng bởi vì chuyện này mà xuất gia, Anh Cô cũng vì người mà không làm Vương Phi nữa. về tình về lý người cũng phải xin lỗi người ta. Hơn nữa phải nói rõ ràng, không nên làm trề nải cả đời Anh Cô. Cũng bởi vì người không dứt khoát, đã liên lụy nàng hai mươi năm, đủ lâu rồi. Các người cũng đến lúc giải quyết tất cả mọi việc rồi!!!”. Nàng lại nói tiếp

“người xem ta cũng đã làm sai như vậy ta đã dũng cảm thừa nhận sai lầm hơn nữa cũng đã sửa chữa lại sai lầm của mình. Đại ca, chẳng lẽ người lại không bằng người làm muội muội này sao?”

“Được rồi, được rồi. Ta đi nói xin lỗi là được chứ gì! Nếu không người đi cùng ta đi!!!”

“Không được! Người đã gây họa thì người phải chịu, ta đã đắc tội người ta đủ nhiều rồi!”. Nàng cự tuyệt nói.

“Đắc tội người ta? Người đắc tội với ai?”. Lão Ngoan Đồng tò mò hỏi.

“Còn không phải ở đêm trung thu đó sao? Dương Khang chết đi ta giận dữ một chút, đã mắng từ Âu Dương Phong cho đến bảy sư đệ đệ bảo bối của người, từ võ lâm chính phái cho đến Hoàn Nhan Hồng Liệt! Nếu

không thì Hoa Sơn Luận Kiếm tại sao ta phải không đi, còn không phải là sợ bị người ta trả đũa sao? Lần này ra ngoài ta phải dịch dung cũng là vì lý do đó thôi!”

“Ha ha ha! Người quá lo lắng rồi. Ít nhất Toàn Chân Giáo sẽ không. Lần trước trở lại Chung Nam Sơn, Mã Ngọc cùng với Khâu Xứ Cơ bọn họ liền bế quan tu luyện, phát hiện lời người nói rất có đạo lý. Hiện tại trên dưới Toàn Chân Giáo đang học tập giáo quy sư huynh đã định ra để tìm ra sự sai biệt đó. Quy định về sau thu nhận đồ đệ trước tiên phải nhìn phẩm cách tư chất của người đó trước! Họ còn đang muốn nói cảm ơn người đây!”

“Thật tốt quá, thật tốt quá. Hy vọng tất cả bọn người bị ta mắng đều cũng hiểu lý lẽ như vậy!”. Niệm Từ vỗ ngực nói.

“Sau này người có tính toán gì chưa?”. Đại ca hỏi muội muội.

“Ta có một ý kiến rất hay, nhưng nếu chỉ có mình ta thì sẽ rất khó làm, nhưng nếu có thêm đại ca gia nhập thì nhất định sẽ chơi rất vui!”. Niệm Từ đã sớm có chủ đích, chẳng qua nàng sợ công phu của mình chưa đến nơi, không dám tùy tiện làm việc.

Cái gì chơi tốt? Ta muốn chơi, ta muốn chơi!”. Lão Ngoan Đồng hăng hái nói.

“Gia nhập cũng được, nhưng người phải đáp ứng mấy điều kiện này đã. Thứ nhất người phải đi xin lỗi người ta trước thì mới có thể gia nhập. Thứ hai, chuyện này làm phải có thời gian dài, ít nhất cũng phải hơn 1 năm, người không được nửa đường bỏ chạy mất. Thứ ba, trong lúc hành động cần phải dịch dung, ta sẽ giúp người làm mặt nạ. Thứ tư, tất cả mọi việc phải theo sự chỉ huy của ta. Người có đáp ứng không?”

“Chỉ cần chơi thật vui, ta nhất định sẽ không nuốt lời!”. Lão Ngoan Đồng nói.

“Tốt, chúng ta trở về khách sạn, chuẩn bị làm mặt nạ cho người, sau đó người phải đi xin lỗi người ta, sau khi người trở lại thì chúng ta bắt đầu hành động!”

Nói là làm ngay, Niệm Từ cùng với Lão Ngoan Đồng trở lại khách sạn, nàng giúp hắn làm khuôn ặt nạ, lại dạy hắn cách nói chuyện để xin lỗi người ta. Lão Ngoan Đồng không cam tâm tình nguyện lắm nhưng cũng ra đi. Niệm Từ bắt đầu vội vàng làm mặt nạ in hình cùng với đại ca.

Trên đường lang thang, Niệm Từ đã tìm ra một mục tiêu sống in, đó chính là giúp đại quân kháng địch do Quách Tĩnh và Hoàng Dung dẫn đầu gom góp tiền bạc. Bất kể như thế nào, Nàng yêu Hoàng Dục Sư, tuy hắn vô tình cự tuyệt nàng, nhưng nàng có thể hiểu được. Lúc ấy là nàng thích hắn trung thành không thay đổi nha, nếu quả thực hắn dễ dàng tiếp nhận nàng, nói không chừng ngược lại nàng sẽ rất thất vọng. Hoàng Dung là giọt máu duy nhất của Hoàng Dục Sư, nàng không thể làm gì cho hắn thì nàng sẽ giúp Hoàng Dung bớt lo lắng cũng tốt!!! Niệm Từ đối với việc Đại Tổng sắp diệt vong cũng không có cảm giác đặc biệt gì, dù sao trong lịch sử nghìn năm của Trung Quốc thì có biết bao nhiêu là triều đại thay đổi nối tiếp nhau, những chuyện như thế này nàng đã quen thuộc trong sách sử rồi, hơn nữa cũng không thể một hai người có thể thay đổi được. Niệm Từ không có quan tâm nhiều đến đại cục, chẳng qua là nàng ích kỷ muốn ra thêm chút sức vì Hoàng Dục Sư mà thôi!!!!

Bất kể là nàng muốn làm gì, ở thời điểm binh mã loạn lạc như lúc này trong thời gian ngắn sẽ khó thấy kết quả. Mà Niệm Từ cho là hoàng đế Tống Triều khẳng định cũng không hết sức chào đón nhân sĩ giang hồ lãnh binh tác chiến, nếu không phải do đại quân Mông Cổ quá khó đối phó, hai quân hàng năm giằng co ở Tương Dương, hẳn nhất định sẽ tìm lý do giết Quách Tĩnh, sau đó sẽ bình định tất cả võ lâm nhân sĩ trong giang hồ. Vì vậy chắc chắn hắn cũng sẽ không tình nguyện cung cấp nhiều quân nhu lương thực, thời gian lâu dài thì thành Tương Dương không thể không tự mình gom góp lương thực. Niệm Từ tính toán sẽ cùng Lão Ngoan Đồng giúp đỡ cho họ, để cho đám tham quan ô lại phải phun tiền ăn chặn ra, trong lúc mấu chốt có thể đưa tiền đến tiền tuyến, noi theo cách của các tiền bối trong thời gian chiến tranh kháng Nhật trợ giúp cho tiền tuyến, người ở tiền tuyến đánh đuổi giặc tử, ta ở hậu phương chuẩn bị tiền bạc quân nhu.

15. Chương 26-27

Chương 26 - Hắc Tulip cùng Tá La

Hai ngày sau Chu Bá Thông trở lại, công tác chuẩn bị của Niệm Từ cũng đã hoàn tất.

“Như thế nào, đại ca? Đã giải quyết rõ ràng chưa?”. Mọi người lên tiếng hỏi.

“Ừ! Nhất Đẳng đại sư mang theo Anh Cô và Cừ Thiên Nhận đang ở Hoa Sơn. Hắc muốn bá đại sư làm sư phụ bảo là muốn dốc lòng lễ phật, để đền bồi tội lỗi của nửa đời trước. Ta đã chính thức xin lỗi đại sư, hắc cũng nói đã sớm tha thứ cho ta. Những lời cần nói với Anh Cô ta cũng đã nói hết, không đợi nàng kịp phản ứng, ta đã liền quay trở về đây!”. Lão Ngoan Đồng buồn buồn không vui nói. Đối với hắc làm được những chuyện này thật là không dễ dàng. Niệm Từ cũng không còn gì để nói thêm nữa.

“Như vậy là tốt nhất! Đến đây đi, xem xem mặt nạ ta đã làm cho người!”. Nói xong, Niệm Từ đem những thứ mình làm bày ở trên bàn, hai người cùng xem thảo luận.

“Rất cực là trò chơi nào chơi vui nha?”. Chu Bá Thông chơi đùa cùng mặt nạ hỏi.

“Đại ca người xem bây giờ loạn lạc như vậy, người Mông Cổ sớm muộn sẽ diệt Kim Quốc xong rồi sẽ đánh tới đây! Với thế lực của triều đình ngu ngốc này, khả năng chống cự không lớn, cuối cùng sẽ có nhân sĩ chánh nghĩa ra tay tương trợ, tổ chức dân chúng bảo vệ quốc gia. Bản thân ta là một cô gái không có khả năng gì lớn, không thể ra tiền tuyến giết địch, cho nên muốn dùng một cách khác giúp đỡ cho họ. Đại Tổng tài lực không cao, lại có nhiều tham quan ô lại, bọn họ vợ vét mồ hôi nước mắt của dân chúng, căn bản là không chú ý dân chúng đang bị vùi trong nước sôi lửa bỏng. Ta muốn cùng đại ca làm một lực lâm đạo tặc đem bọn tham quan cướp hết tất cả, đợi cho tới khi hai bên khai chiến thì đưa tiền đi giúp cho tiền tuyến. Người thấy thế nào?”. Niệm Từ bắt đầu giải thích ý định của mình.

“Người Mông Cổ sẽ đánh đến thật sao? Bọn họ không phải đã cùng triều đình ký kết hiệp ước cùng nhau đối phó Kim Quốc sao? Trước khi ta ở Hoa Sơn Luận Kiếm đuổi giết Cừ Thiên Nhận, ở Tây Vực ta gặp được Quách Tĩnh nghe hắc nói Hoàng Dung cùng người của Cái Bang đang giúp Thiết Mộc Chân đánh Kim Quốc mà? Họ sẽ không bội ước đi?”. Lão Ngoan Đồng không tin nói.

“Đại ca người cứ tin ta đi, không sai đâu!!! Thật ra Tổng Triều cùng Mông Cổ liên thủ diệt Kim Quốc không phải là ý kiến hay, có Kim Quốc làm một thế lực cân bằng, Thiết Mộc Chân sẽ khó đối phó chúng ta, hiện tại một khi Kim Quốc bị tiêu diệt, thì Đại Tổng triều như miếng mỡ ngon lành, bảo người Mông Cổ làm sao mà không thèm muốn?! Chớ nói đến ai cũng biết rõ hoàng đế Tổng triều ngu ngốc khiếm nhược, tiện nghi tốt như vậy kẻ ngu cũng muốn lấy, huống chi là một người thông minh như Thiết Mộc Chân? Có thể hắc sẽ không lập tức tấn công, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ đến. Chúng ta hành động ngay bây giờ, phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện. Đại ca, người có làm hay không?”. Niệm Từ hỏi.

“Làm thì được thôi, nhưng có gì chơi vui đâu?”. Lão Ngoan Đồng chỉ cảm mất hết hứng thú.

“Đương nhiên là chơi vui rồi! Cái này cũng giống như là diễn viên diễn kịch vậy. Chúng ta sau khi dịch dung xong, trước thì điều tra xem ai là tham quan lấn áp dân chúng, sau khi xác định được mục tiêu thì ta sẽ hạ thủ. Nếu tốt một chút thì ta chỉ trộm tiền tài của hắc, để cho hắc phải đau lòng. Còn nếu hắc phạm tội ác tày trời thì bọn ta sẽ làm trò đùa dai hù dọa bọn hắc, để cho bọn hắc bị hù dọa gần chết, trút bớt cơn giận cho dân chúng bị bọn hắc áp bức!!!”

“Tại sao phải dịch dung nha?”. Hắc tiếp tục đặt câu hỏi.

“Như vậy bọn tham quan đó mới không thể dễ dàng tìm được chúng ta nha! Trong tay bọn họ có binh lính, ném tiền ra để tầm nã tội phạm, chúng ta giả dạng làm bộ dạng lực lâm đạo tặc, là để cho không liên lụy đến dân chúng ở địa phương đó, cũng để cho chúng ta có thể dễ dàng thoát thân. Thường xuyên thay đổi thân phận cũng sẽ khiến cho người khác khó hoài nghi thân phận thật của ta!”

“Tại sao đều là mặt nạ mười mấy tuổi, không có mặt nạ nào cùng số tuổi của ta?”. Lão Ngoan Đồng hỏi.

“Thời bình mã loạn lạc này có vài hài tử mười bốn mười lăm tuổi bị thất lạc người nhà thì sẽ không khiến cho người ta hoài nghi, so với nam nhân tráng kiện thì an toàn hơn nhiều. Hơn nữa với tính tình của đại ca thì người thì còn giống thiếu niên hơn cả thiếu niên thật nữa!”. Nàng thuận miệng giải thích.

“Được rồi, nghe lời người nói cũng có lý, ta sẽ đáp ứng người!”. Chu Bá Thông dương dương đắc ý nói.

“Đại ca, người sẽ không được hối hận đó! Chúng ta sẽ phải du hành khắp nơi, vừa tiếp xúc với cuộc sống khắp nơi vừa trừ bạo an dân, cả hai chuyện đều không được trễ nải. Đúng rồi, chúng ta sẽ tự gọi là Thư Hùng đại đạo đi, mỗi lần làm việc xong sẽ liên lưu lại đại danh của chúng ta, để khỏi bị người khác mạo danh thể thân!!!”

“Ừ, nghe người nói cũng không tệ. Vậy chúng ta mau làm đi! Ta không thích chờ đợi nha!”

“Chúng ta trước tiên ở trấn nhỏ này thử nghiệm trước. Hai ngày nay người không có ở đây, ta có đi ra ngoài hỏi thăm một chút, quan viên nơi này cũng không phải là loại tốt đẹp gì, vợ vét của dân đến tận cùng, dân nơi đây vụng trộm gọi hần là Lý tiền quỹ. Để chúc mừng hần trở thành mục tiêu đầu tiên của chúng ta, tối nay chúng ta phải đi bái phỏng Lý tiền quỹ đi!”. Niệm Từ nói.

Buổi tối hôm đó huynh muội hai người thay y phục dạ hành xong đeo mặt nạ lên bắt đầu ra tay, lên đường đi đến biệt thự của Lý Tri Châu. Cái trấn này không lớn, bình thường cũng rất yên tĩnh, Lý tiền quỹ ỷ vào thế lực của mình ở đây giống y như thế lực của Diêm La vương, nên đối với nhà của mình cũng không có bố trí nhiều vệ binh, hần cũng không hề nghĩ đến sẽ có người lớn mật đi đến nhà mình ăn trộm. Mượn bóng đêm che chở, hai người rất dễ dàng tránh qua khỏi tai mắt tiến vào đình viện của Lý Tri Châu. Ẩn thân trên cây to, nòng quan sát kỹ lưỡng đình viện tối đen như mực.

“Muội muội, chúng ta sẽ hạ thủ ở đâu?”. Lão Ngoan Đồng nhỏ giọng hỏi thăm.

“Ta cũng không rõ lắm. Nếu không trước hết lục soát thư phòng được không?”. Trong ấn tượng của nàng, cổ nhân luôn thích đem vàng bạc châu báu cất giấu ở trong thư phòng, có thể trong đó có mang cơ quan mật thất gì. Mặc dù nàng thời gian nàng cùng Hoàng Dược Sư học về Kỳ Môn Độn Giáp không dài, nhưng khi ở thời hiện đại nàng đã xem qua rất nhiều phim ảnh, nên nàng cũng không khó tìm được.

Bên cạnh có cao thủ nên mọi việc thật rất dễ dàng, hai người lần lượt tìm kiếm từng gian nhà tìm thư phòng, Chu Bá Thông có thể nghe thấy được tiếng người hô hấp cùng tiếng bước chân từ xa, nên họ rất nhanh chóng có thể tránh qua khỏi người gác đêm, cũng có thể biết được trong phòng có người hay không có người. Không lâu sau, bọn họ đã mò tới được cửa thư phòng, sau khi cẩn thận dò xét thì thấy trong phòng không có bất kỳ cơ quan nào, hai người nhẹ nhàng giấu thân tiến vào. Mượn ánh trăng chiếu vào, Niệm Từ miễn cưỡng có thể nhìn thấy được toàn cảnh bên trong. Bàn đọc sách, tủ sách chứa đầy sách, tủ kệ bày toàn đồ cổ đồ ngọc, cùng những thư phòng bình thường không có gì khác biệt.

“Đại ca, cẩn thận đem sách ở trên giá rời đi, xem thử phía sau có phải có mật thất hoặc chốt mở cơ quan hay không? Chú ý chớ nên làm cho lộn xộn!!! Có thể sẽ gây động đến bảo vệ!”. Niệm Từ nhỏ giọng phân phó, hai người bắt đầu lục lợi thư phòng.

Nàng đi đến phía trước bàn đọc sách thật to, cẩn thận xem xét từng khe hở của cái bàn từ trên xuống dưới, từ bên ngoài đến bên trong kiểm tra tất cả, nhưng không phát hiện được cơ quan hoặc chìa khóa nào. Không bỏ ý định, nàng đi tới trước tủ kệ, xem xét cách bài biện, di chuyển thử mọi thứ xem nhưng cũng không có phát hiện ra cửa ngầm. Nhìn lại đại ca, hần đã đem tất cả sách lấy xuống chất đống trên mặt đất, cũng dời thử giá sách nhưng không thấy gì lạ cả.

“Tại sao lại không có? Chẳng lẽ ta đã phán đoán sai rồi?”. Niệm Từ vẻ mặt như đưa đám lẩm bẩm lầu bầu, tiện tay cầm một hộp sách mở ra, muốn nhìn xem một chút là sách gì.

“Đại ca, người mau đến đây xem!”. Nàng vui mừng kêu lên. Lão Ngoan Đồng ném sách xuống chạy tới bên cạnh nàng, xem thấy trong hộp sách hoàn toàn không có sách gì, mà là một xấp ngân phiếu.

“Xem ra nơi này không có mật thất, Lý tiền quỹ đem tiền đổi thành ngân phiếu kẹp ở trong sách. Đại ca hãy đem tất cả hộp sách kiểm tra thử xem có còn hay không?”

Hai người chia nhau làm việc, Niệm Từ ngay cả quyển sách hơi dày cũng không bỏ qua, đều mở ra kiểm tra. Trải qua hơn nửa canh giờ làm việc, tổng cộng họ tìm được một xấp dày ngân phiếu, trận đầu tiên ra quân đã thắng lợi!!! Niệm Từ không khỏi cao hứng, hăng hái tiện tay cầm bút lông, ở trên tường trắng vẽ một đóa hoa Tulip đen.

“Muội muội, người làm gì vậy? Vẽ cái gì vậy?”. Lão Ngoan Đồng tò mò hỏi

“Đây sẽ là dấu hiệu riêng của chúng ta, một đóa Tulip đen!”. rốt cục nàng cũng có thể bắt trước như phim mặt nạ của Zoro rồi!!!

“Đại ca, người cũng tạo một dấu hiệu đi!”. Nghĩ tới lui, nàng kéo tay Lão Ngoan Đồng viết nên một chữ “Z”. thật to.

“Muội muội giúp người chọn chữ này được không?”

“Tại sao của người lại là một bông hoa đẹp mắt, của ta lại là một chữ kỳ quái? Ta không muốn, ta muốn tìm cái khác nha!”. làm đại ca như hần rất không vui vẻ muội muội thiên vị một bên nha!!!

Xem Lão Ngoan Đồng tức giận ríu rít mép vênh lên thật là thú vị, Niệm Từ giờ tay ở bên cạnh bông Tulip đen vẽ một cái đầu con nít có râu cá trê!!!

“Cái này người hài lòng chưa?”

“Ừ, rất giống ta, về sau ta sẽ dùng nó, bắt quá người phải dạy ta vẽ thế nào, về sau không cần người, ta tự mình vẽ!”. Lão Ngoan Đồng nhìn thấy hình tượng khả ái lập tức cao hứng.

“Rất dễ vẽ thôi, trở về sẽ dạy cho người! Bắt quá để sau này dễ dàng dịch dung, cũng không để cho người ta đem hình vẽ liên tưởng tới người, sau khi trở về người phải đem râu ria cạo hết. Nếu không bây giờ ta sẽ đem nó vẽ thành bông hoa!”. Niệm Từ đối với râu ria của đại ca trước giờ xem không thuận mắt, rốt cục cũng tìm được lý do thích hợp bắt hần cạo sạch.

“Ừ, được rồi, ta đáp ứng người! Bắt quá người nhất định phải dạy ta vẽ đó!”. Vuốt râu do dự nửa ngày, Lão Ngoan Đồng rốt cục cũng đồng ý.

Niệm Từ lại viết bên cạnh một hàng chữ: Tulip đen cùng Tá La đã đi qua nơi này!!!! Ném bút xuống, hai người viên mãn hoàn thành nhiệm vụ, kết thúc công việc trở về khách sạn ngủ.

Chương 27 - Xử lý nhà gian tặc

Trở về coi lại thì thấy đó là một số tiền rất lớn, hơn bảy ngàn lẻ hai lượng, bằng một nửa của một tên quan viên triều đình như hần cũng không thể đạt đến số đó, hần lại không phải là một vương công đại thần gì, mà lại có thể tích góp một khoản tiền như vậy, thật là trò cười lớn nhất thiên hạ!!! Ra quân đại thắng khiến cho lòng tin của hai huynh muội tăng lên gấp bội, dựa vào một nguyên tắc không thể thiếu, đem tham quan ô lại một lượt bắt gọn hết. Niệm Từ còn có một cái dã tâm lớn, muốn tích lũy thêm một số kinh nghiệm sau đó sẽ cùng đại ca đi về hướng Bắc. Kim Quốc đã sắp mất nước, nếu như họ có thể lấy được quốc khố tài bảo của Kim Quốc thì tốt quá!!! Nếu Mông Cổ bên kia mà đại thắng, thì theo thói quen sẽ đem tài vật đoạt được chia cho tướng lĩnh thuộc hạ, nếu trộm của họ sẽ khó khăn hơn trộm của người Hán.

Sau khi tổng kết lại thắng lợi đầu tiên, hai người liền rời khỏi trấn nhỏ, cất giấu tiền ăn hối lộ đó xong họ liền đi tới nơi tập kết hàng phần hoa hơn của quan phủ. Có thể nói thời điểm hai người vợ vét chiến lợi phẩm cũng không có ai trông thấy, để ngăn ngừa những người mất của thẹn quá hóa giận đem bức tức phát ở trên người dân chúng vô tội. Niệm Từ mang tất cả ngân phiếu đi, đồ trang sức có thể mang thì cũng mang đi tới tiệm cầm đồ để bán ra, ngược lại nếu gặp phải những rương vàng bạc thì muốn lấy cũng không được, quá nặng không thể tiện lợi mang theo được. Khi nào mở rương ra thấy toàn vàng bạc thì nàng lại tưởng niệm tiền giấy ở thời hiện đại, trăm vạn lượng đi chẳng nữa cũng có thể tiện lợi mang theo.

Hai người ra tay ở rất nhiều thành trấn, sau khi tích lũy kinh nghiệm phong phú xong, ba tháng sau rốt cục cũng đi tới kinh đô cũ của Nam Tống_ Lâm An. Hai nam hài dung mạo xấu xí mười bốn mười lăm tuổi theo dân chúng tiến vào cửa thành bắc thành Lâm An. Hai người vóc dáng đều không cao, người lớn tuổi hơn thì thân thể tròn vo, nhìn như tiểu thiếu gia của nhà người có tiền mà gia đạo bị lụn bại, một người thì gầy hơn rất nhiều, mang dáng vẻ như một người hầu.

“Tiểu Mộc, chúng ta bây giờ sẽ đi đâu?”. Sau khi vào thành, tiểu thiếu gia mập mạp lụn bại hỏi.

“Sắc trời còn sớm, chúng ta đi tới trà lâu trước, ăn một chút gì, sau đó thì hỏi thăm tin tức một chút!”. Niệm Từ giả trang thành người hầu nói. Hai người vốn muốn giả trang thành huynh đệ, nhưng là sau khi có tiền thì hai người lại tham ăn thức ăn ngon, khiến cho Lão Ngoan Đồng càng lúc càng mập lên, mà không biết nguyên nhân gì khiến cho nàng càng lúc càng gầy, không thể giả làm huynh đệ được, không làm gì khác hơn

được họ đành phải giả trang thành thiếu gia ngu ngốc chạy nạn cùng với gã sai vặt trung thành. Dù sao thì tính cách thật của Lão Ngoan Đồng cũng không khác biệt lắm, nên không có gì khó khăn. Hắn phe phẩy một cây quạt rách, bắt chước dáng vẻ của người có tiền, cảm giác rất tốt.

Vừa đi vừa hỏi thăm trà lâu lớn nhất ở đây xong, hai người lập tức đi tới. Ngồi ở trong trà lâu, Niệm Từ âm thầm thưởng trà, Lão Ngoan Đồng sau khi ăn một bữa hải sản xong, quẹt quẹt miệng bắt đầu chơi mấy món đồ chơi mua được trên đường đi.

“Nghe nói chưa? Sử tướng quốc muốn khôi phục vương tước cùng với quan chức của Tần Cối!”. Trong quán trà người qua đường Giáp nói.

“Làm sao được? Tần Cối bị tiên đế khiển trách vì sai lầm đáng khinh, hại chết toàn bộ Nhạc gia, tư thông với Kim Quốc, lấn áp đồng liêu, vậy mà cũng có thể lật lại bản án?”. Người qua đường Ất nói.

“Cũng không phải không thể nha! Sử tướng quốc nói Tần Cối được do đích thân Cao Tông hoàng đế phong là “Trung thành hơn người”, nói đã oan uổng trung lương, đáng lẽ nên ca tụng mới đúng!”. Giáp nhỏ giọng nói.

“Đại Tổng quốc đúng là thị phi bất phân, quốc chẳng ra quốc nha! Tiểu nhị ca, hãy mang ra hai phần Tần Cối chiên giòn đi!”. Ất thấp giọng cảm thán nói.

Niệm Từ bằng nội công thâm hậu nên nghe được hết lời hai người rỉ tai nhau, cơn giận không khỏi bốc lên. Cười lạnh nói:

“Đại ca, chúng ta lại có đối tượng để chiếu cố rồi!”

“Phải đi giúp con cháu Tần Cối dọn nhà sao?”. Lão Ngoan Đồng cũng nghe thấy đoạn đối thoại đó.

“Chúng ta cũng nên biết trước biết sau đi tới phủ tướng quốc xem xét một chút! Ta thề lần này cái gì cũng không lưu lại cho hắn!”. Dừng một chút, nàng nói tiếp!

“Nhà của Tần Cối có rảnh rồi cũng nên đi xem một chút. Thay Tần gia giáo dục con cháu xấu xa!”

Mấy ngày sau đó Niệm Từ không ngừng dịch dung thành nhiều loại bộ dạng khác nhau, điều tra rõ ràng vây cánh của Sử Di Viễn, thăm dò vị trí của biệt thự nhà hắn, thậm chí có lần nàng còn giả trang thành một tiểu thư đi đưa đồ ăn để tìm tòi cho cẩn thận. Gia đình của đường đường một vị Tướng Quốc thì không thể so với các quan lại nhỏ, cảnh giới hết sức nghiêm ngặt, còn có cao thủ hộ vệ. Niệm Từ sau khi quyết định rõ ràng, đi mua các loại dược liệu, lấy bút ký mình mang đi từ đảo Đào Hoa ra, theo như cách của sư phụ điều chế thuốc mê hỗn. Hoàng Dược Sư luôn khinh thường loại thuốc hạ lưu này, nhưng dược lý lại hết sức tinh thông. Niệm Từ thì đối với thuốc mê trong truyền thuyết, độc dược cùng với giải dược, còn có xuân dược hết sức cảm thấy hứng thú. Không có can đảm hỏi về xuân dược, nên nàng không có cách nào khác hơn là đem tò mò đặt ở trước người. Bức bách sư phụ không thể không cặn kẽ giảng giải cho nàng, cũng đem cách điều chế truyền cho nàng, chặn miệng của nàng lại. Theo cách điều chế sư phụ dạy, Niệm Từ chế tạo thành hai loại thuốc mê khác nhau, một loại vô sắc vô vị, đổ vào trong nước để dùng có thể khiến cho người ta mê man khoảng bốn năm canh giờ. Một loại khác là khói mê dùng ống thổi vào mê man người ta.

Trời vừa tối, hai người đã chuẩn bị thỏa đáng, phi thân tiến vào trong biệt thự Sử gia. Mượn bóng đêm bọn họ đem thuốc mê bỏ ở tất cả chum nước và giếng nước, dược liệu một lúc sau sẽ có tác dụng, ba canh giờ sau dược liệu ở trong nước sẽ tự động hòa tan mất đi dược tính. Hai người nằm ở nóc nhà không nhúc nhích, chờ đợi cho đến khi thuốc mê có tác dụng, thì đứng dậy phi thân vào trong nhà chính. Thư phòng của Sử Di Viễn, phòng ngủ và kim ngân bảo khố đều đặt tại đây, cả ngày mười hai canh giờ đều có tâm phúc canh gác. Lướt qua tường rào thì thấy có ba bốn người đang đi lại trong hậu viện, cũng không có dấu hiệu ngắt nghỉ. Niệm Từ lấy khói mê trong người ra, Lão Ngoan Đồng giơ tay lên ngăn nàng, lấy giọng bụng nói:

“Ổ chỗ này chờ ta! Mấy người này để ta giải quyết!!!”. Rồi sau đó hắn phi thân ra ngoài, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đem huyết vị của mấy người kia điếm trụ, để cho bọn họ an tâm ngủ thẳng tới trời sáng. Niệm Từ không yên lòng, lại lấy khói mê trong lòng ra, thổi vào trong mỗi khe cửa để đảm bảo, sợ có người vô tình mất ngủ. Hai người tới chỗ bảo khố trước nhìn thấy trên cửa sắt là một ổ khóa tinh xảo, loại khóa

này không cần chìa khóa, chỉ là kéo đẩy theo thứ tự các thanh sắt, khóa tổng cộng có bảy tổ hợp, nếu kéo ra sai thứ tự của nó, khóa sẽ lập tức quay về chỗ cũ, lại phải bắt đầu lại từ đầu. Sử Di Viễn rất là tự tin, chỉ bằng thanh khóa này thì thế gian này không có mấy người có thể mở được, nên đem tất cả tài sản khóa ở trong phòng, chỉ sai vài tâm phúc canh chừng. Đối với người khác mà nói muốn mở cái khóa này khó khăn hơn cả lên trời, nhưng bất hạnh đụng phải đệ tử của Hoàng Dược Sư, Niệm Từ trong lúc vô tình phát hiện ra khóa này được sư phụ cất giấu trong phòng, nhàn rỗi không có chuyện gì liền lấy ra tiêu khiển, sau khi được sư phụ chỉ dạy còn học xong làm thế nào để biến ảo tổ hợp khóa này.

Nhìn thấy cái khóa rất tinh xảo này, Niệm Từ không khỏi cảm khái vạn phần, thì ra là Hoàng Dược Sư lúc nào cũng luôn ở bên cạnh nàng. Nàng bắt đầu mở cửa, Sử tướng quốc luôn tự phụ nên không có thiết kế cơ quan tại đây, trong ánh trăng mờ ảo chỉ thấy sơ lược dáng vẻ hình ảnh trong phòng. Khép hờ cánh cửa, Niệm Từ lấy Dạ Minh Châu ở trong ngực ra, dùng làm thay đèn pin hiện đại. Nhìn thấy trên kệ phân loại bày đầy châu báu ngọc ngà, bảo kiếm vũ khí, bên cạnh đó còn có mười mấy rương vàng rương bạc đầy vụn. Không thể để lại cho lão tặc này một món nào!!! Niệm Từ âm thầm suy nghĩ, giống như thường ngày, hai người trước tiên tìm ngân phiếu nhét vào trong ngực, lại đem châu báu quý giá nhất vác ở trên lưng. Trình tự thường ngày hoàn thành xong, Lão Ngoan Đồng nhìn những thứ còn lưu lại đó, hỏi:

“Những thứ này phải làm sao bây giờ?”

“Không thể để cho Sử lão đầu được tiện nghi! Cứ nhiên muốn lật lại bản án của Tần Cối, chúng ta sẽ giúp Nhạc Phi Nhạc Tướng Quân hả giận! Dem những rương kim ngân này giấu đi, còn dư lại nếu có thể mang đi thì cũng mang đi! Thật sự không cầm theo được thì hãy nói sau!!!”. Cẩn thận suy nghĩ một chút, nàng nói:

“Đại ca, mới vừa rồi quảng thuốc mê thấy có mấy giếng nước?”

“À, sáu cái! Để làm gì?”

“Chúng ta đem rương đến đó dìm chìm đi! Trong thời gian ngắn sẽ không có ai phát hiện đâu, chờ sau này có thời gian sẽ gọi người đến vớt, tuyệt không để lại cho tên gian tặc này chút gì cả!!!”

Sau khi nói xong, hai người tay xách nách mang, thì triển khinh công mang đồ về phía giếng nước. Chỉ thấy trong bóng đêm mịt mờ, hai thân ảnh màu đen xách theo vật nặng, một chuyển lại một chuyển đi tới đi lui từ bảo khổ đến giếng nước, giống như là kiến thợ cần mẫn đem thức ăn nặng hơn mình tới mấy lần về tổ vậy, cần cù chăm chỉ không sợ khổ cực. Dem rương đặt ở bên cạnh giếng, đem thùng nước vớt lên, thuận thể đem rương quăng vào trong giếng, giếng nước rất sâu, nên thanh âm vang lên cũng không lớn. Vì lý do thận trọng, mỗi giếng nước chỉ quăng vào hai cái rương, sau đó để thùng nước xuống, thấy không có sơ hở thì mới dừng tay!!! Trong đêm tối không có cách nào biết được mực nước có tăng lên hay không, đoán chừng chắc sẽ không có ai chú ý đâu!!! Sau khi quăng vào giếng hết mười hai cái rương, Niệm Từ mệt mỏi thở hồng hộc, một thân là mồ hôi ướt đầm.

“Kế tiếp phải làm sao bây giờ?”. Lão Ngoan Đồng hỏi.

Niệm Từ vui vẻ cầm theo một thanh chủy thủ sắc bén, cắm vào bên hông.

“Đại ca, ngươi có muốn làm chuyện hứng thú gì không? Chúng ta đi phá ổ khóa của hắn, khiến cho hắn không thể vào được, chỉ có cách phá hủy căn phòng thôi, đồ vật ở bên trong hắn cũng không thể nào lấy được!!!”

“Ngươi mau làm đi, ta cũng muốn xem một chút trò vui!”

“Tốt! Đại ca giúp ta nhớ thứ tự, để tránh ta nhớ nhầm, những thứ trong phòng sẽ không để ai chiếm được!”. Vừa nói, Niệm Từ vừa ra tay sửa khóa. Sau khi làm xong lưu lại dấu hiệu của hai người, khóa lại cửa lớn, hai người lên đường trở về. Một quá trời, tựa như công nhân dọn nhà cả đêm, Niệm Từ cảm thấy mình có thể đã luyện được cơ bắp luôn rồi!!!”

16. Chương 28-29

Chương 28 - Giáo dục đám tôn tử xấu xa

Mang số tiền tài bất nghĩa nặng trĩu trở lại khách sạn, nghĩ tới một khi người ta phát hiện ra nhà của Sử tướng quốc bị trộm, nhất định sẽ trở thành vụ án lớn, có thể sẽ bị đóng cửa thành, hai người không dám ngủ ngay, mà ngồi tĩnh tọa cho đến khi trời sáng, chờ khi cửa thành vừa mở ra, hai người liền thu thập hành lý ngụy trang tang vật ra khỏi thành. Ở ngoài thành, hai người đem vật phẩm quý giá giấu ở một nơi an toàn, sau đó Niệm Từ cùng Lão Ngoan Đồng gom đá chất lại thành đồng, bày thành mê cung trận đơn giản, người bình thường đi tới nơi này sẽ giống như đi vào mê cung, sẽ theo đường cũ mà quành trở về. Dọn dẹp mọi thứ xong, hai người đổi một bộ quần áo khác rồi trở vào thành, chẳng qua là lại biến thành một người khác vào trọ khách sạn, lần này thân phận của hai người chính là hai vợ chồng trung niên khoảng chừng bốn mươi tuổi đến nương nhờ họ hàng. Một lần nữa hai người vào trà lâu kia ngồi thám thính tin tức, chẳng biết tại sao một chút tiếng gió cũng không có nghe thấy, một trạng thái yên tĩnh y hệt như mấy ngày vừa qua.

“Niệm Từ, tại sao trong thành lại không có quan binh lục soát?”. Lão Ngoan Đồng thấp giọng hỏi.

“Khả năng thứ nhất là còn chưa có phát hiện, nếu không chính là do số lượng mất mát quá lớn, nên không tiết lộ ra ngoài, vụng trộm điều tra. Bất kể là như thế nào, trước khi rời khỏi Lâm An chúng ta phải làm một vụ lớn nữa!”. Niệm Từ hiền dịu giúp hần rót trà nói.

Bất kể đây có phải là yên tĩnh trước mưa bão hay không, Niệm Từ cũng muốn giải quyết dứt khoát, đem vây cánh của Sử lão đầu hạ nhục nhuệ khí, sau đó sẽ đi về phía Bắc. Từ trà lâu đi ra ngoài, hai người lại chia nhau đi đến các tiệm dược liệu mua những dược liệu cần thiết để làm thuốc mê, sau đó trở về khách sạn chuẩn bị cho hành động cuối cùng của họ ở đây. Nếu tính toán chuẩn bị rồi đi, Niệm Từ không muốn mình phải chịu cảnh lắc lư trên đường, nên dặn dò Lão Ngoan Đồng đi mua chiếc xe ngựa, tránh để họ phải hao tổn khí lực vận dụng khinh công quá nhiều. Màn đêm lần nữa phủ xuống, hai người đã thay xong y phục dạ hành chuẩn bị hành động.

“Đại ca, tối nay động tác của chúng ta nhanh hơn một chút, để chạy được nhiều nơi một chút. Dù sao quan viên ở đây phần lớn lớn ở rất gần nhau, chúng ta tranh thủ một nôi đem vây cánh của lão tặc đó nấu chung với nhau!”. Niệm Từ nói.

“Tốt lắm, vậy có đi tới nhà họ Tần không?”

“Đi! Ta nhất định phải thay Nhạc Gia dạy dỗ bọn họ một chút!”. Từ nhỏ nàng nghe danh Nhạc Phi mà lớn lên, nàng hận Tần Cối kinh khủng. Nàng suy nghĩ một chút lấy mặt nạ dịch dung ra, trên mặt nạ của mình và đại ca vẽ lên một ít máu chảy, lấy hai cái khăn trải giường gói kỹ mang theo bên người.

“Sau khi xong chuyện sẽ đi Tần Phủ, dọa bọn chúng chơi một chút cũng vui!!!”

Rất nhanh chỉ thấy hai thân ảnh bay lên nóc phòng, hướng về nơi xa chạy đi. Nhà đầu tiên là nhà họ Tiết, hần được coi là tâm phúc của Sử Di Viễn, đã cáo mượn oai hùm hơn mười năm nay. Bởi vì thời gian hết sức vội vã, hai người không cẩn thận lục soát, trực tiếp theo bố cục kiến trúc đã quen thuộc chạy thẳng tới thư phòng của chủ nhân. Tính toán thấy cái gì lấy cái đó, nếu như chưa thỏa mãn sẽ trực tiếp đi vào bên trong, vợ vét tiền riêng của vợ bé ông ta.

Ngoài ý muốn của bọn họ là gian thư phòng này tìm mãi vẫn không phát hiện ra được mật thất, Niệm Từ sờ sờ thấy dưới đất bên dưới bàn đọc sách có một cái nút, đứng dậy cẩn thận gõ thì phát hiện phía tường đối diện giá sách truyền đến thanh âm thùng thùng, bên trong trống rỗng. Cẩn thận bảo đại ca tránh ra, phòng ngừa có tên đánh lén đả thương người, nàng cũng ngừng thở, từ từ ấn tay vào cái nút, giá sách không tiếng động chuyển sang một bên, xuất hiện một ám thất đen ngòm.

“Đại ca, người ở đây canh chừng, ta đi vào xem thử!”

Móc dạ mình châu ra, Niệm Từ cẩn thận tiến vào ám thất, ám thất này không lớn, cũng không có chứa bao nhiêu tài bảo. Chẳng qua là ở trên bàn viết có để một hộp gấm. Nàng nhẹ nhàng đi qua, rút ra thanh trủy thủ vừa lấy được, mở nắp hộp ra. Bên trong là một phong thư cùng với mười mấy viên trân châu lớn nhỏ, màu sắc mượt mà, đại khái nhìn qua chính là ngọc trai phương đông rồi! Nhẹ nhàng lấy phong thư ra, nàng

xem xong nội dung trong thư, phát hiện ra người Mông Cổ đã cùng với tên họ Tiết này hợp tác với nhau, họ dùng mười mấy viên minh châu này mua chuộc hắn, để hắn bán tin tức cho đại quân Mông Cổ. Niệm Từ nhìn xong, đem minh châu bỏ vào túi, cầm thư đi ra, không lên tiếng đem thư đưa cho Lão Ngoan Đồng xem, hắn nhanh chóng xem xong nói:

“Muội muội, thật là để người nói đúng rồi! Người Mông Cổ muốn đánh chúng ta, chúng ta phải nói cho người ta biết nha!”

“Nếu như có thể đem thư này đưa ra ngoài thì tốt hơn. Bất quá ta đoán ở biên quan mọi người cũng đã phát hiện ra!”. Có thể nói là Quách Tĩnh và Hoàng Dung cũng đã đến Tương Dương rồi, nói cách khác thì khoản tiền đầu tiên cũng rất nhanh phải đưa đến rồi.

“Ta đã lấy luôn mấy viên minh châu rồi, chờ trên đường đi chúng ta sẽ bán luôn lấy tiền!”. Niệm Từ chỉ vào bên hông mình nói.

“Người cứ xem rồi làm đi, ta không hiểu những chuyện như vậy!”. Hai người sợ đêm dài lắm mộng, nhanh chóng đi tới nhà tiếp theo. Đến gần giờ Sửu thì hai người đã bái phỏng nhà họ Thịnh, Chương, Lý cùng gia đình họ Hồ, thậm chí tiến vào trong nội viện, vui vẻ nhận lấy không ít ngân phiếu cùng với châu báu, thật sự mà mang đi không được thì họ sẽ dùng biện pháp cũ, chìm xuống giếng để sau này quay lại lấy.

Vòng vèo qua lại cuối cùng họ cũng tới được Tần phủ tiếng xấu lừng lẫy, chỉ thấy cửa phủ không lớn, cũng không ra vẻ. Phi thân chạy đến hậu viện, họ đi tới nội viện của chủ nhân tương đối rộng rãi, ẩn thân ở chỗ tối tăm đem bọc quần áo trong tay cất giấu đi, Niệm Từ đem hai cái ra trải giường ra, nàng cất một lỗ vừa phải trên chiếc khăn trải giường vừa đủ đút đầu vào, lại sẵn tiện vẩy một ít bột màu đỏ lên trên loang lổ như vết máu. Dem đầu tóc đánh cho tán loạn, phủ vào trước mặt. Đi tới phòng ngủ của chủ nhân trước, nàng lấy khối mê ra thổi vào chút ít, mượn được tính tạo nên không khí u mê. Chờ một lát, nàng dùng chìa khóa mở cánh cửa ra. Theo như đã bàn tính trước, hai người duỗi thẳng cánh tay, hai chân thẳng bằng, giật mình giật mình đi vào trong phòng.

“Tần Cối Trả mạng cho ta”. Nàng học đáng vẻ ác quỷ mà nàng đã xem trên phim rất nhiều lần, thanh âm của Niệm Từ âm trầm truyền đến.

Ẩn ẩn nàng nhìn thấy có hai người đang nằm trên giường, bên trong không hề động đậy, có thể thuốc mê quá mạnh, nên đã làm bọn họ hôn mê. Tên nam nhân nằm ngoài giường muốn đứng lên, thế nhưng lại lực bất tòng tâm.

“Các người, các người là ai? Đến nhà ta để làm gì?”. Khí thế của hắn vẫn còn rất lớn.

“Ta là Nhạc Bằng Cử hắn là Nhạc Vân Tần Cối ở đâu? Tần Cối ở đâu?”. Lão Ngoan Đồng cũng giật giật mình kêu loạn.

“Nhạc... Nhạc nguyên soái? Nhạc tiểu tướng quân?”. Thanh âm của nam tử có chút khàn khàn.

“Tần Cối”

“Ta... Ta không phải là Tần Cối! Ta là con cháu của hắn. Sau khi ngài qua đời mười ba năm, hắn đã chết rồi! Bị Hiếu Tông hoàng đế gọi là “Đại gian thần”. Hiếu Tông hoàng đế đã vì ngài sửa lại án oan giải tội, phục hồi chức quan cũ cho ngài, lấy lễ để cải táng ngài. Ta biết tổ tông ta đã có lỗi với ngài và người nhà của ngài, chúng ta là con cháu vẫn luôn áy náy nha!”. Vẫn không thể động đậy, nhưng đường đường là nam nhi mà nói chuyện lại rơi lệ đầy mặt, bộ dáng thật là đáng xấu hổ.

“Tần Cối lấy ba chữ “Mạc tu hữu” để gán tội danh hành hình ta, tư thông Kim Quốc, gây họa cho triều đình, hãm hại người vô tội. Tại sao lại có thể khôi phục vương tước cùng quan chức chứ! Ta không phục Ta không phục!”

“Đây đều là chủ ý của Sử tướng quốc! Tần gia chúng ta cũng biết thẹn, cũng biết thẹn nha!!!”

“Hiện tại người Mông Cổ so với Kim Quốc còn hung mãnh hơn đang muốn xâm phạm họ Tần các người có phải lại muốn thông đồng với ngoại bang, đem bán giang sơn Đại Tống của chúng ta đi không?”

“Không có nha, không có! Chúng ta sinh ra là con dân Đại Tổng, chết đi là quỷ của Đại Tổng! Có một Tần Cối đã đủ khiến Tần Gia chúng ta ô danh vạn năm rồi! Ta tình nguyện chết đứng chứ không muốn sống quỷ nha!”. Tần Cự chém đinh chặt sắt nói.

“Tốt! Ta tin người Vân nhi, đem thư đưa cho hần!!!”. Niệm Từ tiếp tục nói quỷ âm.

Lão Ngoan Đồng thì triển nội lực đem thư phóng bay đến, bay vào rơi đến trên giường.

“Nhớ kỹ những lời ta nói Ta cùng vô số người bị Tần Gia hại chết đang nhìn người nhìn người”. Thừa dịp Tần Cự cúi đầu cầm lá thư lên, hai người vận khinh công bay ra ngoài, dùng nội lực đóng cửa phòng lại.

“Tốt lắm, chúng ta đi thôi.”. Nàng vác bọc áo quần lên vai chuẩn bị rời đi.

“Cứ như vậy mà đi? Như vậy quá tiện nghi cho hần rồi!!!”. Lão Ngoan Đồng cho là còn chưa dạy dỗ đủ.

“Hần và Tần Cối không giống nhau, nếu như người dùng một đao giết hần thì ngược lại chính là giải thoát cho hần. Yên tâm đi, vì muốn rửa sạch sỉ nhục của gia tộc, hần sẽ vì dân chúng Đại Tổng cúc cung tận tụy!”

Sự thật chứng minh Niệm Từ không sai, sau khi đọc thư xong Tần Cự cảm thấy sự tình liên quan trọng đại, vốn dĩ hần thế lực không lớn, căn bản sẽ không có người tin tưởng hần. Hần cầm lấy thư, mang theo hai con trai Tần Tuấn, Tần Dã đi đến biên quan. Quân Mông Cổ xâm phạm thì hần dùng toàn lực chống cự, thành bị thất thủ, hần liền đem tiền bạc cùng lương thảo đốt hết, không lưu lại cho quân địch một chút lương thực nào, sau khi chết đi được phong làm Nghĩa Liệt Hầu. Hai con trai hần Tần Tuấn, Tần Dã cũng theo cha lấy thân đền nợ nước!!!

Chương 29 - Lễ vật ngoài ý muốn

Lo lắng đêm dài lắm mộng, trời vừa sáng huynh muội hai người đã hóa trang cho tốt, chờ cửa thành vừa mở thì liền điều khiển xe ngựa ra khỏi thành Lâm An. Vì cẩn thận một chút, Niệm Từ hướng về phía chướng quỷ khách sạn mua mấy cái khăn trải giường, đem toàn bộ tang vật giấu vào bên trong, giả trang bản thân thành một lão thái thái bị bệnh nặng đe dọa, Lão Ngoan Đồng giả trang thành một lão đầu tử đầu óc không tinh mẫn, không quá quen điều khiển xe ngựa, nên đối với binh lính thủ thành nói mình là người giúp việc ột bà lão bệnh tình nguy kịch, mình mượn xe ngựa đưa bà ấy về với ông bà, trong xe tràn ngập mùi hôi thối do bệnh lâu ngày, khiến cho bọn lính không dám tiến lên lục soát, xe ngựa thuận lợi ra khỏi thành.

Rời khỏi cửa thành ngày càng xa, Niệm Từ cũng không chịu nổi mùi hôi thối do mình điều chế, nên đem toàn bộ chăn giường chôn ngay tại chỗ. Hai người trở lại nơi mình đã bày trận, đem tài bảo giấu ở đó mang ra ngoài, chính thức lên đường đi về phía bắc. Bởi vì Lão Ngoan Đồng không tinh thông lắm, nên chỉ mua một xe ngựa bình thường, cùng với một con ngựa bình thường mà thôi! Hai người cũng không quan tâm điều khiển xe, cho nên trên đường đi rất chậm, thay phiên nhau thực tập tay nghề điều khiển xe ngựa. Mỗi khi đến một chỗ, hai người liền điên cuồng mua đồ, đem tất cả tài bảo ngân phiếu đặt ở trong rương gỗ, mà rương gỗ đặt ở tận cùng bên trong xe ngựa, phía trên chất đống rất nhiều ra giường xóc xếch, người bình thường căn bản sẽ không chú ý trong đó có càn khôn. Bên trong xe chất đống các loại đồ ăn vặt cùng với các món đồ chơi nhỏ. Huynh muội hai người rất hưởng thụ cái loại cuộc sống nhàn nhã chung đường này nên cũng không vội vàng lên đường.

Sau khi lên đường, trong khoảng thời gian đầu cả hai người đều căng thẳng, cho đến khi đi xa rồi mới có thể thả lỏng được. Ngày hôm đó đến phiên Lão Ngoan Đồng điều khiển xe ngựa, Niệm Từ ở bên trong ăn đồ ăn vặt, cách màn vải kêu Lão Ngoan Đồng kể chuyện xưa. Đột nhiên đại ca lên tiếng nói:

“Muội muội, người nói thử xem, người ăn hết cả đồ ăn của ta mua rồi! Xem xem người kia, mới lên đường có mấy ngày, đã mập lên một vòng rồi! Hiện tại nếu chúng ta giả trang thành huynh đệ, người khác chắc chắn sẽ đều tin tưởng!!!”

“Ta lúc nào thì ăn đồ ăn của người? Hơn nữa ta cũng không có mập lên nha!”. Niệm Từ vẫn còn ăn, mạnh miệng nói. Sờ sờ thân thể của mình, giống như là y phục đã chặt đi không ít. Động tác của nàng chậm lại, suy nghĩ có phải hay không mình đã để sót cái gì. Không thể nào? Đêm hôm đó quá đột ngột, không có biện pháp dự phòng nào, mình không phải đã trúng giải thưởng lớn rồi đi!”

“Đại ca! Mau nhanh chóng đi đến thành trấn gần nhất, ta muốn xem đại phu!” Mặc dù bản thân mình cũng có học qua y lý, nhưng mà chủ yếu thiên về làm đẹp dưỡng nhan, chữa trị các loại ngoại thương, dù thế nào nàng cũng không có học qua sản khoa nha, nhưng đoán chừng nếu nàng muốn học, sư phụ cũng sẽ nghiêm chỉnh dạy nàng. Lấy tay bắt mạch của nàng, nhưng nàng cũng không thể nào bắt ra được gì nha!!!

“Muội muội, người không khỏe chỗ nào? Có muốn ta truyền cho người chút nội lực không?”. Xem ngựa chậm rãi dừng lại, Lão Ngoan Đồng ghé đầu nhìn vào, quan tâm hỏi.

“Không có gì không thoải mái cả, ta chỉ là không chắc chắn lắm, nên muốn tìm đại phu hỏi cho rõ một chút!”. Vẫn chưa rõ ràng mọi sự, nàng không muốn hù dọa đại ca.

“Vậy ta an tâm rồi!”. Đầu hấn lại rút về, tốc độ cũng bắt đầu tăng nhanh. Chắc là không phải đâu? Mới chỉ có một lần thôi mà, không đúng! Là cả đêm thôi mà, rốt cục là có mấy lần thôi, mình cũng không có rõ ràng lắm, dù sao cuối cùng nàng H quá ngất đi mất rồi. Trong lòng Niệm Từ âm thầm nghĩ, thật ra có một đứa con cũng không tệ nha! Đại ca nói như thế nào cũng là một hài tử tính tình không kiên nhẫn, lại là trưởng bối của Toàn Chân Giáo, khẳng định là không thể ở bên mình lâu dài. Trong đoạn thời gian này nàng vất hết đầu óc hành nghề ăn trộm, muốn sống phóng túng một chút chính là để tránh cho Lão Ngoan Đồng cảm thấy nhàm chán bỏ mình đi, sâu trong nội tâm nàng luôn lo lắng thân nhân duy nhất của nàng ở đây sẽ bỏ nàng mà đi, đem nàng bỏ ở một nơi xa lạ. Nếu như có đứa bé thì khi tạm biệt nàng sẽ không có cảm giác cô độc cùng xa lạ. Nàng cũng sẽ không sợ hãi đại ca rời đi nữa! Nghĩ tới đây, đáy lòng nàng lại hy vọng mình đã mang thai, nàng không thể ở bên Hoàng Dược Sư, thì có một giọt máu của hấn ở bên cạnh mình cũng không tệ nha!!!

Xe ngựa rất nhanh đi đến một trấn nhỏ, chạy đến trước cửa một y quán thì dừng lại. Xe ngừng lại, Niệm Từ đã dịch dung thành một phụ nữ hai mươi mấy tuổi đã kết hôn bước xuống xe ngựa.

“Đại ca, người không cần phải theo vào đâu. Cứ ở trên xe ngựa chờ ta. Cũng không lâu lắm đâu!”. Nàng nói xong tiến vào y quán.

Trong y quán không có bao nhiêu bệnh nhân, rất nhanh đến phiên Niệm Từ vào khám. Lão đại phu vuốt râu, bắt mạch nàng một lát rồi nói:

“Vị phu nhân này, chúc mừng người đã có thai rồi. Lão phu đoán chừng đã được năm tháng rồi. Theo mạch tượng nói, thời gian gần đây phu nhân làm việc chân tay rất khổ cực, mặc dù cũng không có ảnh hưởng gì quá lớn, nhưng thai nhi lớn lên có chút chậm chạp. Hy vọng phu nhân có thể tĩnh tâm tu dưỡng, thời gian này nếu mà lơ là thì thai nhi có thể dễ dàng chết non!”

“Ta có hài tử!”. Niệm Từ mừng rỡ vuốt bụng của mình, không thể tin được lỗi tai của mình. Đại phu đối với tình cảnh này quen lắm rồi, mỉm cười gật đầu một cái.

“Cám ơn người, đại phu. Ta nhất định tĩnh dưỡng thật tốt, không để cho hài tử có bất kỳ vấn đề gì.”

“Đại phu, hiện nay ta cùng chồng đang trên đường hồi hương, ngồi ở trên xe ngựa. Ngài cảm thấy có được không?”. Niệm Từ không muốn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cẩn thận hỏi.

“Chỉ cần không mệt mỏi quá là được rồi! Xe ngựa chạy chậm một chút, thì sẽ không có ảnh hưởng gì, dù sao tĩnh dưỡng chính là không làm việc gì, ở trong xe ngựa tùy lúc có thể ngắm phong cảnh, người cùng với hài tử sẽ không có buồn bực. Nếu như bản thân cảm thấy không thoải mái hoặc là bị say xe, thì không được phớt lờ, phải lập tức nằm ở trên giường, biết không? Ta sẽ kê cho cô mấy thang thuốc dưỡng thai, mang theo uống ở trên đường! Đúng rồi, trên đường phải chú ý ăn uống, thai nhi bắt đầu lớn, ăn uống nhất định phải đầy đủ!”. Đại phu dặn dò nói.

“Muội muội, như thế nào? Không có sao chứ?”. Lão Ngoan Đồng nhìn thấy Niệm Từ cầm đơn thuốc đại phu kê đi ra khỏi y quán, quan tâm hỏi.

“Không có gì. Mà không đúng, là có chuyện tốt! Đại ca, người sắp được làm cậu rồi!”. Nàng không thể kìm chế được, muốn chia sẻ niềm vui sướng này với người thân nhất!

“Không thể nào? Tại sao ta lại không nhìn ra đây?”. Nhìn lại bụng của Niệm Từ, Lão Ngoan Đồng lẩm bẩm tự nói.

“Bắt đầu từ bây giờ ngươi sẽ nhìn thấy thôi. Ta đói bụng, chúng ta đi tìm chỗ nào ăn một bữa thật ngon để chúc mừng đi!”. Niệm Từ cẩn thận trong sự giúp đỡ của đại ca leo lên xe ngựa nói.

Hai người tìm được quán cơm lớn nhất, đem xe ngựa đỗ lại cho tốt! Kêu một đồng lớn thức ăn, không để ý tới chuyện gì nữa cả, cả hai vui đầu ăn cho thật nhiều! Sau khi no nê xong, mua một số mang theo, hai người hai lòng đóng xe rời đi!

“Muội muội, ngươi ở lúc nào có đứa nhỏ, trong khoảng thời gian này ta luôn ở bên cạnh ngươi, tại sao lại không biết? Chẳng lẽ lại là của ta?”. Lão Ngoan Đồng lúc này mới nhớ tới hỏi lại.

“Chớ có nói nhảm! Ngươi là cậu của hài tử! Hài tử đương nhiên là của sư phụ ta, ngươi quên mất sai lầm ta đã phạm sao?”. Niệm Từ có điểm dở khóc dở cười nói.

“Đó đã là chuyện rất lâu rồi, có đúng hay không? Tại sao hiện tại đứa nhỏ mới có đây?”. Lão Ngoan Đồng tò mò muốn chết.

“Đứa nhỏ luôn ngủ trong bụng ta, ta không biết. Hiện tại hắn đã lớn hơn, không bao lâu nữa, hắn sẽ chui ra ngoài thôi!”. Niệm Từ có cảm giác mình đang ở trong vườn trẻ giải thích cho các bạn nhỏ về cách bắt đầu sinh mạng quá!!!

“Đứa nhỏ kia chơi có vui không? Có phải cả ngày chỉ biết khóc nháo hay không, ồn ào muốn chết!”. Lão Ngoan Đồng nồng nhiệt hỏi.

“Chơi rất vui nha! Nhìn hắn lúc mới ra đời cái gì cũng không biết sẽ từ từ học lật, sẽ ngồi dậy, sẽ đứng, sẽ đi, học nói chuyện, quá trình vô cùng thú vị! Hài tử tốt lắm, chỉ cần không đói bụng, sẽ không khóc. Ngươi có thể ở bên cạnh nó chơi trò chơi, bày ra đủ trò vui!”. Vuốt bụng, Niệm Từ bắt đầu có tình cảm dịu dàng của người làm mẹ.

“Đó là con trai hay con gái vậy? Ta không thích con gái, các nàng quá ồn ào, cũng quá yếu ớt!”

“Chỉ cần là khỏe mạnh bình an, ta không quan tâm con trai hay con gái. Nếu là con gái, từ nhỏ ngươi dạy nàng không khóc, không yếu ớt, không phải là được rồi sao? Ngươi là cậu nha, nàng phải nghe lời ngươi nói đó!”

“Đúng nha, ta là cậu nha! Hắc hắc!!!”. hai huynh đệ đối với việc một sinh mệnh sắp ra đời tràn đầy mừng rỡ.

“Bụng ngươi lớn còn có thể đi dọn nhà cho người Mông Cổ sao?”. Lão Ngoan Đồng tỉnh lại đầu tiên nói.

“Đúng rồi, tạm thời không thể! Ta phải làm một ngôi nhà ấm áp cho đứa nhỏ mới được!”. Niệm Từ lẩm bẩm trả lời.

“Vậy chúng ta đừng đi về phía Bắc nữa. Ta dẫn ngươi cùng tiểu bảo bảo đi về Chung Nam Sơn đi. Toàn Chân giáo có nhiều người, có thể chơi với tiểu bảo bảo nha”. Lão Ngoan Đồng hưng phấn đề nghị.

“Ta không muốn đi”. Nếu rời đi, Niệm Từ cũng không muốn cùng người trong võ lâm có chút liên lạc, tránh để ỉnh lại tức cảnh sinh tình, chìm ngập trong hồi ức không thoát ra được. Nếu không chiếm được tình yêu của Hoàng Dược Sư, thì nàng muốn yên lặng ở trong lòng nhớ hắn, không muốn cả ngày cả đêm nhìn thấy đám người có liên quan, đâm đau tim mình!

“Vậy phải đi đâu?”. Nếu không ta đưa ngươi trở về đảo Đào Hoa, ngươi không phải yêu Hoàng lão tà sao, hiện tại đã có đứa nhỏ, hắn khẳng định sẽ tiếp nhận ngươi nha!”. Lão Ngoan Đồng đinh đạc nói.

“Đại ca, ngươi nói cái gì vậy? Chẳng lẽ ta có thể dùng đứa nhỏ uy hiếp sư phụ sao? Loại tình cảm miễn cưỡng đó ta không cần!”. Niệm Từ mất hứng nói.

“Vậy ngươi rốt cuộc muốn làm gì?”. Lão Ngoan Đồng mất đi hăng hái nói.

“Đại ca, ngươi đừng xen vào. Ta tự có chủ trương!”. Sau khi phát hiện có đứa nhỏ, Niệm Từ giống như đã lớn lên. Có hài tử thì nàng có thể chân chính ổn định ở Tổng triều này, cuộc sống trộm đạo nguy hiểm này cũng phải bỏ đi, đứa nhỏ ra đời không có phụ thân thương yêu, thì ở những phương diện khác không thể để nó chịu thua thiệt được, nhất định nàng phải tạo nên một nơi ấm áp để đón tiếp hài tử chào đời! Hiện tại triều Tổng không yên ổn, lòng người hoang mang. Đất Kim Quốc thì phần lớn đã bị người Mông Cổ chiếm

lĩnh, thảo nguyên Mông Cổ tạm thời là tương đối an toàn nhất, nhưng mà thiên nhiên ác nghiệt, không thuận lợi cho hài tử lớn lên. Nghĩ tới đây, Niệm Từ nói:

“Chúng ta đi dọc Trường Giang, đi đến Kim Quốc mà người Mông Cổ đã chiếm lĩnh, tìm một thành trấn ổn định để sinh sống.”

“Đi tới nơi của người Mông Cổ? Bọn họ sắp cùng đại tống khai chiến, sao ngươi lại muốn tới đó?”

“Ta bất kể họ có giao chiến không, ta chỉ tính toán chỗ nào an toàn, thích hợp để hài tử của ta chào đời! Hơn nữa sau khi sinh hài tử, chúng ta còn có thể đi giúp người Mông Cổ dọn nhà nha, còn có thể quấy rối ở phía sau, có gì mà không được nha?”

Đã hạ quyết tâm, xe ngựa tiếp tục lên đường, dọc theo đường đi hỏi thăm tin tức của Kim Quốc. Rất nhanh họ đi tới bờ Trường Giang, nhìn nước sông mãnh liệt chảy, Niệm Từ bỗng nhiên cảm thấy rất nhớ nhà, tổng hợp lại tất cả tin tức thu thập được trên đường, nàng quả quyết ra quyết định.

“Đại ca, chúng ta sang sông đi về phía Phủ Tế Nam đi! Thứ nhất nơi đó đã bị người Mông Cổ tiếp quản, từ xưa tới nay đó là điểm trọng yếu quân sự, khẳng định sẽ tương đối phồn vinh ổn định. Thứ hai là người có biết không? Nơi đó là cố hương của ta. Năm đó, tổ tiên ta đi theo triều đình nên mới đến Giang Nam. Hiện tại ta đi đến đó cũng như lá rụng về cội vậy!”

17. Chương 30-31

Chương 30 - Trên đường nhật được của rơi

Ngày thứ hai hai người đóng xe đi qua sông. Xe ngựa từ từ đi dọc theo bờ sông không có bóng người, Niệm Từ thì trước sau như một nằm ở trong xe ăn đồ ăn vặt.

“Muội muội, ở phía xa trong rừng cây giống như là có người đang gặp phiền toái, có muốn đi xem một chút hay không?”. Lão Ngoan Đồng là cao thủ nên dễ dàng phát hiện ra rắc rối, cũng nhao nhao muốn tới xem, mấy ngày này cuộc sống quá nhàn rồi nên hẳn có chút nhàm chán.

“Được thôi! Nếu người thích thì chúng ta đi xem một chút đi!”. Chỉ cần không phải là chuyện quan trọng gì, Niệm Từ theo thói quen nghe theo lời đại ca.

Gia tăng tốc độ đi tới bên rừng cây nhỏ, thì nhìn thấy năm nam tử nhân sĩ giang hồ nằm ngổn ngang trên mặt đất. Trên người có nhiều vết thương, hơn nữa trong đó có hai người nhìn qua không hề giống nhân sĩ của Trung Nguyên.

“Các người thế nào rồi? Có cần giúp một tay hay không?”. Lão Ngoan Đồng rất nhiệt tình, phi thân tiến tới hỏi.

Một người thương thế không nặng cẩn thận đứng lên, ngăn ở trước mặt của những người khác, nhìn từ trên xuống dưới người mới tới.

“Cảm ơn! Huynh đệ chúng tôi gặp phải giặc cướp, nên bị thương nhẹ!”. Rõ ràng là đang nói dối.

“Muội muội, bọn họ không nói thật, chúng ta đi thôi!”. Thỏa mãn lòng hiếu kỳ, Lão Ngoan Đồng tính toán rồi đi.

“Vị huynh đệ này, bởi vì tình thế vội vã, chúng ta không thể nói ra sự thật. Bất quá có thể giúp đỡ chúng ta một chút hay không? Cho huynh đệ chúng ta quá giang xe rồi khỏi nơi này!”. Nam tử hiển nhiên là thủ lĩnh vẫn đang nằm trên mặt đất, thấp giọng nói.

Lão Ngoan Đồng không trả lời, phi thân lên xe đẩy màn cửa ra, Niệm Từ ở bên trong thò đầu ra, khẽ cau mày quan sát mọi người một chút, lại nhìn về phía đại ca.

“Gặp chuyện bất bình thì nên rút đao tương trợ. Giúp đỡ người ta là gốc rễ của sự vui vẻ nha!”. Lão Ngoan Đồng vuốt tóc nói.

“Huynh muội chúng ta muốn lên thuyền sang sông. Nếu như thuận đường, thì có thể cho các người quá giang xe. Nếu không thì ta cũng không thể giúp được!”. Niệm Từ thật sự nghĩ là thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện đi!

Năm người trao đổi ánh mắt với nhau, tên thủ lĩnh đang nằm nói: “Thật là đúng dịp, chúng tôi cũng đang muốn qua sông. Đa tạ vị phu nhân này giúp đỡ!”

“Huynh muội chúng ta không muốn thêm nhiều phiền toái, các người không phải là bị võ lâm chính phái đuổi giết đi?”

“Không phải vậy đâu, xin hai vị yên tâm!”

“Vậy thì tốt, các người lên xe đi, đã muộn rồi!”. Niệm Từ rất không tình nguyện nói.

Năm người lão đảo lên xe, có thể thấy được người cùng Niệm Từ nói chuyện thương thế nặng nhất, bốn người khác chỉ bị ngoại thương trên da thịt thôi. Lão Ngoan Đồng nhiệt tình dọn dẹp đồ đạc trong xe, đem mấy người đó diu vào xe. Niệm Từ ngồi ở trước xe, khống chế xe ngựa. Đi tới bến thuyền, Niệm Từ thả mình xe xuống, cùng người chủ thuyền thương lượng xong thì cho xe ngựa lên thuyền hướng bờ bên kia mà đi.

Tới bờ bên kia, Lão Ngoan Đồng lại điều khiển xe, Niệm Từ đi vào trong xe chật chội, ngó xem thương thế của họ.

“Bốn người bị thương không nặng, chẳng qua là bị thương ngoài da, thoa thuốc băng bó lại là được rồi! Còn thương thế của người thì hơi phiền toái!”. Nàng hướng về phía tên thủ lĩnh nói.

“Người bị ngoại thương trong người lại mang độc, thứ cho ta y học không tinh, về phần là độc gì, ta không biết!”. Độc được có quá nhiều loại, Niệm Từ còn chưa có học hết.

“Muội muội, người không phải là có mang theo thuốc của sư phụ người sao, cho hẳn một viên hóa giải một chút độc tính có được không?”. Bên ngoài xe Lão Ngoan Đồng lên tiếng nói.

Mọi người nghe xong, gương mặt tràn đầy mong đợi nhìn nàng. Niệm Từ cắn răng, âm thầm mắng đại ca của mình, từ trong ngực móc ra vật duy nhất Hoàng Dược Sư để lại ình – Một chai Cửu Hoa Ngọc Lộ Hoàn. Đây là khi nàng vừa lên đảo thì sư phụ đã cho nàng, vẫn để ở trong ngực, chưa từng dùng cũng chưa từng rời xa.

“Nhiều hơn đối với người cũng vô ích, người ăn trước hai viên hóa giải độc tính đi, đợi khi tìm được đại phu thì nói sau!”. Nàng lấy ra hai viên đưa ra cho hắn. Thấy vật như gặp người, nếu đại ca còn làm lớn hơn nữa, mình chỉ có thể cầm cái bình vô dụng để tưởng nhớ đến Hoàng Dược Sư thôi.

“Cảm ơn vị phu nhân này. Còn không biết đại danh của phu nhân cùng vị huynh đài này?”. Dem thuốc ăn vào, người kia lên tiếng nói.

“Huynh muội chúng ta họ Chu, đại ca gọi là Chu Đại, các người gọi ta là Nhị cô nương là được rồi. Ta cùng chồng đã thất lạc, không biết năm nào mới gặp lại, thì còn gọi phu nhân cái gì. Không biết các vị xưng hô như thế nào?”. Trong lòng còn chưa nghĩ ra thân thế giả, nên Niệm Từ nói đại.

“Mấy huynh đệ chúng ta đều họ Dương, ta tên Dương Dịch, đây là Dương Nhị, Dương Tam, Dương Tứ, cùng Dương Ngũ”. Người đó vội vàng giới thiệu.

“Hạnh ngộ, hạnh ngộ!”. Niệm Từ bên ngoài cười nhưng trong lòng không hề cười chút nào. Trong lòng đều biết cả hai đều không nói thật, đều chỉ dùng tên giả mà thôi.

Trò chuyện một lúc thì xe ngựa đã tiến vào một thành trấn nhỏ, trải qua hỏi thăm thì xe ngựa trực tiếp hướng về phía y quán. Bốn người thương thế nhẹ, chỉ cần băng bó tốt là được rồi. Phiền toái là không ai biết được độc của Dương Dịch trúng là gì. Nhận thấy Niệm Từ đang mang thai, mấy người khác lại bị thương, sau khi thương lượng thì bọn họ quyết định đi tìm khách sạn ở trước rồi nói.

“Muội muội, sư phụ người được người khen ngợi là tài năng trên trời có dưới đất không có, làm sao người lại không biết giải độc vậy?”. Ngồi ở trong phòng khách, Lão Ngoan Đồng không chút khách khí hỏi.

“Sư phụ ta rất lợi hại, nhưng người cũng phải xem thử ta đã học nghệ được bao lâu chứ? Học nhiều thứ như vậy, làm sao có thể đem toàn bộ tâm tư vào việc học giải độc nha!”. Niệm Từ liếc Lão Ngoan Đồng một cái nói.

“Không biết Nhị cô nương học nghệ ở nơi nào vậy?”. Độc tính tạm thời bị Cửu Hoa Ngọc Lộ Hoàn đè xuống, Dương Dịch lên tiếng hỏi.

“Sư phụ ta ẩn cư sơn dã không màng việc đời, không có mấy người biết được đại danh của ông ấy đâu!”. Lão Ngoan Đồng nghe tới đó bị sặc ho khù khụ mấy tiếng. Niệm Từ mạnh mẽ hung hăng đâm vào lưng hắn một cái.

“Ta không nói là được chứ gì, nhưng là người nhất định là có biện pháp nha!”. Lão Ngoan Đồng bị đâm vào có chút gấp gáp nói.

“Có thì có, nhưng không có nắm chắc mười phần. Hơn nữa bèo nước gặp nhau, người ta làm sao lại có thể đem tính mạng giao vào tay ta!”. Huynh muội hai người không coi ai ra gì bắt đầu trò chuyện.

“Vậy cũng đúng nha, vạn nhất bọn họ là người xấu, chúng ta cũng không mong tự tìm phiền toái nha!”

“Cho nên ở bờ sông ta mới hỏi cho rõ ràng nha, nhưng ai biết đó có phải là lời nói thật hay không, dù sao tên cũng không giống thật lắm!”

“Chúng ta là huynh muội, người lại không có huynh đệ tỷ muội ruột thịt khác, vậy người là Chu Đại, ta không phải là Nhị cô nương sao?”. Niệm Từ căn bản là không quan tâm đến năm người bọn họ.

“Thật xin lỗi, ta xin cắt ngang một chút! Thật sự chúng ta không nói rõ ra tên thật là có nguyên nhân, không phải là có ý định xấu xa giấu giếm hai vị, mà là việc xấu trong nhà không muốn nhắc đến thôi. Nhị vị xin yên tâm, chúng ta không có ác ý, chỉ là không muốn trở lại cuộc sống trước kia, đổi lại thân phận để bắt đầu một cuộc sống khác mà thôi. Nếu như Nhị cô nương có thể ra tay giúp đỡ chữa trị cho Dương Mỗ, tại hạ vô cùng cảm kích, làm sao có thể dảm chất vấn dụng ý của các vị. Võ công của Chu huynh đệ cao hơn chúng ta mấy lần, nếu quả thực giao đấu thì năm huynh đệ chúng ta căn bản không phải là đối thủ của huynh ấy! Nhìn khinh công của Nhị cô nương thì có thể nói cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ!!!”. Dương Dịch đỏ khóc đỏ cười giải thích.

“Coi như các người còn có mấy phần nhân lực”. Lão Ngoan Đồng dương dương đắc ý nói.

“Được rồi! nếu các người đã nói như vậy, ta sẽ coi như chữa ngựa chết thành ngựa sống vậy, như vậy mới có thể giải quyết được độc tính!”. Nàng lên tiếng nói.

Mới vừa rồi ở y quán thấy đại phu chẳng qua là quán miệng vết thương lại chứ không làm gì nhiều, Niệm từ cũng không muốn nói nhiều, nếu muốn giải độc thì nàng muốn để cho bọn họ phải nợ nàng một món ân tình lớn.

“Độc của người sau khi uống thuốc của ta đã bị áp chế tạm thời không sao, ta trước tiên xử lý những vết thương bên ngoài của người, các người ai bị thương nhẹ nhất thì đi tới tiệm thuốc một chuyến, theo như đơn thuốc của ta mua về, bảo đảm thương thế của các người sẽ mau chóng khỏi!!!”

Bằng vào những kiến thức nàng xem thấy trên tivi về việc vá vết thương, nàng tự nhận mình có thể hoàn thành loại giải phẫu đơn giản này. Dem kim may vừa mua về cho cong queo, rút ra một sợi tóc của người bị thương, đem cả hai ngâm trong rượu mạnh, sau đó mở vết thương ra, dùng rượu rửa sạch, sau đó dùng kim cần thận ép vết thương lại khâu chặt với nhau, máu tươi hơi rỉ ra ngoài. Nhìn máu tươi chảy ở trên tay, nàng cẩn thận cố gắng ấn đè ép cảm giác khó chịu trong lòng xuống, vận dụng thủ công trước đây may vá áo lót rất cục đem vết thương của năm người họ xử lý xong. Sau đó, nàng quăng kim may trên tay xuống, chạy ra khỏi cửa, nàng bắt đầu nôn ói đến không còn gì trong bụng nữa, đỡ lấy tay của Lão Ngoan Đồng mà đứng lên. Thấy biểu hiện của nàng, mấy người họ sợ hãi không biết phải làm sao.

“Mọi người không cần sợ. Thân thể ta đang mang thai, nên hơi nhạy cảm với máu một chút. Thật may là đã may vá lại rất tốt, băng bó và thay thuốc các người phải tự lo rồi, ta không thể giúp được. Các người

dọn dẹp cho sạch sẽ đi, chúng ta đổi phòng khác thôi. Để ọi người chê cười rồi!”. Trong lòng đã hoàn toàn thoải mái, Niệm Từ giải thích.

Nói là làm liền, mấy người dọn dẹp cho gọn gàng, sau đó cho tiểu nhị một chút bạc vụn đổi một gian phòng khác. Niệm Từ uống một ngụm trà, đè ép cảm giác khó chịu trong lòng xuống, nhìn mấy người bọn họ thuần thục đắp thuốc, băng bó vết thương.

“Nhị cô nương, người dùng kim và tóc để vá vết thương, cách làm hết sức kỳ lạ, tại hạ tự nhận kiến thức rộng rãi, cũng chưa từng thấy việc như vậy!”. Sau khi băng bó xong, Dương Dịch lên tiếng nói.

“Như vậy có lợi giúp cho vết thương nhanh chóng khép lại, vết sẹo cũng không quá lớn. mấy ngày nữa chờ vết thương tốt hơn, tóc cũng có thể dễ dàng tháo ra. Đây là do sư phụ dạy ta, không phải ta đã nói rồi sao, sư phụ ta không thích mua danh chuộc tiếng, nên không có mấy người biết được!” Lão Ngoan Đồng cũng không khỏi không bội phục bác học của Hoàng Dược Sư chứ không ai biết đây thật ra là y học hiện đại.

“Về phần độc của người, ta sẽ cho người một viên thuốc, ngày mai chúng ta sẽ lập tức rời khỏi đây đi đến một thành trấn lớn. Ta mặc dù không hiểu được độc của người, nhưng sư phụ đã dạy ta cách lấy độc trị độc, Hạc Đỉnh Hồng là độc được độc nhất, độc tính của nó có thể hóa giải hết những thứ độc được khác, ta đã cặn kẽ học qua làm sao để giải độc Hạc Đỉnh Hồng, lại kết hợp với linh dược của sư phụ, có thể giải được bảy tám phần độc tính, sau đó người tự vận nội lực, có thể đem độc tố còn lại bức ra ngoài!”. Niệm Từ nói.

“Hạc đỉnh hồng thật có thể hóa giải tất cả độc khác sao”. Lần đầu tiên hắn nghe được loại lý luận này.

“Dĩ nhiên không phải, đối với một loại độc thì nó rất hữu hiệu. nhưng đối với nhiều loại độc được kết hợp thì nó sẽ gia tăng độc tính, gia tăng khó khăn. Thuốc của ta chỉ có thể dễ dàng hóa giải đau đớn của người, ta nói rõ là nếu độc chỉ có một, thì có thể giải còn không thì ta cũng không có cách!”. Niệm Từ kiên nhẫn giải thích.

Thời gian chính là sinh mạng, ngày thứ hai bảy người dậy thật sớm, lại mua thêm một cỗ xe ngựa, hỏa tốc chạy tới thành trấn lớn hơn. Niệm Từ cùng Dương Dịch chia ra hai bên hai cỗ xe ngựa, còn những người khác chia ra điều khiển xe. Hạc Đỉnh Hồng được coi như là độc được cao nhất, nên những tiệm thuốc bình thường sẽ không có bán. Vì không có thời gian, xe ngựa không ngừng nghỉ phóng đi, phải ăn gió nằm sương không được nhàn hạ ngày nào, trong tình huống Niệm Từ từ lúc xử lý vết thương tới bây giờ vẫn đang tiếp tục bị nôn nghén nhanh chóng đi tới. Tối phủ Từ Châu ở rất gần Tế Nam thì bọn họ ra giá cao rất cục cũng mua được Hạc Đỉnh Hồng. Nói cách khác là Niệm Từ ra giá 300 lượng bạc mua loại độc này. Năm người kia tài sản không còn một mống, hiện tại đều dựa vào huynh muội Niệm Từ mà ăn cơm.

“Dương huynh, mặc dù chúng ta đã mua được thuốc dẫn, ta vẫn không muốn lập tức trị liệu cho người. Người xem thân thể ta càng ngày càng nặng, mà chuyện chữa trị cho người không phải là chuyện của hai ba ngày ngắn ngủi mà xong được. Nơi này cách chỗ chúng ta đến không xa, không bằng người nhẫn nhịn mấy ngày, cùng huynh muội chúng ta về nhà, ta sẽ từ từ điều trị cho người có được không?”. Niệm Từ thương lượng nói.

“Năm huynh đệ chúng ta đa tạ ơn cứu mạng của Nhị cô nương. Đã như vậy, thì cứ như quyết định của Nhị Cô nương đi!”. Dương Dịch nho nhã khom người thi lễ.

Nỗi nhớ nhà tựa như tăng thêm, mấy người tiếp tục cuộc hành trình, mấy ngày sau đó một nhóm bảy người rốt cục cũng tới được phủ Tế Nam, Niệm Từ cuối cùng cũng trở lại nói cổ hương ngàn năm xa cách.

Lời của tác giả:

Có khá nhiều độc giả mong đợi Hoàng Dược Sư xuất hiện, nhưng thật xin lỗi, hắn không đủ quang minh lỗi lạc đùn đẩy trách nhiệm, bản thân ta muốn đem hắn đi giấu một thời gian. Những chương gần đây sẽ không xuất hiện.

Về phần hài tử, chắc chắn sẽ không đặt tên là Dương Quá rồi. Nếu các độc giả kiên trì, nhân vật Dương Quá sẽ xuất hiện, nhưng mà sẽ không phải đứa bé trong bụng Niệm Từ lúc này.

Chương 31 - An cư lạc nghiệp

Xe ngựa vào thành Niệm Từ không kịp chờ đợi lên ngồi ở phía trước, đôi mắt chăm chú ngắm nhìn phủ Tế Nam vẫn ở trong tâm thức của nàng. Trước đó không lâu nơi này vừa xảy ra cuộc chiến lớn, đã chính thức được quân của Thiết Mộc Chân tiếp nhận. Trên đường phố người ta đi lại không nhiều lắm, cảnh tượng vội vã, một mảnh cảnh tượng thê lương. Quang cảnh không có chút bóng dáng của thời hiện tại của Niệm Từ, cũng không có cảnh đẹp thường được miêu tả trong thơ cổ.

“Trước tiên chúng ta không vội tìm chỗ trọ, tìm tiệm ăn nào ăn no rồi hãy nói!”. Nàng ở phía Nam lâu như vậy, ăn uống vẫn không có thoải mái, rốt cục cũng về đến quê nhà, Niệm Từ cảm giác nước miếng của mình cũng mau chóng chảy xuống rồi. Nhị cô nương đã ra lệnh một tiếng, hai xe ngựa lập tức dừng ở trước quán cơm lớn nhất nơi đây.

“Mang các món ăn ngon nhất của các người lên đây, lại thêm món cá chép hầm hương bồ, mang thêm ổi người một phần bánh hấp nữa!”. Niệm Từ vội vàng kêu món ăn. Thời gian này mọi người đã quen thuộc ăn uống của Niệm Từ, kể từ hôm nàng nôn mửa do khâu vết thương bắt đầu, phản ứng thai nghén của Niệm Từ cũng xuất hiện, lượng cơm ăn càng lúc càng lớn, bụng cũng mỗi ngày mỗi lớn thêm lên. Thức ăn rất nhanh được mang lên, mấy người bọn họ vội đầu vào ăn, không ai nói chuyện.

“Muội muội, kể tiếp chúng ta nên làm gì đây?”. Lão Ngoan Đồng ăn no xong ưỡn bụng nói.

“Hôm nay chúng ta sẽ tìm khách sạn ở tạm, sau đó đi ra ngoài hỏi thăm một chút tìm một đình viện nhỏ thuê ở. Việc cấp bách là tìm được người giúp việc nấu cơm, hiện tại bộ dáng ta như vậy không thể làm được. Dàn xếp tốt xong thì có thể bắt đầu giải độc cho người được rồi, mấy ngày nay người tốt nhất nên nghỉ ngơi, chờ sau khi ăn Hạc Đỉnh Hồng vào người có thể sẽ có phản ứng không tốt. Người nên nằm trên giường tĩnh dưỡng, như người nếu không điều trị nghỉ ngơi khoảng bốn mươi ngày thì không thể khỏi hẳn.”. Niệm Từ buông đũa nói.

“Nhị cô nương cứ chuyên tâm giải độc cho đại ca ta, mọi chuyện còn lại cứ giao cho huynh đệ bọn ta là được rồi!”. Không đợi Dương Dịch lên tiếng, Dương Nhị đã nói.

“Các người nói vậy ta cũng yên tâm, ta cũng đang phiền toái chuyện này. Đại ca ta tính tình như trẻ con hồn nhiên chân chất. Ta hiện tại lại đang mang thai, hành động rất bất tiện. Tuy nói là trở lại cố hương, nhưng là đã xa cách nhiều năm, nơi này ta đã không còn thân nhân nào nữa. Phải làm phiền các vị giúp ta một tay, giúp ta an trí nhà cửa cho tốt!”. Nàng nói.

“Nhị cô nương khách khí rồi, đây là chuyện huynh đệ chúng tôi phải làm. Dọc theo đường đi đã làm phiền cô nương giúp đỡ, thậm chí ăn uống bây giờ cũng phải dựa vào cô nương, huynh đệ chúng ta thật cảm thấy xấu hổ!”. Dương Dịch xấu hổ nói.

“Đừng nói vậy, người nào lại không có lúc gặp khó khăn!”

“Đừng khách sáo nữa, vẫn còn chưa tìm được khách sạn nha!”. Lão Ngoan Đồng không nhịn được lên tiếng nói.

Nghỉ ngơi một đêm, ngày thứ hai đoàn người Niệm Từ cuối cùng cũng thuê được một tiểu viện ở thành Nam, lại thuê được một đôi vợ chồng trung niên lo việc nhà cửa cơm nước. Vấn đề chỗ ở của bọn họ coi như là đã ổn định rồi.

Dù sao Tế Nam vẫn là trọng địa, nên mặc dù không ít người có tiền đã bỏ đi theo hoàng thất Kim Quốc chạy nạn thì vẫn còn rất nhiều cửa hàng mở cửa buôn bán. Sau khi Niệm Từ tìm được những dược liệu cần thiết thì bắt đầu quá trình giải độc cho Dương Dịch. Sau khi ăn vào Hạc Đỉnh Hồng, cùng độc tố tồn tại trong cơ thể xung đột với nhau, làm cho thân thể hắn rất đau đớn, tuy giải được độc, nhưng việc điều dưỡng sau này mới là điểm quan trọng nhất.

Liên tiếp mười ngày Niệm Từ không dám rời đi nơi nào, ở nhà chiếu cố cho Dương Dịch. Sau ngày đầu tiên Dương Dịch ăn Hạc Đỉnh Hồng vào nôn ra cả chậu máu đen rồi ngất đi, Niệm Từ vẫn luôn kiểm soát được tình huống, thuốc mỗi ngày đều thay đổi, vì để cho hắn mau chóng hồi phục, huynh đệ mấy người họ thay phiên nhau truyền nội lực cho hắn, đã thông kinh mạch.

Ngày nào cũng giống nhau, huynh đệ bốn người bọn họ mỗi ngày nàng chỉ giữ lại một người để chiếu cố Dương Dịch, ba người kia bị nàng đuổi đi ra ngoài tìm hiểu vật giá thị trường tại địa phương.

Hơn mười ngày sau thân thể của Dương Dịch rốt cục cũng ổn định lại, Niệm Từ quyết định ra ngoài để khảo sát thị trường. Lấy những thông tin của ba người kia mang về, nàng bắt đầu tìm nhà mới ở.

Thời gian này Lão Ngoan Đồng một mực ở bên ngoài chơi, không có đi cùng. Phủ Tế Nam này đoạt lại từ trong tay Kim Quốc, chỉ có lưu lại một ít quân Mông Cổ trấn thủ, còn đang chờ đợi Thiết Mộc Chân phái quan địa phương tới quản lý.

Thị trường là một mảng rối loạn không chịu nổi, dân bản xứ chạy nạn hơn một nửa, còn dư lại cũng chỉ là dân chúng già yếu bình thường, người giàu có cũng đã bị quân Mông Cổ cướp bóc không còn gì. Giờ phút này muốn mua nhà thì có tiền cũng không mua được, việc mua bán hầu như không có. Niệm Từ cảm thấy đây là thời cơ tốt, Tế Nam từ xưa tới nay là trọng địa binh mã, chỉ cần nhìn số quân binh đóng đô tại đây là biết.

Sau khi người Mông Cổ ổn định thống trị xong, tầm quan trọng của nơi đây sẽ được đề ý tới, không bao lâu sẽ có một làn sóng người đổ về đây sinh sống. Đây chính là thời khắc mấu chốt giá nhà mua thấp bán cao.

Sau khi nhìn qua ghi chép của mấy người họ về nhà cửa xong, Niệm Từ ra quyết định. Nàng quyết định mua một đình viện trong một ngõ, bên trong còn có một hồ nước nhỏ. Sau đó, tại các nơi trong thành nàng mua mấy căn nhà, trên đường cái phồn hoa nhất trong thành nàng mua thêm mấy tiệm mì cùng tửu lâu, ngày sau có thể bán hoặc cho người ta mượn lại đều được.

Sau một quá trình dò xét thì nàng phát hiện cách nhà mới của mình không xa có một tòa nhà cao cấp đang được rao bán. Nàng tò mò đem theo ba huynh đệ họ Dương đi vào xem thử, thì phát hiện đây chính là nhà của khai quốc Đường Triều Đại Tướng Tần Quỳnh Tần Thúc Bảo, phía sau là một công viên đầm Ngũ Long. Bất luận như thế nào nàng cũng muốn mua lại, hiện tại giá phòng của Tế Nam thật hù chết người, mình vẫn là giai cấp vô sản, thật vất vả có tiền, nhất định phải trở thành một đại tài chủ. Trải qua cò kè mặc cả, cuối cùng Niệm Từ cũng lấy sáu ngàn lượng bạc mua lại đại viện đó!

Buổi tối trở về, Niệm Từ ngồi xuống thanh toán sổ sách, thương lượng cùng Lão Ngoan Đồng.

“Đại ca, mấy ngày nay người đi chơi không biết, ta đã mua bảy tòa nhà cùng năm tiệm mì. Tổng cộng tốn một vạn tám ngàn lượng bạc. Chúng ta ở đám tham quan lấy được không tới hai triệu lượng, chưa tính số vàng bạc châu báu chìm trong giếng nước. Ta muốn trong lúc này mua một ít bất động sản, chờ cho khi thế cục ổn định giá cao bán đi!”. Niệm Từ nói.

“Muội muội người cứ xem mà làm, không cần nói với ta. Dù sao thì chỉ cần có chỗ cho ta ngủ là được rồi!”. Lòng của Lão Ngoan Đồng căn bản không có ở chỗ này.

“Đại ca đừng nói vậy. Chúng ta là người một nhà, muội muội muốn cho đại ca biết mọi việc xảy ra. Hơn nữa, khoảng tiền kia là tiền để làm quân khoản chống quân Mông Cổ, ta mặc dù hiện tại lấy ra dùng một chút, sau này nhất định sẽ trả lại. Ta không muốn đại ca nghĩ ta ra vẻ đạo mạo lấy tiền bỏ túi riêng!”. Nàng tiếp tục giải thích.

“Ta không có nghĩ như vậy. Bất quá muội muội, lần này ta ra ngoài lâu như vậy, ta muốn trở về Chung Nam Sơn xem một chút, nếu như không có việc gì ta sẽ quay lại ngay!”. Hắn suy nghĩ một chút rồi nói.

“Chuyện này đại ca không nói ta cũng sẽ để cho người trở về. Chờ thêm mấy ngày nữa dọn nhà mới xong, đại ca trở về Đại Tổng xem thử. Thứ nhất là xem thử chuyện của Chung Nam sơn, thứ hai là ta đoán chừng Đại Tổng đã giao chiến cùng với quân Mông Cổ rồi. Khoản tiền đầu tiên của chúng ta có thể đưa về rồi. Chỉ cần người trở về trước khi cháu người ra đời là được rồi!”

“Chắc chắn là vậy rồi, người cậu như ta đây rất muốn ôm hán nha!”. Nói đến chuyện sinh hài tử, tinh thần của hai người tỉnh táo lại. Đang nói chuyện, thì huynh đệ Dương thị tới muốn nói chuyện cùng Niệm Từ và Lão Ngoan Đồng.

“Thân thể của người mới hồi phục, mau nằm xuống đừng cử động nhiều!”. Niệm Từ thấy Dương Dịch tới thì đứng dậy, vội vàng nói.

“Chu huynh đệ, Nhị cô nương xin ngồi xuống. Chúng ta ở trước mặt ân nhân không bao giờ nói láo. Thời gian này mấy huynh đệ ta đi theo Nhị cô nương nhìn thấy cô nương mua không ít nhà cùng cửa hàng, huynh đệ chúng ta nghĩ hai người muốn ở đây ổn định cuộc sống. Không đối gạt hai người, huynh đệ chúng ta

không phải là người giỏi suy tính buôn bán. Nhị cô nương mặc dù khôn khéo làm việc, nhưng hiện nay đang mang thai, hành động bất tiện. Năm người chúng ta mặc dù không thể nói rõ thân thể, nhưng xin tin tưởng chúng ta không hề muốn gây phiền toái, chỉ muốn an tâm sống qua ngày. Hiện tại năm người chúng ta không có tiền trong người, ngay cả tính mệnh cũng là do cô nương cứu về, cho nên tối nay chúng ta muốn thương lượng cùng cô nương một chuyện. Chúng tôi hy vọng cô nương có thể để cho chúng tôi được trợ giúp cho cô nương, thứ nhất là vì trả ơn cứu mạng, sau là để có thể tìm được một cuộc sống an bình. Không biết ý của hai vị thế nào?”. Dương Dịch nói.

“Tất cả mọi người hiểu lẫn nhau là được rồi, không cần thiết phải đem thân phận thật sự nói cho đối phương biết. Dù sao chúng ta cũng chỉ mới quen biết thời gian ngắn, chuyện này ta không thêm để ý. Nếu như huynh đệ các người muốn hỗ trợ giúp ta, ta chỉ yêu cầu một chuyện, đó là trung thành. Nếu như làm việc không vui, không muốn làm nữa thì chỉ cần nói một tiếng là được rồi. Ta không thích cách làm việc hai mặt, trước mặt ta thì thế này, sau lưng lại thay đổi. Ta hiện tại chẳng qua là thừa dịp cơ hội tốt, mua nhiều nhà cửa để ngày sau giá cao sẽ bán ra. Về phần về sau sẽ làm cái gì thì ta còn chưa suy nghĩ được. Bất quá các người cũng đừng có gấp gáp, sẽ không tốt cho vết thương trên người, trước tiên cứ điều dưỡng thân thể cho tốt đi. Các người đã nguyện ý đi theo huynh muội chúng ta, thì chúng ta sẽ không bạc đãi các người đâu. Các người cứ nghỉ ngơi trước đi, mấy ngày nữa sau khi dời đến nhà mới thì chúng ta từ từ thương lượng lại!”. Trầm tư một lát rồi Niệm Từ lên tiếng nói.

Sau khi ngồi trò chuyện thêm một lát nữa, huynh muội hai người cùng đi ra ngoài trò chuyện.

“Đại ca, người thấy như thế nào?”. Niệm Từ ngồi ở trong phòng mình hỏi.

“Rất tốt nha! Võ công của huynh đệ Dương thị không tệ, người lại cứu mạng của bọn hần, thì như vậy ta có thể yên tâm đi về Chung Nam sơn!”. Hần trả lời.

“Người thật không quan tâm đến muội muội này. Vạn nhất khi người đi trở về, tiền của chúng ta đã bị cướp sạch không còn thì sao?”. Niệm Từ cố ý đùa hần nói.

“Bọn họ không phải là thứ người như vậy, mặc dù ta không giống người có nhiều tâm cơ, nhưng ta là tiền bối của Toàn Chân Giáo có thể nhìn thấy được tư chất của người ta, bọn họ là nam tử hán quang minh lỗi lạc, sẽ không làm chuyện trộm gà bắt chó đâu!”

“Ừ! Ta cũng nghĩ như vậy! chúng ta bây giờ là lúc cần dùng người. chỉ có hai chúng ta, ngày sau khi ta sinh đứa nhỏ, cái gì cũng không làm được. Có thể ngay cả những rương bảo vật chìm xuống giếng cũng không lấy lại được. Bọn họ mặc dù không muốn nói, nhưng nhìn võ công đúng là không tệ. Mấy ngày nay hỏi thăm tình huống ở trong thành cũng rất chu đáo, giống như là rất am hiểu việc này. Họ cũng am hiểu chữ nghĩa, là trợ thủ tốt. Đợi ngày sau quan sát cho tốt, nhìn xem có thể hay không giúp chúng ta tiếp tục công việc hiệp đạo!”. Nàng còn nói thêm:

“Hơn nữa có bọn họ ở đây canh chừng ta, người có thể tận tình trở về chơi đùa rồi!”

18. Chương 32-33

Chương 32 - Chuyển tới nhà mới

Sau khi mấy huynh đệ họ Dương thuê người dọn dẹp nhà mới xong, Niệm Từ dẫn mọi người đi tham quan nhà mới. Hai vợ chồng Lý thị giúp việc không tệ, người vừa chân thật lại phúc hậu, sau khi hỏi ý kiến mọi người nàng quyết định tiếp tục thuê bọn họ, quản lý chăm sóc nhà mới. Năm anh em Dương Thị ở tạm ở gian thứ ba trong sân, trừ Dương Dịch vẫn nằm dưỡng bệnh ở trong phòng, bốn người khác dưới sự chỉ huy của Niệm Từ bắt đầu mua sắm sắp xếp dụng cụ đồ dùng trong nhà, bận rộn đến tối mất tối mũi. Niệm Từ cùng Lão Ngoan Đồng ở tại nội viện, trong sân có một hồ nhỏ và vườn hoa. Niệm Từ ở tại phòng chính, Lão Ngoan Đồng ở tại Đông Thương phòng. Hần đối với chỗ ở không có yêu cầu gì, chỉ để ý việc ngày sau có thể dễ dàng chơi đùa cùng cháu cưng mà thôi.

“Muội muội, người xem nhà cũng đã dọn rồi, phòng ốc cũng đã sắp đặt xong xuôi, ta nên trở về Chung Nam Sơn xem một chút rồi?”. Lão Ngoan Đồng hỏi nàng.

“Được rồi, mọi chuyện đã sắp xếp ổn thỏa rồi, đại ca trở về xem một chút đi! Nhưng trước tiên chờ vội trở về núi Chung Nam, người không nghe nói sao? Người Mông Cổ đang đánh nhau cùng với quân Tống ở Tương Dương! Ta đoán chừng những nhân sĩ trí thức nhất định sẽ đến đó trợ chiến, các sư diệt bảo bối của người chắc cũng sẽ không cam chịu để bị rơi về phía sau đâu. Trước tiên người nên đến Tương Dương xem thử một chút đã!”. Niệm Từ nói.

“Có thật sao? Vậy ta phải nhanh chân đi đến xem có cái gì tốt chơi không?”. Trong khoảng thời gian này hắc đã ráng chịu đựng nhàm chán rồi, vừa nghe tới chuyện thú vị thì liền háng hái lên.

“Trước tiên chờ vội chơi đùa. Đại ca, lần này đi người phải mang theo chi phiếu đến để ủng hộ tinh thần binh sĩ. Ngân phiếu ta để ở trong phong thư này, người cầm theo đi có được không?”

“Tốt, người muốn làm gì cũng được thôi. Người ở đây cũng phải ngoan ngoãn, cẩn thận chăm sóc tốt cho tiểu bảo bối của ta đó!”. Hắc cũng nghiêm mặt dặn dò nàng.

“Niệm Từ xin tuân lệnh đại ca. Đại ca, ta hy vọng lần này người có thể dịch dung đi Tương Dương đưa quân khoản, không nên để cho người ta biết tiền là do người nào đưa, tốt nhất nên thần bí một chút. Nếu như người muốn tìm bạn cũ ôn chuyện, thì sau khi đưa tiền rồi hắc xuất hiện với hình dáng thật của mình. Bất kể như thế nào cũng không được để cho người ta cảm thấy Chu Bá Thông chính là người bí mật đi đưa tiền là được rồi. Đại ca, người có thể làm được không?”. Nàng lên tiếng hỏi.

“Ta biết rồi. Nhưng tại sao phải làm như vậy? Người không muốn để cho người ta sùng bái nghĩa cử của chúng ta sao?”. Hắc tò mò hỏi.

“So với những tướng sĩ dẫm máu háng hái chiến đấu thì chúng ta là cái gì chứ. Ta một chút cũng không muốn để cho người khác biết chuyện của ta. Đại ca, người nhất định phải đáp ứng ta nha, nếu không ta sẽ không để cho người và tiểu bảo bối chơi đùa với nhau đâu!”. Niệm Từ uy hiếp nói.

“Được rồi, được rồi, ta đáp ứng người! Thật không thú vị chút nào!”

“Không có nha! Người suy nghĩ một chút đi, sau khi dịch dung thành một nhân vật thần bí đem tiền đưa đi, để cho người ở đó buồn bực suy đoán không ra người là ai. Có thể những người đó là người mà người quen biết nha, mỗi lần đi người đổi một dáng vẻ khác nhau, làm cho người ta không thể nhận ra, thật ra lại chính là một người, có nhiều thú vị lắm nha!”. Niệm Từ dụ dỗ nói.

“Đúng nha, nghe rất hay nha! Muội muội, người giúp ta làm nhiều mặt nạ chút, ta đổi thành rất nhiều bộ dạng khác nhau, đứa trẻ nè, lão đầu nè, thanh niên nè...”. Hắc hưng phấn nói.

“Nếu như người có thể giả bộ giống hệt, ta còn có thể làm cho người bộ dáng một cô nương nữa. Bất quá vóc người cùng với thanh âm phải làm sao bây giờ?”. Niệm Từ cũng háng hái nói.

“Đây chính là điểm hữu dụng của võ công cao. Ta sẽ dùng sức cốt đại pháp thay đổi vóc người, ngữ điệu nói chuyện có thể dụng nội công tạm thời thay đổi. Mặc dù không thể kéo dài lâu, nhưng như vậy là đã đủ rồi!”. Hắc dương dương đắc ý nói.

“Đại ca, người thật là tài giỏi! Tiểu muội bội phục, bội phục!”. Nàng nhân cơ hội vuốt đuôi ngựa.

Buổi tối hôm đó nàng tổ chức một buổi ăn mừng nhà mới. Bởi vì không có bao nhiêu người, Niệm Từ cũng không để ý chuyện chủ tớ khác biệt, cùng mấy huynh đệ Dương thị, hai vợ chồng Lý thị cùng ngồi một bàn, đặt quán cơm bên ngoài một bàn thức ăn thịnh soạn phong phú, cả nhà ngồi chung ăn uống vui vẻ.

“Thật xin lỗi mọi người, ta đang mang thai không thể uống rượu được. Ta xin lấy nước thay rượu, cùng đại ca ta kính mọi người một ly để chúc mừng nhà mới!”. Cả đám người rồi rít uống cạn rượu trong chén.

“Thứ hai ta muốn cảm tạ các vị đã giúp đỡ trong thời gian qua. Các huynh đệ Dương thị thì không cần nói rồi, trên đường chúng ta luôn giúp đỡ lẫn nhau, đi tới ngày hôm nay. Lý đại thúc và Lý đại thẩm mặc dù quen biết không bao lâu, nhưng lại hết sức hợp ý. Vì duyên phận ngàn dặm quen biết, cạn thêm chén nữa!”. Niệm Từ lại lên tiếng chủ tọa.

“Thứ ba là, đại ca ta có chuyện phải rời khỏi mấy ngày, chúng ta chúc đại ca ta thuận buồm xuôi gió, mã đáo thành công!”. Sau ba ly rượu, không khí thoải mái hơn, quan hệ giữa mọi người lại tiến thêm một bước.

“Không biết Chu công tử muốn đi đâu nha? Mặc dù công tử võ công cao cường, nhưng nếu cần sự giúp đỡ của chúng ta, thì xin cứ nói thẳng chúng ta sẽ hết sức trợ giúp!”. Thân thể Dương Dịch càng lúc càng tốt hơn, cũng ngồi trên bàn dùng trà thay rượu.

“Nhà chúng ta ở Đại Tổng có chút chuyện, đại ca trở về để xử lý công việc. Nếu như có cần giúp đỡ, chúng ta nhất định sẽ lên tiếng!”. Lão Ngoan Đồng đối với đề tài này không có hứng thú, chỉ lo vui đầu vào ăn. Niệm Từ đành phải nói thay.

“Nhị cô nương, ta còn phải cảm ơn cô nương và công tử. Chúng ta đã già cả không có tài nghệ đặc biệt gì, lại không có con cái. Hiện tại binh mã loạn lạc, nếu không phải được cô nương thuê, thì chúng ta ngay cả cơm cũng không có mà ăn rồi!”. Lý lão đầu cảm kích nói.

“Chúng ta là giúp đỡ lẫn nhau mà thôi. Hiện tại ta không làm việc nhà được, phải phiền toái các vị để tâm thêm!”. Nàng khách khí nói.

“Dương Dịch, đại ca ta đi, ta lại có bất tiện. huynh hệ các người có thể giúp đỡ thêm chút việc nhà được không? Nếu quá bận rộn, ta sẽ thuê thêm mấy người giúp việc. Nhưng ta muốn kiếm những người đàng hoàng kín tiếng, nên chắc sẽ chỉ thuê trả công không bao ở!”. Nàng suy nghĩ một chút nói.

“Ta nghĩ để cho Nhị đệ làm đi! Tâm tư của hần kỹ lưỡng hơn chúng ta, trước kia cũng có quản lý công việc trong nhà!”. Dương Dịch nói.

“Tốt lắm, vậy tạm thời để lão Nhị làm tổng quản đi!”. Niệm Từ cười nói.

“Nhị cô nương có gì phân phó thì cứ nói ta, ta nhất định tuân theo!”. Dương Nhị nói.

“Ngày mai trước treo tấm hoành phi lên. Viết chữ Chu Trạch đơn giản là được rồi!”

Ngày hôm sau Lão Ngoan Đồng dọn dẹp thỏa đáng rồi đi, Niệm Từ đem năm vạn lượng ngân phiếu cùng bao thư nhỏ đưa cho hần. Dặn dò:

“Đại ca trên đường phải chú ý an toàn, chớ vui chơi mà quên đại sự. Tiền cùng với thư thì tốt nhất là giao cho người chúng ta quen biết, thí dụ như sư phụ ta, Hoàng Dung, Quách Tĩnh, sư đệ của người, hay là Hồng Thất Công cũng được. Nếu như những người này đều không có ở đó, thì giao cho tướng quân lớn nhất ở đó! Theo như lời ta nói thứ tự giao cho, không cần làm loạn!”

“Làm sao người biết được có ai ở đó nha? Nếu như những người người nói đều không có ở đó thì sao, nếu tên Hoàng Thượng thú ở đó thì sao bây giờ?”. Lão Ngoan Đồng cố ý hỏi.

“Người quen ta cùng sư phụ đã học qua bói quẻ tinh tượng sao, mặc dù ta học nghệ không tinh, nhưng cũng có thể bói được nha!”. Nàng thuận miệng nói.

“Ta không tin. Vạn nhất người đoán sai khi ta trở lại ta sẽ phạt người!”

“Không thành vấn đề, đừng quên về sớm nha! Cháu của người có thể sẽ chào đời trong tháng chạp, người cũng không nên về trễ nha!”

“Sẽ không.”

“Còn có đại ca phải vận dụng nhân lực nhìn người của mình nha, ở trên đường nếu như nhìn thấy ai tài năng hữu dụng thì mang về đây. Bước kế tiếp chúng ta muốn phát triển một chút sự nghiệp, mặc dù còn chưa nghĩ ra, nhưng cần có người có thể tin được mới làm được. Làm phiền đại ca chú ý một chút! Niệm Từ đột nhiên nghĩ đến Lão Ngoan Đồng tuy ngây thơ hồn nhiên, nhưng lại có trực giác kinh người. Người xấu hay tốt hần chỉ cần nhìn một lần là biết, từ trước tới giờ hần chưa bao giờ cùng với người tâm thuật bất chánh lui tới với nhau là có thể thấy được.

Sau khi Lão Ngoan Đồng đi rồi, Niệm Từ dồn hết tâm tư nuôi dưỡng tiểu bảo bảo của nàng. Nhờ Lý thẩm nấu những món ăn bổ thai, lại định kỳ mời đại phu tốt nhất tới chẩn mạch, cũng bắt đầu vội vàng cùng Lý thẩm may y phục cho hài tử. Dương Nhị lại rất nghiêm túc làm một quản gia, không tới mấy ngày đã theo ý Niệm Từ tìm về mấy người giúp việc. Một người gác cổng, người làm vườn, làm việc vất vả cộng thêm đầu

bếp mới, thêm mấy người phụ nữ dọn dẹp giặt dũ nữa. Dương Nhị có ý mua hai nha hoàn về phục vụ Niệm Từ, nhưng bị nàng bác bỏ. Bản thân mình đối với cuộc sống cổ đại còn chưa hiểu rất rõ, muốn tìm người có kinh nghiệm tới giúp một tay, chứ không có kiên nhẫn và sức lực để đi dạy dỗ một tiểu nha đầu. Nhìn Lý Thẩm chứng chắc thỏa đáng, Niệm Từ muốn để cho nàng từ phòng bếp chuyển về bên cạnh mình, gần bên chăm sóc mình, cũng tìm một phụ nhân trẻ tuổi sau này có thể chăm sóc cho hài tử của mình.

Kể từ khi biết đại ca muốn rời khỏi, Niệm Từ liền suy nghĩ xem làm thế nào để có thể bảo vệ mình an toàn, nàng nghĩ tới bày trận giống như ở đảo Đào Hoa vậy. Liên tiếp mấy ngày nàng ngồi xe ngựa đi ra ngoài thành gặp nông dân chuyên trồng hoa, chọn mua các loại hoa mà mình muốn. Trải qua chọn lựa, Niệm Từ mua mấy trăm chậu hoa lài. Nông dân địa phương trồng loại hoa lài này cộng thêm chậu hoa thì có thể cao hơn 1 thước, lá xanh um tươi tốt phía trên còn có mấy chục đóa hoa trắng nõn, mùi thơm thanh khiết trang nhã, hoa nở dài từ đầu mùa hè tới cuối mùa thu mới hết. Hoa lài là loại hoa mẹ nàng thích nhất, tên của nàng Lợi Lợi chính là từ đây mà ra. Ở quê hương trồng loại hoa mà mẹ nàng thích nhất, vô hình Niệm Từ cảm thấy khoảng cách giữa mình và người nhà gần hơn rất nhiều.

Bồn hoa mua về, Niệm Từ thu xếp mọi người dời tới hậu viện của mình, phân phó anh em Dương thị đặt ở những vị trí mà nàng đã theo như trận pháp mà sư phụ dạy vẽ ra. Đặt xong thì một trận Thái Ất Cửu Cung hoàn mỹ đã hiện ra trước mắt, vì tiểu viện của mình quá nhỏ, nên nàng không thể giống như ở đảo Đào Hoa trồng cây tạo thành bát trận đồ của Gia Cát Khổng Minh, cũng không cách nào làm giống như ở Quy Vân Sơn Trang tạo nên trận Phục Hy sau mười bốn quẻ phương vị, nàng liền nhập gia tùy tục thiết kế trận địa này. Ban ngày bởi vì có người lui tới thăm hỏi, nàng sẽ đem trận tắt đi, buổi tối mới mở ra để bảo vệ mình. Ngay cả người có tâm cố gắng nhớ lại đường đi cũng không ngại, nàng chỉ cần động dậy một hòn đá nhỏ, thì lối đi vào hậu viện cũng sẽ lại thay đổi, có nhớ cũng không có ích gì. Trận này không có gì nguy hiểm nhiều, chẳng qua là để cho kẻ xông vào ở đâu thì lại trở về nơi đó thôi.

“Nhị cô nương, đây là người đang bày một trận pháp phải không?”. Dương Dịch nghe được tiếng ồn ào, nên đi tới xem Niệm Từ làm việc.

“Đúng nha, ta quá ngu si nên không học được tới một thành tuyệt học của sư phụ. Cũng chỉ có thể bày ra một tiểu trận như vậy, tất cả là ta học được khi ở bên cạnh sư phụ mà thôi!”. Niệm Từ thuận miệng nói.

“Có phải rất khó xông vào hay không?”. Hần lại hỏi tiếp.

“Có một chút quy luật, đây không phải là một trận pháp quá phức tạp đâu. Ban ngày ta sẽ tắt đi, ban đêm mới mở ra. Dù sao nơi này sau khi người Mông Cổ đến cũng không có an toàn, ta là một cô gái hành động bất tiện nên phải có một chút thủ đoạn để bảo vệ mình cùng với hài tử thôi!”. Nàng không muốn tiếp tục nhiều lời.

“Từ trận pháp kỳ diệu này có thể thấy được sư phụ của Nhị cô nương hẳn là một thế ngoại cao nhân, không phải một phạm phu tục tử bình thường!”. Hần tiếp lời nói.

Chương 33 - Leo lên cây đại thụ

Niệm Từ đã mang thai được sáu tháng rồi, tuy nói là lúc trước nàng không biết nàng mình mang thai, cuộc sống rất là kích thích, cường độ làm việc rất lớn, nhưng lúc sau này nàng cùng Lão Ngoan Đồng tâm tình rất thoải mái, lại được thưởng thức thức ăn ngon đầy đủ dinh dưỡng, nên cũng không có ảnh hưởng gì tới thai nhi ở trong bụng nàng. Hiện tại cuộc sống đã ổn định rồi, bảo bảo của nàng lớn lên rất nhanh, bụng đã mau chóng to lên vượt mặt rồi. Trước đó nàng không biết mình mang thai nên buổi tối nàng vẫn kiên trì luyện nội công, cho đến khi nàng phát hiện mình có thai, thì sau khi nói chuyện với Lão Ngoan Đồng nhận thấy việc luyện nội công này đối với thai nhi cũng có điểm ích lợi, có thể truyền nội lực cho hài tử, cho nên hẳn vẫn bắt buộc nàng tiếp tục luyện tập.

Theo hài tử lớn lên, Niệm Từ đã có thể cảm thấy thai máy rồi, một khắc kia khiến cho người làm mẫu thân như nàng kích động đến cỡ nào, nhưng đáng tiếc là nàng không có thể cùng ai chia sẻ khoảng khắc vui mừng này. Nhưng cho dù phụ thân của hài tử ở đây, nàng cũng không có cách nào tưởng tượng được hẳn giống như ba ba nằm ở trên bụng mẹ lắng nghe động tĩnh của hài tử. Nghĩ đến Hoàng Dược Sư luôn lạnh lùng lại làm ra hành động ngây thơ như vậy thì nàng không ngừng cảm thấy một trận buồn nôn.

Nhớ lại những kiến thức dưỡng thai thông thường, Niệm Từ mỗi ngày sáng tối luôn vuốt nhẹ bụng, cùng

tiểu bảo bối ở trong bụng trò chuyện với nhau. Đặt tay ở trên bụng nhẹ nhàng vuốt ve, thì chốc lát ở bên trong sẽ có phản ứng ngay. Thời gian này nàng cùng tiểu bảo bối rất hưởng thụ cái loại vui sướng này, dần dần hài tử hoạt động ngày càng nhiều, Niệm Từ ngồi ở trên giường luyện nội công cũng cảm thấy thai nhi ở trong bụng nàng tuần hoàn, hài tử cũng bận rộn theo, giống như là đang cùng với người khác chơi trốn tìm vậy.

Mỗi ngày Niệm Từ đều cùng Lý Thắm đi dạo tản bộ trong vườn hoa, đi đến bên hồ nhỏ nhìn ngắm cá vàng, sau đó hướng dẫn cho người làm vườn làm sao có thể kéo dài chu kỳ nở hoa của hoa lài. Huỳnh đệ Dương thị cũng làm tròn trách nhiệm của mình, quản lý trong nội bộ, khảo sát hoàn cảnh đầu tư ở bên ngoài, dò xét vị trí của các bất động sản chung quanh, Niệm Từ chỉ đơn giản ở bên ngoài điều hành chỉ huy, cuộc sống cũng có chút tự vị thoải mái.

Một ngày họ huynh đệ Dương Thị tới hồi báo nói Mông Cổ đã phái trưởng quan cao nhất đến, thì ra đó là Thiên Phu Trường, là một thủ hạ của Thiết Mộc Chân. Bởi vì vị trí địa lý của Tế Nam rất quan trọng, phần lớn quân nhu và lương thảo đều phải đi qua đây cho nên hắn mới phái tâm phúc tới đây quản lý điều hành và quản lý bố trí quân sự. Nhìn những người nhà hắn mang tới, thì có thể đoán hắn sẽ ở chỗ này khá lâu. Niệm Từ suy nghĩ một chút rồi phân phó chuẩn bị đi bái phỏng trưởng quan cao nhất này.

Qua mấy ngày án chừng họ đã thu xếp xong, Niệm Từ mang theo Dương Nhị và Dương Tam chuẩn bị lễ vật đi tới biệt thự của hắn. Sau khi Dương Tam ở trong bóng tối kín đáo đưa cho binh lính trước cửa một ít bạc vụn thì bái thiếp được thuận lợi đưa vào, không lâu sau có người tới mời họ vào.

“Nhị cô nương, ta cùng người vào đó thôi! Ta biết tiếng Mông Cổ, có thể phiên dịch cho cô nương!”. Dương Nhị đỡ nàng xuống xe ngựa nói.

“Đúng nha, ta làm sao lại quên mất chuyện bất đồng ngôn ngữ chứ, may nhờ có người nhắc ta!”. Niệm Từ bình tĩnh hiểu ra.

Rất nhanh đi tới đại sảnh, chỉ thấy một vị đại hán Mông Cổ vóc người khôi ngô, bộ mặt có râu quai nón đang ngồi đó. Hắn nhìn thấy Niệm Từ đang mang thai đi vào thì có mấy phần kinh ngạc, không biết được ý định của nàng.

“Tiểu nữ Hoàng Chu thị xin ra mắt đại tướng quân!”. Niệm Từ thi lễ nói. Cái gì là thiếp thân, tiện thiếp hai từ này có đánh chết nàng cũng sẽ không nói ra miệng. Phía sau Dương Nhị cũng thi lễ với hắn, sau đó mở miệng phiên dịch cho nàng. Đại hán đó không khỏi ngạc nhiên nhìn Dương Nhị.

“Đây chính là thủ hạ của ta, cùng phu quân của tiểu nữ tử từng đi tới đại mạc buôn bán, nên biết nói được tiếng Mông Cổ!”. Niệm Từ chỉ vào Dương Nhị giải thích nói, sau đó nghe thấy hắn kỳ kỳ oa oa nói một hồi, có thể là đang tự giới thiệu bản thân mình.

Đại hán kia hài lòng gật đầu một cái, nói vài câu sau đó chỉ vào cái ghế mời họ ngồi xuống. Niệm Từ ngồi xuống, Dương Nhị đứng ở sau lưng nàng, phiên dịch lời đối thoại của hai người. thì ra hắn tên gọi là Đại Tề Cát, đang trên đường trở lại sau khi Tây chinh, mang theo người nhà đi tới Tế Nam. Niệm Từ bịa đặt đại một đoạn thân thế đáng thương. Nói mình cùng phu quân là dân chúng bình thường ở Tổng Quốc, đến kinh đô Kim Quốc buôn bán, trong lúc chiến loạn cả nhà chuẩn bị chạy nạn thì đã bị thất lạc cùng với phu quân không tìm ra được. Sau đó, trên đường cùng người nhà đi tới Tế Nam định cư thì nàng mới phát hiện mình mang thai, nàng muốn tới đây bái phỏng hắn hi vọng hắn vì mình là cô nhi quả mẫu xin hắn giúp đỡ cho nàng một con đường sống, nàng vừa nói vừa đưa lên một món lễ vật dày cộp nặng nề. Đại Tề Cát thấy Hoàng Chu thị trước mắt bộ dạng bình thường, nói năng cẩn thận, lại đưa ra lễ vật xa xỉ mang dáng vẻ một thương gia, người nhà của nàng tướng mạo xấu xí cũng cẩn thận hầu hạ, nên cũng tin nàng tám chín phần, nhưng hắn không biết cả hai người đều đang dịch dung. Hắn nhận lấy lễ vật, cũng nói nếu nàng rảnh rỗi thì tới bên trong kia trò chuyện cùng phu nhân một chút, một cô gái đại mạc mới tới nội địa này rất xa lạ, hy vọng sẽ có được vào người bạn để chuyện trò. Niệm Từ khách sáo trò chuyện một lúc rồi mới cáo từ rời đi.

“Nhị cô nương, người tại sao lại tổn tiền cùng người Mông Cổ tạo dựng tình cảm, chúng ta nước giềng không phạm nước sông, còn phải đi xem sắc mặt bọn chúng sao?”. Ngồi trong xe trở về, Dương Nhị nhin không được hỏi.

“Nhị tổng quản, huynh đệ các người từ xưa tới nay chưa từng cầu xin người khác, chưa từng lợi dụng giao tình với người khác sao?”. Niệm Từ cười hỏi, thời gian càng dài nàng càng hiểu rõ được năm người này.

“Ừ, ừ... thì cũng có nha!”. Hắc không biết phải nói như thế nào.

“Người đừng để ý lời nói của ta. Bất kể trước kia như thế nào, chúng ta bây giờ là đang ở dưới sự thống trị của người Mông Cổ. Cùng với Đại Tề Cát tạo tình cảm tốt, về sau chúng ta ở Tế Nam này có làm gì cũng dễ hơn, sẽ không phải chịu cảnh cây to đón gió. Bước kế tiếp ta tính toán lợi dụng những cửa hàng trong tay bắt đầu buôn bán, có mối quan hệ này thì những ác bá ở đây cũng không dám xem nhẹ chúng ta, công việc buôn bán sẽ tốt hơn nhiều!”. Nàng giải thích.

“Người không sợ hắc lòng tham không đáy, thấy chúng ta người ít thế cô, bức hiếp chúng ta sao?”. Hắc tiếp tục hỏi.

“Xem xem khuôn mặt cùng thân thể của ta sẽ không có khiến cho người ta có ý đồ bất chính nha, hơn nữa lúc này không phải hắc nói muốn ta lui tới cùng phu nhân của hắc nhiều hơn một chút sao? Ta cùng muốn cùng nương tử của hắc giao lưu nhiều một chút, vạn nhất có chuyện gì bất trắc, còn có thể có người thổi gió bên gối. Bất kể ra sao người Mông Cổ trời sanh tính tình lỗ mãng, cứ liên tục đốt giết cướp bóc khiến cho dân chúng khổ không thể tả. Chúng ta có thể leo lên cây đại thụ này, ngày sau sẽ bớt được rất nhiều phiền toái.”

Sau khi trở về Niệm Từ lại tiếp tục giải thích cho những huynh đệ Dương thị khác. Nghe xong lời nàng kể, Dương Dịch nói:

“Nhị cô nương đối đãi cư xử khác xa với người khác, ánh mắt nhìn rất xa, cũng không xem tiền tài quá nặng. Thật không biết cô nương được tôi luyện trong hoàn cảnh nào?”

“Các người cũng giống như vậy nha, khí độ phi phạm có chút cảm giác giống như hạc đứng ở trong bầy gà. Chưa bao giờ chân chính khom lưng cúi đầu với người khác!”. Nếu là muốn thử dò xét, thì nàng cũng muốn dò xét tới cùng.

“Không có nha, chẳng qua là gia cảnh ngày xưa rất tốt thôi, hảo hán không đề cập tới những chuyện đã qua!”. Dương Dịch khoát tay nói.

“Ta cũng như vậy, thân tại giang hồ thân bất do kỷ thôi! Vì ta cùng đại ca còn có hài tử chưa có ra đời, tiêu tiền để làm được chuyện cần làm chính là cách dễ nhất, để đổi lấy cuộc sống an nhàn ổn định thì cần phải cúi đầu trước người ta mà thôi. Tiêu tiền hết rồi thì còn có thể kiếm lại được, nhưng nếu như vì tiết kiệm mà chọc phải phiền toái thì sẽ không thể bù lại được. Chúng ta mới đến đây, thân phận của năm huynh đệ các người còn không rõ ràng, ở trong đất của người Mông Cổ làm ăn không thể không phòng bị người khác nghi ngờ được. Trước cùng Đại Tề Cát làm thân, sau đó một khi Tế Nam phủ gặp chuyện gì cũng sẽ không có người nào hoài nghi thân phận của chúng ta.”. Bây giờ Tổng đã mệt, triều Nguyên đang sơ khởi nhưng chế độ hộ tịch vẫn chưa bỏ, nếu không nàng thật muốn tiêu ít tiền cho tất cả mọi người có một thân phận hợp pháp rồi.

Niệm Từ không cho là người đầu não nắm quyền đi tặng lễ nói vài lời hình thức có gì không đúng, nàng còn cho là chỉ kết sơ giao là không đủ, ngày hôm sau nàng nghĩ kỹ muốn đi ngõ sau nhắm vào phu nhân của Đại Tề Cát. Bên trong triều đình có người thì dễ làm việc, ở xã hội hiện đại nàng nhìn mãi đã thấy quen, nhưng đối với các nhân vật trong giang hồ như huynh đệ Dương Dịch thì có thể nói như vậy là tổn thương tôn nghiêm nha!

19. Chương 34-35

Chương 34 - Khai trương may mắn

Việc lôi kéo làm thân giống như là nấu cháo lửa nhỏ vậy, từ từ tiến hành. Hắc Châu vợ của Đại Tề Cát là một cô gái đại mặc điển hình, tính tình dũng cảm hào phóng, thời gian dài trợ giúp phu chinh chiến ở bên

ngoài nàng gánh vác trách nhiệm nặng nề quản lý gia đình, chăm sóc ba hài tử và chăn nuôi mấy trăm con súc vật. Sau đó theo chồng đi tới Tế Nam, giống như là ngựa hoang trên thảo nguyên bị nhốt lại, vào ở trong nhà cao cửa rộng nhưng bên cạnh lại không có bạn bè tri kỷ, tuy trượng phu lúc trước quanh năm ở bên ngoài bây giờ có thể ở bên cạnh nhưng hẳn vẫn bề bộn công việc, cho nên Hắc Châu cảm thấy rất tịch mịch, vừa lúc đó thì Niệm Từ tới chơi.

Bởi vì ngôn ngữ không thông, hai người đều cần người phiên dịch, nhưng bất quá có ít còn hơn không. Theo số lần lui tới tăng lên, Niệm Từ cố ý tiến hành làm thân, nên tình hữu nghị của hai người dần dần trở nên sâu sắc. biết Niệm Từ có thai mà lại đang thất lạc phu quân, hồi tưởng lại thời gian mấy năm bản thân một mình ở đại mạc lo liệu gia đình, Hắc Châu không khỏi dâng lên cảm tình thương tiếc. Để trả lễ, nàng ta ở bên tai Đại Tề Cát cũng nói vào không ít, nên Niệm Từ đã đạt được kết quả mong muốn. Theo số lần bái phỏng thường xuyên của nàng, bên trong thành cũng biết Chu Nhị tiểu thư của Chu gia có quan hệ rất tốt với người Mông Cổ, là một nhân vật không hề tầm thường, thì ra là tin đồn về việc không có chồng mà có con hoàn toàn không có căn cứ.

Lúc này, Niệm Từ cảm thấy điều kiện tốt đã tới, nàng liền gọi năm huynh đệ Dương Thị vào nói chuyện suy tính về tương lai. Niệm Từ ở trong cuộc sống trước kia là một quản lý khách sạn cao cấp, sau đó lại làm quản lý trong ngành ăn uống, nên nàng có nhiều kinh nghiệm về các công việc đặt hàng, tiêu thụ, sắp xếp công việc, liên hệ nguồn cung cấp. Hơn nữa, sau đó nàng còn cùng Hoàng Dược Sư ở trong phòng bếp học chế biến không ít món ngon, ngay cả rượu đào hoa nổi danh của sư phụ nàng cũng hiểu biết, cho nên nàng quyết định mở tửu lâu. Về việc mặt bằng thì không cần lo, nàng đang sở hữu một gian nhà hai tầng nằm ở trên đường phố phồn vinh nhất của nơi này, với lại nàng cũng muốn giúp đỡ cho Hoàng Dung, nên ở chỗ này mở tửu lâu thì có thể tranh thủ thám thính được tin tức động tĩnh của người Mông Cổ, mật báo cho nàng ta biết.

“Thời kỳ cuối của Bắc Tống người Kim đi xuống nam, cướp lấy Tế Nam, sau đó nơi này kinh tế phát triển nhanh chóng, trở thành một thành trấn quan trọng, nắm địa vị cao về kinh tế. nhìn Tế Nam bây giờ tiêu điều như vậy là do thay triều đổi vị, hiện nay người Mông Cổ thống trị nơi này sẽ rất nhanh có thể khôi phục lại cảnh tượng phồn vinh trước kia. Bất kể là người nào lui tới cũng phải ăn cơm, cho nên ta muốn lợi dụng những cửa hàng đã mua để mở một tửu lâu. Ý của các người thế nào?”. Niệm Từ hỏi họ.

“Nhị cô nương luôn sâu sắc căn kẽ hơn huynh đệ chúng ta, Dương Mỗ không muốn bội phục cũng không được!”. Dương Dịch nói.

“Người chớ vội đề cao ta trước, bất kể như thế nào thì đây chỉ là ý kiến của ta, về phần có được hay không thì còn phải nhờ các vị kinh nghiệm giang hồ phong phú chỉ điểm!”. Niệm Từ hiểu rõ từ lý luận tới thực tế là cả một khoảng cách.

“Huynh đệ chúng ta mặc dù chưa có làm qua tửu lâu, nhưng mọi sự đều có sự khởi đầu. Thời gian trước Nhị cô nương đã hao tổn công sức tạo dựng quan hệ cùng phủ Tướng Quân, tiêu diệt những nhân tố bất lợi ở bên ngoài, nên việc thu hút khách cũng không có vấn đề gì. Nếu như muốn mở tửu lâu thì trước hết phải sắp xếp tốt công việc trong nội bộ, chuyện còn lại thì dễ tính toán hơn. Ta nghĩ Nhị cô nương về phần tiền vốn thì không thiếu, nếu thiếu chỉ là thiếu trợ thủ đắc lực cùng thức ăn sở trường mà thôi. Hiện tại mặc dù Tế Nam phủ kinh tế ngày càng hồi phục, nhưng vẫn còn cần nhiều thời gian. Chúng ta không cần lo về đầu bếp, chỉ cần chúng ta trả thù lao cao, thì muốn dùng người nào sẽ do chúng ta định đoạt. Về phần đồ ăn trong tiệm thì cần bàn bạc kỹ hơn. Nếu như Nhị cô nương không ngại, thì huynh đệ chúng ta nguyện dốc hết sức mình phò tá cô nương!”. Hắc Nghiêm tức phân tích.

“Không giấu gì các người, ta thật có ý đó. Người đã sớm nói đúng, đại ca của ta không phải là nhân tài làm ăn, ta có lòng nhưng không đủ sức, hơn nữa không tới hai tháng nữa ta đã sinh rồi, cho nên ta muốn trước đó khai trương tửu điểm trước, để ủy thác các người quản lý. Về phương diện tiền vốn thì không cần lo, cần chỉ phải chi, chúng ta còn làm ăn thời gian dài. Mặc dù lúc này khai trương đối với ta thì hơi bất lợi, nhưng ban đầu các người đã tín nhiệm ta đồng ý cùng ta làm ăn phát tài, cho nên ta không thể vì bản thân mình mà để cho các người có cảm giác bị chôn vùi!”. Nàng nói tiếp.

Nếu mọi người đã đạt được nhất trí, thì bắt đầu phân công công việc được rồi. Niệm Từ do đặc thù của bản thân nên chỉ ở một bên chỉ huy giám sát. Dương Dịch tự đề cử bản thân mình làm đại chương quỹ, toàn quyền phụ trách sự vụ khai trương tửu lâu. Dương Nhị làm tổng quản quản lý mọi việc trong nhà, Dương

Tam vẫn làm công việc thám thính tin tức lần này phụ trách công việc chiêu mộ người làm. Dương Tứ thì lo công việc mua hàng, còn Dương Ngũ thì là nhân viên chạy việc, nơi nào cần thì phụ giúp nơi đó, chủ yếu vẫn là đi theo bên cạnh Dương Dịch.

Nàng quyết định làm tửu lâu theo cách bình thường, không có thay đổi gì theo quan điểm hiện đại. Bởi vì bản thân nàng ở Tế Nam phủ đã có chút lập dị, nếu như tửu lâu lại quá đặc biệt sẽ không quản được có người cầm súng bắn chim đầu đàn. Thông tin tuyển dụng vừa phát ra thì lập tức hấp dẫn được không ít sự chú ý của dân chúng, dù sao chiến loạn vừa mới chấm dứt nên bình thường rất khó tìm công việc. Bằng vào kinh nghiệm của mấy huynh đệ Dương thị cùng với ý tứ của Niệm Từ, họ quyết định tìm mười thanh niên cơ trí kín miệng để làm việc, sau đó đưa ra mức lương cao thuê thêm ba đầu bếp có chút danh tiếng ở trong thành. Niệm Từ chu đáo phòng ngừa cùng đầu bếp ký văn thư thuê người, cũng xin được Đại Tề Cát làm người làm chứng giúp bởi vì nàng muốn đem những món ăn học được ở đảo Đào Hoa truyền dạy cho đầu bếp, đương nhiên là nàng không muốn đem tiền cho người khác xài. Người Mông Cổ đối với luật pháp không có tinh thông, nên Niệm Từ lừa dối được quan phủ Tế Nam đóng ấn công khai trở thành ô dù của tửu lâu của nàng.

Với sự đồng tâm hiệp sức làm việc liên tục nhiều ngày không nghỉ của toàn bộ mọi người, thì tửu lâu rốt cục cũng có thể khai trương. Thời hiện đại, ở Tế Nam này có hai tiệm cơm Quảng Đông nổi danh nhất chính là Hối Tuyền Lâu và Tụ Phong Đức. Hối Tuyền Lâu nổi tiếng với món ăn cá chép dấm đường, đáng tiếc là vào năm 2000 Hối Tuyền Lâu đã bị ba tập đoàn thu mua thống nhất, dỡ bỏ tửu lâu xây lên một tòa cao ốc, một tửu lâu nổi danh hơn trăm năm liền đã biến thành lịch sử! Mà Tụ Phong Đức cũng dần bị các nhà hàng khác thôn tóm mất. Niệm Từ thấy bây giờ ở Tế Nam đều chưa xuất hiện hai tửu lâu này, nàng cũng lười chọn tên nên quyết định lựa một trong hai tên đó đặt cho tửu lâu: vậy đặt tên là Hối Tuyền Lâu đi!!!

Khi Niệm Từ mang thai ở tháng thứ tám thì tửu lâu chính thức khai trương. Noi theo cách khai trương ở thời hiện đại, nàng phân phó bọn tiểu nhị tung tin tức trước ở trong thành, cam kết trong ngày khai trương giảm giá tới 90%. Nàng cũng gửi thiệp mời trước cho Đại Tề Cát cùng phó tướng đắc lực của hắn là Can Tương, với những danh môn quý tộc ở trong thành. Niệm Từ còn đặc biệt không để ý đến thân thể cồng kềnh của mình tự mình ra cửa đón Hắc Châu cùng với ba hài tử của nàng ta, nàng cũng nắn nỉ nàng ta với Đại Tề Cát cất bằng khai trương giúp nàng.

Trong ngày khai trương, trước cửa Hối Tuyền Lâu chiêng trống ngập trời, cờ xí tung bay. Khi còn chưa khai trương ở trước cửa đã tụ tập không ít khách hàng. Niệm Từ thì ở trong một gian phòng thanh nhã sang trọng nhất cùng vợ chồng Đại Tề Cát và các quan quân quen biết nói chuyện phiếm, còn huynh đệ Dương Dịch thì cùng nhau trò chuyện với khách hàng ở phía dưới. Canh giờ vừa đến, tiểu nhị lên lầu xin Đại Tề Cát đi xuống cất bằng, bọn nhỏ cũng đi theo xem náo nhiệt. Niệm Từ cùng với Hắc Châu đứng ở phía trước cửa sổ quan sát.

“Xin chào chư vị hương thân ở Tế Nam! Ta tên là Dương Dịch, tại hạ bất tài là chủ quỹ của Hối Tuyền Lâu. Chủ nhân của ta là Chu đại công tử của Chu gia, chúng ta trước đây cũng là người của phủ Tế Nam, nên có thể nói là người xa quê quay về cố hương. Được các vị hương thân chiếu cố, chúng ta mở tiểu điểm này để kiếm miếng cơm. Hiện tại xin mời Đại Tề Cát Đại tướng quân của Tế Nam Phủ tới cất bằng khai trương!”. Dương Dịch thuần thục mở đầu.

Đại Tề Cát nhập gia tùy tục mặc trường bào của người Hán đi lên phía trước, đưa tay đem tấm khăn lụa phủ trên tấm biển kéo xuống, chung quanh liền truyền đến một hồi tiếng ủng hộ. Sau đó, tiểu nhị nhanh nhẹn đem tấm biển treo lên phía trên cửa lớn của tửu lâu.

“Kính mời đại tướng quân phát biểu vài câu với mọi người!”. Phía sau Dương Dịch vang lên tiếng hoan hô vang dội.

“Ta là Đại Tề Cát, cũng chính là quan phủ của thành Tế Nam này! Hôm nay ta tới đây trước là muốn chúc Hối Tuyền Lâu buôn bán thuận lợi, tiền vào như nước. Sau là muốn nói vài lời với dân chúng Tế Nam này. Người Mông Cổ chúng ta cũng không phải muốn hại mọi người, Tế Nam là vùng đất giàu có, nhưng các người dưới sự thống trị của Đại Tổng cùng với Kim Quốc đã chịu không ít tội, hiện tại ta bảo đảm sau này dưới sự lãnh đạo của Đại Hãn chúng ta, cuộc sống của mọi người sẽ trôi qua thật tốt!”. Hắn vung tay lên dùng hán ngữ nói to.

“Tốt, cảm ơn quan phụ mẫu của chúng ta đã cam kết vì dân chúng. Hiện tại xin mời đại tướng quân cùng với danh sĩ ở trong thành Lý viên ngoại, Trương viên ngoại giúp cắt băng cho tửu lâu!”. Dương Dịch nói tiếp.

Sau khi cắt băng xong, pháo nổ vang thật là náo nhiệt. Các thực khách rồi rít tiến vào đại sảnh, còn khách quý thì được mời lên lầu hai dùng bữa! Niệm Từ cùng với Hắc Châu cũng ngồi xuống, vừa dụ dỗ ba hài tử vừa mới xem náo nhiệt xong, vừa chờ đợi tiểu nhị bưng món ăn lên.

“Hắc Châu tỷ tỷ, hôm nay đa tạ người. Ta chỉ là một tiểu nữ tử có tài đức gì mà có thể mời được vị quan lớn nhất Tế Nam này đến cắt băng khai mạc chứ!”. Niệm Từ đã cùng với Dương Nhị học cách trò chuyện bằng tiếng Mông Cổ.

“Muội muội đừng nói vậy, Tướng quân nhà ta còn phải cảm ơn muội đó! Không nói gạt muội, sau khi chúng ta tới đây, dân chúng nơi này rất căm thù chúng ta. Tướng quân vẫn nhức đầu không biết phải làm sao bây giờ. Mượn cơ hội hôm nay khai trương tửu lâu, mới có thể nói chuyện cùng với dân chúng, để cho bọn họ yên tâm. Cũng có thể cùng với các danh sĩ phú hộ trong thành kết thân hơn, vẫn là nhờ muội đó! Hơn nữa giữa hai tỷ muội chúng ta còn khách khí cái gì, chờ hài tử của muội ra đời, ta muốn làm mẹ nuôi của nó nha!”. Hắc Châu vừa nói vừa pha thêm hán ngữ.

“Đó là phúc khí của đứa nhỏ này nha! Có thể làm con nuôi của tỷ tỷ, chúng ta cô nhi quả phụ ở đây cũng không sợ bị người khác khi dễ!”

“Mà chuyện khai trương tửu lâu chuyện lớn như vậy tại sao ca ca của muội không tới vậy?”. Hắc Châu đã sớm biết Niệm Từ có một ca ca ruột, nhưng vẫn chưa hề thấy mặt qua.

“Ca ca của ta tính tình thuần lương, không phải là người có tài làm ăn. Cái tiệm này không thể thiếu ta coi sóc quan tâm được. Ca ca ta cảm thấy phu quân ta khẳng định là đã trở về Đại Tống, hẳn muốn trước khi hài tử ra đời có thể tìm được phu quân của ta!!!”. Niệm Từ cố ý nói rõ. Đang lúc trò chuyện thì tiểu nhị mang rượu và thức ăn vào.

“Tiểu Quang, Đại tướng quân đang uống rượu ở gian phòng nào?”. Niệm Từ vội vàng hỏi tiểu nhị.

“Thưa Nhị tiểu thư, tướng quân đang ở chỗ chưởng quỹ và Lý viên ngoại uống rượu trò chuyện ạ!!!”

“Muội muội không cần quan tâm tới hần. Hôm nay ta rất cao hứng, tỷ muội chúng ta hãy nếm thử trù nghệ của đầu bếp ở đây đã! Chờ thêm một thời gian nữa muội sinh hài tử, thì chúng ta cũng sẽ không có thời gian rảnh rỗi như vậy!”. Hắc Châu nói.

“Thật sự đây là lần đầu ta sinh con, trong lòng rất lo sợ. Trong nhà đã mời năm sáu nữ bộc có kinh nghiệm đến giúp ta. Chờ sau khi ta sinh hài tử họ cũng có thể giúp đỡ chăm sóc!”

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, còn chú ý đến động tĩnh bên ngoài. Nghe tiểu nhị tùy thời báo cáo, biết được các thực khách ăn uống rất hài lòng. Càng về sau rượu uống càng nhiều, Đại Tề Cát uống say mềm, được binh lính hần mang tới dùng xe ngựa chở về.

“Muội muội, thân muội đang mang thai đừng quan tâm quá nhiều đến việc buôn bán, chờ khi ta có rảnh rồi ta sẽ tới thăm muội!”. Hắc Châu trước khi lên xe ngựa dặn dò nói.

“Vâng, đa tạ tỷ tỷ quan tâm. Hôm nay chiều dài không chu đáo, xin tỷ tỷ và tướng quân lượng thứ!”

“Không có đâu, muội không nhìn thấy tướng quân nhà ta vui vẻ uống say mềm sao. Ta chúc muội buôn bán thịnh vượng, đại cát đại lợi!”

Tửu lâu dưới sự hiệp lực của mọi người đã khai trương đại thắng, ngày hôm đó đã thu lợi không ít. Ở phía sau màn nhìn tửu lâu đã đi vào hoạt động được mấy ngày, đã bắt đầu đi vào quỹ đạo Niệm Từ mới có thể buông lỏng thân kinh căng thẳng, bắt đầu tập trung tinh thần ở nhà chờ sanh nở.

Chương 35 - Di thư

Sau khi an bài xong mọi việc ở tửu lâu, Niệm Từ mới hướng về phía các người làm ở tửu lâu nhắc tới nguyên tắc của Hối Tuyền Lâu:

“Thời gian này ta không có ở đây, phiền mọi người cực khổ thêm rồi! Hối Tuyền Lâu của chúng ta vừa mới khai trương, hết thấy đều dựa vào mọi người cố gắng. Xin mọi người nhất định phải nhớ nguyên tắc của tiệm chúng ta: đối với người làm chung thì luôn ăm áp như mùa xuân, đối với khách hàng phải nồng nhiệt như mùa hạ, đối với hành động của mình phải nhanh chóng như gió thu cuốn hết lá vàng, đối với những người ăn quỵt thì phải tàn khốc vô tình như mùa đông giá rét vậy! Hy vọng mọi người ghi nhớ trong lòng, mọi người đồng tâm hiệp lực làm cho công việc buôn bán của chúng ta ngày càng phát đạt!”

Sau khi giao phó rõ ràng, Niệm Từ trở về nhà, bắt đầu tĩnh tâm chờ đợi hài tử ra đời. Trong nhà Dương Nhị đã theo ý của Niệm Từ tìm năm sáu phụ nữ trẻ tuổi có kinh nghiệm sinh sản về làm việc, chia ra hai ca sáng và tối túc trực bên nạng. Đại phu hàng ngày đều đến chú ý tình trạng của hai mẹ con, bà mẹ đỡ đẻ cũng đã tìm được, mọi sự chỉ còn chờ đợi lúc hài tử ra đời.

Thời gian càng gần nạng càng hưng phấn khẩn trương, lúc này nạng đột nhiên nghĩ tới một chi tiết chưa bao giờ nạng chú ý đến. Y học cổ đại chưa phát triển, mặc dù nạng đã an bài nhiều người, nhưng dù sao cũng không thể so sánh với hiện đại được. Sinh nở chính là vấn đề sinh tử của nữ nhân, huống chi đây lại là thời nhà Tống của 1000 năm trước. Vấn đề khó sanh, băng huyết sau khi sinh, vấn đề lây lan vi khuẩn cùng với bảo vệ trẻ sơ sinh đều là những vấn đề rất quan trọng. Nếu như trước ngày 15 tháng 8 đó, nạng sẽ vẫn rất vui vẻ nếu như được trở lại thời hiện đại. Nhưng kể từ sau khi nạng phát hiện mình yêu Hoàng Dược Sư, lại có hài tử, cái ý niệm trở về nạng cũng không có nghĩ tới. Nạng bất luận như thế nào cũng không thể vì việc sinh nở không thuận lợi mà bỏ lại hài tử một mình ở nơi này. Còn nói cho dù Hoàng Dược Sư không yêu nạng, nhưng nếu hấn biết Niệm Từ lại giống như A Hành vì sinh con cho hấn mà qua đời thì đây chính là đả kích trầm trọng cho hấn nha! Niệm Từ phòng ngừa chu đáo cầm bút lên viết ra hai phong thư, tính toán nếu như mình sinh con gặp bất trắc gì thì nhờ Lão Ngoan Đồng giao thư cho Hoàng Dược Sư cùng với hài tử nha!

Viết thư xong nạng tích cực bàn bạc cùng đại phu, làm sao để có thể đem những nguy hiểm khi sinh nở hạ xuống mức thấp nhất. Lão đại phu mỗi ngày đều đến đã vô cùng quen biết với nạng, cũng khoái trá nhận lấy danh hiệu đại phu gia đình của Chu Gia.

“Nhị tiểu thư, thật ra là người có chút lo buồn vô cớ. Quả thật sinh nở với phụ nữ mà nói chính là một vấn đề sinh tử, nhưng tình huống của người lại hết sức lạc quan. Đầu tiên mà nói, Nhị tiểu thư rất biết chú ý đến việc ăn uống, mặn nhạt phối hợp rất hợp lý, thức ăn làm bằng bột mì cũng không dùng nhiều. Khiến cho thai nhi trong bụng trở nên trắng kiện nhưng lại không mập, có lợi cho việc sinh nở. Thời gian mang thai Nhị tiểu thư cũng không giống như những phụ nhân nhà giàu có khác sống an nhàn sung sướng nên có sẵn đầy đủ thể lực để sinh con. Hơn nữa tiểu thư còn tập luyện nội công đối với thai nhi là trăm ích mà vô hại. Thai nhi lại nằm ở vị trí rất thuận, có lợi cho việc sinh nở! Cho nên, hiện tại tiểu thư chỉ cần buông lỏng tâm tình chờ đợi sinh con đi là được rồi!”. Lão đại phu vuốt chòm râu, giảng giải cho nạng.

“Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. Vạn nhất ta sinh nở gặp khó khăn làm sao?”. Nạng như cũ nhất quyết không tha nói.

“Không phải còn có lão phu đây sao? Ta sẽ ở bên ngoài chờ tin lành của tiểu thư! Đầu tiên có thể trợ giúp bà mẹ, sau là chờ cho hài tử sinh ra, ta có thể kiểm tra cho hấn, vậy tiểu thư yên tâm chưa?”. Ông nói tiếp.

“Vậy thì tốt quá, tiểu nữ làm phiền tiên sinh!”. Lòng Niệm Từ lúc này mới được trấn an.

“Lý thẩm nha, lúc rảnh rồi nên cùng Nhị tiểu thư tới vườn hoa tản bộ, đừng để cho nạng rảnh rồi cả ngày nghĩ lung tung!”. Lão đại phu đứng dậy rồi đi khẽ quay lại dặn dò.

“Nhị tiểu thư, đại gia trở lại!”. Mới vừa đưa đại phu đi ra ngoài Lý thẩm quay trở lại nói.

“Muội muội! Ta đã trở về!”. Vừa dứt lời, Lão Ngoan Đồng mang cái mặt nạ lúc rồi đi xông vào trong phòng.

“Đại ca, làm sao bây giờ người mới về nha!”. Niệm Từ vừa muốn đứng dậy, đã bị hấn bước tới đè xuống lại.

“Ta mới đi có hai tháng, bụng người làm sao lại lớn như vậy? Đội lên vậy có mệt hay không?”. Hấn tò mò hỏi.

“Lý thẩm, phiền bà ra ngoài nghỉ ngơi một lát đi. Ta muốn nói chuyện cùng với đại ca!”. Sau khi Lý thẩm rời đi, Niệm Từ đứng dậy rót cho hấn một chén trà nóng rồi nói tiếp:

“Đại ca đi đường cực khổ rồi! Ta ở đây cơm canh quá tốt, ta lại ăn hơi nhiều một chút nên không cẩn thận ra bộ dáng như vậy! Bất quá người yên tâm, ngày nào Lưu đại phu cũng tới đây xem xét, nói hài tử rất tốt. Chưa tới nửa tháng nữa người sẽ nhìn thấy nó thôi!”

“Thật tốt quá, ta cũng chờ không kịp! Nếu không phải là nhớ kỹ bụng của người, có thể bây giờ ta còn chưa về đây!”. Lão Ngoan Đồng vui vẻ nói.

“Ồ Tương Dương thế nào rồi? Ngân phiếu cùng thư đã đưa chưa?”. Niệm Từ không kịp chờ đợi hỏi.

“Thật đúng như lời của muội muội nói. Mã Ngọc, Xử Cơ bọn họ đều ở nơi đó, còn có không ít võ lâm nhân sĩ Trung Nguyên. Đều là do Quách Tĩnh và Hoàng Dung ra mặt xin cầm quân kháng địch. Đúng rồi, hai người bọn họ đã thành thân ở Tương Dương, ta đem ngân phiếu cùng với thư giao cho vợ chồng son bọn họ!”. Hần nói.

“Sư phụ ta có ở đó không? Bọn họ có phát hiện thân phận của người không?”. Nàng vội vã hỏi tới.

“Không có nhìn thấy Hoàng lão bà, nghe nói ngay cả hôn lễ của Hoàng Dung hần cũng không tới, chỉ nhắn tin tới nói có chuyện quan trọng cần xử lý. Người có biết chuyện gì không? Ta dịch dung thành công từ giàu có buổi tối dùng khinh công bay vào trong phủ, tìm được Quách Tĩnh và Hoàng Dung, đem ngân phiếu và thư giao cho bọn họ. Không có nói ra thân phận của ta, chỉ nói là ta bội phục nghĩa cử của bọn họ, nên muốn tận lực giúp đỡ. Bọn họ có thư hồi âm nha!”. Vừa nói hần vừa móc ra phong thư trong ngực áo.

Ban đầu Niệm Từ để cho Lão Ngoan Đồng đi đưa tiền và thư thì đã suy tính tới việc Dung nhi rất khôn khéo, nên cố ý dặn dò hần tận lực ít nói một chút. Trên thư nàng đã giải thích rất rõ lý do lần này mình đưa ngân phiếu tới, cũng vận dụng trí nhớ có hạn của mình đối với vũ khí chiến tranh mà vẽ ra, về phần bọn hần có dùng hay không thì nàng không quản được. Niệm Từ mặc dù có theo Hoàng Dục Sư học y một thời gian, nhưng đối với các vết ngoại thương thì nàng không rõ lắm. Vì vậy nàng đem việc mình vá lại vết thương của huynh đệ Dương dịch tường trình lại cẩn thận, cũng nói rõ về việc dùng rượu mạnh để tẩy trùng vết thương. Còn đề nghị tướng sĩ nên mặc áo lót tơ lụa, lợi dụng tính ma sát của mặt ngoài mà giảm bớt tỷ lệ bị thương do trúng tên. Trong thư nàng còn nói khoản tiền hiến tặng này là lâu dài, nếu như Tương Dương có cần hỗ trợ gì thì cứ nói ra, họ nhất định sẽ tận lực giúp đỡ. Nàng mở phong thư ra thấy chữ nhỏ thanh tú, đoán chừng là chữ viết của Dung nhi. Nàng khách khí bày tỏ sự biết ơn của hành động này, cũng lấy cớ để cho triều đình ban thưởng mà uyển chuyển hỏi thăm gia thế dòng họ của nàng, cũng không có nói bất cứ yêu cầu gì.

“Xem ra Hoàng Dung cũng không tin tưởng chúng ta lắm nha, đại ca!”. Nàng xem thư xong lên tiếng nói.

“Ai bảo người cố làm ra vẻ thần bí, không nói rõ thân phận của chúng ta?”. Hần vừa ăn cao điểm để trên bàn vừa nói.

“Còn nhiều thời gian, không cần phải gấp gáp. Đúng rồi, đại ca! Trong lúc người không có ở đây ta đã mở một tửu lâu, thời gian này người tới đó chơi thích hơn, trước khi ta sinh người đừng rời đi đâu, có được không?”

“Tại sao? Ta còn muốn đi các huyện thành lân cận vui đùa một chút đây! Dù sao lúc người sinh ta sẽ trở lại, sẽ không bỏ qua lúc hài tử ra đời đâu!!”. Hần nói.

“Bởi vì ta sợ. Người biết mẫu thân Dung nhi sau khi sinh nàng xong thì qua đời. Ta lo lắng mình cũng giống như vậy, nếu như vậy thì hài tử của ta thật quá đáng thương!”. Nàng nắm tay Lão Ngoan Đồng nói:

“Đại ca, người nhất định phải hứa với ta! Nếu như ta thực sự có gặp phải bất trắc gì thì người nhất định phải đem con ta bình an đưa đến chỗ sư phụ của ta! Dưới gối của ta còn có hai phong thư, theo thứ tự là viết cho sư phụ cùng hài tử. Người hãy đem hài tử cùng với phong thư đến cho sư phụ ta! Cũng nói cho hần biết sau khi hài tử lớn lên thì đưa phong thư kia cho hần coi. Đại ca, người có hứa với ta không?”. Niệm Từ nói nhưng trong mắt hiện lên ánh lệ.

“Muội muội, người làm sao vậy! Ta đáp ứng người là được rồi, người cũng đừng khóc nha. Không phải người nói tất cả đều rất tốt sao, sao lại đột nhiên nói giống như giao phó lúc lâm chung vậy?”. Lão Ngoan Đồng sợ nhất là thấy nữ nhân khóc, hần sợ chỉ muốn chạy trốn đi thôi.

“Ta chỉ muốn phòng ngừa bất trắc mà thôi. Hài tử đã rất đáng thương, lúc ra đời không có phụ thân bên cạnh, nếu như ta có chuyện ta vẫn phải an bài cho tốt cho hài tử của ta. Nếu sinh nở không có vấn đề gì thì tất nhiên là vui vẻ rồi!”. Nàng lau nước mắt nói.

“Nếu muội muội lo lắng như vậy, chờ sau khi người sinh hạ hài tử, ta đi đem Hoàng lão tà tìm đến để các người cả nhà đoàn tụ không phải là tốt đẹp sao?”. Lão Ngoan Đồng vui vẻ nói.

“Đa tạ hảo ý của đại ca. ta không muốn dùng hài tử để miễn cưỡng sự phụ ở chung một chỗ với ta. Ta chỉ cần sự phụ vui vẻ ta cũng sẽ vui vẻ, không nhất định phải ở chung một chỗ. Về phần hài tử, ta muốn nhân thời gian này ích kỷ một chút, một mình tận hưởng thời gian khi hài tử còn nhỏ này. Chờ đến khi hài tử lớn lên một chút, ta sẽ đem nó về gặp phụ thân nó, còn sự phụ có nhận hân hay không là quyền của hân!”

“Muội muội người thật mạnh mẽ nha. Nếu như Anh Cô cũng suy nghĩ giống như người thì ta và Nhất Đẳng đại sư sẽ tốt hơn nhiều!”

“Người với người không giống nhau nha. Chỉ cần mình sống tự tại, không cần suy nghĩ quá nhiều ý nghĩ của người khác. Những ngày qua người không ở đây nên không biết, trong thành có tin đồn bóng gió là ta chưa chồng mà có con, ta cũng không quan tâm nha! Hiện tại ta cùng phu nhân của Tướng Quân Mông Cổ rất thân thiết, bọn họ người đại mặc đối với luân lý của người Hán không thêm để ý, đối với việc ta mở tửu lâu cũng rất ủng hộ, điểm này thì người Mông Cổ mạnh hơn nhiều. Nếu không phải do cuộc chiến tranh này, ta còn rất ưa thích làm bằng hữu với người của đại mặc nha!”. So với phong tục sau khi cha chết thì vợ của cha sẽ được để lại cho con, chuyện của Niệm Từ chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi.

20. Chương 36-37

Chương 36 - Bảo Bảo ra đời

Tiểu hài tử trong bụng thật sự rất biết nghĩ tới mẫu thân, thời gian dài chín tháng mang thai trừ bỏ khoảng thời gian để cho Niệm Từ nhìn thấy máu thì buồn nôn, thì không có gây cho nàng bất kỳ khó chịu nào, còn đúng theo giờ dự sanh mà ra đời.

Thoảng một cái đã tới thời gian nàng sinh nở. Sáng sớm Niệm Từ không có chút khó chịu nào, buổi trưa thì khẩu vị rất tốt ăn hết một tô mì thịt bò. Sau khi ngủ trưa tỉnh lại, nàng đang giải thích cho Lão Ngoan Đồng về Thái Ất Cửu Cung trận thì hài tử đột nhiên không chờ đợi được nữa muốn chui ra ngoài.

“A Bụng đau quá! Có phải muốn sinh hay không?”. Niệm Từ đột nhiên cảm thấy bụng bắt đầu nổi lên những cơn đau không dứt.

“Người mau tới đây nha! Muội muội ta muốn sinh”. Lão Ngoan Đồng sợ hãi đỡ lấy nàng, hô lớn.

Nghe được tiếng hô, Lý thắm cùng mấy nữ nhân khác vội vàng chạy tới dìu nàng vào trong phòng. Vừa hướng Lão Ngoan Đồng nói:

“Phiền đại gia nhanh chóng đi tới tiền viện thông báo cho Nhị tổng quản, hân biết nên làm cái gì lúc này!”. Sau khi nghe xong, Lão Ngoan Đồng thì triển khinh công hướng tiền viện bay đi.

“Nhị tiểu thư, cô bây giờ chỉ mới bắt đầu thôi, thời gian còn dài lắm! Cô cố gắng nghỉ ngơi một chút, giữ vững thể lực, đừng để tới lúc sinh thì không còn chút khí lực nào.”. Lý thắm rất có kinh nghiệm nói với Niệm Từ đang nằm trên giường.

“Lý thắm, đau quá nha! Ta muốn không chịu nổi a!!! Có thể trực tiếp cho đại phu mổ bụng ta ra trực tiếp đem con ta mang ra ngoài không?”. Bản tính sợ đau của Niệm Từ lúc này hoàn toàn phát huy mạnh mẽ nhất.

“Chớ có nói nhảm! Làm vậy hài tử ra đời rồi tính mạng của người còn đâu nữa! Không cần lo lắng, sanh con là bản năng của nữ nhân chúng ta, không có việc gì đâu!”. Nàng vừa lau mồ hôi lạnh trên trán Niệm

Từ vừa nói.

Dương Nhị cùng với Lão Ngoan Đồng canh giữ ở bên ngoài phòng sanh, đã phái người đi mời bà mẹ và đại phu tới đây rồi! Không lâu sau, bà mẹ có kinh nghiệm nhất trong thành đã tới, không kịp chào hỏi trực tiếp tiến vào chỉ huy công việc trong phòng. Rất nhanh, các phụ nữ khác người được chỉ thị đi nấu nước nóng, lấy kéo, lấy vải các loại. Sau đó, lão đại phu cùng với Dương Dịch cũng bước sau tiến vào trong tiểu viện.

“Đại phu, người đã tới! Mau nghe thử một chút tại sao tiểu muội ta lại la thảm như vậy nha, có phải có vấn đề gì hay không?”. Bị tiếng kêu thảm thiết của nàng làm cho sợ hãi, Lão Ngoan Đồng run rẩy kính cẩn hỏi.

“Chu đại gia không cần lo lắng. Nữ nhân sanh con đều như vậy, nhất định phải trải qua loại thống khổ này. Thời gian còn sớm, chúng ta muốn đứng chờ trong viện này sao?”

“Xin lỗi, nhất thời khẩn trương quên mất Lưu đại phu. Đại gia, phòng của ngài ở cách vách, chúng ta có thể cùng đại phu vào phòng ngồi chờ không?”. Dương Nhị nhẹ giọng nói.

“Tốt lắm! mau vào phòng đi! Ngày lạnh như vậy, chớ đem lão đại phu đi đông lạnh thì không tốt nha!”. Vừa nói mọi người vừa đi vào phòng, chỉ có Dương Dịch còn ngậm ngộ đứng ở nơi đó.

Lúc này Niệm Từ đau đến cả người đều là mồ hôi, trong đầu suy nghĩ gì đều không có, chẳng qua là cần chịu đựng những cơn đau mới lại tới. Lý Thắm vẫn canh giữ bên cạnh Niệm Từ, vội vàng lau mồ hôi, cẩn thận chú ý tình trạng của nàng. Bà mẹ ở phía sau thỉnh thoảng lên tiếng.

“Tình trạng rất tốt, Nhị tiểu thư cứ giữ vững như vậy là được rồi!”

“Cửa mình đã mở ra một nửa rồi, so với thời gian dự tính nhanh hơn rất nhiều!”

“Vỡ ối rồi!”

“Cửa mình đã mở ra toàn bộ rồi. Thừa dịp lúc này không đau, hãy mau cho nàng ăn một chút gì, nếu không một hồi nữa không có khí lực để sinh!”

“Tốt, ta đã thấy đầu của hài tử, phu nhân hãy dùng sức đi!”

Niệm Từ đau đến chết lặng, chẳng qua là phối hợp với thanh âm của bà mẹ mà thôi. Thời gian giống như là đã bất động vậy, chỉ nghe được tiếng thở dồn dập của mình, cùng cảm giác đau đớn nồng đậm. Nàng thật muốn giống như những sản phụ khác vậy, mắng to hài tử mấy tiếng, trong lòng lại dâng lên uly nỗi đau đớn, đau lòng vì thời khắc này Hoàng Dược Sư không có ở bên cạnh nàng.

“Phu nhân, người phải sử dụng toàn lực nha! Hài tử đã muốn ra rồi, chúng ta cùng nhau dùng sức đi! Hài tử ra ngoài sớm thì sự đau đớn này cũng sớm chấm dứt!”. Bà mẹ ở một bên động viên nói.

Niệm Từ cố gắng tập trung tinh thần cố gắng nhớ lại phương pháp hô hấp đồng nghiệp đã từng nói, hai tay ôm thật chặt đầu gối, khi bà mẹ lên tiếng một lần nữa thì nàng dùng hết khí lực toàn thân hạ thấp xuống, đột nhiên ở phía dưới có cảm giác buông lỏng, trong đầu nhớ tới một câu hình dung của đồng nghiệp lúc trước, nói là “ào ào cảm giác một đồ vật trào ra, đó là lúc bảo bảo đi ra!”

“Chúc mừng phu nhân, là một vị tiểu công tử nha!”. Bà mẹ thuần thục khéo léo kéo hài tử ra, trước tiên báo cho nàng. Mấy người làm khác thì tới giúp đỡ bà mẹ chăm sóc cho hài tử vừa ra đời, ôm đến trước mặt của Niệm Từ. Nàng vẫn còn đang hư nhược cả người, miễn cưỡng mở hai mắt ra, nhìn đứa con trai mình đau đớn cực khổ sinh ra. Tiểu tử thúi đó trên mặt nhăn nhó hồng hồng, giống như con khỉ con, có thể là do hân quá nhỏ, căn bản là nhìn không biết hân giống ai.

“Bọc kín hài tử lại, ôm ra cho đại ca ta xem một chút!”. Niệm Từ nhẹ giọng nói.

Mấy người làm liền đáp ứng ôm hài tử ra ngoài. Bên trong bà mẹ cùng với Lý Thắm bận rộn dọn dẹp lau rửa cho Niệm Từ. Mới vừa dọn dẹp xong, đại phu liền vào bắt mạch cho nàng.

“Chúc mừng Nhị tiểu thư sinh được quý tử! Ta mới xem qua tiểu công tử, vô cùng khỏe mạnh. Hài tử vừa ra đời nhưng đã trông như đứa trẻ năm sáu tháng, khỏe mạnh bình an!”. Lưu đại phu chúc mừng nói.

“Làm phiền Lưu đại phu đã bận rộn cả ngày hôm nay. Mau tới đây xem Nhị tiểu thư chúng ta như thế nào rồi?”. Lý Thắm tiếp lời nói.

“Tiểu thư không có vấn đề gì lớn cả! Chẳng qua là sau khi sinh khí huyết hơi tổn hại, suy yếu vất vả mà thôi. Đợi lát nữa ta kê mấy phương thuốc tẩm bổ để cho khi Nhị tiểu thư ở cữ tẩm bổ cho tốt, có thể bổ huyết thông khí, khôi phục khỏe mạnh!”. Đại phu bắt mạch xong nói.

“Làm phiền Lưu đại phu cùng bà mẹ. Các người cũng đã mệt mỏi cả ngày rồi, hãy về nhà nghỉ ngơi đi!”. Niệm Từ tinh thần từ từ tốt lên nói.

“Muội muội, người đã nghỉ ngơi chưa? Ta cùng cháu trai muốn vào rồi!”. Ngoài cửa truyền tới thanh âm của Lão Ngoan Đồng.

“Vẫn chưa đâu, đại gia mau mang tiểu công tử vào đi, khí trời bên ngoài rất lạnh!”. Lý Thắm đắp kín mền cho Niệm Từ, bận rộn ra mở cửa. Đối với người khác thì còn phải tuân theo lễ giáo, nhưng thấy Lão Ngoan Đồng ngây thơ hồn nhiên, giống như hài tử mới mấy tuổi vậy, nên lý Thắm cũng không nói gì. Chu Bá Thông ôm lấy hài tử đi vào trong phòng.

“Muội muội, tiểu tử này giống ai nha? Ta nhìn nửa ngày cũng không ra nha! Dương Dịch cùng với Dương Nhị bọn họ còn khen hần ta đáng đáp tốt, còn ta thì nhìn thế nào cũng thấy giống như một con khỉ con nha!”. Hần hưng phấn ngồi ở trước giường nói.

“Hần mới sinh ra còn quá nhỏ, chưa nhìn ra là giống ai. Người không cần nói, đầu tiên ta nhìn ta cũng thấy thật giống một con khỉ con!”. Niệm Từ nhìn con trai ở bên cạnh mình nói. Lý thắm đỏ khốc đỏ cười nhìn mẫu thân cùng cậu nói chuyện, không biết nên nói gì cho phải.

“Người tính đặt tên cho hài tử là gì?”. Lão Ngoan Đồng nhìn hài tử đang ngủ ngon, nín thở thấp giọng hỏi.

“Tên đã nghĩ xong. Nhũ danh thì chưa có, đang muốn nhờ đại ca tìm đây!”

“Tên hần là gì?”

“Hoàng Gia Madrid (Hoàng Gia Mã Đức Lý)” Niệm Từ khi nhìn thấy nhi tử lần đầu tiên, trong đầu liền hiện ra năm chữ này. Là một người say mê bóng đá, Hoàng gia Madrid là đội bóng nàng thích nhất. Trong đó, nàng thích nhất là Zidane cùng với Raul nha! Ở trong mắt Niệm Từ bọn họ đều là người đẹp trai siêu cấp thể giới nha, đặt cái tên này vừa là một sự hoài niệm với thời hiện đại, vừa là kỳ vọng tha thiết đối với nhi tử. Niệm Từ càng nghĩ càng thấy cái tên này rất tốt!

“Thật là lạ! Có tên có năm chữ sao?”. Lão Ngoan Đồng gãi đầu hỏi.

“Đương nhiên là có, người xem người Mông Cổ cùng người Kim không phải tên cũng rất dài sao. Con ta tên vang dội như vậy, khẳng định là không đặt nhầm tên!”. Nàng đắc ý nói.

“Muội muội cùng Hoàng Gia Madrid nghỉ ngơi trước. Ta phải trở về nghiêm túc suy nghĩ nhũ danh cho nó, cùng đại danh hô ứng với nhau!”. Lão Ngoan Đồng bay đi.

Chương 37 - Nhật ký nuôi non

Đêm đó sau khi cho con trai bú xong thì hai mẹ con nặng nề ngủ. Khoan hãy nói Lưu đại phu y thuật không đơn giản, sau khi uống đơn thuốc hần kê xong, sữa non của Niệm Từ lập tức tuôn ra, khiến cho tiểu Hoàng nuốt không kịp bị sặc sữa. Đối với việc ở cữ, Niệm Từ cũng đã chuẩn bị tốt mọi thứ. May nhờ đang mùa đông, một tháng không tắm cũng không có gì đáng ngại, nếu như là mùa hè, đoán chừng mọi người sẽ bị thui lên. Sáu phụ nữ có kinh nghiệm thay phiên lẫn nhau, 12 canh giờ không ngừng ở bên chăm sóc hầu hạ cuộc sống hàng ngày của Niệm Từ, giúp đỡ thay tã cho hài tử. Bên ngoài nàng còn đặc biệt thuê một người chuyên giặt dũ quần áo cho hài tử nữa. Trước đó, Niệm Từ đã triệu tập mọi người tới dặn dò mọi việc trong thời gian mình ở cữ, hơn nữa dặn dò việc giữ gìn vệ sinh khi tới chỗ của trẻ sơ sinh. Trước cửa nàng để một bồn rửa tay, không cần biết người nào tiến vào phòng của hài tử đều phải rửa tay trước mới có thể đụng vào hài tử được.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lý thắm đang hầu hạ Niệm Từ dùng nước ấm rửa mặt mũi sau đó đang ngồi uống canh xương, thì nghe được ngoài viện truyền đến giọng nói.

“Muội muội! Tiểu bảo bối đã tỉnh chưa?”. Lão Ngoan Đồng bước vào gian phòng, không kịp chờ đợi muốn xem tiểu hài tử ngay.

“Vẫn chưa thức dậy! Đại ca dậy sớm nha!”. Bưng chén lên uống, Niệm Từ quay sang nhìn xem coi bảo bối còn ngủ không nói.

“Mới sáng sớm, tại sao người lại uống canh thịt bóng nhảy nha?”. Hắc cau mày nhìn chén canh nói.

“Chỉ có uống cái này thì cháu của người mới có cái để ăn nha!”

“Xem người uống ta đã thấy ngán rồi! Nếu không chúng ta mời bà vú tới dứt, người sẽ không cần phải mệt mỏi, thấy thế nào?”. Hắc đề nghị nói.

“Không được! Hải tử của ta sao để ăn sữa của người khác? Ta cũng không phải là không có sữa nha! Xem bảo bối này, có khổ cực bao nhiêu cũng xứng đáng!”. Nàng để chén xuống, dịu dàng nhìn nhi tử đang ngủ.

“Hahaha, cả đêm ta không ngủ được, ta thật sự thành cừu cừu rồi!!!!”. Lão Ngoan Đồng cũng cảm khái.

“Đại ca, nhũ danh của hải tử đã nghĩ ra được chưa?”

“Vẫn chưa nha! Ta suy nghĩ cả đêm vẫn không nghĩ ra được nhũ danh cho hắc! Nếu không thì giống ta đi gọi là Tiểu Ngoan Đồng?”. Hắc khổ não nói.

“Tiểu hải tử vốn là bướng bình, không cần phải để hắc bướng bình thêm nữa đâu! Nếu như không chúng ta đặt trước một tên, chờ khi thích hợp thì chúng ta đổi lại. Nếu như sau này hải tử không thích tên chính ta đặt cho nó, thì chờ sau khi hải tử lớn lên cũng có thể đổi nha!”. Mặc dù trấn an đại ca như vậy, nhưng Niệm Từ vẫn thấy tên Hoàng Gia Madrid (Hoàng Gia Mã Đức Lý) này quá được, nàng tính toán tẩy não cho hải tử từ nhỏ, để lớn lên nó sẽ thích tên này nha!!!

“Không nghĩ ra được. Người nói thử một tên đi?”

“Nếu như nhi tử gọi là Hoàng Gia Madrid (Hoàng Gia Mã Đức Lý), thì thường ngày chúng ta gọi hắc là tiểu mã câu có được không? Hy vọng hắc sẽ khỏe mạnh vạm vỡ như bảo mã (BMW) vậy! Khôn lớn thật nhanh khỏe mạnh thành công!”. Niệm Từ đề nghị nói.

“Nhị tiểu thư đặt nhũ danh này cho tiểu thiếu gia thật là tốt. Dân chúng bình thường luôn đặt nhũ danh cho hải tử, chủ yếu là tiện gọi, gọi nhiều người, ngụ ý hải tử dễ dàng nuôi lớn. Người xem trên đường phần lớn hải tử đều gọi là Cầu Thặng, Nhị Đản, Hắc Tử. Tiểu mã câu nghe nhã nhặn lịch sự hơn nhiều, nhưng ngụ ý cũng là giống nhau. Vốn ông chồng của ta còn muốn kêu ta nhắc nhở Nhị tiểu thư, không nghĩ tới Nhị tiểu thư đã nghĩ ra tên rồi. Nhưng mà về phần đại danh, ta nói cho lão chồng của ta biết, cả hai vợ chồng chúng ta đều không hiểu được nó có ý nghĩa gì!”. Lý thắm đứng một bên nói.

“Đại danh là có hàm nghĩa đặc thù riêng. Các người sẽ không hiểu đâu!”. Nàng cố làm ra vẻ thần bí nói.

“Tiểu mã câu? Ừ nghe rất lọt tai. Cứ gọi như vậy đi!”. Người làm cậu quyết định dứt khoát.

Đang tán gẫu, thì Tiểu Mã Câu tỉnh ngủ, bấu môi bắt đầu bài ca muôn thuở. Lý Thắm vội vàng ôm lấy, làm vệ sinh cho tiểu thiếu gia. Niệm Từ ăn cơm no xong nằm xuống, Lão Ngoan Đồng thì tò mò đi tới xem thay tã cho hải tử. Sau khi thay rửa sạch sẽ, hải tử được đưa đến bên người mẫu thân, Niệm Từ nghiêng người qua, dưới sự giúp đỡ của Lý thắm cho hải tử bú sữa. Lão Ngoan Đồng thấy vậy liền đi ra ngoài. Còn hai mẹ con vừa cho bú vừa đi vào mộng đẹp.

Tỉnh dậy đã là buổi trưa, Lão Ngoan Đồng mới dùng xong cơm trưa, sáng ngời trở lại. Sau khi rửa tay rửa mặt xong, hắc đi vào phòng của Niệm Từ, cùng đưa cháu nhỏ bồi dưỡng tình cảm.

“Tiểu Mã Câu sao lại chỉ biết ngủ nha, không thấy phiền sao?”. Hắc tò mò hỏi.

“Hải tử nhỏ như vậy thì có thể làm gì? Hắc hiện tại giống như là chúng ta đang luyện nội công vậy, chúng ta lúc ngủ gia tăng công lực, còn nó thì lúc ngủ sẽ lớn nhanh hơn! Người không thấy sao, hải tử một ngày lại một ngày lớn hơn nha, cũng là do bọn nó ngủ cả ngày đó!”. Nàng giải thích nói.

“Không biết là trước kia người nào ngay cả hậu sự cũng đã giao phó tốt, còn một đồng nước mắt nước mũi muốn ta hứa chắc!”. Lão Ngoan Đồng hồi tưởng lại chuyện ngày đó lúc mình mới trở về, cố ý nói.

“Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất thôi! Ta cũng không phải sợ chết nha!”. Niệm Từ nghiêm chỉnh nói.

“Trong hai phong thư đó rốt cục người đã viết những gì?”. Hắc tò mò hỏi.

“Cũng không có gì. Nói là ta có chết cũng không hối hận đã sinh ra hần nha, là mẫu thân rất thương yêu hần, hy vọng hần có thể vui vẻ lớn lên. Đối với cha của hài tử thì ta nói cái chết của ta không quan hệ gì tới hần, ta không muốn hần phải áy náy, có thể nuôi hài tử lớn lên thành người tốt!”. Nàng hào phóng trả lời.

“Hiện tại mẹ con đã bình an, thư kia còn để lại cho Tiểu Mã Câu không?”

“Dĩ nhiên là để nha! Chờ sau khi hần lớn lên, xem thử suy nghĩ lúc đó của ta, để cho hần biết phải hiểu thuận với mẫu thân. Đúng rồi, thừa dịp hiện tại không có sao, chúng ta viết nhật ký hàng ngày quá trình hần lớn lên đi?”. Niệm Từ nhớ mình từng nghe nói có người khi mang thai thì bắt đầu viết nhật ký, mãi cho tới khi hài tử lớn lên, làm quà sinh nhật đưa cho hài tử.

“Nhật ký là cái gì? Dùng để làm gì?”. Lão Ngoan Đồng tò mò hỏi.

“Người xem hài tử sau khi ra đời một ngày lại lớn hơn một ngày. Từ từ sẽ biết lật, sẽ biết bò, sẽ hiểu chuyện, sẽ đứng, sẽ đi, mở miệng học nói, quá trình này rất là kỳ diệu nha. Chúng ta từ bây giờ đem mọi chuyện của nó ghi chép lại, đến tương lai trưởng thành đem cho nó coi. Đại ca, người nói có được không?”. Niệm Từ không khỏi tưởng tượng về bộ dạng khi lớn của Tiểu Mã Câu.

“Nghe cũng rất lạ nha! Chúng ta nên làm như thế nào?”. Hần nhao nhao muốn thử.

“Tháng đầu tiên này ta không viết được, phải làm phiên đại ca viết giúp! Chúng ta đem những tình huống thú vị trong ngày của hài tử miêu tả lại. Thí dụ như ngày hôm qua Tiểu Mã Câu làm khổ ta hơn năm canh giờ mới chịu chui ra, cũng được đặt một cái tên rất oai phong, còn hôm nay”

“Người chớ vội nói quá nhanh nha, ta đi tìm giấy bút chuẩn bị đã, xong rồi thì người chậm rãi nói”. Hần nhanh chóng vò đầu bút tai.

Thời gian không lâu sau khi Tiểu Mã Câu được sinh ra hai ngày thì nhật ký hàng ngày được chính thức được tạo ra, do mẫu thân thuật lại còn cậu thì phụ trách ghi chép mọi thứ. Hứng thú còn không giảm, dưới sự chỉ huy của Niệm Từ, Lão Ngoan Đồng được sự trợ giúp của Lý Thắm ấn dấu bàn tay của Tiểu Mã Câu vào trong nhật ký, trở thành một phần của nhật ký. Niệm Từ còn cố ý tìm một cái hộp tinh xảo đem hai phong thư kia bỏ vào cùng với nhật ký của con trai coi như là bảo vật trân quý.

May nhờ có nhật ký hàng ngày mà Niệm Từ kịp thời phát hiện ra bí mật của nhi tử. Bởi vì thời gian ở cữ hai mẹ con đều ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, không có chút gì để giải trí, nên Niệm Từ hết sức nhàm chán, nên thỉnh thoảng lại đem nhật ký ra đọc đi đọc lại cho đỡ buồn. Rốt cục sau khi sinh ngày thứ tư, theo như nhật ký cận kề ghi chép thì nàng phát hiện ra Tiểu Mã Câu vào lúc sáng sớm mới vừa tỉnh ngủ và vào buổi tối lúc chuẩn bị đi ngủ luôn luôn khóc rống thật to một phen. Cho dù là mới được cho bú no, tã thay sạch sẽ, tắm rửa xong rồi cũng đều như vậy. Phát hiện này làm tim của nàng thót lên, nhi tử không được như những đứa trẻ hiện đại vừa sinh ra đã được tiêm ngừa đầy đủ, không phải là bảo bối của nàng có bệnh gì đi!? Nghĩ vậy nàng vội vàng kêu mọi người đi gọi đại phu, cũng truyền lời kêu Lão Ngoan Đồng trở về.

Thời gian không lâu, Lưu đại phu, Lão Ngoan Đồng cùng huynh đệ Dương thị đều rủ nhau chạy tới, không để ý kiêng kỵ cái gì, tất cả đều đi vào phòng, yên lặng chờ đại phu chẩn đoán kết quả.

“Nhị tiểu thư, tại sao tiểu thư lại có suy nghĩ như vậy?”. Sau khi chẩn đoán bệnh xong thì lão đại phu hỏi.

“Đầu tiên ta không chú ý, biết là thời gian này hài tử chỉ có ăn, ngủ rồi khóc nha! Nhưng mà đều đặn hai lần sáng tối như vậy, hần khóc tới lúc mệt rồi ngủ thiếp đi mới ngừng lại. Ta liền lo lắng không biết hần có bị bệnh gì không tiện nói ra hay không?”. Niệm Từ giải thích.

“Tình trạng của tiểu công tử vô cùng khỏe mạnh, dù mới sinh nhưng nhìn giống như một hài tử bốn năm tháng, mới có mấy ngày mà đáng đáp giống như một đứa trẻ nửa tuổi rồi. Nhị tiểu thư có chút hơi khẩn trương hần, từ lúc hần chưa ra đời tới nay tiểu thư có suy nghĩ phức tạp quá nhiều!”. Lão đại phu nói.

“Nhưng mà như vậy rất khác lạ nha. Không tin ông hãy hỏi thử Lý Thắm và các nàng khác!”. Nàng vẫn khẳng khái bảo vệ lý lẽ của mình. Mấy nữ người làm bên cạnh cũng gật gật đầu tán đồng.

“Như vậy thì vào buổi tối hài tử khóc lên vào lúc nào? Ta tới lúc đó tới nhìn một chút xem sao!”. Hiện tại thì chỉ có cách này thôi.

“Là vào giờ Hợi mỗi tối! Thật ra khi đó Tiểu Mã Câu đã sớm được Lý Thắm ru ngủ, ngủ được một giấc sâu rồi, nhưng lần nào cũng tỉnh dậy khóc lớn không ngừng, phải đến nửa canh giờ nha!”. Nàng lại giải thích thêm.

“Muội muội, có phải lúc trước ngươi có bị nội thương hay trúng độc gì không, làm ảnh hưởng tới Tiểu Mã Câu?”. Lão Ngoan Đồng hết sức tin tưởng phán đoán của muội muội mình.

“Đúng nha, Nhị tiểu thư trên đường bên ba, có khi nào bị thương trên đường mà không biết không?”. Dương Dịch cũng lên tiếng.

“Hiện tại kết luận còn quá sớm, buổi tối ta sẽ tới xem một chút!”. Lưu đại phu nói.

“Lưu đại phu hôm nay tới rất đúng lúc. Ông vẫn vì tiểu thư và công tử vất vả rất nhiều, huynh đệ chúng ta vội vàng lo lắng khai trương tửu lâu nên có chút thờ ơ. Hôm nay là một cơ hội tốt, đại phu ở lại thưởng thức một chút thức ăn của tiểu điểm đi, có đại gia cùng với mấy huynh đệ chúng ta tiếp khách có được không?”. Dương Dịch đề nghị.

Một hồi khách khí khiêm nhượng rồi sau đó rất nhanh rời đi. Thêm thiếp ngủ một lúc thì đã hoàng hôn, Niệm Từ được hầu hạ ăn xong bữa cơm tối ngồi nhìn Lý Thắm thuần thực tắm rửa thay y phục cho Tiểu Mã Câu, chuẩn bị ngủ nghỉ. Có lẽ là do Niệm Từ có nhiều sữa, nên hài tử mới ra đời được bốn ngày mà đã thoát khỏi hình ảnh một tiểu hầu tử, gương mặt dần dần tròn đầy, da dẻ cũng trắng hồng mịn màng rất đẹp mắt, chẳng qua là nàng nhìn mãi mà không biết hài tử giống ai. Sau khi được mẫu thân cho bú buổi tối xong, Hoàng công tử ung dung nằm ngủ. Nhưng mà đồng hồ của tên tiểu tử này thật là đúng giờ, vừa tới giờ Hợi thì hần đang ngủ bắt đầu bĩu môi, tiếp tục một màn khóc rống lên, nhưng nghe không giống tiếng khóc bình thường, mọi người không thể không thừa nhận suy nghĩ của Niệm Từ có một chút đạo lý nha!

“Tiếng khóc của tiểu công tử quả thực có hơi bất thường, bất quá thân thể của hần vẫn không có bất kỳ chuyện gì không khỏe!”. Lưu đại phu bắt mạch xong lại nói.

“Vậy thì chuyện gì đã xảy ra?”. Cả một đám người thắc mắc không hiểu.

“Nhị tiểu thư, cô hãy ráng nhớ lại một chút, bình thường thời gian này cô hay làm gì? Ta nói là nói về thời điểm hài tử vẫn còn đang ở trong bụng cô đó!”. Gừng càng già càng cay, Lưu đại phu sau khi trầm mặc một chút lên tiếng hỏi.

“À! Ta nhớ ra rồi! Hai khoảng thời gian này căn bản là lúc ta mới ngủ dậy và lúc ta chuẩn bị đi ngủ! ta sẽ ngồi ở trên giường vận công tuần hoàn khí huyết trong người. Tiểu Mã Câu lúc đó cũng tỏ ra rất thích thú theo ta vận động!”. Nàng bình tĩnh ra.

“Vậy là đúng rồi! Hài tử có tính quy luật rất mạnh, đến thời điểm mình được chơi trò chơi vận động mà không có được, dĩ nhiên là hần sẽ không vui nha!”. Lưu đại phu rất đắc ý phán đoán chính xác của mình.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Hần còn nhỏ như vậy, làm sao có thể vận hành nội công?”. Lão Ngoan Đồng hỏi.

“Chuyện này đã ngoài phạm vi y học rồi, thứ cho lão phu không thể giúp được! Các người tiếp tục bàn bạc đi, lão phu cáo từ!”. Nhìn thấy không có chuyện của mình, Lưu đại phu xin được cáo từ trước.

“Ta từng nghe nói Thiếu Lâm Tự có một môn võ công, gọi là Dịch Cân Kinh. Do cao thủ thi triển nội lực xoa bóp huyết vị của trẻ con, không quá mấy năm hài tử liền có thể tự đả thông được hai mạch Nhâm Đốc, sau này học võ học chơi được thật tiến triển rất nhanh. Nếu như trì hoãn thì hiệu quả chỉ bình thường thôi!”. Niệm Từ đột nhiên nhớ tới trong một quyển tiểu thuyết nào đó có nói về tuyệt kỹ của Thiếu Lâm, nếu như mình có thể vào trong thế giới của Anh Hùng Xạ Điêu thì những võ công người khác miêu tả tà tín là có chứ không thể tin là không được.

“Thiếu Lâm Tự đã ngăn cách với đời nhiều năm rồi, trên giang hồ rất ít thấy võ công của Thiếu Lâm, ngay cả sư huynh của ta năm đó cũng nói những hòa thượng này hết sức thần bí, công phu rất khó phân biệt!”. Lão Ngoan Đồng nói.

“Đúng nha! Ta cũng như vậy rất ít nghe người ta nhắc tới Thiếu Lâm Tự! Nhị tiểu thư làm sao biết vậy?”. Dương Dịch hỏi.

“Ta từ nhỏ đã theo nghĩa phụ hành tẩu giang hồ, cũng hơn chục năm kinh nghiệm trên giang hồ. Từng nghe vài người nhắc tới, nhưng thời gian đã quá lâu rồi, chỉ nhớ được vài câu mà thôi!”. Niệm Từ giải thích.

“Nói như vậy muội muội cũng không biết nha, ta căn bản là chưa từng nghe nói qua. Vậy thì phải làm sao bây giờ đây?”. Nhìn hài tử vẫn còn đang khóc rống lên, hai huynh muội không nghĩ ra được kế nào khả thi cả.

“Để ta thử xem đi!”. Dương Dịch bỗng nhiên lên tiếng. Chỉ thấy hắn đứng thẳng dậy vận dụng nội lực, đi tới trước giường nghiêng người ngồi xuống, đem hai tay để lên da thịt Tiểu Mã Câu lộ ra ngoài, êm ái rõ ràng xoa bóp, theo động tác sâu hơn thì tiếng khóc của hài tử cũng dần dần dịu lại. Từ từ xoa bóp đem y phục bên ngoài của hài tử cởi ra, đợi đến khi Tiểu Mã Câu không còn mặc quần áo nữa thì Dương Dịch tăng lực lên, ấn vào huyệt vị toàn thân của hài tử, trên đầu của hắn cũng toát ra khí trắng. Một canh giờ sau, Dương Dịch thở hổn hển kết thúc công việc, hài tử đã sớm thoải mái ngủ. Hai huynh muội từ đầu tới cuối đều không nháy mắt nhìn chăm chăm vào cả quá trình, thấy Dương Dịch mệt mỏi đứng dậy, Niệm Từ vội vàng mặc lại quần áo cho hài tử rồi kéo chăn đắp lại.

“Dương Dịch, tại sao ngươi lại biết loại công phu này? Ta bái ngươi làm thầy, ngươi dạy ta có được không?”. Lão Ngoan Đồng sùng bái tới gần nói.

“Chu đại gia, công phu của ngươi so với ta giỏi hơn nhiều, còn muốn học cái này sao?”. Dương Dịch bị Lão Ngoan Đồng hỏi dở khóc dở cười.

“Dương Dịch, ngươi là ngoại môn đệ tử của Thiếu Lâm Tự sao?”. Niệm Từ cũng tò mò hỏi.

“Dĩ nhiên là không phải. Ban đầu ngươi nhìn mấy người chúng ta thì có cảm tưởng gì?”. Hắn gợi ý hỏi.

“Các ngươi không phải là người Trung Nguyên?”. Niệm Từ khẳng định trả lời.

“Đúng, chúng ta có huyết thống của Tây Vực. Khai sơn tổ sư của Thiếu Lâm Tự đến từ nơi nào?”. Hắn tiếp tục.

“Ta biết, Đạt Ma Tổ sư đến từ Thiên Trúc, loại võ công này cũng từ đó truyền tới!”. Niệm Từ vui vẻ trả lời.

“Đúng vậy, loại võ công này ở Trung Nguyên có rất ít người biết, ở Tây Vực thì ứng dụng có rộng rãi hơn một chút. Võ công của chúng ta mặc dù không bằng Trung Nguyên, nhưng toàn bộ trụ cột đều là ở Dịch Cân Kinh, chỉ bất quá võ công giới hạn, nên chân chính có thể tự đả thông hai mạch Nhâm Đốc chỉ có rất ít người thôi!”. Dương Dịch tiếp tục giải thích.

“Nếu như Nhị tiểu thư tin tưởng ta, từ ngày mai trở đi ta sẽ giúp cho Tiểu Mã Câu dịch cân tẩy tủy, đại gia yêu thích thì ta cũng có thể đem công phu dạy cho ngươi, không cần phải bái sư đâu. Các người thấy thế nào?”

“Vậy thì ta thật cảm ơn ngươi. Chúng ta người một nhà không nói hai lời, ngươi đã hào phóng công khai võ công, huynh muội chúng ta cũng không hẹp hòi, có rảnh rồi thì để cho đại ca ta chỉ điểm cho các người chút ít võ công các ngươi thấy có được không? Niệm Từ thay mặt Lão Ngoan Đồng đáp ứng.

“Thật là tốt quá, ta còn muốn nói có muốn học thì tới đây!”. Lão Ngoan Đồng vỗ ngực vui vẻ nói.

“Dương mỗ thật cảm ơn Chu đại gia chỉ giáo.”

21. Chương 38-39

Chương 38 - 30 ngày ngủ đông

30 ngày ở cử Niệm Từ cứ đếm từng ngón tay trông mong au chóng qua đi. Trong một tháng này ngoại trừ vấn đề đi vệ sinh ra, việc ăn uống cũng rất mệt mỏi. Do từ xưa tới nay thời kỳ ở cử hồi phục sau khi sanh mọi người đều lấy trứng gà, gạo kê và đường đỏ làm thực phẩm chính, rau dưa cùng với trái cây thì không được ăn nhiều, ăn những món này vào thì sữa của người mẹ mới dồi dào. Những người phụ nữ lớn tuổi bên

cạnh Niệm Từ càng đem những thứ này tôn sùng như là giới luật của trời, không được phép sai lệch một chút nào. Hết lần này tới lần khác nàng phải ăn chỉ có ba loại thức ăn này, ba bữa cơm biến thành thời khắc thống khổ nhất của nàng, may nhờ nàng có đầy đủ sữa, nên đại phu đề nghị nàng uống canh súp đặc nấu cách thủy từ cá tươi nên nàng mới được cứu. Mỗi ngày nàng uống súp cá no bụng, bảo đảm nhu cầu của Tiểu Mã Cầu, lại tránh cho nàng chán ghét thức ăn. Vì thế, nên sau một tháng ở cữ thì Niệm Từ không có bị mập mạp mất dáng vì sinh con, mà ngược lại nhờ tác dụng của nước canh giúp làm đẹp, da thịt nàng càng thêm trắng nõn thông suốt, xóa đi vẻ thiếu nữ trẻ trung mà tăng thêm vẻ đẹp của một người phụ nữ thuần thực tươi mát, giống như một trái đào chín mọng tỏa ra mùi lực mê người.

Bắt đầu từ ngày thứ 4 sau khi ra đời, hàng ngày hai lần đúng giờ Dương Dịch luôn tới sử dụng Dịch Cân Kinh xoa bóp cho Tiểu Mã Cầu, tiểu tử đó sau khi ăn no xong lại được hưởng thụ sự xoa bóp bằng nội lực nên ra vẻ rất thích ý. Vừa đầy tháng thì Tiểu Mã Cầu đã có dáng dấp trắng trẻo mập mạp thân thể chắc khỏe, cánh tay bập chân của hắn tựa như là một búp sen non trông rất khả ái, nữ người làm không có võ công mà ôm thì phải cố hết sức mới ôm được. Buổi sáng mới ngủ dậy cùng với buổi tối trước khi đi ngủ đã trở thành thời khắc mà Hoàng thiếu gia yêu thích nhất trong ngày.

Mỗi ngày Niệm Từ đều bầu bạn bên cạnh nhi tử, chú ý sự tiến triển của Dịch Cân Kinh, theo thời gian trôi qua, nàng cùng với Dương Dịch cũng dần dần quen biết thân thiết hơn. Vốn trên đường tới đây hai người cũng không có xa lạ gì, nhưng kể từ khi dọn vào nhà mới thì Niệm Từ vì dưỡng thai nên không thường xuyên ra khỏi phòng, ngay cả khi tới Tử lâu xem xét thì cũng có Lý Thắm và Dương Nhị đi theo làm bạn, nên quan hệ của hai người có chút xa cách. Vì thế, thời khắc vận công giúp Tiểu Mã Cầu trở thành thời khắc mà Dương Dịch chờ đợi mỗi ngày, mặc dù biết nội lực mình có hạn, mỗi ngày làm hai lần là phải cố hết sức, nhưng hắn cắn chặt hàm răng kiên trì làm, tình cảm của hắn đối với Tiểu Mã Cầu cũng dần sâu sắc, hắn có cảm giác Tiểu Mã Cầu chính là con trai của mình.

“Dương Dịch này, khẩu quyết người dạy ta thì ta cũng đã rất thuần thực rồi, vận dụng được rất tự nhiên. Người có thể để cho ta vận công giúp cho Tiểu Mã Cầu một lần được không?”. Bên này Lão Ngoan Đồng vẫn luôn đi theo bên cạnh hắn lẩm nhẩm nói.

“Đại gia, không phải là ta không để cho người thử, chẳng qua là Tiểu Mã Cầu quá mềm mại, huyết vị có khác biệt so với người trưởng thành, ta lo lắng người không nắm tốt lực sẽ không hay. Nếu không thì như vậy đi, chờ sau khi Tiểu Mã Cầu được trăm ngày cứng cáp rồi, người hẳn thử sức có được không?”. Dương Dịch khuyến khích.

“Người nói phải giữ lời đó, không được phép gạt ta!”. Lão Ngoan Đồng tức giận nói.

“Đại ca, không cần vội. Đầu tiên người đem khẩu quyết học thuộc cho tốt, chờ khi Tiểu Mã Cầu lớn lên một chút, không còn mềm nhũn như vậy thì người cùng với cháu sẽ chơi chung, có được không?”. Niệm Từ không thích đại ca của mình buồn bã.

“Hắn còn nhỏ như vậy, ta có thích cũng không dám ôm. Người lại không để ta ra ngoài chơi, ta rất buồn bực nha!”. Lão Ngoan Đồng than thở.

“Ta vốn có một ý tưởng, tính chờ hài tử lớn lên một chút nữa sẽ áp dụng. Nếu như đại ca thấy buồn bực, không bằng để người thi công có được không?”. Niệm Từ an ủi nói.

“Ý tưởng như thế nào?”. Lão Ngoan Đồng cùng với Dương Dịch đồng thanh lên tiếng.

“Hiện tại chúng ta cũng có tiền, ta muốn làm một khu vui chơi cho đại ca và Tiểu Mã Cầu chơi! Ta muốn tìm mấy thợ mộc thủ nghệ tốt một chút, ta đã thiết kế ra rất nhiều trò chơi, đại ca sẽ phụ trách thi công. Chúng ta có thể làm ra rất nhiều món đồ chơi bằng gỗ để hài tử có thể chơi đùa!”. Nói xong, nàng đứng dậy đi tới trước bàn đọc sách, vẽ lên bản vẽ thiết kế. Chỗ vui chơi phong phú ở thời hiện đại ảnh hưởng rất nhiều tới nàng, khi xưa nàng cùng bạn trai cũ đi dạo phố, đã cho con trai của hắn đi tới khu trò chơi chơi rất vui vẻ, khi họ tới đó nó còn rất lưu luyến không muốn về. Chỗ vui chơi nhất định phải có cầu thang trượt, cầu nhảy, bập bênh, đệm nhảy, chờ làm xong sẽ đem đến cho hài tử rất nhiều niềm vui thú nha!

“Đây là những thứ ta đã muốn sớm làm, cũng không nhiều lắm chờ khi thi công sẽ tiếp thu ý kiến mọi người thêm vào nhiều trò chơi hơn nữa!”. Niệm Từ chỉ vào bản vẽ đơn giản nàng vẽ ra giải thích cho bọn họ. Hai người bọn họ tiến đến, nhìn bản vẽ mới lạ, không khỏi kinh ngạc.

“Muội muội, ở đâu mà người nghĩ ra những thứ này vậy?”. Lão Ngoan Đồng lên tiếng hỏi trước.

“Chớ nghĩ ta quá thần kỳ! Những thứ này đều là do người ta làm cho hài tử của họ, chẳng qua là những thứ này hơi độc đáo hơn thôi! Ta từ nhỏ đã vào Nam ra Bắc cũng gặp không ít chuyện lạ cùng với kỳ nhân, nên đem những thứ mình hứng thú ghi tạc vào trong đầu. Các đại nam nhân các người chắc chắn sẽ không bao giờ để ý tới những trò chơi của hài tử này!”. Niệm Từ giải thích.

“Những thứ đồ chơi này thì dùng vật liệu gì đây??”. Dương Dịch chuyên nghiệp hỏi.

“Trên căn bản dùng gỗ là được rồi. Bất quá phải có thêm biện pháp bảo vệ. Ta nghĩ muốn chiếm nguyên một gian nhà, bên trong trải thảm thật dày, hài tử mặc y phục nhẹ nhàng, bỏ giày tiến vào chơi. Bên trong đem dây thừng cùng với lưới vây bốn phía để bảo vệ, những phần chân gỗ bên dưới thì dùng vải bông bọc lại buộc chặt để tránh hài tử đụng vào bị thương. Trên căn bản là như vậy thôi, chờ khi bắt đầu sẽ xem xét thêm!”. Nàng nói tiếp.

Trong tưởng tượng của nàng, thì thang trượt, cầu bập bênh, giường nhảy là không thể thiếu, còn nhà banh thì dưới nữ công rất tốt của Lý Thắm và các nữ người làm khác cũng có thể tạo ra, chẳng qua là dùng các thứ vải màu rực rỡ may thành hình cầu rồi nhét bông vải vào là được. Mặt khác, vì để cho hài tử còn nhỏ có một thân thể khỏe mạnh cường tráng, Niệm Từ còn muốn bắt hài tử tập thể dục để kiện thân cường thể, nên những thứ như thang treo, lưới bò, đĩa quay thậm chí là cầu dây thừng nàng cũng muốn thêm vào, còn vách tường bốn phía thì có thể tạo nên một bức vách để có thể học leo núi, để cho từ nhỏ hài tử có thể vừa chơi vừa rèn luyện thân thể. Mặc dù phụ thân của hài tử là Hoàng Dược Sư đa tài lừng lẫy, nhưng Niệm Từ không muốn vì vậy mà tạo áp lực cho hài tử, chỉ cần hài tử lớn lên vui vẻ, không cần phải cố gắng thành danh cũng không sao.

Toàn thể mọi người tập trung lại phía trong sảnh cùng ăn một bữa cơm, đầu tiên là ăn mừng Tiểu Mã Cầu đầy tháng, thứ hai là bù lại bữa cơm tất niên cho đại gia, dưới tác dụng của bao lì xì, thì chỗ vui chơi của Hoàng thị chính thức oanh oanh liệt liệt được bắt đầu! Niệm Từ là người vẽ kiểu thiết kế, phụ trách vẽ ra và giải thích mọi thứ, còn Lão Ngoan Đồng là người giám sát công trình, xử lý hết thảy mọi việc có liên quan. Còn bốn huynh đệ Dương thị thì toàn diện giúp đỡ hỗ trợ cho giám sát công trình, nhưng trên thực tế thì mọi việc đều do Dương Nhị, Dương Tam, Dương Tứ, Dương Ngũ làm hết, Lão Ngoan Đồng chỉ làm việc trên danh nghĩa mà thôi. Dương Dịch thì phụ trách việc dùng Dịch Cân Kinh giúp cho Tiểu Mã Cầu dịch cân tẩy tủy, không cần phân tâm. Niệm Từ đặc biệt lì xì cho những người hầu hạ bên mình một bao lì xì rất to, nhất là Lý Thắm, cảm tạ các nàng đã chăm sóc ỉn và nhi tử, cả đoàn người họ rồi rút cảm ơn bày tỏ nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của nàng.

Qua tháng xong thì Niệm Từ thở phào nhẹ nhõm, buồn bực khổ sở trong phòng một tháng cuối cùng cũng có thể được giải phóng. Sau khi thành công đem sự chú ý của đại ca chuyển sang việc thi công khu vui chơi, nàng bắt đầu lưu ý việc buôn bán của tửu lâu. Xem qua sổ sách do Dương Dịch làm, Niệm Từ cảm thấy rất hài lòng. Trong vòng một tháng qua, Hối Tuyền Lâu đã trở thành một tửu lâu đông đúc nhất thành, là tửu lâu hàng đầu mà quan lại quyền quý chọn làm nơi tiếp khách giao tế. Được như vậy không chỉ bởi vì Đại Tề Cát đến cắt băng, mà còn vì nơi này còn có món ăn đặc sắc không giống với những nơi khác. Vì lễ mừng năm mới nên tửu lâu thuận theo phong tục đóng cửa mấy ngày, nên Niệm Từ đoán trước tình hình bày mưu đặt kế chớp lấy thời cơ mở ra dịch vụ giao đồ ăn, đầu bếp tự mình tới cửa nấu ăn, còn tiểu nhị thì phụ trách mang đồ ăn tới tất cả các nhà, những nhà có tiền thì rất vui thích vào cuối năm được thưởng thức những món ăn mới, trong khoảng thời gian ngắn thu được tiền lời cực nhiều, các nhân viên của nàng cũng được tiền công phong phú hơn, tất cả đều cực kỳ hài lòng.

Buổi sáng sau khi cho Tiểu Mã Cầu ăn no xong, Niệm Từ cùng Dương Dịch đi xuống bếp của Hối Tuyền Lâu, thị sát thành quả của một tháng qua. Toàn thể nhân viên của nàng tinh thần đều rất phấn chấn, bên trong tửu lâu cửa sổ sáng bành bành, một cảnh tượng sung túc phấn chấn. Mặc dù mùa này mọi năm là mùa ế khách, có khách sạn đứt khoát đóng cửa cho đến hết tết Nguyên Tiêu, nhưng Dương Dịch thì không làm như vậy. Hối Tuyền Lâu nằm ở khu vực phồn hoa nhất, hội đèn lồng của tết Nguyên Tiêu sẽ bày biện ở chỗ này, hẳn ý thức được mẫu chốt của việc buôn bán nên thông báo bắt đầu cho đặt bàn trước, cũng hạ giá bữa ăn cho giới thợ thủ công làm đèn lồng, không có vì lời ít mà đem buôn bán đẩy đi, mấy ngày trôi qua số tiền lời thu vào cũng không ít. Niệm Từ giành thời gian nhiều hơn ở phòng bếp, nàng thuê ba người đầu bếp đều là đầu bếp có chút tài nghệ danh tiếng ở Tế Nam, tự nhiên họ cũng có mấy món ăn sở trường

nổi tiếng. Đây cũng là lý do vì sao ban đầu Niệm Từ yêu cầu bọn họ ký kết văn thư, yêu cầu quan phủ làm chứng, bọn họ bây giờ có thể nói là nhân viên chung thân của gia nghiệp Chu thị, nàng cũng yên tâm to gan đem cách làm những thức ăn mình biết truyền lại cho bọn họ.

“Tứ lâu có thể hấp dẫn được khách hàng tới chủ yếu là dựa vào món ăn phong phú biến hóa, các người là người trong nghề, nhiều năm làm việc ở các quán ăn cùng tứ lâu, kinh nghiệm tự nhiên cũng phong phú hơn so với ta. Đối với việc biến hóa món ăn, ta muốn Hối Tuyền Lâu bốn mùa bất đồng thay đổi thực đơn. Mùa xuân thì nấu những món đậm nhạt một chút, mùa hè nóng bức thì nấu những món bổ dưỡng thanh mát, mùa thu khí trời chuyển lạnh thì nấu những món nhiều hương vị hơn, mùa đông lạnh lẽo thì nấu những món bổ dưỡng nóng hổi. Chúng ta lúc trước vội vã khai trương nên đưa ra rất nhiều món ăn đặc sắc, không có theo tôn chỉ thực đơn này. Hiện tại thời gian dư giả, ta hy vọng ba vị sư phụ có thể theo ý ta nói biến đổi thực đơn món ăn!”

“Theo ý tưởng của tiểu thư, thì tiểu thư muốn chúng ta một năm thay đổi bốn lần thực đơn sao?”. Đại sư phụ nấu ăn hỏi lại.

“Căn bản là như vậy, mỗi ba tháng lại theo rau quả mùa đó mà thay đổi nữa! Người Mông Cổ đang trở về phủ Tế Nam ngày càng nhiều, bọn họ yêu thích thịt bò cùng thịt dê, chúng ta đưa ra thêm mấy loại thịt nướng, y theo thời tiết thay đổi gia vị, để cho khách hàng ăn nhiều mà không ngán, ăn xong rồi thì muốn trở lại một lần nữa!”

“Khẩu vị của Tế Nam thì chúng ta không nói, nhưng khẩu vị của người Mông Cổ chúng ta không nắm được nha!”

“Không cần lo lắng, chúng ta cứ từ từ làm. Không cần hoàn toàn hợp với khẩu vị bọn họ, chẳng qua là trong khi chế biến món thịt biến đổi gia vị nhiều hơn, để cho khách hàng có thể thích ứng được đặc sắc của chúng ta.”

“Vậy chúng ta phải làm sao đây?”. Đối với vị Nhị tiểu thư này, thái độ của bọn họ luôn một mực cung kính. Lần đầu gặp mặt bọn họ còn tỏ ra kiêu ngạo, nhưng lúc đó nàng lại vác theo cái bụng bự làm ra những món thức ăn tinh xảo tuyệt ngon, sau khi thưởng thức món ăn nàng làm thì ba người bọn họ liền cúi đầu bái phục, còn hỏi thăm nàng học nghệ ở nơi nào, bọn họ tha thiết mong được Hoàng đại sư phụ chỉ điểm cho.

“Ở chỗ này ta đã viết xong mấy tờ thực đơn, các người mang về xem qua một chút. Thừa dịp mấy ngày hôm nay buôn bán rảnh rỗi thì thử một chút, kết hợp với đặc sắc riêng của mọi người, ngày 2 tháng 2 chúng ta chính thức đổi sang thực đơn của mùa xuân!”. Nàng rất có lòng tin sẽ thành công nói.

Chương 39 - Quên hết ân oán

Dưới sự tính toán của Niệm Từ, mọi người từ từ từng bước tiến hành mọi chuyện. Lão Ngoan Đồng đem toàn bộ tinh lực và nhiệt tình trút vào trong khu trò chơi làm cho Tiểu Mã Cầu, đã không còn rảnh rỗi kêu nhàm chán nữa. Nàng đến tứ lâu thị sát, xem xét kế hoạch được thực hiện rồi sau đó giao cho Dương Dịch cùng các đầu bếp quản lý, còn mình thì làm một vị phụ nhân nhàn rỗi. Có lúc rảnh rỗi thì mang theo nhi tử đi tới phủ tướng quân tranh thủ xây dựng tình cảm, trao đổi kinh nghiệm giáo dục con cái. Vì thế, nàng đặc biệt nhờ người làm một cái giỏ thật to, bên trong lót vải êm ái mềm mại, để cho con trai vào nằm ở trong cho hai người xách theo, cùng nàng thoải mái đi chơi khắp nơi.

Tết Nguyên Tiêu tới, buôn bán ở Tứ Lâu do Dương Dịch quản lý, công việc đông đúc thịnh vượng khác thường. Niệm Từ đem nhi tử giao cho Lý Thẩm chăm sóc xong thì rút ra một canh giờ cùng Lão Ngoan Đồng ra đường đi xem hoa đăng. Ở thời hiện đại, hội đèn lồng của tết Nguyên Tiêu là do công viên Bắc Đột Tuyền quản lý, tiền vé vào cửa cũng không rẻ, hàng năm hấp dẫn được vô số người dân tới tham quan. Còn hội đèn lồng của Tống triều là thiết kế dọc theo khu phố, hình dạng đèn lồng đa dạng, thủ công tinh xảo, tảo bạo, cấu hình tinh diệu mà người hiện đại không thể so sánh được.

Huỳnh muội hai người vừa đi vừa không ngừng phát biểu ý kiến, vừa đi vừa ghé mua đồ ăn vặt hai bên đường. Ở Tế Nam vào mùa đông hai bên đường đi có thể thấy được những lò khoai lang nướng, từ xưa tới giờ chưa bao giờ thay đổi qua. Trong đêm đông rét lạnh, ăn khoai lang nướng nóng hổi hấp ngọt ngào như vậy, trong lòng của Niệm Từ dâng lên cảm giác hạnh phúc, giống như được trở lại khi còn bé, ca ca mang theo nàng đi dạo ở Thiên Phật sơn vậy.

“Muội muội, người xem ở trước mặt những người đó đang làm gì? Chúng ta qua xem một chút đi!”. Lúc này Lão Ngoan Đồng và Niệm Từ lại đối mặt một cái mặt nạ khác, bởi vì không muốn gặp phải người quen không thể thoải mái được.

“Được thôi, chúng ta đi qua nhìn một chút!”. Hai người hưng phấn chạy lên phía trước.

“Là câu đố đèn nha! Người theo Hoàng lão tà học nghệ lâu như vậy, đố câu cũng học không ít đi? Có muốn lên thử một chút hay không?”. Lão Ngoan Đồng nhỏ giọng hỏi.

*đố đèn (một trò chơi truyền thống của Trung Quốc, các câu đố dán trên lồng đèn, treo trên dây hoặc dán trên tường)

“Ta học quá nhiều thứ, không có chú ý tới cái này. Về văn chương ta chỉ học về văn thơ đối câu mà thôi. Đối với các câu đố đèn ta một chữ cũng không biết!”. Nàng đáp.

Trên đài cao chủ nhân đang công bố quy tắc trò chơi và phần thưởng, có các loại hoa đăng, ngọc bội cùng với mười lượng bạc. Bất luận là ai nộp lên 50 đồng tiền là có thể tham gia.

“Muội muội, nếu không người cứ thử một chút đi?”. Lão Ngoan Đồng bên cạnh một mực động viên.

“Ta không thử đâu, đại ca nếu người thấy hứng thú thì người tới thử đi!”. Nàng đối với đố đèn chưa bao giờ cảm thấy hứng thú.

“Ta không tham gia đâu! Ta không biết, người nhất định phải tham gia lấy quà cho ta!”. Lão Ngoan Đồng muốn ăn vạ.

“Người trước tiên nói cho ta biết, tại sao nhất định phải tham gia?”. Nàng nhận thấy ca ca mình có ý đồ đen tối nha.

“Phần thưởng hoa đăng hình ông cháu tỏ nhìn rất đẹp nha, ta muốn lấy đem về cho Tiểu Mã Câu chơi!”. Hắn giải thích nói.

“Tiểu Mã Câu còn quá nhỏ, sẽ không biết được tâm ý của người đâu. Chờ sang năm lúc đó người tự mình ôm hắn đến xem hoa đăng, Tiểu Mã Câu thích gì thì mua cho hắn cái đó. Nếu quả thực muốn tặng quà cho hắn, thì không bằng mua chong chóng xoay này. Mấy ngày nữa khi khí hậu trở nên ẩm áp rồi, lúc đi chơi mang theo, chong chóng đón gió chuyển động nhìn rất vui mắt nha!”. Nàng hướng dẫn.

“Có thật không? Người khẳng định Tiểu Mã Câu sẽ thích?”. Lão Ngoan Đồng nửa tin nửa ngờ hỏi.

“Muội muội có bao giờ lừa gạt người chưa?”

“Được rồi. Nếu như vậy chúng ta đi thôi!”. Hắn thống khoái nói.

“Ừ Đại ca, nếu như có một ngày người phát hiện muội muội khi nào đó có chút chuyện lừa gạt người, thì đại ca có tức giận không?”. Nhìn Lão Ngoan Đồng trước sau như một tín nhiệm nàng, áy náy trong lòng nàng lại dâng lên.

“Muội muội gạt ta? Vậy là có lợi ích nhiều hay chuyện xấu nhiều? Đối với ta có ảnh hưởng gì không?”. Hắn nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi hỏi.

“Tất nhiên là lợi ích nhiều rồi. Còn đối với đại ca thì chân chính không có tổn thương gì!”. Cửu Âm Chân Kinh ở trên tay của Hoàng Dược Sư cũng coi như là có thể phát triển đi, mà bất kể có nàng tham gia hay không thì Lão Ngoan Đồng cũng sẽ phá vỡ lời thề học được võ công phần thượng, đây cũng không tính là tổn thương nha! Niệm Từ nghiêm túc cân nhắc ở trong lòng sau đó đưa ra câu trả lời.

“Nếu như vậy, hôm nay người đã thành thực nói ra, ta sẽ hào phóng một chút không giận người!”. Hắn nói

“Cám ơn đại ca! Cám ơn!”. Niệm Từ cảm động tiến lên nhẹ nhàng ôm Lão Ngoan Đồng một cái.

“Người làm gì vậy?! Nam nữ thụ thụ bất thân nha!”. Hắn nhanh chóng đẩy nàng ra, lui về phía sau mấy bước.

“Chúng ta là huynh muội thì sợ cái gì! Đây là ta cảm ơn người khoan hồng độ lượng thôi! Người không hiểu kỳ là chuyện gì sao?”. Nàng hỏi.

“Chờ khi nào người muốn nói cho ta biết thì lúc đó hãy nói! Có thời gian không bằng giúp ta xây xong chỗ vui chơi đi!”. Lão Ngoan Đồng nhìn nàng thật sâu một cái, giống như đã sớm sáng tỏ ở trong lòng.

“Đại ca, người thật là tốt! Ta nhất định sẽ không phụ sự mong đợi của người!”

“Được rồi, đừng có làm cho ta nổi da gà. Chúng ta mau đi mua chong chóng cho Tiểu Mã Câu đi!”. Niệm Từ đã có thể buông xuống nặng nề ở trong lòng, bước nhanh đuổi theo chân Lão Ngoan Đồng.

Hai người đi dạo một lúc mua đủ thứ đồ ăn vặt, chong chóng và đủ loại mặt nạ thắng lợi trở về. Về đến nhà, hai người đem chong chóng cùng mặt nạ treo ở trên tường, biểu diễn cho Hoàng thiếu gia xem. Đang chơi vui vẻ thì lúc này Dương Dịch đẩy cửa đi vào.

“Náo nhiệt như vậy, đang làm cái gì vậy?”. Hắc hỏi.

“Mau đến xem lễ vật chúng ta đã mua cho Tiểu Mã Câu. Vốn là trên đường ta nhìn thấy phần thưởng đồ đèn, ông cháu tỏ ra rất vui mắt, muốn kêu mọi người chơi thắng lấy về đưa cho cháu ta. Ai biết được nàng ta không biết về đồ đèn, nên chúng ta mua những thứ khác, treo trên tường cho Tiểu Mã Câu nhìn chơi!”. Lão Ngoan Đồng giải thích.

“Tại sao không nói sớm, chúng ta cùng đi chung, ta có thể tham gia thi để lấy đèn lồng mà người thích đó!”. Hắc cười nói.

“Thật không? Nếu không bây giờ chúng ta đi đi?”. Lão Ngoan Đồng đứng dậy muốn đi.

“Được rồi, đại ca. bây giờ đã trễ thế này rồi, người ta đã thu dọn quán rồi. Hơn nữa Dương Dịch còn phải thi công giúp cho Tiểu Mã Câu, sau đó thì làm gì còn chút khí lực mà đi với người nha!”. Nàng gọi hắc lại nói.

“Ai bảo người học nghệ không tinh làm gì? Ta còn muốn cái đèn lồng kia nha!”. Hắc nổi giận nói.

“Ta đã sai rồi! trong một năm này ta nhất định sẽ đi tìm danh sư, năm sau sẽ vì người và Tiểu Mã Câu đi chơi đồ đèn giành quà có được không? Đừng nói là đèn lồng, cả bạc ròng kia chúng ta cũng có thể lấy được luôn, có được hay không?”. Niệm Từ phát hiện sau khi nhi tử được sinh ra thì Lão Ngoan Đồng cũng gần như hóa thành trẻ con.

“Đúng nha, đại gia! Năm sau ta sẽ sớm sắp xếp, cùng nhau ôm Tiểu Mã Câu đi xem hoa đăng, thắng được đủ thứ quà tặng có được không?”. Dương Dịch bây giờ đối với việc dụ dỗ Lão Ngoan Đồng rất có kinh nghiệm.

“Nói là phải giữ lời đó nha!”. Lão Ngoan Đồng cuối cùng cũng nói. Sau khi người giúp việc nấu xong thức ăn Nguyên Tiêu đem vào thì Lão Ngoan Đồng mới lại nở nụ cười. ba người cùng nhau ăn tết Nguyên Tiêu, nhìn một chút Tiểu Mã Câu vui vẻ bình yên ngủ.

Trong lúc rảnh rỗi Niệm Từ đi tới tiền viện xem thử việc tiến hành khu vui chơi tới đâu rồi. Theo đề nghị của nàng, nguyên cả khu Đông sương phòng đều được trưng dụng để làm khu trò chơi, thuê mấy công tượng lành nghề bắt đầu gấp gáp chế tạo đồ chơi thiếu nhi.

Tiến vào phòng thì nàng thấy bọn họ đã dùng vật liệu gỗ tốt nhất chế tạo xong con ngựa bập bênh, đang bắt đầu làm cái thang trượt. Cái thang trượt này Niệm Từ thiết kế có đoạn thẳng và đoạn cong gấp khúc, để khi hài tử trượt từ trên cao xuống thì vòng vèo có chút thú vị.

“Phiền các vị sư phụ nhất định phải đem những chỗ mà hài tử có thể tiếp xúc được dùng giấy nhám tinh tế mài nhẵn, ta không hy vọng hài tử bị gai gỗ đâm vào!”. Nàng không sợ bị người khác nói mình phiền.

“Nhất định là vậy rồi! Nhị tiểu thư, ta muốn hỏi chờ sau khi công việc ở đây hoàn thành, chúng ta có thể đem những mẫu đồ chơi này bán ra trên thị trường ọi người kiếm ít bạc được không? Tiểu thư biết đạo này thời thế không tốt, chúng ta là thủ nghệ nhân khó tìm việc, nếu như có một chút đặc biệt thì chúng ta cũng có thể kiếm được ít tiền!”. Đám thợ mộc tiến lên nói.

“Nói thật đây là do ta suy nghĩ vì con trai ta chế tạo, ta không hy vọng người khác dễ dàng lấy được thành quả khổ tâm suy nghĩ của ta. Các người chỉ cần tay nghề tốt, thì không cần sợ không có việc làm. Chỗ vui chơi này sau khi làm xong, ta tính toán làm thêm một ít gia cụ ọi người trong nhà nữa, còn có đồ mộc sử

dụng ở trong cửa hàng nữa. Thời gian này các người cứ thoải mái, nhất định là có cơm ăn!”. Mặc dù những thiết kế này đều đến từ thời hiện đại, căn bản không phải là bản quyền của nàng, nhưng mà nàng là một nữ nhân, hẹp hòi một chút mà nói nàng không muốn phong cách của mình bị người ta bắt chước. Nàng bước ra khỏi cửa đi tìm Dương Nhị.

“Nhị tổng quản, ta không hy vọng những thiết kế của ta xuất hiện ở bên ngoài Chu gia, người hãy đi cùng các thợ mộc kia ký kết văn thư giữ bí mật để đề phòng vạn nhất. Mặc khác, về sau chúng ta cũng cần những thợ mộc này làm việc, lưu ý xem bọn họ làm việc, nếu thủ công tốt thì trực tiếp lưu họ lại sau này sử dụng đi!”

“Ta cũng đang có suy nghĩ này. Năm người này tay nghề không tệ, người cũng phúc hậu, trước mắt đều không thể xem ra người nào giỏi hơn người nào!”. Dương Nhị nói.

“Trước tiên thì cứ ký văn thư giữ bí mật đi hãy nói. Dù sao chờ làm xong khu trò chơi này, sau khi khí trời trở nên ấm áp, ta muốn làm thêm cho Tiểu Mã Câu một chút gia cụ cùng vài món đồ chơi. Khi trước dọn nhà quá mau, tiểu viện của các huynh đệ các người khẳng định cũng thiếu hụt đồ đạc, tất cả giao cho bọn họ làm là được rồi! Còn chuyện buôn bán về sau khẳng định công việc sẽ rất bề bộn, phải đặc biệt mở phòng thu chi, mời một tiên sinh quản lý phòng thu chi. Dương Tam bọn họ thường xuyên ra ngoài kêu bọn họ chú ý đi!”. Nàng suy nghĩ một chút nói.

“Bây giờ huynh đệ chúng ta kiêm luôn quản lý việc thu chi, cũng không quá bận rộn lắm. Tại sao lại phải mời người khác làm đây?”. Đã rất quen thuộc với nhau, nên hắn nói chuyện với nàng cũng không có khách sáo nữa.

“Sau khi khí hậu trở nên ấm áp, ta có việc muốn các người giúp ta một tay, lúc đó sẽ không còn thanh nhàn như vậy nữa!”. Niệm Từ cười nói rồi xoay người rời đi.

Mặc dù đã đưa ngân phiếu cho Thành Tương Dương được 1 lần, nhưng trong lòng nàng vẫn còn lo lắng đến số vàng bạc giấu ở dưới giềng. Đầu tiên là sợ lâu ngày sẽ bị người khác phát hiện, thứ hai là nàng không biết có bị rỉ sắt làm ô nhiễm nguồn nước, khiến cho những người vô tội bị trúng độc. nàng thì cơ bản không thể rời nhi tử đi được, nếu muốn theo đại ca trở về Đại Tổng vớt rương tiền thì nàng cũng lực bất tòng tâm.

Trải qua một thời gian dài tiếp xúc, nàng nghĩ có thể kéo huynh đệ Dương Thị vào nhóm làm việc. Tuy rằng thân thể của bọn hắn vẫn rất thần bí, không thể nào biết được nhưng trực giác nói với nàng biết nhóm người Dương Dịch sẽ không làm hại bọn nàng, cũng sẽ không bỏ rơi Tổng Triều hướng về phía người Mông Cổ mật báo. Trên thật tế bọn họ có thể cũng sinh sống trên đất Đại Tổng, chỉ là bởi vì anh hùng mạt lộ, nên mới theo mình đi tới Tế Nam. Thái độ của bọn họ với người Mông Cổ cũng không xa không gần, tùy thời cũng có thái độ đề phòng bọn họ.

“Đại ca, người có rảnh thì chỉ điểm một chút công phu cho đám người Dương Dịch đi. Người ta đã đem Dịch Cân Kinh truyền cho người, chúng ta cũng không thể hẹp hòi nha. Ta tính toán đem bộ pháp học tập cấp tốc khinh công đặc ý nhất của mình truyền lại cho bọn họ!”. Buổi tối trong lúc hai huynh đệ bọn họ ăn cơm thì nàng lên tiếng nói.

“Được rồi! Chờ một lúc nữa Dương Dịch tới thì chúng ta thương lượng về thời gian một chút! Ta xem bọn họ cốt khí rất tốt, không phải là từ nhỏ đã được vận dụng Dịch Cân Kinh đi?”. Lão Ngoan Đồng tò mò thăm nghĩ.

“Dương Dịch thì rất có thể, còn mấy huynh đệ của bọn hắn thì rất khó nói. Ta cảm thấy tư cách của bọn hắn rất tốt, đáng để kết giao. Chờ khi xuân về không khí ấm áp lên, ta muốn nhờ bọn họ cùng đại ca trở về Lâm An, đem rương tiền giấu trong nhà của gian tặc vớt ra ngoài, đem về Tương Dương! Đại ca cảm thấy như thế nào?”. Niệm Từ luôn luôn tin tưởng vào nhãn lực nhìn người của hắn.

“Thật tốt quá, ta có thể trở về Đại Tổng chơi! Bất quá người cùng với Tiểu Mã Câu thì sao đây?”. Hắn chỉ nghe được một nửa câu đầu.

“Đường xá quá xa xôi, chúng ta bất tiện không đi được, vẫn là phiền đại ca đi một chuyến đi!”

“Ta không bỏ được Tiểu Mã Câu đâu!”. Hắn thất vọng nói.

“Nếu như mau chóng đi thì chỉ cần khoảng hai mươi ngày sẽ có thể trở lại. Người yên tâm, thời gian người không có ở nhà, ta nhất định sẽ hướng về phía Tiểu Mã Câu ngày ngày nói cậu hẳn vĩ đại thế nào, Tiểu Mã Câu sẽ không quên cậu đâu!”. Nàng dụ dỗ nói.

“Thế này còn được một chút! Được rồi, ta sẽ chỉ giáo cho bọn họ thật tốt một chút, mang theo bọn họ trở về Trung Nguyên, nhất định sẽ mã đáo thành công. Ta có thể tiếp tục làm Tá La không?”. Hắc lại nhớ tới thời gian hai người làm hiệp đạo.

“Chỉ cần giống như lúc trước chu đáo điều tra và lên kế hoạch, thì đại ca dĩ nhiên là có thể tiếp tục nha! Bất quá phải chú ý một khi phát hiện ra có gì không ổn thì an toàn rút lui là quan trọng nhất, không nên bởi vì sĩ diện cá nhân mà gây nên sai lầm lớn!”. Niệm Từ dặn dò nói.

“Thật là phiền phức! Còn lại thì chờ người có thể đi cùng ta thì hãy nói sau. Muội muội, người nói khi nào thì Tiểu Mã Câu có thể cùng với chúng ta đi “dọn nhà” người ta?”. Lòng hiếu kỳ của hắc lại nổi lên.

“Rất nhanh thôi, ngày này sẽ không còn quá xa đâu!”. Nhìn con trai đang nằm ngủ trên giường, nàng mỉm cười trả lời.

22. Chương 40-41

Chương 40 - Bí mật được công khai

Buổi tối sau khi Tiểu Mã Câu ngủ, Niệm Từ cùng với Lão Ngoan Đồng cố ý đi tới tiền viện, hướng về phía các huynh muội Dương thị nói chuyện. Dương Dịch ở một mình trong phòng chủ của Tiền Viện, bốn huynh đệ kia thì chia ra chen chúc ở hai bên sương phòng. Hai người bị chen trong một phòng, trong phòng chỉ có bàn ghế đơn giản, đều là do chủ trước lưu lại, không có tăng thêm thứ gì.

“Lúc ấy dọn nhà thật quá vội vàng, không có chú ý đến cuộc sống hàng ngày của các người. Nhị tổng quản, còn phải phiền toái người để tâm nhiều hơn. Chờ chỗ vui chơi bên kia hoàn thành, thì kêu những thợ mộc kia làm thêm một ít gia cụ mới đi, huynh đệ các người hãy tự thiết kế như thế nào cho tốt, làm sao cho thoải mái tự tại là được rồi.”

“Nhị cô nương không cần phiền phức, như bây giờ là được rồi!”. Dương Dịch nói.

“Chúng ta không cần lo về tiền bạc. Công việc buôn bán ngày càng tốt, ta đây làm chủ nhà cũng không thể hẹp hòi nha! Chờ qua thời gian bận rộn này, ta còn muốn tìm bà mai ở trong thành để tìm vợ cho huynh đệ các người đây!”. Nàng nói.

“Vậy thì lúc đó ta sẽ có rượu mừng để uống rồi?”. Lão Ngoan Đồng hưng phấn nói.

“Đa tạ Nhị cô nương tính toán cho bọn ta, dù nói như thế nào cũng phải làm mai cho đại gia trước nha! Huynh đệ chúng ta ở đây ăn uống sống rất an nhàn, vẫn chưa nghĩ tới chuyện xa hơn!”. Dương Dịch vội nói.

“Cái gì? Làm mai cho ta? Không muốn, ta mới không cần cưới vợ nha!”. Lão Ngoan Đồng nhảy dựng lên nói.

“Được rồi, đại ca! Dương Dịch không biết tình hình của người nên mới nói như vậy, muội muội chắc chắn sẽ không tìm vợ cho người đâu! Dương Dịch, đại ca ta tôn trọng tu thân chi đạo, không thể thành thân được. Đúng rồi, sau này chúng ta hãy nói tới những chuyện này. Tối nay ta tới là muốn thương lượng với các người về chuyện học võ công với đại ca. Các người khi nào thì rảnh rồi?”. Niệm Từ nói.

“Không nghĩ tới đại gia còn là một đạo sĩ nha, thật là thất kính thất kính. Đối với việc chỉ điểm võ công thì ta thật là cảm ơn hai vị. Vậy thì sáng mai chúng ta bắt đầu có được không? Chúng ta đều là người luyện võ cũng hiểu việc luyện võ nên bắt đầu từ sáng sớm, dậy sớm luyện công sẽ đạt được tác dụng cao nhất! Vậy thì giờ Mẹo ta bắt đầu được không?”. Dương Dịch đề nghị.

“Được thôi, ta thì không sao cả. Dù sao thì giờ đó ta đã thức dậy để luyện võ rồi! Chỉ cần các người cảm thấy được là được rồi!”. Lão Ngoan Đồng nói.

“Nhị cô nương, ta nghe Nhị đệ nói, Nhị cô nương có chuyện gì cần chúng ta giúp đỡ phải không?”. Dương Dịch cẩn thận nói.

“Đúng vậy! thật ra thì tối hôm nay mục đích của ta tới đây là vì chuyện này. Các người nên biết huynh muội chúng ta là nhân sĩ Đại Tổng, sống ở nơi này chẳng qua là muốn tìm một cuộc sống yên bình cho hài tử mà thôi. Không biết các người trước khi tới nơi này có biết gì về chuyện trên giang hồ hay không?”

“Cũng biết sơ một hai chuyện, không biết Nhị cô nương nói về sự kiện gì?”. Dương Dịch hỏi.

“Chính là chuyện của Hắc Tulip cùng với Tá La nha?”. Lão Ngoan Đồng không kịp chờ đợi nói.

“Biết. Nghe nói đó là do hai người gây nên, bọn họ đặc biệt ra tay với những tên gian thần, ở trên tường ở hiện trường luôn lưu lại dấu hiệu của Hắc Tulip cùng với Tá La. Nhưng cho tới bây giờ thì cũng không có ai biết gì về bọn họ”. Dương Tam giành nói trước.

“Ta chính là Tá La, muội muội ta thì chính là Hắc Tulip”. Lão Ngoan Đồng dương dương đắc ý trả lời.

“Chính là các người!”. Năm người đồng thời nói.

“Đúng, chính là huynh đệ chúng ta. Nếu như không phải vì phát hiện ra ta đang mang thai Tiểu Mã Cầu thì chúng ta đã đánh cướp hết toàn bộ nhà của bọn tham quan rồi!”. Niệm Từ nói.

“Nói như vậy, phụ thân của hài tử không biết về chuyện của Tiểu Mã Cầu?”. Dương Dịch thử hỏi.

“Đó lại là một chuyện khác, cùng với chủ đề của tối ngày hôm nay không có liên quan. Ta muốn nói chúng ta khi đó muốn trở thành hiệp đạo cũng là vì dự tính người Mông Cổ nhất định sẽ xâm phạm vào Đại Tổng, mà hoàng đế Tống triều thì ngu ngốc vô năng, khẳng định sẽ không có cách chống đỡ, nên chúng ta muốn cướp hết của bọn tham ô vô lại đem tiền đó đưa đến tiền tuyến làm quân khoản chống quân Mông Cổ! Lần trước đại ca lên đường chính là để đưa tiền tới Tương Dương!”. Nàng nói tiếp.

“Không nghĩ tới hai người lại vì đại nghĩa như vậy, vì bảo vệ quốc gia cư nhiên không tiếc để ố bản danh tiếng của mình, thật khiến cho huynh đệ của chúng ta phải kính nể!”. Dương Dịch trịnh trọng nói.

“Chuyện này so với chuyện các tướng sĩ đâm máu đang hăng hái chiến đấu trên chiến trường mà nói thì không đáng kể một chút nào. Vốn chúng ta tính toán bắt đầu từ Giang Nam, lướt qua Trường Giang đi tới Kim Quốc, thậm chí còn muốn tới đại mạc trộm ngựa, nhưng Tiểu Mã Cầu đã làm phá vỡ hết mọi an bài của chúng ta. Lúc ấy ở thành Lâm An, chúng ta có cất giấu một số tài bảo bất tiện không mang theo được, hiện tại làm phiền các người cùng với đại ca của ta, khi mùa xuân tới ấm áp hơn, đi đem những tài vật này đến thành Tương Dương. Ý của các người thế nào?”. Nàng nói ra toan tính của mình.

“Nhị cô nương, người có thể trả lời vấn đề này cho chúng ta được không? Nếu thống hận Mông Cổ xâm phạm vào Tống triều, tại sao ở đây còn thắt chặt quan hệ với bọn họ, thân mật với phủ tướng quân như vậy?”. Dương Dịch không vội trả lời, hỏi ngược lại.

“Thật ra với Tống triều ta không có hảo cảm gì, từ xưa tới nay người thắng làm vua người thua làm giặc thôi. Chỉ bất quá ta cảm thấy đáng thương cho dân chúng vô tội phải chịu sự hành hạ của chiến loạn, hơn nữa một số bằng hữu của huynh muội chúng ta lúc này đang hăng hái chiến đấu ở Tương Dương, vì để góp chút sức cho bọn họ chúng ta cũng không có tiếc công. Về phần liên hệ tình cảm với người Mông Cổ ở đây, có ba nguyên nhân chính: Thứ nhất, ta là mẫu thân ích kỷ, ta muốn cho hài tử có một cuộc sống ổn định an toàn, thứ hai là vì xưa giờ Tế Nam luôn là một vùng trọng địa quân sự, chúng ta mở tửu lâu thiết lập quan hệ, có thể thu thập được tin tình báo, thông báo cho thành Tương Dương. Thứ ba, trừ bỏ các nguyên nhân chiến tranh ra, thì người đại mạc hào sảng rất đáng kết giao. Nếu quả thực tới thời điểm phải đung đao kiếm, ta cũng có thể vì quốc gia mà buông xuống!”. Nàng giải thích nói.

“Nhị tiểu thư là một phụ nữ mà không hề thua kém đáng mày râu, kiến giải của tiểu thư khiến cho chúng ta cảm thấy xấu hổ!”. Dương Dịch ôm quyền nói.

“Người đã tín nhiệm chúng ta như vậy, đem bí mật quan trọng nói cho chúng ta, chúng ta cũng nên nói thật thân thể của chúng ta cho các vị biết. Lần đầu gặp mặt Nhị cô nương nói rất đúng, chúng ta không phải

họ Dương, cũng không phải là huynh đệ ruột, nhưng quan hệ của chúng ta còn thân hơn cả huynh đệ ruột thịt. Ta tên thật là Trình Dương, nghĩa phụ là giáo chủ một giáo phái thần bí ở Tây Vực, bốn vị này chính là thủ hạ từ nhỏ lớn lên cùng ta!”. Hần nói.

“Không phải là Minh giáo chứ? Nghĩa phụ ngươi là giáo chủ của Minh giáo?”. Niệm Từ không tự chủ được lên tiếng hỏi.

“Nhị cô nương không hổ là kiến thức rộng rãi, đúng là như vậy!”. Dương Dịch nói.

“Vậy tại sao ngươi lại ở đây? Hiện tại Tống triều đại loạn sống chết trước mắt, tại sao Minh giáo lại không nắm lấy thời cơ, lợi dụng ưu thế trong giáo nhân tài đông đảo đi bình định quân Mông Cổ lật đổ Đại Tống, khai sáng nên một triều đại mới?”. Nàng vội vàng nói. Một lời nói kinh thế làm mọi người mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Ý tưởng của Nhị cô nương thật là kinh thiên động địa, rất có phong cách riêng!”. Dương Dịch ngượng ngùng nói.

“Giáo chủ của các ngươi không có nghĩ tới sao? Hoàng đế Đại Tống ngu ngốc vô tri, Thiết Mộc Chân tàn bạo máu lạnh, đều không phải một đấng minh quân. Thật ra thì phần lớn dân chúng không để ý ai là hoàng đế, bọn họ chỉ để ý làm sao cho có cơm ăn áo mặc tử tế mà thôi. Nếu như các người có thể khởi nghĩa vũ trang thì nói không chừng có thể tạo phúc cho nhân dân!”. Nàng nói tiếp.

“Chúng ta cũng không phải là chưa từng nghĩ qua. Chỉ bất quá nghĩa phụ của ta vừa qua đời, trong giáo là một mảnh hỗn loạn, quần long vô chủ mà thôi!”. Dương Dịch giải thích.

“Thuở nhỏ ta được nghĩa phụ thu dưỡng, truyền thụ võ công, tình cảm còn thân hơn phụ tử ruột. Trước khi nghĩa phụ lâm chung có lưu lại di ngôn, để cho ta thay vị trí của ông nhậm chức giáo chủ đời thứ ba mươi của Minh Giáo. Nhưng không nghĩ tới khi nghĩa phụ vừa mới hạ táng, tả hữu sứ giả trong giáo lấy lý do ta không có đủ tài năng và kinh nghiệm phục chúng nên đã lập người khác làm giáo chủ. Tống giáo bên Ba Tư sau khi nghe tin cũng nhanh chóng sai người cầm thánh hỏa lệnh đến Quang Minh đỉnh tự xưng là giáo chủ mới của bốn giáo. Trong giáo lúc đó đột nhiên chia làm ba bè phái làm theo ý mình chèn ép lẫn nhau, thấy Minh Giáo nghĩa phụ khổ tâm xây dựng lại bại trong tay mình, lòng ta đau như dao cắt. Trong ba thế lực này, thế lực của ta là yếu kém nhất. Trước đây là do nghĩa phụ che chở, cho tới bây giờ ta không hề biết trong giáo có dòng nước ngầm mãnh liệt, nên chưa bao giờ cố ý lôi kéo ai. Nên rất nhanh hai thế lực kia kết hợp với nhau đem ta xử lý, sau khi trải qua kịch chiến thì chỉ có năm người chúng ta thoát ra được, còn lại toàn bộ huynh đệ khác đều bị thanh tẩy sạch. Lần đầu gặp mặt ở bên dòng Hoàng Hà, chính là lần cuối cùng chúng ta bị ám toán, đang cùng được ngồi chờ chết!”. Hần từ từ nói.

“Hiện tại Minh giáo rất cực đã rơi vào trong tay của người nào? Các người thật sự cam tâm chịu thất bại, không nghĩ muốn đoạt lại những gì mình đã mất sao?”. Niệm Từ hỏi tới.

“Ta không biết, cũng không muốn biết. Hiện tại chúng ta đã nản lòng thoái chí, không muốn lại bước vào cuộc sống bạo lực đầy máu tanh như trước nữa. Những lời tiểu thư vừa nói rất có đạo lý, người thắng làm vua, còn người thua thì làm giặc. Trước kia ta muốn tiếp nhận vị trí giáo chủ, chỉ là muốn kéo dài hy vọng của nghĩa phụ đối với ta mà thôi, bây giờ nhìn lại tính cách của ta quá mức ôn hòa thiện lương, không hề thích hợp với vị trí đó một chút nào! Ngay cả như lời người nói lật đổ Tống Triều, khai sáng triều đại mới ta chưa từng nghĩ muốn qua. Ta cũng chưa từng nghĩ sẽ lãnh đạo huynh đệ trong giáo phát dương quang đại!”

“Ngươi nghĩ như vậy cũng đúng, phải tự hiểu rõ bản thân mình, nếu cố gắng làm điều mà mình không muốn thì thành công không nhất định là chuyện tốt còn thất bại chưa chắc là xấu! Chỉ cần ngươi có thể buông xuống là tốt rồi!”. Nàng khuyên nhủ.

“Các ngươi nói chuyện nửa ngày rốt cục có cùng ta đi “dọn nhà” cho người ta không?”. Lão Ngoan Đồng không nhịn được hỏi.

“Dĩ nhiên là bọn ta sẽ ra sức giúp đỡ rồi! Thay người ta “dọn nhà”? Thật là một chuyện rất vui nha!”. Dương Dịch liền hồ hởi đáp ứng.

“Mọi chuyện trước đây cứ coi như một trang sách lật qua đi! Bây giờ chúng ta chân chính là người một nhà.

Sáng mai ta cùng các người sẽ cùng luyện công, ta sẽ đem phương pháp luyện tập khinh công độc môn của ta truyền thụ cho các người, để các người luyện tuyệt thể khinh công Đạp Tuyết Vô Ngân!”. Niệm Từ nói.

Chương 41 - Bất ngờ gặp gỡ

Cuộc sống có Tiểu Mã Cầu đặc biệt trôi qua rất mau, ngày hôm qua vẫn còn chịu sự thống khổ khi sinh nở thì hôm nay nhi tử đã được trăm ngày.

Con trai được trăm ngày ở nhà người có tiền thường là chuyện lớn, tổ chức đại yến mời bằng hữu cùng thân thích tới ăn mừng, còn phải đem đứa bé ra chiều chuộng khoe khoang với mọi người. Niệm Từ đối với trăm ngày của hài tử chưa từng có ý tưởng gì, chẳng qua là tính toán làm giống như người hiện đại, đem hài tử cạo tóc máu lần đầu tiên và làm bút giữ làm kỷ niệm.

Khi nàng đem suy nghĩ của mình nói cho Lý Thắm và Dương Nhị hai người biết để cho họ đi tìm một người thợ làm bút tay nghề cao thì bọn họ liền phản đối rất mạnh. Đối với người cổ đại thì thân thể tóc tai rất là quan trọng, để thờ cha mẹ, không được phá hoại, nên bọn họ kiên trì không cho phép nàng động tới tóc của Tiểu Mã Cầu.

Niệm Từ lại cho là khí trời đang ẩm dần, tóc dài cũng không tốt cho nhi tử lớn lên, nên vẫn cố chấp với suy nghĩ của mình, rốt cục lúc Tiểu Mã Cầu được trăm ngày thì nàng tự tay nàng cạo tóc máu của nhi tử, đem tóc máu đó làm thành một đôi bút tóc với thân bút được làm từ gỗ cây trắc. Đôi bút này trở thành văn phòng phẩm trân quý trong thư phòng của Hoàng Đại thiếu gia, không dễ dàng cho người khác đụng tới.

Tiệc mừng trăm ngày của Hoàng thiếu gia làm một đại yến rất long trọng, đồng thời kết hợp tổ chức yến tiệc ở cả hai nơi là Chu trạch và Hối Tuyền Lâu.

Niệm Từ cùng với Lão Ngoan Đồng dĩ nhiên là ở nhà đợi vợ chồng Đại Tề Cát tới, còn những thương nhân có liên hệ buôn bán với bọn họ thì do Dương Dịch thiết đãi ở Hối Tuyền Lâu.

Người của Phủ Tế Nam cũng biết tiền của của Chu gia rất nhiều, Chu đại gia thì càng thêm huyền bí, ngay cả ngày khai trương tửu lâu của mình cũng không hề xuất hiện, ngay cả ngày đại yến mừng trăm ngày của cháu mình cũng không thấy, bình thường chỉ có những thủ hạ của Chu gia ra mặt giải quyết sự vụ. Mà sau khi vợ chồng Đại Tề Cát nhìn thấy Chu đại gia hồn nhiên trẻ thơ thì càng thêm thương cảm cho Niệm Từ. Một cô gái bị thất lạc với trạng phu, phải chăm sóc cho nhi tử, lại phải chiều cổ cho đại ca tính tình thiện lương, còn phải quản lý gia nghiệp, thật là không dễ dàng một chút nào. Hắc Châu lớn lên ở thảo nguyên đại mạc kéo kéo tay của Niệm Từ, nước mắt thiếu chút nữa là rơi xuống.

Trăm ngày của Tiểu Mã Cầu trôi qua, cả gia đình lại bắt đầu làm việc sinh hoạt bình thường. Trong thời gian này với sự chỉ điểm của Lão Ngoan Đồng, võ công của huynh đệ Dương Thị thăng tiến không nhỏ. Biện pháp cột vật nặng vào người để luyện khinh công của Niệm Từ trong một sớm một chiều là không thể nhìn thấy được hiệu quả ngay, nhưng cũng may là bọn họ cũng không có gì gấp gáp, bình thường làm việc bọn họ vẫn cột chặt không hề tháo ra.

Khí trời ẩm dần lên, sau khi bọn họ thương lượng thì quyết định Lão Ngoan Đồng sẽ mang theo Dương Nhị, Dương Tam, Dương Tứ và Dương Ngũ lấy cớ là trở về Đại Tổng hồi hương cúng tổ, đem tài vật ở trong giếng vớt lên để ngừa hậu họa. Sau khi chuẩn bị chu đáo, mấy người họ mang hành trang rời khỏi Tế Nam.

Dương Dịch bởi vì phải sử dụng Dịch Cân Kinh để dịch cân tẩy tủy cho Tiểu Mã Cầu và còn phải lo quản lý sự vụ trong tửu lâu nên không đi được, Niệm Từ thì tiếp nhận công việc của Dương Nhị, phụ trách quản lý mọi công việc hàng ngày trong gia đình và việc xây dựng khu trò chơi.

Mùa xuân đã tới gần, vạn vật bắt đầu hồi phục đua nhau khoe sắc. Niệm Từ xử lý công việc trong nhà, có rảnh rỗi thì ra chăm sóc vườn hoa của mình. Từ xưa ở Tế Nam đã có truyền thống nhà nhà có suối nước, hộ hộ có liễu rũ bên hồ, vì thế Niệm Từ đặc biệt kêu người làm vườn tới lên kế hoạch, nhập gia tùy tục trồng tạo nên một hồ sen trong vườn, nàng còn tìm về mười mấy gốc liễu trồng bên cạnh hồ, sau khi hoàn thành công trình thì nàng có một quan cảnh mùa xuân liễu rũ xuống bên hồ lãng mạn tuyệt đẹp.

Sau khi phân công chuyện nhà tốt, Niệm Từ nếu có rảnh rỗi thì sẽ dùng giỏ sách lớn đem theo nhi tử tới làm khách ở phủ đại tướng quân. Hắc Châu có ba con trai, con trai lớn A Bố Giang 12 tuổi đã đi theo bên cạnh phụ thân để học việc, còn con thứ Mông Mai thì mới 9 tuổi, con út Mộc Tát mới 5 tuổi. Có lẽ là do

nàng đã làm mẫu thân, nên nhìn thấy hài tử nhà khác cũng rất thân thiết, Niệm Từ khi tới chơi rất thích cùng hai bé trai nghịch ngợm kể chuyện xưa. Có thể là do dân tộc khác biệt, bọn họ cũng rất thích di nương Hán tộc ôn nhu hay cười này. Ngày hôm đó khí trời rất tốt, ánh mặt trời ấm áp, là một ngày tháng ba mặt trời rực rỡ khó có được. Niệm Từ ngồi trong đình ở vườn hoa trong phủ Đại tướng quân, trong ngực ôm lấy Tiểu Mã Cầu, cùng với hai đứa trẻ ngồi vây hai bên, Hắc Châu thì có chuyện nên đã đi trước. Niệm Từ hăng hái vui vẻ nói:

“Các con, hôm nay ta trước tiên không kể chuyện xưa, hát đại mặc ca cho các con nghe có được không?”

Tốt lắm, di nương hát nghe một chút đi!”

“A ngōa!

Ai!

Na xá tử a độc cô lỗ hữu vi?

Úc trầm mặc liễu cổ!

Na thổ độc chẩm yêu cô lỗ hữu vi?

Úc trầm mặc liễu cổ!

A ngã kí đắc cô lỗ hữu vi?

Úc trầm mặc liễu cổ!

Cô lỗ cổ vi nhất thân hô thân vi, khổ vị!

Mụ mụ!

Ai!

Na xá tử a độc cô lỗ hữu vi?

Úc trầm mặc liễu cổ!

Na thổ độc chẩm yêu cô lỗ hữu vi?

Úc trầm mặc liễu cổ!

A ngã kí đắc cô lỗ hữu vi?

Úc trầm mặc liễu cổ!

Cô lỗ cổ vi nhất thân hô thân vi, khổ vị!

Lỗ đích mã!

A?

Na xá tử a độc cô lỗ hữu vi!

Mổ khuy?

Na thứ thứ đích tiền yêu cô lỗ hữu vi!

Hữu vi?

A vô nội đích na cá cô lỗ hữu vi!

Úc, sấn ma đích!

Cô lỗ cổ vi nhất thân hô thân vi, khổ vị!

Hự nga nga nga nga, ai hắc hồng, úc!”

“Di nương! Làm sao người biết được ca dao đại mặc của chúng ta nha? Thật là dễ nghe, tại sao cho tới bây giờ chúng ta cũng chưa từng nghe qua?”. Hai hài tử vui mừng vây quanh nàng hỏi.

“Cái này gọi là Cát Tường Tam Bảo. Là khi di nương còn bé có nghe được người tới từ đại mạc hát qua. Lúc ấy ta quá nhỏ, chỉ nhớ được phiên dịch qua hán ngữ, hiện tại sau khi học tiếng Mông Cổ thì ta mới nhớ tới bài hát này, nên mới hát lại bằng tiếng Mông Cổ. Các con có thích không? Di nương dạy cho các con, ba người chúng ta chia ra hát giọng của phụ thân, mẫu thân, và nhi tử có được không?”

“Được lắm, được lắm!”. Hai đứa bé hoan hô nói.

Cả một buổi chiều trong hoa viên phủ tướng quân tung bay tiếng hát của trẻ con cùng với giọng một người phụ nữ vui vẻ hát. Tiểu Mã Cầu cũng bị ảnh hưởng, khuôn mặt tươi cười nhìn xung quanh, cao hứng quơ tay múa chân, phun nước miếng khắp nơi. Tiếng hát du dương cũng thu hút người ở tiền viện tới xem, Đại Tề Cát, Hắc Châu cùng với một nam nhân Mông Cổ cao lớn nhẹ nhàng đi tới vườn hoa, đứng bên vườn hoa nhìn về phía bên trong đình.

“Cô gái Hán tộc này là ai?”. Nam tử lên tiếng hỏi.

“Nàng là muội muội kết nghĩa của đại tẩu. Trong khi chiến loạn nàng mang thai bị thất lạc với trượng phu, mang theo ca ca có chút ngu si lạc tới Tế Nam, kinh doanh buôn bán ở đây. Sau khi nhi tử ra đời cũng không có rãnh rỗi, bận rộn công việc làm ăn, là một cô gái rất kỳ lạ!”. Đại Tề Cát nói.

“Đúng đó, Niệm Từ cùng những cô gái Hán Tộc ta thường gặp không hề giống nhau, có mấy phần tính cách của một cô gái đại mạc, nhiệt tình hào phóng, xem thái độ nàng đối xử với hài tử khiến cho người ta cảm động biết bao!”. Hắc Châu cũng tiếp lời nói.

“Đúng vậy, xem ra nàng ta có điểm không tầm thường!”. Nam tử kia tiếp tục xem nàng đang mỉm cười lau miệng cho nhi tử, thấp giọng nói.

“Người thế nào lại xem trọng nàng, Thác Lực Hải?”. Đại Tề Cát kinh ngạc hỏi. Câu hỏi của hắn hù dọa thê tử cũng nhìn về phía tiểu thúc Thác Lực Hải.

“Là ta nhìn thấy nữ nhân này cũng có chút đặc biệt! Đại ca đại tẩu có cao kiến gì sao?”. Nam tử thống khoái thừa nhận nói.

“Nàng ta dung mạo xấu xí, lại có thêm đứa bé, làm sao người lại coi trọng nàng? Kể từ sau khi Kỳ Kỳ Cách chết, đại hãn nhiều lần muốn tử hôn cho người, cũng đều bị người cự tuyệt. tại sao nhiều năm sau người lại coi trọng một người Hán?”. Đại Tề Cát không thể hiểu được ý tưởng của đệ đệ ruột thịt.

“Ta không quan tâm dáng dấp nàng như thế nào, chẳng qua là cảm thấy bộ dạng nàng chiếu cố hài tử cực kỳ giống bộ dạng của Kỳ Kỳ Cách năm đó!”. Hắn vẫn không có quay đầu, si mê nhìn Niệm Từ ở trước mặt.

“Đúng vậy, bộ dạng nàng ca hát và dỗ hài tử đúng là có mấy phần giống”. Dưới sự nhắc nhở của tiểu thúc, Hắc Châu nhớ tới bộ dạng của em dâu Kỳ Kỳ Cách đã chết nhiều năm trước trong cuộc tranh đoạt bộ lạc.

“Vậy thì tiến lên làm quen đi, dù sao cũng không phải là người ngoài!”. Đại Tề Cát đề nghị. Vừa nói ba người vừa đi vào vườn hoa, hướng về phía tiểu đình. Niệm Từ vừa ôm vừa xem con trai nhảy múa, vừa nhẹ nhàng hát cùng với hai nam hài, đột nhiên bên tai truyền tới thanh âm của Hắc Châu.

“Niệm Từ, để ta giới thiệu uội biết!”. Nàng vội vã ngẩng đầu lên, nhìn thấy vợ chồng Hắc Châu cùng một nam tử xa lạ đang đứng ở trước mặt mình.

“Thúc thúc, Thác Lực Hải thúc thúc!”. Hai nam hài vui mừng phát hiện hân đến, rồi rít cười vui chạy tới. Một nam tử Mông Cổ mới vừa rồi còn mặt mày lạnh khốc râu ria rậm xoàm, thời điểm cúi người xuống giang hai cánh tay đón hai hài tử thì trên mặt tràn đầy một nụ cười thật tươi, trong khoảng khắc một núi băng lại trở thành một ánh mặt trời ấm áp.

“Đây là thúc thúc của bọn nhỏ Thác Lực Hải, là tướng quân dưới trướng của Đại Hãn, lần này đặc biệt đang lúc chờ lệnh mới nên tới thăm chúng ta. Thác Lực Hải, vị này là chị em tốt của ta Niệm Từ, nàng cũng giống như người nhà của ta vậy, các ngươi không cần khách khí với nhau!”. Hắc Châu tiếp tục giới thiệu.

Niệm Từ ôm nhi tử đứng lên, nhìn hai đứa trẻ đang đeo theo bên hông Thác Lực Hải, nhẹ nhàng gật đầu một cái, mỉm cười nói:

“Niệm Từ xin chào Thác Lực Hải tướng quân. Đây là con trai của ta, ta gọi hắn là Tiểu Mã Cầu!”

“Niệm Từ cô nương không cần khách khí, gọi tên ta là được rồi. Tiểu Mã Cầu, tên này là tên của người Mông Cổ chúng ta nha!”

“Đó là nhũ danh để gọi mà thôi! Chờ cha của hài tử đến, thì sẽ đặt một tên khác để ghi vào tộc phổ!”

“Đúng rồi, Niệm Từ! Nghe nói ca ca của muội hồi hương giỗ tổ rồi?”. Sau khi bọn họ ngồi xuống thì Hắc Châu lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy. Đại Tổng bên kia không yên ổn, muội không muốn đại ca đi, nhưng mà huynh ấy cứ cố muốn đi. Bất đắc dĩ muội phải phải thêm nhiều người trong nhà đi theo, nếu không muội thật là không yên tâm”. Nàng đáp.

“Tổ gia của Niệm Từ cô nương là ở Đại Tổng? Hiện tại chúng ta đang cùng Tổng Quốc giao chiến, người có ý kiến gì không?”. Thác Lực Hải hỏi.

“Ta là bá tánh bình thường, không hiểu cái gì là quốc gia đại sự. Huống chi cuộc sống của chúng ta quanh năm ở Kim Quốc, đối với cổ hương chỉ có ấn tượng rất mờ nhạt mà thôi. Hơn nữa việc đại ca đi Đại Tổng, chủ yếu là giúp ta tìm kiếm phu quân thất lạc, thay Tiểu Mã Cầu tìm kiếm cha hân mà thôi!”. Niệm Từ nhàn nhạt nói.

“Niệm Từ này, Thác Lực Hải lâu lắm rồi mới tới thăm chúng ta, không bằng muội tối nay ở lại đây cùng dùng cơm tối với chúng ta thì tốt lắm!”. Không từ chối được, Niệm Từ dưới sự nhiệt tình giữ lại của đám người Hắc Châu đã ở lại dùng cơm đoàn viên ở phủ Đại tướng quân.

23. Chương 42-43

Chương 42 - Mấy ngày ngao du ở Tế Nam

Ăn một bữa cơm tối với không khí quây quần, Hắc Châu mang theo hai con trai cùng với Thác Lực Hải tới cửa bãi phóng, nói là muốn cùng Niệm Từ du lịch cảnh đẹp của Phủ Tế Nam. Là một người hiện đại đặc biệt nhạy cảm, Niệm Từ cảm thấy được Thác Lực Hải đối với mình có dụng ý khác, không khỏi cảm thấy buồn cười. Minh bây giờ đang mang mặt nạ dung mạo xấu xí, lại còn mới sinh hạ nhi tử, thế nào chỉ mới có một bữa cơm thì liền có người đeo đuổi đây!

Người Mông Cổ quả thực là không kiêng kỵ, khó trách ngay cả lão bà của cha hay huynh trưởng mà cũng dám cười. Thác Lực Hải mặc dù giống như một nam tử thô lỗ, nhưng thật ra thì nội tâm rất cẩn thận, cũng không có nói qua một lời nào vượt rào, nếu không phải là Niệm Từ có kinh nghiệm tình yêu phong phú, thì nàng thật có thể nghĩ là mình tự mình đa tình.

Sự việc trong nhà nàng cũng không cần hỏi tới nhiều, còn từ lâu thì Dương Dịch xử lý mọi việc ngay ngắn rõ ràng nàng cũng không cần quan tâm, hôm nay xuân về hoa nở, nàng cũng muốn đi dạo quanh chốn cũ để nhớ lại chuyện xưa. Vì vậy sáng sớm sau khi sắp xếp chuyện nhà xong thì Niệm Từ lại mang theo nhi tử đi ra cửa, cùng với Hắc Châu đi dạo chơi khắp Tế Nam, trong vài ngày nàng đã đi khắp sơn thủy nơi đây.

Lúc này hồ Đại Minh so với thời hiện đại thì lớn hơn gấp nhiều lần, từ phía sau phủ trạch của Tần Quỳnh kéo dài tới sông Tiểu Thanh, hồ rộng lớn hơn mười dặm, lẫn cả ra sông Lạc Thủy. Hơn nữa lúc này tên hồ không phải là Đại Minh, có rất nhiều tên gọi khác nhau, lúc này tên hồ là Tây Hồ. Lúc đầu nghe Hắc Châu nói đi Tây Hồ, Niệm Từ thiếu chút nữa là đã cắn vào đầu lưỡi của mình, còn tưởng là dọn nhà tới Hàng Châu nha! Đứng ở trên du thuyền trên hồ, nhìn sóng nước lăn tăn trước mặt, trong nước ẩn hiện những con cá nhỏ, bên bờ là hàng liễu rủ bóng xuống mặt nước, màu trời in trên mặt nước tương phản mới màu xanh của lá sen, Niệm Từ không khỏi cảm thấy tức giận ngày sau hồ Đại Minh lại nhỏ tới như vậy.

“Mọi người xin nhìn ở trước mặt, bốn bề là hoa sen cùng với hàng liễu rủ, “nhất thành xuất sắc bán thành hồ” chính là khắc họa chân thật của Tây Hồ này!”

“Niệm Từ cô nương đối với nơi này rất quen biết nha, cô không phải là lần đầu tiên tới đây sao?” Thác Lực Hải tò mò hỏi.

“Là lần đầu tiên. Bất quá ta nhìn rồi xem qua du ký do phu quân ta cất giữ, đối với hồ này cũng đã muốn tới từ lâu, rốt cục cũng thỏa mãn được mong muốn rồi!” Nàng giải thích.

“Hồ này rộng lớn thật, cho tới bây giờ ta chưa bao giờ thấy qua nhiều nước đến như vậy!” Hắc Châu không khỏi cảm thán.

“Hắc Châu tỷ sống lâu ở đại mạc, dĩ nhiên là chưa từng thấy qua nha. Có thể khi muối đến thảo nguyên cũng sẽ có cảm giác giống như tỷ vậy!”

“Cô nương nhất định sẽ rất thích. Đại thảo nguyên mênh mông, tựa như là biển rộng trông không thấy bờ, thật là một tráng quan. Chờ sau khi chiến tranh kết thúc người theo ta tới đại mạc thăm thú một chút đi!” Thác Lực Hải nhân cơ hội mời nàng.

“Chờ khi Tiểu Mã Câu trưởng thành, ta cũng thật muốn dẫn hắn đi xem thử một chút. Có câu học vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường mà!” nàng ôm lấy nhi tử vừa tỉnh giấc nói.

“Người Hán nói chuyện nghiền ngẫm từng chữ một, nói ra so với chúng ta cũng nhã nhặn dễ nghe hơn. Muội có phải là đã vì nhi tử lên kế hoạch cho tương lai rồi phải không?” Hắc Châu nói.

“Không phải đâu, cha của hải tử là người đọc sách, sau vì gia nghiệp nên mới buôn bán. Ta thế nào cũng phải dạy nhi tử giống như cha hắn có tri thức hiểu biết lễ nghĩa mới được nha!” Tiểu Mã Câu liên tục ở trong ngực mẫu thân quay cuồng lục lọi.

Thời điểm hoàng hôn, bọn họ mới vui vẻ bước xuống thuyền. Vì tận tình hiếu khách, Niệm Từ muốn mời mọi người đi tới Hối Tuyền Lâu dùng cơm tối. Sau khi chia ra phái người đi tới phủ tướng quân và tửu lâu truyền tin xong, mấy người bọn họ ngồi xe ngựa đi về phía của Hối Tuyền Lâu. Mới vừa xuống xe Dương Dịch đã đứng ở cửa chào đón, sau khi thăm hỏi hàn thuyên thì dắt mọi người đi lên lầu hai dùng bữa.

“Tửu lâu của Niệm Từ cô nương nhìn qua thật là không tệ, trang trí cổ kính, thật có một mùi vị khác!” sau khi ngồi xuống cẩn thận quan sát gian phòng xong, Thác Lực Hải lên tiếng nói.

“Người quá khen rồi! Đây đều là chiếu theo việc xử lý tửu lâu của phu quân ta trước đây mà làm, ta không có chút công lao gì cả!” nàng vội vã nói.

Thác Lực Hải sau khi nghe nàng nói, thì lặng lẽ nhìn Niệm Từ suy nghĩ, lại nhìn về phía Dương Dịch nói:

“Dương chương quỹ thật là nhân tài khó tìm, không biết người là người tài ba ở nơi nào nha?”

“Dương Dịch là thủ hạ thân tín của phu quân ta, từ nhỏ đã theo phu quân ta rồi. Nếu không phải có hắn và những người khác, thì trong thời bình mã loạn lạc này ta không biết là đã gặp phải chuyện gì rồi!”

“Rượu và thức ăn đã dọn lên rồi, các người hãy từ từ dùng. Nếu có món ăn nào không hợp khẩu vị thì hãy nói cho ta biết.” đang lúc mọi người nói chuyện, thì thức ăn đã bày khắp bàn, Dương Dịch đứng ở một bên nói.

“Dương chương quỹ người cứ đi trước đi, có hai tiểu nhị ở đây phục vụ là được rồi!” Dù sao hắn cũng suýt lên làm giáo chủ Minh Giáo, dù bây giờ có như thế nào cũng không thể hạ mình xuống phục vụ người Mông Cổ. Nghĩ tới đây, Niệm Từ quyết định đuổi hắn đi xuống. Một bữa cơm ăn xong, cả khách và chủ đều vui vẻ, Thác Lực Hải khen không dứt lời.

“Niệm Từ này, đầu bếp muối mời về thật là quá giỏi! Ngày khai trương hôm đó thức ăn đã đủ mỹ vị rồi, còn bữa ăn ngày hôm nay lại càng ngon đến đâu lưỡi cũng muốn rớt xuống luôn!” Hắc Châu nói.

“Tỷ tỷ quá khách khí rồi! Được như vậy là bởi vì đám đầu bếp đang nghiên cứu chế tạo thức ăn thích hợp với phong vị của đại mạc, mặc dù cùng với hương vị nguyên bản của mọi người không thể hoàn toàn giống, nhưng lại có một hương vị khác. Năm sau mới bắt đầu bán, không biết có được hoan nghênh hay không, hôm nay muối cả gan xin mời mọi người nếm thử một chút!”

“Người nha, miệng nói chuyện giống như là thoa mật ong vậy!” sau khi trò chuyện vui vẻ dùng xong bữa tối, mọi người cáo từ ra về. Buổi tối Dương Dịch sau khi thi công cho Tiểu Mã Cầu xong, thì không có lập tức rời đi, mà ngồi ở trong phòng khách của Niệm Từ thưởng trà, đợi nàng tới.

“Bạn rộn cả một ngày, tại sao người còn chưa đi về phòng nghỉ?” sau khi sắp xếp cho con trai ngủ ngon xong, Niệm Từ ra ngoài nhẹ giọng hỏi.

“Còn chưa mệt mỗi, mấy ngày nay chúng ta bận rộn không nói được mấy lời, ta muốn báo cáo tình hình của Hối Tuyền Lâu mấy ngày qua cho người biết!” Hần nói.

“Hôm nay ta có liếc nhìn qua công việc kinh doanh ở tửu lâu, người kinh doanh vô cùng tốt nha, không cần chuyện gì cũng phải nói với ta, người cứ tự mình quản lý là được!” Nàng ngồi xuống nói.

“Thác Lực Hải kia là có lai lịch gì? Nhìn qua hần không phải là nhân vật đơn giản nha!”

“Hần là đệ đệ ruột của Đại Tề Cát, hiện tại là tướng quân dưới trướng của Đại Hãn Oa Khoát Thai. Nghe nói hần rất được coi trọng, là tâm phúc ái tướng của Oa Khoát Thai. Lần này xa cách huynh trưởng quá lâu, nên mới cho hần vài ngày nghỉ tới Tế Nam thăm huynh trưởng.” Nàng đem mọi chuyện mình biết nói ra toàn bộ.

“Hèn gì hần có được khí thế như vậy! Bất quá hần thật kỳ quái, cùng phụ nữ và trẻ con mấy người dây dưa mấy ngày rồi, rốt cục là hần có ý gì?”

“Hắc Châu nói là thời gian nàng mới tới Tế Nam, khí trời khi đó vẫn rất rét lạnh, hơn nữa mới tới không quen thuộc nên không dám tùy tiện ra cửa, đem con giấu ở trong nhà. Nay Thác Lực Hải tới chơi, vừa đúng lúc giải trừ những khó khăn này, nên muốn cho bọn nhỏ tiếp xúc với bên ngoài, cũng mượn cơ hội này đi dạo vòng quanh Tế Nam một chút!”

“Nhưng tại sao lại kêu thêm người đi? Chẳng lẽ bọn họ thật không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao?” Hần tiếp tục hỏi.

“Ta cũng có cảm giác có chút không ổn, bất quá thực sự rất khó có thể từ chối được! Cũng may là hần chỉ ở đây vài ngày, không bao lâu sau sẽ rời đi, người không cần quá lo lắng!”

“Đại gia bây giờ không có ở nhà, trong tửu lâu ta lại bận rộn không thể ra mặt được. Những người Mông Cổ này trời sinh tính tình đã man thô bạo, bên cạnh người lại mang theo Tiểu Mã Cầu thì nên cẩn thận là tốt hơn!”

“Được rồi! Ta sẽ cẩn thận hơn! Nhưng bọn họ có thể làm gì ta? Ta không có tài lại không có dung mạo, còn mang theo hài tử, người có phải là có chút lo buồn vô cơ hay không?!” Niệm Từ cười nói.

“Có phải lo ngại vô cơ hay không thì đợi sau này sẽ có thể thấy rõ ràng. Mị lực của người giống như trên châu chôn trong bụi rậm, tướng mạo không quá quan trọng. Như ta đã nói qua nhân lực của người Mông Cổ rất sắc bén nha!” vừa nói hần vừa đứng dậy rời đi. Niệm Từ nghe xong lời của hần thì ngây ngô một hồi lâu, không khỏi âm thầm đắc ý bản thân mình vẫn còn có rất nhiều mị lực nha!

Chương 43 - Thấu rõ lòng người

Sáng sớm tinh mơ ngày hôm sau, Hắc Châu một mình tới tìm Niệm Từ, vừa vào cửa cũng không có dài dòng, liền nói rõ ý định của mình.

“Niệm Từ muội muội, hôm ta ta tới chủ yếu là muốn hỏi một chút muội đối với Thác Lực Hải có ý kiến gì không? Chúng ta là người quang minh chính đại không nói muốn nói chuyện vòng vo, Thác Lực Hải rất coi trọng muội, tướng quân nhà ta muốn ta tới hỏi một chút về tâm tư của muội!”

“Hắc Châu tỷ tỷ, tỷ kêu ta phải nói như thế nào? Ta có phu quân, chẳng qua là đang tạm thời thất lạc mà thôi, hơn nữa ta còn có nhi tử và sản nghiệp Hoàng gia, sao lại có thể tùy tiện có suy nghĩ tới nam tử khác? Đại ca ta đang đi tìm cha của Tiểu Mã Cầu, có thể vài ngày nữa là sẽ trở về. Tỷ tỷ, ta rất đa tạ tình cảm của Thác Lực Hải tướng quân với ta, nhưng thứ cho ta không thể nhận được! Những lời này ta coi như chưa từng nghe thấy, về sau tỷ đừng nhắc lại nữa!” Niệm Từ cẩn thận tìm lời nói.

“Thật ra tình huống của muội chúng ta cũng biết, cũng đã sớm nói cho hần biết rồi. Lần đầu gặp mặt hần đã có cảm tình với muội, trải qua mấy ngày hôm nay tiếp xúc hần lại càng yêu thích muội hơn! Muội là cô gái đầu tiên trong mười năm nay hần để ý trong lòng, biết rất rõ là không thể nhưng ta là chị dâu nên cũng phải thử một lần! Muội biết không, Thác Lục Hải đã từng là dũng sĩ anh dũng nhất trên thảo nguyên, lấy được sự ái mộ của vô số cô nương. Nhưng hần chỉ chung tình với Kỳ Kỳ Cách từ nhỏ lớn lên với hần, cũng đã sớm thành hôn sinh con. Hạnh phúc không được quá 3 năm, một đám người bộ lạc khác lên thừa dịp Thành Cát Tư Hãn xuất quân đánh trận đã tấn công vào bộ lạc, kết quả là Kỳ Kỳ Cách cùng con trai hai tuổi của hần đã bị giết chết. Khi Thác Lục Hải nghe tin chạy về thì cả con người đều đỏ lên, hần đã đem theo mấy ngàn binh sĩ tiêu diệt toàn bộ bộ lạc kia. Từ đó tới giờ Đại Hãn đã rất nhiều lần muốn tứ hôn cho hần nhưng đều bị hần nghiêm khắc cự tuyệt. Mười năm nay hần không còn có cái gì để mà mong nhớ nữa cả, vì vậy trên chiến trường hần liều mạng giết địch, giống như là cố ý muốn tìm chết vậy, chúng ta luôn lo lắng một ngày nào đó sẽ có người tới báo tin hần đã tử trận ở sa trường. Hiện tại, muội lại có thể làm hần động tâm, chúng ta cũng không thể không ích kỷ vì hần mà suy nghĩ một chút được!” Hắc Châu kéo tay của Niệm Từ, tiếp tục giải thích.

“Hắc Châu tỷ tỷ, ta rất hiểu tấm lòng vì người nhà của tỷ, cũng không từ chối gặp gỡ Thác Lục Hải, nhưng tâm của ta chỉ luôn ở bên người của phu quân, chưa bao giờ nghĩ tới một nam nhân khác!” Niệm Từ lúc này có chút cảm giác cười trên lưng cọp khó xuống.

“Từ những lời nói thường ngày của muội thì ta biết, muội đối với phu quân mình tình cảm rất sâu. Nhưng muội đừng trách ta nói chuyện không dễ nghe, hiện tại binh mã loạn lạc, làm sao muội có thể tin tưởng chắc chắn là phu quân muội vẫn còn sống trên đời đây? Ca ca muội đã từng đi ra ngoài tìm nhưng không có kết quả, lần này cũng chưa chắc có kết quả nha! Còn nữa, người Hán không phải là có tam thê tứ thiếp hay sao? Làm sao muội có thể tin chắc rằng phu quân của muội vẫn còn nhớ tới muội mà không phải đã cưới thê tử khác nha? Muội còn có con nhỏ, đại ca lại là người quá thuần chân, một cô gái nhu nhược trải qua cuộc sống hàng ngày cũng không có dễ dàng. Đây cũng là nguyên nhân mà ở đại mạc có tập tục sau khi chồng chết thì tái giá cho huynh đệ của chồng. Nếu Thác Lục Hải đã không ngại muội có hài tử, thì tại sao muội lại không chọn một con đường tương đối dễ đi một chút?” Hắc Châu tiếp tục khuyên nhủ.

“Nhưng mà muội tin tưởng phu quân” không đợi Niệm Từ nói xong, Hắc Châu liền giơ tay lên cắt đứt.

“Muội bây giờ đã làm mẫu thân, có làm chuyện gì cũng phải suy nghĩ cho Tiểu Mã Câu một chút, suy nghĩ cho sản nghiệp của muội ở đây một chút, hiện tại tình hình không yên ổn, chuyện tan nhà nát cửa đã phát sinh quá nhiều. Ta cũng không muốn làm người xấu chia rẽ nhân duyên của người khác, dù sao Thác Lục Hải còn ở đây mấy ngày, muội có thể từ từ hiểu rõ được tâm ý của hần. Còn nếu như hai người vợ chồng muội có thể gặp mặt lại thì chúng ta cũng sẽ rất vui mừng uội. Được rồi, ta còn có chuyện phải về trước, muội cứ suy nghĩ cho tốt đi! Ngày mai tướng quân nhà ta không có công vụ gì, muốn mời muội tới phủ chơi một ngày, muội cùng Tiểu Mã Câu nhớ tới nha!” Nói xong nàng ta liền đứng dậy bước đi.

Niệm Từ nhìn thân ảnh nàng ta bước đi thì không khỏi cười lạnh, nàng cẩn thận muốn tạo tình cảm tốt không ngờ lại mang tới một phiền toái lớn, nàng ta vừa dấm vừa xoa mục đích cuối cùng cũng chỉ muốn hy sinh mình để bảo toàn cho Thác Lục Hải. Vốn đang cảm thấy nàng ta hào sảng nhiệt tình rất đáng để kết giao, sau khi gặp phải chuyện này thì nàng thấy nàng ta thật ích kỷ. Trong lòng Niệm Từ bắt đầu tính toán con đường để sau này rút lui.

Bất kể trong lòng có oán giận vợ chồng Hắc Châu thế nào, thì ngày hôm sau Niệm Từ vẫn mang theo Tiểu Mã Câu đi tới phủ tướng quân. Vẫn là đình viện thường ngày, vẫn là những người này nhưng trong lòng nàng đã không còn vui vẻ như trước, đã xây lên một bức tường phòng thủ thật dày. Bọn nhỏ vẫn trước sau như một nhiệt tình chào đón nàng cùng với nhi tử, mọi người trò chuyện cũng rất giống như trước kia, không có chút nào ngăn cách.

Tiểu Mã Câu đã gần năm tháng, với tác dụng của Dịch Cân Kinh thì lúc này đã có thể ngồi vững, đang bắt đầu tập đứng thẳng. Hần lúc này không có một thời khắc nào an tĩnh, ở bên cạnh mẫu thân bắt đầu chơi đùa cùng với ba bé trai đã quen thuộc. Niệm Từ cũng vui vẻ chơi đùa cùng chúng, để thoát khỏi những lời xã giao đối trá của mọi người.

Cho dù là tình lực dư thừa thế nào, thì sau khi ăn trưa xong Tiểu Mã Câu cũng trầm trầm ngủ. Niệm Từ ôm con tới phòng của Mộc Tát, cẩn thận để lên giường đắp kín chăn lại, dặn dò người phụ việc đi theo mấy

câu, rồi nàng không thể không trở lại phòng khách. Phòng khách mới vừa rồi còn náo nhiệt bây giờ lại an tĩnh lạ thường, chỉ có Thác Lực Hải vẫn ngồi ở chỗ cũ đợi nàng, một nhà năm người kia đã mượn cơ hội rời đi, tạo cơ hội cho hắn ở riêng với nàng.

“Tôi đây ngồi xuống đi, đứng ở đó làm gì!” Nhìn Niệm Từ dừng bước ở cửa, hắn mở miệng gọi nàng.

“Tỷ tỷ cùng mọi người đâu rồi? Mới vừa rồi Mộc Tát muốn ta kể chuyện xưa cho nó nghe, ta đi tìm hắn một chút!”

“Đừng có chỉ quan tâm tới bọn nhỏ như vậy, ngươi cũng đã mệt nhọc nửa ngày rồi, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi! Hắc Châu mang theo hai đứa nhỏ đi nghỉ trưa rồi, đại ca cùng với A Bố Giang thì đi làm việc rồi!” Nghe tới đó, Niệm Từ trừ trừ vào phòng ngồi xuống.

“Người hôm nay có vẻ không tự nhiên, giống như là đang muốn trốn tránh ta vậy!” sức quan sát của hắn rất tinh nhạy.

“Có sao? Người có phải suy nghĩ quá nhiều không?” trong khoảng thời gian ngắn nàng không biết phải trả lời như thế nào.

“Ngày hôm qua đại tẩu đi tìm người nói chuyện, ta đã biết. Nếu như là vì nguyên nhân này, thì người không cần quá để ý. Ta biết đại ca đại tẩu là muốn tốt cho ta, có thể sẽ bức bách người khó khăn lựa chọn, ta sẽ từ từ khuyên bảo bọn họ. Thật sự đúng là ta có cảm tình với người, rất bội phục người đối với tướng công mình một hướng thâm tình, nhưng ta quyết sẽ không đoạt người yêu của người khác. Ta chân thành hy vọng người có thể sớm ngày đoàn viên cùng với phu quân, để cho Tiểu Mã Cầu sớm được gặp mặt cha hắn! Hơn nữa hiện nay ta phải ở trên chiến trường liên miên, sống nay chết mai không thể nào cung cấp một cuộc sống an ổn cho bất cứ ai, cũng không muốn liên lụy tới bất kỳ người nào. Ta chỉ muốn nói nếu như mấy năm sau chiến tranh đã chấm dứt, nhưng người vẫn chưa tìm được tướng công của mình, thì có thể cho ta cơ hội chăm sóc ẹ con người? Người không nhất định phải chắc chắn trả lời cho ta ngay, chẳng qua là xin đừng né tránh ta, gặp gỡ ta giống như trước đây là được rồi!”. Nghe đến đó, Niệm Từ ngẩng đầu nhìn hắn, càng ngày càng cảm thấy Thác Lực Hải như thế nào lại giống một dạng với Hoàn Nhan Hồng Liệt, vui thích làm cha người ta đây!!!

“Thác Lực Hải tướng quân, không biết tại sao người lại có cảm tình với ta, nhưng ta chỉ muốn nói một lời này. Hiện tại phu quân và nhi tử đối với ta là quan trọng nhất, mặc dù ta đồng ý cùng người gặp gỡ, nhưng chưa từng có suy tính khác. Mấy năm sau sẽ xảy ra chuyện gì cũng không ai có thể đảm bảo, có thể người lúc đó công danh hiển hách đã có phu nhân bên cạnh, có thể ta tìm được phu quân của mình để cả nhà đoàn viên, dĩ nhiên hy vọng của người cũng không phải không có khả năng, ta không có cách nào cam đoan chắc chắn với người cái gì cả!” Nếu Thác Lực Hải đã in hằn dư dả mấy năm thời gian, thì đây cũng được giường căng cũng có thể chùng bớt lại. Bất kể làm sao mình cũng có thời gian để tính toán một con đường lui.

“Như vậy là tốt rồi, chỉ cần người không có một lần cự tuyệt, ta đã rất hài lòng!” Khuôn mặt tươi cười như ánh mặt trời của hắn lại xuất hiện, loáng thoáng nhìn ra được bộ dạng mười năm trước mà người gặp người thích của hắn. Lòng của hai người có thể tạm thời mở ra, không khí lại khôi phục như trước kia, thanh thoát nhẹ nhõm. Buổi chiều khi mọi người quay lại thì thấy Niệm Từ lại bắt đầu cùng với Hắc Châu nói cười vui vẻ, vợ chồng họ không rõ chân tướng còn tưởng rằng đệ đệ của mình đã giải quyết được khúc mắc với Niệm Từ, nên cũng ngây ngô cười theo.

Đợi khi buổi tối về tới nhà, Niệm Từ gọi Dương Dịch vào phòng, bắt đầu an bày bước tiếp theo của kế hoạch. Sau khi cẩn thận nghe xong báo cáo công việc của hắn, nàng trầm mặc một chút rồi nói:

“Việc kinh doanh buôn bán của chúng ta càng ngày càng khởi sắc, phương thức kinh doanh đa dạng đồ ăn đã có tác dụng, nhưng việc một số đồng người đang từ từ trở về Tế Nam cũng không thể xao lãng. Hiện tại Kim Quốc căn bản đã mất nước, tới nơi đâu cũng gặp sự thống trị của người Mông Cổ, nên danh môn vọng tộc lúc trước đi theo hoàng tộc Kim Quốc cũng đã bắt đầu trở về. Những cửa hàng lúc trước chúng ta mua vào cũng đã bắt đầu có thể bán ra được rồi. Bọn tiểu nhị trong lầu đã huấn luyện như thế nào? Nếu điều kiện cho phép chúng ta có thể tính toán mở thêm chi nhánh mới!”

“Bọn tiểu nhị cùng với phụ bếp huấn luyện rất tốt, không có người nào lười biếng hời hợt, bước kế tiếp ta sẽ lên kế hoạch huấn luyện bọn họ thu thập tin tức, để có thể làm theo như lời người nói vậy, cung cấp tin

tức có lợi cho thành Tương Dương. Còn việc mở chi nhánh thì ở phủ Tế Nam tiệm cơm tửu lâu không ít, có nhất thiết phải tự mình giành lấy việc làm ăn của mình không?”

“Không phải là như vậy, ta muốn đại ca và bọn họ mau chóng quay lại, ta muốn cho các huynh đệ kia mang theo mấy tiểu nhị tâm phúc của chúng ta cùng nhau chia ra đi tới các thành trấn quan trọng khác mở chi nhánh, chỉ có tin tức ở Tế Nam thì không có hữu dụng gì nhiều cho thành Tương Dương. Nói là chi nhánh, nhưng không nhất thiết chỉ có tửu lâu, tôn chỉ của chúng ta là không được để cho người ta quá chú ý, vừa làm ra tiền vừa có thể thu thập được tin tức. Những chuyện này chờ khi bọn họ trở lại thì hãy thương lượng đi, nhưng người phải chú ý từ từ tìm đường để chúng ta có thể lui khỏi Tế Nam này!” Niệm Từ giải thích.

“Rời khỏi Tế Nam? Tại sao? Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?” Dương Dịch nghe nàng nói thì luôn miệng hỏi tới.

“Vẫn chưa có phát sinh chuyện gì cả, bất quá những người Mông Cổ này nhìn thì hào sảng nhiệt tình, nhưng lúc mấu chốt không chừng sẽ giống như bầy sói trên thảo nguyên vậy, cho chúng ta một đòn trí mạng, không thể không cẩn thận đề phòng nha!” Niệm Từ cười lạnh nói.

24. Chương 44

Chương 44 - Viên mãn trở về

Mấy ngày kế tiếp Thác Lực Hải cùng với sự trợ thủ của vợ chồng Hắc Châu cứ đứng giờ là tới cửa, lôi kéo Niệm Từ cùng với Tiểu Mã Cầu đi du sơn ngoạn thủy để bồi đắp tình cảm. Bất quá, hai người cũng không có bất kỳ hành động hay lời nói nào vượt qua lễ giáo, còn vợ chồng Hắc Châu cũng không còn quơ tay múa chân uy hiếp nàng nữa, đoán chừng hẳn đã lên tiếng ngăn trở họ. Trong nháy mắt, Thác Lực Hải đã ở Tế Nam được nửa tháng, ngày nghỉ đã hết cần phải quay về doanh trại. Đại Tề Cát tự mình thu xếp tiệc rượu tiễn bước đệ đệ của mình, còn trước sau như một chỉ mời mẹ con Hoàng thị tham gia, Niệm Từ từ chối không được đành phải kêu đầu bếp của tửu lâu làm một bàn thức ăn mang tới, dầu gì cũng còn một chút nhân tình. Sau khi nàng tới thì mọi người ôm Tiểu Mã Cầu rồi đi, cho hai người có không gian để trò chuyện riêng.

“Nếu như biết lần này có thể gặp được người, ta sẽ xin Đại Hãn thêm vài ngày thời gian nữa!” Thác Lực Hải nói. Niệm Từ cúi đầu, không nói gì.

“Ta đi lần này không biết đến lúc nào mới có thể trở về, người phải chăm sóc cho bản thân thật tốt, đừng chỉ quan tâm tới Tiểu Mã Cầu mà thôi!”

“Ta sẽ chú ý, cảm ơn người quan tâm.” Nàng vạn bất đắc dĩ nói.

“Ừ. Như vậy là tốt rồi. ta đi thì trong thời gian ngắn không thể về được, có thể viết thư cho người hay không? Ta vừa gửi thư báo tin cho đại ca nhân tiện đưa thư cho người, có được không?” Hắc hỏi.

“Chuyện này có hơi thất lễ đi, ta dù sao cũng là phụ nữ có chồng, sao có thể tự ý cùng người khác thư từ qua lại đây?” Thư từ thì quá mức riêng tư, hơn nữa nàng cũng không biết phải viết gì, Niệm Từ cũng không muốn dây dưa không dứt khoát.

“Ta chỉ là muốn biết được tình hình của người mà thôi, không có ý tứ gì khác!” Gương mặt hắc tràn đầy thất vọng.

“Dù sao ta vẫn thường xuyên tới phủ tướng quân, nếu có chuyện gì thì Hắc Châu tỷ tỷ nhất định sẽ nói cho người biết!”

“Chỉ sợ là sẽ không dễ dàng. Lần này Đại Hãn cho ta về thăm đại ca, đoán chừng nửa năm một năm tới đây ta cũng không thể trở lại!” hắc nói tiếp.

“Tại sao?” Lời của hắc khiến cho Niệm Từ rất hiếu kỳ, không phải là phái Thác Lực Hải tới Tương Dương tấn công đại Tống chứ?

“Nói với người cũng không sao, dù sao một phụ nữ trong khuê phòng cũng không thể hiểu. Đại Hân không hề đem Tống triều để trong mắt, hiện tại đang tập trung binh lực quan trọng để chuẩn bị Tây chinh, ta còn không biết mình sẽ đi tới đâu. Nếu không phải là ở lại đại mạc canh giữ thì sẽ là đi theo Đại Hân Tây chinh!” Hân giải thích nói.

“Nói như vậy thì có phải sẽ rút binh khỏi Đại Tống hay không?” Niệm Từ hỏi. Nàng nghĩ thầm thì ra lý do bọn người Quách Tĩnh ở Tương Dương giữ thành được mười mấy hai mươi năm, thì ra đây là thời điểm Mông Cổ đi chinh phục Châu Âu nha.

“Binh lực ở Tương Dương căn bản là Đại Hân không hề quan tâm, chỉ để ở nơi đó để hấp dẫn sự chú ý của Tống Quốc, chờ sau khi chúng ta chiến thắng trở về thì mới bắt đầu dọn dẹp Tương Dương!” Hân đắc ý nói. Sự lo lắng của Niệm Từ với Tương Dương lúc này mới có thể tạm để xuống, nàng nhớ mang máng là người Mông Cổ Tây chinh suốt mấy năm, đánh tới bờ sông Rhine (Tây Âu) mới rút về, khiến cho cả Châu Âu bao nhiêu năm sau còn phải run sợ trước một đoàn kỵ sĩ. Mấy năm này cuộc sống của Quách Tĩnh và Hoàng Dung sẽ tốt hơn một chút, chỉ cần chú ý động tĩnh của quân chủ lực của Mông Cổ là được rồi.

“Hi vọng người sẽ chú ý an toàn, một nhà của tướng quân rất lo lắng cho người!” nàng không muốn nói, nhưng lời nói khách khí cũng phải nói ra.

“Yên tâm đi, ta sẽ bình an trở về. Ta còn tính toán mấy năm nữa thời điểm Tiểu Mã Câu lớn hơn sẽ mời các người tới thảo nguyên chơi, ta còn muốn đưa cho Tiểu Mã Câu một con bảo mã thật tốt, xứng đáng với tên của hân!” Hân vui vẻ nói.

Nói chuyện một lúc thì thức ăn và rượu đã chuẩn bị xong, những người vừa rồi biến mất liền xuất hiện lại, mọi người cùng nhau thưởng thức thức ăn ngon. Thức ăn kết hợp Hán Mông khiến mọi người đều khen ngợi, huynh đệ Thác Lặc Hải còn uống rất nhiều, cuối cùng đều say ngã người trên bàn rượu. Niệm Từ nhìn Thác Lặc Hải bất tỉnh nhân sự thì thở phào nhẹ nhõm, rốt cục cũng không cần phải cười nói xã giao nữa. Thừa dịp ba tiểu tử choai choai tận tình vui chơi, Hắc Châu không chú ý tới, Niệm Từ hướng tới quản gia cáo từ một tiếng, ôm nhi tử lặng lẽ rời đi. Sáng sớm ngày hôm sau lấy lý do không thể bỏ hài tử ở nhà nên nàng không tới từ biệt. Sau khi Thác Lặc Hải đi, Niệm Từ ngoan ngoãn sống ở trong nhà, không đi tới nào cả. Hắc Châu năm lần bảy lượt tới mời cũng bị nàng từ chối, nàng muốn từ từ đem khoảng cách kéo dần ra, đem giao tình này làm lạnh xuống.

Thời gian ở nhà tăng lên nhiều thì thời gian của nàng ở khu vui chơi cũng tăng lên nhiều hơn. Cho tới nay chỗ vui chơi này từng bước được đối chiếu với bản vẽ của Niệm Từ mà xây dựng, năm vị sư phụ thợ mộc cũng rất có bản lĩnh, nhìn bản vẽ chưa từng gặp qua, Niệm Từ chỉ giải thích qua một lần thì các loại trò chơi cùng mô hình tập luyện của thời hiện đại đã dần dần hiện ra trước mắt mọi người. Mỗi ngày càng nhiều hơn khiến cho Niệm Từ không khỏi vui mừng, cuối tháng 5 thì rốt cục khu vui chơi cũng có thể hoàn thành, công tượng đang tỉ mỉ làm những công đoạn cuối cùng. Ngày nào Niệm Từ cũng đem nhi tử tới đây chơi đùa một hồi lâu, nhưng Hoàng thiếu gia vẫn luôn chơi không đủ, mỗi lần trở về cũng đều khóc lớn không chịu.

“Nhị tiểu thư, đại gia cùng tổng quản bọn họ trở lại rồi, đang ở trước cửa đó!” Nghe được như vậy, Niệm Từ không để ý tới nhi tử, phi thân đến tiền viện. Dù sao một đám người phía sau cũng có thể đem nhi tử của nàng tới nha! Ba chân bốn cẳng nàng chạy tới trước cửa, thì đã nhìn thấy Lão Ngoan Đồng đang ngồi chỉ huy xe ngựa vào viện.

“Đại ca, người trở lại rồi!!!” Niệm Từ vui vẻ nói.

“Đúng nha, chúng ta trở lại rồi. Người cùng Tiểu Mã Câu có khỏe không? Cháu của ta ở nơi nào rồi?” Lão Ngoan Đồng vội vàng nhìn phía sau lưng nàng.

“Lý Thâm đang ôm hân ra đây! Người bây giờ chỉ biết có tiểu tử thú kia, không còn biết ta nữa!” Niệm Từ cố ý nói.

“Không có nha, ta cũng có nghĩ tới người nha! Đợi lát nữa ta cho người xem ta mang cái gì trở lại cho người!” Gương mặt hân cố ý làm ra vẻ thần bí nói. Đang khi nói chuyện thì xe ngựa đã tiến vào viện, Dương Nhị, Dương Tam, Dương Tứ, Dương Ngũ một lượt bước lên chào hỏi.

“Nhị Tiểu thư, chúng ta đã trở lại rồi! Người ở nhà có tốt không?”

“Các người cực khổ rồi, dọc đường đi thuận lợi chứ? Đại ca ta có chọc vào phiền toái gì không?” nàng cười nói.

“May mắn không có gặp chuyện gì cả, rất thuận lợi hoàn thành phó thác của Nhị tiểu thư. Trên đường về đại gia còn chuẩn bị cho tiểu thư một kinh hỉ nữa đây!” Dương hai quay đầu nói:

“Người đâu, xin mời thượng khách trên xe xuống!” người giúp việc bên cạnh vội vàng đi lên, mở màn xe ngựa ra, một người lẳng lẳng xuất hiện ở trước mặt mọi người, chậm rãi đi xuống xe ngựa.

“Lý Mạc Sầu ra mắt Nhị cô nương.”

“Người, người là Lý Mạc Sầu? Của môn phái nào?” Niệm Từ quan sát người mới tới, bộ dạng một cô nương 15, 16 tuổi, dáng dấp xinh đẹp, răng trắng đôi mắt tinh anh, khí chất lạnh lùng trong trẻo bình tĩnh, cũng không có bị không khí nhiệt tình xung quanh lây nhiễm.

“Ta là người phái Cổ Mộ của Chung Nam sơn, lần này ra ngoài gặp phải phiền toái cũng may gặp được Chu đạo trưởng, nên ông ấy đã mời Mạc Sầu tới đây làm khách, kính xin nhị cô nương thứ lỗi!” Thanh âm của nàng vẫn lãnh đạm như cũ.

“Hoan nghênh nha, nơi này chỉ có mình ta là nữ, ta còn đang muốn tìm người để làm bạn từ lâu rồi, nay có người thì tốt quá. Vào trong nhà ngồi xuống rồi nói chuyện đi!”

Đoàn người vừa nói vừa cười đi vào đại sảnh, mới vừa ngồi xuống bưng chén trà lên thì Dương Dịch cũng nghe tin vội chạy tới. Huynh đệ mấy người đã lâu không gặp bắt đầu hàn thuyên. Lão Ngoan Đồng thì chỉ lo chơi với Tiểu Mã Cầu, căn bản là không để ý tới người khác.

“Được rồi, còn có khách ở đây, các người còn như vậy sao?” Niệm Từ ngồi một bên cùng với Lý Mạc Sầu, lên tiếng phản đối.

“Vị này là Lý Mạc Sầu cô nương, là do đại ca ta cùng với bốn huynh đệ các người mời tới làm khách. Mạc Sầu cô nương, vị này là Dương Dịch, là đại quản gia của nhà chúng ta, chủ yếu phụ trách việc buôn bán bên ngoài. Về sau có cần thứ gì thì chỉ cần tìm hắn hoặc là tìm Dương Nhị!” Niệm Từ quay sang giới thiệu hai người, Dương Dịch chấp tay làm lễ ra mắt, còn Lý Mạc Sầu thì khuôn mặt không chút thay đổi chẳng qua là gật đầu một cái.

“Dương Dịch này, nếu mọi người đều ở đây thì người an bày cho chúng ta một bữa ăn tối thật ngon đi! Gọi tiểu lâu làm một bàn thức ăn tươi ngon, buổi tối hôm nay chúng ta không say không về được không?” đề nghị của Niệm Từ được bọn họ hưởng ứng nhiệt tình.

“Mạc Sầu cô nương, còn một lúc nữa mới tới bữa tối, ta trước tiên phái người đưa cô tới phòng khách, rửa mặt thay y phục trước có được không?” nàng xoay mặt hỏi. Lý Mạc Sầu gật đầu một cái, không nói gì, được hạ nhân dẫn khỏi đại sảnh.

“Vị cô nương này có lai lịch gì? Tại sao lại theo chúng ta tới đây?” Dương Dịch sau khi nàng ta đi thì lên tiếng hỏi.

“Vị cô nương này là lúc chúng ta hoàn thành công việc trên đường trở về nhặt được. Lúc ấy cô nương này té xỉu bên đường, trên y phục còn có vết máu, sau khi đại gia xem qua thì thấy bị nội thương nên đã ra tay cứu cô ta. Sau khi cô ta tỉnh dậy thì lại muốn vung tay đánh chúng ta, vì nghĩ cô ấy là một cô gái võ công không cao nên chính ta bị đòn nhiều nha! Sau đó đại gia giống như nhìn ra được cái gì, chế phục cô ta xong rồi nói gì đó với cô ta, đột nhiên cô ta nói rằng muốn theo chúng ta đi, mặc dù chúng ta hỏi như thế nào thì đại gia cũng đều không chịu nói. Trên đường về đây đại gia còn truyền nội lực giúp nàng ta điều trị nội thương nữa. Bất quá trên đường bọn ta nghe được tin đồn, nói có một nữ ma đầu đại náo hôn lễ của thiếu trang chủ Lục gia trang Lục Triển Nguyên, bị giang hồ nhân sĩ tham dự hôn lễ đả thương, trước khi đi có buông lời thề mười năm sau sẽ quay lại báo thù. Nghe qua miêu tả thì nữ ma đầu này có thể chính là Lý cô nương, chúng ta lên nói cho đại gia biết, kết quả hắn phát cáu lên, chúng ta không có biện pháp gì đành phải mang cô ta về để cho Nhị cô nương giải quyết. Đây cũng chính là kinh hỉ mà chúng ta đã nói đó!” Dương Nhị đứng một bên giải thích, còn Lão Ngoan Đồng chỉ thủy chung chơi đùa với Tiểu Mã Cầu ở trong lòng, không nói gì cả.

“Được rồi, nếu do đại ca mời tới làm khách thì khẳng định là không có việc gì đâu, các người bốn ba bên ngoài đã lâu, về phòng nghỉ ngơi trước đi, còn chuyện gì thì để đó cho ta xử lý!” nói xong, Niệm Từ kéo Chu Bá Thông đi về phòng.

“Nói đi, rốt cuộc chuyện gì xảy ra?” Trở lại trong phòng của mình, Niệm Từ bắt đầu đề ra nghi vấn.

“Không có gì nha, không phải lần trước người nói ta tìm người về giúp người sao, thì ta đã tìm ra người cho người rồi đó!” hần nhìn quanh mọi nơi chứ không chịu nhìn thẳng vào mắt nàng.

“Đại ca, ta tin tưởng nàng ta không phải là người xấu, sẽ không làm chuyện xấu gì với chúng ta, nhưng người phải đem chân tướng nói cho ta biết nha!” Đối với Lý Mạc Sầu trong Thần Điều Hiệp Lữ, Niệm Từ không biết nhiều cho lắm, chỉ biết được nàng là sư tỷ của Tiểu Long Nữ, chẳng biết tại sao lại trở thành nhân vật phản diện, còn bắt cóc Quách Tương vừa sinh ra của Hoàng Dung nữa. Mới vừa gặp mặt lúc nghe tên của nàng ta nàng đã sợ hết hồn, bất quá nhìn dáng dấp của nàng cũng không thể nào nghĩ nàng là một nữ ma đầu, hơn nữa Niệm Từ tin tưởng vào nhân lực của đại ca, nên Niệm Từ không thể nào đề phòng nàng được.

“Ừ! Lúc ấy cứu nàng ta cũng không có suy nghĩ gì nhiều, sau đó khi nàng ta tỉnh lại tấn công chúng ta thì ta liền nhìn thấy võ công của nàng ta rất quen mắt, đi lên so chiêu thì mới biết nàng là môn hạ phái Cổ Mộ của Lâm tỷ tỷ nha. Năm đó Lâm tỷ tỷ sóng vai cùng sư huynh ta kháng Kim, tình cảm vốn rất tốt, nàng thiếu chút nữa trở thành sư tẩu của chúng ta rồi. Bất quá không biết vì sao sư huynh lại cùng nàng trở mặt, Lâm tỷ tỷ trong cơn nóng giận đã vào ở phía trong Cổ mộ của Chung Nam sơn thề đến chết cũng không ra ngoài. Sư huynh ta cảm thấy rất hối hận, lúc lâm chung đã dặn dò chúng ta nhất định phải chiếu cố tốt người của phái Cổ Mộ, đền bù cho khuyết điểm của hần. Sư phụ của Lý Mạc Sầu chính là Lâm Hồng Nhi nha hoàn của Lâm tỷ tỷ, ta trước khi đi tới đảo Đào Hoa đã có từng đi tìm nàng ta, kết quả bị nàng ta mắng ột trận!” Qua nửa ngày, Lão Ngoan Đồng mới thấp giọng nói.

“Vậy sao Lý Mạc Sầu không yên ổn ở Chung Nam sơn, xuống núi để làm gì?” Niệm Từ hỏi.

“Ta cũng không biết, chỉ nghe nói nàng muốn báo thù. Bất kể như thế nào nàng là đồ tôn của Lâm tỷ tỷ, ta phải chiếu cố nàng thật tốt mới được. Muội muội, người để cho nàng lưu lại đây đi! Người hiểu chuyện nhiều, giúp ta hỏi nàng chuyện gì đã xảy ra được không?” Nhìn dáng vẻ nghiêm túc khó có được của Lão Ngoan Đồng, Niệm Từ mềm lòng đáp ứng. Sau khi dặn dò người làm trông chừng hai cậu cháu đang chơi đùa, Niệm Từ ra khỏi phòng đi tới phòng khách.

“Mạc Sầu cô nương, ta là Niệm Từ, ta có thể vào không?” Nàng gõ cửa phòng, nhẹ nhàng nói. Thời gian không lâu Lý Mạc Sầu liền mở cửa ra, nhìn dáng dấp nàng là mới tắm qua, tóc dài còn đang nhỏ nước.

“Mặc dù là tháng năm, nhưng khí trời vẫn có chút lạnh, sao người mới tắm xong lại mặc như vậy ra mở cửa!” Niệm Từ thấy thế vội kéo nàng ta vào, cầm lên khăn vải, vội vàng lau khô tóc cho nàng.

“Ta so với người nhiều hơn vài tuổi, lại có thói quen chăm sóc cho nhi tử, nên người đừng có trách ta dài dòng nhiều chuyện nha!” Vừa lau tóc nàng vừa giải thích.

“Chưa từng có ai lau tóc cho ta!” Lý Mạc Sầu sâu kín nói.

“Phải không? Nếu như người đồng ý thì về sau ta sẽ giúp người lau. Mới vừa rồi đại ca có nói cho ta biết về chuyện của phái Cổ Mộ, đối với chuyện của sư tổ người hần vẫn canh cánh trong lòng. Nhưng làm sao mà người lại liên tin tưởng lời của đại ca nói, đi theo đại ca tới đây?”

“Ta lúc ấy bị trọng thương không đánh lại hần, hần nói ta bị cừu gia truy lùng không có chỗ đi, không thể làm gì khác ngoài đi theo hần. Nếu như hần nói láo gạt ta, ta nhất định sẽ giết chết hần!” Nàng hung hăng nói.

“Muội muội ngốc, may nhờ người gặp phải đại ca ta, nếu như là người khác thì hần đã bán người vào kỹ viện lấy tiền chạy trốn mất, làm sao ở đó cho người giết nha!” Nghe Mạc Sầu không chút tâm cơ trả lời, Niệm Từ không ngừng được cảm giác đau lòng.

“Không phải người lớn lên ở Cổ Mộ của Chung Nam sơn sao? Tại sao lúc này lại không trở về nhà? Người rốt cục tại sao lại đi ra ngoài vậy?” Niệm Từ có chút hối hận khi xưa không có đọc kỹ Thần Điều Hiệp Lữ, đối với nhân vật này nàng hoàn toàn không biết gì cả.

25. Chương 45

Chương 45 - Câu chuyện trên đường

“Khi ta hạ sơn mua đồ cho sư phụ thì gặp được Lục Triển Nguyên, lúc ấy hắn nhìn thấy ta thì giật mình, nhiệt tình tới trò chuyện hỏi thăm tên của ta cùng môn phái, ta không biết dụng ý của hắn nên cũng thật thà nói cho hắn biết. Sau đó, hắn nhiều lần lén lút lên núi gặp ta, lại cùng ta định ra ước hẹn. Chưa từng có người nào đối với ta nhu tình như vậy, hắn ngọt ngào bày tỏ tâm sự với ta, ta cũng chột rơi vào lưới tình của hắn, chúng ta mơ ước về tương lai tốt đẹp!” Lý Mạc Sầu luôn trầm mặc bấy giờ cũng muốn tỏ bày tâm sự với người khác, tường thuật lại chuyện của mình cho Niệm Từ nghe.

“Ước chừng nửa tháng sau hắn nói với ta hắn phải về nhà một chuyến, xin phụ thân của hắn tới Cổ Mộ để cầu hôn. Trước khi đi chúng ta còn lưu luyến không rời, ta còn đưa cho hắn một chiếc khăn gấm thêu hoa hồng làm tín vật đính hôn, hy vọng hắn thấy khăn như nhìn thấy ta. Không nghĩ tới hắn một đi không trở lại, qua nửa năm cũng không có tin tức gì, ta lo lắng hắn đã xảy ra điều gì ngoài ý muốn, không để ý tới lời ra lệnh nghiêm khắc của sư phụ là nếu ta ra ngoài sẽ bị trục xuất khỏi sư môn, rời khỏi Cổ Mộ đi tìm hắn. Trải qua hơn một tháng bôn ba ta mới tìm được Lục gia trang, nhưng vạn vạn không nghĩ tới lúc đó Lục Triển Nguyên đang thành thân với Hà Nguyên Quân. Ta không hiểu được rõ ràng hắn lừa lấy ta, tại sao lại cùng người khác thành thân?” Nói tới chỗ này, nàng kích động sắc mặt đỏ lên.

“Nhìn hắn mặc hồng bào đỏ thắm đang cùng tân nương bá thiên địa, cơn giận của ta bốc lên, một lòng muốn cùng tên vô tình phản bội này đồng vu quy tận, đáng tiếc ta học nghệ không tinh, bị một hòa thượng đầu trọc của Đại Lý chế phục, bị buộc phải đáp ứng trong vòng mười năm không được tìm đến đôi gian phu dâm phụ đó gây phiền phức! Ở Lục gia trang ta phải chịu đựng sự lăng nhục của bọn nhân sĩ giang hồ, chúng lăng nhục cả phái Cổ Mộ của ta, ta thậm hạ quyết tâm mười năm sau nhất định phải rửa nhục, đem những người lăng nhục ta ngày đó giết sạch! Vô công môn phái của ta kiêng kỵ nhất là tâm tình không yên, lúc đó ta quá sức giận dữ nên bị nội thương, sau khi rời khỏi Lục gia trang thì nội thương phát tác, ngất xỉu ở ven đường, được Chu đạo trưởng cứu thoát! Rời khỏi Chung Nam sơn, ta không biết phải đi nơi nào, nên khi hắn mời ta tới nơi này ta liền theo hắn tới đây!” Nàng nói tiếp.

“Vậy tiếp theo ngươi có tính toán gì?” Niệm Từ hỏi.

“Trong mười năm này khổ luyện võ công, chờ thời cơ giết chết Lục Triển Nguyên, Hà Nguyên Quân và những người đã lăng nhục ta, sau đó ta sẽ trở về Chung Nam sơn xin tội với sư phụ!” Nàng lạnh lùng nói.

“Tên Lục Triển Nguyên này đúng là không phải là đồ tốt gì, hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt tình cảm của người sau đó lại vứt đi không hề để tâm, báo thù như thế nào cũng là không quá, nhưng đáng tiếc ngươi lại đi một con đường hại người hại mình!” Niệm Từ than tiếc nói

“Tại sao?”

“Nghe lời người nói thì trong hôn lễ người không hề nói ra nguyên nhân mọi việc mà người tới đó, chỉ trực tiếp đánh thẳng vào Lục Triển Nguyên phải không?” Niệm Từ hỏi.

Lý Mạc Sầu chỉ gạt đầu một cái.

“Cho nên không thể trách được người khác kéo đánh tấn công người nha, người ta là quan khách tới dự hôn lễ dĩ nhiên là sẽ nể mặt chủ nhân. Nếu như lúc ấy người than thở khóc lóc, đáng thương đem mọi chuyện của người với hắn cùng nguyên nhân người tới đó nói ra, thì mọi người nhất định sẽ thay người đòi lại công đạo, khiển trách tên Lục Triển Nguyên bội bạc. Chuyện báo thù không nhất thiết là phải dùng võ công nha, người vốn là tài nghệ không bằng người, làm trẻ nãi mười năm thanh xuân không nói, đến lúc đó làm sao người biết được chắc chắn sẽ thắng đây? Hiện tại người người biết có một nữ ma đầu đi tìm Lục Triển Nguyên gây phiền phức, người giang hồ rất nhiều người thích xen vào chuyện người khác, đến lúc đó người phải khó khăn đối địch với bao nhiêu người, thắng thua thật là không thể nào nói trước được!” Niệm Từ tiếp tục phân tích.

“Lúc ấy nhìn thấy tình cảnh trước mắt, căn bản là ta không nghĩ được gì nhiều, chỉ muốn cùng hắc đồng vu quy tận, làm sao có thể lường được mọi việc sau này!” Lý Mạc Sầu ngượng ngùng nói.

“Trước tiên ngươi cứ an tâm ở chỗ này đi. Tuy rằng nói là ngươi đã bị trục xuất khỏi sư môn, nhưng chung quy ngươi vẫn là đồ tôn của Lâm tiên bối, đại ca ta cùng với Lâm tiên bối năm xưa cũng có giao tình, hẳn một lòng muốn ngươi lưu lại để đền bù cho tiếc nuối của sư huynh hắc năm xưa!” Niệm Từ nói.

“Được rồi, ta đã không còn nơi nào để đi, vậy thì trước tiên ta xin quấy rầy các người vậy!”

“Cơm tối chắc đã làm xong rồi, chúng ta đi dùng cơm thôi! Ở đây ngươi đừng khách khí, Dương Dịch cũng là do bọn ta nửa đường nhặt về, hôm nay cũng giống như là người nhà vậy!” Vừa búi tóc cho Lý Mạc Sầu Niệm Từ vừa nói.

“Nhìn tuổi của Chu đạo trưởng cũng không lớn nha, làm sao lại có quan hệ với sư tổ bà bà của ta?” Nàng nhìn Niệm Từ từ trong gương đồng hỏi.

“Mạc Sầu muội muội thật là ngây thơ nha, chẳng lẽ ngươi không biết có thuật dịch dung hay sao? Chúng ta mang theo mặt nạ trên người, bọn người Dương Dịch là vì có cừ thù, đại ca ta là vì chơi rất vui, còn ta đây là vì hồng nhan họa thủy nha!” Niệm Từ vuốt mặt của mình, mỉm cười nói.

“Gương mặt của ngươi là giả? Tại sao ta lại không nhận ra?” Lý Mạc Sầu đứng lên, cũng sờ vào mặt của Niệm Từ nửa tin nửa ngờ.

“Ngươi muốn học không? Chờ khi ta rảnh rồi ta sẽ dạy cho ngươi làm. Ngươi cũng phải mang mặt nạ nha, một đại mỹ nhân như vậy cả ngày ẩn hiện ở trước mặt của người Mông Cổ thì rất là phiền toái. Ta sẽ làm mặt nạ mới cho ngươi!” Niệm Từ nói.

“Tự nhiên muốn làm sao cũng được!” Tay của nàng ta vẫn còn sờ mặt của Niệm Từ, căn bản là không tin tưởng đây là giả.

Buổi tối cả nhà tụ tập đông đủ, vui vẻ hòa thuận cùng nhau dùng bữa tối. Mọi người cũng thắc mắc về bối cảnh của Lý Mạc Sầu, nhưng thấy Niệm Từ đối với nàng ta thân thiết vui vẻ, gấp thức ăn cho nàng ta, còn kiên nhẫn giải thích tình hình ở nơi này cho nàng ta biết nên mọi người cũng không còn lo lắng nữa.

“Đại ca, Dương Nhị! Nói nhanh tình huống của Đại Tổng cho ta biết, đồ vật vớt lên có thuận lợi không? Có bị người ta phát hiện hay không?” Niệm Từ bên trái gấp thức ăn cho Mạc Sầu, bên phải đút cháo cho Tiểu Mã Câu ngồi trên ghế, tranh thủ lúc rảnh rồi hỏi thăm bọn hắc.

“Vô cùng thuận lợi! Chúng ta theo đại gia một đường nhanh chóng vượt qua Trường Giang, theo như ghi chép cận kề của Nhị cô nương, tối từng cái giếng nước để vớt bạc lên. Mặc dù do lần trước Nhị cô nương ghé thăm, nên bây giờ tất cả các nơi đó đều bố trí thêm thủ vệ rất nghiêm ngặt, nhưng dưới tác dụng của thuốc mê của Nhị cô nương nên mọi việc đều thuận buồm xuôi gió, không có vấn đề gì xảy ra cả. Nói thật, chúng ta rất bội phục Nhị cô nương, tại sao có thể nghĩ ra đem tài vật giấu ở ngay trước mắt người ta như vậy!” Dương Tam nhanh chóng giành nói.

“Ta thật muốn không sót một chút gì toàn bộ mang đi, nhưng mà thật sự là quá nặng, lúc trước không thể làm gì hơn là nhịn đau lưu lại, gian tặc Sử Di Viễn lại muốn vì Tần Cối mà sửa lại án, thật là có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục! Lúc ấy ta không thể mang toàn bộ đi, lại không muốn để lại một thứ gì cho lão tặc kia cả, đang khó xử thì đột nhiên nghĩ tới mấy cái giếng nước mà thôi!” Niệm Từ giải thích.

“Chúng ta trước đó cũng đã phân công, Tứ đệ phụ trách điều khiển xe ngựa ở bên ngoài tiếp ứng, Ngũ đệ thủy tính tốt phụ trách xuống giếng tìm rương. Sau khi tìm được rương thì cột chặt lại, chúng ta ở trên dùng ròng rọc kéo lên. Những nhà khác còn dễ, chỉ có một cái giếng nước chỉ cần đi xuống một lần là có thể giải quyết, nhà lão tặc Sử Di Viễn là mệt nhất, có tới sáu cái giếng, cuối cùng khiến cho lão Ngũ bị đông lạnh, tay chân tê cứng da thịt tím bầm, do chúng ta tùy thân không có mang theo rượu mạnh nên không biết làm gì hơn đành phải nhờ đại gia vận công giúp trở lại bình thường. Chúng ta trở về vài chuyến mới làm xong!” Dương Tam nói tiếp.

“Dương Ngũ, thân thể ngươi không sao chứ? Ta chính là lo lắng trời rất lạnh nên bây giờ mới để ọi người đi, thật là cực khổ cho ngươi, vạn phần cảm tạ ngươi!” Niệm Từ áy náy nói.

“Đã không sao rồi, Nhị cô nương không cần quá để ý. Nói thế nào thì chúng ta cũng là con dân Đại Tống, so với tướng sĩ đang chiến đấu thì đây chỉ là một chuyện nhỏ bé không đáng để nói tới!” Dương Ngũ vội vàng khoát tay nói.

“Sau khi vớt lên tất cả rương xong, chúng ta không có trì hoãn, lập tức chạy xe ngựa đi tới Tương Dương. Bất quá vì không muốn để người ta chú ý, ở ngoài thành Tương Dương chúng ta chia nhau ra, trước sau tiến vào trong thành, chỉ có một mình đại gia đánh xe đi gặp vợ chồng Quách đại hiệp ở trong quân doanh. Bên trong xảy ra chuyện gì chúng ta không rõ lắm, chuyện đó thì mời đại gia nói đi!” Dương Nhị nói.

“Đại ca?” Mọi người cùng nhau nhìn về phía Lão Ngoan Đồng đang bề bộn tranh đoạt thức ăn cùng với Tiểu Mã Câu.

“A!!! Ta mang mặt nạ lần trước đi nha, bọn họ vừa nhìn thấy liền nhận ra ta. Ta muốn chạy về sớm xem Tiểu Mã Câu nên không có nhiều lời dài dòng với bọn họ làm gì. Hơn nữa ở đó cũng không có gì hay chơi cả! Đem thư của người giao cho bọn họ, hỏi thăm một chút ta liền trực tiếp bỏ đi! Đúng rồi, sự phụ của người vẫn không có xuất hiện!” Hần nhìn Niệm Từ nói.

“Làm sao người biết?”

“Lúc ta đi thì tất cả giang hồ nhân sĩ cùng binh lính đều đang ở đại sảnh thương lượng chuyện thủ thành cái gì đó, ta không có nhìn thấy hẳn, ta cũng có dừng lại hỏi nha! Nhưng Hoàng Dung lại thắc mắc hỏi ta là ai, ta sợ bọn hắn nghi ngờ nên bỏ cả xe ngựa lại trực tiếp phi thân đi!” Lão Ngoan Đồng nói tiếp.

“Dương Nhị, các người có lưu lại gì ở trên xe ngựa không?” Niệm Từ quay đầu hỏi.

“Không có. Chúng ta tính toán để bọn họ sẽ lên dỡ rương xuống, nên đã cẩn thận kiểm tra kỹ không lưu lại đồ gì! Chúng ta làm việc tốt, giúp cho bọn họ, tại sao lại thần bí vậy, không lộ rõ thân phận nha!?” Dương Nhị tò mò hỏi.

“Dù sao số tiền này cũng là tiền ám muội, nếu như có ngày có người phát hiện ra là tiền trộm của quan viên trong triều, cũng sẽ không tạo nên phiền toái cho thành Tương Dương. Bất kể thế nào bây giờ thành Tương Dương là do giang hồ nhân sĩ chủ yếu phòng ngự, trong triều nhất định sẽ có người xem không thuận mắt, không có chuyện cũng muốn kiểm chuyện, huống chi đó lại là tiền bạc của họ nha! Không biết thân phận của chúng ta, cũng có thể thêm một phần an toàn cho thành Tương Dương. Lần này đưa tặng rương châu báu, sau này vẫn là nhờ đại ca tiếp tục đưa ngân phiếu, đại ca công phu tốt, thật sự nếu có một ngày mọi chuyện bại lộ thì trên cõi đời này không có mấy người có thể đuổi theo kịp đại ca!” Niệm Từ vui vẻ nói.

“Ha ha ha” Cả nhà cười ầm lên, Tiểu Mã Câu nhìn cả nhà khuôn mặt ai cũng tươi cười nên cũng hưng phấn quơ tay múa chân, chỉ cha đáp lại. Lý Mạc Sầu nâng lên khuôn mặt bình tĩnh, chuyên chú nhìn mọi người một hồi, mở miệng nói:

“Các người đang nói cái gì? Nếu như không thể để cho người ta biết thân phận của mình thì tại sao lại không giết họ đi?”

Tiếng cười của mọi người đột nhiên dừng lại. Niệm Từ nhìn thấy mặt mọi người tràn đầy hắc tuyến, Lý Mạc Sầu thật có thể nói là ngây thơ hồn nhiên không hiểu thế tục.

“Mạc Sầu muội muội, trên đời này không phải là người không vừa mắt người nào là có thể đem người ta giết sạch, cái này chúng ta sẽ từ từ nói cho người biết. Thật ra hôm nay chúng ta cao hứng là vì có thể góp một chút năng lực nhỏ bé vì quốc gia, dù sao chiến loạn xảy ra thì người chịu thiệt vẫn là dân chúng nha!” Niệm Từ giải thích.

“Các người đều có võ công thì sợ cái gì. Dân chúng nhiều như vậy, sao có thể chú ý hết. Hơn nữa nếu là có chiến tranh thì có mắc mớ gì tới chúng ta?” Lý Mạc Sầu vẫn lạnh lùng nói.

“Đại ca, nàng ta thật là môn hạ của Lâm Triều Anh tiền bối sao?” Niệm Từ bất đắc dĩ hỏi Lão ngoan Đồng, hần khẳng định gật đầu một cái.

“Mạc Sầu muội muội, sự phụ người chưa nói qua về chuyện của sư tổ người, cũng là Lâm tỷ tỷ của ta sao? Nhớ năm đó Kim Quốc xâm chiếm Tống triều, Lâm tỷ tỷ cùng những anh hùng võ lâm khác đã ra tay trợ giúp, cùng với sư huynh Vương Trùng Dương của ta cùng nhau tổ chức nghĩa quân chống lại quân Kim, mặc

dù cuối cùng chiến bại, nhưng là vì tên hôn quân Tống Quốc kia ra chiếu nghị hòa, chứ nếu không bằng bản lĩnh của họ nhất định sẽ không thất bại!” Lão Ngoan Đồng khó khăn lấy ra đáng về tiền bối, dạy dỗ hậu bối một lần.

“Đại ca, cái gì muội muội tỷ tỷ, người đem bồi phạt làm cho lộn xộn hết rồi! Nàng so với người đều nhỏ hơn nhiều, người cứ gọi nàng là Mạc Sầu là được rồi, ở cùng một chỗ không cần phải quá khách khí. Đại ca ta không có so đo, Mạc Sầu muội cũng đừng kêu hấn theo bồi phạt của sư tổ muội, cứ đơn giản giống như Dương Dịch gọi hấn là đại gia đi! Ta đây thì người cứ tùy tiện, chỉ cần đừng gọi ta là tỷ tỷ là được!” Niệm Từ làm bộ như nổi da gà nói. Chỉ có Dương Dịch biết, đây là bởi vì nàng đã cùng với Hắc Châu xưng tỷ muội muội, sau đó lại bị người ta muốn đâm ột dao, Niệm Từ bây giờ đối với cách xưng hô này rất ghét. Hấn không khỏi cười nhìn Niệm Từ, nàng liếc hấn một cái, hai người đều hiểu rõ không nói thêm gì nữa.

“Sư phụ ta không có nói qua chuyện kháng Kim của sư tổ bà bà, chỉ nghe qua di ngôn của sư tổ bà bà là: Nam nhân trong thiên hạ không có một người nào tốt cả! Bây giờ nghĩ lại, lời của bà bà nói không sai!” Mạc Sầu nghiêm trang nói. Một câu nói của nàng ngoại trừ Niệm Từ ra đắc tội hết mọi người trong bàn, ngay cả Tiểu Mã Câu cũng không ngoại lệ.

“Mạc Sầu, lời này quá bi quan rồi! Không sai, người gặp phải người xấu, bị cái tên Lục Triển Nguyên vô tình vô nghĩa vứt bỏ, nhưng không có nghĩa là nam nhân khắp thiên hạ này cũng không có người tốt nha! Tối thiểu là đại ca ta cùng với Dương Nhị đã hảo tâm cứu người, không phải là người xấu rồi! Nghe đại ca nói sư tổ bà bà của người cùng Vương tiền bối năm xưa cũng lưỡng tình tương duyệt, chẳng qua là không hiểu có sự hiểu lầm gì nên mới chia tay. Trước khi lâm chung Vương tiền bối vẫn luôn luôn nhớ tới sư tổ bà bà của người!” Niệm Từ nói. Sau khi được sự đồng ý của Mạc Sầu, nàng đem chuyện của Lục Triển Nguyên từ đầu tới cuối nói cho đại ca biết, cả việc bị ủy khuất và bị lăng nhục cũng nói ra không sót thứ gì. Nói xong, toàn bộ mọi người đều tức giận mắng to Lục Triển Nguyên là đồ vô sỉ, rồi rít bầy tỏ sự đồng tình với Mạc Sầu, cũng bày tỏ sẽ giúp đỡ nàng giải oan hả giận. Trước sự an ủi của mọi người, những đau thương ủy khuất nàng phải chịu đựng trước giờ nay mới phát tác ra được, Mạc Sầu cúi đầu, nước mắt đảo vòng quanh trong hốc mắt. Niệm Từ lập tức đứng dậy, ôm nàng thật chặt, đem đầu của nàng chôn vào bên hông mình, vỗ nhẹ nhẹ phía sau lưng nàng.

“Khóc đi, khóc lên là tốt! Chúng ta đều là người nhà của người, sẽ không có ai cười người, cứ thống khoái khóc một phen đi, đem ủy khuất của mình phát tiết ra ngoài, chớ chôn ở trong lòng!”

Nghe lời của Niệm Từ nói, nước mắt của Mạc Sầu không nhịn được nữa bắt đầu tràn ra, rất nhanh thấm ướt y phục của Niệm Từ, bắt đầu thì yên lặng rơi lệ sau đó thì gào khóc lớn lên. Cả nhà không biết phải làm sao, yên lặng ngồi đó, yên lặng nghe thổ lộ đau khổ của một cô gái. Tiểu Mã Câu ban đầu thì còn cảm thấy rất cao hứng, gương nanh múa vuốt nhảy lên ở trên ghế, sau đó bị thanh âm khóc lớn hù dọa, lại nhìn thấy mẹ mình đang ôm người khác, không thém nhìn mình một cái, nên cảm thấy ủy khuất vạn phần, bắt đầu dùng cổ họng đồng thanh cùng khóc với Mạc Sầu. Tiếng khóc khiến cho Lý Thắm ở ngoài lật đật đi vào, nhìn mọi người vẻ mặt nghiêm túc, bà lặng lẽ ôm lấy Tiểu Mã Câu, nhẹ giọng dụ dỗ đưa nó rời đi. Hồi lâu sau, tiếng khóc của Mạc Sầu dần dần trở nên bình thường, nước mắt rời khỏi vòng ôm của Niệm Từ, sau đó Niệm Từ nhẹ nhàng cầm lên khăn lông ướt Dương Dịch chuẩn bị sẵn đưa cho Mạc Sầu.

“Tốt lắm, khóc đủ rồi thì lau mặt đi, mới vừa rồi còn là đôi mắt long lanh to tròn, hiện tại lại vừa đỏ vừa sưng như một trái đào hư rồi!” nàng nói đùa điều chỉnh lại không khí. Mạc Sầu cầm lấy khăn lông, cúi đầu lau chùi gò má, nghe được lời này cũng không khỏi cười lên một tiếng. Nhìn thấy tâm tình của nàng chuyển biến tốt, mọi người lúc này mới thở phào ra.

“Mạc Sầu này, mới vừa rồi người còn không tin là bọn ta mang mặt nạ, hiện tại bọn ta sẽ để cho người xem thử nha!” Niệm Từ tiếp tục đùa với nàng. Dù sao cũng chỉ là một hài tử mới mười mấy tuổi, nên Mạc Sầu quên ngay liền chú ý tới thuật dịch dung, ngẩng đầu khát vọng nhìn Niệm Từ.

“Đại ca, Dương Dịch! Các người hãy lấy mặt nạ xuống cho Lý đại tiểu thư biết hình dạng thật của các người một chút, nếu không sẽ có người nghi ngờ tài dịch dung của ta!” Niệm Từ cố ý nói.

Mọi người đều đồng ý, từng người một lấy xuống mặt nạ trên mặt để lộ ra hình dáng thật, Mạc Sầu không để ý tới hai mắt mình đang sưng đỏ, nghiêm túc nhìn, không khỏi há to miệng.

“Chu đại gia thì ra là già tới như vậy, hèn chi là có quen biết với tổ sư bà bà nha! Dương Dịch đáng đáp

cũng rất đẹp mắt, so với Lục Triển Nguyên còn anh tuấn hơn. Dương Nhị cùng với Dương mấy đây tại sao đáng dấp lại quái như vậy? Cho tới bây giờ ta chưa từng nhìn thấy qua bộ dáng như vậy nha! Dương... À đúng rồi Dương Tam, sao ngươi lại đen như vậy nha? Cuối cùng là người Dương mấy nha, ngươi không lẽ còn mang mặt nạ sao không tháo xuống nha!” Nàng vừa nhìn vừa lăm bầm lâu bầu nói, cả gia đình mọi người đều tràn đầy hắc tuyến.

“Còn người, Nhị cô nương? Sao lại không tháo mặt nạ xuống nha?” Mạc Sầu quay mặt rất tự nhiên hỏi. Niệm Từ thấy hắc tuyến trên mặt mình lại dày thêm mấy phần. Mang tảng đá tự đập vào chân mình, vốn là muốn đem hình dáng thật của mọi người cho nàng xem để nàng vui vẻ hơn, lại không nghĩ tới bản thân mình cũng bị lộ xuống nước luôn.

“Đúng nha, Mạc Sầu nói thì chúng ta mới nhớ tới, cho tới bây giờ huynh đệ chúng ta cũng đều chưa nhìn thấy qua hình dáng của Nhị cô nương. Hôm nay chúng ta cũng muốn được nhìn thấy hình dáng của Nhị cô nương nha!” huynh đệ Dương Thị cũng tham gia vào náo nhiệt nói. Niệm Từ cũng đành chịu quay lưng lại đem mặt nạ tháo xuống, lộ ra khuôn mặt đã lâu không nhìn thấy ánh mặt trời. Từ khi ra khỏi đảo Đào Hoa, nàng vẫn giấu mình ở sau mặt nạ, bắt đầu là do lo lắng mình đắc tội quá nhiều nhân sĩ giang hồ sẽ gặp phiền toái, tiếp theo là nàng đi làm hiệp đạo, sau lại sống ở Tế Nam khiêm tốn làm việc, từ từ mặt nạ trở thành vòng bảo hộ của nàng, là không gian an toàn cho nàng ẩn mình, cũng là lòng tin khiến cho nàng có thể cố gắng tiếp. Nàng từ từ quay đầu, cả nhà đều chăm chú nhìn vào khuôn mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc của Mục Niệm Từ, không khỏi có một tia hoa mắt. Mạc Sầu vẫn như cũ nghiêm túc dùng ngón tay thăm dò thử da mặt là thật hay giả, Niệm Từ bật cười né sang bên.

“Đừng nên đâm nĩa, lần này là thật, lăm hư thì không có cách nào tu bổ đâu!”

“Ta sửa lại lời đã nói trước kia. Nhị cô nương không phải là trần châu ở trong bụi rậm, mà người chính là viên trần châu đẹp nhất Đông Hải, tản mát ra ánh sáng mê người!” Dương Dịch nghiêm trang nói, các huynh đệ của hắn không nhịn được rớt rít quay đầu nhìn về phía hắn.

“Được rồi, không cần phải nịnh ta, hôm nay Mạc Sầu mới là nhân vật chính nha! Mạc Sầu người xem, chúng ta không có coi người là người ngoài nha, cả gương mặt thật cũng đưa ra cho người xem rồi! Người cứ an tâm ở lại chỗ này đi, về chuyện báo thù, chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn, nhất định sẽ lấy lại công đạo cho người!”

26. Chương 46-47

Chương 46 - Vấn đề nam nữ

Từ đó về sau Lý Mạc Sầu trở thành một thành viên mới trong đại gia đình. Sau khi mấy huynh đệ Dương Thị nghỉ ngơi hồi phục xong thì mang theo mấy tiểu nhị tâm phúc đi tới những thành trấn khác phát triển sự nghiệp, chỉ có Dương Dịch thủy chung cố thủ ở tổng bộ Tế Nam, cùng với Mục Niệm Từ nắm giữ toàn cục công việc. Dương Nhị rời đi thì toàn bộ công việc trong nhà cũng rơi vào trong người Niệm Từ, cuộc sống nhứt đầu dài dài của nàng cũng bắt đầu, trong khi khói lửa thì nàng đột nhiên nghĩ tới Mạc Sầu.

“Mạc Sầu này, xem ra người đến nhà chúng ta đã hơn ba tháng rồi, có cái gì không quen thuộc không? Không cần khách khí cứ nói ra đi!” Niệm Từ mỉm cười nói.

“Không có gì, ta ở đây rất tốt, không có gì khó chịu nữa!” Mạc Sầu bình thản nói.

“Vậy thì tốt quá, vậy thì ta nói thật, ta có chuyện khó xử cần người giúp đỡ đây!”

“Cần ta giúp gì?” Mạc Sầu lên tiếng nói khẩu khí giống như là hỏi giá món ăn vậy.

“Không phải vậy!” Niệm Từ không nhịn được làm ra động tác lau mồ hôi lạnh trên trán, trong lòng nghĩ người không biết chuyện sẽ nghĩ đây là một tập đoàn sát thủ nha!

“Gần đây Dương Nhị phụ trách quản gia đã rời đi, ta lại vội vàng phải chăm sóc Tiểu Mã Cầu nên muốn nhờ người làm giúp vài chuyện ở trong nhà, thay ta gánh bớt công việc!” Niệm Từ giải thích nói.

“Trừ thời gian đi luyện công, ta có thể giúp người việc nhà, chỉ bất quá ta chưa bao giờ làm nên không biết cần phải làm sao!!!” Nàng thống khoái đáp ứng.

“Vạn sự khởi đầu nan, người không cần lo lắng. Chúng ta cũng sẽ dạy người làm thế nào sắp xếp cuộc sống hằng ngày, chuyện này so với học võ công thì đơn giản hơn nhiều, người nhất định có thể làm được!” Niệm Từ nói.

“Quản gia thì có thể, chỉ cần không trở ngại việc báo thù mười năm sau của ta là được rồi!” nàng nói.

“Nói tới đây ta cảm thấy kế hoạch trả thù của người nhất định phải tính toán chu đáo lại, phương pháp báo thù có rất nhiều loại, người đầu cần phải lựa chọn phương pháp làm tổn thương người ta mà không có lợi ỉnh như vậy!” Niệm Từ lên tiếng nói.

“Người nói có biện pháp gì sao?” Niệm Từ không phải là kẻ thù của phái Cổ Mộ, nên Mạc Sầu rất tin tưởng nàng.

“Trả thù chân chính là hủy diệt vật trân quý mà hấn quan tâm nhất, để cho hấn sống không bằng chết, bị hành hạ về mặt tinh thần. Nếu như theo như người nói, mười năm sau người dễ dàng một đao giết chết Lục Triển Nguyên thì người có thật sự được giải thoát sao? Mười năm thời gian tốt đẹp bị lãng phí trên người một tiểu nhân như hấn có phải là mất nhiều hơn được hay không?” Niệm Từ nói. Thông qua mấy tháng tiếp xúc, đối với Lý Mạc Sầu đơn thuần tựa như tờ giấy trắng nàng đã tương đối hiểu rõ. Lúc này Niệm Từ cũng hiểu được nữ ma đầu trong thần điêu như thế nào được tạo ra rồi, thuần túy là do Lục Triển Nguyên cái tên tồi bại vô trách nhiệm kia tạo nên. Người đơn thuần cố chấp rất dễ dàng đi vào cực đoan, lại không có người ở một bên khai thông khuyên nhủ, thật đáng thương ột truyền nhân của Cổ Mộ cứ như vậy trở thành một nữ ma đầu bị người người căm ghét.

“Nói thí dụ như Lục Triển Nguyên cũng chú trọng danh dự của hấn trên giang hồ, chúng ta cứ ở các quán ăn hiệu trà tung lời đồn đãi, chứ bới bôi xấu thanh danh của hấn! Thật ra thì không cần phải bịa chuyện, chỉ cần đem chuyện của người cùng hấn đã trải qua cùng với việc người bị ủy khuất ở Lục gia trưng trưng ở góc độ của người nói ra, thông qua mọi người truyền bá phóng đại, rồi cực nhân phẩm của Lục Triển Nguyên sẽ bị hư thối đi ngay, sẽ bị người trên giang hồ khinh dễ không thèm kết giao, đây không phải là chuyện thống khổ nhất với hấn sao? Hay là nếu hấn quan tâm tới tình cảm với Hà Nguyên Quân, chúng ta liền lấy mỹ nhân kế hay là nam nhân kế cái gì đó chia rẽ quan hệ của bọn họ, người không dễ chịu thì cũng không được để cho hấn hạnh phúc!” Nói đến thủ đoạn trả thù, Niệm Từ càng nói càng háng hái, trong đầu là tầng tầng lớp lớp nội dung phim điện ảnh, truyền hình và tiểu thuyết hiện đại.

“Những thứ này không phải là quá âm hiểm, không quang minh chính đại sao?” Mạc Sầu chần chờ hỏi.

“Cái này gọi là lấy chiêu của người trả lại cho người! Hấn có thể dụ dỗ thiếu nữ ngây thơ thì tại sao chúng ta lại không thể giở thủ đoạn trả thù chứ? Đối với loại tiểu nhân vô tình vô nghĩa này, không cần phải quang minh chính đại với hấn!” Niệm Từ khinh thường nói.

“Vậy thì người nói ta phải làm sao mới tốt?” ở dưới tác dụng của những lời nói của Niệm Từ, Mạc Sầu bắt đầu ý thức được ước hẹn mười năm đúng là tổn thương người mà không mang lại lợi ích gì ỉnh.

“Thật tình ta trong lòng ta nghĩ, người với Lục Triển Nguyên chia tay cũng không phải là chuyện xấu. Tái ông thất mã, là sao biết được đó không phải là phúc, người bình tâm suy nghĩ lại một chút, lấy tính tình của người mà tới Lục gia trưng làm Lục Thiếu phu nhân, phải hầu hạ cha mẹ chồng, kiên nhẫn chịu đựng mọi, đối nội phải quản lý công việc trong nhà, đối ngoại phải giúp đỡ tướng công phát triển giao thiệp bên ngoài thì người có thể làm được không? Sau này giả sử như hấn vì thêm con cháu mà nạp thiếp, người có thể độ lượng cùng người ta dùng chung tướng công sao? Khi tình yêu đã hao mòn hết, người có thể bỏ xuống tư thái của mình, vận dụng mị lực nữ nhân nhu tình như nước lã nữa hấp dẫn tướng công của mình sao? Những thứ này nhìn thì thấy đơn giản, chân chính vận dụng thì lại rất khó, cũng không phải là cứ xem thấy ai không thấy vừa mắt thì giết nha!” Niệm Từ phân tích đến từng tình huống.

“Ta, ta không biết! Chưa từng có người nào nói cho ta biết những điều này!” Trong lời nói của Mạc Sầu có mang theo một tia tự ti.

“Dĩ nhiên việc hấn dễ dàng thay lòng đổi dạ là không thể tha thứ, nếu quả thực tình yêu của hai người vững vàng hơn vàng, thì có khó khăn gì cũng có thể vượt qua. Dễ tìm bảo vật vô giá nhưng lại khó gặp được

người hữu tình! Chúng ta lần này nói chuyện là ý muốn người có thể hiểu rõ, sau này có thể chân chính tìm được một người yêu thương mình không phải tốt hơn sao? Ta cho là trả thù tốt nhất chính là tìm được một người thật lòng yêu người, trải qua hạnh phúc còn hơn cuộc sống của Lục Triển Nguyên, vì người yêu của mình nỗ lực mê người, để cho Lục Triển Nguyên hối hận ban đầu lại dễ dàng buông tha người, phải đem người đặt ở trong lòng, đây không phải là trả thù tốt nhất sao?” Niệm Từ nói.

“Nhưng mà người cũng biết hiện tại ai ai cũng biết ta là nữ ma đầu, còn có người dám yêu thích ta sao? Ta làm sao có thể biết được người kia không phải là một Lục Triển Nguyên thứ hai? Lúc ấy có nhiều người như vậy lãng nhịch ta cùng với phái Cổ Mộ, cứ như vậy bỏ qua sao?” Nàng vẫn còn cảm giận bất bình.

“Danh dự thì nhất định phải vẫn hồi, nhưng không nhất định phải tính toán bây giờ nha! Hiện tại đối đầu với kẻ địch mạnh, dân chúng vẫn phải lầm than, người có kiến thức đều ra tay tương trợ, đây chính là thời cơ tốt nhất để người vẫn hồi danh dự nha! Chúng ta bây giờ lập tức mở chi nhánh tới Tống Quốc đi, đến lúc đó lấy danh nghĩa của người và phái Cổ Mộ thực hiện việc thiện, ở trong tiệm chúng ta lại lưu truyền chân thật ngọn nguồn mọi chuyện của người và Lục Triển Nguyên, vì người sửa lại oan khuất. Nếu như còn chưa hả giận, có thể đợi tới lúc đại ca rảnh rỗi, mang theo người đi về Lục gia trang trên cột hai vợ chồng bọn họ là được! Không cần thiết phải làm tới nước người chết ta sống nha!” Đây mới chính là phương thức trả thù mà Niệm Từ chân chính muốn giúp nàng, bản thân nàng có thể nói là đã bị người ta bỏ rơi hai lần, cũng không có vận may, không phải loại rời khỏi người yêu liền không thể sống nổi. Hơn nữa trong tình yêu không phải là người bỏ rơi ta, ta bỏ rơi người, hoặc là cả hai cùng bỏ rơi nhau, ai có thể đảm bảo yêu một lần là thành công. Chỉ bất quá Lý Mạc Sầu xui xẻo, đụng phải tên tiểu nhân trở mặt vô tình mà thôi.

“Tốt! Ta biết người thật lòng muốn tốt cho ta, ta sẽ nghe lời người!” Người đơn thuần nói thực ra là dạng người rất dễ dàng tin tưởng người khác.

“Yên tâm đi! Ta ở trên đường tình cũng không phải lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, ta vô cùng hy vọng người có thể tìm được hạnh phúc, ta sẽ không hại người đâu!” Niệm Từ cảm khái nói.

Tảng đá lớn nhất ở trong lòng tạm thời bị Niệm Từ tháo dỡ, Mạc Sầu bắt đầu chuyên tâm học tập bản lãnh quản gia, cả ngày giao thiệp với củi dầu gạo muối những việc nhỏ nhặt, từ từ cũng quen thuộc với công việc cuộc sống hàng ngày, rất nhanh thay thế Dương Nhị làm Lý tổng quản!

Lão Ngoan Đồng vẫn không có nhàn rỗi, trở lại phát hiện chỗ vui chơi trên căn bản là đã làm xong, hần giống y như Tiểu Mã Cầu vui chơi đến quên trời đất, cả ngày trừ lúc ăn cơm và đi ngủ thì đều mang theo Tiểu Mã Cầu sống ở trong đó! Niệm Từ sợ hần chơi quá say sưa không để ý tới đứa cháu này, nên cũng phải đi theo hai người tới chỗ vui chơi để coi chừng. Sau khi bốn huynh đệ bị phái đi tới các thành trấn khác, thì Lão Ngoan Đồng lại có thêm một nhiệm vụ chính là liên lạc viên, lui tới các nơi đưa thư, cũng may mỗi nơi đều cho những trò chơi hấp dẫn hần, nên hần không hề cảm thấy chán ghét.

Tiểu Mã Cầu lớn lên rất nhanh, đứng thẳng đi bộ cũng đã sớm hơn những đứa trẻ đồng lứa, sự mập mạp của con nít do hần quá dư thừa tinh lực hoạt động nên đã biến mất không còn nhìn thấy nữa. Đôi mắt xéch hẹp dài, sống mũi cao vút, đôi môi hơi mỏng, càng ngày càng giống phụ thân của hần, chỉ có ánh mắt linh hoạt đa dạng cùng với nụ cười khả ái thì có thể nhìn ra là do di truyền của Niệm Từ. Ban đêm sau khi nhủ tử ngủ say, nàng lại tưởng nhớ tới một dung mạo khác. Cũng chỉ có lúc này, Niệm Từ mới cho phép mình lộ ra một vẻ mặt yếu ớt, tưởng nhớ nhưng không thể gặp lại người yêu, nhớ lại khoảng thời gian tốt đẹp ở đảo Đào Hoa khi xưa.

Mối quan hệ lui tới với phủ Tướng Quân cũng giống như Niệm Từ đã dự tính từ từ khoảng cách đã bị kéo dài ra. Có thể là bởi vì phu nhân tiểu thư của các quan lại quyền quý trong thành rốt cục cũng tới tìm Hắc Châu, rồi rít tới phủ thăm hỏi thỉnh an, nàng bận rộn không thể tìm đến Niệm Từ, bất quá thỉnh thoảng có tin của Thác Lực Hải thì nàng ta đều sẽ thông báo thăm hỏi tới Niệm Từ. Thác Lực Hải rốt cục cũng phải tùy giá Tây chinh, hiện tại đã ở Diệt Hoa Lạt Tử Mạc, theo khoảng cách càng ngày càng dài, thì phong thư càng ngày càng ít, Niệm Từ đã tạm thời quên người này.

Trải qua hàng ngày nói chuyện cùng với Mạc Sầu, Niệm Từ bắt đầu để ý tới nàng ta đã tới tuổi thành hôn rồi, nên nàng thật lòng thay Mạc Sầu tính toán cho tương lai. Cách làm của phái Cổ Mộ thật khiến cho người ta không thể đồng lòng, Lâm Triều Anh đầu gối cũng đã trải nghiệm qua tình yêu ngọt ngào, sau khi chịu tổn thương nên mới tiến vào Cổ Mộ cam nguyện cả đời không rời khỏi, Lâm Hồng Nhi từng là nha

hoàn thân tín của Lâm Triều Anh, đã tận mắt chứng kiến đoạn tình yêu này, cảm nhận được nỗi đau khổ trong tình yêu của tiểu thư nên cũng cam tâm tình nguyện cả đời sống trong Cổ Mộ. Nhưng mà Lý Mạc Sầu cùng với Tiểu Long Nữ thì quá oan nha, bị nhốt được liền phải ở trong huyết mộ không thấy ánh mặt trời thoát khỏi xã hội, chưa được đồng ý đã bị thuần hóa biến thành một người băng lãnh, còn vội vã học tập võ công và bị tẩy não, vọng tưởng làm cho các nàng tránh xa nam nhân, làm ni cô trong bóng tối. Đáng tiếc là vật cực tắc phản, Lý Mạc Sầu trong thời kỳ thiếu nữ trưởng thành thì bị người phản bội vứt bỏ, tính tình trở nên vụn vỡ điên cuồng muốn trả thù mọi người, Tiểu Long Nữ thì dần dần việc chơi trò thầy trò yêu nhau, ngây thơ yêu đương si ngốc chờ đợi 16 năm, thật là phái Cổ Mộ khiếm tốn không lên tiếng thì thôi, lên tiếng là đột nhiên nổi tiếng nha!!!

*Vật cực tắc phản: sự vật phát triển đến cực điểm thì sẽ chuyển hoá theo hướng ngược lại

Sau khi nàng liên tục suy tính, buổi tối một ngày sau khi Dương Dịch thi công cho nhi tử xong, Niệm Từ lên tiếng kêu hấn ở lại. Hai người ngồi trên băng ghế đá trong viện, nhìn hoa lài trong bóng tối đua tranh nhau nở hoa, trong không khí tản mát một mùi hương mới mẻ thú vị.

“Dương Dịch, ngươi có nghĩ muốn thành hôn, cưới ỉnh một thê tử mà mình yêu thương, có một gia đình riêng của mình?” Trầm tư một lát, Niệm Từ hỏi.

“Tại sao lại đột nhiên hỏi chuyện này? Nơi này không phải là nhà ta hay sao? Ngươi cùng đại gia cũng không có thành thân với người khác, tại sao lại muốn hỏi ta?” Hấn tò mò hỏi.

“Chuyện này không giống nhau. Ngươi biết đại ca ta là đạo sĩ, dạy tu thân dưỡng tính, không thể có tình cảm trai gái. Còn ta đây? Trong lòng ta vẫn không quên được phụ thân của Tiểu Mã Cầu, cả đời này sợ sẽ rất khó tìm thấy người mới. Hôn sự của huynh đệ các ngươi ta đã bắt đầu để ý, có cô gái thích hợp nhất định sẽ giải quyết chung thân đại sự cho các ngươi!” Niệm Từ nói.

“Chớ có trách ta hỏi quá nhiều, có thể nói về phụ thân của Tiểu Mã Cầu không? Hay là hấn đã không còn trên nhân thế này nữa!” Hấn thử hỏi.

“Ngươi nói vậy gì đó, hấn đương nhiên là còn sống, hơn nữa sống tốt hơn so với bất kỳ ai. Chỉ bất quá ta yêu hấn, còn hấn cho tới bây giờ cũng không có yêu ta mà thôi. Tiểu Mã Cầu là lễ vật tốt nhất mà hấn để lại cho ta, để cho ta có nơi để ký thác tương tư với hấn!” Nàng liếc Dương Dịch một cái rồi nói.

“Lấy tính tình cảm được buông được của ngươi, tại sao lại còn vẫn giữ tình yêu với người không hề thương yêu ngươi? Chẳng lẽ ngươi không muốn nhìn qua chung quanh một chút, xem thử có người ái mộ ngươi hay không ư?” Hấn chuyện chú nhìn nàng nói.

“Không muốn! Phụ thân của Tiểu Mã Cầu trong lòng ta tựa như là thần vậy cao cao tại thượng, không có ai có thể thay thế được địa vị của hấn trong lòng ta. Ta cùng hấn có gần một năm cuộc sống tốt đẹp đã đủ cho cả một đời ta, không cần thiết phải vì người khác hao tâm tổn sức!” Ngược nhìn bầu trời đen nhánh, Niệm Từ nghiêm túc nói. Quay đầu nhìn sang Dương Dịch, nàng lại tiếp:

“Hôm nay ta muốn cùng ngươi nói chính là Mạc Sầu. Mặc dù Mạc Sầu không biết nhìn người, nên danh tiếng thanh bạch của một cô gái đã bị phá hủy, nhưng chúng ta phải thừa nhận nàng đơn thuần tựa như một trang giấy, có thể vừa xem đã hiểu ngay. Bị ủy khuất cũng không biết biện bạch ỉnh, chỉ biết thà làm ngọc vỡ. Ta rất yêu thương nàng, hôn nhân của ta đã vô vọng, ta hết sức hy vọng nàng có thể hạnh phúc. Ta không phải cưỡng bách ngươi nhất định phải tiếp nhận nàng, chẳng qua là ta cảm thấy các ngươi ở chung một chỗ rất thích hợp. Chúng ta cũng biết lòng người hiểm ác, bản thân mình cũng có một mặt tối, Mạc Sầu lại là một người đơn giản, nếu không phải bị Lục Triển Nguyên lừa dối, nàng chính là một cô nương không có tâm cơ thuần khiết nhất trên đời này! Tình yêu có rất nhiều loại, có loại lưỡng tình tương duyệt, có loại giống như ta đơn phương yêu mến, còn có một loại tình yêu giống như là tình thân vậy! Ta hy vọng ngươi cùng nàng có thể giống như loại sau vậy, không nhất định là phải yêu tới người chết ta sống, nhưng âm thầm dai dẳng, không cần đùa dối tâm cơ, không cần nhắc phản bội, sống cuộc sống thật đơn giản. Một khi trong lòng Mạc Sầu có ngươi, nàng sẽ trung trinh không bao giờ thay đổi. Có thể có được một tình cảm như vậy thì hạnh phúc biết bao nhiêu!”

“Ta thừa nhận ngươi nói cũng đúng, Mạc Sầu là một vị cô nương tốt. Nhưng bất quá, trong lòng ta đã có người, mặc dù chưa từng nói với nàng, nhưng ta chân thành kiên định, ta muốn nàng một ngày nào đó sẽ ở

lại bên cạnh ta, đáp lại phần tình cảm của ta!” Hấn nói.

“Nếu như người không tán thành đề nghị của ta cũng không sao. Hôm nào Dương Nhị bọn họ trở lại, ta sẽ hỏi bọn họ. Bất quá người mà người thăm mền, ta Ta muốn nói nếu như cô nương kia cũng đang thăm mền người khác, người nên sớm buông tha đi, dù sao tâm cũng không tồn tại trên người của chính mình thì làm sao có thể chú ý tới thâm tình của người đây?” Lời nói vừa rồi của Dương Dịch khiến cho Niệm Từ mơ hồ cảm thấy là muốn nói chính mình, nàng không hy vọng cả gia đình ngày sau gặp nhau phải lúng túng nên uyển chuyển cự tuyệt hẳn. Mới vừa rồi cao hứng muốn tìm kiếm hôn sự cho bọn hắn giờ này cũng theo đó mà biến mất, nguyên ý của nàng là muốn cho Mạc Sầu hạnh phúc, cũng không muốn nhiều năm sau Mạc Sầu phát hiện ra Dương Dịch từng thăm mền mình, mà lại đi oán hận mình. Loại tình kết này ở trong tiểu thuyết nàng đọc mãi mà quên mất rồi nha!!!

“Yên tâm đi, tối nay đối thoại của ta và người đã khiến cho ta hiểu ra rất nhiều điều, cái loại ý tưởng không thiết thực trải qua thời gian dài này đã bị người đánh nát rồi! Ta giống như cũng nhẹ nhõm đi không ít, bây giờ đi về hảo hảo ngủ một giấc thật ngon. Ngày mai thức dậy sẽ là một ngày tốt đẹp hơn! Cảm ơn người đã quan tâm, chuyện của Mạc Sầu ta sẽ suy nghĩ thật kỹ rồi cho người câu trả lời chắc chắn. Người yên tâm, một khi ta đã quyết định, ta sẽ đảm bảo tương lai có thể đem lại hạnh phúc cho thế tử mình!” Hấn cười nói.

“Tốt! Ta sẽ chờ đợi tin lành của người! Chỉ bất quá ta muốn nhắc nhở người, bất kể về sau cùng với ai thành thân, vì hạnh phúc gia đình đừng nên nói chuyện có liên quan tới việc thăm mền, nữ nhân nói thế nào thì cũng rất là nhỏ nhen nha!” Nàng chân thành khuyên nhủ hắn.

Chương 47 - Buổi lễ chọn đồ vật đoán tương lai

Sau khi được Niệm Từ một phen khuyên bảo, Dương Dịch rốt cục cũng buông tha ý tưởng đối với nàng, một lòng theo đuổi Lý Mạc Sầu. Cô nương đơn thuần tâm tư tinh tế trước sự tấn công mạnh mẽ của Dương Dịch, lại thêm Niệm Từ ở một bên cổ vũ, chỉ dấu có vài hiệp thì liền quảng mũ cởi giáp giờ tay đầu hàng, hai người rơi vào trong bể tình say đắm.

Thời gian trôi qua thực vui vẻ, chớp mắt Tiểu Mã Cầu đã sắp tròn một tuổi, tất cả mọi người đều háng hái bừng bừng tìm đồ vật cho buổi lễ chọn đồ vật đoán tương lai của Hoàng thiếu gia. Cuối năm tới gần việc buôn bán của tiểu lâu cũng rất bận rộn, mấy huynh đệ Dương thị phải an bài sớm, kịp thời mang theo quà tặng chạy trở về. Có câu nói: Ngày sinh nhật của hài nhi là ngày mẹ khổ cực, đối với sinh nhật đầu tiên của hài tử, Niệm Từ cũng không có nhiều nhiệt tình như những người khác, chẳng qua là đối với việc chọn đồ vật đoán tương lai cảm thấy rất hứng thú. Sớm một chút nàng cùng với Mạc Sầu và Lão Ngoan Đồng đã đem mọi thứ đồ chuẩn bị xong, chờ cho Tiểu Mã Cầu lựa chọn.

Ngày sinh nhật đó Niệm Từ thay lễ phục cho nhi tử, người hiện đại vừa nhìn là sẽ biết đó là quần áo của Cổ Bảo Ngọc khi còn nhỏ. Y theo như trong trí nhớ, Niệm Từ nhờ những người làm may vá cho hắn một bộ y phục mới. Giờ lành đã tới, Niệm Từ tự mình kéo tay con trai, dẫn hắn tới đại sảnh đã được bố trí rất tốt, mọi người đã sớm chờ ở nơi đó nói chuyện phiếm, thấy màn cửa được vén lên, Hoàng thị hai mẹ con đi vào. Chỉ thấy Hoàng gia đại thiếu gia người mặc bộ đồ đồ nhũ bạc, phía dưới lộ ra cái quần nhỏ màu xanh biếc, mang vớ đen cùng với đôi giày ống cao đồ thẫm. Tóc ở phía sau ngắn ngắn chỉ tết đuôi sam lại không có trang sức gì, một khối ngọc bài được treo trên một sợi dây vàng dài đeo trên cổ. Ngọc bài là do Niệm Từ tìm được một khối ngọc đẹp trong đám châu báu đem cho thợ làm ngọc tỉ mỉ chế tạo, tổng cộng có hai khối, một khối làm quà sinh nhật cho nhi tử, một khối khác là cho đại ca Lão Ngoan Đồng đeo trên người. Hai khối ngọc bài này ngay mặt khắc lên hai đoá hoa đào tinh tế, mặt trái khắc chữ “Quân sinh ngã vị sinh” và “Ngã sinh quân diệc lão” để nhớ lại tình cảm của mình và Hoàng Dục Sư.

“Tiểu thọ tinh của chúng ta tới rồi, thật là oai hùng hiên ngang nha! Tiểu Mã Cầu vài chục năm sau sẽ là một vị ngọc diện lang quân trên giang hồ, quây đến những hiệp nữ phải xuân tâm nhộn nhạo nha!” Dương Tam cười nói, cả gia đình bật cười phụ họa.

“Được rồi, con trai bảo bối. Nhìn kỹ đồ đồ này, chọn một thứ con thích thì lấy ra. Từ từ đi nha, chỉ có thể chọn một món thôi nha!” nàng ôm Tiểu Mã Cầu đến bên bàn, chỉ vào đồ đồ trước mặt rồi ôn nhu nói với nhi tử. Tiểu Mã Cầu là một đứa trẻ vận động điển hình, không tới mười tháng là đã có thể chạy đi, nhưng mà miệng không theo kịp chân, một tuổi rồi vẫn chưa biết nói chuyện. Tiểu tử này là quý linh tinh,

trong lòng hiểu mà không nói ra.

Nghe xong lời nói của mẫu thân, hắn bắt đầu bò vòng quanh bàn, dưới cái nhìn chòng chọc của mọi người chọn lựa món đồ chơi mình thích nhất. Tất cả mọi thứ có thể nghĩ tới đều đặt ở chỗ này, tiểu đao kiếm, bàn tính, bộ sách, tiền bạc, tiêu ngấn, chày giã thuốc, cái cốc nhỏ, nón tướng quân, còn có son phấn các loại nữa. Tiểu Mã Câu từ từ bò về phía trước, thỉnh thoảng dừng lại suy nghĩ, nhưng không có đưa tay ra.

“Nhị cô nương, A Bố thiếu gia của tướng quân phủ tới, đang đi tới nơi này!” Người làm tới hồi báo.

“A Bố làm sao lại tới đây, nhanh lên mau đón khách!” Niệm Từ cũng không có thông báo với người ngoài chuyện sinh nhật, không biết là do trùng hợp hay là do cái gì mà đến.

“Di nương, A Bố tới thăm người cùng với Tiểu Mã Câu, cũng chúc Tiểu Mã Câu hàng năm đều có ngày hôm nay, tuổi tuổi cũng có sáng nay!” Thiếu tướng quân mười mấy tuổi đi vào, ôm quyền nói.

“A Bố, người làm sao biết sinh nhật của đệ đệ? Ta cũng không có phát thiệp mời sinh nhật nha!” Niệm Từ kéo hắn ngồi xuống nói.

“Là do Thác Lực Hải thúc thúc mấy ngày trước gửi thư, đặc biệt nhắc tới. Hắn nói người khẳng định sẽ ý tứ không nói cho chúng ta biết, nên hôm nay ta đặc biệt thay thúc thúc mang quà sinh nhật cho Tiểu Mã Câu, kính xin di nương cùng với đệ đệ bước ra cửa xem!”. Lời nói của hắn khiến ọi người rất là hiếu kỳ, ôm lấy tiểu thọ tinh đi vào trong viện, chỉ thấy một con bạch mã cả người không có một chút tạp mao đứng thẳng ở đó, trên trán còn mang theo một chùm tua đỏ, trên lưng phối sẵn yên ngựa, bên cạnh có người làm đứng giữ dây cương.

“Đây là bảo mã mà Thác Lực Hải thúc thúc đặc biệt cho người ở đại mạc lựa chọn, mới vừa một tuổi, đã thuần dưỡng rất tốt, đưa cho Tiểu Mã Câu tập cưỡi ngựa!” nhìn dáng vẻ sừng sốt của mọi người, A bố rất là đắc ý. Tiểu Mã Câu bị mẫu thân ôm vào trong ngực nhìn thấy bạch mã, liền giẫy dụa như con trùng muốn đi lên sờ thử, A Bố nhìn thấy vậy mới dắt hắn tới bên cạnh con ngựa,, thận trọng cho hắn ngồi lên trên, đỡ hai bên người hắn rồi phi thân lên ngựa ôm Tiểu Mã Câu ở trong ngực, từ từ cho ngựa bước đi.

“Di nương, người xem! Tiểu Mã Câu thích cưỡi ngựa, hắn thích lễ vật của thúc thúc nha!” A Bố mừng rỡ lớn tiếng nói.

“Đúng vậy, hắn rất thích! Nhưng là cưỡi bạch mã không nhất định là vương tử nha, cũng có thể là Đường Tăng!” Trong lòng Niệm Từ thầm nghĩ.

“Nhị cô nương, đây chính là kết quả chọn đồ vật đoán tương lai của Tiểu Mã Câu?” Dương Dịch hỏi.

“Chỉ sợ là như vậy!”

“Cái này có nghĩa gì đây? Sau này lớn lên giống như người Mông Cổ đi thảo nguyên nuôi ngựa sao?” Dương Tứ không hiểu hỏi.

“Không phải vậy! Ý của nó là sau khi lớn lên giống như phụ thân của hắn vậy, vẫn có thể cử bút bình thiên hạ, võ có thể định cân khôn!” nàng không khỏi giải vây cho nhi tử ý chí không kiên định.

“Không tệ, Tiểu Mã Câu do Nhị cô nương dạy, nhất định sẽ trở thành một nam nhân đỉnh thiên lập địa!” Dương Dịch tán đồng nói.

Mượn buổi tiệc sinh nhật của Tiểu Mã Câu, cả gia đình ăn uống không say không nghỉ. Mấy tháng bận rộn rất cực cũng có thể có cơ hội ngồi chung một chỗ, tất cả mọi người thật rất cao hứng. Tất cả việc buôn bán đều đã triển khai, mở tiệm mở cửa hàng, còn mở trà lâu, kinh nghiệm khai trương Hối Tuyền Lâu đã ọi người ích lợi không nhỏ, khiến cho công việc thuận lợi phát triển. Bất quá ở các nơi mở thêm chi nhánh mọi người đều khiêm tốn làm việc, địa vị cửa hàng đều do chất lượng tài nghệ quyết định, không như Hối Tuyền Lâu cao sang ngênh tiếp quý nhân quan lại. Tin tức thu gom được ở các nơi sẽ tập hợp lại ở Tế Nam do Niệm Từ và Dương Dịch phân tích tập hợp, một khi phát hiện được tin tức nào có giá trị thì liền lập tức cho Lão Ngoan Đồng xuôi nam đến Tương Dương mật báo.

Lễ vật của Thác Lực Hải khiến cho trong lòng Niệm Từ có chút cảm giác cảm động, hắn cũng không giống như huynh trưởng và tẩu tẩu cật thế bức bách nàng. Từ khi hắn đi thì nàng sống một cuộc sống an tĩnh, tuy là cũng do nàng phòng bị, nhưng cũng không thể không kể tới công lao của hắn trong đó. Tỉ mỉ nhớ

sinh nhật của Tiểu Mã Cầu, ở nơi xa xôi gian khổ trên chiến trường truyền tin về, ủy thác người khác chọn lựa một con ngựa tốt được thuần dưỡng, ngày sinh nhật kịp thời đưa tới, thực hiện ước hẹn của mình. Đối với loại hành động nước chảy đá mòn của hắn, Niệm Từ bắt đầu cảm thấy nhức đầu. Dương Dịch sau khi thấy ám hiệu của nàng, liền buông tha ý tưởng đối với nàng, cùng với Mạc Sầu ngày càng thân thiết thuận hòa. Còn đối với Thác Lực Hải đã mười năm không có để ý nữ nhân nào, nàng không có nắm chắc! Như thế nào vài năm sau có thể cự tuyệt tình cảm của hắn, thật chẳng lẽ phải bỏ đi không để lại tin tức gì, giống như trong thơ đã nói: Lặng lẽ ta đi, đúng như ta đã lặng lẽ tới, ta vung lên ống tay áo, không mang theo một áng mây màu!!!

Sinh nhật của Tiểu Mã Cầu sau khi kết thúc, bốn người kia rồi rít rời đi trở lại với công việc, tiếp theo mùa xuân tới cũng không có trở lại, kiên trì cố thủ ở lãnh địa tiếp tục mở rộng việc. Lấy kinh nghiệm thành công của việc đưa đồ ăn tới nhà của Hối Tuyền Lâu lúc trước, ngay tại chỗ họ đã tạo nên một trào lưu, lại kiếm được một khoảng tiền không nhỏ. Hội đem lồng tết Nguyên Tiêu năm nay bọn họ lại tham gia chơi đồ đèn mà năm ngoái tiếc nuối không thể chơi được. Huỳnh muội Niệm Từ mang theo Tiểu Mã Cầu, cùng với Dương Dịch và Lý Mạc Sầu cùng nhau đi xem hoa đăng, dưới sự biểu hiện toàn lực của Dương Dịch, Lão Ngoan Đồng rốt cục cũng hài lòng cùng Tiểu Mã Cầu xách theo đèn ông cháu thả về nhà chơi.

27. Chương 48-49

Chương 48 - Người khách thần bí

Mùa xuân đi qua Tiểu Mã Cầu tựa như lớn hơn nhiều, đột nhiên tại lúc nào ấy mở miệng nói lời đầu tiên, có thể chạy nhảy lại có thể nói chuyện, tuyệt đối không giống như một tiểu hài tử mới có hơn một tuổi. Cả ngày hắn đi theo sau lưng Lão Ngoan Đồng, cứ cứ cứ cứ gọi đến Chu Bá Thông thấy rất đặc ý, không bao giờ muốn rời khỏi bên cạnh tên tiểu tử này. Mỗi lần đi đưa thư đến nơi khác, hai người luôn làm ra vẻ giống y như là sinh ly tử biệt vậy, khiến cho Niệm Từ nhìn mà không ngừng cảm thấy nổi da gà. Nên chuyển đi Tương Dương sắp tới trong mắt Lão Ngoan Đồng lại càng giống hành hạ thống khổ, mị lực của các sư diệt Toàn Chân giáo kém rất xa khuôn mặt tươi cười ngây thơ của Tiểu Mã Cầu nha!!!

Được tình yêu chân chính làm dịu đi, Mạc Sầu từ từ khôi phục lại dáng vẻ sáng rõ hài hòa thiện lương mà một thiếu nữ mười sáu tuổi nên có, đã không còn đối với việc làm của Lục Triển Nguyên thấy canh cánh trong lòng nữa. Cả ngày nàng bận rộn quản lý gia đình, lại dưới sự bồi dưỡng của Dương Dịch và Niệm Từ, nàng bắt đầu học tập công việc quản lý tửu lâu cùng với việc thu thập tin tình báo. Dương Dịch đối với Mạc Sầu cũng che chở và yêu thương, Mạc Sầu thì có vẻ tin tưởng tín nhiệm và lệ thuộc vào hắn, tình cảm của hai người càng lúc càng sâu, khiến cho Niệm Từ rất cảm động. Tình yêu của họ cuối cùng cũng đến thời khắc chín muồi, vào tháng mười năm đó hai người rốt cục cũng bái đường thành thân, đi vào một cuộc sống mới.

Sau khi hôn lễ kết thúc, theo sự đề nghị của Niệm Từ, bọn họ cùng nhau trở về phái Cổ Mộ ở Chung Nam sơn để thỉnh an tạ tội, mặc dù Mạc Sầu bị trục xuất khỏi sư môn, nhưng nói thế nào nơi đó cũng là nơi nàng lớn lên, đối với sư môn vẫn có tình cảm rất sâu. Niệm Từ còn cố ý ủy thác Lão Ngoan Đồng viết một phong thư cho chương môn Lâm Hồng Nhi, đem mọi chuyện sau khi Mạc Sầu xuống núi kể lại hết trên thư, cũng cặn kẽ nói rõ Dương Dịch là người rất có phẩm chất, hy vọng Lâm chương môn có thể nể mặt hắn tha thứ cho tội lỗi của Mạc Sầu. Vợ chồng mới cưới cất kỹ thư, sau khi an bài Dương Nhị quay lại tạm thời quản lý tửu lâu xong, hai người cao hứng bước vào cuộc hành trình trăng mật.

Sau khi bọn họ đi được vài ngày thì Niệm Từ nhận được tin tức Mông Cổ muốn thay đổi tấn công thành Tương Dương, việc này không thể chậm trễ nên Niệm Từ lập tức thỉnh cầu Lão Ngoan Đồng hỏa tốc chạy tới Tương Dương đem tin tình báo quan trọng này báo cho họ đồng thời cũng đưa quân khoản tới. Cự ngụ ở Tế Nam đã gần hai năm, thế cục đã ổn định, dân chúng từ từ trở về, kinh tế của Tế Nam bùng bùng phát triển. Số bất động sản khi đầu tiên Niệm Từ mua vào bây giờ tới lúc bán ra lời được một khoản tiền lớn gấp mấy lần khoản tiền bỏ ra lúc trước. Việc buôn bán của tửu lâu dưới sự khéo léo vận hành của Dương Dịch cũng phát triển không ngừng, nghiêm nhiên trở thành tửu lâu đứng đầu trong ngành ăn uống ở đây.

Tin tức thu góp được cũng không ngừng tăng lên, tin tức này không chỉ có giá trị với thành Tương Dương mà còn có ích lợi cho việc kinh doanh của tửu lâu ở khắp nơi.

Cuối mùa thu ở Tế Nam tạo nên một loại cảm giác xinh đẹp thê lương, mưa thu liên tục đi qua, trên đất có một tầng lá rụng thật dày, hoa cỏ trong vườn đều héo tàn, gió thu mang đến cho người ta cảm giác lạnh lẽo tận tâm can. Khí trời rất dễ khiến cho bị cảm mạo, nên Niệm Từ nghiêm khắc không cho nhi tử ra ngoài chơi đùa, cũng không chế thời gian chơi đùa của hần, để phòng ngừa hần đổ mồ hôi quá nhiều mà cảm lạnh. Hai mẹ con ở trong phòng nhiều hơn, dựa vào những món đồ chơi trong phòng mà qua thời gian. Tiểu Mã Câu đối với Dịch Cân Kinh đã không còn thích hợp nữa, hần đang được học tập nội công tâm pháp của đạo gia của Chu Bá Thông. Một ngày, Niệm Từ đang đối chiếu với mô hình người để dạy cho nhi tử khí lưu thể nào vận động trong cơ thể thì Lão Ngoan Đồng trở về.

“Tiểu Mã câu! Cữu cữu trở lại!” theo tiếng la đột nhiên xuất hiện, cánh cửa bị một lực mạnh đung mở, một người mang theo một bao lớn bay vào trong phòng.

“Cữu cữu! Cữu cữu trở lại!” Tiểu Mã câu đứng dậy phi vào trong ngực của người vừa đến, căn bản là không để ý tới đây là gương mặt xa lạ.

“Đại ca, sao người nhanh như vậy đã trở về rồi? Dọc theo đường đi có khỏe không? Có thuận lợi hay không?” Niệm Từ cũng vội vàng đứng dậy nghênh đón.

“Tiểu Mã Câu, ta rất nhớ người nha. Nhìn trong bao đồ này đều là bảo bối ta mua cho chúng ta chơi đó!” Vội vàng ôm lấy đứa cháu ở trong ngực, Lão Ngoan Đồng căn bản là không để ý tới muối muội của mình, không kịp chờ đợi bày tỏ nhớ mong với bảo bối của mình. Niệm Từ cũng không để ý tới loại cảnh tượng nàng đã nhìn quen lắm rồi này, nàng xoay người lại đi lấy khăn lông cùng chậu rửa mặt, chuẩn bị đưa cho đại ca lau rửa bụi bặm trên người.

“Cữu cữu thật tốt quá! Ta hiện tại muốn nhìn xem có bảo bối gì!” Theo tiếng hoan hô, Tiểu Mã Câu vội vàng lột xuống bao đồ trên lưng của cữu cữu, mở ra ngó nhìn những thứ linh tinh bên trong.

“Niệm Từ, ngươi có biết lần này ta đi nghe được tin tức gì không?” Lão Ngoan Đồng cầm lấy khăn ướt lau mặt, lúc này mới rảnh rỗi trò chuyện với Niệm Từ.

“Cái gì?”

“Sư muội Hoàng Dung của người đã sinh cho Quách Tĩnh một nha đầu mập mạp, đại khái là đã được bốn tháng rồi! Cha ruột của Tiểu Mã Câu cũng ở đó nha, tự mình đỡ đẻ cho Hoàng Dung!” Hần nói.

“Cái gì? Sư phụ ta xuất hiện ở Tương Dương? Lúc người tới hần còn ở đó không? Hần hiện tại như thế nào rồi? Tại sao lại mất tích gần hai năm?” đột nhiên nghe được tin tức của người trong lòng, Niệm Từ kích động dị thường, đã sớm không còn thấy tỉnh táo thường ngày, nắm thật chặt cánh tay của đại ca luôn miệng hỏi.

“Người hỏi hần còn không bằng hỏi ta đây!” Đột nhiên ngoài cửa truyền đến thanh âm trả lời của người khác, Lão Ngoan Đồng và Niệm Từ đồng thời kinh ngạc, hai người lại tự nhiên không có nhận ra được bên ngoài có người nghe lén. Bởi vì phần lớn mọi người không có ở đây, nên Niệm Từ đã cẩn thận khởi động trận pháp ở trong vườn, trừ người nhà đã được nàng dạy, người ngoài tự tiện xông vào sẽ bị phát hiện. Chu Bá Thông lập tức nhảy lên đem Tiểu Mã Câu nhét vào trong ngực Niệm Từ, còn bản thân mình ngăn cản ở trước mặt hai mẹ con chuẩn bị nghênh địch.

“Ai đó? Cư nhiên ban ngày mà dám xông vào nhà của người khác! Là anh hùng thì báo tên đi!” Lão Ngoan Đồng lên tiếng.

“Các người không nhìn ra sao?” Theo thanh âm trả lời, ở cửa xuất hiện một người, mặc trường bào màu xanh, sau lưng cũng mang theo một thứ không biết thứ gì. Nhìn khuôn mặt xa lạ trước mắt, một cái tên bỗng nhiên xuất hiện trong lòng của Niệm Từ. Hần đi vào nhà căn bản là không để ý tới sự uy hiếp của Chu Bá Thông, trực tiếp thông thả bước tới.

“Nơi này không có chuyện của người, Lão Ngoan Đồng người nghỉ ngơi đi!” Vừa nói hần vừa tiện tay điểm huyệt của Lão Ngoan Đồng, hần từ trong ngực của Niệm Từ nhận lấy Tiểu Mã Câu, thật cao hứng nâng

lên trước mặt mình suy nghĩ. Sau khi nhìn thấy người mới tới, đại não của Niệm Từ liền đình chỉ làm việc, nàng chỉ trân trân đứng nhìn hành động của hắn, dường như trong cơ thể cơ hồ là được tự tập lại ở đôi mắt.

“Niệm Từ, đây là con trai người vì ta sinh ra phải không?” Người vừa mới tới hỏi.

“Sư phụ, Niệm Từ bái kiến sư phụ!” Niệm Từ si ngốc dõi theo hắn, giống như không thể tin đây là sự thật. Nghe được thanh âm trả lời mang theo nước mắt của Niệm Từ, Hoàng Dược Sư một tay đem nhi tử ôm vào lòng, một tay nhẹ nhàng lau nước mắt ở trên mặt nàng, sau đó cũng ôm nàng vào lòng thật chặt, thở dài một cái rồi nói:

“Người nhìn xem người kìa, bỏ rơi sư phụ rồi khỏi đảo Đào Hoa lâu như vậy, ta còn chưa trách người, làm sao người lại ủy khuất khóc trước? Coi chừng hù dọa nhi tử nha!” Niệm Từ ôm hắn thật chặt, vùi đầu vào ngực của hắn, nước mắt không cầm được thấm ướt y phục của hắn.

“Mẹ, mẹ, làm sao mẹ khóc?” Tiểu Mã câu lần đầu thấy mẫu thân rơi lệ, đôi tay nhỏ bé lung tung cọ cọ trên mặt mẫu thân, có chút không biết làm sao.

“Mẹ người là nhìn thấy cha nên thật cao hứng, nhi tử! Gọi phụ thân đi!” Hoàng Dược Sư nhìn hai người lớn nhỏ trong lòng, ôn nhu nói.

“Mộc Tát ca ca nói cha ta đã mất, Thác Lực Hải muốn làm cha ta. Người chính là Thác Lực Hải đã tặng cho ta Tiểu Mã sao?” Niệm Từ đang khóc lớn bỗng nghe được câu hỏi ngây thơ của nhi tử, hung ác muốn lập tức đem hắn nhét lại vào trong bụng, sinh ra một lần nữa. Nàng vội vàng ngừng lại nước mắt ngừng đầu lên nhìn, chỉ thấy Hoàng Dược Sư dừng lại nụ cười nhìn mình.

“Thác Lực Hải là ai?”

“Đừng có nghe tên tiểu tử thú vị này nói hươu nói vượn!” dừng lại một chút, giống như là muốn gia tăng dũng khí cho chính mình, nàng tiếp:

“Thật xin lỗi, sư phụ! Đứa nhỏ này là kết quả của đêm hôm đó. Niệm Từ không dám có điều giấu diếm sư phụ, chỉ muốn chờ hắn lớn hơn một chút nữa có thể rời khỏi mẫu thân, ta sẽ cho hắn trở về đảo Đào Hoa nhận cha!” Niệm Từ cúi đầu, không dám nhìn thẳng Hoàng Dược Sư.

“Vậy còn người? Nếu như hôm nay ta không tìm được nơi này, người sẽ như thế nào? Cùng tên Thác Lực Hải gì đó thành thân sao?” Thanh âm của hắn đột nhiên lạnh xuống.

“Sẽ không có, vì muốn cự tuyệt Thác Lực Hải, ta cùng với đại ca đang chuẩn bị rút khỏi Tế Nam, trở lại Giang Nam!” Nàng vội vã lắc đầu phủ nhận.

“Như vậy cũng tốt.” Hoàng Lão Tà buông tay ra, tháo mặt nạ của mình xuống, Tiểu Mã Câu đối với việc này nhìn quen lắm rồi, khẽ cười đùa dùng ngón tay nhỏ bé nhẹ nhàng đâm đâm vào mặt phụ thân. Đối với hắn mà nói, khái niệm dung mạo có chút hỗn loạn, mọi người ở trong nhà ai cũng có thật nhiều khuôn mặt, hắn đã sớm biết cách dùng khuôn mặt và thính giác phân biệt mọi người rồi.

“Nhi tử, ta là cha ruột của con, gọi phụ thân đi!” Hoàng Dược Sư không bỏ ý định dụ dỗ nói. Thấy mẫu thân gật đầu, Tiểu Mã Câu nũng nịu gọi:

“Phụ thân, phụ thân sao tới bây giờ mới tới nhìn Tiểu Mã Câu nha? Có phải là người không nghe lời bị thất lạc với mẫu thân hay không?” nói xong, hắn nhẹ nhàng hôn lên mặt phụ thân một cái.

“Con trai ngoan! Không phải là phụ thân lạc mất, mà là mẫu thân người nghịch ngợm, mang theo người đi lạc đường không tìm được đường về nhà nữa!” Hoàng Dược Sư ôn nhu nói.

“Sư phụ, đại ca ta còn bị điểm huyết kìa!!!” Niệm Từ nhẹ nhàng lôi kéo vạt áo của hắn nói.

“Ừ! Hắn dám biết tin mà không báo, Lão Ngoan Đồng bị giam mười lăm năm còn chưa biết dừng sao?” Hoàng Dược Sư giận ầm ầm nói.

“Không thể trách đại ca được, là ta muốn hắn thề không được tiết lộ hành tung của ta. Ta còn rất cảm kích hai năm qua hắn đã chiếu cố ta rất nhiều, nếu như không có hắn thì một mình ta thật sự là nhất định không thể chống đỡ được!” Niệm Từ nói. Trầm ngâm một lát, Hoàng Dược Sư mới giải huyết đạo cho Lão Ngoan Đồng.

“Đại ca, là sư phụ tôi, không phải là người xấu đâu!” Niệm Từ lên tiếng nói với hân.

“Ta cũng có nghe được. Hoàng Lão Tà hai năm không gặp, võ công của ngươi lại sâu không lường được, dễ dàng điểm trụ huyết đạo của ta. Không được, chúng ta nhất định phải hảo hảo khoa tay múa chân một lần mới được!” Vừa nói Lão Ngoan Đồng vừa xắn tay áo lên muốn động thủ.

“Ngươi trước tiên thay ta chăm sóc con ta một chút, ta còn có lời muốn nói với Niệm Từ. Hôm nào rảnh rồi, ta nhất định sẽ tỷ thí một chút với ngươi!” Hoàng Dược Sư đem Tiểu Mã Câu đưa cho hân rồi nói.

“Đúng nha, đại ca! Ngươi cùng với Tiểu Mã Câu đi tới phòng đồ chơi chơi trước đi, ta cùng với sư phụ đã lâu không gặp, muốn trò chuyện một chút!” Niệm Từ cầm lấy bọc quần áo của Lão Ngoan Đồng, đưa cho hân bước ra ngoài cửa, tiện tay đóng kín cửa lại.

Thật ra thì cũng đã có người đoán ra chuyện của Lý Mạc Sầu và Dương Dịch là được lấy từ truyện “Trọng Sinh Lý Mạc Sầu” của A Đậu. Ta đối với sự kết hợp của hai người Dương Lý này hết sức thích thú nên đã xin phép A Đậu, nhận được sự đồng ý của A Đậu đại nhân, ta đã đem Lý Mạc Sầu ghép đôi cùng với Dương Dịch. Trong thời gian chờ hồi âm của A Đậu, ta luôn thấp thỏm bất an, nếu như A Đậu đại nhân cự tuyệt thì ta sẽ không thể để cho Lý Mạc Sầu ra sân rồi. Cảm tạ sự đồng cảm của A Đậu đã khiến cho Dương Dịch đáng yêu của ta không phải cô độc cả quãng đời cuối cùng.

Đối với sự miêu tả về Lý Mạc Sầu trong nguyên tác thần điêu, ta cảm thấy được một nữ nhân chẳng qua là đi sai một bước, đã phải trả một cái giá quá cao, xã hội ngày xưa có phải là quá tàn nhẫn với một cô gái hay không? Ta cho bọn họ kết đôi có thể nói là tạo nên một sự hy vọng tốt đẹp cho tương lai! Trong cuộc sống không thể nào chỉ có tình yêu, hai người đã từng trải qua đau khổ có thể ở chung một chỗ sẽ càng biết quý trọng những gì bản thân đang có! Ta cảm thấy yêu thích loại tình cảm này hơn, không cần yêu đến chết đi sống lại, chỉ cần lặng lẽ ở bên nhau là đã tuyệt vời lắm rồi!!!

Chương 49 - Bày tỏ chân tình

Đem Lão Ngoan Đồng cùng nhị tử đuổi ra khỏi phòng đóng cửa lại, Niệm Từ vẫn không thể tin được người vừa rồi xuất hiện ở trước mắt mình là người thật chứ không phải là ảo giác do năng nhớ nhưng trong thời gian dài tạo ra. Nàng tựa đầu vào cánh cửa chậm chạp không dám xoay người, chỉ sợ khi quay đầu lại sẽ phát hiện tất cả đều không có thực. Nhìn Niệm Từ đưa lưng về phía mình, Hoàng Dược Sư lại đau lòng tức giận:

“Tại sao không dám quay đầu lại nhìn vi sư, chẳng lẽ tình cảm của ngươi đối với ta đã vật đổi sao dời rồi ư?” Hân lạnh lùng hỏi.

“Không phải, không phải vậy! Ta chỉ là không dám tin tưởng sư phụ lại đến tìm ta!” Xoay người, Niệm Từ mừng rỡ nhìn thấy sư phụ thực sự vẫn còn ngồi trong phòng nàng, đó không phải là ảo giác do năng tương tư muốn điên tạo ra.

“Ta thực sự không hiểu, năm đó giận chó đánh mèo đem bọn Linh Phong, Thừa Phong đánh gãy chân đuổi ra khỏi đảo Đào Hoa, bọn họ lại không hề oán hận ta, vẫn luôn tâm niệm muốn được trở về sư môn. Chuyện của đêm đó hai năm trước cũng vậy, rõ ràng là do ta cầm giữ bản thân không được phá hủy thanh sạch của ngươi, ngày hôm sau ta còn lớn tiếng mắng chửi ngươi, tại sao ngươi lại còn ở chỗ này không oán không hối nuôi nhị tử cho ta, cuối cùng là tại sao?” Hoàng Dược Sư thực sự không thể hiểu được.

“Tất cả đều vì một lý do mà thôi, chính là mị lực của sư phụ đã thắng được lòng của tất cả đệ tử chúng ta, ta lại càng thêm không oán không hối yêu thương ngươi. Hai năm trước khi ta phát hiện ra tình cảm đối với ngươi ta đã một lần muốn buông tay, nhưng rất khó khăn ta không thể làm được. Ta luôn cho rằng trong lòng sư phụ chỉ có sư nương, cho nên sau đó ta chọn lựa rời đi đảo Đào Hoa là để trả lại sự yên tĩnh cho ngươi. Sau đó, khi ta phát hiện ta mang thai ta thật sự rất cao hứng, dù sao tình yêu của ta cũng chỉ là công dã tràng, có hài tử này coi như cũng có thể kéo dài được mối liên kết với sư phụ. Đối với việc của nhị tử ta thật không có ý giấu diếm, ta tính đợi cho hân lớn một chút sẽ cho hân trở về đảo Đào Hoa để nhận tổ quy tông!”. Niệm Từ từ từ đi đến bên cạnh Hoàng Dược Sư, ngưng mắt nhìn người yêu đã lâu không được gặp mặt.

“Cuộc sống hai người của thầy trò ta ở đảo Đào Hoa rất hài hòa yên ổn, ngươi có phải bởi vì năm xưa đau lòng vì người nhà qua đời nên mới sinh ra ảo giác là đã yêu ta hay không? Dù sao ta cũng hơn người đến

hơn mười tuổi, Dung Nhi cũng chỉ vển vển nhỏ hơn người có vài tuổi mà thôi!” Hoàng Dược Sư trầm ngâm chốc lát sau đó lên tiếng.

“Không phải như vậy! Cũng bởi nguyên nhân mà sư phụ vừa nói cho nên đối với việc tìm kiếm đối tượng để lập gia đình ta càng thêm cẩn thận gấp đôi, không thể nào qua loa đại khái được. Sư phụ đối với một cô gái cô nhi như Niệm Từ vẫn luôn quan tâm chăm sóc, trong việc học và cuộc sống thì không phải nói rồi. Sau đêm trung thu lúc ta ngã bệnh, người luôn ở bên hết lòng chiếu cố chăm sóc, ta mới có thể rất nhanh mở ra tâm kết mà khỏi bệnh. Ta chỉ quan tâm tới tìm cảm trong lúc hoạn nạn, những điều khác căn bản là ta chưa từng nghĩ qua!” Niệm Từ nói.

“Người đối với vi sư đã có tình sâu như vậy, tại sao ngày đó lại ra đi không lời từ giả? Người nào cho người cái quyền tự trục xuất khỏi đảo Đào Hoa? Là ai cho người can đảm chơi trò mất tích? Đảo Đào Hoa cứ như vậy không ở trong mắt của người, muốn tới thì tới muốn đi thì đi sao?” Nhớ tới khoảng thời gian hai năm qua không hề có tin tức của nàng, tâm tình hắn luôn nóng nảy bất an, Hoàng Dược Sư không khỏi tức giận nói.

“Thật xin lỗi, sư phụ! Buổi sáng hôm đó sau khi người nổi giận cũng không có để ý tới ta, cứ ở trước mộ của sư nương hai ngày hai đêm không ăn không uống, như vậy làm sao ta có thể chịu đựng nổi? Ta biết không nên có tình cảm này đối với sư phụ, nhưng chuyện tình cảm làm sao ta có thể khống chế được? Ta thấy người tự trừng phạt mình ta đau lòng muốn chết, một lòng chỉ suy nghĩ đến việc làm sao có thể sửa chữa lại sai lầm. Suy đi nghĩ lại thì thấy chỉ có ta rời đi, sư phụ mới có thể khôi phục lại bình tĩnh như lúc trước, quên đi mọi chuyện của đêm đó, tiếp tục yêu thương sư mẫu, cho nên ta mới rời đi. Không phải ta làm sai rồi chứ?” Niệm Từ giải thích, hai tay không tự chủ được giống như trước kia ôm lấy cánh tay của Hoàng Dược Sư.

“Người nói đi? Cùng ngày hôm đó ra rời khỏi đảo tìm người, không biết tung tích của người, ta tới Ngưu Gia thông đợi hơn mười ngày, vẫn không thấy thân ảnh của người. Nhớ tới lời người nói rất thích cuộc sống ở Linh Nam, ta liền rời đi về phương nam, ở Linh Nam tìm gần hai năm, nếu không phải là do Dung nhi sinh con thì ta sẽ không có ở Tương Dương tìm thấy Lão Ngoan Đồng. Hừ! Lão Ngoan Đồng đáng chết dám biết tin mà không báo, ở Tương Dương chơi trò chơi thần bí, lừa bịp Tĩnh Nhi và Dung nhi suốt hơn hai năm. Nếu không phải là do Dung nhi thỉnh cầu, ta vẫn còn không biết là lại được làm cha. Xem ra mười lăm năm giam cầm hắn, hắn vẫn chưa nhớ kỹ!”

“Không phải vậy, sư phụ! Đại ca khi vừa biết ta mang thai liền muốn đi tới đảo Đào Hoa tìm người, ta không muốn sư phụ vì hài tử mà vội vã tiếp nhận ta, làm trái với tình cảm đối với sư nương, cho nên ta đã ngăn cản không cho hắn đi! Việc dịch dung đi tới Tương Dương để đưa quân khoản là chủ ý của ta, ta không muốn bại lộ thân phận nên mới buộc hắn phải giấu thân phận, xin sư phụ đừng giận lây sang đại ca!” Niệm Từ vội vàng giải thích.

“Thời điểm ở đảo Đào Hoa, tình cảm của huynh muội hai người cũng không phải tệ. Ta nên sớm nghĩ tới điều này, sớm thăm dò tin tức của Lão Ngoan Đồng, như vậy sẽ không mất tới 2 năm thời gian.” Hoàng Lão Tà nhìn Niệm Từ thật sâu rồi nói.

“Nói thật nếu như không phải sau khi rời đảo rất nhanh gặp được Đại ca, có thể ta bây giờ vẫn còn buồn khổ lang thang ở nơi nào đó. Lúc ấy để lại phong thư cho sư phụ, nội tâm ta vẫn rất bàng hoàng, căn bản cũng không biết bước kế tiếp nên làm như thế nào. Trong lúc vô tình gặp được đại ca, ta liền giống như tìm được người tâm phúc, mặc dù hành vi làm việc của hắn giống như một đứa trẻ, mọi chuyện đều phải do ta sắp xếp, nhưng bất luận là ta có làm cái gì hắn đều ủng hộ tín nhiệm ta, giống như khi ta quyết định kiêu ngạo đi trộm tiền tài của đám quan tham, khi ta có thai quyết định một mình nuôi con, đại ca đều không có một câu oán hận, không quan tâm tới cái nhìn của thế tục, luôn tích cực hưởng ứng việc của ta làm. Thậm chí khi ta thử dò xét hắn về việc ta âm thầm giúp sư phụ trộm Cửu Âm Chân Kinh, hắn cũng rất độ lượng tha thứ cho ta. Đời này ta có 3 việc không oán không hối: Yêu sư phụ, cùng đại ca kết bái và sinh hạ nhi tử.” Nàng chậm rãi nói.

“Nói tới nhi tử, tên tiểu tử kia tên gì? Sinh lúc nào? Người sinh nở thuận lợi sao?” Vừa hỏi Hoàng Dược Sư vừa bắt lấy cổ tay Niệm Từ, tinh tâm xem mạch cho nàng.

“Tiểu tử này giờ hội buổi tối ngày mười tám tháng chạp sinh ra, quá trình sinh hết sức thuận lợi, trước

đó ta đã sớm mời bà mụ cùng với đại phu tới giúp, lại tìm 5, 6 người phụ nữ có kinh nghiệm tới giúp đỡ trông chừng, hài tử trước giờ luôn khỏe mạnh chưa từng mắc bệnh gì. Nhũ danh của hần là Tiểu Mã Câu, đại danh ta đặt cho hần là Hoàng Gia Madrid (Hoàng Gia Mã Đức Lý).” Cẩn thận quan sát biểu tình của Hoàng Dược Sư, Niệm Từ đem tên của nhi tử rất cục nói ra.

“Thân thể của người hồi phục không tệ, không có vấn đề gì bất thường. Nhưng hài tử còn chưa có chút sữa phải không? Mặc dù từ mạch tượng của người cho thấy sữa của người dư thừa, nhưng hài tử lệ thuộc vào quá mức không đủ để thỏa mãn nhu cầu trở mã, cần phải kịp thời cho hần ăn thêm thức ăn để bù lại nhu cầu!” hần trầm ngâm một hồi lâu rồi nói.

“Đúng nha, lão đại phu vẫn luôn chắn mạch cho ta và nhi tử cũng nói như vậy, nhưng mà hài tử còn nhỏ lại không muốn ăn cơm nên ta cũng không cưỡng bách nó!”

“Hừ! Lòng dạ đàn bà, mẹ nuông chiều thì con hư!” Hần nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Niệm Từ, nhất thời nàng cảm thấy nhiệt độ bên trong phòng hạ xuống mười độ.

“Người cũng coi như là tài nữ ta đã dạy nên! Tại sao lại lấy cho hài tử cái tên không suôn sẻ như vậy? Trung Hoa chúng ta lịch sử lâu dài, người lấy cái tên Hoàng Gia Madrid này ở đâu? Hay là người ở chỗ này một thời gian thì đem tổ tiên cũng quên đi rồi, noi theo thói tử Mông Cổ đặt tên cho con?” hần rất cục cũng nói tới trọng điểm rồi.

“Dĩ nhiên là không phải rồi. Ta không có theo chân người Mông Cổ nha, cái tên này có hàm nghĩa rất sâu, người không có hiểu rồi!” Niệm Từ lên tiếng phản bác.

“Ồ!? Hoàng Dược Sư ta đọc đủ thứ kinh thư trên thiên hạ, cứ nhiên không thể hiểu được hàm nghĩa của cái tên mà đại sư tỷ của đảo Đào Hoa đặt cho hài tử Hoàng gia sao? Thật là chuyện cười!!!” Hần tức giận mỉm cười.

“Không phải nha, ta không phải là có ý này! Chỉ là cái tên này rất có ý nghĩa đối với nửa cuộc đời trước của ta mà thôi!” Nàng nắn lòng cúi đầu, không biết nên giải thích như thế nào về những chuyện trước đây của mình.

Nhìn dáng vẻ buồn bã động lòng người của người con gái trong tim mình, Hoàng Dược Sư không khỏi cảm thấy lòng mềm xuống. Hần nhẹ nhàng ôm lấy Niệm Từ, ngữ điệu thay đổi trở nên ôn nhu:

“Mười lăm năm qua ta vẫn sống trong cảm giác áy náy với A Hành, nên sau khi chuyện đó xảy ra người cũng nên cho ta một khoảng thời gian để đấu tranh tư tưởng một chút, không nên tàn nhẫn vừa nói đã bỏ đi. Nếu không phải là người có lưu thư lại, ta sẽ cho rằng người căn bản là không quan tâm, chẳng qua là do nhất thời ham vui mà thôi. Đêm đó ta không có uống rượu cũng không bị được lực tác động, nếu không phải đã sớm động tâm với người, làm sao ta có thể không cầm giữ được bản thân đây? Người nha, tại sao lại không giống một cô gái bình thường đi đòi chết đòi sống yêu cầu ta phụ trách chứ? Ta thật hận mình đã dạy người tốt quá, coi rẻ thói đời phàm tục quá mức rồi!” Nữ nhân chính là như vậy, vừa nghe người yêu nói vài lời thân thiết thì bản thân liền hóa thành một vũng nước nhỏ, liền trở nên mềm yếu rồi.

“Sư phụ, thật xin lỗi! Ta vẫn cho rằng mình đã vì người mà suy nghĩ, kết quả lại là liên lụy tới người!” Niệm Từ dựa thật sát vào trong ngực của hần, không bao giờ nguyện ý muốn rời đi nữa.

“Ta đã già rồi, cũng không thể giống như những người trẻ tuổi một lần nữa trải qua giày vò đau khổ nữa. Nếu như người không sợ áp lực thế tục muốn cùng ta ở chung một chỗ, chúng ta bây giờ liền mang theo hài tử trở về đảo Đào Hoa, người xem thấy như thế nào?”

“Toàn bộ nghe theo lời sư phụ!” Nàng ôn nhu trả lời.

“Trước khi trở về thì phải nên đem tên của nhi tử sửa đổi rồi. Nghe tên của người đặt cho hần ta thực sự rất khó chịu. Dung Nhi, Phù Nhi, kế tiếp là tên gì?” Hần tự hỏi.

“Tại sao chứ? Chẳng lẽ con trai mà ta cực cực khổ khổ sinh ra mà ngay cả tên ta cũng không có quyền đặt sao? Ta nghe những tên mà người nghĩ ra ta cũng rất khó chịu nha. Hai mẹ con gọi tên cùng lúc thành ra là Phù Dung (hoa sen), ác” Niệm Từ kiêu ngạo lớn lối nói.

“Cô gái tên là Phù Dung thì có gì không tốt? Vương An Thạch của Đường triều từng viết: “Bên mép nước nở vô số phù dung, nhuộm nên một màu sắc tuyệt đẹp, tựa như mỹ nhân say men rượu, mạnh mẽ khiến cho người phải khát khao!” trong hồ ở trước viện của người cũng không phải là có đủ loại phù dung sao?” Hấn suy nghĩ tên hấn đặt có gì là không ổn.

“Cái này không giống nhau nha! Chẳng lẽ tên ta đặt không thể giữ lại sao?” Nàng đáng thương nhìn Hoàng Dược Sư.

“Được rồi! Tên của người thì có thể cất giữ, ta sẽ lấy thêm một cái tên tự nữa cho hài tử! Ta nói trước, nếu như tương lai khi hài tử lớn lên, không thích tên của người, như vậy thì người phải tôn trọng ý kiến của hấn, người thấy thế nào?” Hấn không thể không lùi một bước.

“Tốt, nghe theo lời của người!” Niệm Từ vui mừng đáp ứng, trong lòng thầm nghĩ bây giờ ngày nào nàng cũng sẽ tẩy não cho nhi tử, nhất định phải để cho hấn tiếp nhận cái tên Hoàng Gia Madrid.

“Tên tự không phải là sau khi nam hài được hai mươi tuổi mới có sao? Tiểu Mã Câu không phải còn nhỏ quá sao?” Niệm Từ hỏi.

“Ta không quan tâm tới những quy định cũ kỹ đó, sớm muộn gì cũng có, tại sao lại không thể có sớm đây? Người lấy tên cho nhi tử quá kỳ lạ, nên phải lấy tên tự sớm cho nó! Con trai của Hoàng Dược Sư ta không phải là kẻ đầu đường xó chợ, lại có một vị mẫu thân có phong cách riêng dạy dỗ, nhất định sẽ là một kinh thế kỷ tài! Có rồi, liền gọi là Ngạo Chi! Ngạo mạn tài năng kinh hãi thế tục: Hoàng Ngạo Chi!”

“Hoàng Ngạo Chi? Hoàng Gia Madrid, Hoàng Ngạo Chi. Không tệ, tên có thể đối ứng với nhau! Năm chữ này lại càng rõ nét nổi tiếng nha, tên tự của người rất cuồng phóng, con của chúng ta nhất định là con sẽ giỏi hơn cha, so với người còn tà chủ hơn!”

“Hahaha!” Một đôi ma đầu tình nhân đảo Đào Hoa giống như nhìn thấy được tương lai nhi tử sẽ cuồng phóng không kiềm chế được, không khỏi ngửa mặt lên trời cười to.

28. Chương 50-51

Chương 50 - Chuẩn bị ‘dọn nhà’

Hai người sau khi tâm sự hiểu rõ tâm ý của đối phương xong, tiểu biệt thắng tân hôn kích tình đêm đó lại được trình diễn. Hai năm dài chia cắt khiến cho bọn họ khẩn cấp muốn được thân cận với đối phương, hận không thể đem người yêu nhét vào trong cơ thể của mình. Niệm Từ lại càng đặt xuống tất cả căng thẳng, chủ động nhiệt tình dẫn dụ Hoàng Dược Sư trên người mình đốt lên ngọn lửa kích tình, không khí nóng bừng cơ hồ như muốn đem cả chiếc giường đốt cháy!

Kích tình đi qua, Niệm Từ không muốn ngủ, giống như lần trước cẩn thận dò xét khuôn mặt của người yêu, nhẹ nhàng chạm vào gò má càng gầy gò hơn của Hoàng Dược Sư. Hồi tưởng lại lời hấn nói, nàng không khỏi cảm khái vạn phần. Hoàng Dược Sư cao ngạo vì tìm kiếm mình mà trong hai năm này đạp nát cả Lĩnh Nam, chỉ vì một lời nói dối vô tình của mình. Dung mạo thoát tục nhưng hấn không tiếc dịch dung thành người làm xiếc, thăm viếng dân gian đi thám thính chuyện xưa mười mấy năm trước, tìm kiếm xuất xứ của bài hát Hoa Đào Nở để suy đoán tung tích của mình. Bình tĩnh mà suy nghĩ lại thì thấy mặc dù mình dám theo đuổi chân ái, nhưng lại quá dễ buông tha, không thể làm được đến như trình độ của Hoàng Dược Sư.

“Thế nào lại còn không ngủ? Chẳng lẽ ta không có làm cho nàng tận hứng hay sao?” Bất chợt Hoàng Dược Sư lên tiếng hỏi.

“Thật là đáng ghét, làm sao chàng lại có thể nói như vậy chứ?” Niệm Từ nghĩ tới chuyện vừa nãy khuôn mặt không khỏi nóng lên, vùi đầu vào hõm vai của hấn.

“Thời gian dài như vậy không có tìm được ta, chàng có phải là đã thất vọng, muốn bỏ qua rồi hay không?” Nàng hỏi.

“Ta chưa bao giờ nghĩ tới. Kể từ khi ta nhận được thư của nàng ở đảo Đào Hoa, trong lòng cũng sáng tỏ tất cả. Ta luôn luôn làm theo ý mình không quan tâm tới suy nghĩ và ánh mắt của thế nhân, lần này tại sao lại lè mề như vậy, quả thật là thẹn với cái tên Hoàng Lão Tà! Sau khi ở trước mộ A Hành thừa nhận tình cảm với nàng xong, ta liền suy nghĩ tới nếu tìm được nàng thì sẽ phải làm sao. Dung nhi đã gả cho Tĩnh nhi, hiện tại lại có Phù nhi, tuy nói là Tương Dương không yên ổn, nhưng một nhà ba người bọn họ rất hạnh phúc. Trách nhiệm của ta đã có thể buông xuống, trọng tâm sau này chính là cùng nàng trải qua cuộc sống, tìm kiếm mới chỉ là bước đầu tiên, tại sao ta lại có thể buông tha đây?” Hắc nhảm hai mắt nói.

“Dung nhi biết chuyện của chúng ta không?” Niệm Từ hỏi.

“Không biết, thời điểm ta ở Tương Dương, nó không có thấy nàng nên đã từng uyển chuyển hỏi. Lúc ấy ta còn chưa có tin tức của nàng, nên cái gì ta cũng không nói. Dọn dẹp xong khi chúng ta trở về đảo Đào Hoa thì ghé qua thành Tương Dương một chút. Đem chuyện của chúng ta nói cho Dung nhi và Tĩnh nhi biết!”

“Nếu như bọn họ phản đối thì sao?” Niệm Từ dựa vào trong ngực hắc, cẩn thận hỏi, nàng biết dù sao trong mắt hắc địa vị của Hoàng Dung quan trọng như thế nào.

“Chúng ta là báo cho họ biết, không phải là hỏi ý kiến của họ. Sau đó chúng ta trở về đảo Đào Hoa không bao giờ ra ngoài nữa, liên can gì tới họ? Nàng yên tâm, nữ nhi ta dạy nên sẽ không để ý tới những quan niệm thế tục đâu!” Hắc mở mắt vỗ vỗ lên má Niệm Từ.

“Vâng, tất cả nghe theo lời của chàng!” Niệm Từ di động thân thể, tìm được một vị trí ưa thích, hài lòng nhắm mắt lại.

“Ngạo Chi là xảy ra chuyện gì? Ta thấy dáng vẻ nó ngủ giống y như là đang tu luyện nội công!” Hoàng Dục Sư đột nhiên hỏi. Đêm đầu tiên gặp lại, Lão Ngoan Đồng biết ý đem Tiểu Mã câu tới phòng hắc ngủ qua đêm, Niệm Từ cùng với Hoàng Dục Sư ở đó đợi đến khi nhĩ tử ngủ thì mới đi về phòng.

“Ngạo Chi? Tiểu Mã Câu nha! Sư phụ chàng có biết không, tiểu tử này có thể là do di truyền của chàng, đối với võ công rất có thiên phú nha! Ta trong lúc mang thai cũng không có ngừng lại việc luyện công, khi hắc sinh ra thì trong người cũng có công lực nữa. Dương Dịch đến từ Minh Giáo có biết Dịch Cân Kinh, từ khi nhĩ tử ra đời ngày nào cũng được Dịch Cân Kinh dịch cân tẩy tử. Hiện tại ta vừa mới bắt đầu dạy nó luyện nội công đạo gia của Toàn Chân Giáo, tương lai không lâu nếu như hắc có thể tự mình đả thông hai mạch Nhâm Đốc thì hắc nhất định sẽ trở thành nhất đại cao thủ của võ lâm!” Niệm Từ cao hứng không muốn ngủ nữa, bắt đầu kể lể công tích vĩ đại hai năm qua của mình. Hoàng Dục Sư lắng lắng nghe, thỉnh thoảng chen vào vài câu hỏi. Sau khi Niệm Từ báo cáo xong mãnh liệt yêu cầu, hắc bắt đầu kể lại lịch trình của mình, hai người bắt giác nhích lại gần nhau hơn. Khi hai người nói xong thì sắc trời đã gần sáng, ý vào nội lực cao thâm nên hai người chỉ nhắm mắt một chút rồi sáng láng rời giường.

Yêu một người là liền hoàn toàn ủng hộ nàng, không quan tâm thành công của nàng áp đảo mình, Hoàng Dục Sư chính là người như vậy. Từ ngày hôm sau Niệm Từ bắt đầu chạy tới từ lâu lo lắng mọi việc, chuẩn bị cho việc trở về đảo Đào Hoa thì hắc ở nhà làm chức vú em, chăm sóc một lớn một nhỏ. Ngày đó Dương Nhị đã tới bá kiến chủ nhân chân chính của Hoàng gia, Minh giáo cùng với Hoàng Dục Sư đều là tà đạo, đều có nghe biết danh tiếng của nhau, ngày hôm nay rốt cục cũng được gặp mặt. Hắc không khỏi âm thầm cảm khái Nhị cô nương không gì không làm được lại cam nguyện thân phục dưới chân sư phụ, mà thiếu giáo chủ của mình thất bại dưới tay của hắc cũng không thể trách được! Sau khi nghe được ý tưởng của Niệm Từ, hắc không dám chậm trễ, gửi thư gọi các huynh đệ trở về, trừ hai vợ chồng Dương Dịch đang ở Chung Nam sơn, những người khác liền hỏa tốc trở về Tế Nam, cùng bàn bạc đại sự. Theo như ý tứ của Hoàng Dục Sư, đem sản nghiệp trong tay của Niệm Từ bán đi, còn sản nghiệp do huynh đệ Dương thị quản lý thì trực tiếp để lại cho bọn họ, coi như là thù lao chiếu cố Niệm Từ trong hai năm qua. Một nhà ba người quyết định trở về đảo Đào Hoa, còn Lão Ngoan Đồng muốn làm như thế nào thì tùy hắc quyết định. Nếu như huynh đệ Dương Thị vẫn còn muốn hiệp trợ cho thành Tương Dương thì nàng sẽ viết thư nói rõ, còn nếu không thì cứ việc bỏ qua. Huynh đệ Dương thị sau khi bàn bạc kỹ cùng với suy đoán quyết định của Dương Dịch, sau đó đã bày tỏ ý muốn vì ân cứu mạng của Niệm Từ muốn cùng tiến cùng lui, tự nguyện tới đảo Đào Hoa làm nô làm bộc.

Ban đêm Niệm Từ cùng với Hoàng Dục Sư thương lượng không bằng mượn lần này đem sản nghiệp mở rộng ra đại giang nam bắc, vừa buôn bán vừa làm tai mắt thu thập tin tình báo cho Tương Dương. Trung

thành của huynh đệ Dương Thị đã được kiểm chứng, nên nàng quyết định sẽ để mọi việc cho huynh đệ họ quản lý, Dương Dịch tiếp tục làm đại chủ trương quỹ quản lý toàn bộ, Lý Mạc Sầu là người giám sát tốt nhất. Mặc dù Mạc Sầu đã thành thân cùng Dương Dịch, nhưng trong cảm nhận của nàng thì Niệm Từ là một hình tượng cao lớn dị thường mà nàng vô cùng sùng bái. Hoàng Dược Sư không quan tâm tới những thứ lễ thói phàm tục cũ, nhưng cũng không muốn khiến cho Niệm Từ thất vọng, đối với Dung Nhi cũng trăm ích không có một hại, nên đã ngầm cho phép sản nghiệp của Hối Tuyền Lâu trở thành chi nhánh của đảo Đào Hoa, khiến ọi người hưng phấn dị thường, rồi rít bắt đầu chuẩn bị khuếch trương sự nghiệp.

Rảnh rỗi không có gì làm Hoàng Dược Sư mang theo con trai đi dạo khắp mọi xó xỉnh trong nhà, nghe nhi tử non nớt trò chuyện, thuật lại chuyện lúc ấy mẫu thân mang mình đi du lịch khắp nơi, người làm chồng làm cha như hấn cảm thấy rất tự hào. Hoa cỏ trong viện được thiết kế rất công phu, hoa lài thì bày biện theo trận Thái Ất Cửu Cung, gia cụ bên trong thiết kế sắp đặt đã hoàn thành, chỗ vui chơi bên trong nhà chính là ngưng kết của máu và trí khôn của Niệm Từ. Trong lòng hấn âm thầm quyết định đem từng ngọn cây cỏ trong viện toàn bộ di chuyển tới đảo Đào Hoa, coi như là hồi báo lại tình cảm của Niệm Từ với hấn.

Máu huyết chảy xuôi khiến cho hai cha con Hoàng Thị mới gặp như đã quen thân, không hề có chút cảm giác xa lạ nào. Cảm tạ Lão Ngoan Đồng đã chiếu cố cho vợ con mình, nên Hoàng Dược Sư đối với hấn cũng vui vẻ hòa hoãn không ít. Rất nhanh ba nam nhân tụ họp cùng nhau chăm sóc cho Niệm Từ, bắt đầu công trình đưa toàn bộ đình viện tới đảo Đào Hoa. Hoàng Dược Sư chủ yếu phụ trách vẽ bản đồ, hai nam hài lớn nhỏ phụ trách mê hoặc Niệm Từ, không để cho nàng biết về kế hoạch này.

Đã cuối thu bắt đầu có mùi vị của mùa đông, Niệm Từ suy nghĩ tới hài tử, chưa biết bơi nếu bây giờ mà tới đảo thì không tốt, liền cùng Hoàng Dược Sư thương lượng có thể đến đầu mùa xuân sang năm hãy dọn nhà được hay không, hài tử lớn dần có nội lực hộ thân rồi, khí trời cũng trở nên ấm áp, là thời cơ tốt nhất để dọn nhà.

Đúng lúc công trình của Hoàng Dược Sư muốn làm cũng thật là to lớn, cần nhiều thời gian hơn, hai người liền vỗ tay nhất trí. Tin tức Hoàng gia muốn trở về Giang Nam lặng lẽ lan truyền trong phủ, lâu ngày làm việc ở đây họ biết chủ nhân tâm tính nhân hậu, bên ngoài tình hình lại hỗn loạn, bọn hạ nhân biết không thể tìm thấy được một chủ nhân tốt như vậy ở đây nên phần lớn mọi người đều hy vọng được đi theo nàng tới đảo Đào Hoa. Một người theo cũng vậy, mà hai người cũng không khác gì, thấy bọn hạ nhân ở đây biết an phận thủ thường, nên Hoàng đảo chủ đã đồng ý thỉnh cầu của bọn hấn, từ đó người làm của đảo Đào Hoa không còn chỉ có những người câm nữa.

Ôm triển vọng tốt đẹp với tương lai, cả gia đình buổi tối đều nằm mơ tới Đào Hoa đảo thế ngoại đào viên, do tin tức truyền tới bé tắc khiến mọi người căn bản không biết được đảo Đào Hoa ở Giang Nam được mọi người gọi là Ma Quỷ đảo, là nơi mà không ai dám tới gần.

Chương 51 - Hạnh phúc sum vầy

Một nhà ba người cùng với Lão Ngoan Đồng tạm thời ở lại Tế Nam, chỉ chờ mùa xuân hoa nở là có thể trở lại đảo Đào Hoa. Bốn huynh đệ Dương Thị bắt đầu khuếch trương công việc về phía nam, vội vàng đến chân vắt cả lên cổ, căn bản là không có thời gian nghỉ ngơi. Buổi trưa ngày hôm đó cả nhà đang ăn cơm, người làm tới hồi báo vợ chồng Dương Dịch cùng với Lý Mạc Sầu đã trở lại, lời còn chưa dứt thì hai vợ chồng Dương thị đã vén màn cửa đi vào gian phòng.

“Đại gia, Nhị cô nương! Nhiều ngày không gặp đại gia có khỏe không?” Dương Dịch cười híp mắt chào hỏi. Lý Mạc Sầu đã đổi lại trang phục của một người phụ nữ có chồng mặc dù hiền hòa không ít, nhưng nàng vẫn không có thói quen nhiều lời, nàng chỉ là theo lời nói của trưởng phu hướng mọi người mỉm cười.

“Vị này nhìn rất quen mặt, là...” Dương Dịch rất dễ dàng liền chú ý tới Hoàng Dược Sư đang ngồi ở vị trí chủ tọa.

“Dương Dịch, Mạc Sầu, các người trở lại rồi! Dọc theo đường đi có khổ cực không? Mau ngồi xuống nói chuyện đi!” Niệm Từ rất tự nhiên chào họ. Thừa dịp hai người ngồi xuống, Tiểu Mã Câu chạy lên muốn Mạc Sầu ôm, Lão Ngoan Đồng vội vàng hướng Dương Dịch hỏi thăm tình hình ở Chung Nam sơn, chỉ có Hoàng Dược Sư một mình vẫn ngồi ở đó thưởng thức trà thơm, không bị bất kỳ cái gì quấy nhiễu.

“Sư phụ, giới thiệu cho các người một chút: Đây chính là vợ chồng Dương Dịch mới trở về từ Chung Nam sơn. Dương Dịch đây chính là sư phụ ta đã từng đề cập tới, là nghĩa tử của giáo chủ Minh Giáo trước kia, bị người ta ám sát suýt nữa thì bỏ mạng, được chúng ta cứu thoát. Lý Mạc Sầu là môn hạ của phái Cổ Mộ của Chung Nam sơn, sư tổ của nàng là Lâm Triều Anh Lâm tiên bối, sư phụ người có biết không?” Niệm Từ giới thiệu nói.

“Vị này chính là sư phụ của ta, đảo chủ đảo Đào Hoa, người được giang hồ xưng tụng là Đông Tà. Đồng thời hắn cũng chính là cha ruột của Tiểu Mã Cầu! Xin lỗi mọi người, ta giấu giếm bấy giờ mới nói ra.” Nàng ấy náy hường vợ chồng Dương Thị cười nhẹ một tiếng. Vợ chồng hai người mặc dù đối với danh xưng của Hoàng Dược Sư phản ứng không đồng nhất, nhưng việc thầy trò yêu nhau bọn họ lại giống nhau kinh hãi.

“Chậm trễ rồi, vãn bối Trình Dương xin ra mắt Hoàng đảo chủ!” Dương Dịch đứng dậy cung kính thi lễ.

“Người là con trai của Trình Hưởng Cường?” Hoàng Dược Sư lúc này mới chú ý.

“Dạ, đó chính là tục danh của tiên phụ!” Dương Dịch hơi sững sờ, không nghĩ tới lại có người biết danh hiệu của phụ thân.

“Sư phụ, người biết phụ thân của Dương Dịch sao?” Niệm Từ tò mò hỏi.

“Nhiều năm trước khi ta xông pha trên giang hồ từng có gặp mặt một lần. Lúc tuổi còn trẻ tâm cao khí ngạo, thích cùng người ta tỷ võ. Phụ thân hắn muốn ta gia nhập Minh giáo, vì vậy chúng ta tỷ võ quyết định.” Hoàng Dược Sư thản nhiên nói.

“Cuối cùng thì người nào thắng?” Niệm Từ hỏi ngay.

“Rồi sau đó ta xây dựng đảo Đào Hoa, nàng cứ nói đi?”

“Sư phụ, người thật là lợi hại!” Trong lòng Dương Dịch cũng có cảm giác đó, võ công của cha mình bí hiểm, không nghĩ tới nhiều năm trước lại thua ở trong tay của Hoàng Dược Sư, người này xác thực là không thể xem thường được.

“Người là đồ tôn của Lâm Triều Anh?” Trầm ngâm một chốc lát, Hoàng Dược Sư hướng Mạc Sầu hỏi.

“Đúng vậy!” Người không biết thì không sợ, thái độ của Lý Mạc Sầu không có cung kính giống như Dương Dịch vậy.

“Ta đã từng nghe thấy đại danh của Lâm Triều Anh, đã từng vì nàng làm một bài thơ, chỉ tiếc là chưa từng gặp mặt!” hắn nói.

“Sư phụ làm thơ gì? Không gặp mặt thì làm thế nào làm thơ?” Niệm Từ nghi vấn hỏi.

“Bá Thông, còn nhớ năm đó Vương Trùng Dương ở Cổ Mộ làm “Hoạt Tử Nhân” cuối cùng là làm như thế nào mà ra ngoài không?” Hoàng Dược Sư không trả lời nàng, xoay mặt hỏi Lão Ngoan Đồng.

“Nhớ! Là Lâm tỷ tỷ ở trước mộ mắng bảy ngày bảy đêm, đem sư huynh kích ra ngoài. Sau đó hai người nắm tay tung hoành giang hồ, Lâm tỷ tỷ còn muốn gả cho sư huynh. Nhưng là không biết do nguyên nhân gì mà hai người lại trở mặt, Lâm tỷ tỷ dưới cơn nóng giận đã vào Cổ Mộ ở đến chết cũng không có ra ngoài. Sư huynh của ta hối hận không dứt, trước khi lâm chung cũng vẫn còn nhớ tới nàng!” Lão Ngoan Đồng trả lời.

“Buồn cười là Vương Trùng Dương lấy lý do Hung Nô không diệt được, làm sao có thể tìm hạnh phúc riêng mình, hắn vừa muốn vừa tận hưởng thâm tình hậu ý của Lâm Triều Anh, vừa giả bộ si ngốc cự tuyệt không đề cập tới chuyện lập gia đình, sau đó hai người bất hòa quyết định quyết đấu ở Nam Sơn. Lâm Triều Anh nói nếu thất bại liền tự vẫn, Vương Trùng Dương thì nếu bại sẽ phải lấy nàng hoặc là xuất gia, ở trên núi này quyết định đánh cuộc phân thắng bại!” Hoàng Dược Sư nói tiếp.

“Có phải giống như là ở Hoa Sơn Luận Kiếm vậy, khổ chiến bảy ngày bảy đêm mới phân thắng bại?” Niệm Từ khẩn trương nói.

“Không có phức tạp như vậy!” Hoàng Dược Sư nhìn về phía Niệm Từ, cười nhạt nói tiếp:

“Lâm Triều Anh dùng ngón tay viết xuống ở trên tảng đá một bài thơ, Vương Trùng Dương tự nhận không làm được, cam nguyện nhận thua, rời khỏi Cổ Mộ, từ đó xuất gia làm đạo sĩ!”

“Chẳng lẽ võ công của Lâm tỷ tỷ so với Nhất Dương Chỉ của Đoàn vương gia còn lợi hại hơn? Dù sao ta cũng không làm được!” Lão Ngoan Đồng bội phục nói.

“Người cùng với sư huynh người đều bị lừa! Lâm Triều Anh nắm trong tay Hóa Thạch Đan, đem đá trước tiên biến thành mềm nhũn sau đó mới viết thơ. Vương Trùng Dương không rõ nên đem mọi việc thỉnh giáo ta, ta mới làm theo biểu diễn cách làm của Lâm Triều Anh. Lâm Triều Anh đã viết: “Tử phòng chí vọng tần, tăng tiến kiều hạ lí. Tá hán khai hồng cử, ngật nhiên thiên nhất trụ, yếu bạn xích tòng du, công thành phát y khứ. Dị nhân dữ dị thư, tạo vật bất khinh phó”. Ta đã tiếp thơ như sau: “Trọng dương khởi toàn chân, cao thị nhưng khoát bộ, kiêu kiêu anh hùng tự, thừa thi hoặc cát cư. Vọng tích phục tri phi, thu tâm hoạt tử mộ. Nhân truyện nhập đạo sơ, nhị tiên thử tương ngộ. Vu kim chung nam hạ, diện các lãng yên vụ.”

“Sư phụ người làm sao lại muốn dâng bốc Vương Trùng Dương? Còn tưởng rằng hắn là một đại anh hùng, bất quá cũng chỉ như vậy thôi!” Niệm Từ hướng về phía Lão Ngoan Đồng trợn mắt nhìn.

“Ta không có biết chuyện tình của sư huynh cùng với Lâm tỷ tỷ nha, muội muội người đừng hạch hỏi ta nữa!” Lão Ngoan Đồng ngồi yên một chỗ rứt thân thể lại nói.

“Sư tổ ta chẳng phải là buồn bực mà chết sao? Sớm biết như vậy, không bằng sư tổ giết chết Vương Trùng Dương rồi sau đó tự tận cho thống khoái!” Lý Mạc Sầu rất cực cũng nói ra ý nghĩ của mình.

“Nói tốt lắm! Lâm Triều Anh là một đời kỳ nữ, bởi vì tên đạo sĩ thú vị Vương Trùng Dương này mà làm trễ nải chuyện chung thân, có thể nói là uất ức tột cùng. Mạc Sầu may là nhờ người không có học hỏi theo sư tổ, treo cổ trên một thân cây nha!” Niệm Từ kích động nói.

“Chuyện này còn phải đa tạ Nhị cô nương người nha!” Dương Dịch nắm tay của nương tử, dở khóc dở cười nhìn nàng sôi nổi nói.

“Niệm Từ đừng vội nói bậy!” Hoàng Dược Sư mặc dù lên tiếng ngăn cản nhưng lại cực kỳ hời hợt, càng giống như là đang dung túng.

“Đúng rồi, các người trở về Cổ Mộ như thế nào rồi? Sư phụ người có trách mắng các người không?” không quay đầu lại, Niệm Từ như cũ đem lực chú ý đặt ở trên người Mạc Sầu.

“Không có! Sư phụ của Mạc Sầu coi như đã tha thứ, sau khi xem qua thư mà đại gia đã viết thì đã nói mỗi người có một mệnh số khác nhau, hy vọng chúng ta có thể tự thu xếp ổn thỏa. Nếu như đã thành thân thì cũng không cần thiết phải quá coi nặng sư môn, chỉ cần thỉnh thoảng tới bái vọng là được rồi!” Dương Dịch thay mặt nương tử nói.

“Có nhìn thấy sư muội của Mạc Sầu hay không? Hiện tại Mạc Sầu đã không còn là người của phái Cổ Mộ, vậy thì sư muội của nàng sẽ là trưởng môn nhân đời sau rồi!” Niệm Từ không khỏi nhắc tới đứa con dâu mình không có duyên phận: Tiểu Long Nữ.

“Có thấy! Long nhi mới chỉ là một hài tử năm sáu tuổi, có thể nhìn được cái gì?”

“Nhị cô nương, trước kia nghe người nói phụ thân của Tiểu Mã Cầu là người trên trời có dưới đất không có, thế nào lại già...” Không đợi nàng nói xong, Dương Dịch vội vàng cướp lời.

“Hôm nay vừa thấy Hoàng đảo chủ quả nhiên là khí độ phi phàm, có thể so với tiên nhân!”

“Coi như các người thất thời. Sư phụ ta văn tài vũ lược tinh thông mọi thứ, cơ hồ chính là một con người thập toàn thập mỹ, ngay cả Dương Dịch cũng không thể so đo với người được! Cái này gọi là thành thực, có cảm giác an toàn! Ta cũng không quan tâm tới tuổi tác nha!” Mặc dù là nói cho bọn Mạc Sầu nghe, nhưng nàng vẫn luôn nhìn về phía Hoàng Dược Sư, giống như là giải thích cho hắn biết.

“Hừ! Không biết nàng đã nói gì với họ nữa!” Hoàng Dược Sư hừ nhẹ một tiếng, không khí bên trong nhà cũng có chút hòa hoãn.

Kế tiếp Niệm Từ đem chuyện mình muốn theo sư phụ trở về đảo Đào Hoa, còn bọn người Dương Nhị đã vội vàng đem người đi mở rộng công việc tới phía nam nói cho họ biết, cũng nói rõ nếu mọi người không thích theo họ thì có thể tự do làm gì cũng được. Không đợi nàng nói xong thì Mạc Sầu đã tỏ thái độ thể đi theo Nhị cô nương, dưới quyết định của thê tử và huynh đệ của mình thì Dương Dịch không có con đường nào khác hơn là tán thành làm theo. Mấy người ngồi nói chuyện phiếm tính toán từng bước bắt đầu rút lui.

Theo sự trở về của phu thê Dương Dịch thì trách nhiệm trên vai của Niệm Từ nhẹ nhõm không ít, đang nghĩ muốn cùng Hoàng Dược Sư và nhi tử một nhà ba người yên ổn cuộc sống ở Tế Nam này thì không ngờ Hoàng Dược Sư nói muốn tạm biệt mấy ngày về xây dựng lại đảo Đào Hoa, dù sao lần này quá nhiều người trở về phòng ốc không đủ ọi người ở. Không đợi Niệm Từ phản đối, hắn đã mang theo Dương Tam cùng mấy tráng đinh trong nhà một đường đi tới Giao Châu theo đường thủy xuôi nam trở về đảo Đào Hoa. Dương Dịch toàn bộ đón nhận công việc khuếch trương việc làm ăn về phía Nam, huynh đệ mấy người cùng đồng tâm muốn đưa Hối Tuyền Lâu trở thành đệ nhất lâu.

Bên này Dương phu nhân Lý Mạc Sầu cũng không còn nhàn rỗi, sau khi cùng Hoàng Dược Sư và Niệm Từ thương lượng thì nàng bắt đầu chuẩn bị hết thảy mọi việc dọn nhà. Niệm Từ ngược lại trở thành giống như là Lão Ngoan Đồng, lui trở về làm bảo mẫu. Lão Ngoan Đồng cùng Tiểu Mã Cầu dĩ nhiên biết về tính toán của Hoàng Dược Sư, bọn họ vừa an ủi Niệm Từ đang oán trời trách đất vừa che miệng ở sau lưng nàng len lén vui mừng. Thật ra thì thời gian Hoàng Dược Sư đi cũng không lâu, trong lòng hắn không bỏ được Niệm Từ và nhi tử quá lâu, nên sau khi trở về đảo Đào Hoa, hắn phát hiện ra năng lực làm việc của Dương Tam xác thực giống như là đề cử của Dương Dịch vậy, trong thâm tâm có tính tế một mình có thể đảm đương một phía. Ở quy mô lớn hơn thì hắn đã giao phó rõ ràng cho Mai Siêu Phong, hắn lớn mật giao phó lại mọi chuyện chỉ huy xây dựng lại cho hai người này, sau đó một mình theo đường bộ trở về Tế Nam, rồi sau đó lúc nào đảo Đào Hoa có gặp khó khăn gì thì hắn mới quay trở lại.

Không đợi Niệm Từ kịp phản ứng lo lắng, Hoàng Dược Sư đã liền trở về bên cạnh nàng. Mùa đông Tế Nam bông tuyết trắng xóa, một nhà ba người liền vui mình trong phòng, hoặc là không sợ người khác thấy phiền kể lại chuyện sinh nở Tiểu Mã Cầu, hoặc là Hoàng Dược Sư dạy cho Niệm Từ sử dụng hoa đào Cẩm Ma. Mặc dù bây giờ nàng đã không còn muốn làm Hoa Đào Cẩm Ma nữa, nhưng nhìn thấy cây đàn này nàng vẫn còn kích động không thôi, vẫn muốn học để thỏa mãn tưởng tượng của mình.

Sinh nhật hai tuổi của Tiểu Mã Cầu rất khiêm tốn, không có giống như lần đầu tiên cờ trống lớn như vậy. Chỉ có người một nhà phía sau cánh cửa đóng kín dùng mấy món ăn gia đình, nhưng mà trong nhà không khí ấm áp là từ trước tới giờ chưa từng có, ngay cả Lão Ngoan Đồng cũng âm thầm cảm thán Hoàng Lão Tà chưa bao giờ ra mắt nhẹ nhàng như thế! Mùa xuân còn chưa tới, mọi người đã chuẩn bị tốt mọi thứ cho cuộc đại di chuyển vào mùa xuân. Lúc này tài sản cố định của Niệm Từ đã bí mật bán đi không ít, trừ Hối Tuyền Lâu ra thì chỉ còn lại có căn nhà này mà thôi. Cho dù như vậy nàng cũng không có dừng tay, đem khế ước mua bán nhà và Hối Tuyền Lâu ra, tính toán sau khi nhân viên rút lui hết thì cũng đem mọi thứ giải quyết hết. Sau khi tính toán sổ sách xong thì nàng phát hiện cuối cùng số tiền thu vào lớn hơn số tiền bỏ ra ban đầu gấp mấy lần, ngay cả tiền vốn mở rộng kinh doanh sang các nơi khác cũng đã thu về rồi, nàng đắc ý khoe với Hoàng Dược Sư, lại bị hắn châm chọc là cả người đầy hơi tiền.

Mượn cơ hội chúc tết mùa xuân, Niệm Từ lại một lần nữa đi tới phủ tướng quân, coi như là chia tay trước khi đi. Trong lúc trò chuyện thì nàng biết được Thác Lực Hải đã đi theo đại quân Mông Cổ chinh phục nước Nga, đang vây hãm Moscow. Hơn nữa theo khoảng cách càng ngày càng lớn, thư từ rất khó truyền lại, Đại Tề Cát gần nửa năm nay đã không hề nhận được thư của đệ đệ. Mặc dù biết mình ra đi không lời từ biệt là rất có lỗi với Thác Lực Hải, nhưng vì đề phòng sự quấy nhiễu của vợ chồng Đại Tề Cát, lại vì an toàn tính mạng của bọn họ, Niệm Từ không hề hối hận vì quyết định của mình. Dù sao thì Hoàng Dược Sư chắc là cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho việc người khác lại có ý muốn với thê tử mình.

Người làm trong nhà và vật dụng đã giảm bớt không ít nhưng mà Hoàng Dược Sư vẫn phải mua một thuyền lớn ở Giao Châu, chờ đợi bọn họ tới là sẽ bắt đầu lên đường đi tới đảo Đào Hoa. Rất nhanh đã tới đầu mùa xuân tháng ba, Niệm Từ nói sẽ cùng với đại ca đi tới cổ hương giỗ tổ, Dương Dịch và Lý Mạc Sầu dẫn mọi người đi với đảo Đào Hoa trước, chỉ còn lại một mình Dương Nhị ở lại trấn thủ Hối Tuyền Lâu. Một nhà ba người và Lão Ngoan Đồng không có lên thuyền, muốn đi tới Tương Dương trước, cùng vợ chồng của Dung nhi nói rõ chân tướng sự việc.

29. Chương 52

Chương 52 - Xung đột với Hoàng Dung

Trong bữa tiệc chia tay trước khi lên đường, Niệm Từ đã lấy ra mấy tờ bản vẽ giao cho huynh đệ Dương thị, trên đó là bản vẽ ngọc bội tùy thân của Lão Ngoan Đồng và Tiểu Mã Câu, nói rõ đây chính là tín vật ngày sau quản lý tất cả cửa hiệu. Chủ yếu là do Niệm Từ lo lắng Lão Ngoan Đồng ở đảo Đào Hoa không sống được, ra ngoài du ngoạn không có tiền sẽ bị người ta bức hiếp nên mới muốn làm như vậy, một phần là để cho hắn dễ dàng đến sản nghiệp các nơi lấy ngân lượng, một phần là nàng đã có ý muốn để lại tất cả mọi sản nghiệp cho Tiểu Mã Câu.

Đầu mùa xuân Tế Nam vẫn còn lạnh, hoa đón gió xuân chuẩn bị nở ra giống như là muốn nói cho người ta biết mùa đã thay đổi. Cuối cùng, nhìn lại một lần căn nhà mình đã ở hai năm, Niệm Từ lưu luyến bước lên xe ngựa. Lúc này công cụ giao thông đã không còn đơn giản như lúc nàng tới đây nữa, Hoàng Dược Sư đã sớm đem nội thất bố trí ấm áp, có thể so với trạm dịch lưu động rồi. Lão Ngoan Đồng ngồi ở phía trước không chế xe ngựa, không khí bên trong xe vì tâm trạng của Niệm Từ mà một lần nữa trở nên phiền muộn.

“Thế nào? Không nỡ rời đi sao?” Hoàng Dược Sư bất động nói.

“Không phải vậy. Nơi này dù sao cũng là cố hương của ta, mặc dù lần đầu trở lại nhưng mà lại ở lâu như vậy, chợt rời đi vẫn là có chút thương cảm!” ôm thật chặt cánh tay của hắn, nhìn con trai đang ngồi trên thảm chơi đồ chơi, Niệm Từ mất mát nói. Lúc này tâm trạng của nàng tựa như trong ngày hôn lễ tân nương ngồi ở nhà mẹ, chờ chú rể tới đón, vừa có ước mơ với cuộc sống tốt đẹp sắp tới, lại có bất an thấp thỏm sắp ra đi.

“Nếu nhớ nhà thì chúng ta sẽ trở về thăm, không cần phải quá khổ sở.” Hắn vỗ vỗ tay an ủi Niệm Từ.

“Vâng! Sư phụ, vạn nhất sư muội không chấp nhận quan hệ của chúng ta thì phải làm sao bây giờ? Dù sao chúng ta cũng tương đương như tỷ muội nha?” Lúc trước mọi sự quá mức rồi ren nên Niệm Từ không có thời gian suy nghĩ, chờ hết thấy ổn định thì tâm tình bất an lại xông tới. Người khác là con dâu xấu sợ gặp cha mẹ chồng, còn nàng là mẹ kế sợ thấy con gái chồng.

“Đừng lo lắng, chẳng lẽ con gái ta nuôi lại phạm phu tục tử như vậy, câu nệ luân lý đạo đức? Buồn lo vô cớ, có rảnh rồi không bằng suy nghĩ tới bài học của nàng đi!”

Dọc theo đường đi không có cái gì khó khăn, Hoàng Dược Sư và Lão Ngoan Đồng thay phiên nhau điều khiển xe xuôi về phía nam. Tiểu Mã Câu lần đầu tiên xa nhà đối với tất cả đều rất mới mẻ, ở trong xe cùng với cừu cừu chơi đùa, hoặc ngồi ở trong ngực của cha ở trước xe quan sát cảnh vật, đối với việc tìm khách sạn ngủ trọ lại càng thêm vui vẻ, căn bản là không có giống như một hài tử sợ người lạ chút nào. Lão Ngoan Đồng chơi với Tiểu Mã Câu, nên Niệm Từ cũng rảnh rỗi ngồi ở trước xe với Hoàng Dược Sư. Nhìn mùa xuân đang tới, thơ tính của hai thầy trò lại đại phát, cùng ngâm thơ đối câu, cảm giác quen thuộc hiểu nhau không cần nói ra lại bao chung quanh hai người.

Không khí ấm áp vui vẻ nên lộ trình cũng thấy rất nhanh, hơn mười ngày thời gian qua đi trong nháy mắt bọn họ đã tiến vào thành Tương Dương thủ vệ nghiêm ngặt. Có thể thời gian dài đối mặt với chiến trận đã khiến cho người dân chết lặng, tình hình nơi này với các thành trấn khác cũng không có khác gì, không chút nào vì binh mã bên ngoài mà ảnh hưởng tới cuộc sống bên trong thành, chỉ có trên đường cái thỉnh thoảng có vài quan binh và giang hồ nhân sĩ đi lại mà thôi.

Lão Ngoan Đồng điều khiển xe chạy thẳng vào trong phủ tướng quân. “Xe trước mặt ngừng lại, người tới là ai?” Có người chạy ra hỏi.

“Làm phiền người chạy vào thông báo cho Quách Tĩnh một tiếng, nói nhạc phụ của hắn: Đảo chủ đảo Đào Hoa Hoàng Đảo chủ đã tới, còn có Toàn chân giáo Chu Bá Thông nữa!” Lão Ngoan Đồng lên tiếng trả lời.

“Sư phụ người nghe kìa, đại ca bắt chước ngữ điệu nói chuyện của người!” Niệm Từ thấp giọng cười nói.

“Huynh muội hai người thực không có hình dáng gì cả!” Xe ngựa tiếp tục đi vào trong quân doanh. Hoàng Duyệt Sứ vén rèm xuống xe, rồi ôm con trai xuống, Niệm Từ cũng nhẹ nhàng nhảy xuống, đoàn người theo chân binh lính đi vào trong.

Hai vợ chồng Quách Tĩnh nghe được tin báo thì vội vàng chạy ra đón. Mấy người vội vàng ra mắt chào hỏi lẫn nhau. Hai năm không gặp thì thấy Quách Tĩnh phong thái vẫn như cũ, chẳng qua là thêm phần thành thực chững chạc, không còn là một thiếu niên lỗ mãng nữa. Còn Hoàng Dung thay đổi lại không nhỏ, từ một người thiếu nữ biến thành một người mẹ, quá trình thay đổi đó rất rõ rệt trên người của nàng. Nhìn thiếu phụ nói chuyện trước mặt mình, Niệm Từ không thể tin được đây là cô gái đã tâm sự cùng mình ở trên đảo, cùng Hoàng Duyệt Sứ điêu ngoa cãi nhau tiểu yêu nữ, mà bây giờ là một chủ nhân của gia đình. Hoàng Dung cũng kinh ngạc với sự biến hóa của Niệm Từ, không còn là cô gái ngày đó tỷ vô chọn rể, mà bây giờ xinh đẹp thần thái tung bay, gợn tay nhắc chân đều không câu chấp khiến cho người ta có cảm giác như đã thoát thai chuyển cốt vậy.

“Sư tỷ hai năm qua tỷ đã đi đâu vậy? Phụ thân cũng không có nói cho ta biết. Ngay cả hôn lễ của ta và Tĩnh ca ca, còn có lúc Phù nhi ra đời tỷ cũng không có xuất hiện, thật là tàn nhẫn nha!” khi nói chuyện thì giọng nói tiểu nữ nhi của nàng mới lộ ra. Thấy tình hình quen thuộc, Niệm Từ lúc này mới có thể khẳng định được thân phận của nàng.

“Dung nhi không nên giận ta, ta cũng là có chút bất đắc dĩ. Đúng rồi Dung nhi, giới thiệu uội biết một người.” vừa nói nàng vừa ôm lấy tiểu mã câu đang ngồi ở trên ghế.

“Dung Nhi, đây là Tiểu Mã Câu!” Hoàng Dung sững sốt, nhìn về đứa bé trai xinh đẹp trước mặt.

“Dung Nhi, đưa ta đi xem Phù nhi một chút được không?” Niệm Từ thật sự không muốn trước mặt đám đông nói tới chuyện của mình và Hoàng Duyệt Sứ. Hoàng Dung kinh ngạc nhìn về phía phụ thân và Niệm Từ, một lát sau, nàng đứng dậy dẫn đường chúng ta đi. Quách Tĩnh không biết gì chỉ đi theo chúng ta. Ra khỏi đại sảnh, đi tới một tiểu viện nhỏ tĩnh lặng. Tiến vào trong thì có một người giúp việc chạy ra đón.

“Xin chào Quách phu nhân, tiểu thư vẫn còn ngủ chưa có tỉnh lại!”

“Tốt, Lưu nhũ mẫu đi xuống nghỉ ngơi trước đi. Chúng ta ở chỗ này trò chuyện một lát!”. Dung Nhi bước vào trong phòng, nhìn xuống một đứa trẻ đang ngủ say.

“Tiểu Mã Câu, thấy tiểu khả ái chưa? Con ở đây chơi xem nàng, chúng ta ở ngoài trò chuyện có được không? Nếu như nàng tỉnh dậy thì chạy ra gọi tỷ tỷ, nhưng không được lên tiếng đánh thức nàng dậy có biết không?” Niệm Từ cúi người xuống chỉ vào Phù nhi mà nói với Tiểu mã Câu.

“Ta cũng ở đây! Ta cũng muốn ở đây cùng với Tiểu Mã Câu xem tiểu khả ái!” Lão Ngoan Đồng không cam lòng bị bỏ rơi nói. Hoàng Dung ngầm cho phép, nên một lớn một nhỏ hai người vào phòng đóng cửa lại.

Bên này bốn người ngồi xuống, Hoàng Dung mơ hồ cảm thấy khác thường, Quách đại hiệp thì không nhìn ra được chút gì. “Cha, bé trai này là đồ đệ người mới nhận sao?” hần hỏi.

“Không phải. Hần là con trai của ta do Niệm Từ sinh ra, là đệ đệ của Dung Nhi!” Hoàng Duyệt Sứ chém đĩnh chặt sắt nói. Một lời đã kích khiến cho hai vợ chồng Quách Tĩnh cứng miệng nói không nên lời.

“Tại sao? Phụ thân không phải là vì mẫu thân ta thề cả đời không lập gia đình sao? Thế nào chỉ mới qua vài chục năm người đã thay lòng rồi? Lại còn cùng với sư tỷ ở chung một chỗ?” Dung nhi nhảy dựng lên, bạo phát tính khí tiểu đồng tà ngay. Dù sao cũng là chuyện riêng của nhạc phụ, nên Quách tĩnh không tiện bày tỏ ý kiến, chỉ là ở một bên kéo tay thê tử, ý bảo nàng nên tĩnh táo.

“Sư muội, ta trả lời thay có được không?” không đành lòng để Hoàng Duyệt Sứ bị nữ nhi gây khó khăn, Niệm từ chủ động nói.

“Sư muội, Quách đại ca, các người nên biết cuộc sống của Niệm từ năm xưa hết sức quẩn bách, theo nghĩa phụ bữa đói bữa no lớn lên, nghĩa phụ đối với việc riêng đặt hết tâm tư nên cũng không chú ý nhiều tới ta. Nhưng trước khi ta tới đảo Đào Hoa, thì không có một người chân chính quan tâm tới ta, ngay cả nghĩa huynh Dương Khang cũng không có như vậy. Trong thâm tâm ta luôn hướng tới cuộc sống an nhàn ổn định, hướng tới tìm một người che chở ta, đặt ta ở trong lòng thương yêu giống như Quách đại ca che chở uội vậy.

Ta ở đảo Đào Hoa được sư phụ che chở thương yêu, đặc biệt là sau ngày trung thu, Quách đại ca cũng biết tình hình của ta.” Nàng quay đầu nói, Quách Tĩnh gật đầu một cái.

“Vậy thì thế nào?” Hoàng Dung vẫn còn giận dữ nói.

“Ta bị kích thích mãnh liệt, ngu si tận bốn tháng, cái gì cũng không biết. Là sư phụ luôn chăm sóc ta, khiến cho ta tỉnh táo lại. Từ từ sự tôn kính của ta với sư phụ đã biến thành tình yêu nam nữ, hơn nữa càng ngày càng không thể kiềm chế. Tình cảm không thể khống chế nên ta nhất thời làm ra chuyện lớn. Sư phụ trong lòng thủy chung chỉ có sư nương nên người cự tuyệt ta, là muội đã mang người tới bên cạnh ta.”

“Thế nào lại là ta?” Hoàng Dung chỉ vào lỗ mũi mình hỏi lại.

“Đương nhiên là muội! Ta thừa nhận lúc ấy không thể nào coi như không có xảy ra chuyện gì, tiếp tục sống ở trên đảo nên đã tự mình rời đi. Sau đó ta vô tình gặp được ca ca, chúng ta cùng nhau cướp của người giàu giúp cho người nghèo khó, đem ngân lượng trộm được đưa tới nơi này. Người thần bí đưa ngân lượng tới đây chính là đại ca ta. Hai năm này chưa từng dừng lại. Sau đó ta phát hiện ra mình có thai, sinh hạ một đứa con, chính là Tiểu Mã Câu. Lần trước sư phụ được muội nhờ vả, ở Tương Dương theo dõi đại ca, mới phát hiện ra được tung tích của chúng ta, lúc này người mới quyết định tiếp nhận ra và hài tử. Người muốn dẫn chúng ta tới đây nói rõ sau đó trở về đảo Đào Hoa, không bao giờ ra ngoài nữa!” Nàng nhìn chăm chăm vào Hoàng Dung nói.

“Người giảng bày tính lợi dụng ta? Lợi dụng lòng hiếu kỳ của ta đem cha ta tới đó!” Hoàng Dung bất chợt hiểu ra, tức giận đứng lên bỏ đi.

Niem Từ không nghĩ nàng sẽ phản ứng như vậy, khẽ khép mắt lại. Lúc nàng mở mắt ra thì chỉ còn nàng và Quách Tĩnh ngồi đó, Hoàng Dục Sư đã chạy theo Hoàng Dung.

“Quách đại ca, người nói ta có làm sai không? Ta chỉ muốn có được hạnh phúc giống như các người, trải qua cuộc sống giúp chồng dạy con chẳng lẽ là không đúng sao? Tình cảm các người cũng hết sức nhấp nhô, không hề thuận buồm xuôi gió, tại sao không thể thông cảm cho ta và sư phụ đây?” nàng giống như là đã mất đi hết khí lực, nhẹ giọng nói.

“Mục cô nương cũng đừng quá để ý. Dung nhi nhất thời không tiếp nhận được nên mới phản ứng như vậy! Đợi nàng vượt qua cơn giận, thì cô hãy nói tiếp. Nhưng... bất quá nhạc phụ cũng là sư phụ cô, như vậy thì có tốt không?” Quách đại hiệp thiện lương thấy bộ dạng thất bại của Niệm Từ thì mặc dù không hết sức tán thành nhưng nhất quyết cũng không phải loại bỏ đá xuống giếng.

30. Chương 53

Chương 53 - Đạt thành hòa giải

Đang muốn trả lời thì nàng nghe được thanh âm ở trong nhà truyền ra, Tiểu Mã Câu rất nhanh chạy tới “Mẫu thân, tiểu khả ái tính rồi!” đi theo Quách Tĩnh tiến vào phòng ngủ, nàng liền nhìn thấy Quách Phù mắt mở to, đang suy nghĩ về Lão Ngoan Đồng đang ở trước mặt.

Có thể là thấy bên trong nhà không có thân ảnh nào quen thuộc, nên cái miệng nhỏ nhắn bĩu bĩu ra muốn khóc. Quách đại hiệp vội vàng cúi người xuống, đưa tay ôm lấy con gái vào lòng. Tiểu Mã Câu và Lão Ngoan Đồng tò mò leo lên giường ngồi chơi. Cẩn thận quan sát cháu ngoại trên danh nghĩa của mình, Niệm Từ không nhịn được đau lòng.

Khi biết mình mang thai nàng luôn chú ý tới dinh dưỡng cho bản thân, con trai sau khi sinh hạ được chăm sóc đầy đủ, có nhiều người tí mĩ trông chừng, nên đáng dấp mập mạp khỏe mạnh, ôm lên một chút cũng phải hết sức. Mà Phù nhi lại có thể không được hưởng thụ đặc quyền gì cả, tính ra thì Phù Nhi đã được gần mười tháng rồi, nhưng bộ dáng chỉ giống như Tiểu Mã Câu lúc ba bốn tháng mà thôi!!! Hơn nữa đáng người hết sức nhỏ gầy, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng không có đồ thẩm, khiến cho đôi mắt to như to hơn. Ở trong ngực phụ thân chắc là không thoải mái, nên bé không ngừng giãy dụa.

“Quách đại ca, để cho ta ôm cho!” Niệm Từ đã làm mẫu thân nên không thể nhìn được hài tử khó chịu, nên đưa tay nhận lấy Phù nhi. Quách Tĩnh lúng ta lúng túng cười cười. Xem ra bé cảm thấy có cảm giác thân thuộc, nên Phù nhi một chút cũng không có kháng cự nằm trong ngực của nàng, ngoan ngoãn quan sát người đang ôm lấy mình.

Niệm Từ thuần thực nói chuyện với bé, giống như với con trai nàng khi còn nhỏ vậy, trêu chọc bé mở cái miệng chưa có cái răng nào khách khách cười không ngừng. Tiểu Mã Cầu cũng vây bên người của mẫu thân, nằm đó cười vui vẻ. Hoàng Dược Sư ra lệnh một tiếng, sau sinh nhật Tiểu Mã Cầu liền bị cai sữa, thỉnh thoảng ngực Niệm Từ vẫn bị căng sữa. Có thể là do Phù nhi đánh hơi được mùi sữa, nên tay bé cứ mò tìm trong ngực áo của Niệm Từ.

“Quách đại ca, Phù nhi đói bụng. Người có nên gọi Dung Nhi về cho bé ăn không?” vừa ngăn tay của Phù nhi lại, Niệm Từ vừa nói.

“Được, làm phiền Mục cô nương trông Phù nhi một chút! Lưu má má có thể đã chuẩn bị cơm canh rồi, ta đi tìm bà ấy tới!” nói xong, Quách đại hiệp quay người đi ra ngoài. Lão Ngoan Đồng liền tiến lên, cổ làm ra vẻ thần bí hỏi:

“Nói cho bọn họ biết chưa? Tình hình thế nào?”

“Còn có thể như thế nào? Trở mặt chứ sao? Không còn có thể tệ hơn nữa rồi!” Niệm Từ làm như không có chuyện gì mà nói, tình hình kém nhất đã diễn ra rồi, ngược lại nàng lại cảm thấy yên tâm.

“Vậy làm sao bây giờ? Không được thì chúng ta trở về lại Tế Nam! Muội muội, người không cần sợ! Có ta ở đây rồi!” Lão Ngoan Đồng hào khí nói.

“Cảm ơn đại ca! Không cần lo lắng, sự phụ ta đã cùng Dung Nhi đi ra ngoài nói chuyện rồi, tình cảm giữa hai cha con họ rất tốt, sẽ có chuyển biến thôi!” Niệm Từ trong lòng cảm thấy rất cảm kích, không cần biết là nàng quyết định làm gì nàng cũng không sợ, bởi vì Lão Ngoan Đồng lúc nào cũng không do dự ủng hộ nàng! Vừa nói chuyện một chút thì Lưu ma ma bưng một khay đi vào, thuần thực nhận lấy hài tử dứt cháo cho nàng.

“Vị má má này, tại sao Quách Phu nhân không trở về cho bé ăn? Ở đây không có vú nuôi sao?” nàng thấy con mình chưa dứt sữa mấy ngày, lại nhìn Phù nhi như vậy nàng có chút đau lòng.

“Quách phu nhân ngày thường công việc rất nhiều không có nhiều thời gian chú ý tới tiểu thư, có thể là do phu nhân không nghỉ ngơi đủ nên cũng không có nhiều sữa cho tiểu thư ăn, cho nên ngày thường cũng chỉ cho tiểu thư ăn cháo, chỉ có tối về mới được uống sữa. Nơi này binh mã loạn lạc, Quách Phu nhân không dám tìm vú nuôi, e sợ sẽ có người muốn gây bất lợi cho tiểu thư! Ta là người làm cũ trong phủ tướng quân nên mới được an bày tối chăm sóc cho tiểu thư!” bà vừa dứt, vừa trả lời câu hỏi của Niệm Từ. Trò chuyện một chút thì Dung Nhi trở về phòng, thấy Tiểu Mã Cầu đang nằm trong lòng mẫu thân, lại nhìn nữ nhi đang ăn cháo, nàng không nói gì quay về phía Lão Ngoan Đồng.

“Lão Ngoan Đồng, Mã đạo trưởng, Khâu đạo trưởng đều ở đây, sắp tới rồi! Ta đã an bày nơi nghỉ ngơi ọi người, đợi lát nữa tới dùng cơm tối đi!”

“Tốt lắm, tốt lắm! Đã lâu rồi ta chưa gặp bọn họ, còn có chút nhớ họ đây! Muội muội, người có muốn đi cùng không?” Lão ngoan đồng cao hứng nói.

“Không được rồi đại ca, Tiểu Mã Cầu mấy hôm nay bồn ba có hơi mệt, ta muốn mang hắn đi nghỉ ngơi sớm!” Niệm Từ nói, lại quay sang hỏi Hoàng Dung.

“Sư muội, phiền muội trước mang cho ta một chút đồ ăn có được không? Hài tử đã mệt mỏi rồi, muốn đi ngủ sớm một chút!”

“Đi theo ta!” nàng không nói thêm gì, đứng dậy đi ra khỏi phòng. Niệm Từ ôm lấy con trai liền đi theo. Đi tới tiểu viện ở phía đông, Hoàng Dung đẩy cửa đi vào, nói:

“Đây chính là phòng của cha ta, các người tối nay cứ ở tại đây đi! Đợi lát nữa ta sẽ cho người mang cơm tối tới đây!” Nói xong, không đợi Niệm Từ trả lời nàng lập tức rời đi.

“Mẫu thân, cô ấy là ai vậy? Có phải là không thích Tiểu Mã Câu hay không?” Hải tử ở trong ngực nàng rất nhạy cảm với tâm trạng của người khác.

“Không có đâu! Tiểu Mã Câu là hải tử khả ái nhất trên đời này, sẽ không có người nào ghét con đâu!” Niệm Từ ôm nhi tử ngồi xuống, hôn nhẹ lên mặt của nhi tử kiên nhẫn giải thích.

“Nàng là con gái của cha con, con phải gọi là tỷ tỷ. Tiểu khả ái lúc này là con gái của tỷ tỷ, Tiểu Mã Câu của ta nhỏ như vậy đã được làm cữu cữu rồi!”

“Con là cữu cữu sao? Giống như cữu cữu của con vậy sao? Vậy con gọi nàng là cái gì?” Tiểu Mã Câu tò mò hỏi.

“Đúng rồi, giống như là cữu cữu của con vậy. Nàng gọi là Quách Phù, là Phù nhi. Con so với nàng lớn hơn nên không được bắt nạt nàng nhé!” hai mẹ con đang nói chuyện thì có người bưng cơm nước vào, dụng cụ rửa mặt và súc miệng đều được mang tới.

Hai mẹ con dọn dẹp mọi thứ rồi bắt đầu dùng cơm tối, sau đó Niệm Từ mang theo con trai đi ngủ sớm. Một hải tử mới hai tuổi đầu, lần đầu xa nhà đi qua phân nửa đất nước, dù gì cũng cảm thấy mệt mỏi. Điều chỉnh hô hấp xong, Tiểu Mã Câu rất nhanh chóng tiến vào mộng đẹp. Cùng Hoàng Dược Sư đoàn tụ được mấy tháng, trên người con trai nàng đã có nhiều thay đổi rất lớn, Dịch Cân Kinh đã được ngừng lại, thay vào đó Tiểu Mã Câu được phụ thân dạy tập luyện nội công của đạo Đào Hoa. Vốn tính để cho Lão Ngoan Đồng dạy bé nội công chính tông của đạo gia, không nghĩ tới Hoàng Dược Sư đem nội công bốn môn kết hợp với Cửu Âm Chân Kinh, sau đó áp dụng cho nhi tử luyện tập.

Niệm Từ đang nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên cảm thấy có người nhìn mình, nàng mở mắt ra thì thấy Hoàng Dược Sư đã đi vào phòng. Nàng đứng dậy ôn nhu nói: “Làm sao mà chàng trở về cũng không gọi ta một tiếng? Đã canh mấy rồi?”

“Vừa trở về phòng thôi, xem nàng đã ngủ chưa, không muốn quấy rầy nàng. Mới vừa qua giờ tuất một khắc, nàng cũng mệt mỏi cả ngày rồi, thay áo ngủ đi!” hần ngồi ở trước bàn nói. Niệm Từ tới rót một chén trà đưa cho hắn, cũng ngồi xuống theo.

“Dễ hải tử ngủ thôi, ta không có mệt. Tiệc đã kết thúc rồi sao? Có người nào tham gia vậy?” Nàng hỏi.

“Bọn họ vẫn đang nói chuyện phiếm, ta lười để ý tới họ, nên liền đi về trước. Còn có thể là ai, sư đệ của đại ca nàng Mã Ngọc, Khâu Xứ Cơ, sáu vị sư phụ của Tinh Nhi, còn có hai trưởng lão của Cái Bang. Là một đám ô hợp thôi!”

“Buổi chiều chàng cùng với sư muội nói gì vậy? Nàng trở về mặc dù vẫn không để ý tới ta, nhưng thái độ hòa hoãn hơn nhiều!” Niệm Từ hỏi.

“Nói tới đây ta liền tức giận. Lúc ấy tại sao nàng lại nói như vậy? Dem toàn bộ trách nhiệm ôm vào trên người mình? Chẳng lẽ Hoàng Dược Sư này là người sợ chuyện sao? Đã sớm nói cho nàng biết, nếu ta đã quyết định ở cùng chung một chỗ với nàng, sẽ không bao giờ thay đổi tâm ý, Dung Nhi có phản đối ta cũng không tiếc!” Hần trợn to hai mắt thấp giọng nổi giận nói.

“Ta biết chàng không muốn ủy khuất ta. Nếu chúng ta đã quyết định ở chung một chỗ, ta cũng muốn chia sẻ phiền não với chàng nha! Nếu như ta hạ thấp mình một chút, mà có thể để cho sư muội tha thứ thì có gì không được?” Niệm Từ cười cười không coi đó là quan trọng.

“Nàng nha, chỉ cần đàn ông hoàng sống ở phía sau lưng của ta, cho dù có phải là kẻ địch của toàn bộ người ở trong thiên hạ ta cũng sẽ bảo vệ cho nàng cùng với Ngạo Chi!” Hần kéo tay của Niệm Từ, vuốt ve nói.

“Đó là dĩ nhiên! Chàng là Đông tà Hoàng đạo chủ độc nhất của ta nha!” Nàng cười vui vẻ nói tiếp.

“Nàng không cần quan tâm tới chuyện này nữa. Ta đã nói rõ ràng với Dung Nhi, nó cũng đã bày tỏ sẽ tiếp nhận nàng, bắt quá nha đầu này cố chấp giống như ta vậy, nửa khắc một khắc cũng sẽ khó thay đổi, có thể sẽ vẫn còn mặt nặng mày nhẹ với nàng! Không bằng ngày mai chúng ta rời khỏi đây, cũng không sợ người ta giận đối nàng!” Hiển nhiên là hắn không muốn nói lại câu chuyện của mình với nữ nhi.

“Không nên nha, mới vừa rồi Dung Nhi chẳng qua chỉ là không để ý tới ta mà thôi, cũng không có giận đối gì. Khó có được cơ hội tới đây, chúng ta nên ở lại vài ngày đi. Tiểu Mã câu chưa từng cùng hải tử trạc tuổi nó

chơi đùa, để cho nó cùng với Phù nhi chơi đùa một chút, mới vừa lên chức cữu cữu nên nó cao hứng lắm!”

Ngày thứ hai Hoàng Dược Sư cùng với Lão Ngoan Đồng liền cùng những người khác đi ra tiền tuyến, căn bản là không có ở trong phủ. Niệm Từ một mình thoải mái vui vẻ ở tiểu viện mang theo hai đứa trẻ chơi đùa với nhau. Lúc này, tạm thời nàng thay mặt Dung Nhi mang lại cho Phù nhi một chút tình thương của người mẹ. Thậm chí nàng còn xuống phòng bếp làm một số thức ăn dinh dưỡng cho hai đứa bé, qua mấy ngày thì nàng mừng rỡ phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn của Dung Nhi bắt đầu xuất hiện chút ít thịt, sắc mặt cũng trở nên đỏ thắm không ít.

“Sư muội, chúng ta có thể nói chuyện một chút hay không?” khó có được ngày Dung Nhi về sớm, Niệm Từ giao hai đứa trẻ cho Lưu má, tiến lên nói với Dung Nhi.

“Người muốn nói gì?” Hoàng Dung không hề ngẩng đầu lên, trước sau như một lạnh lùng nói.

“Chúng ta tới phòng sư phụ nói được không?” hai người một trước một sau đi vào trong phòng đóng cửa lại nói chuyện.

“Hôm đó chúng ta đều kích động, không có nói mọi chuyện cho rõ mọi chuyện. Mặc dù sư phụ nói đã nói rõ với muội, nhưng quá mấy ngày rồi chúng ta cũng nên nói chuyện một chút.” Niệm Từ lên tiếng.

“Chúng ta còn là tỷ muội sao? Con trai người mở miệng một tiếng là tỷ tỷ hai tiếng là tỷ tỷ gọi ta, không quá mấy ngày nữa ta sẽ phải gọi người là mẹ nữa đúng không?” Hoàng Dung cười lạnh nói.

“Dung Nhi, ta thấy muội đã nói sai một chuyện rồi. Bất kể ta và sư phụ có như thế nào, thì chúng ta vẫn luôn là tỷ muội. Tình cảm của ta và sư phụ là từng giọt từng giọt tích lũy mà thành, nói rõ hơn một chút chính là hai con người luôn tịch tịch đã lâu cuối cùng cũng có thể tìm được người tri âm. Nếu như muội có thể trở về đảo Đào Hoa chăm sóc sư phụ, vậy ta sẽ như mong muốn của muội rồi đi, không bao giờ quấy rầy mọi người nữa. Nhưng muội cũng không thể trở về đảo nha, nếu đã vậy tại sao lại phản đối ta ở bên sư phụ đây? Sư phụ bế quan 15 năm qua thật là không dễ dàng, ta phản đối việc muội nói sư phụ đã quên sư nương, sư nương ở trong lòng sư phụ luôn ở vị trí quan trọng nhất, không người nào có thể thay thế, ngay cả muội cũng vậy! Hơn nữa ta cũng không có ý muốn tranh đoạt!”

“Người nói thật là dễ nghe! Chỉ làm một đệ tử thì cũng có thể làm bạn với cha ta, tại sao người lại leo lên giường của ông, ngay cả hài tử cũng sinh hạ ra rồi, lại dám giấu diếm ta một thời gian dài!” Nàng giận dữ nói.

“Dung nhi, muội cũng đã trải qua tình yêu nam nữ, lúc tình cảm dâng cao nói muội không được tiếp xúc với Quách đại ca, muội có thể nhận sao?” Niệm Từ cười nói.

“Hơn nữa nhi tử ra đời là ngoài ý muốn, mà cũng chỉ có một lần mà thôi!” Nàng lúng túng nói tiếp.

“Chúng ta cũng không có ý muốn gạt muội. Sau khi bị sư phụ cự tuyệt ta đã bỏ đi không hề có ý định gặp mặt lại thì làm sao ta có thể đi khắp nơi thông báo? Hai năm sau sư phụ lại lần nữa tìm được ta, chúng ta đều lập tức nghĩ tới chuyện đến nói chuyện với muội. Ta không cần quan tâm cách nhìn của mọi người trong thiên hạ, chỉ hy vọng nhận được sự đồng ý của muội, dù sao muội cũng là con gái bảo bối của sư phụ!”

“Người thật sự không có lợi dụng thân phận thần bí dẫn dụ ta để dụ cha ta ra!” Hoàng Dung liếc mắt hỏi.

“Ông trời ơi, làm sao để uội tin ta đây? Nếu quả thực là ta muốn dụ sư phụ ra, thì ta đã tự mình đi tới, chẳng phải là dễ dàng hơn sao? Hơn nữa đại ca tới đây không phải là luôn luôn dịch dung sao? Nếu ta mang bụng bầu đi tới thì không phải sẽ hiệu quả hơn sao?” Niệm Từ hận không thể thề với trời, mình căn bản là không hề có bản lĩnh đi một bước nhìn rõ lòng người của Gia Cát Lượng nha!

“Tốt, ta tin tỷ!”

“Cảm ơn sư muội!” này giờ nói chuyện tới miệng đắng lưỡi khô nên Niệm Từ bưng chén trà lên uống cạn một hơi.

“Thật ra thì đối với mẫu thân ta cảm thấy rất mơ hồ. Hai năm qua không thấy tỷ xuất hiện, hôn lễ của ta phụ thân cũng không tới, ta đã mơ hồ cảm thấy có chuyện gì đó xảy ra rồi, chẳng qua là ta không muốn nghĩ tới chuyện đó mà thôi. Hôm đó tỷ nói thẳng ra đã khiến cho ta khiếp sợ, làm cho ta có cảm giác sẽ mất đi cha ta. Trước kia ta và phụ thân nương tựa lẫn nhau, luôn luôn chỉ có hai người để ý lẫn nhau. Bây

giờ đột nhiên phụ thân lại có thêm tỷ và Tiểu Mã Câu nữa, ta không còn là người duy nhất của ông nữa, ta rất khó tiếp nhận!” Hoàng Dung im lặng một chút rồi thật thà nói.

“Muội và sư phụ là hai cha con. Có nhớ hay không lúc muội và Quách đại ca về đảo? Sư phụ cũng là e sợ sẽ mất đi muội nên đã muốn giết Quách đại ca, muội đã muốn giải thích rõ ràng với sư phụ. Hiện tại tại sao muội cũng suy nghĩ như vậy? Tại sao không nghĩ là có thêm người quan tâm tới muội đây?” Niệm Từ chợt nhớ ra cái gì lại lên tiếng hỏi.

“Ngày đó muội nóng giận bỏ đi ra ngoài, sư phụ đi ra tìm muội đã nói gì vậy? Mặc dù khi muội trở về không có để ý tới ta, nhưng thái độ lại hòa hoãn nhiều. Buổi tối ta hỏi sư phụ nhưng sư phụ nhất quyết không nói!”

“Những lời phụ thân nói làm cho ta sợ muốn chết!” Hoàng Dung trả lời.

“Cha nói trong lòng người vẫn chưa từng quên đi mẹ ta, năm đó nếu không phải là ta ra đời thì cha đã đi theo mẫu thân rồi. Ngay cả trong mười lăm năm dưỡng dục ta thì người cũng chưa từng buông tha ý niệm này, người tính toán sau khi ta thành thân có một cuộc sống hạnh phúc xong liền ôm theo di hài của mẹ ta đi táng thân ở biển rộng. Nếu không có sự xuất hiện của tỷ thì có thể hiện tại ta đã không còn phụ thân nữa rồi. Sư tỷ, tỷ nói ta có phải là rất ích kỷ không, từ khi có Tĩnh ca ca rồi ta không hề để ý tới phụ thân nữa?” Vừa nói Hoàng Dung vừa tỏ ra rất đau lòng, dù thế nào thì nàng cũng chỉ là một cô gái chưa tới 20 tuổi nha!

“Không có đâu, Dung Nhi muội đừng tự trách nữa. Sư phụ chẳng qua là lo lắng uội nên mới nói như vậy thôi, từ giờ trở đi ta sẽ thay muội chăm sóc cho sư phụ!” Niệm Từ vội vàng đứng dậy, ôm thật chặt Hoàng Dung.

“Thật xin lỗi, mấy ngày nay tâm trạng của ta không tốt đã giận lây sang tỷ, thật ra thì ta phải cảm tạ tỷ đã thay ta giữ lại phụ thân trên thế giới này!” sau khi bình tĩnh lại Hoàng Dung lên tiếng nói.

“Muội đừng nói vậy. Ta tùy tiện bước vào thì cho dù là ai cũng sẽ không thể lập tức tiếp nhận được. Ta chỉ muốn uội hiểu, ta sẽ không cướp đi sư phụ, Tiểu Mã Câu cũng sẽ không cướp đi tình thương của cha của muội, muội ở trong lòng của sư phụ vẫn là độc nhất vô nhị.”

“À, mà Dung nhi này! Bây giờ ta cùng với sư phụ đã ở chung một chỗ, nhưng chuyện sư phụ và đệ tử ở chung một chỗ người khác sẽ cho là loạn luân, vô đạo đức, muội cảm thấy thế nào?” Niệm Từ cẩn thận tìm từ hỏi.

“Làm sao lại như vậy? cha đã từng nói cho ta biết, những thứ luân lý nhân nghĩa đạo đức kia chỉ là những lý luận mà những kẻ thống trị cố ý tuyên dương để lừa gạt dân chúng không hiểu biết mà thôi, căn bản là không cần phải để ý. Nếu như nhất định để cho ta lựa chọn một người làm bạn với phụ thân thì ta nhất định sẽ không hề do dự chọn lựa tỷ. Dù sao chúng ta quen biết đã lâu, cùng trải qua rất nhiều sự việc, sẽ dễ dàng hiểu rõ lẫn nhau!” Hoàng Dung đáp.

“Ta cùng sư phụ cũng không có quan tâm, mấy ngày nữa sẽ rời khỏi đây. Nhưng mà chúng ta sẽ không thể gây thêm phiền toái uội!” Niệm Từ nhẹ nhõm nói.

“Cái gì?”

“Nếu như để cho những người tự xưng là anh hùng danh môn chính phái kia biết được thì sẽ làm tăng thêm ô danh tà ma ngoại đạo của đảo Đào Hoa. Dưới tình huống không tìm được ta và sư phụ, có thể bọn họ sẽ lải nhải bên tai của muội nha!”

“Ta không quan tâm. Mặc dù hiện tại chúng ta chung tay ngăn địch, nhưng mà cách làm và lời nói của hai bên đều không ai thuận mắt, chỉ bất quá ta ngại Tĩnh ca nên mới nhân nhượng bọn họ. Nếu quả thật bọn họ có lải nhải bên tai ta thì ta cũng làm như không nghe là được!” Nàng không quan tâm nói.

“Sư tỷ, khi trở về đảo Đào Hoa thì chắc chắn phụ thân sẽ tổ chức hôn lễ bá đường với tỷ. Ta không biết có thể về tham dự hay không, ở đây ta chúc mừng tỷ trước. Bất quá tỷ đừng hy vọng ta gọi tỷ là mẹ kế!” Hoàng Dung cảnh báo nói.

“Yên tâm, muội có gọi ta cũng không đồng ý. Ta không muốn già như vậy nha!” hai người lại cười đùa như lúc còn ở đảo Đào Hoa.

“Dung nhi ta không muốn thành thân với sư phụ. Chúng ta cứ như vậy làm bạn bên nhau, ở đảo Đào Hoa ung dung tự tại sống qua ngày. Ta không cần quan tâm tới ánh mắt của thế nhân, tại sao lại còn phải quan tâm tới hình thức thể tục đó chứ? Để cho ai nhìn đây?” Niệm Từ nói tiếp.

“Làm sao lại như vậy? Cô nương nào lại không muốn mặc giá y ngồi kiệu hoa ba quỳ bốn lạy gả cho người mình yêu chứ? Tại sao tỷ lại nghĩ như vậy? không cần quan tâm tới ta, ta đã suy nghĩ thông suốt rồi!” Hoàng Dung nói.

“Nguyên nhân không phải do muội. Ta chỉ muốn dùng phương thức này chứng minh tình cảm của ta với sư phụ, không cần một cuộc hôn nhân làm chứng. Đây cũng là để tỏ lòng kính trọng với mẫu thân muội, nàng sẽ vĩnh viễn là Hoàng phu nhân. Ta chỉ là đại sư tỷ của đảo Đào Hoa, nhưng ta sẽ ở bên cạnh làm bạn với sư phụ cả đời, như vậy đối với ta là đã đủ rồi!” nàng cười giải thích.

“Sư tỷ, ta thật bội phục tỷ. Có thể như vậy miệt thị quy tắc thế tục, thật là hào phóng, không hổ là đệ tử của cha ta.” Hoàng Dung thật lòng nói.

Nghe những lời Niệm Từ nói khiến cho Quách Tĩnh đứng ở bên ngoài nghe được phải giật mình. Hắn và nhạc phụ theo sát Hoàng Dung quay về, thì nghe báo là nàng cùng với Niệm Từ ở trong phòng nói chuyện riêng, hai người thấy không yên lòng nên đi tới bên ngoài phòng đứng nghe lén. Quách Tĩnh kinh ngạc nhìn khuôn mặt của nhạc phụ đại nhân, khâm phục thâm tình của ông đối với thê tử đã mất, cũng thán phục ông lại có thể chinh phục được một hồng nhan tri kỷ đặc biệt như Niệm Từ. Hoàng Dược Sư không chút biểu tình sau khi nghe tới đó, liền vung ống tay áo trở về đại sảnh.

31. Chương 54-55

Chương 54 - Từ biệt Tương Dương

Buổi tối hôm đó cả nhà Hoàng thị mới chính thức chân chính ngồi chung dùng bữa cơm đoàn viên. Đối với việc Hoàng Dung và Niệm Từ nói cười với nhau, so với mấy ngày trước hoàn toàn bất đồng Hoàng Dược Sư không hề có chút kinh ngạc nào, để mặc cho hai cô gái quan trọng nhất trong đời mình tự ý biểu hiện.

Quách Tĩnh thì không có sự độ lượng như vậy, đối với thái độ phản bội của thê tử ngày hôm nay hắn không thể không đứng ra nói vài lời: “Cha, bất kể là thế nào thì Mục cô nương vẫn là đệ tử của người, hai người ở chung một chỗ sẽ không tốt lắm đâu? Hơn nữa, sau khi Tiểu Mã Câu lớn lên người ta sẽ nói về nó như thế nào?” Hắn cẩn thận nói.

“Hoàng Lão Tà ta làm việc còn cần phải quan tâm tới cái nhìn của người khác sao? Đừng nói với ta về những đạo lý rắc rối không kêu kia, ta chỉ là muốn thông báo cho Dung Nhi biết về quyết định của ta mà thôi!” Hoàng Dược Sư liếc Quách Tĩnh một cái, thản nhiên nói.

“Nhưng là” hắn còn muốn nói tiếp, nhưng Hoàng Dung ra sức kéo áo hắn, cướp lời nói:

“Phụ thân người cứ yên tâm, Dung Nhi và Tĩnh ca ca đứng về phía người. Về sau Dung nhi không có ở bên cạnh người thì liền phải phiền toái đại tỷ quan tâm rồi!”

“Sư muội, Quách đại ca! Niệm Từ cho tới bây giờ mới gặp Phù nhi, về tình về lý đều cảm thấy rất áy náy. Ta không có gì tốt, chỉ có một chuỗi minh châu này, coi như là quà gặp mặt của ta cho hài tử đi!” Niệm Từ móc ra trong ngực áo một chuỗi hạt châu lớn, đây chính là khi trước nàng đi trộm mà có.

“Ai nha, thật xinh đẹp! Ta thay mặt Phù nhi tạ ơn sư tỷ!!!” Dung nhi nhận lấy hạt châu cao hứng nói.

“Dung nhi Quách đại ca, ta có câu này không biết có nên nói hay không?” Niệm Từ nói tiếp.

“Sao sư tỷ lại khách khí như vậy, có lời gì thì cứ nói!” câu nói của Niệm Từ liền thu hút sự chú ý của mọi người.

“Vài ngày nay ta để ý thấy hai người thật sự rất bận rộn, ngay cả thời gian để chăm sóc cho Phù nhi cũng rất ít. Hơn nữa, những người làm chiếu cố hài tử cũng không thỏa đáng, nhìn thấy Phù nhi phải theo cha mẹ chịu khổ ở nơi này ta thật sự là rất đau lòng. Mấy ngày nữa ta sẽ cùng sư phụ trở về đảo, dù nói thế nào thì cuộc sống ở trên đảo cũng tốt hơn nhiều, chăm sóc ột hài tử hay hai hài tử cũng không có gì khác nhau, nên như hai người đồng ý ta cũng muốn mang theo Phù nhi về đảo!” nàng nói tiếp.

“Trước khi sinh ta từng có ý nghĩ này, bất quá sau khi Phù nhi ra đời thì ta không thể nào nghĩ tới chuyện rời khỏi nó. Buổi tối trở về phòng thấy khuôn mặt tươi cười của hài tử thì mọi chuyện mệt nhọc trong ngày đều không cánh mà bay!” Dung Nhi trả lời.

“Cảm ơn Mục cô nương đã có ý tốt, nhưng hài tử vẫn nên ở lại nơi này, người một nhà ở cùng với nhau vẫn là tốt nhất. Hơn nữa những sư phụ của ta cũng không muốn xa Phù nhi, cách hai ba ngày lại đi tới thăm nó!” Quách Tĩnh rất cục cựa cũng lại lên tiếng.

“Ta không nghĩ hai người sẽ đáp ứng liền, nhưng ta vẫn hy vọng hai người suy nghĩ lại. Hài tử còn nhỏ nhưng sữa mẹ không đủ như vậy sẽ ảnh hưởng tới sự trở mã, mà phòng bếp làm thức ăn không đủ dinh dưỡng, căn bản là không thích hợp cho tiểu hài tử ăn. Lớn hơn một chút nữa hài tử sẽ cần phải được dạy dỗ, ta thấy các người thật sự là không có rảnh rỗi để bận tâm!” nàng nói tiếp.

“Niệm Từ có thật sự như vậy không?” Hoàng Dược Sư không có cách nào giữ vững sự trầm mặc.

“Là thật, sư phụ. Bọn họ chỉ làm cho Phù nhi một chút cháo để ăn mà thôi! Mấy ngày nay đều là do ta xuống bếp để nấu cơm cho hai đứa trẻ, cái này rất có hiệu quả rõ ràng cho Phù nhi, khuôn mặt nhỏ nhắn của bé đã mập lên một vòng. Tiểu Mã Câu ở độ tuổi này đã biết chạy rồi, còn Phù nhi lúc này vẫn còn chưa biết đứng nữa!”

“Cứ quyết định như vậy đi, chúng ta sẽ mang theo Phù nhi trở về đảo. Vợ chồng hai người tự nguyện vì Đại Tổng đồ mồ hôi đổ máu ta không quan tâm, nhưng không thể để cho cháu ngoại của ta theo hai người chịu khổ. Con cháu đời sau của Đông Tà phải được nâng niu trong lòng bàn tay mà lớn lên, chứ không phải ở nơi này ăn trâu nuốt củ cải.” Hoàng Dược Sư lên tiếng nói khiến cho nhiệt độ hạ xuống tới độ đóng băng.

“Thật xin lỗi, ta không có chú ý tới điểm này. Ta thật sự không phải là mẫu thân tốt!” Dung nhi đau lòng nói, trong mắt đã muốn ứa.

“Không phải vậy, muội cùng với Quách đại ca là hai cha mẹ tài ba nhất, bỏ qua gia đình nhỏ để duy trì bình an cho thiên hạ rộng lớn, ta rất bội phục hai người cho nên ta muốn phân ưu cho hai người. Nơi này cách đảo Đào Hoa cũng không quá xa, chúng ta đều là người có võ công, lúc nào muốn gặp hài tử thì ta đều có thể mang Phù nhi về thăm hai người. Quách đại ca thấy sao?” Niệm Từ an ủi.

“Đây là do chúng ta làm cha mẹ không tới nơi tới chốn, chăm sóc Phù Nhi không đủ tỉ mỉ. Nếu như vậy thì phải làm phiền cha rồi, Tĩnh nhi ở đây xin đa tạ nhạc phụ!” Quách Tĩnh đứng lên cung kính khom người thi lễ.

“Ừ! Có rảnh rỗi thì hãy thay Phù nhi chuẩn bị một chút, mấy ngày nữa chúng ta sẽ khởi hành!” Hoàng Dược Sư có vẻ hòa hoãn hơn.

“Cha, có thể ở lại thêm một thời gian nữa không? Chưa tới hai tháng nữa thì sẽ tới sinh nhật của Phù nhi rồi, con muốn chờ sau khi cho hài tử chọn đồ vật đoán tương lai xong rồi mới đưa Phù nhi tới đảo Đào Hoa!” Dung Nhi lên tiếng nói.

“Được rồi, quyết định như vậy đi.”

Buổi tối hôm đó lúc trở về phòng, Hoàng Dược Sư cũng không hề lên tiếng nói với Niệm Từ nửa câu, chẳng qua là ôn nhu cùng nàng triển miên cho tới khi sắc trời rạng sáng. Rồi sau đó hai người thương lượng với nhau muốn thừa dịp cảnh xuân thời tiết rất tốt sẽ mang theo con trai đi du lịch một phen, chờ đến khi trở về sẽ nhận Quách Phù.

Ngày hôm sau Niệm Từ vẫn như cũ mang theo hai đứa nhỏ ở trong tiểu viện chơi đùa, thuận tiện phơi nắng luôn. Ngẩng đầu lên nàng phát hiện ra có người đang tới, thì ra là cố nhân, Quách Tĩnh cùng với đại sư phụ Kha Trấn Ác của hắn.

“Kha đại hiệp cho khỏe không? Niệm Từ xin chào Kha đại hiệp!” nàng ôm Quách Phù cười nói.

“Tiểu Mã Cầu, hãy thỉnh an Kha đại hiệp đi!” Trong khoảng thời gian ngắn nàng không biết nên để cho con trai xưng hô với hắn như thế nào, nàng không thể làm gì khác hơn là lơ cho qua. Hoàng thiếu gia liền theo lời mẫu thân thỉnh an thì lễ.

“Mục cô nương, đứa nhỏ này chính là đứa con cô sinh ra cho Hoàng đảo chủ sao?” Hắn không để ý tới hài tử, cúi kính hỏi.

“Đúng vậy, vậy thì sao?” Niệm Từ nhẹ nhàng hỏi.

“Tại sao cô lại có thể làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy còn chẳng biết xấu hổ nữa?” Kha Trấn Ác tức giận nói.

“Ta một không giết người, hai không phóng hỏa, quốc gia gặp nạn ta cũng đã cố gắng góp sức làm sao lại là đại nghịch bất đạo đây?” Niệm Từ bắt đầu tức giận.

“Sao cô dám cùng với sư phụ làm nên chuyện xấu hổ như vậy? Chẳng lẽ cô không biết một ngày làm thầy cả đời làm cha hay sao? Tại sao có thể làm ra chuyện vi phạm luân lý đạo đức như vậy? Làm sao cô có thể phụ lòng cha mẹ ở dưới cửa tuyền như vậy? Còn phụ lòng cả nghĩa phụ đã nuôi dạy cô?” Hắn tiếp tục chỉ trích.

“Hừ! Ta muốn hỏi Kha đại hiệp một câu, ông có thân phận gì mà chỉ trích ta?” Nàng cười lạnh nói.

“Chỉ bằng ta là cố giao của nghĩa phụ cô, lúc hắn lâm chung có nhờ ta giúp đỡ!” Kha Trấn Ác khẳng khái nói.

“Nói tới đây ta thật phải cảm tạ danh môn chính phái các người, khi sư phụ lâm chung đã dặn dò nhờ các người chiếu cố hai nghĩa huynh muội chúng ta, cuối cùng Dương Khang thì bị các người hại chết, ta sẽ không nhọc Kha đại hiệp phí tâm vì ta đâu!” nàng đáp.

“Dương Khang là tự gieo gió gặt bão, chẳng lẽ cô cũng muốn bước theo chân hắn, bị thể nhân phỉ nhổ sao?” Hắn không hề lựa lời mà nói.

“Kha đại hiệp, mặc cho người ta nói gì với ta, ta cũng đuối lý, nhưng mà ông thì không được! Chớ quên tiết nuối của Trương ngũ hiệp lúc lâm chung. Có thể chính là sợ hãi ông sẽ nói luân lý đạo đức đi nên Trương ngũ hiệp mới không dám hướng Hàn nữ hiệp tỏ rõ tâm ý chung thân của hắn. Nếu như ông không phải là người cố chấp mục nát như vậy, bọn họ bây giờ không chừng đã có cả hài tử rồi chứ không giống như bây giờ để cho Hàn nữ hiệp phải sống không bằng chết một ngày bằng cả một năm!” Nàng vừa đùa với Phù nhi, vừa nói.

“Cô quả thực là một người không có nhận thức nói hươu nói vượn, lòng tốt là bị cô coi là gan lừa. Mục Niệm Từ, cô tự giải quyết cho tốt đi!” Nói xong, Kha Trấn Ác chống gậy bước nhanh đi.

“Mục cô nương, lời của cô nói quá nặng!” nghe được tiếng người nói, Niệm Từ lúc này mới phát hiện ra Hàn Tiểu Oánh không biết từ lúc nào đã vào trong viện.

“Thật xin lỗi, Hàn nữ hiệp. Ta không nên nói về chuyện thương tâm của cô và Trương Ngũ hiệp.” Nhìn người ở trong cuộc, Niệm Từ có chút xấu hổ.

“Không sao, cô nói đều là sự thật. Chỉ bất quá những năm này đại ca luôn rất áy náy, cô đã nói trúng tim đen của huynh ấy rồi. Lần này là do Tĩnh Nhi năn nỉ đại ca tới dạy dỗ cô, huynh ấy biết mình ăn nói vụng về nhưng lại không muốn cô bị thể nhân nhạo báng nên mới tới khuyên nhủ mà thôi! Huynh ấy cũng là có ý tốt!” Hàn Tiểu Oánh giải thích.

“Thật xin lỗi! Những ngày qua đi tới Tương Dương ta gặp áp lực quá lớn, nên vô tình đổ tất cả tức giận lên trên người Kha đại hiệp, lời nói hơi bị hà khắc một chút!” Niệm Từ nói.

“Bất quá ấm hay lạnh ta cũng tự biết, tại sao lại muốn ta phải sống vì người khác đây? Hàn nữ hiệp, cả đời Kha đại hiệp không hề biết về tình yêu nam nữ, hẳn không hiểu ta thì ta có thể hiểu được. Nhưng ngay cả cô cũng không thể thông cảm cho ta sao?” Nàng lại nói tiếp.

“Sau khi Ngũ ca qua đời ta đã liền nhận ra. Chuyện của mình ta không xử lý được, làm sao có thể ngang nhiên chỉ trích người khác đây? Cô nói đúng, năm đó nếu như ta không có nhiều lo lắng cố kỵ như vậy thì bây giờ có thể chúng ta đã có con luôn rồi!” vừa nói nàng ta vừa xoay người muốn bỏ đi. Nhìn bóng lưng của nàng, Niệm Từ âm thầm cảm thấy tình cảm của mình cũng có thể coi như là bằng phẳng, chứ không phải chịu gông xiềng lễ giáo trói buộc như Hàn nữ hiệp để rồi hối hận cả đời.

Không muốn giao thiệp gì với những nhân sĩ giang hồ mục nát nữa, sau khi hẹn ngày quay lại với Hoàng Dung xong, Hoàng Dục Sư mang theo mẹ con Niệm Từ rời khỏi Tương Dương, tính toán muốn đi du sơn ngoạn thủy một thời gian, thực hiện nguyện vọng của hai thầy trò lúc trước. Lão Ngoan Đồng cũng rất muốn đi cùng với bọn họ, nhưng mà Toàn Chân thất tử đã lâu không gặp hẳn nên quyết tâm sống chết không cho hẳn đi, đặc biệt là sau khi họ phát hiện ra thân phận thần bí của hẳn. Bất đắc dĩ Niệm Từ phải đảm bảo với hẳn là hai tháng sau sẽ trở lại, Lão Ngoan Đồng mới cùng với Tiểu Mã Câu trình diễn một đoạn chia tay sinh ly tử biệt, sau đó một nhà ba người bọn họ rút cục mới tiêu sái ra đi.

Chương 55 - Lữ hành trăng mật

Sau khi cùng Hoàng Dung và Quách Tĩnh hẹn tốt kỳ hạn hai tháng, một nhà ba người lên xe rời khỏi Tương Dương. Thời gian hai tháng, nói dài thì cũng không quá dài, nói ngắn cũng không là quá ngắn. Nếu dựa vào giao thông thuận tiện của thời hiện đại, có lẽ có thể đi qua một nửa Trung Quốc, nhưng giờ chỉ dựa vào xe ngựa, Niệm Từ cũng không biết có thể đi được bao xa.

“Sư phụ, chúng ta sẽ đi đâu?” Nàng hỏi.

“Chúng ta đi thẳng lên phía bắc, đến cố đô Trường An xem một chút. Nhiều vương triều đều chọn nơi đó làm kinh đô, mà giờ Đại Đường hưng thịnh tốt cùng, càng xứng đáng để thăm thú một phen.” Trầm tư chốc lát, Hoàng lão tà nói.

“Tốt lắm, ta muốn đi Hoa Thanh Trì, nơi Dương quý phi tắm rửa xem một chút.” Niệm Từ hưng phấn nói. Hiện tại kinh thành là ở Tây An, dù tượng binh mã thời Tần còn chưa được đào lên, nhưng lúc này cung điện, ngự hoa viên còn duy trì nguyên trạng, đẹp hơn nhiều.

“Những nơi như hành cung, ngự hoa viên là cấm địa của hoàng gia, dân chúng bình thường không thể tùy ý tiến vào, nhưng với chúng ta thì ngược lại, đừng lo. Nếu còn thời gian, chúng ta lại đi Hoa Sơn thăm thú một chút. Lần Hoa Sơn Luận Kiếm, người không có ở bên cạnh ta, thực đáng tiếc.” Hẳn tiếc nuối nói.

“Dù thế nào, cuối cùng vẫn là sư phụ thắng, thật đáng mừng”

“Kẻ điên Âu Dương Phong khó điều khiển bản thân, Nhất Đẳng Đại Sư đã đoạn tuyệt hồng trần, Hồng Thất Công trọng thương vừa khỏi, thời đại ngũ tuyệt đã không còn tồn tại nữa. Lão Ngoan Đồng, huynh trưởng của người thì không lộ diện, lớp trẻ tuổi chỉ có Tĩnh nhi có chút danh tiếng. Hoa Sơn Luận Kiếm lần này không đặc sắc bằng mọi lần, ta có thắng cũng không có nhiều vui mừng.” Hẳn không khỏi chán nản.

“Sư phụ không cần cảm thấy mất mát, giao thời giữa cũ và mới là quy luật của tự nhiên. Người là bậc tiền bối, đưa mắt nhìn xuống cả võ lâm, dù Vương Trùng Dương không đi về cõi tiên, ngũ tuyệt vẫn luận võ như trước, dùng năng lực lĩnh hội võ công mà nói, vẫn là người có phần thắng lớn nhất. Đông Tà đã ra tay, ai dám tranh giành.” Niệm Từ an ủi.

“Không cần an ủi ta, tâm nguyện nhiều năm đã không cần, võ lâm tranh đấu không hề hấp dẫn ta nữa. Bây giờ là thiên hạ của những người trẻ tuổi, lui về đảo Đào Hoa tận hưởng cuộc sống là tốt nhất.” Hẳn nói.

Ra khỏi thành Tương Dương, bọn họ không có bỏ xe để lên thuyền đi về hướng bắc. Nguyên nhân vì nghe Hoàng Dục Sư nói, Niệm Từ biết đường bộ đi qua núi Vô Đang, cho nên nhất quyết yêu cầu đi đến địa bàn của Trương Tam Phong thăm một chút. Mặc dù hiện tại Trương Tam Phong chưa ra đời, ngay cả phái Vô Đang nổi tiếng xa gần cũng còn chưa có bóng dáng, nhưng núi này vẫn rất nổi danh, các triều đại dù thay đổi đều nghe danh mà lên núi lễ phật dâng hương, người ẩn cư tu đạo đếm không hết, phong cảnh tự nhiên càng thêm phong phú kỳ diệu. Một đường theo Hoàng Lão Tà lên mấy ngọn núi cao như cột chống

trời, luôn có mây mù lượn quanh, phóng tầm mắt nhìn ra cảnh vật bên dưới chân mình, tất cả mọi điều ưu phiền của cuộc sống đều tan thành mây khói. Tâm tình của Niệm Từ rất thoải mái, hai tay làm thành cái loa, giống như trước kia, mở miệng hét thật lớn.

“Ta trèo lên đỉnh núi...”

Nhìn mẫu thân đang chơi thật thích, Tiểu Mã Câu từ trong lồng ngực phụ thân tụt xuống, chạy đến bên cạnh học bộ dáng của mẫu thân hô to.

“Xem nàng chẳng còn thể thống gì, nào có dáng vẻ mẫu thân.” Hoàng Lão Tà ở một bên lạnh lùng nói.

“Đời người đắc ý hãy vui tràn – Chớ để bình vàng sông bóng nguyệt!” Ý vào hấn phóng túng, Niệm Từ căn bản không để ý hành động của mình kinh hãi thế tục đến mức nào.

Từ đỉnh núi đi xuống, hai người tình cờ đi đến Tử Tiêu Cung. Chủ thể kiến trúc là Tử Tiêu Điện, là kiến trúc đại biểu cho núi Võ Đang, gỗ trúc, mái ngói ngọc Khổng Tước lưu ly. Trúc rủ xuống, cùng với màu xanh của ngọc làm nổi bật những đình lầu hình khắc hoa. Hết thấy làm Niệm Từ xem say mê, tự đáy lòng kính nể những người giỏi tay nghề kỹ nghệ.

Đêm đó ba người liền tá túc ở Tử Tiêu Cung. Thăm thú cả ngày, Tiểu Mã Câu đã sớm mệt mỏi không chịu nổi, dùng xong cơm chiều, khi phụ thân chỉ đạo, vận công tiến vào mộng đẹp. Hai người dạo bước ra bên ngoài, nghe nơi xa truyền tới tiếng côn trùng kêu vang, ngắm cảnh ở đất Đạo gia trong đêm tối.

“Hôm đó nàng nói chuyện cùng Dung nhi ta nghe được. Nếu thế nhân đều đã biết chuyện của hai ta, vì sao nàng còn không muốn gả cho ta?” Trong bóng đêm Hoàng Lão Tà đặt câu hỏi trước.

“Ừ, sư phụ nghe cuộc đối thoại của chúng ta? Có hôn lễ hay không, cùng với việc chúng ta sống chung một chỗ không có gì mâu thuẫn cả. Tình cảm của chúng ta không cần một tờ hôn thư để chứng minh.” Niệm Từ ra vẻ không sao cả, nói.

“Nhưng nàng nghĩ đến cảm nhận của ta chưa? Ta muốn quang minh chính đại cưới nàng làm vợ, đường đường chính chính xuất hiện trong bất kỳ trường hợp nào, cùng nhau đối mặt với ánh mắt của thế nhân. Không để cho nàng bị chút nào ủy khuất, chính là nàng lại không thêm để ý đến thiệt thòi như thế. Ta không muốn nàng chịu tội danh mất luân lý đạo đức, bị chỉ trích vì không danh không phận.” Hoàng Lão Tà nói ra ý nghĩ của mình.

“Có cần thiết phải có hình thức cho thế nhân nhìn không? Dù sao cũng không có mấy người chấp nhận quan hệ của chúng ta. Cuộc sống hạnh phúc không phải là quan trọng nhất sao?” Niệm Từ có chút không hiểu ý tưởng của cổ nhân, thì ra người nhìn hào phóng, không câu nệ như Hoàng Dược Sư cũng có một mặt bảo thủ.

“Hôn lễ không phải là cử hành cho thế nhân nhìn, mà là ta đối với nàng cam kết tương lai. Nàng cũng không hi vọng hài tử của chúng ta lớn lên bị gọi là con hoang chứ?” Hấn nói tiếp.

“Được rồi, người đã muốn thành thân vậy thì làm đi. Nhưng mà hôn lễ không thể quá mức quy củ khoa trương đi.” Niệm Từ thỏa hiệp nói.

“Có thể, hôn lễ của chúng ta dĩ nhiên phải thoải mái, không cần thiết lặp lại những thứ tập tục xưa kia.” Thấy nàng đồng ý thành thân, Hoàng Lão Tà cũng làm ra nhượng bộ. Niệm Từ giống như bình thường, đem cánh tay hấn ôm trong ngực của mình, ôn nhu nói:

“Hôn lễ bình thường quá rườm rà, tân nương cũng vất vả muốn chết, chúng ta đổi một kiểu phương thức thành thân khác được không?” Nhìn thấy hấn khích lệ, Niệm Từ nói tiếp:

“Hiện tại không có những người khác quấy rầy, chỉ có một nhà ba người chúng ta du sơn ngoạn thủy. Liền đem du lịch lần này làm thành hôn lễ của chúng ta có được hay không? Để cho giang sơn rộng lớn của Đại Tể làm chứng nhân, chứng kiến tình cảm của chúng ta.” Niệm Từ đối với hôn lễ không có một chút ước mơ, kinh nghiệm mấy lần làm phù dâu cho thấy ngày đó cô dâu chú rể thật khổ cực, cũng tính toán không làm tiệc cưới mà du lịch kết hôn. Mặc dù đến cổ đại, ước nguyện ban đầu của nàng cũng không có thay đổi.

“Nàng thật là, không thể tưởng tượng nổi, cư nhiên có thể an bài hôn lễ như vậy.” Đột nhiên Hoàng Lão Tà không biết nên trả lời thế nào, mặc dù đã sớm hiểu rõ hấn có một đồ đệ miệt thị, coi thường thế tục, so với

hắn không thể phân cao thấp, qua kiểu hôn lễ này, chính hắn cũng cảm thấy không bằng.

“Từng nghe người ta nói có quốc gia ở bên kia biển rộng, tháng thứ nhất sau khi kết hôn gọi là tháng trăng mật, chính là hi vọng cuộc sống mới ngọt ngào gắn bó như mật ong. Chúng ta bây giờ có thể nói là kết hôn và tuần trăng mật nha.” Nàng trêu ghẹo nói.

Vốn là cuộc du ngoạn ẩm áp vui vẻ, sau lại được Niệm Từ coi thành kết hôn du lịch và trăng mật làm hành trình càng thêm tràn đầy màu hồng ngọt ngào. Từ Võ Đang xuống, bọn họ trực tiếp đi kinh thành. Trải qua mấy ngày lên đường, rốt cục đi tới cổ thành Tây An, nơi đã được chọn làm thủ đô nhiều lần nhất trong lịch sử.

Cảnh tiến vào mắt đầu tiên đương nhiên là tường thành nổi danh của thành cổ, lúc này cảnh khi hiện đại đã bị tàn phá không thể so sánh được, tường thành thủy chung vẫn có tác dụng chủ yếu là phòng ngự. Niệm Từ tập trung quan sát cảnh mà trong mắt người khác là bình thường: kiến trúc tường thành nổi tiếng nhất trong thời trung cổ Trung Quốc. Lúc này tường thành là do đất sét phân thành các tầng khác nhau, tầng dưới cùng còn dùng hỗn hợp vôi, đất và gạo nếp trộn lên, hết sức chắc chắn, sức mạnh quân sự phòng ngự lớn hơn mỹ quan, thế kỷ 21 nhìn thấy hào sâu là đến thời Minh mới có. Ngồi trên xe ngựa qua cầu treo, dưới con mắt dò xét của binh lính coi thành, bọn họ tiến vào nơi phồn hoa nhất Tây An

Mặc dù lúc này Tây An không còn là nơi tập trung quyền lợi cao nhất quốc gia, nhưng nhiều năm tích trữ của lịch sử, thời thời khắc khắc thể hiện ra uy nghi của nơi này. Sau khi tìm khách điểm để nghỉ ngơi hồi phục xong, Hoàng Lão Tà mang theo thê tử cùng bé con được chiều chuộng ra đường. Đi xuôi theo dòng người, cảnh tượng xung quanh an cư lạc nghiệp, không bị chiến trường Tương Dương ác liệt ảnh hưởng chút nào.

Đặc điểm nữ nhân thích dạo phố, thích mua đồ vật trên người Niệm Từ bại lộ, nàng háo hức bưng bưng, chọn mua quần áo, đồ ăn cùng đồ chơi cho nhi tử, cùng với những đồ dùng cần thiết của phụ nữ. Trong lúc vô tình nhìn thấy một cửa hàng cổ kính, trên ghi “Tuồng bảo thai”, bất giác tò mò muốn đi vào.

“Sư phụ, chúng ta vào xem một chút.” Hoàng Lão Tà không có suy nghĩ nhiều, cho là Niệm Từ vì tân hôn mua đồ trang sức đeo tay, ôm Tiểu Mã Cầu đi vào cửa lớn.

“Có nhẫn cho cả nam và nữ đeo không?”. Sau khi Hỏa Kế nhanh nhẹn chào hỏi, Niệm Từ hỏi. Thấy người tới có bộ dạng ra tay hào phóng, Hỏa Kế không dám chậm trễ, vội dẫn vào chỗ để đồ trang sức đeo tay.

“Sư phụ, chúng ta mặc dù không phô trương giống người khác, nhưng ta muốn chọn cho hai chúng ta một đôi nhẫn đeo giống nhau, thể hiện chúng ta thuộc về nhau.” Trong lúc ngồi chờ, Niệm Từ đem ý tưởng nói cho phu quân.

“Nàng đúng là có nhiều ý tưởng dồi dào phong phú.” Hoàng Lão Tà nửa cười nửa không nói. Là người tập võ, hắn chưa đeo qua bất kì đồ trang sức tượng trưng cho thân phận nào cả.

“Ta biết bất chợt mang nhẫn, chắc chắn là không quen, ta cũng không phải như thế sao, từ từ sẽ quen thôi.” Niệm Từ không chút hoang mang giải thích. Làm người hiện đại, cảnh tượng hôn lễ xa xỉ hào hoa thế nào nàng cũng đã chứng kiến, chỉ có cảnh hai người trao nhẫn cho nhau làm nàng cảm động. Nắm tay nhau mà chết, bên nhau đến già.

Hoàng Lão Tà cũng không trả lời, nhưng khi Hỏa Kế bày ra những đồ trang sức thích hợp, hai người đều hứng thú chọn, chấp nhận đề nghị của Niệm Từ. Chiếc nhẫn ở thời cổ đại không có gì hơn ngọc nha mà nào gì đó, hoặc là chiếc nhẫn hoàng kim khảm bảo thạch, ở trong mắt Niệm Từ thực đơn giản muốn chết. Trong suy nghĩ vẫn là chiếc nhẫn vàng Tây đơn giản, không có bất kỳ hoa văn làm đẹp, tựa như cuộc sống bình thần sau khi cưới, không có bao nhiêu phức tạp. Bàn bạc với Hỏa Kế kiểu dáng, hai người đo kích cỡ ngón áp út tay trái, hẹn được thời gian lấy hàng, hai người bèn rời đi. Mặc dù Hỏa Kế khuyên nhiều lần, Niệm Từ vẫn không thay đổi mong ước ban đầu, kiên trì một đôi nhẫn vàng trơn đơn giản mà thôi!

Mấy ngày kế tiếp ba người đi dạo qua các danh thắng của thành cổ, đến khi đôi nhẫn cưới hoàn thành. Hoàng Lão Tà mang theo vợ con đi tới Đại Từ tự, tháp Đại Nhạn lưng danh tọa lạc ở nơi này, tương truyền được xây dựng sau khi Đường Tăng từ Tây Trúc lấy kinh trở về, chuyển dịch kinh Phật từ tiếng Phạn sang chữ Hán. Bởi vì phảng phất kiến trúc Ấn Độ nên đặt là tháp Đại Nhạn. Hoàng Lão Tà tình té nói ra lai lịch của tháp, mặc dù khinh thường lý luận Phật giáo, nhưng lại hết sức kính nể Huyền Trang pháp sư tình

thông Phật giáo, một lòng cầu học, không sợ gian nan, cam đảm hơn người, là vị cao tăng yên bác dững cảm.

Như mong muốn của Niệm Từ đi tới Ly Sơn, thăm nơi tắm rửa nổi tiếng của Dương quý phi: Hoa Thanh trì. Nơi này là hành cung của mấy vị phi tần của đế vương, một nơi dân chúng không thể tùy tiện đến tìm hiểu. Hường thủ vệ coi cửa nhét một ít bạc vụn, rồi cuộc bọn họ tiến vào thắng địa Ôn Tuyền. Đứng trước Hoa Thanh Trì, nơi hoàng đế Lý Long Cơ và Dương Ngọc Hoàn từng cùng tắm, trong đầu Niệm Từ hiện ra câu thơ kinh điển duy nhất mà nàng nhớ trong Trường Hận Ca: “Xuân hàn tứ dục Hoa Thanh Trì – Ôn tuyền thủy hoạt tẩy ngưng chi”. Hứng thú chưa giảm, hai người không muốn rời đi Hoa Thanh Trì, bèn tới phụ cận ôn tuyền, nơi Hoàng thượng và Quý phi từng rất yêu thích.

Trừ quanh cảnh đẹp của cố đô, đồ ăn vặt các loại cũng đều hấp dẫn mẹ con Niệm Từ. Thịt gắp mô, canh bò dê, thịt thái mặt, kẹo hồ lô hạng nhất, nhiều loại thức ăn vặt rất phù hợp với khẩu vị người Sơn Đông của Niệm Từ. Chẳng qua là cảm thấy tiếc nuối, món mì lạnh nổi tiếng của Thiển Tây hiện tại còn chưa xuất hiện, chỉ có thể ăn mấy tô mì khác để hoài niệm.

Một nhà họ Hoàng thăm thú cố đô đến tận hứng, rồi cuộc nhấn cưới cũng làm xong. Niệm Từ hài lòng nhận hàng giao tiền, đi theo vị hôn phu tới địa điểm cuối cùng: Hoa Âm, nơi diễn ra Hoa Sơn Luận Kiếm.

32. Chương 56-57

Chương 56 - Hoa Sơn lại bàn về kiếm

Niệm Từ chưa từng tới Tây Nhạc, ấn tượng đối với nơi đây chủ yếu đến từ hai bộ phim điện ảnh và phim truyền hình nổi danh, một bộ chính là Hoa Sơn Luận Kiếm, một bộ khác đó là Trí Thủ Hoa Sơn. Bởi vì thời gian có hạn, Hoàng Dược Sư cũng không có mang vợ con đi khắp năm ngọn núi, mà một đường đi tới dưới chân núi Hoa Sơn nơi tổ chức Hoa Sơn Luận Kiếm tham quan.

Tuy rằng Niệm Từ cũng có khinh công khá cao, nhưng muốn leo lên đỉnh núi thì Hoàng Dược Sư phải vừa ôm con trai, vừa lôi kéo thì nàng mới có thể lên tới đỉnh. Xem ra việc leo núi lên tới nơi tổ chức Hoa Sơn Luận Kiếm cũng là một cuộc sát hạch tư chất, bình an lên tới đỉnh núi nhất định là người có nội lực và khinh công không hề tầm thường. Trên đỉnh núi có xây một Ý Vân Đình, là nơi rất tốt để ngắm cảnh ba ngọn núi của Hoa Sơn. Năm đó Ngũ tuyệt chính là ở nơi này khổ chiến bảy ngày bảy đêm phân thắng bại. Niệm Từ vừa thở hổn hển điều tức hơi thở vừa nghe Hoàng Dược Sư kể chuyện.

“Lần đầu tiên luận kiếm còn có Cửu Âm Chân Kinh làm phần thưởng cho Vương Trùng Dương, lần thứ hai lại thứ gì cũng không có, sư phụ chàng có thắng cũng không có lời nha!” Niệm Từ trêu chọc nói.

“Cái này không thể nói vậy được! Cửu Âm Chân Kinh tất nhiên là đồ tốt, nhưng cùng với những cao thủ đệ nhất của võ lâm tỷ võ lấy kinh nghiệm cũng quý giá không thua gì nha! Chỉ thông qua việc tỷ thí mới có thể nhìn thấy được tu vi của bản thân mà thôi!” Hần hiểu được dụng ý của Niệm Từ nên cũng không có tức giận.

“Cái khác thì không nói, về việc nhân tài nổi nghiệp thì chúng ta không phải lo lắng nha! Hoa Sơn Luận Kiếm mười mấy năm sau Tiểu Mã Câu nhất định là sẽ kế thừa được tài năng của người, khi đó nơi này chính là thiên hạ của Hoàng Gia Madrid (Hoàng Gia Mã Đức Lý) nha!” Niệm Từ lạc quan tiên đoán.

Nhìn con trai đang nằm ngủ trong ngực mình, Hoàng Dược Sư khẽ mỉm cười, mở miệng nói:

“Hoàng Ngạo Chi, thiếu đảo chủ của Đảo Đào Hoa gọi là Hoàng Ngạo Chi!”

“Cũng vậy thôi, không có gì khác biệt, dù sao cũng chỉ là một Tiểu Mã Câu thôi!” Niệm Từ không thèm để ý trả lời. Dưới sự tẩy não của nàng, nhi tử đã sớm nhận định tên của mình là Hoàng Gia Madrid rồi, Ngạo Chi chỉ là tên phụ mà thôi.

Vòng một vòng đỉnh núi xong, hai người hài lòng đi xuống núi. Xuống núi so với việc leo lên nhàn nhã hơn nhiều, Hoàng Dược Sư vừa đi vừa chỉ điểm phong cảnh bên đường cho nàng. Gần tới chân núi, Hoàng Dược Sư mơ hồ nhìn thấy một người đi tới, nhìn hết sức quen mặt.

“Niệm Từ, có thể chúng ta gặp được bạn cũ!” Hắc nói.

“Người nào vậy? Ta không biết!” Niệm Từ chần chờ nói, xa xa nhìn thấy một người đang đi tới, tay trái xách theo một bó củi, tay phải cầm cái nón che đầu, thì ra là một tiểu phu.

“Một trong những đệ tử của Nhất Đăng đại sư, vậy Nhất Đăng có thể đang tu hành ở trong núi, chúng ta cùng đi bái phỏng đi!”

Nói xong hắc lên tiếng gọi, nói chuyện một chút người tiểu phu liền mời hai vợ chồng Hoàng đảo chủ qua nhà ôn chuyện. Niệm Từ sau đó mới nhớ tới năm đó nàng buộc đại ca trở lại Hoa Sơn nói chuyện cho rõ với Anh Cô. Nàng cũng không biết Anh Cô cùng Cửu Thiên Nhẫn cuối cùng có buông xuống được chấp niệm trong lòng để hết lòng quy y phật môn hay không.

Theo chân tiểu phu tới nơi tạm trú của Nhất Đăng đại sư, nàng nghe được hai vị tục gia đệ tử đại sư mới thu nhận được đều đang thanh tu ở đây. Rất nhanh đi tới khe núi nơi có một tòa viện cũ, là nơi đại sư đã tu hành hơn hai năm nay. Khom người đem hai người vào phòng khách ngồi xong thì tiểu phu cáo lỗi rời đi.

“Được huynh đến thăm nơi này, lão nạp không tiếp đón từ xa, xin lượng thứ cho!” một lúc sau thì có một vị cao tăng đặc đạo đi vào, cười nói với Hoàng Dược Sư.

“Đại sư đừng khách sáo. Hoàng mạo mạo muội tới chơi, còn chưa có cáo lỗi với ngài đây!” vừa nói hai người vừa hắng giọng cười to, có thể thấy giữa bọn họ có tình cảm rất thâm hậu.

“Để cho ta giới thiệu, vị này là Nhất Đăng đại sư. Đại sư, đây là thê tử của Hoàng mạo, cùng với con trai gọi là Ngạo Chi.” Hoàng Dược Sư giới thiệu, Niệm Từ liền thi lễ. Dưới ám hiệu của mẫu thân, Hoàng công tử cũng lễ phép thi lễ thỉnh an. Sau khi khách và chủ ngồi xuống, Nhất Đăng đại sư cười nói với Hoàng Dược Sư:

“Chúc mừng Dược huynh vợ chồng hòa hợp, nắm lấy hạnh phúc. Đảo Đào Hoa mấy năm này chuyện vui luôn đến, Hoa Sơn luận kiếm Dược huynh đứng đầu, Dung Nhi với Tinh nhi xưng hùng vô lâm, hiện tại nhìn thấy tôn phu nhân cùng với lệnh lang thật là đáng mừng!” hai người họ đẩy đưa cười nói. Niệm Từ ôm con trai ngồi ở một bên, mỉm cười lắng nghe. Chỉ chớp lát sau Tiểu Mã Câu liền đứng ngồi không yên, cái mông nhỏ bắt đầu náo động.

“Làm sao vậy con?” nàng cúi đầu nhẹ nhàng hỏi.

“Mẹ, con muốn xụt xụt!” cậu bé hai tuổi hạ thấp giọng nói, Niệm Từ liền đứng dậy cáo lỗi mang con trai ra cửa.

Sau khi giải quyết xong, trẻ con hai tuổi dĩ nhiên là không muốn lại trở về phòng nghe người lớn nói chuyện, cậu thừa dịp mẫu thân không để ý vui vẻ chạy đi ra ngoài sân chơi. Niệm Từ vội vàng chạy theo ra ngoài. Ngoài viện hết sức yên tĩnh, có một gốc cây đại thụ mọc ở trước cửa, Tiểu Mã Câu lúc này đang đứng ở dưới tàng cây cầm nhánh cây chọc chọc con kiến, nàng liền đi tới vui vẻ nhìn con trai chơi đùa.

“Xin hỏi cô nương là Mục Niệm Từ phải không? Là nghĩa muội của Lão Ngoan Đồng?” cũng không biết là qua bao lâu, sau lưng nàng truyền tới câu hỏi của một người phụ nữ. Nàng từ từ xoay người, chỉ thấy trước mặt là một vị nữ tử, thân mình mặc tăng bào màu xám tro hơi cũ, dung mạo xinh đẹp, khoảng tầm ba mươi mấy tuổi, nhưng đầu lại đầy tóc bạc nên rất khó đoán được tuổi chính xác.

“Đúng, tiểu nữ chính là Mục Niệm Từ!” Niệm Từ trả lời.

“ta là Anh Cô, là... bạn cũ của Bá Thông. Muốn hỏi cô nghĩa huynh cô hiện tại đang ở nơi nào?”

“Anh Cô tiên bối, nghe đại danh đã lâu. Từng nghe đại ca đề cập tới tên của tiên bối, không biết tiên bối tìm hắc có chuyện gì?” Niệm Từ không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Người biết chuyện của ta và Bá Thông?” Anh Cô có hơi chút kích động hỏi.

“Mẹ?” Tiểu Mã Câu nghe có người gọi tên của cữu cữu nên ngẩng đầu lên gọi mẹ.

“Tiểu Mã Cầu con ngoan ngoãn ở chỗ này chơi, mẹ cùng vị thẩm thẩm này muốn nói vài lời!” dặn dò con trai xong, hai người bọn họ bước tới chỗ khác cách đó không xa.

“Đây là con trai của ta, nó nghe được tiền bối nói tên của cữu cữu nó nên nó rất nhạy cảm!” nàng cười giải thích nói.

“Cô thành thân rồi?”

“Đúng, ta là thê tử của đảo chủ đảo Đào Hoa!”

“Lần trước Hoa Sơn Luận Kiếm ta nghe nói cô là đệ tử của Hoàng Lão Tà, như thế nào bây giờ lại là thê tử của hắn?” Nàng ta kinh ngạc hỏi.

“Vì sao không thể? Hắn mất vợ, còn ta chưa gả lại có tình với nhau tại sao không thể thành đôi?” Niệm Từ vẫn chăm chú nhìn con trai, nhàn nhạt trả lời.

“Chúc mừng! Ủ!!! Ta muốn biết nghĩa huynh của người đang ở nơi nào? Gần đây hắn sống như thế nào?” nàng ta chần chờ hỏi.

“Hai năm nay đại ca luôn ở chung với ta, lúc này đang ở tại Tương Dương thăm hỏi tin tức của Toàn Chân giáo!”

“Lần trước gặp mặt ta nghe nói hai huynh muội người tình cảm rất tốt, ta muốn nói Mục cô nương có thể giúp ta khuyên Bá Thông hay không? Những năm này ta luôn chờ đợi hắn!” Anh Cô khẽ cắn răng mở miệng nói.

“Anh Cô tiền bối, chẳng lẽ lần trước đại ca ta chưa nói rõ ràng với tiền bối?” Niệm Từ tin tưởng Lão Ngoan Đồng không dám lừa gạt mình.

“Hắn đã từng tới nói chuyện với ta, nói chưa từng có tư tình nam nữ với ta, xin lỗi ta chẳng qua là không hiểu chuyện mắc phải sai lầm khiến liên lụy ta hết hai mươi năm!”

“Nếu đại ca đã nói như vậy tiền bối còn muốn ta khuyên hắn cái gì?” Niệm Từ nói.

“Hai năm qua ta tụng kinh suy nghĩ lời Bá Thông nói ngày đó, càng ngày ta càng cảm thấy hắn là vì áy náy với đại sư, hối tiếc đối với con trai đã mất sớm của chúng ta nên không dám thừa nhận tình cảm với ta. Thật ra thì đại sư đã sớm tha thứ cho hắn, hắn không cần phải tránh ta nữa!” Anh Cô kích động nói.

“Ngay từ lúc hai năm trước khi đại ca rời khỏi Hoa Sơn ta đã liên hỏi hắn có thật sự thích người hay không? Không cần suy nghĩ tới đại sư hay Vương đạo trưởng gì cả, hãy xem thử trong lòng hắn có người hay không? Nếu như lúc đó đại ca trả lời nói có, ta sẽ không tiếc bất cứ giá nào giúp đỡ hai người gương vỡ lại lành. Đáng tiếc đáp án lại là phủ định. Cho nên ta mới nói hắn quay lại Hoa Sơn nói chuyện với tiền bối. Nếu hiện tại đại ca cùng với đại sư đã buông tay, tại sao tiền bối lại không thể buông đây? Chấp niệm nặng như vậy, mỗi ngày tụng kinh còn có hiệu quả sao?” Niệm Từ cuối cùng cũng quay lại nhìn Anh Cô nói.

“Sẽ không, sẽ không, Bá Thông nhất định là yêu thương ta!” Anh Cô lắc đầu mờ mịt nói.

“Vậy tiền bối hãy nhớ lại một chút, nhiều năm như vậy đại ca có chính miệng nói thích người hay không? Hắn tính tình thiện lương, giống như hài tử năm sáu tuổi vậy, căn bản là không hiểu được tình yêu nam nữ, tiền bối không phát hiện ra còn cố ý núp kéo làm gì?” Niệm Từ tàn nhẫn nói.

“Ta không tin! 20 năm trước ta tưởng mạo thanh xuân xinh đẹp, trong hoàng cung mỹ nhân vô số cũng kém ta, ngay cả vương gia cũng cưng chiều có một mình ta, hắn làm sao lại không yêu thích ta đây?” Anh Cô không thể tin được nói.

“Người biết mình được trân trọng như vậy, tại sao lại còn có thể phản bội Đoàn Vương gia?” lời của nàng kích động tức giận của Niệm Từ.

“Đại ca ở trong cảm nhận của ta chính là một người vô tư vui vẻ, không hề quan tâm hiểu biết về tình cảm nam nữ. Nhưng tiền bối lại dẫn dụ hắn, đem đại ca dẫn dụ vào tình cảnh vạn kiếp bất phục. Đơn giản như đại ca luôn vui vẻ nhưng khi nhắc tới tên tiền bối liền mây mù che phủ, chuyện Vương đạo trưởng đi vào cõi tiên cùng với chuyện Vương gia xuất gia càng làm cho hắn hối hận không dứt! Hai năm trước đã nói chuyện rõ ràng tại sao tiền bối còn phải tìm hắn đây?”

“Ta thật sự thích hần, chỉ muốn cùng hần bên nhau, cái này chẳng lẽ là đã sai lầm rồi sao? Người cũng có thể cùng với sư phụ thành thân, ta tại sao lại không thể cùng Bá Thông ở bên nhau?”

“Chuyện của ta và người bất đồng. Ta với sư phụ lưỡng tình tương duyệt, cùng luân lý đạo đức có quan hệ gì đâu? Còn người là kẻ đã có chồng, lại đối với đại ca có tình. Chớ nói đến đường đường là Vương gia, chỉ là dân chúng bình thường nếu thê tử hồng hạnh xuất tường thì cũng sẽ bị dìm lồng heo, chứ đừng nói tới việc cùng người khác sinh em bé!” Niệm Từ bắt đầu không nhìn được nữa.

“Con của chúng ta đã sớm bị Cừu Thiên Nhẫn hại chết, Vương gia cũng không có ra tay cứu giúp!” Nhắc tới chuyện thương tâm, Anh Cô không ngừng được lệ rơi đầy mặt.

“Người còn oán hận Cừu Thiên Nhẫn và Vương gia?” Niệm Từ tiếp tục nói, chẳng lẽ cái tử kết của năm đó còn chưa có mở ra???

“Không có, ta đã không còn hận nữa, chỉ là nhớ tới con trai nên ta cảm thấy rất khó chịu mà thôi!” nàng nghẹn ngào nói.

“Người có nghĩ tới hay không chuyện lệnh lang nhỏ như vậy lại bị trời cao thu hồi đi, có phải cũng là bởi vì hần không nên ra đời này? Hần đã thay mẫu thân bồi thường lại oan nghiệt của mình?” Niệm Từ hung ác mãnh liệt nói. Anh Cô vừa nghe nói đã ngẩng đầu lên, trợn to cặp mắt nhìn nàng.

“Ta hy vọng tiền bối có thể thật tâm dốc lòng thờ phật, bồi thường lại tội lỗi của mình, không nên tiếp tục làm tổn thương người khác. Không cần nhìn ta như vậy, đại sư nhiều năm qua vẫn luôn nhẫn nại che chở cho người, thử hỏi có vị trượng phu nào bị đội nón xanh mà có thể làm như vậy? Huống chi người còn là một vị vương gia? Đây là tại sao chứ? Bởi vì vương gia vẫn yêu người, căn bản là không bỏ được người! Ngay cả sau khi xuất gia đối với sự cố tình gây rối của người cũng không hề để ý, mà người cứ ỷ vào tình cảm của ông ấy mà cố tình làm vậy!” Anh Cô yên lặng cúi đầu, không nói gì.

“Tiền bối luôn miệng nói mình thích đại ca, nhưng cái gì mới là thích chân chính người có hiểu không? Vui vẻ của hần là vui vẻ của mình, bi thương của hần là bi thương của mình! Đại ca rời khỏi tiền bối thì cảm thấy rất vui vẻ, vì sao người không thể để cho hần tự do? Ta xem thấy tiền bối chỉ là thật sự yêu thích chính bản thân mình, đồng thời hành hạ người mình yêu cùng với người yêu mình, thật là ích kỷ tới cực điểm!” nói xong Niệm Từ không thèm quay mặt lại rời đi. Nàng bước nhanh về phía trước ôm lấy con trai vào lòng, đang tính trở vào trong tiền sảnh thì nàng liếc nhìn thấy Anh Cô vẫn như cũ không nhúc nhích đứng ở nơi đó, trong lòng chợt thấy mềm nhũn.

“Tiền bối đừng trách ta nói lời khó nghe. Niệm Từ cũng là người ích kỷ, chỉ để ý tới người ở bên cạnh mình mà thôi! Mặc dù cuộc đời người gặp nhiều đau thương, nhưng vui buồn của đại ca ở trong lòng ta so với bất cứ cái gì thì cũng đều quan trọng hơn!” Nàng nói xong tiếp tục bỏ đi. Vừa mới bước tới cửa thì nàng liền phát hiện ra Nhất Đăng đại sư cùng với Hoàng Dược Sư đang đứng ở đó, đều nghe thấy rất rõ ràng mọi lời nàng nói cùng với Anh Cô.

“Thật xin lỗi đại sư, xin thứ lỗi cho Niệm Từ tuổi trẻ nóng tính nói chuyện mà không để ý!” nàng đỏ mặt xin lỗi.

“Không sao, Hoàng phu nhân không cần lo lắng, lão nạp thật sự đã buông xuống rồi. Hai mươi năm này Anh Cô luôn nhớ tới Chu đạo trưởng, có thể sẽ không dễ dàng mà quên đi như vậy đâu!” Đại sư lại quay đầu nói với Hoàng Dược Sư:

“Lão nạp nói không sai, tôn phu nhân thông minh nhanh nhẹn, đầu óc linh hoạt, cùng với Dược huynh thật có thể nói là ông trời tác hợp!”

“Đại sư quá khen, thê tử có gì thất lễ xin ngài bao dung cho!” nói xong, hần ôm lấy nhi tử tạm biệt Nhất Đăng đại sư rồi cất bước rời đi.

Chương 57 - Trở lại vườn địa đàng

Nói lời từ biệt với Nhất Đăng Đại Sư xong, cả nhà Hoàng thị trực tiếp xuống núi, đi xe ngựa trở về Tương Dương. Sau khi nói chuyện với Anh Cô xong, tâm tình của Niệm Từ bị ảnh hưởng rất nhiều, bị dao động rất mạnh. Nhìn tướng công của mình đang ngồi một bên xe, gương mặt nàng bình tĩnh như có điều gì đó suy nghĩ.

“Sư phụ, ta không phải là vì nguy cơ cháy mà lại không cho dân chúng thấp đèn sao?” nàng thử hỏi.

“Thế nào? Đối với Anh Cô cảm thấy không đành lòng sao?” Hoàng Dược Sư nhàn nhạt nói.

“Ừ! Lời của ta có chút chua ngoa. Thật ra thì bà ấy cũng rất đáng thương, nhưng bất quá người đáng thương cũng có chỗ đáng hận. Bà ấy, Nhất Đăng đại sư và đại ca của ta rối rắm nửa đời không xong, ta có chút không chịu nổi. Bất quá ta lại theo lập trường của mình chỉ trích bà ấy có vẻ không đúng lắm!” nàng rầu rĩ nói.

“Đúng như nàng nói, mọi người luôn có sự ích kỷ của mình. Tình hình của ba người bọn họ đã kéo dài hai mươi năm rồi tổn thương nặng nề lẫn nhau, ngôn ngữ lời nói của nàng nếu có thể kích thích bà ấy buông bỏ mọi khúc mắc thì cũng rất đáng để thử!!!” Hoàng đảo chủ luôn không muốn xen vào việc của người khác lên tiếng khuyên nàng.

Sau khi được giải khai, dưới sự dây dưa của Tiểu Mã Câu Niệm Từ liền buông bỏ suy nghĩ, hào hứng bàn bạc cùng với con trai nên mua quà gì về cho Quách Phù. Tiểu Mã Câu đối với việc mình được lên chúc cậu cảm thấy rất hài lòng, tự giác đã không phải là một tiểu hài tử nữa, trên đường đi cứ nhớ mãi Quách Phù không thôi, cái gì cũng muốn mẫu thân mua hai phần.

Rất nhanh trước sinh nhật của Quách Phù ba người bọn họ đã về tới thành Tương Dương. Sinh nhật của con gái Quách đại hiệp nên chiến sự cũng được mọi người tạm thời gác sang một bên. Mặc dù tổ chức khiếm tốn, chỉ có người thân cận tham gia nhưng bất quá thủ thành cùng với võ lâm các phái cũng ít nhiều mang theo quà tặng tới chúc mừng.

Hai vợ chồng Hoàng Thị trên đỉnh Hoa Sơn đã đeo nhẫn cưới cho nhau, hoàn thành cam kết hôn nhân trang trọng trong lòng của Niệm Từ. Lần này trở về là lần đầu tiên nàng lấy thân phận Hoàng phu nhân xuất hiện trước mặt mọi người. Mặc dù võ lâm nhân sĩ biết được mọi chuyện trong lòng rất không đồng ý, nhưng bất quá nể mặt của vợ chồng Quách Tĩnh, hơn nữa họ cũng sớm biết Hoàng Lão Tà làm việc quái đản, nên đối với sự xuất hiện của nàng họ luôn tỏ ra như không biết. Hoàng Dược Sư là luôn phải cố nén nhịn lại, vì tiếc thôi nôi của cháu gái mà kiềm chế, cho con rể và con gái giữ lại thể diện.

Ở lại thành vài ngày, sau đó bọn họ mang theo Quách Phù vừa tròn một tuổi, Lão Ngoan Đồng đã sớm chán chết, từ biệt với Quách Tĩnh và Hoàng Dung lưu luyến không rời lên đường trở về đảo Đào Hoa.

Lão Ngoan Đồng vui mừng giống như là một con ngựa hoang vậy, căn bản là không thèm ở trên xe, công Tiểu Mã Câu ở trên lưng ở ngoài xe thì triển khinh công, khiến cho Hoàng đại thiếu gia vui thích kêu loạn, cũng khiến cho Quách Phù quên cả khóc, một lòng ngóng ra ngoài xe.

Dưới sự ồn ào của lớn nhỏ ba người rốt cục mọi người cũng đi tới được trấn Đào Hoa. Nơi này có bến tàu cách đảo Đào Hoa gần nhất, lúc trước Niệm Từ đã lên bờ tại đây, bắt đầu 2 năm phiêu bạt, giờ thăm lại chốn xưa nàng thấy sự thay đổi rất lớn.

“Sư phụ, nơi này lúc nào thì xây dựng thành bến tàu lớn như vậy?” Niệm Từ buồn bực hỏi, chỉ thấy trước mắt bến tàu được tu sửa rất lớn có đang neo một chiếc thuyền lớn.

“Đây chính là lần trước mang Dương Tam trở về xây dựng nên, có thể hẳn đoán chừng chúng ta sắp tới nên đặc biệt phái người đem thuyền chờ ở chỗ này!” Hoàng Dược Sư đang nói thì người trên thuyền thấy xe ngựa tới liền xuống nghênh đón, quả nhiên là mấy ách bọc của đảo Đào Hoa. Rời khỏi xe lên thuyền, Niệm Từ chìm trong tưởng nhớ, không rảnh chăm sóc cho hài tử, si ngốc nhìn về hướng đảo xa xa.

Người trên đảo thấy thuyền tới bờ, vội vàng chạy đi thông báo. Chờ nhóm người Hoàng Dược Sư xuống thuyền thì Mai Siêu Phong cùng với Lý Mạc Sầu canh giữ trên đảo đã tiến ra đón.

“Siêu Phong bá kiến sư phụ, đại sư tỷ! Nhiều ngày không gặp, mọi người khỏe không?”

“Xin chào Nhị cô nương, Hoàng đảo chủ, đại gia!”

Sau khi hàn huyên trò chuyện một lúc thì Niệm Từ ôm hai đứa trẻ tới, chính thức gặp mặt, cả gia đình bắt đầu đi vào trong đảo. Đi qua Đào Hoa trận, ngang qua hang động lão Ngoan Đồng đã ở mười lăm năm, rốt cục cũng đi tới Tích Thúy Đình. Ngẩng đầu nhìn về nơi xa, đột nhiên phát hiện phòng ở cũ của mình đã

không còn tồn tại, toàn bộ đình viện lại giống y như tiểu viện nàng đã ở Tế Nam, Niệm Từ kinh ngạc nhìn Hoàng Dược Sư.

“Trên đảo cần phải mở rộng nhiều hơn, ta liền đem bố cục trang trí ở Tế Nam thiết kế ở đây, tránh cho nàng cùng với Ngạo Chi ở thấy không quen!” hắn chấp tay sau lưng đứng ở nơi đó thản nhiên nói. Sau đó, hắn đuổi mọi người mang theo hài tử rời đi trước, bản thân mình và Niệm Từ thì đi dạo giống như ngày trước hai người ở trên đảo vậy.

Chậm rãi đi tới Niệm Từ phát hiện không chỉ là đình viện, mà cả vườn ở Tế Nam cũng được mang tới, ngay cả cái ao nhỏ trồng hoa sen trắng với hàng liễu bao quanh cũng rất quen thuộc với nàng. Đi về phía trước một chút, nàng phát hiện ra ngay cả trăm bồn hoa lài nàng dùng để bày trận cũng được mang về đảo.

Trong lòng dâng lên một cổ ấm áp, nàng vẫn luôn cho rằng trong đoạn tình này nàng luôn bỏ ra nhiều nhất, bây giờ nhìn lại thì không hẳn là như vậy.

Đối với cổ nhân mà nói, một đại cô nương chưa cưới đã sinh con, cùng nam nhân khác phát triển sự nghiệp, vì khơi thông tạo mối quan hệ mà xuất đầu lộ diện đã là hành động nghịch lý không ngờ, cho dù Hoàng Dược Sư miệt thị ý kiến thế tục mục nát, cũng không nhất định sẽ tiếp nhận được cách làm của nàng, bất quá hẳn lại đối với nàng rất thâm tình, chưa bao giờ lên tiếng chỉ trích, càng không hạn chế nàng, mà luôn bao che dung túng cho hành vi của nàng. Nghĩ tới đây Niệm Từ dừng bước lại, thâm tình nhìn vị kinh thế kỳ tài này:

“Sư phụ, làm sao chàng lại dời cả hoa lài tới đây?” cổ nén tâm tình kích động, Niệm Từ lên tiếng hỏi.

“Không phải nàng đã từng nói đây là ký ức duy nhất mẹ nàng để lại cho nàng sao? Đương nhiên là cực kỳ trân quý rồi!” hắn thưởng thức nụ hoa trắng ngần rồi nói.

Niệm Từ không nói gì nữa, chẳng qua là đưa tay của mình ra, rồi kéo tay trái của trượng phu, một lần nữa lau lau chiếc nhẫn cưới của hắn, dưới ánh mặt trời hai chiếc nhẫn giống nhau như đúc lóng lánh tỏa sáng.

Lúc này Lão Ngoan Đồng đã mang theo hai đứa trẻ tới chỗ vui chơi tận tình vui đùa. Xa cách mấy tháng, cậu cháu hai người dĩ thường tưởng nhớ các trò chơi ở đây, Tiểu Quách phù cũng lao đầu vào trong biển banh, cười đùa quăng ném banh vải nhiều màu, không có chút cảm giác xa lạ nào. Trong nhà, tổng quản Lý Mạc Sầu đã sớm an bày mấy người làm trông chừng trong phòng, cẩn thận chăm sóc thiếu gia và tiểu thư.

Xem xét một lúc sau hai vợ chồng ôm tay nhau đi vào trong nhà, bên trong nhà mọi thứ đều theo thiết kế của Niệm Từ ở Tế Nam, bất quá ở Tế Nam nàng không có suy tính tới việc Hoàng Dược Sư tới nên bài trí hơi bị nữ tính quá, nên hắn đã lo liệu đơn giản phong cách một chút đem sở thích khác nhau của hai người dung hợp lại với nhau.

Kể từ khi hai năm trước trở về đảo không thấy sư phụ, Mai Siêu Phong liền chủ động gánh vác trách nhiệm nặng nề bảo vệ đảo Đào Hoa, cho đến khi mấy tháng trước Hoàng Dược Sư cùng với một số người lạ trở về xây dựng rầm rộ, nàng vẫn chưa có hỏi thăm gì nhiều, sau đó thời gian qua nàng dần quen thuộc mới bắt đầu hỏi thăm Dương Tam những chuyện đại sư tỷ đã trải qua.

Bởi vì chính lỗi lầm của mình mà khiến cho sư nương mất sớm, sư phụ chịu cảnh cô tịch mười lăm năm, nàng luôn cảm thấy hổ thẹn với sư môn, cho nên sau khi nghe được chuyện của Niệm Từ, Mai Siêu Phong tác phong căn bản là không hề coi trọng luân lý đạo đức thế tục đã âm thầm cao hứng sư phụ cây khô gặp được mưa xuân.

Mai Siêu Phong cùng Lý Mạc Sầu chờ ở bên trong phòng khách, sau khi hai vợ chồng Hoàng thị vào thì bọn họ bắt đầu kể cho nhau nghe những chuyện xảy ra sau khi chia tay.

Các huynh đệ Dương thị lúc này đã chia ra các nơi xây dựng mở tiệm mới, Dương Dịch trấn thủ các cửa hàng ở Đào Hoa Trấn, điều hành toàn bộ hoạt động của các cửa hàng, còn sự vụ ở trên đảo thì toàn bộ giao cho hai vị nữ nhân phụ trách.

Chỗ ở của Niệm Từ là nhà chính phía sau các tiểu viện, suy nghĩ tới việc số người làm tăng thêm cộng thêm một nhà Dung Nhi có thể đến chơi nên Hoàng Dược Sư đem diện tích căn nhà mở rộng ra gấp mấy lần, tạo thành nhiều tiểu viện nhỏ, dễ dàng biến thành nhà ở. Nhà chính Niệm Từ ở mặc dù thiết kế căn bản giống

như nhà nàng ở Tế Nam, nhưng xung quanh lại không xây tường rào, khiến cho nàng luôn có thể trông thấy Tích Thúy Đình ở xa xa, lại có thể ngắm cảnh đẹp chung quanh.

Theo Niệm Từ về đảo có hơn mười người làm ở Tế Nam, tất cả mọi người đều đã được phân phó công việc. Sau khi họ tới đảo, có giao thiệp với người ở Trấn Đào Hoa, thì họ mới biết tiếng xấu của đảo Đào Hoa, đám ách bóc lột và bộ dáng âm ngoan lạnh lùng của Mai Siêu Phong đã khiến cho bọn họ kinh hãi không dứt, thậm chí toan tính rời bỏ đảo đi về lại Tế Nam. Nhưng dưới sự khuyên nhủ của huynh đệ họ Dương, lại phát giác ra Mai Siêu Phong tuy mặt ác nhưng tâm thiện, lòng thấp thỏm của bọn họ mới buông xuống được, bình yên lưu lại đảo Đào Hoa làm việc.

33. Chương 58-59

Chương 58 - Giúp chồng dạy con

Đêm đó Dương Dịch trở về, cả gia đình tụ tập dưới một mái nhà cùng ăn tối. Lúc này là thời gian đảo Đào Hoa tập trung đông môn nhân nhất, tuy rằng các chi nhánh làm việc đều mang tên khác nhau, nhưng tất cả đều mang danh nghĩa là sản nghiệp của đảo Đào Hoa, khiến cho nhân sĩ giang hồ phải chăm chú nhìn.

Từ sau khi trở về đảo, Niệm Từ liền quyết định bỏ xuống trách nhiệm nặng nề trên người mình, chuyên tâm chăm sóc cho hai đứa trẻ, đem việc quản lý cửa hàng giao hết ọi người.

Sau sự nhắc nhở của Niệm Từ, Hoàng Dung cũng chuyên tâm chăm sóc cho con gái không ít, rõ ràng là mập lên nhiều so với khi nàng mới gặp bé, tuy nhiên nếu như so sánh với Tiểu Mã Câu thì Niệm Từ vẫn chưa thật sự là hài lòng lắm.

Hoàng Dược Sư cũng đã chẩn bệnh thử cho bé, Quách Phù khá là mạnh khỏe, chỉ bất quá khi sinh ra hơi kém hơn người ta một chút. Ăn uống bổ dưỡng tốt hơn thuốc bổ, nên ông ngoại cùng bà ngoại liền xuống bếp trở tài công phu, cùng với yêu cầu Dương Dịch điều tới một đầu bếp giỏi nhất ở cửa hàng chăm sóc ăn uống cho bé. Hơn nữa, Niệm Từ vẫn luôn biết được giá trị của sữa tươi, nên đặc biệt sai người ra đảo mua bò sữa, không để cho cháu ngoại mình thua kém người ta nha.

Buổi chiều sau khi về đảo, mấy nhân vật đầu não của đảo Đào Hoa đều hội tụ tại một chỗ, kiểm tra phát hiện ra Phù Nhi đã bỏ qua thời gian tốt nhất để thi triển Dịch Cân Kinh, phương pháp này đối với bé đã không còn hiệu quả gì nữa, chỉ có thể đợi sau khi lớn lên từng bước một đặt nền móng mà thôi.

Đau lòng Quách Phù còn nhỏ đã rời khỏi cha mẹ, nên buổi tối Niệm Từ liền đem bé ôm vào giường của mình cùng nhau nghỉ ngơi, còn Tiểu Mã Câu thì đem giao cho Lão Ngoan Đồng. Cậu cháu hai người cao hứng vui vẻ, cùng nhau ngồi vận công rồi ngủ chung với nhau.

Ban ngày náo nhiệt khiến cho Phù Nhi hưng phấn không thôi, nhưng đến trước khi ngủ bé lại theo thói quen tìm kiếm hình ảnh của mẹ. Niệm Từ nằm ở trên giường, vỗ vỗ ru đứa trẻ đang khóc nức nở, ôn nhu kể chuyện dụ cho bé ngủ. Hoàng Dược Sư không thêm quan tâm tới tiếng ồn ở trong phòng, vẫn ngồi ở trước bàn đọc sách. Sau một lúc lâu khóc mệt mỏi xong thì Quách Phù mới ngậm lấy ngón tay của mình trầm trầm ngủ, Niệm Từ nhẹ nhàng thương tiếc lau đi nước mắt trên mặt bé. Lặng lẽ để sách xuống, Hoàng Dược Sư đi tới trước giường, không tiếng động chăm chú nhìn cử động của thê tử.

“Tiểu nha đầu đáng thương, đáng đáp của Phù Nhi không quá giống Dung Nhi, có phải là giống như sư nương không?” Niệm Từ không quay đầu lại, nhẹ giọng hỏi.

“Cũng không quá giống. A Hành thì mảnh mai hơn Dung Nhi, Phù Nhi có thể là giống với mẫu thân của Tĩnh Nhi!” nhìn cơ thể nho nhỏ trên giường, hần lại như nhớ tới khi xưa mình chăm sóc cho con gái.

“Khi còn nhỏ Ngạo Chi cũng hay khóc như vậy sao?” hần ngồi bên cạnh của thê tử, hỏi về những chuyện mình không được tham gia.

“Đừng có thấy Tiểu Mã Câu ban ngày hiếu động như vậy, làm phiền tới vài người chăm sóc. Ban đêm giấc ngủ thì nó ngoan lắm, thi triển Dịch Cân Kinh xong thì nó ngủ một hơi tới sáng, chưa bao giờ làm khổ ta!” Niệm Từ mỉm cười nói.

“Phù Nhi thì ngược lại giống như Dung Nhi như đúc, khóc rống một lúc sau mới ngủ, trong mộng cũng khóc tỉnh mấy lần. Dần dần sau khi lớn lên, tình hình mới tốt hơn một chút!” hần chậm rãi nói.

Niệm Từ nghe tới đó trong lòng cũng hiểu, không có sữa mẹ thì những đứa trẻ rất dễ dàng thiếu canxi, khi còn bé Dung Nhi khóc hoài cũng không có gì lạ. Phù Nhi cũng như vậy, may là đây là hải đảo không lo về hải sản, lại còn có sữa bò bổ sung nên chắc sẽ không có việc gì.

“Sắc trời đã không còn sớm, tướng công cũng mau nghỉ ngơi sớm đi! Ngày mai chúng ta còn phải bận rất nhiều việc!” nghe kiều thê ôn nhu mời mọc, cho dù là ai cũng sớm hóa thành một vũng xuân thủy rồi.

Một đêm không có chuyện gì đặc biệt, ngày thứ hai tỉnh lại hai vợ chồng bắt đầu vận hành đảo Đào Hoa về bình thường. Lý thẩm cùng với hai người phụ nữ khác vẫn phụ trách chăm sóc hài tử, chỉ bắt quá số lượng thì nhiều thêm một người.

Mị lực của chỗ vui chơi vẫn rất lớn hấp dẫn ba hài tử lớn nhỏ, trừ đi ba bữa cơm thì cả ngày đều ở bên trong không chịu ra ngoài. Quách Phù cũng sắp biết đi, Niệm Từ không yên lòng nên cũng ở suốt trong phòng trò chơi để giám sát. Thừa dịp vui chơi, nàng tận dụng mọi thứ dạy bé phát âm đơn giản, nói chút đồng dao nhạc thiếu nhi, chọc cho Lão Ngoan Đồng cùng Tiểu Mã Câu cũng tranh nhau ngâm xướng, trong phòng luôn tràn đầy không khí vui vẻ.

Ngoài thời gian đọc sách Hoàng Dược Sư cũng tới đây, thường thức cảm giác vui vẻ. Về mặt nghiêm túc của hần lúc đầu hù dọa Phù Nhi không dám lại gần, nhưng nhìn thấy tiểu cừu cừu lại leo lên leo xuống trên người hần vui vẻ tươi cười, dần dần lá gan bé cũng lớn, mấy ngày sau bé cũng tự nhiên dựa vào trong ngực của ông ngoại làm nũng, không có bất kỳ một chút xa lạ nào.

Nếu thời tiết tốt thì Niệm Từ thường hay đem mấy đứa nhỏ tới bờ biển tản bộ, hít thở không khí mới mẻ. Nếu vui vẻ thì nàng còn cho cả nhà ra ngoài dùng cơm trưa, cả nhà vừa ngắm hoa đào vừa ngắm biển, vui vẻ hòa thuận cùng dùng bữa trưa. Mỗi bữa ăn bọn trẻ đều được dùng nhiều hải sản, lại được uống sữa hàng ngày.

Đối với nơi ở cũ mình cư ngụ tới mười lăm năm, Lão Ngoan Đồng cũng nhớ mãi không quên. Hần thường xuyên mang theo Tiểu Mã Câu thăm lại chốn xưa, chỉ điểm giảng giải năm đó mình kiên cường bất khuất đối kháng chèn ép như thế nào, vui vẻ thoải mái như thế nào, và làm sao mình lại kết nghĩa được một muội muội... Không đợi hần nói xong, Hoàng Thiếu gia nhanh miệng đã có thể một chữ không sót thuật lại tất cả, chọc cho người khác cười to không dứt.

Rất nhanh Quách Phù cũng thích ứng với cuộc sống trên đảo, ăn uống đầy đủ khiến cho hài tử trở mã nhanh chóng. Không quá hai tháng bé đã đi được, miệng cũng không rời rãnh thì thậm chí nói chuyện liên tục. Bé rất dính bà ngoại, Niệm Từ đi tới chỗ nào thì bé đi tới chỗ đó, buổi tối lại càng thêm khoa trương, bé phải vừa gặm ngón tay cái vừa nghe bà ngoại kể chuyện xưa mới bằng lòng ngủ.

Niệm Từ cũng rất thích bé, con trai thật sự là không thể so với con gái mà. Cậu bé ba tuổi hiếu động Tiểu Mã Câu cả ngày đều cùng với Lão Ngoan Đồng chạy nhảy chơi đùa nghiêng trời lệch đất, nếu không phải là nhờ uy nghiêm của Hoàng Dược Sư thì bọn họ có lẽ ngay cả nóc nhà cũng mở ra xem thử rồi. Quách Phù lại không giống như vậy, tiểu nha đầu trắng nõn xinh đẹp luôn rúc vào bên cạnh nàng, nghe nàng đàn ca hát xướng, bì bõm phụ họa, giống như sự ấm áp của hai mẹ con vậy.

“Mỹ Mi thật là ngoan, nghe bà ngoại đánh đàn cũng không ngại khó nghe. Sau khi bà ngoại rèn luyện thật tốt sẽ tự mình dạy cho Mỹ Mi có được không? Chúng ta ở dưới tán hoa đào cùng nhau đánh đàn nhất định là rất đẹp!” Niệm Từ ôn nhu trò chuyện cùng với Quách Phù. Nàng vẫn không hề thích tên của Quách Phù, vì vậy nàng tự tiện đặt cho bé một cái biệt danh, còn dụ dỗ mọi người xưng hô như vậy, cho tới khi Hoàng Dược Sư luôn miệng kêu Quách Phù không đổi cũng bắt đầu chuyển sang gọi là Mi Nhi! Nghe thanh âm trò chuyện của Niệm Từ, Quách Mỹ Mi ngồi trên cái ghế nhỏ không ngừng đạp chân, giống như đang đáp lại câu hỏi của nàng.

Đêm hè trên đảo Đào Hoa, Niệm Từ mang theo lớn nhỏ ba hài tử nằm dưới trời đầy sao, vừa kể chuyện xưa vừa dụ dỗ cho bọn họ ngủ. Từ từ theo những yêu cầu càng lúc càng xảo trá của bọn nhỏ, Niệm Từ càng lúc càng kể nhiều chuyện, ngay cả Lão Ngoan Đồng cũng ngoan ngoãn nằm trên ghế lắng nghe.

Lúc mới lên đảo Tiểu Mã Câu mừng rỡ cùng cưu cưu ở chung với nhau, nhưng sau đó lại phát hiện ra Quách Phù đang chiếm địa bàn của mình, bá chiếm quyền lợi buổi tối được nghe kể chuyện xưa của mình, cậu bé giận tím mặt không để ý tới lớn nhỏ nữa, khóc lóc om sòm muốn lấy lại quyền lợi của mình. Mặc dù số tuổi không lớn nhưng bối phận có phân biệt nên Hoàng Dục Sư dĩ nhiên là không đồng ý với yêu cầu của con trai, vì vậy mà cảnh này liền diễn ra. May mà đang trong mùa hè, vì vậy cả gia đình tập trung ở ngoài viện để nghe chuyện xưa, chờ bọn nhỏ ngủ xong lại từng đứa ôm trở lại vào phòng. Nghe chuyện cổ tích hiện đại khiến ấy hài tử mê muội, ngay cả Lão Ngoan Đồng cũng nhớ kỹ chuyện chiếc giày của cô bé lọ lem, cố gắng bản thân cũng muốn thử một lần.

Bọn nhỏ lên đảo đã tước đoạt rất nhiều thời gian Hoàng Dục Sư và Niệm Từ được ở bên nhau, mặc dù hai người cùng nhau sắp xếp thời gian để cùng học tập, một là học tập thêm võ công, hai là học thêm thơ ca, nhưng sau đó không phải là Tiểu Mã Câu âm ỉ thì chính là Quách Phù náo loạn, còn không thì là Lão Ngoan Đồng tới đại náo thư phòng, nên hai người không lúc nào được yên tĩnh tận hưởng thế giới hai người cả.

Một lần vất vả cả đời nhân nhã, khi Tiểu Mã Câu được ba tuổi, còn Quách Phù được một tuổi rưỡi thì trường học của đảo Đào Hoa được chính thức hoạt động, Niệm Từ cùng với phu quân đã kết hợp học tập vui chơi với nhau, đem trò chơi cùng với việc học tập khư khư kết hợp lại, ngụ ý muốn đem hai đứa nhỏ vui vẻ biến thành người văn có thể nâng bút trấn an thiên hạ, võ có thể định được càn khôn, một đời tài năng!!!

Chương 59 - Vài chuyện vụn vặt

Không khí hạnh phúc cùng với bọn trẻ khiến cho thời gian rất nhanh chóng trôi qua, trong nháy mắt bọn họ đã trở về đảo được gần 1 năm rồi. Sản nghiệp của Niệm Từ dưới sự chỉ điểm của Hoàng Dục Sư, sự quản lý tài năng của vợ chồng Dương Dịch cùng với sự trợ giúp đắc lực của huynh đệ họ Dương đã phát triển rất mạnh mẽ, ngay cả đại mặc của người Mông Cổ cũng có môn nhân công việc của đảo Đào Hoa, tình hình Tây Chinh của quân Mông Cổ cũng được báo cáo rõ ràng để cho vợ chồng Quách Tĩnh có thể tiện lợi bố trí quân sự.

Trở lại đảo Đào Hoa giống như là trở lại nhà, Chu Bá Thông để xuống tất cả nguy trang, khôi phục lại thiên tính của mình. Sư diệt, sư tôn của Toàn Chân Giáo toàn bộ đều bị hất ném ra sau ót, trở thành danh xứng với thực Hải Tử vương, cả ngày mang theo hai đứa bé ở trên đảo chọc gà treu chó, gây sự cho cả đoàn người không được yên bình. Ở trong mắt người làm trước kia đã không còn bóng dáng của Chu đại gia thần bí của Tế Nam nữa, mà sau khi nghe Niệm Từ kể chuyện Tây Du Ký xong, mọi người đều âm thầm xưng hán chính là Tôn Ngộ Không chỉ sợ thiên hạ không loạn. Trừ bỏ việc khoảng ba bốn tháng hán ra ngoài mang Mỹ Mi trở về thành Tương Dương thăm cha mẹ ra, hán căn bản là không suy nghĩ muốn rời khỏi đảo nữa.

Vì không để cho Quách Tĩnh và Hoàng Dung phải chịu nỗi khổ nhớ con, cũng vì để cho Mỹ Mi không có xa lạ với cha mẹ, Hoàng Đảo chủ cách ba bốn tháng lại đưa Mỹ Mi về Tương Dương thăm mọi người. Vốn là muốn tự mình đi, nhưng kết quả là bị Lão Ngoan Đồng cùng với Mai Siêu Phong giành đi mất. Mỹ Mi ra ngoài đều có một hoặc hai cao thủ cao nhất trên giang hồ cộng thêm mười mấy tùy tùng làm bạn, khí thật là hoành tráng! Cố định là Chu Bá Thông cùng với Mai Siêu Phong, còn có lúc thì Lục Thừa Phong cũng đưa thủ hạ tới xen vào.

Lúc rảnh rỗi Niệm Từ còn giảng dạy cho bọn nhỏ về tình huống chiến trận ở Tương Dương, dạy dỗ từ nhỏ để có thể tạo cho bọn nhỏ tính tự hào dân tộc và lòng thương người, khiến cho bọn nhỏ sùng bái anh hùng chống giặc, nên hiện nay ở trong mắt bọn nhỏ trở thành tướng trấn giữ thành Tương Dương còn cao thượng hơn việc chiến thắng ở Hoa Sơn Luận Kiếm nữa.

Sau khi Mai Siêu Phong từ đại mặc đem di hài của Trần Huyền Phong về đảo Đào Hoa an táng xong thì đã tuần thủ lời thề của mình, không rời khỏi đảo một bước. Ban đầu nàng ở trên đảo giúp sư phụ xử lý công việc trên đảo khi sư phụ đi vắng, sau đó lại hợp tác cùng với Dương Tam xây dựng mở rộng đảo Đào Hoa. Sau khi sư phụ trở về đảo, mấy ngày đầu tiên nàng vẫn bình thường nhưng nàng lại dần trầm mặc xuống.

Vì chương ngại thị giác, cộng thêm tài quản lý của Mạc Sầu nên mọi sự vụ trên đảo đều giao cho Mạc Sầu quản lý, nàng không có việc gì làm cộng thêm nhìn một nhà sư phụ lại đang vui vẻ hòa thuận, nàng cảm thấy mình thật giống như người thừa. Nếu không phải là vì lời thề nàng thật muốn rời xa nơi này. Đang lúc này thì Niệm Từ tìm tới gặp nàng.

“Mai sư muội, cảm ơn người hai năm qua đã quản lý mọi việc trên đảo Đào Hoa. Nếu không có người ở đây, chúng ta lần này trở về không biết sẽ gặp phải khó khăn gì đây nữa.” Niệm Từ chân thành nói.

“Sư tỷ đừng quá khách khí, ta chỉ làm theo bổn phận mà thôi. Đại đa số công việc đều do đám người Dương Tam làm, ta cũng không góp sức gì nhiều!” Nàng nhàn nhạt nói. Khi nghe nói Dương Tam từng là người Minh Giáo lại cam tâm tình nguyện quy thuận với đại sư tỷ của mình thì nàng lại không khỏi bội phục nhân lực hơn người của sư phụ, mới có thể tìm thấy một đệ tử kiêm thê tử tài năng thu phục lòng người hơn người như vậy.

“Sư muội đừng nên quá khiêm tốn. Bọn họ là một đám đại nam nhân cũng không có tinh tế, là nhờ sư muội một bên nhắc nhở mà thôi, trong lòng ta và sư phụ đều hiểu rất rõ ràng!” Niệm Từ cười nói.

“Thật ra thì ta không nên gọi người là sư tỷ, phải gọi là sư nương mới đúng!” nàng nói.

“Giữa chúng ta chỉ nói tới tình tỷ muội, không có phân biệt trưởng bối. Sư nương của chúng ta đang nằm tại đây, ta cùng với sư phụ đóng cửa là vợ chồng, mở cửa là thầy trò, người không cần quá để ý. Ngay cả Dung Nhi cũng vẫn gọi ta là sư tỷ đây!” Niệm Từ cười nói tiếp.

“Nếu như không phải sư phụ giận chó đánh mèo thì ta mới chính là tiểu sư muội của đảo Đào Hoa đây, làm gì ở đây để người gọi ta là sư tỷ đây!” hai người nghĩ về cảnh năm đó rồi cùng cười vui vẻ.

“Chúng ta là người một nhà, nhìn sư muội luôn buồn bã như vậy ta cùng với sư phụ cũng không có để chịu. Mặc dù Trần Sư huynh đã trở lại sư môn, sư muội đã không còn tiếc nuối gì nhưng cuộc sống không thể cứ để lặng lẽ trôi không mục đích như vậy được nha. Ta có chủ ý này, người nghe thử qua có được không?” trầm ngâm một lát sau Niệm Từ bắt đầu nói ra ý của mình.

“Cái gì?”

“Người và Trần sư huynh ân ái nửa đời, đáng tiếc lại không có con. Sau này lại nhận nghĩa huynh ta làm đồ đệ nhưng huynh ấy lại không may chết sớm. Hiện tại thế sự rất loạn, hài tử mồ côi có rất nhiều, không bằng sư muội đi ra ngoài lưu ý thu dưỡng vài đứa, cũng có người thừa kế hương khói Trần gia, muội xem thấy có được hay không?” mẫu tính là thiên tính, Niệm Từ hy vọng có thể đốt lên lại ngọn lửa nhiệt tình của Mai Siêu Phong.

“Ta chưa bao giờ làm mẫu thân qua thì có làm được không? Hơn nữa ta đã thề với sư phụ là đời này không bước chân ra khỏi đảo thì làm sao đi được đây?” Nàng chần chờ hỏi, đề nghị của Niệm Từ thật khiến cho nàng động tâm.

“Không cần lo lắng, ta chưa từng làm mẫu thân qua nhưng khi sinh Tiểu Mã Cầu rồi thì tự động sẽ biết chăm sóc mà thôi! Chờ tìm được hài tử, thì cứ để chúng chơi đùa cùng với Tiểu Mã Cầu là được rồi. Có người nào trời sinh đã biết làm cha mẹ đâu, nếu như người nguyện ý thu dưỡng, thì cũng có thể để chúng kế thừa dòng họ của mấy vị sư huynh, đảo Đào Hoa chúng ta không phải là không có tiền nuôi hài tử nha! Đó cũng là vì tương lai kiếm thêm trợ thủ cho Tiểu Mã Cầu nữa nha!”

Nhớ tới mấy sư huynh đệ Khúc, Phùng bị mình liên lụy bị đánh gãy chân, còn có Vũ sư huynh còn đang mất tích, Mai Siêu Phong không khỏi mạnh mẽ lên, chậm rãi nói:

“Tạ sư tỷ đã quan tâm tới Siêu Phong. Ta nhất định sẽ không nhục sứ mạng, tìm mấy đứa trẻ ngoan ngoan để kế thừa hương khói cho các sư huynh, cũng vì Tiểu Mã Cầu tìm vài trợ thủ đắc lực!”

Buổi tối, Niệm Từ đem chuyện mình nói với Mai Siêu Phong nói lại cho Hoàng Dược Sư nghe, hần quát nhẹ thê tử một cái, nói:

“Đại sư tỷ lợi hại như vậy còn cần vi sư phải ra tay sao? Ít lấy ta và Ngạo Chi làm bia đỡ đạn đi!”

“Chàng là ông trời của ta, ta phách lối không phải là do chàng dạy sao? Sư phụ chính là Định Hải Thần Châm của đảo Đào Hoa mà!” Niệm Từ cười đùa vòng ra sau lưng của hắn, nhẹ nhàng xoa bóp bả vai cho

hắn.

“Nàng cho là ta không biết sao, Định Hải Thần Châm chính là Kim Cô Bổng trong tay Tôn Ngộ Không!” thánh lực của Hoàng Dược Sư cực kỳ tốt, hắn đã sớm nghe hết tất cả truyện kể nàng kể cho bọn nhỏ nghe.

“Ta là Tôn Ngộ Không, chàng là Phật Như Lai, ta làm sao cũng không thể trốn thoát khỏi bàn tay của chàng cả!” nàng trêu chọc nói.

“Nàng chịu trốn sao?” Dưới ánh nền khuôn mặt tươi cười của Hoàng Dược Sư thật là có mị lực nha.

“Dĩ nhiên là không, có chết cũng phải dây dưa với chàng cả đời!” vừa nói nàng vừa đỏ mặt, nghiêng người ngồi lên đùi của phu quân, dây dưa nóng bỏng.

Từ đó mỗi lần Mai Siêu Phong ra ngoài thì cũng đều mang theo về một đứa nhỏ, sáu đứa nhỏ từ còn nằm trong tã đến lớn 7, 8 tuổi lần lượt được đưa về đảo, dưới sự đề nghị mãnh liệt của Niệm Từ, bọn chúng đều được Hoàng Dược Sư đặt ột cái tên, trở thành môn nhân của đảo Đào Hoa.

Ngay từ ngày được cho quay trở lại sư môn, Lục Thừa Phong luôn tâm tâm niệm niệm muốn trở về đảo Đào Hoa, hầu hạ ở bên cạnh sư phụ. Thật vất vả qua hết 1 năm, hưng phấn trở về đảo thì lại không thấy sư phụ phải thất vọng rồi đi. Mấy năm sau tin tức sư phụ quay về đảo được đưa tới Lục gia trang, hắn lập tức sửa sang lại hành trang, mang theo con trai Lục Quán Anh trở về đảo. Thấy sư phụ ở đó, hắn cao hứng tới nước mắt dàn dụa, không để ý tới đảo Đào Hoa lại có thêm một đám con nít nữa rồi. Hắn tuy rằng đi đứng chưa được thuận tiện lắm, nhưng vẫn cố ý muốn để cho con trai trở về, còn bản thân mình thì muốn ở lại đi theo hầu hạ sư phụ. Hoàng Dược Sư phải lên tiếng ngăn cản, hàng năm cho phép hắn lên đảo vài tháng thỉnh an thì lúc này phụ tử hắn mới không hề cam tâm tình nguyện rời khỏi đảo.

Mà Ngu Cô vẫn ở lại Lục gia trang, được hưởng đãi ngộ như một đại tiểu thư, sau tuổi dần lớn, đã được Lục Thừa Phong làm chủ gả cho con em trong trang, cuộc sống cũng coi như là viên mãn, cũng bỏ xuống được một việc tâm sự của Hoàng Dược Sư.

34. Chương 60-61

Chương 60 - Niềm vui sinh con gái

Vượt qua được mọi khó khăn, Mai Siêu Phong bộc phát tình thương của người mẹ, sáu hài tử lục cục lên đảo. Cảm giác xa lạ rất nhanh biến mất, chúng nhanh chóng gia nhập vào trong đại gia đình.

“Quá mức ồn ào! Niệm Từ, nàng đi nói với Siêu Phong, hài tử sau này nếu thu dưỡng thì đem cho các cửa hàng chăm sóc đi, không được mang lên đảo nữa!” nghe tiếng gào thét chói tay bên ngoài, Hoàng Dược Sư không thể nhịn được nữa lên tiếng nói.

“Được, quá nhiều thì Mai sư muội cũng không thể chăm sóc hết được, để cho cửa hàng chăm sóc cũng tốt!” Niệm Từ nhẹ nhàng đáp lại.

“Ngày mai để cho Siêu Phong và Mạc Sầu dẫn bọn hài tử này tới chỗ bờ biển luyện công đi. Hai tuổi là đã lớn rồi, nên đặt nền móng sớm một chút!” hắn lại nói tiếp.

“Bọn nhỏ mới vừa lên đảo, Mai sư muội muốn cho bọn chúng thích ứng vài ngày đã!” Niệm Từ đáp.

“Không cần kéo dài nữa. Nếu cứ kéo dài như vậy việc dạy dỗ hài tử sau này sẽ rất khó khăn. Bọn chúng cứ đi theo đại ca nàng như vậy sau này sẽ tạo ra một khuôn mẫu y như hắn mà thôi, mà Siêu Phong thì ngoài cứng nhưng trong mềm, không thể quản giáo nghiêm khắc bọn chúng được!”

“Được, ta đi nói với sư muội. Bất quá mấy ngày này Mạc Sầu không có ở trên đảo, làm sao bây giờ?” nàng lại nói.

“Mặc dù Mạc Sầu đã không còn hận thù đối với Lục Triển Nguyên nữa, nhưng Dương Dịch đau lòng ái ân năm xưa phải chịu đau khổ, nên đã mượn cơ hội cửa hàng chúng ta phát cháo miễn phí muốn đưa Mạc Sầu ra ngoài, bôi xấu danh tiếng của Lục Triển Nguyên!”

“Không phải là nàng không quản lý chuyện cửa hàng nữa sao? Chuyện phát cháo miễn phí thì ta biết, nhưng chuyện của Mạc Sầu là như thế nào tại sao không ai nói cho ta biết?” Hoàng Dược Sư kinh ngạc nói.

“Biết chàng không thích phiền toái, khẳng định nếu chàng biết sẽ chủ trương giết Lục Triển Nguyên đi cho xong chuyện, nhưng như vậy ngược lại sẽ là tiện nghi cho hắn. Dương Dịch và Mạc Sầu không muốn làm phiền chàng, chỉ len chào hỏi ta, dầu gì đây là chủ ý của ta đưa ra cho họ. Nếu như không phải hôm nay chàng lên tiếng thì ta cũng sẽ không nói cho chàng nghe!”

“Được rồi, mọi người thấy được thì cứ làm đi, nhưng bắt quá thời gian không đủ, phải đi tới cửa hàng rút ra một người có võ công tốt một chút, có tính nhẫn nại lên đảo để dạy bọn nhỏ công phu nhập môn. Mắt của Siêu Phong không nhìn được, đại ca của nàng thì chỉ thêm phiền, đều không phải là người thích hợp dạy công phu nhập môn cho bọn chúng!”

“Còn ta đây? Ta không được sao?” Niệm Từ nhìn hắn chỉ vào lỗ mũi của mình mà hỏi.

“Võ công của nàng là cưỡi ngựa xem hoa, không có giá trị để nhắc tới, dù dễ Lão Ngoan Đồng cao hứng thì được. Năm đó do thời gian không dài, không có từng bước căn bản dạy dỗ nàng, võ công của nàng là đi theo đường tắt. Có ta và Lão Ngoan Đồng che chở nên tới bây giờ nàng chưa từng chân chính giao đấu với người khác, chẳng qua là khinh công của nàng tốt hơn người thường một chút, nếu quả thực gặp nguy hiểm chạy thoát thân thì được, nhưng nếu như cùng người khác so chiêu thì không tới mười chiêu nàng sẽ bị bại trận ngay!” Hoàng Dược Sư vẫn nhìn vào cuốn sách trên tay, không hề nhìn khuôn mặt phụng phịu xuống của nàng.

“Như vậy sao? Ta thật vô dụng mà!!! Vậy mà ta còn tưởng rằng võ công của mình rất lợi hại nha!” nàng ngồi xuống, khuôn mặt như đưa đám nói.

“Sao lại nói vậy? Đàn, cờ, sách, vẽ, võ công, trận pháp, kinh doanh, dạy người nàng đều có đặc sắc riêng của mình, ngay cả ta cũng không thể không bội phục nàng. Tại sao lại nói mình vô dụng đây?” hắn rút cục cũng để sách của mình xuống, nghiêm túc an ủi thê tử.

“Với lại kiến thức cơ bản đầu tiên rất là quan trọng, ta tính toán sẽ rèn luyện đám hài tử này cho thật tốt. Một hai năm sau ta sẽ tự mình dạy dỗ bọn chúng, lần Hoa Sơn Luận Kiếm sau sẽ biến thành thiên hạ của đảo Đào Hoa rồi!” hắn cuồng phóng nói.

“Được được, cố gắng lên, ta sẽ ủng hộ chàng!” Niệm Từ chuyển buồn thành vui, bật cười nói.

Vài ngày nữa là được hai tuổi, Mỹ Mi đã nói chuyện rất lưu loát được đưa về Tương Dương thăm cha mẹ mình. Hoàng Dược Sư đặc biệt lên tiếng gần đây không có chiến sự đặc biệt gì, lần này sẽ để cho Mỹ Mi ở lại lâu thêm một chút, cả Tiểu Mã Câu cũng đi theo luôn. Lần này hộ tống là Mai Siêu Phong và Lão Ngoan Đồng cùng với một đoàn tùy tùng hộ vệ theo sau.

Nhìn thuyền lớn đang dần đi xa, nghĩ tới con trai từ xưa tới giờ chưa bao giờ rời khỏi bên cạnh mình, lần này lại đi Tương Dương tới cả tháng, trong lòng Niệm Từ vạn phần không muốn, nàng không khỏi buồn bã nhìn Hoàng Dược Sư một cái.

“Thuyền đã đi xa rồi, chúng ta trở về thôi!” không nhìn ánh mắt của thê tử, hắn nhẹ nhàng nói.

“Tại sao lại cho bọn chúng đi lâu như vậy, cái này không phải là mang thêm phiền phức cho Dung nhi sao?” vừa quay về Niệm Từ vừa cầu nhàu.

“Mi nhi rút cục cũng có thể chạy có thể nói rồi, tự nhiên sẽ muốn có thêm chút thời gian thân cận với cha mẹ nó, đi thăm cha mẹ còn lo thời gian quá dài sao?” Hoàng Dược Sư giải thích nói.

“Ta không yên lòng nha, muốn đi theo chăm sóc bọn chúng, mà chàng lại không cho ta đi!” nàng lại tiếp tục nói.

“Kể từ khi trở về đảo nàng liền đem tất cả tinh lực dồn vào trên người mấy đứa nhỏ, mà sau khi Siêu Phong mang thêm mấy đứa trẻ về thì tình hình lại càng thêm nghiêm trọng, vợ chồng chúng ta chỉ có thể trước

khi đi ngủ nói chuyện được vài câu mà thôi!” Hoàng Dược sư chấp tay sau lưng chậm rãi bước đi.

“Thật xin lỗi, ta không quan tâm tới cảm thụ của chàng. Ta chỉ nghĩ cố gắng chăm sóc Mĩ Mi cho thật tốt, giảm bớt gánh nặng cho sư muội mà thôi!” nghe được lời oán trách của trượng phu, Niệm Từ không khỏi áy náy, nàng lại như vậy không chú ý tới người quan trọng nhất của mình.

Cúi đầu nhìn thê tử còn đang hối hận, khuôn mặt Hoàng Dược Sư xẹt qua vẻ tươi cười, không nói thêm gì nữa. Rất nhanh trở về phòng của hai người, hẳn lúc này mới nói tiếp lời nói lúc nãy:

“Bỏ rơi ta cũng không sao, dù sao tất cả việc nàng làm đều là vì ta, đều vì yêu thích của ta mà lao tâm. Nhưng ta buồn là nàng ngay cả thân thể mình cũng đều không có chú ý tới!”

“Thân thể của ta? Không có nha, ta nhất định là rất khỏe mạnh, thân thể không có bất kỳ khó chịu nào nha.” Niệm Từ không hiểu trả lời.

“Thật uổng công nàng từng học y qua, cũng đã sanh con rồi mà lại không phát hiện ra mình đã lại mang thai!” Hoàng Dược Sư nói rõ ra.

“Có thật không? Ta mang thai rồi?” Niệm Từ vọt đứng lên, không dám tin hỏi tới.

“Làm sao nàng lại cử động mạnh như vậy, chậm rãi ngồi xuống đi!” thấy hành động hù dọa của nàng, Hoàng Dược Sư vội vàng tiến lên, đỡ nàng cẩn thận ngồi xuống rồi mới nói tiếp:

“Y thuật của ta nàng còn nghi ngờ sao? Nàng đã có thai hai tháng rồi!”

“Nhưng mà ta cũng không có cảm giác gì nha, làm sao chàng biết ta mang thai?”

“Chúng ta ở chung với nhau lâu như vậy, ta tin chắc nàng nhất định sẽ còn mang thai. Thường sau khi nàng ngủ say ta đều chẩn mạch cho nàng, lưu ý tình trạng thân thể của nàng, mấy ngày trước rất cục ta cũng chẩn ra được thai mạch hơi yếu. Ba tháng đầu tiên khi mang thai rất bất ổn, vô cùng dễ dàng sảy thai, mà bên cạnh nàng có quá nhiều hài tử, va chạm là không thể nào tránh được, cho nên ta mới cho bọn chúng tới chỗ của Dung nhi hết, chờ qua ba tháng sau thai nhi đã ổn định rồi thì không cần phải quá cẩn thận như vậy nữa!” hẳn bình thần vuốt ve bụng nàng mà nói.

“Ta lại mang thai rồi, thật là kỳ diệu!” Niệm Từ vẫn còn đang đắm chìm trong vui vẻ nói.

“Bỏ lỡ việc Tiểu Mã Cầu ra đời, để cho nàng một mình chịu không ít khổ cực, ta vẫn luôn luôn thấy nuối tiếc. Lần này mỗi việc ta sẽ đều tham dự, tự tay mình đón chào hài tử của chúng ta!”

“Không có đâu, ta cùng Tiểu Mã Cầu chưa hề chịu khổ gì cả, khi mang thai Tiểu Mã Cầu ta không hề để ý thấy, khi mang thai được 5 tháng bụng nổi lên rồi ta mới biết được!” Niệm Từ nhẹ nhàng nói.

“Làm mẫu thân như vậy thật là quá xấu hổ, nàng lại còn dám nói sao?” không khí ảm áp vừa rồi đã bị những lời của Niệm Từ phá vỡ.

“Không thể trách ta nha, khi đó ta cả ngày vội vàng trộm đồ, không có lòng dạ nào rảnh rỗi suy nghĩ những thứ khác. Hơn nữa, chàng cũng chưa từng dạy ta xem hỉ mạch nha!” Niệm Từ không phục nói.

“Đại nhân không trách tiểu nhân, ta không so đo với nàng. Lần này nàng nhất định phải điều dưỡng cho thật là tốt!”

“Vâng, tất cả nghe theo lời chàng đi!” Tựa người vào trượng phu, nàng hạnh phúc nói.

Đám người quấy rối đã rời khỏi đảo, hai vợ chồng Hoàng đảo chủ bắt đầu sống thế giới dành cho hai người. Mặc dù trên đảo còn có hài tử mới nhận nuôi của Mai Siêu Phong, nhưng bắt quá sau khi Hoàng đảo chủ lên tiếng thì toàn bộ bọn chúng bị ném cho người làm chăm sóc, không để cho Niệm Từ bị chút phân tâm nào.

Sáng sớm ngày thứ hai, hai người nhàn nhã dùng bữa sáng, tựa như ngày xưa hai người ở trên đảo vậy, tiến hành rèn luyện sáng sớm, chỉ bất quá vì suy nghĩ cho thai nhi nên đem việc luyện công biến thành việc đi dạo sáng. Hoặc là ở trên biển, hoặc ở trong rừng, hoặc là khu ruộng mới khai khẩn ở trên đảo. Đi mệt thì ngồi nghỉ lại, Niệm Từ sẽ tựa vào vai phu quân mà nghe tiếng tiêu du dương, nếu hăng hái sẽ hát một khúc, Hoàng Dược Sư nghe được nhiều ca khúc mới thì luôn cười nhẹ.

“Niệm Từ, ca khúc này lại là do nàng học được sao?” một khúc “Nữ Nhi Tình” khiến cho Hoàng Dược Sư tò mò hỏi.

“Đúng vậy, đây chính là từ trong Tây Du Ký mà ta luôn kể cho bọn nhỏ nghe, chuyện ở Nữ Nhi Quốc biên soạn ra nha!” nàng theo vừa thói quen vuốt vuốt nhấn cười của trưởng phu vừa nói. Vì dự phòng việc mang thai sẽ bị sưng phù, Niệm Từ đã sớm mang tất cả đồ trang sức của mình tháo xuống, bao gồm cả nhấn cười nha.

“Nhiều năm trước ta lưu lạc giang hồ, rồi sau đó đọc được nhiều sách vở, nghe được được nhiều chuyện kỳ lạ, nhưng tại sao ta chưa từng nghe thấy những chuyện xưa mà nàng đã kể? nhất là chuyện như lời nàng nói Đường Huyền Trang tới Tây Trúc học hỏi Phật pháp ở trong Tây Du Ký nhất định là ta chưa nghe thấy ở đâu nha!” Hắc lại hỏi.

Nàng đặt tay mình ở trên tay hắc, đan mười ngón tay vào nhau, nắm thật chặt rồi mới ngẩng đầu lên nhìn trưởng phu của mình, nhẹ nhàng nói:

“Nếu như ta nói mình từng trải qua rất nhiều chuyện thần kỳ, đã học được không ít kiến thức không thể tưởng tượng nổi thì chàng có tin không?”

“Kinh nghiệm như thế nào? Khi nào? Nơi nào? Cùng nghĩa phụ của nàng trải qua sao?” Hoàng Dược Sư lập tức hiểu kỳ hỏi.

“Không phải vậy, chính xác mà nói thì là ở trong mộng. Khi còn bé ta ở trong mộng đi tới địa phương của ngàn năm sau, gặp qua không ít người, cũng học được không ít kiến thức. Giống như những chuyện xưa ta kể, ca khúc, còn có một ít quan điểm của ta cũng là do nơi này tạo ra! Có lúc ta cũng phân không rõ rốt cục nơi nào là thực tế, nơi nào là mộng ảo. Thậm chí ta hoài nghi mình có phải là thần tiên hay là yêu tinh không, nếu không làm sao ta có thể có nhiều giấc mộng bất thường như vậy đây? Cho đến khi ta từ từ lớn lên thì những cảnh mộng đó mới từ từ biến mất!”

Về sự tồn tại của linh hồn thì ngay cả trong xã hội hiện đại các nhà khoa học vẫn còn chưa thể lý giải được, chớ nói gì đến thời cổ đại con người còn ngu muội này, nói ra khẳng định sẽ bị gọi là yêu nghiệt, ngay cả Hoàng Dược Sư mà nàng yêu nàng cũng không dám đảm bảo hắc có bị nàng hù dọa hay không? Hơn nữa trên thật tế nàng thật sự có cảm giác mình đang trong cơn mơ, rốt cục cuộc sống của Lưu Lợi Lợi trước kia là giấc mộng hay là nàng đã từng trải qua, tại sao nàng lại xuất hiện trong thế giới của thần điêu nàng cũng không biết, nàng cứ ngỡ mọi thứ là một loại cảnh mộng của mình!!!

“Bất kể kiến thức của nàng là ảo hay thật, chỉ cần nàng vẫn luôn ở bên ta, thì ngay cả ông trời cũng không cần sợ, ta sẽ bảo vệ nàng! Hơn nữa có lẽ nàng thực sự là yêu tinh, nếu không tại sao ta lại mê muội nàng tới như vậy?” hắc ôm lấy vai nàng, áp mặt nàng vào ngực mình, đùa giỡn mà nói.

“Ghét, chàng khi dễ ta...” hai người lại âu yếm thân ái một phen. Sau một lúc lâu Hoàng Dược Sư nhẹ nhàng vén lại tóc tai của nàng, chăm chú nhìn vào mắt nàng mà nói:

“Bất kể nàng từng trải qua chuyện gì, ta biết nàng vẫn luôn là thê tử của ta, là mẹ của con trai ta. Không cần lo lắng mọi chuyện, ta cùng nàng sẽ cùng nắm tay nhau mà bạc đầu giai lão!”

Chương 61 - Niềm vui sinh con gái

Trừ việc mỗi buổi sáng nàng luôn đi tản bộ bên ngoài, Niệm Từ còn một ngày hai lần tập luyện nội công. Thành công từ Tiểu Mã Câu khiến cho lòng tin của nàng tăng lên nhiều, nàng lại hy vọng sinh ra được một cao thủ võ lâm nhí. Cuộc sống vẫn giống như lúc trước vậy, sau giờ Ngọ hai vợ chồng họ đều ở trong thư phòng.

“Sư phụ chàng xem, đây là dấu hiệu năm đó ta cùng đại ca làm trộm đạo lưu lại. Đây là hắc tulip, là một loại hoa. Đây là hình ảnh mà ta vẽ riêng cho đại ca. Có phải rất hay không?” theo tiếng gọi của Niệm Từ, Hoàng Dược Sư bỏ sách trong tay xuống, tiến lên quan sát bức vẽ của thê tử.

“Cái hình này rất giống bộ dáng thường ngày của Lão Ngoan Đồng. Nhưng còn hắc tulip? Ta chưa bao giờ nghe qua, nên không thể nào bình luận được!” hắc xem qua rồi nói.

“Nghe nói đây là hoa cỏ đặc sắc của một quốc gia bên ngoài. Màu đen là quý giá nhất, còn có màu trắng, màu hồng, màu vàng... Rất nhiều màu sắc, mùa xuân thì nở rộ ở khắp nơi vô cùng xinh đẹp! Ta thật sự muốn đi xem một lần!” Đang nói chuyện, Niệm Từ lại nhắm mắt lại hồi tưởng về cảnh đẹp đó.

“Đây cũng là quang cảnh nàng nhìn thấy ở trong mộng? Trên thực tế thì có không?” Hoàng Dược Sư khẽ vuốt nhẹ mũi nàng một cái rồi nói. Hiện tại hẳn đối với cảnh trong mộng của thê tử không hề có nghi ngờ gì cả, mọi điều lạ lùng nàng nói hẳn đều nghĩ là từ giấc mộng của nàng.

“Không biết, chắc là có đi?” Niệm Từ không dám khẳng định nói. Nàng chỉ biết là hoa tulip tới từ Hà Lan, còn cụ thể khi nào có thì nàng không biết.

“Một ngày kia chàng theo ta đi ra biển tìm được không?” nàng ngược mặt hỏi.

“Được! Chỉ cần nàng muốn, chúng ta sẽ đi tìm!”

“Phu quân, chàng đối với ta thật tốt! Nói cho chàng biết quốc gia này rất thần kỳ, nói đó có máy xay gió, mang hài gỗ...” bất tri bất giác cả buổi chiều hôm đó nàng luôn miệng kể cho hắn nghe về tất cả các quốc gia kỳ lạ trên thế giới này, còn Hoàng Dược Sư chỉ thỉnh thoảng hỏi lại nàng.

Thiệt thòi duy nhất của con trai nàng chính là trong năm tháng đầu tiên nàng không hề chú ý gì tới dinh dưỡng, lại luôn vận động mạnh. Lần này phụ thân của hải tử ở bên cạnh, luôn đưa ra thực đơn thức ăn dinh dưỡng cho nàng, các loại rau dưa, trái cây, trứng thịt liên tục được nhập hàng vào đảo. Huỳnh đệ họ Dương và Lý Mạc Sầu khi nghe được tin tức thì vội vã chạy tới thăm, nhưng kết quả đều bị Hoàng Dược Sư nghiêm khắc cự tuyệt, đuổi không cho họ vào.

Hoàng Dược Sư vẫn rất lưu luyến việc năm đó hai người cùng xuống bếp nghiên cứu thức ăn, nhưng lúc trước bọn trẻ lên đảo quần lấy nàng quá nhiều, thời gian có thể vào phòng bếp không nhiều, nên hắn không thể thực hiện được mộng cũ. Bây giờ có thời gian hắn đã đặc biệt xây dựng một phòng bếp nhỏ ở gần phòng ngủ của họ. Hắn hằng hái lõi kéo thê tử vào phòng bếp thi thố tài năng, nhìn thấy nàng khen ngợi không dứt miệng, cảm giác thỏa mãn này khiến cho hắn thỏa mãn còn hơn là thắng lợi ở Hoa Sơn luận kiếm.

Lúc này Niệm Từ giống như một bông hoa mềm mại yêu kiều được nâng niu ở trong tay trượng phu, tỉ mỉ che chở, nên số lần làm nũng của nàng càng lúc càng nhiều, nhất là thời điểm uống thuốc bổ. Đầu tiên là vì nàng muốn đùa bỡn hắn, để cho hắn phải ôn nhu dụ dỗ nàng sau đó nàng mới hài lòng uống thuốc.

“Sư phụ, hiện tại tính tình của ta không tốt, rất dễ dàng tức giận, chàng có chán ghét ta hay không?” lại một lần uống thuốc nữa, khi Hoàng Dược Sư lau miệng cho nàng thì nàng lo lắng hỏi.

“Làm sao có thể? Nàng đang ở trong thai kỳ, rất khổ cực dưỡng nuôi con chúng ta, ta cảm tạ nàng còn không kịp, làm sao có thể chán ghét nàng?” học y nhiều năm nên Hoàng Dược Sư rất hiểu nguyên nhân sự khó chịu của nàng, nên hắn không hề so đo với nàng, thậm chí hắn còn rất tận hưởng loại tình thú này giữa hai vợ chồng.

“Nhưng rất nhanh ta sẽ trở nên sừng phù, thậm chí sẽ xấu đi rất nhiều, chàng xem, trên mặt ta đã xuất hiện vết thâm rồi!” nàng chỉ vào vết thâm ở trên mặt, phụng phịu nói.

“Sớm biết như vậy, không bằng ta làm giống như lúc sinh Tiểu Mã câu vậy, rời xa chàng đi. Chờ sau khi sinh xong mới quay trở lại, thì chàng sẽ không nhìn thấy vẻ mặt xấu xí của ta!”

“Nàng nói gì vậy? Ta vẫn luôn tiếc nuối không được ở bên cạnh nàng khi Tiểu Mã Câu ra đời. Bất kể hình dáng nàng ra sao, đối với ta nàng vẫn luôn đẹp nhất! Hơn nữa vết ban trên mặt nàng cũng không rõ ràng, ta sẽ dùng trần châu trộn với Thiên sơn Tuyết Liên chế thành thuốc cho nàng, nàng thấy có được không?” Hắn nâng mặt của Niệm Từ lên, cẩn thận chu đáo nói.

“Được, nhưng có thể điều chế thành cao không? Ta muốn bôi trực tiếp lên mặt để thấy công hiệu hơn!”

“Được thôi, ta sẽ thử điều chế cho nàng!”

“Phu quân, chàng phải hứa với ta một chuyện!” Niệm Từ đứng lên đi qua bên cạnh hắn, hắn vòng tay ôm ngang hông của nàng, nàng đứng ở trong lòng của yên lặng không nói.

“Chuyện gì?” hắn nhẹ nhàng vuốt ve lưng của nàng và hỏi.

“Trừ những hài tử ở trên đảo lúc này, ta không muốn chàng thu nhận thêm đồ đệ nữa, nhất là đồ đệ nữ! Ta muốn ta là người cuối cùng!” nàng kiên quyết nói.

“Tại sao?” Hoàng Lão Tà buồn cười hỏi.

“Ta ghen tỵ! Sanh hài tử xong khẳng định ta sẽ biến thành xấu xí, trên đảo mà có thêm mấy tiểu cô nương xinh đẹp sáng ngời ở trước mặt chàng, mềm mại kêu “Sư phụ! Sư phụ!” Ta có thể không ăn đấm sao?” Vừa nói, nàng vừa học khẩu khí chanh chua nói.

“Ha ha ha...” Hoàng Dược Sư bật cười to, ngực phập phồng dữ dội.

“Nàng nha, cứ như vậy thích suy nghĩ lung tung! Lúc trước ở trên đảo chỉ có một mình nàng ta đã không đáp ứng xuể chứ đừng nói có thêm mấy người nữa, nàng cho rằng ta có nhiều tình lực như vậy sao?” hắn tiếp tục cười nói.

“Ta bất kể, chàng nhất định phải đáp ứng ta!” cái suy nghĩ này là suy nghĩ đột phát của nàng, nàng mơ hồ nhớ được trong Thần Điều Hoàng Dược Sư có thu thêm một nữ đệ tử. Tuy nói là nàng ta vừa thấy Dương Quá đã yêu, nhưng Trình Anh và Quách Tương cũng giống nhau chưa bao giờ lấy chồng. Dương Quá cùng với Hoàng Dược Sư có rất nhiều điểm giống nhau, ai có thể đảm bảo tình cảm của cô gái này không chuyển sang Hoàng Dược Sư của nàng chứ.

“Ta đáp ứng nàng trừ bỏ con của chúng ta và các môn nhân hiện nay, ta không bao giờ thu nhận thêm bất kỳ đồ đệ nào nữa. Đừng nói là nữ đệ tử, cả nam đệ tử cũng không thu nhận! Vậy nàng hài lòng chưa?” Niệm Từ mỉm cười gật đầu một cái, lại giấu mặt vào trong ngực của trượng phu.

Sau bữa cơm chiều khi Niệm Từ đi tắm rửa, Hoàng Dược Sư sẽ dành thời gian để xử lý mọi chuyện ở trên đảo và những thư xin chỉ thị ở bên ngoài. Các nơi đang phát cháo từ thiện được tiến hành rất thuận lợi, Mặc Sâu mang thân phận thay mặt môn nhân của đảo Đào Hoa và là đệ tử của phái Cổ Mộ xuất hiện, tự mình chăm sóc mức cháo cho dân chúng. Mặc dù nàng vẫn mang dáng vẻ trong trẻo kiêu ngạo nhưng cử chỉ lại rất ôn nhu, không lúc nào tỏ ra khó chịu với người những người bệnh tật hôi thối.

Việc trả thù Lục Triển Nguyên cũng đã sớm được triển khai, từ các chi nhánh cửa hàng của Niệm Từ bắt đầu lan ra tin đồn. Bắt đầu thì chỉ là tin tức Lục Triển Nguyên dụ dỗ thiếu nữ ngây thơ, lại không giữ lời bội bạc lời hứa nhưng mà lời đồn trong dân chúng thật là đáng sợ, rất nhanh liền xuất hiện những dị bản khác của tin đồn ban đầu. Từ việc hắn 7, 8 tuổi rồi vẫn còn đái dầm, đùa giỡn với nha hoàn đến Lục gia trang dựa vào thế lực của mình hại người vô số... cuối cùng hư hư thật thật không còn ai có thể phân biệt được rõ ràng nữa. Lúc này trên giang hồ gọi Phiến kiếm Phi Hồng Lục Triển Nguyên là chuột chạy qua đường, mặt mũi mấy đời cũng bị mất hết.

“Niệm Từ nàng ở đây làm gì?” Sau khi hết bận rộn ở thư phòng trở về nhà, hắn liền nhìn thấy thê tử mái tóc ẩm ướt ngồi ở trước giường, bận rộn xoay xoay cái gì.

“Lần trước mang thai hài tử, tất cả quần áo đều do Lý Thắm chuẩn bị. Lần này thời gian còn sớm, mặc dù nữ công của ta không tốt, nhưng ta muốn may một ít quần áo cho hài tử!” nàng không ngẩng đầu lên trả lời.

Tiện tay cầm lấy khăn ở đầu giường, Hoàng Dược Sư ôn nhu lau tóc cho nàng. Hắn bật cười nhìn nàng quay qua quay lại với hai miếng vải màu lam và màu hồng.

“Sư phụ, chàng nói ta nên chuẩn bị đồ con trai trước hay con gái trước? còn chưa biết giới tính, nên ta muốn chuẩn bị cả hai!” nàng nghiêng đầu qua nghiêm túc hỏi hắn.

Hoàng Dược Sư không trả lời, để khăn lông xuống, gơ tay bắt cổ tay nàng, lẳng lặng chờ đợi.

“Còn hơi sớm một chút, nhưng ta có thể khẳng định tới bảy phần được giới tính của hài tử. Nàng có muốn biết không?” Hắn hỏi.

Nàng xem xem số vải trong tay, cau mày suy nghĩ một chút, Niệm Từ làm như đưa đám nói: “Ta thích loại cảm giác vui mừng đến cuối cùng mới biết kết quả, tựa như lúc sinh ra Tiểu Mã Cầu vậy. Nhưng mà lúc thai máy thì rất phiền toái, ta không biết là nam hay nữ, nên khi nói chuyện với hài tử không biết phải xưng

hồ thể nào. Còn nữa, lần trước ta đã chuẩn bị một đồng quần áo con gái, cuối cùng phải đưa cho hàng xóm dùng hết. Chàng nói ta có nên biết hay không?”

“Hiện tại ta đã biết giới tính, loại vui mừng đó ta không có. Nàng biết sớm thì có thể chuẩn bị tốt hơn!” hần kiên nhẫn khuyên nhủ.

“Ừ, chàng nói ta mới để ý tới. Vậy bây giờ chàng nói cho ta biết con của chúng ta là trai hay gái?”

“Chúc mừng nàng sắp có được một nữ nhi xinh đẹp thông minh!”

“Con gái nha? Quá tốt rồi! Một trai một gái thật là vừa vặn!”

35. Chương 62-63

Chương 62 - Thiên Tầm

Mượn thời cơ bọn nhỏ không có ở trên đảo, Hoàng Dược Sư làm một chút điều chỉnh. Dù sao hiện tại thể tử đã có thai, không thích hợp để chăm sóc cho Mỹ Mi nữa. Mà lần này rời đảo thời gian dài, cũng là vừa đúng lúc có thể huấn luyện bé tự mình chăm sóc cuộc sống hàng ngày. Theo lời đề nghị của Niệm Từ, bọn họ đặc biệt dọn một tòa viện nhỏ đem tất cả hài tử, bao gồm cả Tiểu Mã Câu và Mỹ Mi cho dọn vào ở trong đó. Sau khi thực hiện sửa đổi xong thì tiểu viện này trông giống như một trường học nội trú cho học sinh vậy. Hai đứa trẻ sẽ ở một phòng, trên căn bản là một lớn một nhỏ ở chung để quản lý lẫn nhau. Đoán chừng Lão Ngoan Đồng sẽ náo loạn muốn vào đó ở, nên Hoàng Dược Sư vẫn để cho hần cùng với Tiểu Mã Câu ở chung một phòng như cũ, như vậy hần vẫn có thể giúp Tiểu Mã Câu luyện tập võ công.

Khu nhà chính thì để lại cho Mai Siêu Phong và Mỹ Mi ở, có thể vì muốn phụng thờ hương khói cho các sư huynh đệ nên Mai Siêu Phong chỉ nhận nuôi toàn con trai, toàn tâm toàn ý tập trung vào bọn chúng. Hoàng Dược Sư còn để mấy gia nhân ở trong sân này để chăm sóc ăn uống cho bọn nhỏ và phụ trách cả việc gác đêm. Chính tay Hoàng Dược Sư còn tự mình viết một tấm biển: Ấu Viện.

Hai người cùng nhau hưởng thụ thể giới riêng của hai người, đồng thời hài tử trong bụng của nàng cũng nhanh chóng trở mã. Có thể do không cùng giới tính nên Niệm Từ cảm thấy lần này mang thai không giống như lúc trước. Vừa qua ba tháng, nôn nghén bắt đầu xuất hiện. Thường thường là trước khi bắt đầu bữa ăn, khi mùi thức ăn bay vào mũi nàng thì cơn nôn nghén của nàng bắt đầu xông tới hành hạ nàng.

“Oe” nôn mửa thật vất vả mới chấm dứt, Niệm Từ không có chút sức lực nào ngồi phịch xuống trên ghế.

“Uống chén nước súc miệng đi!” Hoàng Dược Sư vỗ vỗ nhẹ sau lưng nàng, bưng chén nước đưa cho nàng, ôn nhu nói. Nàng cầm lấy chén nước trong tay chồng, sau khi uống một ngụm nàng nói:

“Có phải là do con gái thích làm nũng hay không? Tại sao lần trước mang thai con trai không có bị nhiều khó chịu như vậy? Không phải là mang thai lần đầu sẽ bị hành nhiều nhất sao?”

“Vấn đề này ta cũng không rõ được. Mỗi người một tình huống bất đồng, có thể mỗi hài tử thể chất khác nhau thôi!” hần từ từ đỡ thể tử dậy.

“Thừa dịp lúc này không sao, vội vàng ăn một chút đi, nếu không dạ dày trống sẽ rất khó chịu!”

“Nôn xong ta không có khẩu vị để ăn!” Niệm Từ nửa làm nũng nửa chán ghét nói.

“Ăn một chút thôi, đừng làm cho ta lo lắng!” Nhìn sắc mặt nàng chỉ mới có mấy ngày đã xanh xao xuống, có vẻ hơi tiêu tụy khiến cho hần đau lòng không dứt.

“Ta muốn chàng dứt!” Phụ nữ có thai là lớn nhất, lúc này yêu cầu gì của nàng cũng không quá đáng.

“Được, vì phụ dứt cho nàng!! Dù sao đây cũng không phải là lần đầu!” hần cười ngồi xuống, múc cháo trong chén nhẹ nhàng thổi cho nguội, rồi đưa vào miệng nàng. Đừng xem thấy nàng nói chuyện hết sức phách lối,

nhưng thấy Hoàng Dược Sư làm thật thì ngược lại nàng lại cảm thấy thẹn thùng. Miếng cưỡng nuốt xuống miếng cháo này xong, thấy hần vẫn tiếp tục dứt, nàng vội vàng nói:

“Tự ta ăn, không cần chàng dứt nữa. Chàng cũng mau ăn đi, coi chừng cơm nguội!”

“Không sao, chỉ cần nàng ăn xong là được!” Vừa nói hần vừa tiếp tục sự nghiệp dứt cháo to lớn.

Trên mặt tuy không có biểu tình gì, nhưng trong lòng của Hoàng Dược Sư lại ưu phiền không dứt. Mặc dù hần tự tin vào y thuật của mình, và thể trạng của Niệm Từ rất khỏe mạnh nên chắc bị kịch ở A Hành sẽ không xuất hiện ở trên nàng. Hần cũng biết phụ nữ mang thai sẽ có thể có những phản ứng nôn nghén, nhưng mắt hần nhìn thấy thê tử chịu khổ như vậy thì thật sự hần bị dọa giật mình. Nên hần bắt đầu trong đêm yên tĩnh luôn không ngủ nhiều mà thức xem sách thuốc, để đề phòng bất trắc có thể phát sinh.

Thời gian qua vô cùng mau, trong nháy mắt thai nhi trong bụng nàng đã hơn 4 tháng, bọn nhỏ đi Tương Dương cũng đã sắp trở lại. Lợi dụng hôm nay trời rất tốt, Niệm Từ ngồi ở bên ngoài phòng, nhắm mắt phơi nắng, còn Hoàng Dược Sư ngồi ở bên cạnh nàng khẽ đàn cho nàng nghe. Bất tri bất giác nàng ngủ quên mất, ngay cả lúc chồng bồng nàng vào trong phòng nàng cũng không biết. Lúc tỉnh dậy đột ngột nàng phát hiện ra trước giường nằm của nàng có hai cái đầu nhỏ, thì ra là Tiểu Mã Câu và Mỹ Mi đã về nhà.

“Hai tiểu bảo bối của ta đã về rồi? Chờ bao lâu rồi? Tại sao không gọi ta tỉnh lại?” Nàng nhẹ giọng nói.

“Mẹ, trong bụng của mẹ có phải là có một tiểu muội muội rồi không?” Hai cặp mắt to khê chớp chớp, nghiêm túc hỏi.

“Đúng vậy, bây giờ bé còn ở bụng của mẹ, vẫn còn rất là nhỏ đó! Nếu muốn thử thì hai con sờ thử đi, bắt quá hai con phải cẩn thận nha!” vừa dứt lời thì hai cánh tay nhỏ bé đồng thời đưa về phía bụng của nàng. Lúc này, bụng của nàng đã hơi nhô lên rồi.

“Không có chạm tới, chỉ có bụng rất mập mạp thôi!” Mỹ Mi khả ái vô cùng nói.

“Hài tử ngọc, bây giờ em bé còn nhỏ, chờ thêm mấy tháng nữa là bé có thể ra ngoài chơi với hai con được rồi!” Sờ bụng không đã không thể thỏa mãn yêu cầu của hai đứa nhỏ, hai đứa nhỏ lập tức cởi giày bò lên trên giường, đua nhau chui vào trong ngực của Niệm Từ. Ba người nằm cười đùa trên giường, hai đứa nhỏ nằm ở hai bên, lú lo kể chuyện, tranh nhau kể lại kiến thức của mình hai tháng qua, cũng tò mò hỏi thăm tình huống của em bé.

“Niệm Từ nàng tỉnh rồi sao? Ngạo nhi, con có phải là không nghe lời đánh thức mẫu thân dậy không?” Hoàng Dược Sư đi vào hỏi.

“Không có đâu cha! Con cùng với Mỹ Mi rất ngoan ngoãn ngồi chờ mẹ tỉnh, không có nói chuyện lớn tiếng luôn!” Tiểu Mã Câu vội vàng giải thích.

“Đúng vậy, ông ngoại! Con cùng với cậu không có phá nha!” Quách Mỹ Mi cũng lớn tiếng giải thích.

Niệm Từ lập tức ngồi dậy, cười nói: “Đúng vậy, tự ta tỉnh dậy, không phải do bọn nhỏ. Bọn họ về lúc nào vậy? Đã an bài xong chưa?”

“Xong rồi! Xuống giường chuẩn bị ăn cơm tối thôi! Bọn họ mới trở lại có nửa canh giờ thôi, thấy nàng ngủ nên không có quấy rầy! Dương Dịch và Mạc Sầu cũng đã trở lại, ta đã an trí bọn họ xong hết rồi!” Hần vừa nói vừa giúp hai đứa nhỏ mang giày vào, lại đỡ Niệm Từ đứng dậy.

Đúng như Niệm Từ đoán, sau khi nghe toàn bộ bọn trẻ đều chuyển tới Ấu viện thì Lão Ngoan Đồng cũng đòi vào đó ở. Thấy mọi bố trí đã thay đổi hoàn toàn, phòng trò chơi cũng được đổi mới, lại được ở chung phòng với Tiểu Mã Câu nên hần rất là đắc ý. Quá sức vui vẻ nên hần chạy đi chơi với mấy hài tử khác ngay, không kịp tới gặp muội muội của mình.

Trong bữa cơm tối cả gia đình tề tựu chung một chỗ chúc mừng đảo Đào Hoa sắp có thêm một thành viên mới. Mai Siêu Phong kể tình hình ở Tương Dương gần đây, chuyển lời thăm hỏi của Quách Tĩnh Hoàng Dung ọi người. Huynh đệ Dương Thị thì nhờ Dương Dịch gửi lời chúc mừng tới hai vợ chồng Hoàng đảo chủ, cũng báo cho họ biết về chiến tích đã trừng trị Lục Triển Nguyên như thế nào! Mọi người cùng trò chuyện với nhau thật lâu, khiến cho bữa ăn tối kéo dài, Mai Siêu Phong không yên lòng bọn nhỏ đã buồn ngủ nên đã dẫn bọn nhỏ rời khỏi phòng ăn trở về phòng ngủ. Hoàng Dược Sư cũng nghiêm khắc yêu cầu Tiểu Mã

Câu và Mỹ Mi trở về phòng ngủ, hai đứa nhỏ quần quýt lấy Niệm Từ một hồi lâu sau liền đi theo người làm trở về phòng.

“Mạc Sầu, ta muốn hỏi muội một chuyện: muội có muốn để cho sự phụ của ta chữa bệnh uội một lần không? Tại sao đã thành hôn hai năm rồi mà hai người vẫn chưa có hài tử?” Sau khi những người khác cáo từ xong, Niệm Từ lôi kéo Mạc Sầu vào phòng, nhỏ giọng hỏi.

“Cảm ơn ý tốt của Nhị cô nương, có hài tử hay không còn phải xem ý trời, ta cùng với Dương đại ca cũng chưa từng tính toán qua!” Mạc Sầu trả lời.

“Nhưng ta lại lo lắng uội! Các nam nhân thời nay rất là coi trọng việc kế thừa hương khói, mặc dù sau khi cưới muội vẫn rất hạnh phúc, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. Ta không muốn có người lại gọi muội là tỷ tỷ!” Niệm Từ lo lắng nói.

“Sau khi thành thân ta cùng với Dương đại ca vẫn rất tốt, sẽ không có người khác đâu!” Mạc Sầu đỏ mặt giải thích.

“Bất kể như thế nào ta vẫn luôn lo lắng uội. Muội giống như ruột của ta vậy, ta không hy vọng vì chuyện của hài tử mà khiến cho hai người không vui!” Niệm Từ tiếp tục nói.

“Mặc dù muội không nghĩ tới, nhưng ta vẫn phải thay muội tính toán. Dương Nhị, Dương Tam bọn họ cũng đã sắp thành thân rồi, có thể sắp tới sẽ đến bái kiến đại tẩu như muội! Sự nghiệp của huynh đệ bọn họ càng lúc càng phát đạt, chính là ta lo lắng Dương Dịch vô tâm, ta lo lắng có người lấy lý do muội không thể sinh con được mà nạp mỹ nhân vào cửa, chuyện sinh con để cái đối với nam nhân không phải là chuyện đùa đâu!”

Niệm Từ luôn luôn cảm thấy không biết có phải là do vô công của phái Cổ Mộ quá âm hàn đối với cơ thể của nữ giới có tổn thương hay không, mà phái Cổ Mộ không hề có đời sau.

“Được, ta sẽ trở về bàn bạc với Dương đại ca một chút rồi sẽ trả lời lại cho tỷ. Cảm ơn Nhị cô nương đã quan tâm.” Bất kể thế nào, Mạc Sầu cũng biết là Niệm Từ luôn thật tâm đối xử với mình.

Ngày hôm sau, khi ăn điểm tâm xong thì hai vợ chồng Dương Dịch và Mạc Sầu đặc biệt đi tìm hai vợ chồng Hoàng đảo chủ.

“Nhị cô nương, tối hôm qua Mạc Sầu có nhắc tới lời của cô với ta!” Dương Dịch lên tiếng nói.

“Không thể trách ta nhiều chuyện được, các người thành thân đã hai năm rồi mà còn chưa có hài tử nên ta rất là lo lắng!” Hoàng Dược Sư đứng một bên lắng nghe mà không có bất kỳ một phản ứng nào.

“Nhị cô nương đã quá lo lắng rồi. Ta cùng với Mạc Sầu đối với việc có hài tử không có quá đặt nặng vấn đề! Vợ chồng chúng ta không có song thân cha mẹ, khái niệm kế thừa nhang khói cũng rất mỏng nhạt, bọn ta hiện tại đang rất hưởng thụ loại cuộc sống an nhàn tự tại này. Trên đảo hài tử nhiều đến như vậy, các huynh đệ của ta ngày sau cũng sẽ có nhiều con cái, ta có thể tùy tiện nhận một đứa làm con thừa tự là được rồi, không nhất định phải là ruột thịt. Ta cũng không phải là con trai ruột thịt của nghĩa phụ, nhưng tình cảm của ta và ông không phải vẫn rất đậm sao?” hắc cười nói.

“Người có thể nghĩ được như vậy thì tốt, hoàn cảnh của Mạc Sầu bấp bênh, chịu không ít đau khổ rồi. Hiện tại thật vất vả nàng mới vẫn hồi lại được danh dự, ta không muốn nàng phải chịu đựng đau khổ nữa!” Lòng của Niệm Từ rất cục cựa cũng có thể buông lỏng rồi.

“Yên tâm đi, ta sẽ không bạc đãi muội muội này của cô!” Nói thêm vài câu, hắc liền đưa Mạc Sầu lên thuyền rời đảo.

“Bây giờ nàng đang có hài tử, đừng quan tâm nhiều chuyện quá!” Bên cạnh đã không còn người nào thì Hoàng Dược Sư mới nhàn nhạp mở miệng nói.

“Ta cũng không thể chỉ lo lắng ột mình ta nha! Trên đảo hiện tại không có nhiều người, trừ bỏ chàng và thai nhi trong bụng ra, ta không cần phải quan tâm tới ai cả! Nhưng mai này cả đám hài tử trở lại thì làm sao có thể không quan tâm tới bọn họ đây!” Niệm Từ nhẹ nhàng nói.

“Nếu như nàng còn nói như vậy thì ta sẽ đem toàn bộ mọi người đuổi ra khỏi đảo, ngay cả nhi tử cũng như vậy!” hắc cười cười nói.

Hoàng Dược Sư liền hạ nghiêm lệnh, chính là cho dù trời có sập xuống cũng không được phép đi quấy rầy Niệm Từ, nếu như làm trái sẽ bị đuổi khỏi đảo Đào Hoa. Bụng của Niệm Từ càng ngày càng lớn, nhìn từ xa thì trông giống như một con chim cánh cụt đang đi tản bộ vậy. Bọn nhỏ rất là hiếu kỳ, mỗi ngày khi nghe Niệm Từ kể chuyện xưa, bọn nhỏ đều thay phiên nhau tiến lên vuốt ve bụng của Niệm Từ, nói chuyện cùng với hài nhi trong bụng nàng.

Thời điểm tháng sáu nóng bức hoa sen trong hồ nở rộ, Niệm Từ trải qua ba bốn canh giờ bị hành hạ thống khổ rốt cục cũng sinh hạ một bé gái trắng nõn xinh đẹp. Sáng sớm ngày hôm đó, trong lúc đang ngủ thì nàng bị đau tới tỉnh dậy, cả đảo Đào Hoa lúc này bắt đầu bận rộn rít rít vì nàng. Hoàng Dược Sư từ đầu tới cuối đều ở bên cạnh thê tử chủ động đỡ đỡ cho nàng. Nhìn Niệm Từ đau tới cả người đổ đầy mồ hôi, không ngừng thấp giọng rên rỉ, hắc không khỏi đau lòng nắm thật chặt tay của nàng.

“Cố gắng thêm một chút nữa, hài tử sẽ lập tức chào đời rồi!”

Đã từng bởi vì hắc không có ở bên cạnh nàng trong khi nàng sinh con trai mà nàng cảm thấy rất ủy khuất. Lần đó nàng đau đớn khó nhịn, nàng thật muốn mắng to trượng phu cho thỏa trong lòng, tựa như những người phụ nữ hiện đại lúc sinh con vậy. Nhưng bây giờ đang nằm trên giường, lần nữa trải qua đau đớn như cạo xương, Niệm Từ phát hiện căn bản là nàng không mắng ra được. Hoàng Dược Sư bởi vì khấn trương mà sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh toát ra không thua kém nàng bao nhiêu.

“A sư phụ chàng không cần phải khấn trương. Ta... ta dù sao cũng đã sinh con một lần rồi, không có gì nguy hiểm đâu!” Tranh thủ lúc đỡ đau nàng an ủi trượng phu.

“Ta không có gấp gáp, nàng hãy cố gắng lên!”

Buổi trưa vừa bước qua thì con gái của nàng đã oa oa ra đời trên tay của phụ thân mình! Nhìn con gái đã được rửa rấy sạch sẽ một mẻ nằm bên cạnh nàng khiến cho hai vợ chồng nàng cảm thấy rất ấm áp, hạnh phúc.

“Ta biết chàng đã sớm lặng lẽ lấy tên cho con gái, hiện tại có thể nói cho ta biết không?” Niệm Từ tò mò hỏi.

“Còn nàng? Chưa có nghĩ ra sao?” Hoàng Dược Sư khẽ vuốt mặt của thê tử, ôn nhu hỏi.

“Ta mà lấy tên thì khẳng định chàng sẽ không hài lòng, nên ta không muốn suy nghĩ nhiều. Chàng cũng không phải là không biết là luôn gọi con gái là nha đầu mà!”

“Thật sự ta cũng có nghĩ kỹ mấy cái tên cho con gái, nhưng hôm nay nhìn thấy nàng cực khổ như vậy sinh hạ con gái, nếu lại phủ nhận quyền của nàng thì thật là không hợp tình hợp lý. Cho nên người làm mẫu thân như nàng lúc này có thể điều võ dương oai, chỉ cần đừng khiến cho hài tử sau này phải khó nghĩ là được rồi!” hắc hào phóng nói.

“Quanh đi quẩn lại chúng ta đã gặp nhau trong thời loạn thế, sau đó chúng ta lại vì khúc mắc mà tách ra. Còn tưởng là đời này sẽ không còn gặp lại, may mắn nhờ chàng vẫn kiên nhẫn tìm mẹ con ta trong hai năm thì mới có đứa trẻ này ra đời, cho nên ta muốn gọi bé là Thiên Tâm. Hoàng Thiên Tâm! Chàng xem thấy có được hay không?” trầm ngâm một hồi lâu, Niệm Từ lên tiếng nói.

“Dạ bán oán khúc tổ trung tràng, nhất lữ yên vụ nhiên mê mang. Mộng trung tâm y thiên bách độ, thù nhạ tương tư lệ phi dương! Tốt, cứ gọi là Hoàng Thiên Tâm đi!” Hắc vui vẻ nói.

“Nàng vẫn luôn thích đặt tên thường gọi cho bọn nhỏ, lần này cũng không có ngoại lệ đi?” hắc cười tiếp tục hỏi.

“Gọi là Mạt Mạt được không? Chàng đặt tên ẹ con Dung Nhi là Phù Dung, còn trong lúc mơ hồ ta có nhớ được khi còn bé mẫu thân ta hay gọi ta là Lily, vậy con gái chúng ta gọi là Mạt Mạt được không?”

“Mạt Ly? Kỷ niệm về mẹ ruột của nàng? Niệm Từ của ta rốt cục cũng có hình dáng một tài nữ rồi, lấy tên cho hài tử rất có ngụ ý, ý cảnh tuyệt vời. Nữ nhi bảo bối con có biết không? Mẹ con đặt cho con một cái

tên rất đẹp: Hoàng Thiên Tầm, có phải hay không Mạt Mạt?” Hoàng Dược Sư khẽ nói với cô gái bé bỏng đang ngủ say.

Chú thích: Mạt Mạt, LiLy, Mạt Ly: Đều là ý chỉ hoa Nhài.

Chương 63 - Ta là một con cá

Cảm giác ấm áp bị mọi người tiến vào đánh vỡ, nhìn Mạt Mạt vừa mới ra đời bọn họ vui sướng không nói nên lời. Sau khi hai đứa trẻ hứa sẽ không làm ồn xong dưới sự hướng dẫn đầy kinh nghiệm của Lão Ngoan Đồng bọn họ rửa sạch tay cùng khuôn mặt rồi mới được vào phòng.

“Mẹ, người có khỏe không? Có phải rất khổ cực hay không?” vẫn là con trai đau lòng mẹ, bên ngoài nghe được tiếng rên rỉ của mẹ, mặc dù người lớn an ủi nói như vậy là bình thường nhưng Tiểu Mã Câu mới bốn tuổi vẫn rất là lo lắng, không để ý gì tới muối muối liền dẫn đầu chạy tới an ủi mẹ.

“Không có sao, mẹ rất tốt, chỉ là hơi mệt mỏi mà thôi. Mau nhìn xem muối muối con đi!” Niệm Từ nằm ở trên giường ôn nhu nói với nhi tử.

Hoàng Dược Sư ở bên cạnh thấp giọng nói ọi người biết tên của con gái, những người phụ nữ tiến vào thấp giọng nói lời chúc mừng với Niệm Từ. Thậm chí Mai Siêu Phong dưới sự hướng dẫn của sư phụ cũng nhẹ nhàng dùng tay vuốt ve khuôn mặt của Mạt Mạt, cảm thụ một sinh mệnh mới lại tới. Trong khi cả gia đình đang riu rít một bên thì Mạt Mạt đang ngủ chột thức tỉnh, không nhận được bầu môi khóc lớn.

“Vừa đúng lúc Mạt Mạt tỉnh. Sư phụ chàng ôm ra ọi người xem đi!” Niệm Từ nói.

“Chúng ta cũng đi ra ngoài đi, sư tỷ nghỉ ngơi cho tốt đi, bọn ta đi ra ngoài đây!” Hai đứa bé lôi kéo tay của Mai Siêu Phong, còn Hoàng Dược Sư ôm Mạt Mạt cùng mọi người đi ra ngoài.

Khi tỉnh dậy Niệm Từ phát hiện Mạt Mạt vẫn như cũ nằm bên cạnh mình, Hoàng Dược Sư đang dùng muỗng cẩn thận hút nước cho hài tử uống.

“Con gái đói bụng sao? Sao chàng không đánh thức ta?” Nàng quay người qua chuẩn bị cho con gái bú sữa.

“Nàng đói bụng chưa? Cơm tối đã chuẩn bị xong rồi, ta đi bưng tới cho nàng!” hấn dọn dẹp mọi thứ, sau đó cẩn thận đóng cửa lại rời đi.

Nhìn con gái thoải mái vui vẻ bú mút sữa thỏa thích, còn Niệm Từ yêu thương nhẹ nhàng vuốt ve cái đầu nhỏ không có bao nhiêu tóc, hạnh phúc chợt lan tỏa trong tim hấn. Hoàng Dược Sư nhanh chóng bưng khay trở lại, nhẹ nhàng để xuống nghiêng người ngồi ở bên giường, thâm tình nhìn tất cả.

“Niệm Từ, cảm ơn nàng! Ta chưa bao giờ biết được con trẻ bú mút sữa mẹ thỏa thích là chuyện tốt đẹp tới như vậy, đáng thương cho Dung Nhi của ta lúc trước không được hưởng thụ cảm giác này!” hấn như có điều suy nghĩ nói.

“Thật xin lỗi, để cho chàng bỏ lỡ giờ khắc này của con trai!” Niệm Từ áy náy nói.

“Hiện tại ta đã thấy đủ rồi!” hấn vỗ vỗ tay của vợ, mỉm cười trả lời. Đang lúc nói chuyện, Mạt Mạt lại ợ lên, nhìn đáng vẻ là đã bú no rồi. Hoàng Dược Sư thấy vậy, cũng rất tự nhiên ôm con gái lên, đem đầu nhỏ đặt lên vai của mình, vỗ nhẹ sau lưng của Mạt Mạt đợi cho tới khi bé “khạc...” một tiếng thì mới buông xuống.

“Ha ha! Chàng là phụ thân thì rất là xứng nha!” Niệm Từ cười nói.

“Đó là dĩ nhiên. Mặc dù đã cách hai mươi năm, nhưng mà Dung Nhi là do một tay ta nuôi lớn nha!” Hấn có chút đắc ý nói.

Ngồi ở trên giường dùng xong cơm tối, Niệm Từ tính toán ngủ sớm một chút. Ở ngoài đảo vào tháng sáu dù không khí thoáng đãng thoải mái nhưng mà trong quá trình sinh con mồ hôi ra quá nhiều khiến cho nàng cả người đầy mồ hôi, nàng cảm thấy mình giống như là muốn thiêu luôn vậy, rất muốn tắm nước nóng. Nhưng sau khi nói ra thì bị Hoàng Dược Sư kịch liệt phản đối, nàng năn nỉ hết nửa ngày mà chỉ lấy được có một chậu nước nóng để tẩy rửa thân mình mà thôi.

Nàng vừa ngồi lau mình vừa suy nghĩ lung tung. Nàng nhớ trước kia đã từng xem qua một bộ phim phóng sự nói về sự giảm đau khi sinh nở. Các bác sĩ để cho sản phụ nằm trong một bồn nước ấm, lợi dụng sức

nước và độ ẩm để giảm bớt sự đau đớn khi sinh. Hơn nữa hài tử ở trong bụng được vây ở trong nước ối, sau khi ra đời ở trong nước ối thì bản năng làm cho đứa trẻ có thể bơi được.

“Sư phụ, chàng có thể mang vào cho ta một thùng nước ấm được không? Ta muốn để cho nữ nhi mang lại sự bất ngờ cho chúng ta!” hần rất nhanh chuẩn bị xong, Niệm Từ liền bước lại, chỉ đạo phu quân dùng hai tay ôm lấy Mạt Mạt, từ từ bỏ vào trong nước. Sau khi để cho chân hài tử thích ứng với nước ấm xong, Hoàng Dược Sư tiếp tục hạ thấp xuống cho cả người Mạt Mạt vào nước, khiến cho bé vui vẻ hưng phấn quơ tay múa chân. Sau khi thân mình Mạt Mạt toàn bộ đều ngâm vào trong nước, Niệm Từ bảo Hoàng Dược Sư từ từ rút tay ra, và kỳ tích phát sinh nha!!! Mạt Mạt tự mình nổi ở trên mặt nước, hơn nữa còn biết giẫy giụa đầu, giống như là phòng ngừa nước chảy vào lỗ tai vậy.

“Đây là chuyện gì xảy ra?” Hoàng Dược Sư quả thực không thể tin được hai mắt của mình, hần vừa khấn trương vừa chăm chú nhìn con gái, vừa lên tiếng hỏi.

“Bên trong cơ thể mẹ tràn đầy nước ối, mang thai mười tháng hài tử đều ở trong nước, nên khi sinh ra hài tử đối với nước đều không bị lạ lẫm!” nàng cũng thật khấn trương nhìn cử động của nữ nhi, tùy lúc đều chuẩn bị để có thể vớt bé lên.

“Tốt lắm. Chàng ôm lấy con ra đây đi!” ước chừng khoảng một tuần hương, Niệm Từ liền chuẩn bị khăn sạch rồi lên tiếng nói.

Bơi lội xong Mạt Mạt hài lòng nằm ở trên giường, được mẹ lau sạch sẽ người. Sau đó Hoàng Dược Sư học theo khẩu quyết Dịch Cân Kinh của Dương Dịch truyền thụ mà xoa bóp các huyệt vị của bé, bơi lội một nhọc cộng thêm được xoa bóp thoải mái nên bé rất nhanh tiến vào giấc ngủ, trong mộng còn mang tới cho cha mẹ nụ cười.

“Thật là thần kỳ! Mạt Mạt lại biết bơi!” sau khi dịch cân tẩy tủy cho nữ nhi xong, Hoàng Dược Sư không khỏi thở dài nói.

“Làm sao mà nàng biết? Chẳng lẽ là Ngao Nhi cũng vậy?” hần tò mò hỏi.

“Dĩ nhiên là không! Tiểu Mã Câu sinh trong tháng chạp, khí trời lạnh như vậy làm sao ta có thể thử nha! Ta chỉ là ở trong mộng biết được chuyện này, nhưng chưa từng thử qua. Cho nên mới nói chàng cẩn thận một chút nha!” nàng giải thích nói.

“Nàng thật lớn mật, lại dám lấy con gái cưng của ta ra thử nghiệm!” hần thấp giọng nghiêm nghị nói.

“Là do có chàng ở bên cạnh nha! Hơn nữa mùa hạ trời nóng như vậy, nếu khai thông được khả năng này của hài tử thì sẽ rất có ích lợi nha!” bây giờ Hoàng Dược Sư ở trong mắt của Niệm Từ giống như một con cạp giấy vậy.

“Hừ! Nếu còn có lần sau nữa thì xem ta trừng phạt nàng như thế nào!”

Niệm Từ lại không thể không chịu đựng thêm một lần ở cữ đau khổ nữa, nhưng may mắn là nữ nhi sinh ra ở ngoài đảo, trên đảo đông ấm hạ mát, không giống tháng sau ở Tê Nam phủ, động một chút là cả thân toàn mồ hôi, cũng không cần lo lắng hài tử bị rôm sảy. Hoàng Dược Sư không chỉ là một đại phu y thuật tinh xảo, mà còn là một sư phụ dinh dưỡng xuất sắc. Sau khi sinh Tiểu Mã Câu thì dù Niệm Từ muốn thực hiện một thực đơn phong phú để chăm sóc cơ thể nhưng mà lại bị sự ngăn trở của bọn người Lý thẩm, trừ bỏ mấy thang thuốc mà Lưu đại phu kê đơn, cả tháng nàng chỉ được ăn có cháo đường đỗ và trứng gà luộc, đến nỗi sau khi ở cữ xong nàng mảnh liệt hoài nghi có phải phân của mình cũng có mùi phân gà hay không. Nhưng bây giờ dưới sự chỉ đạo của Hoàng đảo chủ thì hải sâm, cá tươi, mỗi ngày đều được nấu, rau dưa, nước trái cây, thịt trứng đậu rất đầy đủ, ngay cả những dược liệu trân quý nhất của hần cũng biến thành thức ăn cho nàng.

Đứa trẻ ra đời khiến cho Hoàng Dược Sư mừng rỡ như điên, đem mẹ con hai người chăm sóc cẩn thận, ngay cả khi Mạt Mạt đêm khuya quấy khóc, thì hần cũng là người đầu tiên chạy tới, kiểm tra xem con gái có cần thay tã uống sữa hay không. Lý thẩm phụ trách chăm sóc Niệm Từ trong thời gian ở cữ, nhưng công việc lại dị thường nhẹ nhàng, chẳng qua là ở bên cạnh giúp việc, nhưng phần lớn công việc đều bị Hoàng Dược Sư đoạt mất. Chuyện lớn như tắm rửa thay áo cho con gái, nhỏ như bưng trà rót nước rửa mặt cho Niệm Từ hần đều giành lấy làm. Trừ bỏ thời gian sau giờ Ngọ hai mẹ con đang ngủ hần đi ra ngoài xử lý chuyện

vật ở trên đảo, còn phần lớn thời gian còn lại hẩn ở bên giường của Niệm Từ, chăm sóc nàng bồi thường lại lần trước khi nàng sinh hẩn không thể ở bên cạnh nàng.

“Con gái mới ra đời có mấy ngày, xem chàng nuông chiều bé thành hình dáng gì rồi!” Niệm Từ ngồi ở đầu giường, nhìn trượng phu đang ôm Mạt Mạt trong lòng đi qua đi lại vỗ nhè nhẹ ru bé ngủ mà nói.

“Đây mà là nuông chiều cái gì? Con gái của Hoàng Dược Sư ta nếu như muốn làm hoàng đế, ta cũng sẽ lập tức tới Lâm An giết tên hôn quân đó, để hoàn thành ý nguyện của con gái!” Hẩn không dừng lại, tiếp tục ru con và thấp giọng nói.

“Chàng còn nói sao, Dung Nhi đã bị chàng dưỡng thành đại tiểu thư điều ngoa bốc đồng rồi, ta không muốn Mạt Mạt lại cũng trở thành như vậy. Tiểu Mã Câu cũng chưa từng được hưởng qua những lại đãi ngộ này, ngủ còn phải vỗ vỗ như vậy. Chờ ra khỏi thảng, chàng cũng không được yêu cầu ta làm vậy được!” Nàng liếc hẩn nói.

“Có câu nói nhi tử tiện nuôi, còn nữ nhi thì phải nuông chiều. Ta khỏi thảng nàng cứ chăm sóc Ngạo nhi và Mỹ Mi là được rồi, Mạt Mạt cứ giao cho ta là tốt rồi. Chăm sóc nữ nhi là sở trường của ta!”

“Ta không muốn thấy con gái ta lại là một tiểu cô nương gây sự khóc nháo nha! Nếu như vậy không bằng ta nhét nó vào bụng lại để sinh ra lần nữa nha!” có vết xe đổ của Hoàng Dung, Niệm Từ đối với kinh nghiệm dạy con của hẩn thật không có lạc quan.

“Nàng không có tín nhiệm ta tới như vậy sao?” Hoàng Dược Sư cuối cùng mới quay người qua nhìn thê tử, kinh ngạc hỏi.

“Ban đầu nhìn thấy Dung Nhi ta liền thắc mắc đây là nữ nhi nhà ai, sao lại điều ngoa bốc đồng như vậy, căn bản là không hề suy nghĩ tới tâm tư tình cảnh của người khác, toàn bộ chỉ quan tâm tới yêu thích của bản thân mình. Chỉ có Quách Tĩnh đầu óc chậm chạp mới nghe theo nàng mọi chuyện, ngay cả ta rất kiên nhẫn cũng có lúc không thể nào ưa được hành động của Hoàng đại tiểu thư. Trước kia các nhân sĩ giang hồ không tán thành chuyện của bọn họ một phần là vì Dung Nhi xuất thân từ đảo Đào Hoa, mặt khác là vì tính cách của nàng. Lần trước ở Tương Dương gặp nàng, thấy rõ ràng nàng đã bột phóng túng không ít, trong đó có lẽ phải trải qua biết bao khổ sở mới có thể sửa đổi được. Sớm biết sẽ như vậy thì ban đầu cần gì phải như vậy!” Niệm Từ giải thích nói.

“Nàng là chất vấn cách làm cha của ta sao?” sau khi nhẹ nhàng đem đứa trẻ ngủ say đặt lên giường, hẩn mới đứng thẳng dậy nhìn Niệm Từ.

“Không phải vậy đâu! Ta chỉ nói chuyện phiếm mà thôi. Đột nhiên nhớ tới Dung nhi khi ở Tương Dương nên mới cảm khái phát biểu mà thôi!” Nhìn thấy hẩn không vui, nàng nhanh chóng đổi đề tài.

“Ban đầu là chính nàng giúp đỡ thúc đẩy chuyện của Dung Nhi và Tĩnh Nhi, tại sao hiện tại lại nói như vậy!” hẩn ngồi ở bên giường, chỉnh lại cái chăn của nàng, sau đó cầm tay phải của nàng lên chẩn mạch.

“Không gián đoạn việc tập luyện võ công quả thực đối với việc khôi phục lại thân thể có tác dụng rất lớn, cơ thể nàng bây giờ đã hồi phục được bảy tám phần rồi, mặc dù không thể giống như bình thường được nhưng bất quá nàng có thể bước xuống giường hoạt động một chút, để cho nàng khỏi phải khó chịu nữa!”

“Có thật không? Ta có thể xuống giường? Vậy ta có thể tắm nước nóng hay không? Tóc ta lâu như vậy cũng chưa có gội qua, cảm giác giống như một đám cỏ khô rồi rậm vậy, đã không chải được nữa rồi!” nàng ngay sau đó yêu cầu.

“Không được, mặc dù thân thể nàng khôi phục không tệ, nhưng trên đảo khí hậu âm hàn, sau khi tắm rửa dễ dàng bị lạnh. Nàng cần phải nhẫn nại một chút, chờ ra khỏi thảng rồi tắm rửa, đừng lo lắng về tóc của mình, đến lúc đó vì phu tự mình búi tóc cho nàng, bảo đảm sẽ không bị đau, nàng thấy có được không?”

36. Chương 64-65

Chương 64 - Tái tạo kiện tướng bơi lội

Mỗi ngày Mạt Mạt luôn theo một trình tự, trước khi đi ngủ thì ở trong một thùng nước chơi đùa một lúc lâu, sau đó mới cho phép phụ thân rửa sạch thân thể, nằm ở trên giường hưởng thụ xoa bóp, sau đó mới nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ.

Khoảng thời gian bé bơi lội trong nước, bên ngoài thùng mọi người lên tụ tập nhìn xem, không nhảy mắt nhìn bé chăm chú. Sau khi bé thích ứng với nước xong, thân thể bé lại thuần thục du động bơi trong nước, khiến ọi người xung quanh phải phát ra tiếng thán phục. Bé ở trong nước chơi đùa thoải mái, có lúc đập nước, có lúc vẫy vẫy cánh tay, có lúc lại lặn xuống trong chốc lát, lúc lại ngóc đầu lên lúc lắc lay động cái đầu nhỏ. Lúc bé lặn xuống nước, mọi người xung quanh đều hồi hộp khấn trương ngừng thở, đến khi bé ngóc đầu lên lại thì mọi người mới có thể thở phào nhẹ nhõm, nụ cười của bé cũng lây sang người khác, khiến ọi người cũng vui vẻ mỉm cười.

Sang ngày hôm sau, Niệm Từ vừa mới tỉnh giấc thì đã phát hiện ra Tiểu Mã Câu và Mỹ Mi đang nằm bên cạnh nạng, cũng không hề giống như bình thường nhìn xem Mạt Mạt mà chỉ đang chăm chú nhìn nạng.

“Sao vậy, bảo bối của ta? Thế nào lại không nhìn xem Mạt Mạt nữa?” nạng ôn nhu hỏi.

“Bà ngoại, con cùng tiểu cữu cữu cũng muốn giống như tiểu di vậy, bơi bơi ở trong nước đó!” tiểu Mĩ Mi hai tuổi không kịp chờ đợi nói, tiểu hài tử bên cạnh cũng gật đầu đồng ý.

“Mỹ Mi cùng tiểu cữu cữu cũng muốn học bơi sao? Được rồi, bất quá thân thể của bà ngoại còn chưa có khỏe hẳn, không thể rời khỏi phòng cũng không thể dưng vào nước được. Chờ qua vài ngày nữa bà ngoại khỏe lại rồi sẽ ra ngoài dạy các con được không? Không chỉ có hai con, mà các bạn khác cũng sẽ học bơi luôn, có được không?” nạng thương lượng nói.

“Được lắm, được lắm!” hai đứa bé cao hứng đáp ứng.

“Chuyện gì tốt vậy? Các con cũng không nghĩ sẽ đánh thức Mạt Mạt sao?” Hoàng Dược Sư vừa đứng lúc vào phòng, bất mãn nói. Hai đứa bé vội vàng lấy tay che miệng của mình, liếc mắt nhìn thấy Mạt Mạt còn chưa bị đánh thức, liền le lưỡi chạy ra khỏi cửa.

“Tốt hôm qua bọn nhỏ nhìn thấy Mạt Mạt biểu diễn xong thì rất hâm mộ, nên cũng muốn học bơi lội. Ta đáp ứng chờ ra khỏi tháng sẽ dạy bơi cho bọn nhỏ!” nạng miễn cưỡng ngồi dậy đáp lời.

“Ra khỏi tháng chính là tháng bảy nắng nóng, đối với bọn trẻ mà nói việc học bơi chính là trò chơi không thể tốt hơn nữa. Nhớ năm đó Dung nhi rất thích đùa nước, cả mùa hạ đều ngâm mình trong biển, phơi nắng giống như một con khỉ đen vậy. Còn có lúc bị cháy nắng khiến cho lột da, thật may là ta nghiên cứu ra được Điền thất sa đảm tán mới có thể chữa trị đó!” Hắc cảm khái nói.

“Điền thất sa đảm tán là thuốc chống nắng sao? Giống như thuốc ở trên giang hồ truyền sao?” Niệm Từ mơ hồ cảm thấy không đúng, nhưng lại không biết không đúng chỗ nào.

“Giang hồ đồn đãi Điền thất sa đảm tán là linh dược bổ huyết ứ khời phục nội lực, nhưng nào có ai biết đây là thuốc bôi da ta bào chế ra vì muốn trị liệu phỏng nắng của Dung nhi mà thôi!” Hoàng Dược Sư cười giải thích.

“Có thật không? Điền thất thêm Sa ngư đảm là có thể phòng nắng sao? Hiệu quả rõ rệt không?” không cần biết là lúc nào, đối với nữ nhân thì việc trắng da dường như luôn rất hứng thú.

“Nơi này không chỉ có hai loại dược liệu, còn có tuyết liên thiên sơn, bột trân châu, bạc hà, ý nhân nữa. Khi cần dùng thì hòa Điền thất sa đảm tán với mật ong rồi thoa ra bên ngoài là được rồi!” hắc kiên nhẫn giải thích.

“Vậy đối với thai ban ở trên mặt ta cũng có tác dụng phải không?” Niệm Từ vội vàng sờ sờ mặt mình hỏi.

“Lúc trước cho nạng thoa mặt đã có tác dụng khá rõ, dù sao chỉ cần cẩn thận không ra nắng nhiều, thoa thêm vài lần là có thể không còn dấu vết nữa rồi!” hắc suy nghĩ rồi nói.

Từng ngày một trôi qua, rất nhanh Hoàng nhị tiểu thư cũng được 30 ngày, Niệm Từ rốt cục cũng có thể lấy lại tự do thoải mái rồi. Đúng như lời hứa hẹn của Hoàng Dược Sư, sau khi Niệm Từ thống khoái tắm rửa xong, thì hẳn tự mình chải đầu búi tóc cho thê tử, êm ái tỉ mỉ giống như đối với trân bảo hiếm có vậy.

Bọn nhỏ trong Ấu viện cũng giống nhau ôm tâm tình kích động, chờ đợi thời khắc này đến, hoàn thành nguyện vọng được bơi trong nước như cá của bọn chúng.

Tất cả bọn chúng đều mặc đồ bơi được Niệm Từ chế tạo, cả Chu Bá Thông cùng với mấy hài tử tinh thần phấn chấn đứng ở trong sân, chờ đợi huấn luyện viên bơi lội tới. Hoàng Dược Sư ôm Mạt Mạt cùng với Niệm Từ đi ra khỏi phòng thì đã thật bị một cảnh này hù dọa.

“Đại ca, ta đây là muốn bày trò chơi cho bọn nhỏ, làm sao người cũng tới tham gia đây?” Niệm Từ bất đắc dĩ nói.

“Ta không biết bơi nên cũng muốn học nha! Lần trước rồi đảo thuyền bị lão độc vật đục chìm, đánh cuộc lại thua hẳn, nếu như không phải cưỡi được trên lưng của sa ngư thì ta đã chết đuối rồi. Lần này chờ ta cùng bọn nhỏ học bơi xong, chúng ta cùng đi ra biển bắt sa ngư, cùng nhau cưỡi sa ngư du ngoạn nha!” vừa nói Lão Ngoan Đồng vừa hoa tay múa chân.

“Bắt sa ngư, bắt sa ngư!” bọn nhỏ kịch liệt la lên hưởng ứng.

*sa ngư: Cá mập.

“Ai!” nhìn cả đám khỉ con vui vẻ, Niệm Từ có cảm giác vô lực. Còn Hoàng Dược Sư ôm con gái trong tay, ở một bên nhìn náo nhiệt, không có chút cảm giác nào muốn tham dự cả.

“Im lặng! Chờ công phu của các người tốt rồi thì ta sẽ ọi người đi bắt sa ngư! Còn bây giờ nhiệm vụ là học bơi, hiện tại chúng ta tới ao nhỏ đằng kia, tiến hành bước đầu tiên!” Niệm Từ lên tiếng nói.

Vì dễ dàng cho bọn nhỏ luyện tập, Hoàng Dược Sư đã ra lệnh mọi người dọn dẹp sạch sẽ hồ nước, cả hoa sen cũng được tạm thời rút ta, lại lựa trong số ách bọc những người bơi lội giỏi để dạy dỗ bọn nhỏ.

Theo ký ức của kiếp trước, Niệm Từ còn dặn dò chế tạo ôi hài tử một công cụ hỗ trợ giống như phao vậy, giúp bọn nhỏ nổi được trên mặt nước, để bước đầu tập luyện bơi lội.

Ôm cái phao tự chế trong ngực, bọn nhỏ ngâm mình ở trong nước, nằm nửa người ở trên phao, chân đạp loạn xạ, sung sướng giống như một bầy vịt nhỏ. Hai vợ chồng đảo chủ ngồi ở trên bờ mỉm cười nhìn, còn mấy huấn luyện viên bơi lội bất đắc dĩ thì đứng một bên ở dưới nước, cẩn thận phòng ngừa con vịt nào bị chìm xuống. Con vịt mập mập Lão Ngoan Đồng cũng làm như vậy, nằm ở trên phao quơ tay quạt chân loạn xạ, trong hồ là một mảnh ồn ào.

Đối với việc học bơi của bọn nhỏ, Niệm Từ tuyệt đối không hề gấp gáp, trước tiên là để cho bọn nhỏ quen thuộc với nước, hưởng thụ sự vui vẻ của bơi lội, sau đó mới từ từ dạy cho bọn nhỏ việc bơi lội, để tranh thủ vài năm sau khi bọn nhỏ đi vào đất liền thì không cần phải dùng thuyền nữa, làm giống như Trương Kiện chinh phục eo biển Anh vậy.

*Trương Kiện: Vận Động viên bơi lội của Trung Quốc.

Chơi ở trong nước mấy ngày sau, cảm giác mới mẻ đã qua, bọn nhỏ vẫn không quên mục tiêu chính, chủ động yêu cầu được học bơi. Học bơi lội điều kiện tiên quyết chính là nhịn thở, chuyện này đối với hài tử bình thường thì có chút khó khăn, nhưng đối với những đệ tử nhập môn này của đảo Đào Hoa thì không có vấn đề gì, dù sao bọn chúng cũng đã có nội công nhập môn làm trụ cột.

Rất nhanh dưới sự chỉ đạo của Niệm Từ, việc lấy hơi, vận dụng tay chân tất cả các động tác đều được mọi người thực hành đạt yêu cầu. Lúc này, nàng bắt đầu bỏ đi các phao tự chế của mình, cho bọn nhỏ tự mình tập luyện. Không đầy hai tháng, bọn nhỏ đã nắm chắc kỹ năng bơi ếch cùng với bơi tự do, giống như một con cá chép linh hoạt tung tăng ở trong hồ.

“Sư phụ, bọn nhỏ học hỏi vô cùng nhanh, mùa hè năm nay không khí lại rất tốt, cơ hồ như bọn nhỏ ngày nào cũng ngâm mình ở trong nước. Nếu như cứ kiên trì như vậy không ngừng, kiên trì tới mùa đông vẫn bơi lội thì thế nào? Như vậy có thể rèn luyện ý chí của bọn chúng, lại có tác dụng cường tráng thân thể rất có lợi cho bọn chúng khi trưởng thành!” Niệm Từ đề nghị.

“Dã tâm của nàng không nhỏ nha, lại muốn để cho bọn nhỏ bơi lội trong mùa đông!” Hoàng Dược Sư vừa dỗ con gái vừa nhìn thê tử vừa nói.

“Chủ ý của nàng không tệ, nhưng bắt quá bọn chúng còn quá nhỏ. Theo tình trạng thân thể mà nói thì chỉ có Ngạo nhi phù hợp với điều nàng vừa nói. Những hài tử khác năm xưa chăm sóc không tốt, cả Mỹ Mi nữa nếu mà kiên trì ở trong nước thì không cần chờ tới tháng chạp rét đậm, chỉ cần gió thu nổi lên là sẽ có không ít trẻ bị bệnh! Trong năm này nên điều dưỡng bọn nhỏ cho tốt, chờ năm sau thân thể tráng kiện, nội công cũng thăng tiến lên nhiều thì tiến hành theo lời nàng cũng không muộn!”

Chương 65 - Dung Nhi về thăm nhà

Tiệc mừng trăm ngày của con gái thứ Hoàng Dược Sư đã làm thay đổi sự đơn điệu ở đảo, toàn bộ bạn bè thân hữu của hần đều được mời tới chung vui. Theo tập tục ngày xưa, con trai mừng trăm ngày, con gái mừng đầy tháng, nhưng do hần suy nghĩ thân thể mẹ con Niệm Từ ở trong tháng còn yếu, trong lòng hần lại trọng nữ khinh nam, nên hần đã đem lễ mừng dời tới thời điểm con gái được trăm ngày.

Mĩ Mi muốn nhìn thấy di nhỏ được sinh ra đời, lại yêu thích cùng các bạn học tập bơi lội nên từ khi Mạt Mạt ra đời Mỹ Mi cũng chưa từng đi tới Tương Dương, đem cha mẹ của mình ném ra sau ốt. Thừa dịp không có chiến sự quan trọng gì nên Quách Tĩnh đem theo Hoàng Dung cùng nhau trở về đảo Đào Hoa đã mấy năm không về, thứ nhất là để thăm tiểu muội muội vừa sinh ra đời, sau đó là muốn thỏa nỗi nhớ mong con. Ngũ tuyệt ngoại trừ Tây Độc, những người khác đều tới chúc mừng. Nam đế Nhất Đẳng đại sư cùng Bắc Cối Hồng Thất Công kết giao nhiều năm, lần này đều tự mình đến chúc mừng, cho vợ chồng Hoàng đảo chủ một chút mặt mũi. Toàn Chân Thất Tử mặc dù đối với việc đảo Đào Hoa thầy trò loạn luân luôn gièm pha cười nhạo, nhưng nghĩ tới mặt mũi của vợ chồng Quách Tĩnh, lại còn có sư thúc nhà mình giao thiệp rất sâu với nơi này, về tình về lý thì cũng phải xã giao, nên bọn họ không làm gì khác hơn được là cử Mã Ngọc đi tham dự.

Huynh đệ họ Dương luôn tự coi mình là nhà mẹ của Niệm Từ thì mừng rỡ như điên, mấy năm qua cửa hàng đã mở rộng khắp đại giang nam bắc, năm huynh đệ bọn họ đã hùng bá một phương. Vì cách xa nhau, hàng năm bọn họ rất ít tới đảo Đào Hoa, trừ Dương Dịch đi lại điều khiển công việc thỉnh thoảng về đảo, còn bốn người kia không dễ dàng chút nào có cơ hội về đảo. Mừng tiệc mừng trăm ngày, các huynh đệ bọn họ cuối cùng cũng có thể cùng nhau trở về đảo bái kiến Nhị cô nương. Đồng thời, trong lúc đó các cửa hàng ở khắp nơi đều treo lên cờ hiệu mừng tiểu thư trăm ngày, làm từ thiện bố thí gạo phát cháo miễn phí, khiến cho dân chúng hết lời khen ngợi.

Ngày tiệc mừng diễn ra, Niệm Từ ôm Mạt Mạt trong ngực, ở hai bên người là Tiểu Mã Câu và Mỹ Mi, ba hài tử đều mặc cùng một dạng quần áo, như Kim đồng ngọc nữ xuất hiện trước mắt mọi người, khiến ọi người trầm trồ. Hoàng Dược Sư thì vui vẻ thoải mái, nụ cười trên mặt chưa từng biến mất qua, không còn chút nào đáng vẻ cô tịch cổ quái của ngày thường.

Nhân sĩ giang hồ tặng quà cũng không có nương tay, các loại đồ trang sức cho con trẻ, dược liệu trân quý, thậm chí là là danh đao bảo kiếm cũng được biến thành lễ vật cho Mạt Mạt. Dung nhi thì tỉ mỉ vì muội muội cùng cha khác mẹ của mình là chuẩn bị một khóa trường mệnh vàng, mặt sau còn khắc hai chữ cát tường.

Khách tới cùng với những môn nhân của đảo Đào Hoa rất nhanh vui vẻ chạm ly, người không biết còn tưởng là bọn họ đã là bạn tốt nhiều năm rồi. Ngay cả Hoàng Dược Sư luôn luôn tự kiềm chế cũng vui vẻ nâng chén, mang theo con rể Quách Tĩnh và con trai Hoàng Ngạo Chi vui vẻ ở trong tiệc rượu, Niệm Từ chỉ ở lại một lát rồi mang theo Mạt Mạt cùng với Mỹ Mi trở về phòng, sau đó Dung Nhi cũng đi theo mà đến.

“Sư tỷ, ta thật sự hâm mộ tỷ nha.” Thân thiết ôm lấy con gái, Dung nhi lên tiếng nói với Niệm Từ.

“Hâm mộ cái gì?”

“Đương nhiên là trai gái đầy đủ, cuộc sống gia đình hạnh phúc an ổn trôi qua nha!” nàng cười nói.

“Không cần hâm mộ ta, sớm muộn gì muội cũng có đủ thôi. Đúng rồi, Tương Dương ra sao rồi? Người Mông Cổ có động tĩnh gì không?” Niệm Từ chú ý hỏi, sản nghiệp của đảo Đào Hoa đã lan tới đại mạc, do Dương Nhị tinh thông ngôn ngữ Mông Cổ nắm giữ, làm ăn cùng với quý tộc địa phương, cũng làm quen với doanh trại quân đội, có thể lấy được tin tức tình báo.

“Đại quân Mông Cổ vẫn còn đang Tây chinh, quân tình ở Tương Dương hiện không có gì mới lạ, trừ những vụ công thành lẻ tẻ quấy nhiễu thì không có chuyện gì lớn cả!” nàng hồi đáp.

“Đúng rồi, sư tỷ còn Mai sư tỷ đâu? Lúc nãy xuống thuyền không thấy tỷ ấy, trong tiệc rượu tỷ ấy cũng không có xuất hiện!” nàng tiếp tục hỏi.

“Mai sư muội bận tâm năm xưa nàng ở giang hồ gây ác quá nhiều, mặc dù đã sửa đổi nhưng thực không thích hợp xuất hiện ở trước mặt của võ lâm chính phái. Hơn nữa gần đây Mai sư muội có nhận nuôi mấy hài tử, cả ngày luôn ở bên bọn chúng nên tình mẹ bọc phát, căn bản là không có thời gian lo việc khác!” Niệm Từ cười nói.

“Mẹ, mẹ ơi con mệt rồi!” Mĩ Mi không chịu bị bỏ rơi nên cố gắng hấp dẫn sự chú ý của Dung nhi.

“Đúng rồi, hôm nay bọn nhỏ đã vui chơi cả ngày rồi, khẳng định là đã mệt mỏi. Tối nay hai người hãy ngủ cùng với nhau đi, thân cận một chút vun đắp tình cảm. Ngày mai khách khứa rời đi, chúng ta mới nói chuyện lâu một chút. Bọn nhỏ đang học bơi, sư phụ nói kỹ thuật bơi của muội rất tốt, ngay cả người cũng không bằng, chờ có thời gian hãy chỉ điểm cho bọn nhỏ một chút đi!”

“Có thật không, mẹ? Mẹ cũng biết bơi sao?” Mĩ Mi vụt sáng đôi mắt hỏi.

“Chút tài mọn không đáng nhắc tới!” Hoàng Dung khiêm tốn nói, hoàn toàn không có chút bóng dáng sự bốc đồng trước đây.

Ngày thứ hai sau tiệc mừng, khách khứa lục đục rời đi, ngay cả Hồng Thất Công cũng từ chối lời mời của Hoàng Dược Sư, muốn thay thế hai đồ đệ đi Tương Dương giữ thành, để cho Hoàng Dung và Quách Tĩnh lưu lại thêm vài ngày. Quách Mĩ Mi vui vẻ lôi kéo cha mẹ mình đi dạo quanh đảo, mang theo bọn họ đi thăm Ấu viện, đi tới khu trò chơi Niệm Từ thiết kế, giới thiệu các bạn nhỏ cho cha mẹ biết, bận rộn không ngừng. Niệm Từ cùng với Hoàng Dược Sư chỉ ở một bên, mỉm cười vui vẻ nhìn một nhà ba người bọn họ. Vợ chồng Quách Dung hai người bọn họ cũng tạm thời yên tâm buông lỏng trách nhiệm nặng nề, đắm chìm ở trong tình cảm gia đình.

“Dung nhi, muội ăn nhiều một chút. Ở thành Tương Dương rất khó có được hải sản tươi sống. Bản thân muội nên ăn nhiều một chút rất tốt cho sức khỏe!” trên bàn cơm Niệm Từ tình ý gấp thức ăn cho Quách Tĩnh và Hoàng Dung.

“Sư tỷ, tỷ đừng chỉ gấp cho chúng ta, tỷ mới qua tháng mà thôi cũng vẫn cần phải bồi bổ nhiều!” Dung Nhi khiêm nhượng nói.

“Ta không có sao, trên đảo cái gì cũng có, cái gì cũng không có thiếu. Ngược lại muội ở Tương Dương không có cách lựa chọn đồ ăn, thật là khổ cho các người!” Niệm Từ nói từ đáy lòng.

Sức mạnh của tình yêu thực là vĩ đại! Nhớ ngày đó Hoàng Dung được phụ thân nâng niu trong lòng bàn tay mà lớn lên, đối với ăn mặc không thua gì hoàng thân quốc thích ở Lâm An, nay lại vì trượng phu mà phải chịu khổ cực Tương Dương ăn trầu nuốt củ cải, cùng với những tướng sĩ khác đều giống nhau. Sự khác biệt một trời một vực này đối với Quách Tĩnh từ nhỏ đã chịu khổ cực thực sự là hẳn không thể hiểu nổi.

Rảnh rỗi lúc Dung Nhi cũng đi xem bọn nhỏ chơi đùa, đối với việc tập luyện bơi lội của chúng cũng chỉ dạy thêm nhiều thứ, kích thích sự nhiệt tình của bọn nhỏ. Mùa thu sắp tới, khí trời trở lạnh thì đã có hơn nửa số trẻ từ biệt ao nhỏ, dưới sự hướng dẫn của Lão Ngoan Đồng bắt đầu ra biển.

Tuy là có Võ Mục Di Thư ở trong tay, lại được Dung Nhi và đám võ lâm nhân sĩ giúp đỡ, nhưng Quách Tĩnh vẫn còn không có nhiều tự tin cầm quân. Mấy ngày này hẳn đem tinh lực tập trung trên người của Nhạc phụ, lắng nghe Hoàng Dược Sư kiến thức rộng rãi truyền bá kinh nghiệm, giải thích những binh thư hẳn thu thập được.

Lao tâm lao lực trong quân doanh khiến cho Dung Nhi xinh đẹp có vài tia điều linh, so với Niệm Từ đã có hai đứa con lại có phần thành thực tiêu tụy hơn. Niệm Từ tỉ mỉ quan sát rồi lấy trâm phẩm dưỡng nhan mà trượng phu bào chế ỉnh ra chia sẻ chăm sóc dung nhan cho Dung Nhi.

“Sư muội, ta và muội đều là phụ nữ đã sinh con, dung mạo tự nhiên không thể sánh bằng những thiếu nữ trẻ trung được. Bất quá là phụ nữ thì phải biết chăm sóc cho dung nhan, có rảnh rỗi thì muội phải chăm

sóc bản thân mình một chút!” Niệm Từ ở trong phòng ngủ nói chuyện riêng với Dung Nhi.

“Sư tỷ, tỷ cũng biết rồi, Tương Dương có nhiều chuyện như vậy, ta có lòng chăm sóc dung mạo thì cũng không có thời gian và sức lực để làm nha!” Dung Nhi bắt đầu dĩ nói.

“Ta biết, bắt quá lúc này muội đang ở đảo Đào Hoa, Tương Dương thiên hạ gì đó đều ở rất xa, muội cứ an tâm hưởng thụ sự chăm sóc dưỡng nhan của ta đi!” v ừa nói Niệm Từ vừa để cho Dung Nhi nằm ngang trên giường, chính mình tự làm mặt nạ chăm sóc da cho Dung Nhi. Hơn nữa, nàng còn thực hiện xoa bóp, thư giãn bắp thịt cùng với thần kinh của Dung Nhi.

“Dung nhi, lúc muội đi thì mang theo một tí mỹ phẩm dưỡng nhan đi. Buổi tối trước khi đi ngủ thì thoa lên mặt, có thể hóa giải mệt nhọc còn có thể dưỡng nhan nữa! Nếu như muội ngại phiền toái, thì ta xin sư phụ cải chế thành dạng mặt nạ có được hay không?” nàng vừa làm vừa hỏi.

“Vâng!” trên mặt thoải mái dị thường, Dung Nhi cũng tự nhiên đón nhận sự tính toán của Niệm Từ.

“Còn có nha, muội biết không? Thời điểm ta mang thai Tiểu Mã Cầu và Mạt Mạt vẫn luôn kiên trì tập luyện nội công hàng ngày, nên khi sinh hạ hài tử trong có thể chúng đều có nội lực. Sau khi sinh xong thì mỗi ngày đều dùng Dịch Cân Kinh để dịch cân tẩy tủy, nên công lực của bọn chúng tăng rất nhanh. Đừng xem Tiểu Mã Cầu mới có bốn tuổi, công lực của nó đã vượt xa người tập luyện mười năm, hơn nữa sư phụ nói với ngộ tính của nó thì chỉ vài năm nữa là nó có thể tự dẫn thông được hai mạch Nhâm Đốc rồi. Mỹ Mi của muội thì hơi thua thiệt, chỉ có thể lớn hơn vài năm nữa thì mới bắt đầu được!” Niệm Từ tán gẫu nói.

“Dịch Cân kinh? Tại sao không có xuất hiện ở trong Cửu Âm Chân Kinh?” Dung nhi hỏi tiếp.

“Mặt của muội đang đắp mặt nạ, đừng nên nói chuyện! Nghe ta từ từ giải thích đây!” Niệm Từ ngắt lời nói.

“Dịch Cân Kinh là công phu từ Tây Vực truyền tới, Thiếu Lâm Tự cũng có, Cửu Âm Chân Kinh không phải là bao gồm tất cả võ công, không có đủ cũng không phải là lạ. Muội cùng với Quách Đại ca còn trẻ tuổi, khẳng định là sẽ có thêm hài tử. Ta muốn nói là nếu như muội phát hiện mình đã có thai, muội cũng không cần dừng lại việc tu luyện nội công, việc này đối với muội và hài tử đều rất tốt. Chờ sau khi hài tử ra đời, sư phụ và ta sẽ ở bên cạnh giúp uội và hài tử tập luyện dịch cân kinh, muội thấy như thế nào?” Niệm Từ nói.

Hai vợ chồng họ ở đảo Đào Hoa gần một tháng cũng thu lại được ích lợi không nhỏ, tình cảm với con gái càng ngày càng sâu, đối với môn nhân của đảo Đào Hoa cũng hiểu sâu hơn một bước, đối với chuyện phát triển công việc cũng có nhiều ý kiến xây dựng. Dung mạo của Dung Nhi dưới sự tỉ mỉ che chở của Niệm Từ nên lại trở nên kiều diễm như xưa.

Lưu luyện không rời cũng phải cáo biệt, trở lại Tương Dương đẩy khói lửa. Trở về Tương Dương họ còn mang theo một số thực phẩm, trong đó đa số toàn là hải sản khô. Niệm Từ còn đặc biệt yêu cầu trượng phu bào chế phương thuốc, dùng vải bông cắt thành mặt nạ ngâm ở trong nước thuốc, để cho Dung Nhi có thể dễ dàng sử dụng.

Nhìn thuyền từ từ đi xa, Niệm Từ không khỏi thở dài. “Thế nào? Không nỡ để Dung Nhi đi sao?” Hoàng Dược Sư thu hồi ánh mắt lại, nhẹ nhàng hỏi.

“Đúng vậy, dĩ nhiên là không nỡ. Rõ ràng là có nhà an toàn ấm áp, có hài tử xinh đẹp khả ái, bọn họ là xa nhà đi tới nơi chiến trường khói lửa, thật là không biết có đáng hay không?” Nàng không khỏi thở dài nói.

“Sao lại không đáng giá? Đại trượng phu có thể vì đại cuộc, không chỉ lo cho bản thân mình mà bỏ qua tồn vong của lê dân bá tánh. Trước kia ta luôn cho rằng Tĩnh Nhi không xứng đáng với Dung Nhi, bây giờ nhìn lại hẳn có thể xem như là một đại trượng phu!” Hoàng Dược Sư khen ngợi Quách Tĩnh.

“Nhưng mà chiến sự ở Tương Dương đối với ta thật sự không quan trọng bằng bọn họ. Trong triều đình thì luôn ca múa mừng cảnh thái bình, hoàn toàn không thêm để ý tới cảnh chiến tranh loạn lạc ở đó! Người Mông Cổ chẳng qua là vận dụng một lực lượng nhỏ chế trụ quân ta ở đó, đa phần quân lính của họ đều đã Tây Chinh, một khi họ khải hoàn trở về thì Tương Dương sẽ gặp nguy hiểm, đến lúc đó hậu quả thật sự là không thể tưởng tượng nổi!”

“Niệm Từ, nàng đối với thế cục cuộc chiến vô cùng bi quan, trước mắt ta thấy người Mông Cổ Tây chinh kéo dài chiến tuyến quá sâu, vô cùng có nhiều khả năng sẽ chiến bại trở về. Hơn nữa họ còn phải nghỉ ngơi lấy lại sức lực, đến lúc đó chiến sự ở Tương Dương có thể hóa giải rồi, Dung Nhi lại có thể trở về đảo thăm chúng ta!” Hoàng Dược Sư rất lạc quan với triển vọng tương lai.

37. Chương 66-67

Chương 66 - Củi gạo dầu muối

Sau lần đó vật tư gửi tới Tương Dương có sự biến hóa không nhỏ, sản phẩm dưỡng nhan cùng dược liệu bổ được tăng lên nhiều, thậm chí thỉnh thoảng Dung Nhi còn nhận được một số nội y rất hấp dẫn là Niệm Từ đặc biệt gửi tới, nói là để cho nàng không cần vì người trong thiên hạ mà bỏ rơi quyền lợi của mình. Mặc dù rất thẹn thùng như Quách Phu nhân cũng vội vàng hồi âm cảm ơn ý tốt của Niệm Từ.

Mùa đông đầu tiên sau khi sanh Mạt Mạt cũng gần tới, người trên đảo cũng hào hứng bận rộn, mong chờ ngày hồi mùa xuân tới. Mùa đông ở trên đảo có mấy phần lạnh lẽo hơn, không giống như ở Tề Nam tháng chạp có gió Bắc thổi bông tuyết bay nhẹ, nơi đây mưa phùn rả rích có thể kéo dài vài ngày, khiến cho hoạt động của cả đại gia đình bị ảnh hưởng nhiều.

Bọn nhỏ hao phí nhiều thời gian trong khu vui chơi hơn, lúc trước chỉ có Tiểu Mã Câu và Lão Ngoan Đồng đùa giỡn nên có chút vẻ trống trải dị thường. Hiện tại hơn mười hài tử với mấy người chăm sóc đều tụ tập ở đây nên nơi này trở nên chật chội, chỉ cần xoay người là đụng phải người khác rồi.

“Sư phụ, chỗ vui chơi trở nên nhỏ rồi. Chờ khi Mạt Mạt có thể chơi đùa được thì có thể sẽ bị hài tử khác chen lấn mất thôi!” Niệm Từ ôm con gái đang phấn khích ở trong lòng nói.

“Đầu tiên thiết kế chỗ này chỉ là để cho Ngạo nhi chơi, ai ngờ hài tử tăng lên càng ngày càng nhiều, dĩ nhiên sẽ bị chật chội. Ngạo nhi đã chơi gần bốn năm, đoán chừng cũng có phần nhàm chán rồi. Có thời gian ta và nàng sẽ xem xét lại, đầu mùa xuân năm sau sẽ sửa chữa lớn hơn, làm thêm đồ chơi mới cho Mạt Mạt chơi!” Hoàng Dược Sư vui vẻ nói.

“Được rồi, ta vẫn nghĩ thương lượng với chàng, nhưng lại có nhiều chuyện quá nên quên mất. Chúng ta đem chỗ vui chơi, Ấu viện, còn có thư phòng và phòng luyện công cũng mở rộng ra luôn đi! Bọn hần bây giờ còn nhỏ Ấu viện còn đủ chỗ, một hai năm nữa lớn hơn thì lại chật chội rồi. Sư phụ, chàng thấy có được không?” Niệm Từ hăng hái nói.

“Nàng muốn làm vậy sao? Công trình hơi lớn, người trên đảo và vật liệu chắc sẽ không đủ, cần phải gọi Dương Dịch bố trí rồi!” hần vừa đùa với con gái vừa nói.

“Còn cần phải làm phiền sư phụ lên kế hoạch nữa, lập danh sách cho Dương Dịch làm việc. Đây cũng là việc làm cho con cháu hần sau này, chắc chắn hần sẽ không hề lười biếng. Đúng rồi, chờ sang năm bắt đầu làm việc thì Tiểu Mã Câu cũng đã được năm tuổi rồi, ta muốn để cho hần tham gia làm việc, một gạch một ngói xây dựng nhà của riêng mình!” Nàng nói lên ý định của mình.

“Cần quấy, hài tử còn nhỏ, dính vào chỉ thêm phiền! Xây dựng phòng ốc toàn là gạch gỗ, bọn nhỏ không để ý lỗ bị đập đầu thì sao bây giờ? Nàng thật là suy nghĩ quá nhiều!” hần phản đối nói.

“Ta cũng biết rõ mọi chuyện có thể xảy ra, bất quá cuộc sống ở trên đảo trôi qua quá an nhàn, con trai từ khi ra đời chưa hề chịu khổ qua, điểm này so với Mỹ Mi hần còn kém hơn. Ta lo lắng hài tử không biết nuôi tiếc hạnh phúc!”

“Cái này cũng dễ thôi, từ ngày mai sẽ tăng thêm thời gian luyện công của nó!” Hần thuận miệng nói.

“Như vậy không giống nhau. Bọn nhỏ cũng biết luyện công là phải chịu khổ cực, muốn đạt thành tựu thì cho dù chịu khổ như thế nào cũng sẽ cắn răng kiên trì. Mà bây giờ ngoài đảo chiến loạn khắp nơi, dân chúng chịu khổ ải rất nhiều, trong khi bọn nó không hề hiểu được những cảnh nước sôi lửa bỏng kia. Có mấy hài

từ lúc nhỏ cũng đã từng chịu khổ sở, nhưng khi đó chúng quá nhỏ nên có thể đã quên. Chiến sự ở Tương Dương mặc dù chúng biết, nhưng dù sao nơi đây cũng cách Tương Dương quá xa, bọn chúng không có cảm giác được tham dự vào. Cho nên chúng ta phải có kế hoạch để cho bọn nhỏ biết được chút cực khổ, không nên để cho bọn chúng sống quá an nhàn, không biết khó khăn của nhân gian.”

“Lời nàng nói cũng có mấy phần đạo lý. Đến lúc đó có thể giao thêm chút việc cho bọn nhỏ, nhưng cũng nên từ từ mà làm, đừng tốc bất đạt, bọn chúng còn nhỏ cứ từ từ mà làm thôi!”

Cơm tất niên được bày ra trong thời tiết mưa dầm, mọi người ở trên đảo đoàn tụ ở chung một chỗ, vui vẻ trôi qua một buổi tối. Mọi người vừa ăn vừa nghe Niệm Từ tổng kết công việc cả năm, và đề ra triển vọng tốt đẹp mới cho năm sau. Trong bữa tiệc vì muốn cảm ơn mọi người đã vất vả trong năm qua, Hoàng Dược Sư đã hào phóng phát bao lì xì, ngay cả Mai Siêu Phong cũng nhận được một phần. Lão Ngoan Đồng cũng không ngại hạ bối phận của mình xuống, cùng bọn nhỏ lại tranh lấy bao lì xì vào kẹo bánh.

Dưới sự chỉ huy của Hoàng Dược Sư, khu vui chơi cho bọn nhỏ nhanh chóng được hoàn thành. Diện tích khu vui chơi bây giờ được tăng lên gấp mấy lần, ngoại trừ một số đồ chơi cũ, Niệm Từ còn cho thêm vào một số ít các dụng cụ luyện tập quân đội như cọc treo trên trần, lồng dây, tường leo, xà đơn, xà kép, thậm chí còn có thêm mấy khối Mai Hoa Thung, vách tường bốn bên được thiết kế điểm bám như leo núi, gia tăng thêm tính nguy hiểm cùng thú vị.

“Như thế này không chỉ là nơi chơi đùa của đám trẻ nha!” những thứ này cũng khơi dậy hứng thú của Hoàng Dược Sư.

“Ừ. Trước mắt chỗ vui chơi bao gồm trò chơi cho nhi đồng và dụng cụ rèn luyện thân thể. Có thể bây giờ mấy dụng cụ rèn luyện này không quá thích hợp với bọn trẻ, nhưng bất quá thời gian sau khi bọn chúng đã lớn hơn, công lực tăng cao hơn thì sẽ có tác dụng rất lớn, có thể gia tăng thêm khả năng cho bọn chúng!” Nàng giải thích nói.

“Xem ra cũng có chút ý hay, nếu huấn luyện theo cách này hiệu quả thực tốt hơn là dùng hai người đối kháng. Vì phu thật lòng không thể xem thường trí thông minh của phu nhân nha!” hắc hắc chọc nói.

“Đa tạ phu quân khích lệ, tiểu nữ thẹn thùng...” một tia ngọt ngào bao quanh hai vợ chồng.

Mạt Mạt biết lật, Mạt Mạt ngồi dậy, Mạt Mạt đứng vững vàng, Mạt Mạt bước đi bước đầu tiên, Mạt Mạt rốt cục cũng mở miệng nói chuyện!!! Ở dưới sự vui mừng quan sát của hai vợ chồng, Nhị tiểu thư Hoàng gia lớn nhanh như thổi, mỗi ngày một biến đổi, trong nhật ký nuôi con của Hoàng đảo chủ miêu tả vô số lần đầu vĩ đại của con gái cưng. Chờ hoa sen lại nở một lần nữa thì Hoàng Thiên Tầm đã cùng với mấy ca ca chơi đùa thỏa thuê trong khu vui chơi rồi.

Thời gian hạnh phúc luôn trôi qua vô cùng nhanh, Niệm Từ còn chưa có cảm giác gì thì nàng phát hiện mình đã tới sinh sống ở Tổng Triều gần sáu năm, hơn nữa phần lớn thời gian trong đó là ở bên trông nom một đám trẻ nhỏ. Nàng càng ngày càng hối hận tại sao ban đầu lại đi học Quản lý khách sạn, sớm biết như vậy nàng nên đi học về giáo dục trẻ em, học tập dạy dỗ trẻ em như thế nào. Kể chuyện xưa, làm trò chơi đã trở thành công việc hàng ngày của nàng. Chuyện xưa trong miệng của nàng nhanh chóng không những không ngừng hấp dẫn tất cả bọn nhỏ, mà ngay cả người lớn cũng thích nghe. Trong đó Tây Du Ký là nổi tiếng nhất, thỉnh thoảng còn có thể nghe bọn nhỏ luôn miệng kêu “Hầu ca”, “Hầu ca”! Thần thoại lịch sử phương đông, truyền thuyết dân gian, chuyện thế giới động vật, cũng được Niệm Từ hàng đêm giảng giải cho chúng nghe. Mấy năm nay đào móc ra kể, hàng tích trữ càng ngày càng ít, ngay cả chuyện Cha đầu nhỏ và con đầu to cũng được nàng chuyển tới Tổng triều để kể, cứ mãi như vậy thì nàng còn đang phải chuẩn bị kể tới Người Nhện và Siêu Nhân rồi.

Bọn nhỏ đã bắt đầu học võ công nhập môn, đang tiến hành luyện tập Bích Ba Chưởng Pháp. Nhờ Dịch Cân Kinh, võ công trụ cột của Tiểu Mã Cầu đều vượt lên xa hơn người khác, hiện Tiểu Mã Cầu dưới sự chỉ dẫn của Hoàng Dược Sư đã bắt đầu luyện tập Lạc Anh Thần Kiếm và Lan Hoa Phát Huyết Thủ. Tiểu Mỹ Mi bốn tuổi cũng bắt đầu học đứng tấn, mỗi ngày đều rời giường sớm, đi theo Cửu Công cùng Cửu Cữu ra bờ biển luyện tập võ công. Bước dạy chữ võ lòng đầu tiên cũng đã được bắt đầu, Niệm Từ còn đặc biệt mời thầy dạy tới dạy bọn nhỏ đọc sách viết chữ, thi từ ca phú.

Ở trong kế hoạch của Niệm Từ, chờ sau khi kiến thức của bọn nhỏ đã có căn bản vững chắc rồi, thì sẽ bắt

đầu học tập nhiều lĩnh vực khác nhau, lúc đầu chính là những kiến thức am hiểu nhất của Hoàng Dược Sư. Người ở trong nhà đều là thầy, thời điểm rảnh rỗi đều có thể chen chân vào dạy bọn nhỏ, có thể nói kinh nghiệm buôn bán, truyền thụ kinh nghiệm trên giang hồ, nói về nhân tính con người, thậm chí phân tích cả nguyên nhân thất bại của bọn họ. Bao gồm cả con của chính mình, Niệm Từ hy vọng bọn chúng có thể hoàn thiện nhân cách mà lớn lên, tư tưởng độc lập, tự do theo ý tưởng của mình mà lớn lên, chớ có vì cố kỵ môn phái mà làm ra những chuyện tình trái với ước nguyện ban đầu của mình.

Chương 67 - Dương Gia có tin mừng

Theo bọn nhỏ từng ngày lớn lên, cơ sở giáo dục của đảo Đào Hoa cũng càng lúc càng lớn. Bởi vì Mạt Mạt còn nhỏ cần phải chăm sóc nhiều nên Niệm Từ không có kiêm nhiệm việc dạy dỗ bọn nhỏ, việc học toàn bộ giao cho các thầy giáo bên ngoài và mọi người trên đảo Đào Hoa.

Vỡ lòng về văn hóa thì họ mời một vị lão sư chuyên nghiệp, còn phương diện võ công thì có Hoàng Dược Sư tự mình chỉ đạo. Lão Ngoan Đồng cũng không có dấu hiệu võ công của mình, hắn đem toàn bộ võ công của Toàn Chân Giáo truyền cho bọn nhỏ. Lúc này, hắn thay đổi không còn là bộ dạng già mà không kính vui chơi với bọn nhỏ nữa, mà lúc này hắn mang bộ dáng nghiêm túc và đặc ý làm mẫu cho bọn nhỏ học.

Giống như năm đó dạy Niệm Từ vậy, ngoài thời gian học tập cố định, Hoàng Dược Sư còn đem những tài năng khác của mình như cầm kỳ thư họa, chiến lược chiến đấu, bói toán tinh tượng bắt đầu dạy dỗ cho bọn nhỏ. Mai Siêu Phong cũng góp phần trợ giúp, đảm nhiệm giảng giải kinh nghiệm giang hồ cho bọn nhỏ, bà xông xáo giang hồ nhiều năm, nhìn thấy trải qua mưa gió rất nhiều, nên có rất nhiều kinh nghiệm truyền kỳ đã truyền đạt lại. Dương Dịch buôn bán lui tới cũng gặp gỡ nhiều người, trừ bỏ kiến thức buôn bán, khả năng nhìn người của hắn cũng rất giỏi, hắn đảm nhiệm việc dạy dỗ bọn nhỏ về cách nhìn nhận mọi người. Đây chính là đề nghị của Niệm Từ, mấy năm nữa bọn nhỏ sẽ muốn rời khỏi đảo đi ra ngoài tìm hiểu trải nghiệm, nàng không hy vọng lại thấy một Quách Tĩnh khờ khạo chân chất không có tâm cơ thứ hai trên đám nhỏ của mình.

Vừa học vừa chơi, vui vẻ tập luyện, một đám hài tử nhanh chóng bắt giác lớn lên. Trong nháy mắt ba năm đã trôi qua, ngay cả Nhị tiểu thư Hoàng gia cũng đã học tập được nội công, đã tự mình tinh tọa luyện tập được. Tiểu Mã Câu tám tuổi lại càng lúc càng giống cha, thời điểm không cười thì nó chính là một Tiểu Đông Tà. Quách Mỹ Mi dưới sự hết lòng điều dưỡng của ông bà ngoại khỏe mạnh lớn lên, khuôn mặt tròn trịa hồng hào, đã sớm không còn nhìn thấy bộ dạng gầy yếu khi bé nữa. Bọn nhỏ của Mai Siêu Phong cũng thay đổi rất lớn, bộ dạng khỏe mạnh hoạt bát trở thành trụ cột cho tình cảm của Mai Siêu Phong, tình mẫu tử phát huy khiến cho bà giống như được trở lại thời kỳ thanh xuân.

Mấy năm nay trên đảo biến đổi không nhỏ, mấy huynh đệ Dương thị làm ăn càng lúc càng lớn, là tinh anh buôn bán khắp bốn phương, thuận theo thời gian cũng đã kết hôn, trước sau đã trở thành phụ thân. Khiến cho người ta vui mừng nhất là Mạc Sầu sau năm năm thành thân cũng đã có tin vui, Dương Dịch rốt cục cũng đã được làm cha rồi. Nghe được tin tức này, Niệm Từ mừng rỡ như điên, thậm chí so với người trong cuộc biểu hiện còn quá đáng hơn. Nỗi lo cho Mạc Sầu suốt năm năm nay của nàng rốt cục cũng có thể bỏ xuống.

“Thật tốt quá, Mạc Sầu. Ta thật sự là vui mừng uội!” Niệm Từ chạy tới bên người Mạc Sầu nói.

“Nhị cô nương rốt cục cũng có thể yên tâm rồi!” mấy năm nay vui vẻ bên mọi người rốt cục Mạc Sầu lãnh tình cũng đã có một tia hài hước.

“Mặc dù vợ chồng hai người còn trẻ tuổi, có thể cuộc sống hai người vui vẻ ổn định nhưng cũng chưa đủ. Ta lo lắng nội công muội luyện từ nhỏ trong Cổ Mộ có ảnh hưởng không tốt với cơ thể muội, khiến uội không dễ dàng mang hài tử, hiện tại cuối cùng ta cũng có thể bỏ xuống băn khoăn này rồi!” Không biết có phải là do nguyên nhân này, mà trong truyện Thần Điều không có người nào trong phái Cổ Mộ từng sinh con, Tiểu Long Nữ 16 năm sau thành thân cùng Dương Quá không biết có con hay không, nhưng lúc Tiểu Long Nữ bị Doãn Trí Bình xâm hại cũng không hề bị mang thai, không biết là do Doãn đạo trưởng hữu tâm vô lực hay là võ công của phái Cổ Mộ gây nguy hại cho cơ thể, Băng Thanh Ngọc Khiết làm chết rét con cháu đầu!!!

“Không thể nào? Võ công của chúng ta rất cao, ngay cả Vương Trùng Dương năm đó cũng không phải đối thủ của Tổ sư bà bà, tại sao lại có thể gây nguy hại cho thân thể đây?” Mạc Sầu chất vấn nói.

“Bất kể như thế nào, ta đề nghị muội trong thời gian mang thai không nên tập luyện nội công. Tình hình của ta với muội bất đồng, ta tu luyện là nội công của Toàn Chân Giáo, có tác dụng dưỡng thai, tăng tuổi thọ, điểm này sư phụ ta cũng khẳng định. Mà công phu của muội thì cấm kỵ giới tính, Lâm tiên bối võ công cao nhất lại chết sớm, võ công này đối với thân thể có gây hại hay không thật không thể biết trước được. Vì cẩn thận một chút, muội nghe lời ta một lần đi. Chờ sau khi hài tử ra đời sử dụng Dịch Cân Kinh thì hiệu quả cũng rất tốt!” Niệm Từ giải thích nói.

“Được, cứ làm theo lời của tỷ đi! Thừa dịp lúc này hoạt động còn thoải mái, cũng không có khó chịu gì, ta muốn trở về Chung Nam sơn để thăm sư phụ. Thứ nhất là báo tin vui này cho người, thứ hai là sau khi hài tử ra đời mấy năm này ta sẽ không thể rời khỏi đảo được. Tỷ thấy sao?” Mạc Sầu hỏi.

“Thân thể của muội chịu được đường dài sao? Nếu như thực không có trở ngại, thì tỷ tán thành muội trở về một chuyến, vừa đúng lúc có thể thăm hỏi sư phụ của muội. Ta sẽ đi an bày cho Dương Dịch trở về cùng muội, ta sẽ yên tâm hơn.”

Rất nhanh hai vợ chồng Dương thị đã khởi hành đi Chung Nam Sơn, trước khi đi Hoàng Dược Sư đã bào chế không ít thuốc dưỡng thai, để cho Mạc Sầu mang theo bên người. Lão Ngoan Đồng viết một lá thư, nhờ gửi về cho Toàn Chân Giáo. Một tháng sau hai người họ trở về, thân thể của Mạc Sầu rất tốt, không hề vì mang thai mà thấy mệt nhọc hay khó chịu gì, chẳng qua là tâm tình không được tốt.

“Nhị cô nương, muội cảm thấy suy đoán của tỷ có thể là đúng. Tình trạng sức khỏe của sư phụ không tốt, một ngày lại kém hơn một ngày. Nghe lời muội nói xong, sư phụ nhớ lại tình hình của sư tổ bà bà năm xưa cũng không khác biệt lắm. Võ công là của sư tổ bà bà nghĩ ra, sư tổ bà bà mất sớm lúc đó cứ nghĩ là do đau khổ vì tình nên hao tổn tinh thần, bây giờ nghĩ lại có lẽ là võ công này có sự nguy hại với thân thể. Sư phụ cũng dặn dò muội ngừng tập võ công, tiểu sư muội còn nhỏ, võ công vừa mới bắt đầu, có tiếp tục tập luyện hay không thì sư phụ muốn suy tính lại rồi mới quyết định!” nàng nói.

“Nếu như vậy thì tốt nhất là không luyện, cô gái tốt bị hành hạ biến thành lãnh đạm âm trầm, đối với cái gì cũng không cảm thấy hứng thú, thì còn có niềm vui sống gì nữa chứ? Theo ý của ta không bằng muội đem sư phụ cùng sư muội đón ra khỏi Cổ Mộ. Nếu như tiên bối không muốn tới đảo Đào Hoa, thì muội mua một căn nhà lớn để cho sư phụ muội có thể hưởng hạnh phúc tuổi già, không cần luyện võ công đó nữa. Nếu như sư muội của muội thật thích luyện võ công, thì hãy mang lên đảo, cùng những hài tử khác luyện tập võ công, có bạn cùng tuổi chơi chung thì nàng sẽ không bị buồn tẻ. Muội thấy như thế nào?” Niệm Từ nói. Nàng đối với việc Lâm Triều Anh lập nên phái Cổ Mộ rất không vừa lòng, bản thân mình thất tình xong rồi biến đổi, lại liên lụy tới cả người khác, phá hủy cuộc sống của Lý Mạc Sầu và Tiểu Long Nữ.

Hai đôi vợ chồng Hoàng Thị và Dương thị sau khi thương lượng xong đã quyết định, Mạc Sầu ngừng tập luyện võ công của phái Cổ Mộ, chờ sau khi sinh con sẽ chuyển sang học nội công của đảo Đào Hoa. Mà võ công của đảo Đào Hoa sau khi Hoàng Dược Sư tỉ mỉ nghiên cứu phối hợp với tinh hoa của Cửu Âm Chân Kinh, đã có những sự phát triển nhảy vọt. Đạn Chỉ thần công cùng với Lan Hoa Phất Huyết Thủ ngày càng hoàn mỹ, ngay cả Bích Ba Chưởng Pháp nhập môn cũng trở nên lợi hại. Trên cơ sở lúc trước dưỡng thai cho Niệm Từ, lúc này Hoàng Dược Sư thay đổi một chút cho phù hợp với tình huống của Mạc Sầu, dùng dược liệu và đồ ăn để bổ dưỡng khí huyết, bảo đảm nhu cầu dinh dưỡng cho thai nhi và dưỡng sức cho người mẹ.

Trải qua mấy tháng được cả gia đình chiếu cố tỉ mỉ, thời khắc ra đời của hài tử cũng đã tới. Cuối mùa thu, khu lá thu rụng hết, hoa tàn, còn mưa phùn liên tục rơi thì cuối cùng con trai của Thiếu giáo chủ Minh Giáo sau mấy tiếng đồng hồ hành hạ mẫu thân cuối cùng cũng ra đời. Theo tin vui truyền ra thì Hoàng Dược Sư lại báo ọi người một tin xấu. Trải qua sự kiểm tra cẩn thận của hắn, thân thể của hài tử yếu ớt hơn nhiều so với Hoàng Thiên Tâm lúc mới ra đời, mà ngay cả so sánh với những đứa trẻ khác cũng kém hơn nhiều, hơn nữa kinh mạch bẩm sinh không thông, không có cách nào tu luyện võ công, Dịch Cân Kinh căn bản là không thể thi triển trên người của hài tử.

Nghe được tin này cả nhà không khỏi sửng sốt, tự nhiên cũng nghe ra được ý tứ trong đó, hài tử sống được cũng rất khó, nếu là ở trong nhà người thường thì khả năng chết non là rất lớn. Dương Dịch vừa mới được làm phụ thân đã lên tiếng nói:

“Không thể luyện võ công cũng tốt, ta từ nhỏ đã vì võ công mà chịu nhiều đau khổ, ta không muốn để cho con của ta chịu tội nữa. Mấy năm này làm ăn kiếm được không ít tiền, có thể để cho con trai ta sống cuộc

sống thoải mái!”

“Đều tại ta không tốt, làm liên lụy tới hài tử!” Mạc Sầu buồn rầu nhìn đứa trẻ đang say ngủ tự trách.

“Mạc Sầu muội đừng nói như vậy. Trời cao nếu đã để cho hài tử bình yên chào đời thì nhất định là có đạo lý của nó. Không thể luyện võ thì sao? Khắp thiên hạ này người không có võ công chiếm đa số, không phải họ vẫn sống rất tốt sao? Thân thể yếu thì như thế nào? Từ từ điều dưỡng là được nha. Ta không tin đỉnh đỉnh đại danh đảo Đào Hoa mà không thể chăm sóc được một hài tử!” Niệm Từ giận dữ khuyên nhủ.

“Các người đừng vội buồn bã, ta mới vừa rồi chẳng qua là nói ra tình trạng thật mà thôi. Niệm Từ nói rất đúng, các người không tin đảo Đào Hoa, không tin y thuật của ta sao? Mặc dù không thể luyện thành tuyệt thế võ công, nhưng hai mươi năm sau ta đảm bảo chắc chắn nó trên thông thiên văn, dưới rành địa lý, một văn trạng nguyên hạ bút thành văn!” Hoàng Dược Sư nói.

“Thật ra thì không luyện võ công cũng không sao, xem việc vợ chồng chúng ta gặp gỡ cũng không phải nhờ vào võ công nha. Đừng lo lắng, tất cả có ta đây!” Dương Dịch vỗ nhẹ lên tay Mạc Sầu, ôn nhu nói.

“Nhị cô nương, mạng của hai vợ chồng chúng ta cũng đều coi như là do cô cứu, đại ân này không thể nào báo đáp hết được. Những năm này mọi người ở chung một chỗ với nhau, vui vẻ hòa thuận như người thân trong nhà vậy. Hiện tại cô cũng đừng nên khách sáo, mẹ nuôi của con ta đã định là cô rồi, mạng của hài tử cũng còn trông chờ cha nuôi của hần cứu đây!” Đợi Mạc Sầu ngừng khóc, Dương Dịch chuyển đề tài, buồn lòng nói.

Nếu như hài tử khỏe mạnh, thì suy nghĩ tới bồi phạt cùng thân phận của Hoàng Dược Sư thì chắc Niệm Từ đã từ chối rồi, nhưng dưới tình cảnh này, Niệm Từ rất sung sướng nhận con nuôi.

“Được lắm, chờ hài tử đầy tháng, chúng ta nhất định sẽ tặng cho con nuôi một phần hậu lễ!” Niệm Từ vui vẻ đáp ứng.

“Nhị cô nương, còn có một việc muốn làm phiền tỷ và đảo chủ. Ta muốn để cho hai người đặt tên cho hài tử. Thứ nhất là cảm tạ ân cứu mạng của tỷ với chúng ta, thứ hai là muốn mượn lấy phúc khí của hai người. Tỷ thấy có được không?” Bình tĩnh lại Mạc Sầu thỉnh cầu.

“Dương Dịch, Mạc Sầu muốn lấy đi quyền đặt tên của người rồi!” Niệm Từ đùa nói.

“Vợ chồng chúng ta một lòng, ý của Mạc Sầu là ý của ta. Cô cứ đặt tên đi!”

“Ừ... người muốn cho hài tử mang họ gì đây? Dương Dịch tên người là dùng họ giả, còn họ thật thì sao?” Niệm Từ hỏi.

“Cái này cũng không sao, lấy họ Dương là được rồi. Nghe nghĩa phụ nói khi ta còn trong tã lót đã bị bỏ rơi, là do nghĩa phụ lấy họ Trình cho ta. Bất quá cuộc sống của Trình Dương không có được sự vui vẻ của Dương Dịch ngày nay!” hần giải thích.

“Ta cũng nghĩ như vậy. Thật ra thì lúc này khi nhận hài tử làm con nuôi ta liền đã có một phần tư tâm, hi vọng hần có thể mang họ Dương. Các người cũng biết, nhà mẹ ta đã không còn ai nữa. Từ nhỏ ta được nghĩa phụ nuôi lớn, nghĩa phụ là họ Dương, là hậu nhân của Dương Tái Hưng thủ hạ của Nhạc Phi tướng quân. Nghĩa phụ cùng nghĩa mẫu đã qua đời, nghĩa huynh chưa kịp có con đã mất sớm. Nếu con nuôi của ta cũng là họ Dương thì coi như là kéo dài hương khói cho họ Dương, cũng khiến cho ta với đi một phần tiếc nuối, ý của các người thế nào?” Niệm Từ liếc mắt nhìn trưởng phu, hỏi vợ chồng Dương Dịch.

“Chuyện này cũng không sao. Vợ chồng chúng ta đều là cô nhi, không hiểu những chuyện hương khói này. Về sau ngày lễ ngày tết thì cứ để cho hài tử hướng về Dương tiên bối dập đầu ba cái là được!” Dương Dịch sáng khoái đáp ứng.

“Còn tên thì sao?” Mạc Sầu không quan tâm vấn đề họ của hài tử, chỉ quan tâm hần sẽ gọi bằng cái gì.

“Dương Quá thì sao? Người cùng với Mạc Sầu đều có quá khứ của mình, bất kể là tốt hay xấu, đều giống như là lật sách vậy quá khứ trôi qua thì mới có bắt đầu mới được!” Niệm Từ đề nghị. Nếu bản thân mình không sinh ra Dương Quá, thì để cho con nuôi đảm nhận thì tốt lắm. Bất quá mỗi tình Dương Long sẽ không thể có rồi, Tiểu Long Nữ danh chính ngôn thuận là sư bá của hần, lại lớn hơn hần mười mấy tuổi, Mạc Sầu sẽ không bao giờ để sư muội biến thành con dâu của mình.

“Dương Quá? Bay qua quá khứ, bắt đầu một lần nữa? Tên rất hay!!! Vậy cứ gọi là Dương Quá!!!” Dương Dịch cùng Mạc Sầu cao hứng đồng ý.

38. Chương 68: Dương Gia Có Tin Mừng

Edit: Vân Nhi

Theo bọn nhỏ từng ngày lớn lên, cơ sở giáo dục của đảo Đào Hoa cũng càng lúc càng lớn. Bởi Mạt Mạt còn nhỏ, cần phải chăm sóc nhiều nên Niệm Từ không có kiêm nhiệm việc dạy dỗ bọn nhỏ, việc học toàn bộ giao cho các thầy giáo bên ngoài và mọi người trên đảo Đào Hoa.

Vỡ lòng về văn hóa thì họ mời một vị lão sư chuyên nghiệp, còn phương diện võ công thì có Hoàng Dục Sư tự mình chỉ đạo. Lão Ngoan Đồng cũng không có dấu điểm võ công của mình, đem toàn bộ võ công của Toàn Chân Giáo truyền cho bọn nhỏ. Những lúc ấy, hẳn thay đổi không còn là bộ dạng già mà không kính vui chơi với bọn nhỏ nữa, mà mang bộ dáng nghiêm túc và đặc ý làm mẫu cho bọn nhỏ học.

Giống như năm đó dạy Niệm Từ vậy, ngoài thời gian học tập cố định, Hoàng Dục Sư còn đem những tài năng khác của mình như cầm kỳ thư họa, chiến lược chiến đấu, bói toán tinh tượng bắt đầu dạy dỗ cho bọn nhỏ. Mai Siêu Phong cũng góp phần trợ giúp, đảm nhiệm giảng giải kinh nghiệm giang hồ cho bọn nhỏ. Nàng xông xáo giang hồ nhiều năm, nhìn thấy trải qua mưa gió rất nhiều, nên có rất nhiều kinh nghiệm truyền kỳ để truyền đạt lại. Dương Dịch buôn bán lui tới cũng gặp gỡ nhiều người, trừ bỏ kiến thức buôn bán, khả năng nhìn người của hắn cũng rất giỏi, hắn đảm nhiệm việc dạy dỗ bọn nhỏ về cách nhìn nhận mọi người. Đây chính là đề nghị của Niệm Từ, mấy năm nữa bọn nhỏ sẽ muốn rời khỏi đảo đi ra ngoài tìm hiểu trải nghiệm, nàng không hy vọng lại thấy một Quách Tĩnh khờ khạo chân chất không có tâm cơ thứ hai trên đám nhỏ của mình.

Vừa học vừa chơi, vui vẻ tập luyện, một đám hài tử nhanh chóng lớn lên. Nháy mắt đã ba năm trôi qua, ngay cả Nhị tiểu thư Hoàng gia cũng đã học tập được nội công, đã tự mình tinh tọa luyện tập được. Tiểu Mã Câu tám tuổi lại càng lúc càng giống cha, thời điểm không cười thì nó chính là một Tiểu Đông Tà. Quách Mỹ Mi, nhờ có sự hết lòng điều dưỡng của ông bà ngoại, khỏe mạnh lớn lên, khuôn mặt tròn trịa hồng hào, đã sớm không còn nhìn thấy bộ dạng gầy yếu khi bé nữa. Bọn nhỏ của Mai Siêu Phong cũng thay đổi rất lớn, bộ dạng khỏe mạnh hoạt bát, trở thành trụ cột cho tình cảm của Mai Siêu Phong, tình mẫu tử phát huy khiến cho nàng giống như được trở lại thời kỳ thanh xuân.

Mấy năm nay trên đảo biến đổi không nhỏ, mấy anh em họ Dương làm ăn càng lúc càng lớn, là tinh anh buôn bán khắp bốn phương, thuận theo thời gian cũng đã kết hôn, trước sau đã trở thành phụ thân. Khiến cho người ta vui mừng nhất là Mạc Sầu, sau năm năm thành thân cũng đã có tin vui, Dương Dịch rất cực cũng đã được làm cha rồi. Nghe được tin tức này, Niệm Từ mừng rỡ như điên, thậm chí so với người trong cuộc biểu hiện còn quá đáng hơn. Nỗi lo cho Mạc Sầu suốt năm năm nay của nàng rốt cực cũng có thể bỏ xuống.

“Thật tốt quá, Mạc Sầu. Ta thật sự là vui mừng uội!”- Niệm Từ chạy tới bên người Mạc Sầu nói.

“Nhị cô nương rất cực cũng có thể yên tâm rồi.”- mấy năm nay vui vẻ bên mọi người rất cực Mạc Sầu lãnh tình cũng đã có một tia hài hước.

“Mặc dù vợ chồng hai người còn trẻ tuổi, có thể cuộc sống hai người vui vẻ ổn định nhưng cũng chưa đủ. Ta lo lắng nội công muội luyện từ nhỏ trong Cổ Mộ có ảnh hưởng không tốt với cơ thể muội, khiến uội không dễ dàng mang hài tử, hiện tại cuối cùng ta cũng có thể bỏ xuống băn khoăn này rồi!”- Không biết có phải là do nguyên nhân này không, mà trong truyện Thần Điêu không có người nào trong phái Cổ Mộ từng sinh con, Tiểu Long Nữ 16 năm sau thành thân cùng Dương Quá không biết có con hay không, nhưng lúc Tiểu Long Nữ bị Doãn Trí Bình xâm hại cũng không hề bị mang thai, không biết là do Doãn đạo trưởng hữu tâm vô lực hay là võ công của phái Cổ Mộ gây nguy hại cơ thể, Bằng thanh Ngọc khiết làm chết rết con cháu không nữa.

“Không thể nào? Võ công của chúng ta rất cao, ngay cả Vương Trùng Dương năm đó cũng không phải đối thủ của Tổ sư bà bà, tại sao lại có thể gây nguy hại cho thân thể chứ?”- Mạc Sầu chất vấn nói.

“Bất kể như thế nào, ta đề nghị muội trong thời gian mang thai không nên tập luyện nội công. Tình hình của ta với muội bất đồng, ta tu luyện là nội công của Toàn Chân Giáo, có tác dụng dưỡng thai, tăng tuổi thọ, điểm này sư phụ ta cũng khẳng định. Mà công phu của muội thì cấm kỵ giới tính, Lâm tiên bối võ công cao nhất lại chết sớm, võ công này đối với thân thể có gây hại hay không thật không thể biết trước được. Vì cẩn thận một chút, muội nghe lời ta một lần đi. Chờ sau khi hài tử ra đời sử dụng Dịch Cân Kinh thì hiệu quả cũng rất tốt!”- Niệm Từ giải thích nói.

“Được, cứ làm theo lời của tỷ đi. Thừa dịp lúc này hoạt động còn thoải mái, cũng không có khó chịu gì, ta muốn trở về Chung Nam sơn để thăm sư phụ. Thứ nhất là báo tin vui này cho người, thứ hai là mấy năm sau khi đứa nhỏ ra đời, ta sẽ không thể rời khỏi đảo được. Tỷ thấy sao?”- Mạc Sầu hỏi.

“Thân thể của muội chịu được đường dài sao? Nếu như thực không có trở ngại, thì tỷ tán thành muội trở về một chuyến, vừa đúng lúc có thể thăm hỏi sư phụ của muội. Ta sẽ đi an bài cho Dương Dịch trở về cùng muội, ta sẽ yên tâm hơn.”

Rất nhanh hai vợ chồng Dương thị đã khởi hành đi Chung Nam Sơn, trước khi đi Hoàng Dược Sư đã bào chế không ít thuốc dưỡng thai, để cho Mạc Sầu mang theo bên người. Lão Ngoan Đồng viết một lá thư, nhờ gửi về cho Toàn Chân Giáo. Một tháng sau hai người họ trở về, thân thể của Mạc Sầu rất tốt, không hề vì mang thai mà thấy mệt nhọc hay khó chịu gì, chẳng qua là tâm tình không được tốt.

“Nhị cô nương, muội cảm thấy suy đoán của tỷ có thể là đúng. Tình trạng sức khỏe của sư phụ không tốt, hôm sau lại kém hơn hôm trước. Nghe lời muội nói xong, sư phụ nhớ lại tình hình của sư tổ bà bà năm xưa cũng không khác biệt lắm. Võ công là của sư tổ bà bà nghĩ ra, sư tổ bà bà mất sớm lúc đó cứ nghĩ là do đau khổ vì tình nên hao tổn tinh thần, bây giờ nghĩ lại có lẽ là võ công này có sự nguy hại với thân thể. Sư phụ cũng dặn dò muội ngừng tập võ công, tiểu sư muội còn nhỏ, võ công vừa mới bắt đầu, có tiếp tục tập luyện hay không thì sư phụ muốn suy tính lại rồi mới quyết định”- nàng nói.

“Nếu như vậy thì tốt nhất là không luyện, cô gái tốt bị hành hạ biến thành lãnh đạm âm trầm, đối với cái gì cũng không cảm thấy hứng thú, thì còn có niềm vui sống gì nữa chứ? Theo ý của ta không bằng muội đem sư phụ cùng sư muội đón ra khỏi Cổ Mộ. Nếu như tiên bối không muốn tới đảo Đào Hoa, thì muội mua một căn nhà lớn để cho sư phụ muội có thể hưởng hạnh phúc tuổi già, không cần luyện võ công đó nữa. Nếu như sư muội của muội thật thích luyện võ công, thì hãy mang lên đảo, cùng những hài tử khác luyện tập võ công, có bạn cùng tuổi chơi chung thì nàng sẽ không bị buồn tẻ. Muội thấy như thế nào?”- Niệm Từ nói. Nàng đối với việc Lâm Triều Anh lập nên phái Cổ Mộ rất không vừa lòng, bản thân mình thất tình xong rồi biến đổi, lại liên lụy tới cả người khác, phá hủy cuộc sống của Lý Mạc Sầu và Tiểu Long Nữ.

Hai đôi vợ chồng Hoàng Thị và Dương thị sau khi thương lượng xong đã quyết định, Mạc Sầu ngừng tập luyện võ công của phái Cổ Mộ, chờ sau khi sinh con sẽ chuyển sang học nội công của đảo Đào Hoa. Mà võ công của đảo Đào Hoa sau khi Hoàng Dược Sư tỉ mỉ nghiên cứu, phối hợp với tinh hoa của Cửu Âm Chân Kinh, đã có những sự phát triển nhảy vọt. Đạn Chỉ thần công cùng với Lan Hoa Phất Huyết Thủ ngày càng hoàn mỹ, ngay cả Bích Ba Chưởng Pháp nhập môn cũng trở nên lợi hại. Trên cơ sở dưỡng thai cho Niệm Từ lúc trước, lần này Hoàng Dược Sư thay đổi một chút cho phù hợp với tình huống của Mạc Sầu, dùng được liệu và đồ ăn để bổ dưỡng khí huyết, bảo đảm nhu cầu dinh dưỡng cho thai nhi và dưỡng sức cho người mẹ.

Trải qua mấy tháng được cả gia đình chiếu cố tỉ mỉ, thời khắc ra đời của hài tử cũng đã tới. Cuối mùa thu, khu lá thu rụng hết, hoa tàn, còn mưa phùn liên tục rơi thì cuối cùng con trai của Thiếu giáo chủ Minh Giáo sau mấy tiếng đồng hồ hành hạ mẫu thân cuối cùng cũng ra đời. Cùng với tin vui truyền ra thì Hoàng Dược Sư lại báo ọi người một tin xấu. Trải qua sự kiểm tra cẩn thận của hắn, thân thể của đứa nhỏ không chỉ yếu ớt hơn nhiều so với Hoàng Thiên Tâm lúc mới ra đời, mà ngay cả so sánh với những đứa trẻ khác cũng kém hơn nhiều, hơn nữa kinh mạch bẩm sinh không thông, không có cách nào tu luyện võ công, Dịch Cân Kinh căn bản là không thể thi triển trên người của đứa trẻ.

Nghe được tin này cả nhà không khỏi sửng sốt, tự nhiên cũng nghe ra được ý tứ trong đó, đứa nhỏ sống được cũng rất khó, nếu là ở trong nhà người thường thì khả năng chết non là rất lớn. Dương Dịch, vừa mới được làm phụ thân, lên tiếng:

“Không thể luyện võ công cũng tốt, từ nhỏ tôi đã vì võ công mà chịu nhiều đau khổ, giờ tôi không muốn để cho con trai chịu tội nữa. Mấy năm này làm ăn kiếm được không ít tiền, cũng đã có thể để cho con trai tôi sống cuộc sống thoải mái rồi!”

“Đều tại thiếp không tốt, làm liên lụy tới con”- Mạc Sầu buồn rầu nhìn đứa trẻ đang say ngủ tự trách.

“Mạc Sầu, muội đừng nói như vậy. Trời cao nếu đã để cho đứa trẻ bình yên chào đời thì nhất định là có đạo lý của nó. Không thể luyện võ thì sao? Khắp thiên hạ này người không có võ công chiếm đa số, không phải họ vẫn sống rất tốt sao? Thân thể yếu thì như thế nào? Từ từ điều dưỡng là được mà. Ta không tin đảo Đào Hoa không thể chăm sóc được một hài tử!”- Niệm Từ giận dữ khuyên nhủ.

“Các người đừng vội buồn bã. Mới vừa rồi ta chẳng qua là nói ra tình trạng thật mà thôi. Niệm Từ nói rất đúng, các người không tin đảo Đào Hoa, không tin y thuật của ta sao? Mặc dù không thể luyện thành tuyệt thế võ công, nhưng hai mươi năm sau ta đảm bảo chắc chắn nó trên thông thiên văn, dưới rành địa lý, một văn trạng nguyên hạ bút thành văn!”- Hoàng Dược sư nói.

“Thật ra thì không luyện võ công cũng không sao, xem việc vợ chồng chúng ta gặp gỡ cũng có phải nhờ vào võ công đâu. Đừng lo lắng, tất cả có ta đây!”- Dương Dịch vỗ nhẹ lên tay Mạc Sầu, ôn nhu nói.

“Nhị cô nương, mạng của hai vợ chồng chúng ta cũng đều coi như là do cô cứu, đại ân này không thể nào báo đáp hết được. Những năm này mọi người ở chung một chỗ với nhau, vui vẻ hòa thuận như người thân trong nhà vậy. Hiện tại cô cũng đừng nên khách sáo, mẹ nuôi của con tôi đã định là cô rồi, mạng của hài tử cũng còn trông chờ cha nuôi của hần cứu đây!”- Đợi Mạc Sầu ngừng khóc, Dương Dịch chuyển đề tài, buông lỏng nói.

Nếu như hài tử khỏe mạnh, thì suy nghĩ tới bồi phận cùng thân phận của Hoàng Dược Sư, chắc Niệm Từ đã từ chối rồi, nhưng dưới tình cảnh này, Niệm Từ rất sung sướng nhận con nuôi.

“Được lắm, chờ hài tử đầy tháng, chúng ta nhất định sẽ tặng cho con nuôi một phần hậu lễ!”- Niệm Từ vui vẻ đáp ứng.

“Nhị cô nương, còn có một việc muốn làm phiền tỷ và đảo chủ. Ta muốn để cho hai người đặt tên cho hài tử. Thứ nhất là cảm tạ ân cứu mạng của tỷ với chúng ta, thứ hai là muốn mượn lấy phúc khí của hai người. tỷ thấy có được không?”- Bình tĩnh lại, Mạc Sầu thỉnh cầu.

“Dương Dịch, Mạc Sầu muốn lấy đi quyền đặt tên của huynh kia!”- Niệm Từ đùa nói.

“Vợ chồng chúng ta một lòng, ý của Mạc Sầu là ý của ta. Cô cứ đặt tên đi”

“Ừ... người muốn cho hài tử mang họ gì đây? Dương Dịch tên người là dùng họ giả, còn họ thật thì sao?”- Niệm Từ hỏi.

“Cái này cũng không sao, lấy họ Dương là được rồi. Nghe nghĩa phụ nói, khi ta còn trong tã lót đã bị bỏ rơi, là do nghĩa phụ lấy họ Trình cho ta. Có điều, cuộc sống của Trình Dương không có được sự vui vẻ của Dương Dịch ngày nay”- hần giải thích.

“Tôi cũng nghĩ như vậy. Thật ra thì lúc này, khi nhận hài tử làm con nuôi, tôi liền đã có một phần tư tâm, hi vọng hần có thể mang họ Dương. Các người cũng biết, nhà mẹ tôi đã không còn ai, từ nhỏ tôi được nghĩa phụ nuôi lớn. Nghĩa phụ họ Dương, là hậu nhân của Dương Tái Hưng, thủ hạ của Nhạc Phi tướng quân. Nghĩa phụ cùng nghĩa mẫu đã qua đời, nghĩa huynh chưa kịp có con đã mất sớm. Nếu con nuôi của tôi cũng là họ Dương thì coi như là kéo dài hương khói cho họ Dương, cũng khiến cho tôi vui đi một phần tiếc nuôi, ý của các người thế nào?”- Niệm Từ liếc mắt nhìn trượng phu, hỏi vợ chồng Dương Dịch.

“Chuyện này cũng không sao. Vợ chồng chúng tôi đều là cô nhi, không hiểu những chuyện hương khói này. Về sau ngày lễ ngày tết thì cứ để cho đứa nhỏ hướng về Dương tiên bối dập đầu ba cái là được!” Dương Dịch sáng khoái đáp ứng.

“Còn tên thì sao?”- Mạc Sầu không quan tâm vấn đề họ của hài tử, chỉ quan tâm hần sẽ gọi bằng cái gì.

“Dương Quá thì sao? Huynh cùng với Mạc Sầu đều có quá khứ của mình, bất kể là tốt hay xấu, đều giống như là lật sách vậy, quá khứ trôi qua thì mới có bắt đầu mới được!”- Niệm Từ đề nghị. Nếu bản thân mình không sinh ra Dương Quá, thì để cho con nuôi đảm nhận là được. Có điều mối tình Dương Long sẽ không

thể có rồi, Tiểu Long Nữ danh chính ngôn thuận là sư bá của hần, lại lớn hơn hần mười mấy tuổi, Mạc Sầu sẽ không bao giờ để sư muội biến thành con dâu của mình.

“Dương Quá? Bay qua quá khứ, bắt đầu một lần nữa? Tên rất hay! Vậy cứ gọi là Dương Quá đi!”- Dương Dịch cùng Mạc Sầu cao hứng đồng ý.

39. Chương 69: Hai Phong Thư

Không đợi đến đầy tháng, Hoàng Dược Sư đã đưa cho con nuôi một phần hậu lễ. Trải qua sự nghiên cứu hết lòng của hần, hần đã tìm ra một phương thuốc tắm giúp tăng cường sức khỏe cho Dương Quá. Giống như Mạt Mạt vậy, Dương Quá vừa ra đời có mấy ngày liền được cho ngâm vào thùng gỗ to. Có điều, tình huống của hai đứa nhỏ khác nhau, Mạt Mạt là kiện tướng bơi lội, vừa sinh ra đã được phụ thân cho vào trong nước chơi đùa, hiện tại đã được ba tuổi, đáng dấp khỏe mạnh đã cùng ca ca mình ra biển cười gió lướt sóng. Mà Dương Quá thì được cho nằm trong một giường gỗ đặc chế, chỉ lộ đầu ra ngoài, ngâm mình ở trong nước thuốc đen đặc, bên dưới thùng gỗ còn đặt một lò lửa nhỏ giúp nước thuốc luôn ấm áp. Mỗi ngày nằm ở trong thùng thuốc gần 1 canh giờ, nhưng Dương Quá không khóc cũng không làm khó, đã thành thói quen ở trong thùng thuốc ngủ thiếp đi. Sau sự kiện Mạt Mạt bơi trong nước, sự kiện Dương Quá lần này lại một lần nữa kích thích sự tò mò của toàn bộ người trên đảo. Lúc hần tắm thuốc, cả gia đình lại tập trung quan sát, giống như là quan sát Mạt Mạt bơi lội vậy.

“Mẫu thân, tại sao Hồ Tử lại có thể ngủ ở trong thùng thuốc vậy? Hần không thấy thuốc nồng sao?”- Tiểu Mã Câu tò mò hỏi Niệm Từ. Căn cứ vào nguyên tắc tên tiện lợi thì con dễ nuôi, Dương Dịch lấy cho hài tử một cái nhũ danh là Hồ Tử, hi vọng nhi tử có thể giống như một con hổ con, có khả năng sống mạnh mẽ.

“Hồ Tử còn quá nhỏ, lỗ mũi không có mẫn cảm như con, ngủ không được mùi thuốc”- Niệm Từ đang ôm con gái chăm chú nhìn, kiên nhẫn giải thích.

“Bà ngoại, Hồ Tử không thấy nóng sao? Phía dưới bồn có lò lửa đó!”- Quách Mỹ Mi sáu tuổi cũng một bên lôi kéo váy của Niệm Từ hỏi.

“Không đâu, con không thấy ông ngoại luôn để tay không trong thùng gỗ sao? Nếu như quá nóng, ông ngoại sẽ lấy lò ra. Nhưng nếu thùng thuốc quá nguội thì được liệu sẽ không phát huy tác dụng được, sẽ không tốt cho Hồ Tử!”- Niệm Từ tiếp tục giải thích.

“Các con thấy Hồ Tử thân thể không tốt, nhỏ như vậy liền phải chịu khổ. Các con không được khi dễ hần, có biết hay không? Chờ hần từ từ lớn lên, có thể sẽ bởi vì thân thể không tốt hoặc là không thể nào luyện võ công được, động tác so với các con chậm hơn thì các con cũng không được chê cười ghét bỏ hần có biết không?”- Nhân tiện bọn nhỏ đều đang ở đây, Niệm Từ tận dụng cơ hội giáo dục một chút. Bọn nhỏ quá đông, đùa giỡn là khó tránh khỏi, chỉ cần không quá tồi tệ thì mọi người sẽ không can thiệp vào. Người luyện võ va chạm quyền cước sẽ không có vấn đề, ngay cả Mạt Mạt tuổi còn nhỏ cũng có lúc nhao nhao muốn thử. Nhưng nếu những điều đó đặt ở trên người thường thì có thể sẽ là chí mạng.

“Vâng, chúng con biết rồi. Chúng con sẽ không bắt nạt Hồ Tử”- bọn nhỏ lên tiếng đồng ý, Mạt Mạt ở trong ngực nàng cũng vội vàng hôn lên mặt mẫu thân tỏ thái độ. Vần luôn là một hài tử nhỏ nhất trên đảo, hiện tại rất cục cựa cũng có người nhỏ hơn xuất hiện, Mạt Mạt không kìm được vui mừng.

Lo lắng cho Mạc Sầu đang còn ở cữ cùng với Hồ Tử còn yếu ớt, Dương Dịch vẫn sống ở trên đảo không có rời đi. May nhờ tiểu nhị ở tổng điểm đều được bọn họ huấn luyện rất tốt, có thể căng đáng trách nhiệm nặng nề nên hần cũng không cần phải lo lắng cho công việc kinh doanh quá nhiều.

Ngoài ra, Dương Dịch còn thay thế tử viết một lá thư gửi tới Chung Nam Sơn, một mặt là báo tin mừng hài tử đã ra đời, một mặt cũng báo cho họ biết tình trạng yếu ớt của hài tử, uyển chuyển muốn mời sư phụ nàng cùng với Tiểu Long Nữ xuống núi hưởng phúc.

Theo khí trời lạnh lẽo chuyển biến, Hồ Tử không ít thì nhiều cũng bắt đầu mắc bệnh, khiến cho người ở trên đảo ríu rít một phen. Trên đảo mặc dù có nhiều hài tử, nhưng do được tập võ từ nhỏ, sức khỏe bọn chúng tốt hơn nhiều, không dễ dàng ngã bệnh. Trong khi đó, Dương Quá chưa được đầy tháng đã mắc bệnh vàng da của trẻ sơ sinh, cảm mạo sốt cao, lại tới tiêu chảy. Lần lượt bệnh tật khí thể chạy tới nhưng đều bị thua

dưới y thuật tinh diệu của Hoàng Dược Sư. Theo hiểu biết của Niệm Từ, có thể tim phổi của Dương Quá phát triển không hoàn toàn, chức năng miễn dịch bị thiếu sót, rất dễ mắc nhiễm các loại bệnh tật. Thời hiện đại còn có các loại kháng sinh, vắc xin có thể giải quyết rất dễ dàng, nhưng ở đây thì chỉ có thể lệ thuộc vào phương thuốc của Hoàng Dược Sư.

“Sư phụ, trừ việc uống thuốc và tắm nước thuốc, còn có biện pháp gì điều trị cho Hồ Tử nữa hay không? Thí dụ như châm cứu, cạo gió giác hơi cái gì đó? Nhìn hài tử nhỏ như vậy đã vì uống thuốc mà khóc khan cả giọng, thật là đau lòng nha!”- Ban đêm, chờ sau khi bọn nhỏ đều đã đi ngủ, Niệm Từ đi tới thư phòng, bàn riêng cùng Trương phu.

“Hiện tại nó còn quá nhỏ, không áp dụng những phương pháp nàg nói được!”- buông sách thuốc trong tay ra, Hoàng Dược Sư nói.

“Bây giờ nghĩ lại lúc trước ta cũng sợ, thời gian đầu Tiểu Mã Câu sinh ra, ta rất sợ hãi nếu như lơ đãng làm gì tổn thương hài tử, chàng lại không có ở bên cạnh ta, mẹ con chúng ta thật là kêu trời không thấu kêu đất không hay nha!”- Niệm Từ nói.

“Bây giờ đã biết sợ rồi ư? Ban đầu ngoan ngoãn ở trên đảo, thì không phải chuyện gì cũng không xảy ra sao? Đừng lo lắng, nàg tu luyện võ công không có hại, mà cho dù có hại đi chăng nữa thì nàg cũng tập luyện thời gian không lâu dài như Mạc Sầu, đối với con cũng sẽ không có ảnh hưởng gì nhiều”- bất kể nguyên do như thế nào, chuyện đầu tiên Hoàng Dược Sư nghĩ tới là an ủi thể tử đừng nên để tâm vào chuyện vụn vặt.

“Nhưng mà sư phụ, chàng biết không, không chỉ là do vấn đề luyện công nha. Áp lực tư tưởng quá lớn, cuộc sống vô cùng túng quẫn khiến cho ăn uống không đủ, lao động chân tay quá mức hoặc không chăm sóc tốt thân thể đều có thể khiến cho hài tử sinh ra sức khỏe không có hoàn hảo, giống như Hồ Tử vậy, sinh ra đã có sức khỏe yếu ớt. Mạc Sầu cũng không phải là trường hợp đặc biệt, sự việc này rất phổ biến, nếu không thì tại sao con nít lại dễ chết non như vậy?”- Niệm Từ cố gắng giải thích.

“Không đâu. Nàg và Dung Nhi không phải là ví dụ tốt nhất sao? Hãy nói A Hành, mặc dù do sinh Dung Nhi mà qua đời, nhưng Dung Nhi lúc ra đời lại rất khỏe mạnh, không có bất kỳ chuyện gì bất ổn nha”- Hoàng Dược Sư lên tiếng phản đối.

“Dung nhi, Dung nhi, chàng nói Dung nhi!”- Niệm Từ nhanh chóng liên tưởng đến sau này chuyện Hoàng Dung sinh một đôi long phượng thai, thậm chí khi chưa đầy tháng đã bị Lý Mạc Sầu bắt Quách Tương đi mất.

“Không được, ta phải viết cho Dung Nhi một phong thư, nói cho nàg biết chuyện của Hồ Tử. Nàg cùng Quách Tĩnh thành thân mới mấy năm, có thể sẽ lại có thêm hài tử. Ta không muốn Dung Nhi vì lo cho sự vụ ở Tương Dương mà khiến cho sinh ra hài tử không được mạnh khỏe.”- Vừa nói nàg vừa vội vã lấy bút viết thư. Hoàng Dược Sư chỉ thở dài một tiếng lắc đầu rồi tiếp tục xem sách.

Bọn nhỏ đã dần dần trưởng thành, căn bản là không cần đến mọi người tập trung quan tâm nữa, ngay cả Mạt Mạt ba tuổi cũng đã thích cùng bọn ca ca chơi đùa, không dính lấy mẫu thân nữa, Niệm Từ đã có thời gian tập trung tinh lực thay Mạc Sầu trông coi sự vụ thường ngày trên đảo, ngay cả chuyện ở bên ngoài đảo nàg cũng lại lần nữa nắm ở trong tay. Còn vợ chồng Dương Dịch thì lại một lòng đi theo sau lưng Hoàng Dược Sư, vì con trai mà chuyên tâm học tập y thuật.

Chung Nam Sơn truyền tới thư trả lời. Trong thư, Lâm Hồng Nhi tỏ ra rất vui sướng với việc Dương Quá ra đời, mặc dù bản thân mình không có chút kinh nghiệm nào nhưng cũng đem kinh nghiệm nuôi trẻ trong trí nhớ dạy cho bọn họ. Về việc hài tử sinh ra đã yếu ớt thì bà bày tỏ sự đau lòng, dù sao võ công của Mạc Sầu cũng là do bà truyền thụ. Bà còn thành tâm cảm tạ vợ chồng họ Hoàng đã chiếu cố chăm sóc cho Dương Quá. Bà còn cho biết, Tiểu Long Nữ đã dừng tu luyện Ngọc Nữ Tâm Kinh, chỉ còn chuyên tâm luyện tập kiếm pháp mà thôi. Bởi chuyện này liên quan tới đại sự của bốn môn nên Lâm Hồng Nhi không dám khinh suất quyết định, đã cùng với Tiểu Long Nữ xuống mật thất thỉnh tội với Lâm Triều Anh. Vô tình lại phát hiện ra Cửu Âm Chân Kinh mà Vương Trùng Dương đã lưu lại, nếu Ngọc Nữ Tâm Kinh không thể để cho Tiểu Long Nữ tiếp tục luyện tập thì liền đổi qua tập luyện Cửu Âm Chân Kinh, cũng coi như là một sự tha thứ của Lâm Triều Anh đối với Vương Trùng Dương. Việc dạy dỗ Tiểu Long Nữ lúc này không thể phân tâm, nên Lâm Hồng Nhi quyết định vẫn ở lại trong Cổ Mộ, hiện tại đã biết được chuyện của mật đạo, thì

lại tăng thêm một phần an toàn, có gì ngoài ý muốn xảy ra thì có thể phá vỡ Đoạn Long Thạch, từ mật đạo đi ra khỏi, đi tới đảo Đào Hoa nương tựa vào Mạc Sầu.

“Chàng xem Vương Trùng Dương cũng không giống chính nhân quân tử nha, không cho phép đại ca và đệ tử khác học tập Cửu Âm Chân Kinh nhưng không phải chính hắn cũng đã nghiên cứu kỹ lưỡng sao? Nói quyết định không luyện tập công phu đó, nhưng khi lúc giao thủ với người khác, một khi động thủ thì chân kinh đã tự động in dấu trong đầu hắn rồi, việc vận dụng không phải rất tự nhiên sao? Lần cuối hắn dùng Nhất Dương Chỉ phế bỏ võ công của Âu Dương Phong, không biết có phải có xen lẫn võ công của Cửu Âm Chân Kinh hay không nữa!”- Nghe qua nội dung thư Dương Dịch kể xong, Niệm Từ trên ghẹo hướng Hoàng Dược Sư nói.

“Hù! Đây chính là điều ta không thích nhất ở bọn danh môn chính phái kia, rõ ràng là có tư tâm, miệng lại toàn nhân nghĩa đạo đức lấy tay che mắt thế gian. Vương Trùng Dương thì hiểu thấu lắm người hại mình!”- Hoàng Dược Sư cười nhạt nói.

“Sư phụ, chàng năm đó đã nói muốn giết sạch tất cả mọi người đã xem qua Cửu Âm Chân Kinh, hiện tại có muốn xông lên Chung Nam Sơn đi san bằng phái Cổ Mộ không?”- nàng tiếp tục trên chọc nói.

“Muốn giết thì cũng là giết nàng trước”- Hoàng Dược Sư tiện tay ôm lấy nàng vào lòng, cuộc sống vợ chồng mấy năm qua khiến cho nàng phát hiện ra một mặt khô hài của hắn.

“Sư phụ, chàng nói võ công của Vương Trùng Dương sâu không lường được, đại ca ta cũng là võ học kỳ tài, làm sao lại thu mấy tên đệ tử tầm thường như Mã Ngọc đây?”- ngồi ở trên đùi trưởng phu, theo thói quen vuốt vuốt nhẵn cười của hắn, Niệm Từ hỏi.

“Đó được xem là ngộ tính của đạo giáo của bọn hắn. Toàn Chân Giáo chủ yếu là tu dưỡng tâm tính, võ công không phải là trọng điểm của họ!”- Hắn giải thích.

“Bỏ đi, hắn và Lâm Triều Anh thật là một đôi! Tình cảm của mình không thuận lợi, đồ đệ cũng không cho thành thân, còn lại liên lụy tới đại ca của ta phải một mình cả đời!”- nàng khinh thường nói.

“Hiện tại Lão Ngoan Đồng nghe lời nàng nói như vậy, muốn cho hắn thành thân không phải chỉ cần một câu nói của nàng hay sao? Dù sao vẫn còn một Anh Cô thâm tình chờ đợi hắn”- Hoàng Dược Sư bắt đầu lại trên chọc nàng.

“Không dám! Vị trí của Vương Trùng Dương ở trong lòng đại ca còn cao hơn đám tổ tông mà Toàn Chân Giáo thờ phụng, ta không dám lung tung chửi bới Vương Trùng Dương trước mặt hắn đâu”- Niệm Từ liếc mắt nhìn hắn một cái nói.

“Đúng rồi, hiện tại người học tập Cửu Âm Chân Kinh ngày càng nhiều, đảo Đào Hoa chúng ta chiếm ưu thế rất rõ ràng, lần Hoa Sơn Luận Kiếm sau không phải Nhi tử có thể là đệ nhất thiên hạ sao?”- Niệm Từ đột nhiên nhớ tới, lo lắng nói.

“Nàng quên một câu tục ngữ sao? Sư phụ đưa vào cửa, tu hành dựa vào bản thân. Cùng một bộ Cửu Âm Chân Kinh, mỗi người có một linh ngộ khác nhau. Ta cùng với Lão Ngoan Đồng, Tĩnh nhi đều đọc qua sách này nhưng vận dụng trên người chính mình liền có những khác nhau riêng. Lão Ngoan Đồng y theo nội công của Toàn Chân Giáo, vẫn lấy nhu bao bọc bên ngoài, lấy thanh tĩnh như hư vô ở bên trong, lấy chín biến hóa thành bảy, lấy thiên biến vạn hóa làm phương hướng, coi trọng sự phát triển của khí. Gần hai năm nàng ngưng luyện tập quyền cước, chỉ tập trung tu luyện nội công nên mặc dù đã sinh hai đứa bé nhưng dáng điệu vẫn uyển chuyển, động tác vẫn lưu loát như cũ chính là nhờ đạo lý này. Mà Tĩnh Nhi tập luyện Hàng Long Thập Bát Chương của Hồng Thất Công, đó là võ công thiên về cương dương, mà Cửu Âm Chân Kinh lại mang tính âm nhu, hoàn toàn ngược lại với võ công của Tĩnh Nhi, nên chỉ có phần Dịch Cân Đao Cốt và Liệu Thương là có thể sử dụng được. Đảo Đào Hoa của chúng ta võ công cương nhu đa dạng linh hoạt, ngược lại có thể kết hợp tốt hơn với võ công của Cửu Âm Chân Kinh. Thí dụ như Tồi Kiên Thần Trảo với Lạc Anh Thần Kiếm có điểm chung giống nhau, đây cũng chính là nguyên nhân mà năm xưa Huyền Phong và Siêu Phong, dù không có quyền thượng, vẫn luyện được Cửu Âm Bạch Cốt Trảo. Mà Lan Hoa Phất Huyết Thủ cùng với công phu điểm huyết có rất nhiều điểm chung, có thể phối hợp rất tốt. Công phu của phái Cổ Mộ như thế nào hiện tại còn chưa biết, sẽ còn phải nhìn xem tạo hóa của Mạc Sầu, sư phụ và sự muội của nàng ta!”- Hoàng Dược Sư kiên nhẫn giải thích cho thê tử.

“Như vậy xem ra Cửu Âm Chân Kinh chỉ có người đảo Đào Hoa chúng ta mới có thể phát huy hiệu quả lớn nhất? Điều này cũng không uổng công năm đó ta phải một phen khổ tâm!”- Niệm Từ đắc ý nói.

“Xem nàng tự cường kìa, còn có dáng vẻ làm mẹ sao?”- Hắc khê cười nói.

Sư muội đã dừng luyện tập công phu của bốn môn, đang cùng sư phụ nghiên cứu Cửu Âm Chân Kinh, lòng thấp thỏm lo lắng của Mạc Sầu cũng có thể buông xuống. Mặc dù sư phụ và Hoàng Dược Sư đều nói muốn truyền thụ cho nàng võ công của Cửu Âm Chân Kinh, nhưng an nguy của con trai đối với nàng là quan trọng nhất, nàng đối với y thuật có hứng thú nhiều hơn, nên uyển chuyển từ chối ý tốt của bọn họ.

Gần tới tháng chạp, Dương Quá lại qua được một lần bệnh tập kích nữa, thì đảo Đào Hoa nhận được hồi âm của Tương Dương. Trong thư chúc mừng vợ chồng Dương Dịch, đồng thời biểu thị lời chúc phúc đối với sức khỏe của Hổ Tử, cũng cảm tạ sự quan tâm của Niệm Từ đối với Dung Nhi. Sự quan tâm này đến vừa đúng lúc, Dung Nhi lại có thai rồi, Quách Mỹ Mi đã sắp trở thành tỷ tỷ rồi.

“Không được. Ta muốn đi Tương Dương. Ta muốn tự mình mang Dung Nhi về lại đây an thai”- vợ và xem qua thư, Niệm Từ không kịp chờ đợi bắt đầu sắp xếp hành lý.

“Niệm Từ, nàng đừng vội vàng, cứ từ từ đi. Ta biết sức khỏe của Quá nhi dọa nàng sợ, nhưng không nên cứ để thần hồn nát thần tính nha. Dung Nhi với Mạc Sầu khác nhau, lúc trước Mỹ Mi có hơi gầy yếu một chút nhưng bây giờ được nàng điều dưỡng đã rất khỏe mạnh rồi, không giống như Quá nhi yếu từ trong thai. Dung Nhi mới mang thai có 1 tháng, tháng chạp lại rét đậm, đường xá băng tuyết không dễ đi, bất kể ai đi cùng nàng ta cũng không yên tâm. Mà bây giờ Quá Nhi lại bệnh lớn mới khỏi ta không đi được, không cách nào đi cùng nàng. Không bằng chờ qua năm sau xuân về ấm áp hơn còn Dung Nhi cũng bắt đầu ổn định rồi thì chúng ta cùng nhau đi đón nó về, nàng thấy có được không?” -Hoàng Dược Sư khuyên nhủ.

“Năm mới sắp đến rồi, công việc ở trên đảo bề bộn còn phải làm phiên sư phụ chàng xử lý, không cần theo ta tới Tương Dương đâu. Có thể là do ta lo lắng quá nhiều, nhưng không thấy được Dung Nhi bình an ta không an tâm. Sư phụ chàng để cho ta đi đi, nếu như chàng không yên lòng thì để cho đại ca đi cùng ta, bọn nhỏ phải giao cho chàng chăm sóc rồi.” - Lúc này Hoàng Dung mang là long phượng thai, tỷ lệ nguy hiểm lớn hơn nhiều. Dù Niệm Từ biết, cuối cùng bọn nhỏ cũng bình an ra đời, nhưng sự xuất hiện của nàng giống như hiệu ứng bướm bướm vậy, không biết có mang tới nguy hiểm gì cho Tương Dương hay không. Nếu như bọn nhỏ thật sự có gì bất trắc thì nàng sẽ phải ân hận cả đời.

Không thể cản được Niệm Từ, Hoàng Dược Sư không thể làm gì khác hơn là đồng ý cho nàng cùng Lão Ngoan Đồng cùng nhau đi. Niệm Từ thuận tiện vợ vét hàng hóa ở trên đảo, tất cả mang đi tới Tương Dương làm quà mừng năm mới. Nàng nói sau khi tới đó sẽ chăm sóc cuộc sống hàng ngày của Dung Nhi, đợi đầu mùa xuân tới sẽ cùng nhau trở về. Nghe thấy tin này, Tiểu Mã Câu và Mỹ Mi đều nhao nhao muốn đi, nhưng bị mọi người ngăn lại.

“Mẫu thân có nhiệm vụ quan trọng, không phải là đi chơi. Mỹ Mi sắp trở thành tỷ tỷ rồi, các con cũng không hi vọng tiểu bảo bảo tương lai sức khỏe cũng giống như Hổ Tử vậy chứ? Ngoan ngoãn ở lại trên đảo đi, chờ ta mang mẫu thân của Mỹ Mi về là được rồi!” - Niệm Từ kiên nhẫn giải thích.

Dặn dò mọi người chăm sóc cho ba hài tử mà nàng chưa bao giờ rời xa quá lâu, Niệm Từ cùng Lão Ngoan Đồng lên thuyền rời đi. Trong gió rét, bọn nhỏ đi ra tiễn vẫy tay thật lâu, cho tới khi không còn thấy được thuyền nữa.

40. Chương 70: Trấn Giữ Tương Dương

Edit: Vân Nhi

Một đường màn trời chiếu đất, bọn họ rốt cục cũng tới được thành Tương Dương. Mặc dù phải đối phó với kẻ địch mạnh, nhưng không khí mừng năm mới bên trong thành rất náo nhiệt, không bị ảnh hưởng của người Mông Cổ một chút nào. Niệm Từ quen thuộc đi thẳng tới phủ của đại tướng quân, rồi thẳng đường đi tới nội viện.

“Sư tỷ, Lão Ngoan Đồng? Sao hai người lại tới rồi?”- nghe được thông báo Hoàng Dung vui mừng chạy ra hỏi.

“Còn không phải là do không yên lòng muội sao? Nếu không phải là do ngày tết bận rộn, Hồ Tử vừa khỏi bệnh thì sư phụ cũng muốn tới đây nha!”- Niệm Từ đáp.

“Dung Nhi này, còn có người nào của Toàn Chân giáo ở đây không? Ta muốn đi xem bọn họ một chút”- Lão Ngoan Đồng không nhịn được chen vào hỏi.

“Ngày tết ở Chung Nam sơn khách khứa nhiều, nơi này chiến sự lại giảm bớt nên chỉ có Lưu đạo trưởng cùng với mấy đệ tử của hắn ở lại đây thôi, bọn họ đang cùng với Tinh ca ca tuần tra thành đó. Có muốn ta để cho người dẫn người đi không?”- nàng đáp.

“Không cần, ta biết đi như thế nào. Các người trò chuyện đi, ta đi một chút sẽ về!”- Vừa nói hắn vừa khinh thân rời đi. Không có những người không có nhiệm vụ nữa, sư tỷ muội kiêm mẹ kế con chồng bọn họ thân mật thăm thiết ngồi chung một chỗ, trò chuyện vui vẻ.

Ban đêm Quách Tinh cùng Lão Ngoan Đồng và đám người kia trở lại, nhìn thấy Niệm Từ cũng hết sức cao hứng, bày ra tiệc rượu tẩy trần cho Niệm Từ. Võ lâm nhân sĩ trong thành Tương Dương, lúc trước đối với việc Niệm Từ và Hoàng Dược Sư thành thân rất không chấp nhận và khi dễ, nhưng trong mấy năm này đảo Đào Hoa không ngừng đưa tiền và lễ vật tới, giúp đỡ Tương Dương rất nhiều, thành thử lần này tổ chức tiệc tẩy trần cũng là một ít thành ý của bọn họ đối với Niệm Từ.

Sau tiệc tẩy trần, Niệm Từ cũng không khách khí, bắt đầu luôn việc lo lắng cho cuộc sống thường nhật của Dung Nhi, biến thành một bảo mẫu chân chính.

Lão Ngoan Đồng ở lại mấy ngày, cùng đồ tử đồ tôn của Toàn Chân Giáo thân thiết xong bắt đầu không nhịn được nữa. Nơi này không có đông đảo bạn chơi, cũng không có những món đồ chơi vui vẻ. Hơn nữa, mấy năm nay ở đảo Đào Hoa sống cuộc sống an nhàn sung sướng, cơm bưng nước rót khiến cho hắn không thích ứng được cuộc sống đơn sơ ở nơi này, lại nhớ tới tất niên năm trước hắn bắt được một bao lì xì to, hắn lại càng thêm đứng ngồi không yên.

“Muội muội, muội xem chúng ta đã bình an tới Tương Dương rồi, trên đảo còn rất nhiều việc nha. Nếu không ta trở về một chuyến, để cho sư phụ muội an tâm? Ta trở về nói một tiếng sẽ lập tức trở lại ngay!”- đi theo sau lưng Niệm Từ, nhìn nàng chuẩn bị đồ ăn cho Dung Nhi, Lão Ngoan Đồng thận trọng nói.

“Muội còn đang đoán đại ca có thể nhịn được bao lâu mới tới nói với muội đây!”- tranh thủ lúc rảnh rỗi Niệm Từ cười nói.

“Ta biết cuộc sống ở Tương Dương quá buồn tẻ, đại ca đợi không được rồi. Trở về cũng tốt, thay sư phụ muội lưu tâm chăm sóc bọn nhỏ, không được dẫn đầu gây rối đó. Muội muốn ở lại đây tới đầu mùa xuân, có chuyện gì còn phải phiền đại ca chạy đi đưa tin rồi!”

“Được, không thành vấn đề! Qua hết năm ta sẽ trở lại ngay. Vậy ta đi ngay được không?”-Hắn hận không được nhắc chân chạy cho nhanh.

“Đừng nóng vội, sáng mai đi cũng không muộn. Huynh trước tiên đi báo cho Lưu đạo trưởng và cáo biệt các người khác đi đã. lát nữa muội sẽ đi ra ngoài mua một ít quà mang về cho bọn nhỏ, không nên về tay không khiến cho bọn chúng thất vọng.”

Sáng sớm tinh mơ ngày hôm sau, Lão Ngoan Đồng lên đường trở về, để lại Niệm Từ một mình. Trừ việc tỉ mỉ chuẩn bị đồ ăn, Niệm Từ còn lo lắng cho an toàn của Dung Nhi. Mặc dù theo lời của Hoàng Dược Sư, mấy năm nay nàng không hề nghiêm chỉnh luyện tập võ công, nhưng bản năng khiến nàng tự giác làm hộ vệ cho Dung Nhi. Cùng Dung Nhi đi tuần trạm gác, xử lý công việc hàng ngày, cùng quan quân nhân sĩ giang hồ đi họp nghiên cứu chiến sự.

Đứng ở đầu tường, nhìn xuống bên dưới, mơ hồ truyền tới thanh âm duyệt quân, khói lửa đặc biệt của chiến trường, mùi máu tươi nồng đậm xông vào mũi, làm cho người ta chân thật cảm nhận được đây là chiến trường mà con người luôn đứng giữa làn ranh sinh tử. Sinh sống trong hoàn cảnh luôn an nhàn bình yên, chợt đi tới nơi hiểm ác này, lúc đầu nàng thật không thể thích ứng. Cuộc sống nhiều năm trong quân ngũ không dễ dàng nhìn thấy được một mỹ nhân nhỏ nhắn mềm mại thanh tú như Niệm Từ, nên binh lính dù đang trong phiên trực cũng mang dáng vẻ tò mò nhìn xem nàng. Niệm Từ cũng không có chú ý tới ánh mắt

của bọn họ, trên chiến trường, bọn họ chính là những anh hùng anh dũng giết địch, dùng mạng sống của mình để đổi lấy bình an.

Thông qua sự tiếp xúc rộng rãi, Niệm Từ đã dần hiểu rõ được tình huống của thành Tương Dương, cũng bắt đầu thích nghi với những người nhìn qua thì thô lỗ dã man, kỳ thực nội tâm lại cực kỳ ôn nhu, là những vị anh hùng đích thực. Đóng quân tại đây đã nhiều năm, triều đình cũng không có cung cấp thêm viện quân, chỉ có thể dựa vào Quách Tĩnh nhờ được đông đảo giang hồ nhân sĩ tới trợ giúp. Tướng thủ thành Lữ Văn Hoán lại càng thêm nêu gương cho binh sĩ, toàn bộ gia đình ông đều ở Tương Dương, hai con trai cũng phục vụ trong quân doanh, với tư tưởng “thành còn thì nhà ta còn, thành mất thì cả gia đình cùng theo!”

“Lữ phu nhân, nghe Dung nhi nói lúc trước phu nhân cũng không phải ở Tương Dương, sau này tại sao lại mang theo cả nhà tới tiền tuyến này vậy?”- Đêm 30, mấy người phụ nữ tụ tập lại chung một chỗ vừa gói sủi cảo vừa tán gẫu.

“Tướng quân nhà ta đóng ở Tương Dương vài chục năm, đối đầu với kẻ địch mạnh hãn cũng sẽ không đào binh. Nếu ở quê mà phải nóng ruột nóng gan lo lắng, thì không bằng cả nhà đều tới đây, chết thì chết chung một chỗ vẫn tốt hơn!”- Lữ phu nhân tuổi đã gần 50 rộng rãi nói, con dâu ngồi bên cạnh cũng gật đầu đồng ý.

“Hàn tiền bối, thừa dịp ngày tết chiến sự không gấp, tiền bối cùng sáu vị tiền bối kia không có ý định về Gia Hưng xem một chút sao?”- tay bận rộn, miệng cũng không rời rảnh nói.

“Không về đó nữa. Gia Hưng mặc dù là cố hương, nhưng cha mẹ đã không còn ai ở đó. Chỉ còn lại hai huynh muội chúng ta, chỉ cần giữ lòng nhớ lại cố hương là được rồi.”- Hàn Tiểu Oánh cười cười nói.

“Sao lại như vậy? các vị thật sự là những anh hùng vì quốc gia mà quên tình riêng. Mấy năm nay vẫn ở bên giúp đỡ Dung Nhi và Quách Tĩnh trấn thủ Tương Dương, trong mắt của ta tiền bối càng giống như là mẫu thân của Quách Tĩnh vậy. Mặc dù Lý bá mẫu là người sinh ra hãn, nhưng từ nhỏ dạy hãn luyện võ, dạy đạo lý làm người đều là các vị, cùng hãn rời đi đại mạc xông pha mưa gió cũng là các vị, hiện tại lại đồng sinh cộng tử với hãn ở đây thật là không dễ dàng.”- Hàn Tiểu Oánh là một người mà Niệm Từ thích nhất trong Thất Quái, mặc dù võ công không cao, nhưng lại ôn nhu thiện lương, vì Trương A Sinh mà thề cả đời này không lấy chồng.

“Đúng vậy, Thất Quái chúng ta không có gia thất, Tĩnh Nhi vừa là đồ đệ vừa là đứa con duy nhất của chúng ta!”- Hàn Tiểu Oánh vỗ nhẹ tay Niệm Từ, hài lòng nói. Hoặc có thể nói là sau khi Trương A Sinh chết, Quách Tĩnh chính là ký thác duy nhất của nàng.

“Vậy Dung Nhi còn phải vì các vị sinh thêm vài hài tử thì tốt. Chờ chiến sự kết thúc, các vị mỗi người chăm một đứa, không phải thú vị sao?”

“Chúng ta chưa từng trải qua cuộc sống gia đình bình thường, nhìn thấy hài tử thật không biết phải xử lý thế nào. Người không biết lúc Phù Nhi tới, chúng ta cũng không biết phải làm sao bây giờ nữa. Muốn cùng nó thân cận lại sợ nó chán ghét, thậm trọng không chờ chúng ta nói được mấy câu thì nó đã bỏ chạy không thấy đâu nữa!”- bà cười giải thích.

“Đứa nhỏ này còn nhỏ không hiểu chuyện, đợi khi ta trở lại sẽ dạy dỗ lại nó!”- mấy lời bà nói làm Niệm Từ thấy chua xót. Lúc đầu chỉ vì không muốn để cho Kha Trấn Ác dạy hư Mỹ Mi, lại quên mất Mỹ Mi lại chính là ký thác tình cảm của Thất Quái.

Đây là lần thứ ba từ khi tới Tống Triều nàng không có cùng Hoàng Dục Sư trải qua trù tịch, vốn là nàng nghĩ mình sẽ cảm thấy rất buồn bã nhớ tới mọi người trên đảo Đào Hoa, nhưng thực tế lại không như vậy. Quách Tĩnh và Hoàng Dung cũng suy nghĩ tới điểm này nên đã gác lại mọi công việc, mời bằng hữu tới đây, cả nhà tụ tập uống rượu ca hát, ngoại trừ Dung Nhi mang thai mệt nhọc nên đi nghỉ sớm, còn lại những người khác đều ở lại cùng Niệm Từ cho tới sáng mới tản đi.

Lục Quán Anh cùng Trình Diêu Gia đầu năm cũng tới Tương Dương. Thì ra sau khi Niệm Từ rời đi, Lục Gia cũng đúng lúc đưa hàng hóa lên đảo. Nghe nói Hoàng Dục Sư một mình mừng năm mới, Lục Thừa Phong không yên lòng, cố ý tới nơi hầu hạ đón giao thừa, còn ra lệnh con trai độc nhất Lục Quán Anh cùng vợ nhất định phải tới Tương Dương, thay mình chúc tết tiểu sư nương. Nghe được Hoàng Dung có tin mừng, Diêu Gia cũng sắp xếp không ít thực phẩm bổ dưỡng cùng với nhiều loại quần áo đưa tới là lễ vật.

“Điều Gia, khí trời không tốt tại sao lại mang cả Dương Hạo tới đây?”- Niệm Từ hỏi.

“Công công* nói năm nay Dương Hạo đã mười tuổi rồi, Lục gia mấy đời đều là con một, ở nhà không khỏi bị bà bà cưng chiều. Sớm đưa lên đảo một chút, ở bên cạnh hầu hạ tổ sư gia, học một chút bản lãnh thì tốt hơn!”- Điều Gia ôn nhu nói.

- công công, bà bà: Cha chồng, mẹ chồng.

“Để cho cha ta dạy, người bỏ được sao?” Dung Nhi trêu ghẹo nói.

“Không bỏ được cũng phải được nha. Hạo nhi bản tính có chút ngang ngạnh, đều là do ta làm hư!”- nàng xấu hổ nói.

“Không có chuyện gì, trên đảo bọn nhỏ nhiều, cũng rất vui vẻ. Chút tật xấu này của Dương Hạo không quá mấy ngày sẽ biến mất thôi!”- Niệm Từ trấn an nói.

Sau khi thành thân, Lục Quán Anh nhanh chóng thành thực, phụ thân hắn đã đem tất cả mọi công việc giao cho hắn. Dưới sự khổ tâm kinh doanh của hắn, thế lực kinh doanh của Lục gia càng lúc càng lớn, thế lực giang hồ xung quanh Thái Hồ đều nghe theo lời Lục gia chỉ huy. Mấy năm nay, dưới sự ảnh hưởng của Lục Quán Anh, các môn phái giang hồ ở Thái Hồ ủng hộ rất nhiệt tình nhân lực và vật lực cho Tương Dương, trở thành hậu thuẫn hiếm có của Thành Tương Dương.

Ở lại vài ngày, sau đó vợ chồng Lục thị rời đi, nhưng Tương Dương cũng không có buồn tẻ, người của các môn phái đi tới chúc tết đưa quà không ngừng, ngay cả Nhất Đẳng đại sư tu hành ở Hoa Sơn cũng phái đệ tử tới thăm hỏi, đi theo còn có hai nam hài Vũ Đôn Nho khoảng mười tuổi và Vũ Tu Văn tám tuổi. Vũ Tam Thông nguyên là tổng quan ngự lâm quân của Đại Lý, sau theo Nhất Đẳng ẩn cư trở thành một nông phu, đã yêu dưỡng nữ của mình là Hà Nguyên Quân, sau khi nàng cưới Lục Triển Nguyên thì hắn bắt đầu điên điên khùng khùng, đại náo hôn lễ của Hà Nguyên Quân khiến cho thiên hạ đàm tiếu. Mặc dù hắn không chết dưới ám khí của Lý Mạc Sầu như trong nguyên tác, nhưng trong lúc vô tình lại đụng phải Âu Dương Phong, hai kẻ điên không thuận mắt nhau liền vung tay đánh nhau, hai vợ chồng Vũ thị là chết dưới tay của Âu Dương Phong. Âu Dương Phong không điều khiển được hành động của mình, võ công lại cao, Nhất Đẳng đại sư không thể ra tay với hắn, nên đành phải bỏ qua. Chỉ đáng thương một đôi hài tử không ai chiếu cố, đại sư liền muốn phó thác cho Quách Tĩnh, để cho hài tử có được một gia đình ấm áp bình thường.

“Mục cô nương, trên đảo hài tử không ít, ta muốn nhờ cô cùng Dung Nhi khi về đảo thì mang theo hai huynh đệ họ Vũ theo, trở về đảo nuôi dạy chung với Phù Nhi, cô thấy có được không?”- đem hai đứa trẻ sắp xếp xong, Quách Tĩnh tìm Niệm Từ bàn bạc.

“Quách đại ca, huynh biết không? Hôm đó cùng với Hàn nữ hiệp nói chuyện phiếm, ta đối với mấy vị sư phụ huynh có chút áy náy. Bọn họ có thể nói là vì huynh mà không lập gia đình, cũng không có con cháu. Phù Nhi giống như là cháu nội của bọn họ vậy, mà vì đề nghị của ta năm đó khiến cho bọn họ đánh mất quyền lợi có con cháu hiếu thuận. Dĩ nhiên là vì điều kiện ở Tương Dương quá khốc liệt, không thể để con nít thuận lợi lớn lên. Mặc dù có áy náy này, nhưng hài tử trong bụng Dung Nhi ta cũng phải mang đi. Chỉ là chờ bọn chúng lớn hơn một chút, ta sẽ cho bọn chúng trở lại đây tận hiếu. Mà bây giờ có hai bé trai khá lớn, tại sao huynh không để cho nhóm người Kha đại hiệp nuôi dạy đây?”- trầm ngâm chốc lát, Niệm Từ nói.

“Nhưng đây là người Nhất Đẳng đại sư phó thác cho ta, ta lại để cho bọn chúng ở tại tiền tuyến chịu khổ, còn hài tử của mình lại đem tới đảo Đào Hoa an toàn, đây thật sự không hợp tình hợp lý cho lắm!”- xem ra lời nói của Niệm Từ cũng đã động hắn, nhưng Quách đại hiệp nhân nghĩa cũng hơi băn khoăn.

“Huynh suy nghĩ kỹ đi. Nhất Đẳng đại sư và sư phụ ta quan hệ thân mật như vậy, nếu như nghĩ tới an toàn của hai đứa nhỏ thì tại sao ông ấy lại không trực tiếp đưa hài tử tới đảo Đào Hoa mà lại đưa tới nơi này? Nghe nói Vũ tiên bối trước kia là đại tướng quân, có phải nguyện vọng của hắn là cho hai con trai mình có thể rong ruổi sa trường, kéo dài con đường quân nhân của mình không?”- Niệm Từ nói tiếp.

“Đúng vậy, lời của sư tỷ nói rất có đạo lý. Nhất Đẳng đại sư cùng với cha ta giao tình không cạn, trăm ngày của Mạt Mạt ông ấy cũng tự mình tới chúc mừng, chuyện phó thác hai đứa nhỏ cho phụ thân không phải rất là dễ dàng sao? Hơn nữa, nhìn thấy bộ dạng không chút vui vẻ của các sư phụ ta cũng có chút lo lắng.

Nếu được thì giao hai đứa trẻ này cho các sư phụ dưỡng dục, cũng là mang tới cho họ chút động lực vậy!”- Dung Nhi tán thành nói.

“Được, hai người đã nói như vậy thì hãy để hai hài tử kia ở đây cho sáu vị sư phụ nuôi dạy vậy. Chẳng qua nếu ngày nào đó chiến sự tại Tương Dương trở nên căng thẳng bất lợi cho an toàn của bọn nhỏ thì hãy để bọn nhỏ lên đảo sau!”- Quách Tĩnh đồng ý nói.

“Không thành vấn đề, hài tử trên đảo nhiều như vậy thêm một hai người không vấn đề gì. Lúc nào cần thiết thì chúng ta luôn hoan nghênh!”- Niệm Từ sáng khoái đáp ứng.

Mặc dù là nói như vậy, nhưng nàng lại hết sức hy vọng anh em họ Vũ sẽ không lên đảo. Còn nhỏ đã mất đi phụ mẫu, thân thể gập ghềnh, đối với mọi chuyện sẽ lưu lại ấn tượng xấu. Trong nguyên tác Quách Phù mặc dù bản tính điêu ngoa, tuyệt đối là do sự cứng chiều của Kha Trấn Ác cùng với sự cổ vũ của mọi người, nhưng nếu không có sự hỗ trợ của hai anh em họ Vũ thì Quách Phù cũng không tới một dạng khiến cho người ta chán ghét. Quách Mỹ Mi hôm nay dưới sự dạy dỗ của nàng trở thành một tiểu cô nương hiểu tri thức, lễ nghĩa hoạt bát đáng yêu, không có chút hình bóng của Quách Phù trong nguyên tác. Mà hai anh em họ Vũ lại không như vậy, bọn họ đã định tính cách rồi, nói cách khác, sự ương ngạnh kiêu ngạo, muốn làm gì thì làm, không biết sâu cạn đã hình thành rồi, căn bản là không dễ dàng uốn nắn được. Vẫn là nàng đem cái nhiệm vụ khó khăn này giao cho Giang Nam Thất Quái giải buồn đi, không nên để chúng dạy hư những đóa hoa trên đảo của nàng.

Trước khi anh em họ Vũ có thể hiểu được chuyện gì xảy ra, thì quyền giám hộ nuôi dưỡng đã bàn giao tới trong tay của Giang Nam Thất Quái. Quách Tĩnh là bằng chứng khiến cho Giang Nam Thất Quái đối với phương thức giáo dục của mình có lòng tin vững vàng, thề son sắt là sẽ bồi dưỡng được thêm hai đại hiệp cái thế.

Trong thời gian này, Lão Ngoan Đồng giống như là con ong mật vậy, không ngừng di chuyển giữa đảo Đào Hoa và thành Tương Dương để thông truyền tin tức. Thời gian qua mau, đã nhanh tới tháng 3, đầu xuân hoa đã nở rộ, hẳn lại một lần nữa đi tới Tương Dương, báo đường xá lương thực đã chuẩn bị tốt, có thể lên đường trở về nhà rồi. An bài tất cả thích đáng xong, từ biệt quân dân Tương Dương, Niệm Từ và Dung Nhi bước lên xe trở về nhà. Sau khi thành hôn, Quách Tĩnh và Hoàng Dung chưa từng tách xa thời gian dài bao giờ, lần này tạm biệt là phải mấy tháng, bịn rịn khó khăn là không thể tránh khỏi. Quách Tĩnh tiễn đưa ra khỏi thành tới trăm dặm, sau khi dặn dò thêm một lần nữa, hứa hẹn trước khi hài tử ra đời sẽ tới đảo với nàng rồi mới để cho đoàn người rời đi. Tiễn người ngàn dặm cũng phải từ biệt, gặp lại sau, Tương Dương!

41. Chương 71: Long Phượng Trình Tường

Nhờ trời phù hộ, trên đường về không gặp phải chuyện gì không thuận lợi. Lão Ngoan Đồng cùng với Niệm Từ thay nhau đánh xe, thông thả trở về. Ở Tương Dương ngày người ba tháng, sự nhớ nhung Hoàng Dục Sư và bọn nhỏ đã bộc phát không thể nén được, rốt cục cũng đi tới Đào Hoa trấn, tới bến thuyền đi tới đảo, nàng liền nhìn thấy từ xa xa nơi bến đỗ thuyền, một nhóm ba người đang đứng chờ. Thì ra là Hoàng Dục Sư mang theo bọn nhỏ đi tới đón họ. Xe ngựa còn chưa có dừng hẳn, Niệm Từ đã phi thân xuống xe chạy tới chỗ mọi người.

“Mẫu thân! Mẫu thân!”- Tiểu Mã Cầu dắt tay muội muội chạy về phía mẫu thân nhớ nhung đã lâu.

“Bảo bối của mẹ, mẫu thân nhớ các con muốn chết rồi!”- nàng ngồi xổm xuống ôm hai đứa trẻ thật chặt vào ngực, hung hăng hôn bọn chúng mấy cái, khiến cho hai anh em cười khanh khách không ngừng.

Quách Mỹ Mi cũng chạy như bay vòng qua Niệm Từ, đi thẳng tới chỗ Hoàng Dung mới được Lão Ngoan Đồng đỡ xuống xe, nhẹ nhàng ôm lấy chân của nàng: “Mẫu thân, Mỹ Mi cũng tới đón người nữa!” -vừa nói bé vừa xoa xoa bụng của mẫu thân.

“Mẫu thân, trong bụng người thật sự có đệ đệ sao?”

Hoàng Dung nhẹ nhàng xoa đầu con, mừng rỡ vừa bước về phía cha mình vừa đáp: “Không nhất định nha, cũng có thể là muội muội, tóm lại Phù Nhi đã muốn làm tỷ tỷ!”

“Phụ thân!”

“Sư phụ!”

“Ừ! Các người đã về rồi!”- nhìn mấy người quan trọng nhất trong đời mình đều đứng ở chỗ này, Hoàng Dược sư vui sướng hạnh phúc nói.

“Tại sao đại ca lại không nói cho chúng ta biết mọi người đứng ở đây đợi chúng ta vậy? Sư phụ thật là thần cơ diệu toán, tự nhiên có thể biết được hôm nay chúng ta tới đây để mà ra đón nha!”- Niệm Từ cười vui vẻ nói. Bọn nhỏ cũng chạy tới bên người Lão Ngoan Đồng thân thiết chào đón hẳn.

“Còn không phải bởi vì ba hài tử này cứ quấy rối đòi tới, ta thật sự không có kiên nhẫn dỗ chúng, nên định đưa chúng ta đảo giải sầu. Đây cũng không phải là ta thần cơ diệu toán, ta đoán chừng mấy ngày này mọi người sẽ tới nên hai ngày nay đều mang chúng ra đảo chờ!”- hẳn nói.

“Dung Nhi, đi đường có mệt không? Bào thai trong bụng không có sao chứ?”- hẳn quay đầu hỏi trưởng nữ.

“Sư tỷ và Lão Ngoan đồng chăm sóc con rất tốt, không có khó chịu gì cả!”- Dung Nhi đáp.

“Bà ngoại! Bà ngoại!”

“Tỷ tỷ! Tỷ tỷ!”- Ba hài tử lại quay lại, cùng chào hỏi Dung Nhi và Niệm Từ.

“Được rồi. Nhân lúc sắc trời còn sớm chúng ta lên thuyền trở về đảo thôi!”- Hoàng Dược Sư lên tiếng.

Trở về đảo Đào Hoa là một phen vui mừng, Mạc Sầu còn ôm cả Hổ Tử đi tới đại sảnh thỉnh an mẹ nuôi.

“Hổ Tử có quên mẹ hay không nha? Ba ba có phải lại cho tiểu Hổ Tử đáng thương uống thuốc rồi không?”- ôm Dương Quá trong lòng, Niệm Từ bắt đầu đùa nghịch với hẳn. Ghét cách xưng hô cha nuôi mẹ nuôi không xuôi tai, Niệm Từ kiên quyết dùng cách xưng hô cha mẹ của thời hiện đại áp dụng cho nàng và Hoàng Dược Sư.

Đường xá xa xôi, sợ Dung Nhi đang mang thai mệt nhọc nên Niệm Từ đã sớm sắp xếp cho Dung Nhi và con gái trở về phòng nghỉ ngơi sớm, còn mình và những người khác liên hoan tới khuya mới tản đi.

Tạm thời để xuống sự vụ của Tương Dương, Hoàng Dung giống như trở về lại thời thiếu nữ khi xưa, nhàn tản vui vẻ hưởng thụ hạnh phúc gia đình. Thời gian tốt đẹp luôn trôi qua rất nhanh, nàng cảm giác như mình mới trở về đảo có vài ngày thì thai nhi trong bụng đã không chịu nổi muốn ra ngoài gặp gỡ mọi người.

Khi mới về đảo, Hoàng Dược Sư đã chặn ra nàng là mang song thai, tin tức truyền tới Tương Dương khiến cho Quách Tĩnh không kìm được vui sướng, đã sớm an bài xong mọi chuyện chạy tới đảo Đào Hoa, sợ bỏ qua thời gian hai đứa trẻ ra đời.

Mọi chuyện diễn ra thuận lợi, hai đứa trẻ không có hao phí quá nhiều thời gian liền tranh thủ đi ra chào thế giới này. Bé gái chào đời trước được làm tỷ tỷ, Hoàng Dược Sư lại một lần nữa tiến hành kiểm tra cho hai đứa trẻ, kết quả là hai đứa trẻ tuy là có hơi nhỏ nhưng tất cả đều cực kỳ khỏe mạnh.

“Cha, Dung Nhi, ta đã nghĩ ra được hai cái tên, không biết mọi người thấy thế nào.”- Quách Tĩnh ôm con trai vừa nhìn con gái nằm trong lòng Niệm Từ vừa nói.

“Con và Dung Nhi trấn thủ thành Tương Dương nhiều năm như vậy, trong tên của con gái phải có một chữ Tương, liền gọi là Quách Tương. Con trai thì gọi là Quách Phá Lỗ. Phá là phá tan, Lỗ là bắt tù binh, liền tên là phá thành bắt tù binh làm nô lệ!”

“Tĩnh ca ca đặt tên rất tốt, liền gọi là Quách Tương, Quách Phá Lỗ đi!”- Dung Nhi suy yếu nằm trên giường nói.

Sinh long phượng thai đối với thể lực của sản phụ thật phải tiêu hao rất nhiều. Cố gắng xem qua hai đứa con xong, Dung Nhi liền mệt mỏi ngủ đi. Không có chiến sự quan trọng, Quách Tĩnh toàn tâm toàn ý lo lắng chăm sóc cho vợ con, mặc dù không thể chu đáo như Hoàng Dược Sư, nhưng cũng là một người chồng tốt rất bảo hộ thê tử. Lúc này, Quách Tĩnh lại càng có thêm thời gian ở bên cạnh Mĩ Mi, Quách đại hiệp luôn luôn không giỏi nói chuyện lại ôm con gái kể chuyện xưa ở trên chiến trường, đặc sắc khiến cho tiểu cô nương vui vẻ ôm lấy cha hôn không ngừng. Chưa từng cùng nữ nhi thân mật như vậy khiến cho Quách

Tĩnh nhất thời tay chân luống cuống, không biết phải làm sao cho phải. Dần dà trở thành thói quen xong, hẳn cũng học được cách bày tỏ này, không có gì liên ôm ba đứa con của mình hôn tới hôn lui khiến cho Dung Nhi cười nhạo.

Lo lắng Dung Nhi thân thể còn chưa phục hồi như cũ, sau khi đầy tháng, hai vợ chồng Hoàng thị nhất quyết không cho nàng cùng Quách Tĩnh về Tương Dương, bắt nàng ở lại tiếp tục chăm sóc. Mặc dù Niệm Từ rất chú trọng dinh dưỡng ăn uống cho Dung Nhi nhưng hai đứa trẻ rất ham ăn, sữa của Dung Nhi dĩ nhiên không đủ cho chúng, Mạc Sầu liền lên tiếng nhận công việc bà vú, từ lúc này Dương Quá, Quách Tương, Quách Phá Lỗ chính thức liên kết với nhau bằng tình nghĩa cùng bú sữa mẹ.

Dung Nhi không theo Quách Tĩnh về lại Tương Dương, ba đứa con xinh xắn khả ái khiến cho Quách đại hiệp mặc dù đang ở tiền tuyến nhưng tâm lại luôn đặt ở đảo Đào Hoa. Nhìn thấy chiến sự không có gì quan trọng, Lã Tương quân và mọi người có thể ứng phó được nên hẳn luôn cách một thời gian lại chạy tới đảo thăm vợ con.

Sinh nhật 1 tuổi của đôi long phượng thai này tổ chức đơn giản mà long trọng, chỉ mời Hồng Thất Công và Giang Nam thất quái tới đảo ăn mừng. Sau tiệc mừng, Dung Nhi rưng rưng từ biệt ba đứa con, theo mọi người trở về Tương Dương. Mẫu thân rời đi cùng với việc dứt sữa khiến cho hai đứa trẻ thống khổ không dứt, hung hăng khóc suốt mấy ngày mới dần dần bình thường trở lại.

“Hương Hương, Thạch Đầu, đừng khóc nữa, ăn cơm nha! Ngoan ngoan đi, ăn xong ta liền mang các con đi thăm Hồ Tử ca ca!”- Niệm Từ kiên nhẫn vô cùng cầm đồ ăn trên tay dứt cho hai đứa trẻ. Theo truyền thống Niệm Từ đặt ra, nàng lại đặt nhũ danh cho hai đứa trẻ, Quách Tương mềm mại gọi là Hương Hương, còn Quách Phá Lỗ thì đáng đáp hồn hậu quật cường giống Quách Tĩnh nên bị mọi người gọi là Thạch Đầu.

“Đúng nha, Hương Hương là tỷ tỷ, không được hư, phải làm gương cho em. Nếu không ta sẽ không thích muội nữa.”- Quách Mỹ Mi rất có phong cách của đại tỷ, giúp đỡ Niệm Từ chăm sóc đệ đệ muội muội,

Dương Quá không vì lớn lên mà khỏe mạnh hơn, mỗi khi gặp thời tiết thay đổi thì lại dẫn đầu ngã bệnh, phải cách li riêng, nên việc gặp mặt Hồ Tử ca ca chính là phần thưởng mà Niệm Từ khiến cho hai hài tử khuất phục.

42. Chương 72: Tiểu Long Nữ Tới Chơi

Edit: Vân Nhi

Sau khi Dung Nhi đi, Niệm từ liền cùng Mạc Sầu trông chừng ba đứa trẻ, sự vụ trên đảo hai người cũng chia nhau làm. Tiểu Mã Câu đã lớn, bắt đầu được Hoàng Dược Sư tự mình huấn luyện văn chương và cả võ công. Bị Tương Dương ảnh hưởng, hiện tại trọng tâm quan tâm của bọn trẻ đều là hành quân bày trận, hi vọng sau này có thể lên chiến trường giúp đỡ một tay.

Một ngày kia lúc hoàng hôn, hai vợ chồng Hoàng thị vừa dùng cơm xong đang nói chuyện phiếm thì Mạc Sầu mang tới một phong thư.

“Sư muội của người muốn tới đảo đặc biệt bái phỏng, trong Cửu âm chân kinh có vài điều không hiểu muốn thỉnh giáo ta?” đọc thư xong, Hoàng Dược Sư nhàn nhạt hỏi Mạc Sầu.

“Chính là như vậy, đảo chủ. Từ khi trở về từ Chung Nam sơn, ta cùng với sư phụ và sư muội vẫn luôn thư từ qua lại. Sư phụ ta vẫn nhớ thương tới Hồ Tử, nhưng sức khỏe không cho phép nên không làm gì khác hơn là ủy thác cho sư muội tới đây”- Mạc Sầu đáp.

“Sư phụ muội thân thể còn không tốt, chẳng lẽ phương pháp chữa trị trong Cửu Âm Chân Kinh không có tác dụng sao?”- Niệm Từ tò mò hỏi.

“Mặc dù thời gian luyện tập Cửu Âm Chân Kinh của sư phụ không lâu, nhưng thấy rất hiệu quả, thân thể đã từ từ khôi phục. Nhưng ngại vì năm đó sư phụ đã ở trước mặt tổ sư bà bà phát ra lời thề, không phải vạn bất đắc dĩ người sẽ không rời khỏi Cổ Mộ.” -Mạc Sầu giải thích.

“Ta vẫn muốn xem sư muội của muội hình dáng như thế nào, rốt cục đã đạt thành ý nguyện. Nàng lúc nào thì đến?”- nói nàng không có chút tò mò nào về nàng dâu không có duyên phận của mình thì là nói láo.

“Đoán chừng là hai ba ngày nữa, ta chỉ muốn nhờ đảo chủ chỉ giáo thêm cho sư muội!” -Mạc Sầu trịnh trọng nói với Hoàng Dược Sư.

“Ừm. Đợi nàng tới đây thì an bài học tập với Ngạo Nhi, ta sẽ hướng dẫn truyền thụ cho nàng!” -trầm mặc này giờ Hoàng Đảo chủ lên tiếng nói.

Quả đúng theo Mạc Sầu tính, Tiểu Long Nữ rất nhanh đã tới đảo Đào Hoa. Thiếu nữ mười ba mười bốn tuổi mặc áo trắng, bước chân nhẹ nhàng đi tới đại sảnh. Ngũ quan tinh xảo, da mềm trắng như tuyết, khó trách Doãn đạo trưởng tu hành nhiều năm cầm giữ không được, ngay cả Niệm Từ nhìn cũng có một tia si mê.

“Đệ tử phái Cổ Mộ Tiểu Long Nữ bái kiến Hoàng đảo chủ, Hoàng Phu nhân!”- thanh âm lạnh như băng khiến cho Niệm Từ tỉnh táo lại, may mà lúc này không phải mùa đông khắc nghiệt, nếu không thật có thể đông cứng người khác.

“Ngồi xuống đi. Sư tỷ của người gả ôn nhân của đảo Đào Hoa, chúng ta chính là người một nhà, không nên quá khách khí.”- Hoàng đảo chủ không hề bị ảnh hưởng, khí thế nói.

“Cám ơn hoàng đảo chủ.”- Nàng hành lễ xong rồi ngồi xuống.

“Người ở trên đảo làm quen mấy ngày đi, ở bên Mạc Sầu nghỉ ngơi một chút, sau đó theo bọn nhỏ trên đảo cùng ta học tập Cửu Âm Chân Kinh, nếu có gì không hiểu cứ hỏi ta!”- hần quyết định. Niệm Từ chẳng qua là ngồi một bên cười phối hợp, chờ Mạc Sầu hòa tan núi băng này trước rồi mình lại đi thân cận cũng được.

Nói chuyện mấy câu xong, Tiểu Long Nữ theo Mạc Sầu đi thăm sư đệ, hai vợ chồng Hoàng thị đóng cửa bình luận.

“Sư muội của Mạc Sầu thật sự là xinh đẹp, ta chưa từng gặp qua cô gái nào xinh đẹp như vậy!”- Niệm Từ thở dài nói.

“Chỉ là một bộ da mà thôi, có cái gì mà phải cảm khái?”- Hoàng Dược Sư thuận miệng nói.

“Không phải đâu. Tiểu Long Nữ khí chất cao nhã, tựa như tiên nữ không vương bụi trần vậy!”- nàng tiếp tục khen.

“Một tiểu nha đầu mới mười mấy tuổi có gì khí chất có thể nói? Có điều, phái Cổ Mộ thật là đáng giận, một cô gái tốt vậy mà dạy thành lạnh lùng cứng nhắc, như một bà cụ non vậy”- Hoàng Dược Sư lên tiếng.

“Có thể là do võ công của họ luyện đó. Trước kia Mạc Sầu cũng là như vậy, mấy năm nay bị chúng ta nhuộm bớt thì tốt cực mới được như bây giờ”- Niệm Từ suy nghĩ một chút, lại làm ra vẻ thần bí nói:

“Một đại mỹ nhân tự đi tới cửa, không lưu lại sử dụng thật quá đáng tiếc. Chúng ta giữ lại làm con dâu có được không?”

“Ồ đồ! Ngạo Nhi năm nay mới đầy mười tuổi, nàng muốn làm bà bà có phải là hơi sớm một chút không?”- Hoàng Dược Sư không nhịn được véo véo mũi của nàng.

“Nước phù sa không để chảy ra ruộng của người ta thôi. Nàng cùng Mạc Sầu đều lớn lên trong Cổ Mộ, trời sinh tính tình đơn thuần, không có tâm cơ, nếu cưới vào cửa không phải là toàn tâm toàn ý với con trai chúng ta sao? Giống như Mạc Sầu đối với Dương Dịch vậy. Hơn nữa, sớm một chút cũng tốt, chúng ta có thể từ từ bồi dưỡng con dâu không phải sao?”- nàng càng nói càng dững cậm.

“Ngạo Nhi hiện tại mới bỏ được việc chơi đùa, bắt đầu dụng tâm luyện công, nàng không nên lại tìm việc phân tâm của nó. Hơn nữa, Ngạo Nhi còn nhỏ như vậy, không biết cái gì là tình yêu nam nữ, nếu lúc này lập hôn sự, ngày sau Ngạo Nhi thay đổi không phải là làm trẻ nãi cô nương người ta sao?”- Hoàng Dược Sư ra sức khuyên.

“Kể từ bây giờ bồi dưỡng, tình cảm thanh mai trúc mã làm sao có thể dễ dàng mất đây?”- Nàng có ý nói.

“Được rồi, nếu như nàng cứ khư khư cố chấp như vậy ta cũng không ngăn cản nàng. Nhưng ta nói trước, hôn sự của nữ nhi không được thành sớm như vậy, Dung Nhi mới mười lăm tuổi bị Quách Tĩnh lừa gạt đi, ta đau lòng muốn bệnh. Mạt Mạt có nói gì đi nữa thì cũng phải ở bên ta thêm vài năm”- đổi đề tài, Hoàng Dược Sư cường ngạnh nói.

“Ta biết ngay chàng thiên vị con gái, không quan tâm con trai mà. Mới vừa rồi là chộc chàng chơi, ta cũng sẽ không sớm như vậy để cho Tiểu Mã Câu vì một cái cây mà buông tha cho cả rừng rậm nha!”- Niệm Từ trợn mắt nhìn trượng phu một cái rồi nói tiếp.

“Hôn sự của bọn nhỏ ta sẽ không nhúng tay, nhưng chàng cũng không được nhúng tay vào đấy. Năm đó chàng gây khó khăn cho Quách Tĩnh thật là lợi hại rồi, ta không muốn thấy vị hôn phu tương lai của Mạt Mạt cũng hưởng thụ đãi ngộ như vậy”- Niệm Từ nhân cơ hội giáo dục Hoàng Dục Sư vốn yêu con gái tới cùng.

“Ta đáp ứng nàng chuyện tìm con dâu rồi, nàng còn quản chuyện con gái của ta làm gì? Mạt Mạt là ta nâng niu trong lòng bàn tay lớn lên, tương lai của nó ta phải an bài thật cẩn thận”- Hắn vì con gái không tiếc bán đứng con trai độc nhất của mình.

Bờ ngõ ban đầu cũng qua, Tiểu Long Nữ vào ở trong tiểu viện nhà Mạc Sầu, trải qua thân tình cùng với sư tỷ và sư diệt. Sau khi dần dần thích ứng cuộc sống trên đảo rồi thì bản tính thật sự của một cô nương mười ba mười bốn tuổi mới từ từ khôi phục, cực kỳ thích hợp với không khí trên đảo.

Mặc dù đối với con dâu không có duyên phận của mình ấn tượng không tệ, nhưng Niệm Từ cũng không dám quá nôn nóng, để tránh hù dọa lãnh mỹ nhân trong trắng ngọc ngà. Đám người Mai Siêu phong cũng chỉ theo đúng lễ chào hỏi, cũng không quá thân thiết với nhau.

Theo lời của Hoàng Dục Sư, mấy ngày sau, Tiểu Long Nữ bắt đầu cùng những hài tử trên đảo cùng học tập Cửu Âm Chân Kinh. Phái Cổ Mộ đối với Ngọc Nữ Tâm Kinh cũng không quá hiểu rõ, thậm chí Tiểu Long Nữ luyện tập Ngọc Nữ Tâm Kinh cũng chỉ là sơ cấp, không có cách nào đột quá lên, đa phần là bởi vì không hiểu được khái niệm tu tâm dưỡng tính của đạo gia, không biết nội công khẩu quyết của nội công Toàn Chân giáo. Phải biết Ngọc Nữ Tâm Kinh là thiên dịch của Toàn Chân Giáo, trụ cột của nó đặt nền móng ở nội công của Toàn Chân Giáo. Lâm Triều Anh lại chỉ hời hợt đem Ngọc Nữ Tâm Kinh khắc vào trong cổ mộ, mà không nói rõ nội công của Vương Trùng Dương, khiến cho đệ tử của mình gặp nhiều khó khăn, không tìm được cách luyện tập tốt nhất.

Đảo Đào Hoa cũng không có keo kiệt, Lão Ngoan Đồng đã sớm đem khẩu quyết nội công giao cho Niệm Từ, lấy kiến thức phong phú về đạo gia cùng với sự nhanh nhạy hiểu biết về võ công của Hoàng Dục Sư, hắn đã sớm hiểu thấu được Cửu Âm Chân Kinh. Vì muốn giúp Tiểu Long Nữ, Hoàng Dục Sư chậm rãi, từ tốn giảng giải về học thuyết đạo gia, võ công của Toàn Chân giáo, để nàng nắm được cốt lõi võ công trước khi đi vào sâu hơn.

Không thể không thừa nhận Hoàng Dục Sư có bẩm sinh thiên phú về giáo dục, sự dạy dỗ của hắn giống như mở ra một cánh cửa mới cho Tiểu Long Nữ. Trải qua thời gian dài Tiểu Long Nữ cùng với sư phụ mình như thầy bói mù sờ voi luyện tập võ công, đối với nhiều kiến thức võ học chỉ hiểu biết được qua loa đại khái. Có được sự hướng dẫn của đảo Đào Hoa, tầm mắt của nàng được mở rộng ra, đối với võ học cũng hăng hái hơn rất nhiều.

Vì không biết chắc võ công của bốn môn có thật sự gây nguy hại hay không, cũng vì muốn hồi báo sự trợ giúp của đảo Đào Hoa, Tiểu Long Nữ theo lời của sư phụ đem khẩu quyết của Ngọc Nữ Tâm Kinh công bố ra, cũng muốn nhờ mọi người nghiên cứu xem thử.

“Long Cô nương, Ngọc Nữ Tâm Kinh của phái Cổ Mộ ta cũng đã hiểu được không ít, trong đó có hữu ích nhưng cũng có nguy hại. Hơn nữa, cho dù gọi là Ngọc Nữ Tâm Kinh nhưng nam nhi cũng có thể luyện tập. Trước hết chúng ta tạm thời bỏ qua Cửu Âm Chân Kinh, quay đầu lại nghiên cứu sâu hơn về Ngọc Nữ Tâm Kinh đi!”- Sau mấy ngày khổ công suy nghĩ, Hoàng Dục Sư lên tiếng đề nghị.

Thông qua chỉ dẫn của hắn, bọn nhỏ đối với Ngọc Nữ Tâm Kinh cũng đại khái hiểu rõ. Võ công này dù không có sự thực dụng nhanh chóng như võ công của đảo Đào Hoa, nhưng lại hơn nhiều phần đẹp mắt, cô gái thi triển võ công thì đẹp như tiên nữ hạ phàm làm người ta hoa mắt. Mà nội công mặc dù là dựa vào Toàn Chân giáo nhưng vì muốn khắc chế nó mà nghịch mạch luyện thành, giường hàn ngọc âm lãnh lại càng khiến cho việc nghịch mạch nguy hại gấp đôi. Chính vì vậy mà đầu tiên luyện tập thành tích sẽ vượt lên rất cao, nhưng thời gian dài sẽ mới hiện ra nguy hại. Năm đó, Lâm Triều Anh kiên trì luyện tập võ công chẳng khác nào dùng tánh mạng của mình để làm giá đổi lấy tuyệt thể võ công.

Trải qua sự kiên nhẫn giảng giải của Hoàng Dược Sư, bọn nhỏ và Tiểu Long Nữ đối với Cửu Âm Chân Kinh, Ngọc Nữ Tâm Kinh và võ công của Toàn Chân giáo có sự hiểu biết rất tốt.

“Hôm nay việc học tập về ba loại võ công này của chúng ta trên cơ bản là kết thúc. Ta tin tưởng lần này các người đều có ý kiến riêng của mình. Võ công trước hết là để cường tráng thân thể, không phải là công cụ để trả thù giương oai, cũng không phải là thứ giúp người thi triển thủ đoạn. Ta hy vọng các người đang ngồi tại đây, không riêng gì Long cô nương có thể hiểu rõ những điều này, kết hợp với điều kiện của bản thân mà lựa chọn loại võ công thích hợp với mình để tu luyện!”-Cuối cùng Hoàng Dược Sư tổng kết nói.

Cho tới bây giờ, võ công của đảo Đào Hoa cùng với phái Cổ Mộ, ngoại trừ một số tuyệt kỹ Hoàng Dược Sư ẩn giấu, thì đã xem như hợp lại thành một, Cổ Mộ trở thành một chi nhánh của Đảo Đào Hoa.

43. Chương 73: Phù Sa Không Chảy Ra Ruộng Ngoài

Edit: Vân Nhi

Ngoài việc học tập thêm về võ công, những phương diện khác Tiểu Long Nữ cũng nhận được ích lợi không nhỏ. Sau khi đã quen thuộc mọi chuyện, Niệm Từ, Mạc Sầu, Mai Siêu Phong liền lôi kéo nàng làm thành cuộc trò chuyện của phụ nữ, chia sẻ bí mật riêng tư của phụ nữ. không cần biết là về tình cảm hay là về thái độ làm người, cũng khiến cho cô gái đơn thuần học hỏi được rất nhiều.

Không biết tại sao nhưng Tiểu Long Nữ rất thích ở cùng với Mai Siêu Phong. Có thể là do tuổi tác của Mai Siêu Phong giống như là mẫu thân của Tiểu Long Nữ, nàng ở bên cạnh Mai Siêu Phong hưởng thụ tình thương của mẹ mà nàng chưa từng biết tới. Cuộc sống của Mai Siêu Phong bây giờ rất tự tại, mấy con trai đã lớn lên, có thể tự chăm sóc bản thân mình, nên nàng có thể có thêm nhiều thời gian làm những chuyện mà mình muốn.

Đối với những cậu bé học tập chung với Tiểu Long Nữ, trong mắt chúng, tiểu Long Nữ chỉ là tiểu sư thúc của Hồ tử mà thôi. Kết quả là bối phận trên đảo vốn đã xưng hô hỗn loạn bây giờ lại loạn thêm một lần nữa, tất cả hài tử đều gọi Tiểu Long Nữ là “tiểu sư thúc”, căn bản là không có suy nghĩ xem bọn họ có đồng môn hay không.

Trong thời gian sư muội ở trên đảo, Mạc Sầu vẫn luôn thư từ lui tới với sư phụ, cận kề hồi báo tình huống học tập sinh sống của sư muội mình, đem mọi chuyện xảy ra báo cho sư phụ ở Chung Nam sơn. Mạc Sầu còn nghe theo Niệm Từ khuyên nhủ, uyển chuyển nhắc nhở sư phụ không nên bởi vì câu nói của bà bà “đàn ông trong thiên hạ đều xấu xa” mà lại làm lỡ hạnh phúc của Tiểu Long Nữ.

Trong nháy mắt, năm tháng qua đi, thời gian nghiên cứu võ công của Tiểu Long Nữ ở trên đảo cũng chấm dứt. Nàng không thể không rời đảo trở về Chung Nam sơn, cùng sư phụ tiếp tục nghiên cứu về Cửu Âm Chân Kinh. Trước khi đi, nàng tự mình đi tới cáo biệt Hoàng Dược Sư, cũng thật tâm nói lời cảm tạ cho thời gian qua. Niệm Từ chấp tay tiễn nàng tới bên thuyền, bọn nhỏ trên đảo được tin nàng rời đi cũng tới đưa tiễn, làm cho tiểu cô nương cảm động đã sớm không còn vẻ mặt lạnh lùng.

“Long Nhi, thật không nỡ để người đi! Đảo Đào Hoa luôn hoan nghênh người tới chơi!”- nữ chủ nhân của đảo Đào Hoa nhiệt tình nói.

“Cảm ơn Hoàng phu nhân đã hậu đãi! Long Nhi cũng thay mặt sư phụ cảm ơn sự giúp đỡ của đảo Đào Hoa với phái Cổ Mộ. Có rảnh rồi ta nhất định sẽ tới đảo thỉnh giáo” -Bị mấy đứa trẻ lưu luyến một lúc, Tiểu Long nữ cáo biệt mọi người lên thuyền rời đảo.

“Thế nào? Không thể bỏ được con dâu tương lai rồi đi sao?”- thấy thê tử buồn rầu trở về, Hoàng Dược Sư vui vẻ trêu đùa nói.

“Chúng ta đóng cửa lại nói giỡn là được rồi, ngàn vạn lần đừng để cho Mạc Sầu nghe thấy. Ta vẫn đề nghị nàng viết thư khuyên Lâm tiên bối, không nên làm trẻ nãi chung thân đại sự của Long Nhi. Nếu như Mạc Sầu biết ý định của ta, khẳng định là sẽ tán thành Long nhi cùng với Tiểu Mã Câu ở chung một chỗ!”- Niệm Từ vội vàng nói.

“Không phải nàng luôn nghĩ như vậy sao? Rốt cục được như ý nguyện chẳng phải là tốt sao?”

“Ta đổi chủ ý.” -Niệm Từ lắc đầu nói.

“Thông qua mấy tháng tiếp xúc, ta phát hiện tiểu nha đầu kia mặc dù đơn thuần không có tâm cơ, nhưng nội tâm rất nhạy cảm. Có thể nguyên nhân là do từ nhỏ bị cha mẹ vứt bỏ, luôn thiếu thốn cảm giác an toàn, nên đã lấy sự lạnh lùng bảo vệ mình. Nàng cần một người có thể cho nàng cảm giác an toàn, kiên nhẫn ôn nhu yêu mến nàng, thời thời khắc khắc quan tâm tới nàng!”-Niệm Từ dừng lại một chút rồi nói tiếp:

“Đáng tiếc Tiểu Mã Câu của chúng ta không phải là người như vậy. Mặc dù con trai chúng ta còn nhỏ, chưa hiểu được tình cảm giữa nam và nữ, nhưng có thể thấy được tính tình của nó giống chàng, cuồng phóng không kiềm chế được, lại được ta giáo dục quá mức độc lập, không phải là một hài tử quá chu đáo, tỉ mỉ. Tính tình của nó cũng không yêu thích một đóa hoa tầm gửi mọi chuyện đều thuận theo mình, từ cách nó đối xử với Mạt Mạt và mấy đứa con của Dung Nhi là có thể thấy được. Nếu như bọn chúng ở chung một chỗ thì có thể lúc bắt đầu sẽ rất ngọt ngào, nhưng từ từ sẽ cảm thấy rất mệt mỏi. Tính cách khác biệt sẽ rất khó dung hòa với nhau!”

“Cảm ơn ông trời, Hoàng phu nhân rốt cục cũng bỏ qua cho Ngạo Nhi của ta!”- Hoàng Dục Sư cười to nói.

“Rõ ràng là tiểu tử thú nhà mình không xứng với người ta, chàng lại cao hứng cái gì chứ?”- Niệm Từ cố ý nói.

“Con trai của ta chính là xứng với cả công chúa và tiên nữ, nàng không cần quan tâm nữa! Có điều, Long cô nương đúng thật như lời nàng nói, thật là một mối hôn nhân tốt. Nếu người của đảo Đào Hoa chúng ta đã cưới được đại sư tỷ của phái Cổ Mộ, thì tiểu sư muội cũng phái Cổ Mộ cũng tới đây làm dâu đi. Trên đảo có nhiều hài tử như vậy, chẳng lẽ không có ai thích hợp sao?”- Hoàng Dục Sư lại hỏi.

“Vậy cũng được. con của Mai sư muội Khải Giang, Khải Dương cũng đã mười hai mười ba tuổi; Khải Hà, Khải Hải thì xấp xỉ con trai chúng ta, còn Khải Xuyên và Khải Bạc thì còn nhỏ không tính vào. Con của Dương Nhị cũng còn nhỏ, đúng rồi, còn có Dương Hạo mà. Năm nay mười hai tuổi, số tuổi cũng tương đương. Nếu không mấy năm tới, thỉnh thoảng chúng ta mời Long nhi lên đảo ở, từ từ quen thuộc với bọn nhỏ, chờ khi mười bảy mười tám tuổi, tính tình ổn định, nếu có tình thì liền tác hợp, có được không?”- nàng thử dò xét hỏi.

“Nàng cứ xem rồi làm đi, nếu thích hợp thì tốt, còn nếu không thì không nên miễn cưỡng.”- Hoàng Dục Sư đồng ý nói.

Có sự khuyên bảo của Mạc Sầu, hơn nữa lại thấy sự biến hóa của Tiểu Long Nữ, Lâm Hồng Nhi chấp nhận đề nghị của đại đệ tử, chân thành hy vọng tiểu đệ tử của mình cũng tìm được hạnh phúc. Hàng năm, Tiểu Long Nữ đều lên đảo ở hai ba tháng để thỉnh giáo võ công với Hoàng Dục Sư, đồng thời Niệm Từ và Mạc Sầu cũng tranh thủ cơ hội giảng giải cho nàng hiểu về thế cục hiện nay, để cho Tiểu Long Nữ có ý thức về lòng yêu nước, không hề vô tâm giống như trong nguyên tác Thần Điêu, nhìn quốc gia dân tộc suy vong mà không quan tâm.

Mỗi lần tới đảo, Tiểu Long Nữ đều mang theo mật ong tới làm quà ọ người. Mật ong của ong ngọc là loại được thiện chử thương giải độc thượng hạng khó có được, làm ọ người rất thích thú. Lão Ngoan Đồng nổi hứng muốn theo nàng học cách nuôi ong ngọc để làm thú cưng chơi, bị Niệm Từ lấy lý do trên đảo con trẻ nhiều không cho hẳn nuôi, hẳn liền tức giận mang theo Tiểu Mã Câu rời nhà trốn đi. Hoàng đại thiếu gia gần mười tuổi liền bắt đầu xông xáo giang hồ, nổi lên một điểm nhỏ phong ba.

Thiếu nam, thiếu nữ mấy năm ở bên nhau cùng luyện tập võ công, kết quả đương nhiên là nảy sinh tình cảm. Khải Giang, Khải Dương đều có ý với Tiểu Long Nữ, nhưng hai anh em bọn họ không có vì tranh giành tình cảm mà ghét bỏ lẫn nhau, ngược lại luôn khích lệ lẫn nhau, không cần biết người nào đạt được kết quả, cũng sẽ chân thành chúc phúc cho đối phương.

Không biết là do sự theo đuổi của hai người quá kín đáo, hay là Tiểu Long Nữ vờ không biết, mà nàng đối với hai người bọn họ không có gì khác biệt. Hai anh em buồn bực không có biện pháp gì khác, chỉ có thể về nhà tìm mẹ, đem phiền não bày tỏ cho Mai Siêu Phong nghe. Nghe được hai con trai cùng yêu mến Tiểu Long nữ, Mai Siêu phong rất cao hứng, cho tới nay mẹ con bọn họ đã rất thân thiết, Mai Siêu Phong đã sớm đem bọn họ thành con ruột của mình.

“Lòng của anh em con ta đã biết, có điều, ta cũng không thể trực tiếp đi hỏi Long Nhi!” -Trái lo phải nghĩ cả ngày, Mai Siêu phong quyết định đi gặp Niệm Từ cùng Mạc Sầu, trực tiếp nhờ họ giải quyết khó khăn.

“Mai sư tỷ đừng gấp, ta sẽ đi hỏi Long Nhi một chút. Khải Giang, Khải Dương đều là đứa trẻ ngoan, không cần biết sư muội thích ai ta cũng cao hứng. Nhưng mà tỷ đừng để hai đứa nhỏ tới bày tỏ với Long Nhi trước, Long Nhi da mặt mỏng, nếu thất bại sau này sẽ khó ở chung!”- Mạc Sầu nói.

“Muội yên tâm ta sẽ dặn chúng. Bất kể Long Nhi lựa chọn thế nào ta cũng vui vẻ!”- Mai Siêu Phong vui vẻ nói.

Hôm sau, Mạc Sầu tìm Mai Siêu Phong nói chuyện:

“Mai sư tỷ, có thể làm tỷ thất vọng rồi. Tối hôm qua ta hỏi tiểu sư muội, mặc dù nàng không nói cụ thể là ai, nhưng khẳng định không phải là hai đứa nhỏ Khải Giang và Khải Dương. Nàng chỉ nói mấy hôm nữa ta sẽ biết mà thôi!”- đáp án của Mạc Sầu làm cho không ai hiểu được.

Mấy ngày sau Lục Thừa Phong lên đảo, ngay cả vợ chồng Lục Quán Anh đều tới, cả nhà tụ họp còn mang theo rất nhiều quà mừng lễ phẩm tới. Sau khi vào phòng khách nói chuyện một lúc sau, Lục Thừa Phong nói rõ lý do lên đảo:

“Sư phụ, đồ nhi lần này lên đảo đầu tiên là thăm người, để cho đồ nhi có thể ở bên tận hiếu với người. Sau đó là có chuyện vui, hy vọng là có thể được người trợ giúp!”- hần cung kính nói.

“Loại chuyện vui gì? Nói ta nghe một chút!”- Hoàng Dược Sư hứng thú hỏi.

“Dương Hạo, quỳ gối trước sư tổ tự mình nói đi!”- Lục Thừa Phong gọi cháu nội tới nói.

Thiếu niên cung kính đứng bên cạnh hần vội vàng quỳ xuống, dập đầu một cái xong rồi bắt đầu nói:

“Sư tổ, lần này phiền ông nội và cha mẹ lên đảo chính là muốn cầu hôn Tiểu Long Nữ của phái Cổ Mộ, hy vọng sư tổ có thể ân chuẩn!”

Hoàng Dược Sư không nói gì, chỉ cười nhìn phụ nhân ngồi ở bên cạnh.

“Dương Hạo, tâm tư của người Long Nhi biết không? Không thể ỷ vào đảo Đào Hoa nhiều người ép buộc người ta đồng ý được!”- Niệm Từ không nhịn được hỏi.

“Trong mắt người con là người như vậy sao?”- Dương Hạo không nhịn được nói, lại giải thích:

“Cho tới nay con luôn lên đảo cùng lúc với Long Nhi, hơn nữa, bởi vì không như những người khác luôn được ở bên sư tổ học tập, nên hai chúng con luôn tụt lại sau mọi người một chút. Cho nên chúng con luôn lặng lẽ cùng nhau luyện tập, rồi đảo xong cũng không ngừng thư từ liên lạc, mấy năm qua không hề đứt đoạn. Thường xuyên qua lại nên chúng con cũng nảy sinh tình cảm”- hần càng nói thanh âm càng thấp, may nhờ mọi người võ công không tầm thường nên mới miễn cưỡng nghe rõ.

“Được! Nếu là tình chàng ý thiếp, ta không có lý do gì để phản đối cả. Phái Cổ Mộ bồi dưỡng được hai đệ tử xuất sắc đều bị đảo Đào Hoa chúng ta lấy được, quả thật là đáng mừng!”- Hoàng Dược Sư vui vẻ nói.

Kết quả là người nhà Lục gia vui vẻ lấy được sự ủng hộ to lớn nhất, liền chạy tới chỗ Mạc Sầu cầu hôn.

“Như vậy cũng tốt, Dương Hạo mặc dù không có lớn lên trên đảo nhưng ba đời đều là đệ tử của đảo Đào Hoa, nhân phẩm cũng tốt, gia cảnh cũng không có vấn đề, Long Nhi gả cho hần nhất định sẽ hạnh phúc!”- nhìn bóng dáng Lục gia rời đi, Hoàng Dược Sư nói.

“Mặc dù sư muội và Dương Hạo tình đầu ý hợp, ta cũng đồng ý với cuộc hôn nhân này, nhưng vẫn cần phải đi tới Chung Nam sơn hỏi ý kiến sư phụ. Đoán chừng sư phụ cũng sẽ đồng ý thôi, nhưng mà ta vẫn hơi lo lắng, gia nghiệp của Lục gia lớn, trên giang hồ danh tiếng cũng cao, mà sư muội ta lại quá đơn thuần, sợ không thể đảm đương được trách nhiệm làm chủ gia đình nặng nề? Giống như năm đó nhị cô nương đã nói với ta vậy!”- buổi chiều hôm đó, Mạc Sầu tìm Niệm Từ lo lắng nói.

“Không sao, Long Nhi còn nhỏ từ từ dạy là được. Người xem, đảo Đào Hoa to như vậy phức tạp hơn mấy lần Lục gia của Lục Triển Nguyên mà người còn quản lý được trật tự, rành mạch. Hơn nữa, có thể nhìn

thấy Dương Hạo đối với Long Nhi là rất chung tình, cả nhà Lục sư đệ lại rất thích Long nhi, quan trọng nhất là có chúng ta ủng hộ giúp đỡ thì Long Nhi có gì làm không được đây!”- Niệm Từ an ủi nói.

Rất cục, đảo Đào Hoa lần đầu tiên nghênh đón một hôn lễ đúng nghĩa. Thiếu trang chủ Lục gia trang Lục Dương Hạo cưới hạ nhiệm chương môn phái Cổ Mộ Tiểu Long Nữ. Đảo Đào Hoa chính thức kết liên minh cùng phái Cổ Mộ.

Hết truyện.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/song-lai-thanh-muc-niem-tu>